Hệ Thống Đang Báo Hỏng

Contents

Hệ Thống Đang Báo Hỏng **2**
1. Chương 1: Xin Lỗi, Hệ Thống Hỏng Rồi . . . 3
2. Chương 2: Hệ Thống Báo Hỏng 2 . . . 7
3. Chương 3: Hệ Thống Báo Hỏng 3 . . . 12
4. Chương 4: Hệ Thống Báo Hỏng 4 . . . 15
5. Chương 5: Hệ Thống Báo Hỏng 5 . . . 19
6. Chương 6: Thánh Mary Sue 1 . . . 24
7. Chương 7: Thánh Mary Sue 2 . . . 28
8. Chương 8: Thánh Mary Sue 3 . . . 31
9. Chương 9: Thánh Mary Sue 4 . . . 35
10. Chương 10: Thánh Mary Sue 5 . . . 38
11. Chương 11: Thánh Mary Sue 6 . . . 42
12. Chương 12: Thánh Mary Sue 7 . . . 46
13. Chương 13: Thánh Mary Sue 8 . . . 49
14. Chương 14: Thánh Mary Sue 9 . . . 53
15. Chương 15: Thánh Mary Sue 10 . . . 57
16. Chương 16: Thánh Mary Sue 11 . . . 60
17. Chương 17: Thánh Mary Sue 12 . . . 64
18. Chương 18: Thánh Mary Sue 13 . . . 68
19. Chương 19: Thánh Mary Sue 14 . . . 72
20. Chương 20: Niên Thiếu Rực Rỡ 1 . . . 76
21. Chương 21: Niên Thiếu Rực Rỡ 2 . . . 81
22. Chương 22-1: Niên Thiếu Rực Rỡ 3 . . . 85
23. Chương 22-2: Niên Thiếu Rực Rỡ 4 . . . 93
24. Chương 23: Quy Luật Quốc Gia 1 . . . 99
25. Chương 24: Quy Luật Quốc Gia 2 . . . 105
26. Chương 25: Quy Luật Quốc Gia 3 . . . 109
27. Chương 26: Quy Luật Quốc Gia 4 . . . 116
28. Chương 27: Quy Luật Quốc Gia 5 . . . 121
29. Chương 28: Quy Luật Quốc Gia 6 . . . 128
30. Chương 29: Quy Luật Quốc Gia 7 . . . 133
31. Chương 30: Quy Luật Quốc Gia 8 . . . 138
32. Chương 31: Quy Luật Quốc Gia 9 . . . 143
33. Chương 32: Quy Luật Quốc Gia 10 . . . 149
34. Chương 33: Quy Luật Quốc Gia 11 . . . 156
35. Chương 34: Quy Luật Quốc Gia 12 . . . 163
36. Chương 35: Quy Luật Quốc Gia 13 . . . 170
37. Chương 36: Quy Luật Quốc Gia 14 . . . 178
38. Chương 37: Con Đường Chông Gai 1 . . . 188
39. Chương 38: Con Đường Chông Gai 2 . . . 196
40. Chương 39: Con Đường Chông Gai 3 . . . 205
41. Chương 40: Con Đường Chông Gai 4 . . . 212

42. Chương 41: Đại Lục Dị Năng 2 . . . 223
43. Chương 42: Đại Lục Dị Năng 3 . . . 232
44. Chương 43: Đại Lục Dị Năng 4 . . . 241
45. Chương 44: Đại Lục Dị Năng 5 . . . 251
46. Chương 45: Đại Lục Dị Năng 6 . . . 258
47. Chương 46: Đại Lục Dị Năng 7 . . . 266
48. Chương 47: Đại Lục Dị Năng 8 . . . 273
49. Chương 48: Đại Lục Dị Năng 9 . . . 281
50. Chương 49: Đại Lục Dị Năng 10 . . . 289
51. Chương 50: Đại Lục Dị Năng 11 . . . 297
52. Chương 51: Đại Lục Dị Năng 12 . . . 304
53. Chương 52: Đại Lục Dị Năng 12 . . . 312
54. Chương 53: Tình Bất Tri Sở Khởi 1 . . . 326
55. Chương 54: Tình Bất Tri Sở Khởi 2 . . . 338
56. Chương 55: Tình Bất Tri Sở Khởi 3 . . . 351
57. Chương 56: Tình Bất Tri Sở Khởi 4 . . . 362
58. Chương 57: Đế Quốc Thú Nhân 1 . . . 374
59. Chương 58: Đế Quốc Thú Nhân 2 . . . 386
60. Chương 59: Thế Giới Thú Nhân 3 . . . 397
61. Chương 60: Thế Giới Thú Nhân 4 . . . 410
62. Chương 61: Thế Giới Thú Nhân 5 . . . 424
63. Chương 62: Thế Giới Thú Nhân 6 . . . 437
64. Chương 63: Thế Giới Thú Nhân 7 . . . 450
65. Chương 64: Thế Giới Thú Nhân 8 . . . 462
66. Chương 65: Thế Giới Thú Nhân 9 . . . 475
67. Chương 66: Thế Giới Thú Nhân 10 . . . 488
68. Chương 67: Thế Giới Thú Nhân 11 . . . 500
69. Chương 68: Thế Giới Thú Nhân 12 . . . 511
70. Chương 69: Thế Giới Thú Nhân 13 . . . 522
71. Chương 70: Thế Giới Thú Nhân 14 . . . 534
72. Chương 71: Thế Giới Thú Nhân 15 . . . 544
73. Chương 72-1: Thế Giới Thú Nhân 16 . . . 556
74. Chương 72-2: Thế Giới Thú Nhân 16 (2) . . . 565
75. Chương 73: Thế Giới Thú Nhân 17 . . . 573
76. Chương 74: Thế Giới Thú Nhân 18 . . . 584
77. Chương 75: Thế Giới Thú Nhân 19 . . . 596
78. Chương 76: Thế Giới Thú Nhân 20 . . . 605
79. Chương 77: Nghịch Thiên Hành Sự 1 . . . 616
80. Chương 78: Nghịch Thiên Hành Sự 2 . . . 624
81. Chương 79: Nghịch Thiên Hành Sự 3 . . . 634
82. Chương 80: Nghịch Thiên Hành Sự 4 . . . 643
83. Chương 81: Nghịch Thiên Hành Sự 5 . . . 654
84. Chương 82: Tháng Năm Tĩnh Lặng 1 . . . 664
85. Chương 83: Tháng Năm Tĩnh Lặng 2 . . . 673
86. Chương 84: Cp Chính (phiên Ngoại 1) . . . 684
87. Chương 85: Cp Chính 2 . . . 694

Hệ Thống Đang Báo Hỏng

Giới thiệu
Thể loại: Cường cường, duyên trời định, hệ thống, 1×1, HE. Tình trạng bản gốc: Hoàn 87 chươngEd

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/he-thong-dang-bao-hong

1. Chương 1: Xin Lỗi, Hệ Thống Hỏng Rồi

"Ngũ gia, Ngũ gia…"

Một tiếng nối một tiếng, cung kính mà kiên nhẫn, dường như vĩnh viễn sẽ không dừng.

Ân Triển mở mắt ra, xem nhẹ cảm giác say rượu khó chịu, lười nhác ngồi dậy.

Tiểu Hoài đứng bên giường mang theo cẩn thận, nịnh nọt mà cười: "Ngũ gia, ngài rốt cục cũng tỉnh."

"Còn không tỉnh, ngươi sẽ gọi cả hồn ta lên ấy." Ân Triển cười như có như không, ngẩng đầu đã thấy mũi gã nhét giấy, gò má trái còn in một dấu tay năm ngón rõ ràng, phì cười thành tiếng: "Nè, tạo hình hôm nay không tệ lắm."

Tiểu Hoài bi thúc nói: "Đừng nói nữa Ngũ gia, còn không phải do sắp tới tiết Thanh Minh sao."

Ân Triển lập tức cười ha hả: "Người anh em của ngươi lại đốt cho ngươi hai vị mỹ nữ à?"

"Còn không phải thế ư." Tiểu Hoài khóc không ra nước mắt.

Đây là năm thứ tư sau khi gã chết.

Mỗi lần đến tiết Thanh Minh cùng Hàn Thực[1],người anh em còn ở nhân gian của gã trừ bỏ đốt tiền vàng mã, xe thể thao cùng các loại sản phẩm hàng hiệu ra, còn sẽ đốt hai vị mỹ nhân cho gã, vấn đề là năm đầu khi gã chết đã tìm được chân ái ngay tại Minh giới, hiện giờ chỉ cần qua tiết liền có mỹ nhân tìm gã, có thể nghĩ tới mặt vợ gã thế nào rồi đấy.

Ân Triển vừa rửa mặt vừa khoan thai nói: "Có anh em tốt như vậy, tương lai có đầu thai liền gả cho hắn đi."

Tiểu Hoài: "Ngũ gia đừng có giễu cợt tôi, hiện giờ tôi chỉ nghĩ dành dụm đủ tiền đi báo mộng cho anh em tôi, để anh ta yên tĩnh chút."

"Còn dành dụm tiền?" Ân Triển ra chủ ý cho gã: "Như vầy nè, ngươi đi ra ngoài nói với bọn họ rằng có thể khuyên ta đi Minh phủ, người nhà ta tuyệt đối sẽ giành nhau dẫn ngươi đi lầu Báo Mộng đấy."

Tim tiểu Hoài chợt giật nảy: "Vậy khi nào đi!" Gã rất nhanh ý thức được điều gì: "Khoan đã, ngài nguyện ý đi Minh phủ?"

Ân Triển cười một tiếng, nhưng nụ cười không có bao nhiêu vui vẻ: "Ừ, không phải đều nói ý trời khó trái sao."

Tiểu Hoài muốn nói lại thôi, thấy hắn ra cửa, ở trong lòng thở dài một hơi.

Khác với đám tiểu quỷ như bọn họ, Ân gia là đại gia tộc ở Minh giới, đã tồn tại hơn một ngàn năm, không chỉ quyền cao chức trọng, còn được ông trời se tơ hồng, khiến hậu thế có thể nhìn thấy nhân duyên trời định — sự thật chứng minh, hôn nhân của người Ân gia quả thật hết sức không tồi, thế lực của gia tộc càng có xu thế lớn mạnh.

Đổi thành người ngoài chỉ sợ hâm mộ muốn chết, nhưng người chưa lập gia đình ở Ân gia tuyệt đại bộ phận rất kháng cự, dù sao một nửa khác không thể do mình chọn, còn phải nghe theo một mặt gương nói, thật là làm cho người ta không vui mừng nổi, huống chi là vị Ân Ngũ gia này.

Đại trạch yên tĩnh đến kỳ lạ, ngay cả quỷ ảnh cũng không thấy. Ân Triển một đường đi đến cửa chính của phủ đệ, rốt cục cười, nhận xét: "Xem ra là tùy ý ta đi hay ở lại mà." Hắn bước ra cửa, đi về phía con đường bên phải.

Tiểu Hoài cùng theo trong chốc lát, thăm dò hỏi: "Ngũ gia, thật sự đi Minh phủ à?"

"Đi chứ." Ân Triển nói: "Dù ta có ra khỏi thành cũng sẽ bị người cản lại thôi, đúng không."

Tiểu Hoài cười gượng một tiếng, tâm treo cao giờ phút này mới buông xuống, lại cảm giác một cỗ ưu sầu nhàn nhạt quanh quẩn không tan, đang cắn răng tính khuyên hắn không nguyện ý liền thôi, thì bỗng dưng nghe hắn mở miệng.

"Ngươi nói trên trời dưới đất, còn gia tộc nào kỳ lạ như thế không?"

Tiểu Hoài ngẫm nghĩ: "Hình như nhân gian có một gia tộc tu tiên, toàn gia đều là thê nô, nghe nói miễn là coi trọng …" Gã chợt dừng lại, vợ nhà người ta ít ra là tự chọn, làm thê nô cũng là cam tâm tình nguyện!

Quả nhiên, Ân Triển cười dài: "Miễn là coi trọng a…"

Lần này tiểu Hoài không dám nói tiếp, đi theo hắn đến một tòa cung điện nguy nga. Vài tên tôi tớ Ân gia đã chờ lâu, trông thấy bọn họ, liền phân một người chạy đi báo tin, dư lại thì cẩn thận tiến lên đón tiếp.

Ân Triển tạm thời không nhúc nhích, nói rằng: "Ngăn kéo bên trái bàn của ta có một cái hòm, cầm đi lầu Báo Mộng tìm người anh em ngươi đi."

Lời này như đang dặn dò hậu sự khiến tiểu Hoài với người Ân gia đồng thời toát mồ hôi lạnh, tiểu Hoài quả thực muốn quỳ hắn, đầu lắc lư như trống bỏi: "Không không tôi không cần, tự mình dành dụm tiền…"

"Cho ngươi, ngươi cứ cầm." Ân Triển không cho phép cự tuyệt, cà lơ phất phơ mà đi vào Minh phủ.

Giống với Thiên giới có thập đại thần khí trấn thủ bảo vệ, Minh giới cũng có bảo vật như thế, kính Bồ Đề là một trong số đó, vẫn luôn được Minh phủ bảo quản, nhưng bởi vì bắt nguồn từ tổ tiên Ân gia, thế nên kính Bồ Đề còn có một công năng khác, là chiếu ra nhân duyên trời định cho hậu thế Ân gia.

Đến tuổi nhất định người Ân gia phải đến soi một lần.

Đây là gia quy, không được vi phạm.

Tiểu Hoài bị cản lại ở ngoài, Ân Triển đi qua tầng tầng kiểm soát, vào gian thạch thất mở rộng, giương mắt nhìn lướt qua, trừ bỏ Minh chủ ra, còn lại đều là người Ân gia, phía trước có một mặt gương phong cách cổ xưa cao cỡ nửa người, chính là kính Bồ Đề.

Người Ân gia thấy hắn nhếch miệng cười, không chút nào để ý bước đến từng bước, không khỏi khẩn trương mà ngồi thẳng lưng, sợ thằng nhóc này bỗng nhiên bạo phát hủy đi nơi này, dù sao… trăm năm trước hắn từng phát điên qua một lần.

Phụ thân của Ân Triển ho khan một tiếng, muốn nói gì đó để khiến hắn vui vẻ hơn, thế nhưng lại bị đứa con trai lười nhác khoát tay.

Ân Triển nói: "Bắt đầu đi, dù sao cũng sẽ có ngày này."

Tiếng nói vừa dứt, hắn đã đến nơi cách kính Bồ Đề mười bước, mặt gương như cảm ứng được, trong nháy mắt tỏa sáng.

Trong thạch thất ngay cả tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy, mọi người nín thở chờ đợi vầng sáng tan hết liền rướn cổ lên nhìn xung quanh, chỉ nghe truyền đến vài giọng nữ cực kỳ phấn khích: "Cậu nhóc ~ cười một cái nào ~ "

"Cùng chị chụp một tấm có được không?"

"Úi chà, cậu bé đừng xấu hổ mà!"

"Đừng…" Trong hình ảnh là một cậu nhóc đầu đội mũ lưỡi trai, liều mạng che khuất hơn phân nửa mặt, lộ ra lỗ tai đỏ bừng, run rẩy mà giơ đơn chuyển phát nhanh: "Mọi người đừng thế, xin xin xin ký tên."

Cùng lúc đó kính Bồ Đề đưa ra thông tin: Đường Du, nam, 22 tuổi, nhân viên chuyển phát nhanh, cô nhi.

Ngắn gọn rõ ràng.

Chậc chậc lần này đúng là phàm nhân bình thường… Người Ân gia tò mò nhìn kính Bồ Đề, thấy Đường Du bị mấy nữ sinh hai mắt sáng quắc đùa giỡn nửa ngày mới run run móng vuốt chạy trốn, thầm nghĩ tính tình thật nhu thuận, nếu cùng Ân Triển thành đôi rồi, còn không bị làm khó dễ cho đến chết à!

Nhưng mà có thành đôi hay không, ấy là vấn đề mấu chốt.

Bọn họ không khỏi nhìn về phía Ân Triển.

Ân Triển nhìn hình ảnh trong kính biến mất, cười một tiếng, qua loa nói: "Ồ đã biết, cảm ơn."

Người Ân gia: "…"

Ân Triển xoay mình chạy lấy người, chợt phát hiện một cỗ lực hút rất mạnh, chưa kịp phản ứng, cả người đã lao nhanh bay ngược, chốc lát sau bị hút vào trong kính.

Người Ân gia: "…"

Quả nhiên sẽ như vầy mà!

Mấy năm nay, phàm là lòng không thành hoặc người Ân gia nào cười nhạt khinh thường kính Bồ Đề, đều sẽ bị hút vào trong kính, rơi vào không gian khác, chờ đợi một cuộc nhân duyên mệnh định, tiếp qua không lâu, Đường Du cũng sẽ đi vào.

Mọi người giật mình như thấy được bản thân cố chấp cứng đầu năm đó, không khỏi cảm khái một trận, lúc này kính Bồ Đề lần thứ hai tỏa sáng, ngay sau đó hóa thành một chiếc máy hình bầu dục, còn phun ra một bản hướng dẫn — từ ngàn năm nay, sau khi kính Bồ Đề nuốt người Ân gia xong đây là lần đầu tiên xuất hiện tình huống này, bọn họ nhất thời kinh ngạc.

"Không hổ là tiểu Triển …" Có người thì thào.

"Đừng nói nhảm." Ân phụ nhặt bản hướng dẫn lên xem nhanh như gió, nói: "Khiêng đồ vật đi."

Mọi người hiểu biết tình huống xong, xắn tay áo muốn dọn máy móc. Này hẳn là ý của kính Bồ Đề, Minh chủ cũng không dễ nói gì, thoải mái mà làm thôi.

Gió xuân ấm áp, hoa đào rực rỡ.

Nhân dịp cuối tuần, phố thương mại người đến người đi, vô cùng náo nhiệt.

Đường Du dừng chiếc xe điện ba bánh lại, đi đến quán nhỏ bên đường mua cơm trưa.

Cách đó không xa đang tổ chức hoạt động, thanh âm kích động của người chủ trì cũng nghe được rõ ràng, Đường Du cắn miếng bánh nướng, đi vài bước đến trước hoạt động, tính toán xem náo nhiệt. Nhân viên phát truyền đơn vừa mới đến gần, cười đưa cho cậu một thẻ nhỏ có viết dãy số: "Anh bạn đẹp trai, lát nữa sẽ rút thưởng, có thể đi xem, còn có tiết mục nữa."

Đường Du chưa ăn cơm xong, nên không vội đi, lễ phép nói cám ơn.

Nhân viên công tác nghiền ngẫm liếc mắt đánh giá cậu, lúc này mới vòng đi nơi khác.

Không quá năm phút đồng hồ, đã tới thời gian rút thưởng, bắt đầu là một ít phần thưởng nhỏ, sau đó mới tới các giải nhất nhì ba.

Người chủ trì vươn tay vào hòm rút thưởng: "Kế tiếp chính là giải nhất mà mọi người quan tâm đây, phần thưởng là máy thử nghiệm xuyên việt do công ty chúng tôi mới nghiên cứu, đúng vậy, mọi người không nghe lầm, chính là máy xuyên việt, tuy rằng hôm nay là ngày cá tháng tư, nhưng chúng tôi không gạt người."

Dưới đài một mảnh cười vang, người chủ trì rốt cục cũng rút tay ra: "Có rồi đây, người nhận được giải nhất của chúng tôi là số 520! Số 520! Chúc mừng người bạn kia!"

Đường Du sửng sốt vài giây mới hoàn hồn, nghe thấy người chủ trì hỏi người mang số này có mặt không, không thể nào tin được mà giơ tay lên.

"Thấy rồi!" Người chủ trì chỉ trong nháy mắt đã phát hiện ra cậu: "Cậu bạn đẹp trai kia, nào, nhanh lên trên đài!"

Đường Du là lần đầu tiên trúng giải thưởng lớn, đại não có chút trống rỗng, căn bản không nhớ rõ quá trình cụ thể, chỉ biết sau khi xuống đài có một đám người nhanh chóng vây quanh cậu.

"Nè người anh em cho xem một cái được không, người chủ trì nói máy xuyên việt, rốt cuộc là cái gì vậy?"

"Khẳng định không phải xuyên thật đâu… Tui phắc, hóa ra là máy chơi game 3D giả lập! Đi vào chính là một thế giới khác, nói thành máy thử nghiệm xuyên việt cũng được!"

"Thật trâu bò!"

Đường Du gãi đầu cười cười, lướt nhìn thấy mấy cô bé cầm di động đang chụp mình, cậu lập tức chạy biến.

Máy móc cao cỡ nửa người, nhưng cũng không nặng, một mình Đường Du cũng đủ sức mang nó về nhà trọ.

Cậu buông đồ vật xuống, xé bao bì, gỡ mũ lưỡi trai, thân phi cơ trắng như tuyết phát sáng nhất thời rọi lên mặt cậu — khuôn mặt xinh đẹp mỹ lệ, ánh mắt sạch sẽ, khóe miệng hơi cong, dáng vẻ tính tình trông rất tốt, giống như một động vật nhỏ vô hại, khiến người ta đặc biệt muốn đè lại sờ nắn một phen, cũng khó trách những cô bé đó thấy cậu thì sáng mắt.

Cách giờ chuyển phát nhanh buổi chiều còn một lát nữa, Đường Du nhìn kỹ bản hướng dẫn xong, cắm nguồn điện ngồi vào chỗ, ấn bắt đầu.

Màn hình mau chóng bật sáng, một giọng nữ máy móc tức thì vang lên: "Hoan nghênh sử dụng máy chơi game xuyên việt KNKSN."

Đường Du lặng im một giây, chọn hình thức trí năng giọng nói, hỏi: "Mấy chữ cái đó phải đọc là kei en kei ét-sì en, mày không biết đọc, hay là mày không đọc sai, nó vốn là phát âm mặc định của "Lừa mày lừa cho mày chết[2]" hả?

Máy móc: "Xin lỗi, vấn đề ngài hỏi không nằm trong hạng mục phục vụ."

"…" Đường Du nhìn màn hình hiện ra khung đối thoại "Tiếp tục hay không", do dự một chút, nhưng dù sao lòng hiếu kỳ chiếm đa số nên vẫn nhấn có, nghe xong nó giới thiệu quy tắc trò chơi, vào trang gốc chọn lựa cực kỳ phức tạp: bối cảnh thế giới, giống loài, đực cái, tuổi tác, tuổi thọ, gia đình, số người phối ngẫu, sự nghiệp, số lần xuyên v..v.

Cậu chọn từng mục xong, đặt ra thời gian chấm dứt để có thể thuận lợi đi ra ngoài chuyển phát nhanh, lúc này mới đè xuống nút xác nhận.

"Tích –!"

Toàn bộ máy móc đều sáng bừng lên, Đường Du trong chớp mắt bị một cổ lực lượng vô hình gắt gao hút trên ghế ngồi, hình ảnh trước mắt nhanh chóng vặn vẹo, nghĩ thầm rằng rất chân thật, sẽ không thật xuyên việt chứ… Cậu theo bản năng muốn tránh ra, lại dùng không được nửa phần sức lực, đang muốn nhận mệnh, thì nghe thấy tiếng luồng điện "Xoèn xoẹt" vang lên, ánh sáng trong máy móc tối sầm lại, ngay sau đó bắt đầu đỏ lên.

Máy móc: "Tích tích tích! Hệ thống lọt vào công kích không rõ!"

Đường Du: "…"

Tiếng cảnh báo vang không bao lâu, ngay sau đó, màn hình xuất hiện một khung cửa sổ nhỏ: "Thực xin lỗi, hệ thống đang báo hỏng…"

Đường Du: "…"

Các hạng mục trên trang gốc vốn đã chọn xong nhất thời chuyển động thần tốc, hết thảy tất cả đều thành ẩn số. Trước mắt Đường Du tối sầm, mất đi ý thức.

Lần thứ hai mở mắt là đứng trên vách đá, bên tai truyền đến một thần khúc ai cũng khoái.

"Em truy ~ ta bay ~ em truy truy truy ~ ta bay bay bay ~ a ~ em truy ~ ta bay ~ "

Đầu óc Đường Du hỗn loạn, phản ứng nửa ngày mới phát hiện mình xuyên thành một cái cây, mà tiếng ca là từ một cây khác bên cạnh truyền đến. Cậu kinh hãi, nghe thấy cái cây kia tiếp tục hát: "Em truy truy truy ~ ta bay bay bay ~ a a ~ ta liền bay ~ "

Thần khúc này đầy ma tính, Đường Du hoảng hốt vài giây mới mở miệng: "Thân là một cái cây, vậy mà mày lại hát thứ này…"

Ân Triển "U" một tiếng, vui vẻ.

Tuy hắn bị hút vào kính Bồ Đề, nhưng mơ hồ biết kính Bồ Đề biến thành máy xuyên việt, biết chắc thế giới muốn đi là do thằng nhóc này lựa chọn, vốn tưởng rằng Đường Du sẽ chọn xuyên thành người, ai biết lại xuyên thành cây, hắn cảm thấy có chút thú vị: "Đến rồi à."

"Ừm… hở?" Đường Du không hiểu: "Cái gì gọi là đến rồi?"

"Cái đó không quan trọng, hiện tại tâm tình gia coi như không tồi, có lời gì chờ ta hát xong rồi hỏi lại." Ân Triển nói hát liền hát: "Ta bay lên trời ~ trời ~ em đuổi không kịp ~ kịp ~ a a ~ em truy ~ ta bay ~ "

Đường Du: "…"

Thần khúc tại vách đá không ngừng ngân nga vang dội, lát sau, một cây khác kề bên họ đại khái là chịu hết nổi, chiếc lá cây xanh nhạt tối sáng rõ ràng kia "Tạch" mà rớt xuống.

Đường Du: "…"

Lời tác giả:

Bài này CP cường cường, đúng vậy mọi người không nhìn lầm đâu, chính là cường cường, chẳng qua giai đoạn đầu Đường Du sẽ mềm manh manh ngốc bạch ngọt một chút

2. Chương 2: Hệ Thống Báo Hỏng 2

Đường Du chưa từng chơi qua game 3D giả lập trên thị trường, nhưng cũng biết kỹ thuật hiện nay chưa thể làm giác quan trở nên sống động đến vậy, cho nên sau khi tiêu hóa hết nửa ngày, cậu dại ra.

Thật thật thật xuyên qua rồi? Sao lại xảy ra chuyện này chứ? Buổi chiều cậu còn phải đi chuyển phát nhanh, có thể quay về không đây? Nếu không về được thì làm sao giờ? Sẽ bị đuổi việc đó? Cậu khó khăn lắm mới tìm được một công việc… Khoan đã, nếu không quay về được, vậy cả đời này cậu phải làm một gốc cây ư?

Cậu mờ mịt nhìn đám mây nhỏ lơ lửng cuối chân trời, cảm thấy cả thân cây đều không ổn, cho đến khi cái cây bên cạnh gọi ba bốn lần mới nghe thấy, ngơ ngác nhìn sang: "..A?"

Việc tốt của xuyên thành cây là dù nhánh hay lá cây đều có thể thay thế mắt, ngoài việc không thể cử động thì muốn nhìn hướng nào cũng được. Ân Triển nhìn cậu một cái: "A cái gì? Gia hát bài này nghe thế nào?"

"… Cũng được." Đường Du chậm rãi tìm về trạng thái: "Đúng rồi, ban nãy sao mày lại nói 'Đến rồi', là có ý gì?"

"Này cần gì hỏi." Ân Triển lười nhác kéo dài giọng, dùng giọng điệu "Ngươi đừng tưởng là có thể giấu ta" nói: "Ta sớm nhìn ra ngươi có đạo hạnh, vài ngày gần đây sẽ khai trí, biết nói tiếng người."

Đường Du vô cùng kinh hoàng, ngẩn ngơ, không rõ đây có phải do công lao của máy xuyên việt hay không, chẳng dám thẳng thắn nói mình xuyên qua, miễn cho là dị loại mà bị tiêu diệt, thăm dò hỏi: "Vậy… vậy tiền bối ngài nghĩ tôi có thể tu luyện thành người không?"

"Có thể." Ân Triển vô sỉ cổ vũ: "Một khi đạo hạnh cao, tự nhiên có thể biến thân."

Thì ra vẫn có thể biến lại thành người! Đường Du thở hắt ra, sau đó ý thức được cũng chả có ích gì, bởi vì cậu căn bản không biết phương pháp tu luyện, trầm mặc mấy phút đồng hồ, thật cẩn thận nói: "Tiền bối…"

"Gọi ca được rồi." Ân Triển ngắt lời. Tuy hắn quả thật có thể làm tiền bối của Đường Du, nhưng cậu nhóc này dù sao cũng là người mà kính Bồ Đề tuyển chọn, hắn không thèm chiếm lợi làm chi.

"Dạ vâng." Đường Du biết nghe lời phải, hỏi: "Ca, em rốt cục có thể nói chuyện, không biết nên tu luyện như thế nào mới tốt hơn, anh có đề nghị gì không?"

Ân Triển nói: "Cứ giống như trước là được."

Đường Du yên lặng nghẹn họng trong chốc lát: "Không cần thay đổi à?"

"Không cần." Ân Triển vốn tinh ranh, biết rõ cậu muốn hỏi cái gì, nghiêm trang chững chạc nói bậy nói bạ: "Sáng chiều tối ngươi hít sâu mười lần, đung đưa lá cây là được."

Đường Du thành công gợi chuyện, cao hứng nói: "Vâng!"

Ân Triển nhắc nhở: "Bây giờ là buổi trưa, đừng quên tu luyện."

Đường Du vội vàng lên tiếng trả lời: "Cám ơn ca!"

"Không có việc gì, không cần khách sáo với ca." Ân Triển nói xong liền nghe bên người bắt đầu truyền đến tiếng hít thở đều đặn, nói thầm một câu thật dễ lừa.

Nếu bọn họ thành cây, đời này chỉ sợ cũng là cây, không thay đổi được. Nhưng cậu nhóc này muốn thành người, vậy lúc trước vì sao không chọn xuyên thành người? Hắn có hơi kinh ngạc, nhưng không cần thiết phải đâm thủng, phát hiện Đường Du "Tu luyện" tạm thời kết thúc, liền câu có câu không trò chuyện cùng cậu.

Đường Du tò mò: "Bài hát kia ca học của ai vậy?"

"Trước đó có nhân loại đến đây du lịch đã hát qua ca khúc này, nên ta tiện thể học theo." Ân Triển hỏi lại: "Lúc ấy ngươi cũng ở đây mà, không nhớ à?"

Trái tim bé nhỏ của Đường Du run lên: "Em… em quên, quên mất."

Ân Triển hàm xúc sâu xa thốt: "Ngươi quên a…"

Đường Du quả thực bị hù chết, sợ bị phát hiện, lá cây theo bản năng co lại.

"A, ta nhớ ra rồi." Ân Triển đùa giỡn đủ rồi, đúng lúc ném ra cái cớ, tránh cho cậu sống trong nơm nớp lo sợ: "Sau khi khai trí, có đôi lúc sẽ xuất hiện hiện tượng ký ức bị đứt đoạn, không thể trách ngươi."

Đường Du quả nhiên bị lừa, ngay cả giọng nói cũng nhẹ nhõm hơn: "Ồ, ca vừa nói như thế, thì em phát hiện hình như có nhiều thứ nhớ không được rõ lắm."

"Không sao, cũng không phải chuyện quan trọng gì." Ân Triển tiếp tục cùng cậu nói chuyện phiếm, vừa âm thầm đánh giá.

Tính tình tốt, có hơi ngốc, tâm tư đơn thuần, dễ thỏa mãn.

Đổi thành người khác có lẽ sẽ thích đi?

Đáng tiếc cố tình lại là duyên trời định của Ân Triển hắn.

Hai người trò chuyện tới lúc hoàng hôn, Đường Du đang đắm chìm trong tịch dương, đột nhiên hỏi: "Ca, sao ca không luyện? Nào, chúng ta cùng hít sâu, đung đưa lá cây."

"…" Ân Triển lần thứ hai nghiêm trang chững chạc nói láo: "Ngươi luyện đi, ta đạo hạnh cao thâm, chủ yếu dựa vào minh tưởng."

Đường Du thực sùng bái, không quấy rầy hắn nữa.

Màn đêm buông xuống, vầng trăng treo cao.

Hai người hiện giờ là cây cối, tuy rằng không nghỉ ngơi cũng chẳng có cảm giác gì, nhưng có những thói quen sửa không được. Đường Du nói chúc ngủ ngon, rồi đi ngủ sớm.

Ân Triển ngoại trừ lúc trước uống một bình rượu mà gia tộc cất giấu ở Minh giới rồi ngủ say một đêm, thì mấy năm nay không cách nào an giấc được. Hắn nhìn bóng ngọn núi mơ hồ nơi xa xăm, đứng sừng sững thật lâu trong đêm tối vô tận, mãi đến khi sắc trời dần sáng mới cảm thấy buồn ngủ, thế nhưng vô tri vô giác nằm mộng.

Trong mơ là Minh phủ vô cùng quen thuộc.

Trên Đại điện, tiếng nói uy nghiêm và tràn ngập áp bách của Minh chủ.

"Ngươi có nhận tội không?"

Chung quanh yên tĩnh không một tiếng động, ánh nến khi tỏ khi mờ, bóng dáng bị kéo dài thảm đạm mơ hồ. Ân Triển quỳ ở trước điện, cảm giác máu từ trên trán chảy vào hốc mắt, một mảng đỏ tươi. Trường bào tượng trưng cho thân phận Thập điện chủ Minh giới trên người hắn sớm đã rách nát tả tơi, nhưng lưng vẫn thẳng tắp như cũ, ngước mắt nhìn lên, khàn khàn nói: "Ta nhận."

Ân phụ thở dài một tiếng, quay đầu đi.

Minh chủ rũ mắt nhìn chằm chằm Ân Triển, khuôn mặt nhìn không ra vui buồn, sau khi tĩnh tâm mới chậm rãi mở miệng.

"Điện chủ Ân Triển của Lạc Hồn điện, không để ý Minh pháp, to gan lớn mật, tự tiện xông vào cấm địa Du Li, làm hỏng pháp trận Hồi Thiên, sát hại người thủ kính Tư Nam, tội không thể tha, nhưng niệm tình việc vốn có nguyên do, lại từng lập nhiều chiến công ở Địa Ma Đạo, nay miễn trừ Lôi hình, phế bỏ một nửa tu vi, phong bế pháp lực, nhốt vào Vô Tự lao, giam giữ trăm năm."

Ân Triển bỗng dưng choàng tỉnh.

Hắn đã rất lâu chưa từng nằm mộng, hơn nữa còn là mơ thấy những chuyện đã qua, trong lòng không khỏi dâng lên cảm giác chán ghét bản thân quen thuộc ấy, hắn ngay tức thì không dễ chịu mà hừ một tiếng.

Đường Du vừa mới tỉnh ngủ: "Làm sao vậy?"

Ân Triển mở miệng nói: "Tu luyện tới tầng thứ chín, chậm chạp không thấy đột phá, ta cảm thấy khó chịu."

Đường Du luôn cảm thấy dáng vẻ hắn thật lợi hại, an ủi: "Chuyện này không thể gấp gáp được, phải từ từ thôi."

Ân Triển: "Ừ."

Đường Du đành phải hỏi: "Nếu tu luyện thành người, thì ca muốn làm cái gì?"

Ân Triển nói: "Chưa nghĩ ra, còn ngươi thì sao?"

Đường Du tự hỏi một chút: "Chắc…chắc là sẽ tìm một công việc."

Mạch suy nghĩ của Ân Triển giãy giụa thoát ra khỏi tình cảm xưa, thuận miệng hỏi: "À, công việc gì?"

Đường Du không chút nghĩ ngợi: "Chuyển phát nhanh."

Ân Triển: "…"

Lần thứ hai hai người trò chuyện, Đường Du phát hiện trong trí nhớ nhiều thêm một lớp sương trắng mờ nhạt, nhớ lại trước khi xuyên qua trên bản hướng dẫn của hệ thống có ghi thân thể nguyên chủ được lựa chọn đều là một lòng muốn chết, không phải do tranh đoạt mà có, hơn nữa chỉ cần ngủ một giấc thì có thể kế thừa ký ức nguyên thân.

Khi đó cậu vốn tưởng rằng là bối cảnh trò chơi, cũng không thèm để ý, đến giờ mới cẩn thẩn suy ngẫm.

Quy tắc chưa nói có tác dụng với vật khác, tuy rằng không rõ lắm gốc cây này còn sống hay đã chết, nhưng về phương diện ký ức, hiện giờ trải qua nghiệm chứng cho thấy cũng có hiệu quả… chỉ là tác dụng không nhiều lắm, dù sao cũng xem như có tác dụng, có thể thấy hệ thống không hư hỏng gì nhiều, vậy thì thời gian kết thúc cậu đặt ra, chắc sẽ có tác dụng ha?

Bỗng nhiên cậu cảm thấy buồn rầu.

Lúc hai người đang trò chuyện tới việc bao lâu thì có thể tu luyện thành người, Ân Triển mới vừa trả lời phải cần mấy trăm năm thì chợt nghe thấy một tiếng thở dài như có như không, cho rằng cậu nhóc này cảm thấy quá lâu, cười nói: "Gấp cái gì, chậm rãi sẽ được thôi."

Đường Du nghĩ thầm cũng chỉ thể như thế, đè nén sự bất an xuống.

Chung quanh cây cối khá nhiều, lại chỉ có bọn họ mới có thể giao lưu, như đang nương tựa vào nhau. Trước kia Đường Du luôn ở ngoài chuyển phát nhanh, hiện tại không thể cử động, cảm thấy cả người đều khó chịu, không biết nói gì nên tìm đề tài: "Ca, ca khai trí sớm hơn em, có gặp qua chuyện gì vui không?"

"Thế nào, nhàm chán à?" Ân Triển nghĩ thầm suy cho cùng cũng không thể so với mình bị nhốt trong đại lao gần trăm năm, không chịu nổi tịch mịch cũng là việc bình thường, nói tiếp: "Nào, ca kể chuyện xưa cho ngươi nghe."

Đường Du lập tức tỉnh táo: "Được!"

Ân Triển chậm rãi lên tiếng: "Có một gia tộc, bởi vì tổ tiên có cống hiến to lớn, được ông trời se duyên, bởi vậy hậu thế đều có được một cuộc hôn nhân hạnh phúc…" Hắn mơ hồ nhắc đến sự tồn tại của kính Bồ Đề, bịa ra một chuyện khác, nhưng điểm chính không hề thay đổi.

"Thế hệ này qua thế hệ khác, người trong gia tộc đều sống rất tốt, gia đình mỹ mãn, sự nghiệp thành công, đứa con trai của gia chủ đời này tuổi trẻ đã được phong làm tướng quân, khi vị thiếu tướng quân đó đến tuổi kết hôn, nhưng vì chiến loạn mà vẫn luôn trì hoãn, trong khoảng thời gian này, hắn gặp được một người, đối với người ấy vừa gặp đã yêu."

Đường Du theo bản năng hỏi: "Người này chính là duyên trời định của hắn ư?"

Ân Triển lười nhác mỉm cười, tiếp tục kể: "Thiếu tướng quân tuổi trẻ nóng tính, tính tình cường thế, chỉ cần yêu thích là quyết theo đuổi cho bằng được, may mắn đối phương cũng thích hắn, cho nên bọn họ mau chóng đến với nhau, kề vai chiến đấu, như hình với bóng…" Hắn yên tĩnh chốc lát, mới kể tiếp: "Tất cả mọi người đều cảm thấy duyên phận của họ là trời định, ngay cả chính họ cũng cho rằng như thế, đương nhiên, cho dù không phải, bọn họ cũng không quan tâm, kết quả… lại thật sự không phải."

Đường Du kinh ngạc mà kêu lên: "A, sau đó thế nào?"

Ân Triển uể oải nói: "Sau đó…"

Đường Du nghiêm túc nghe.

Ân Triển hỏi: "Muốn biết?"

Đường Du nói: "Dạ!"

Ân Triển nói: "Không kể cho ngươi nghe."

Đường Du ngẩn ngơ: "Tại sao?"

Ân Triển cười lớn, mang theo ý tứ hàm xúc: "Bởi vì gia thích thế."

Đường Du muốn vò đầu, lại phát hiện căn bản cậu không thể làm động tác này. Tính cách cậu luôn nhu thuận, người khác không muốn nói, cậu cũng sẽ không hỏi thêm.

Địa thế vách núi cao, từ nơi này nhìn ra chỉ thấy cả biển mây cuồn cuộn, như ngân hà dâng trào, trong nắng sớm như tầng tầng lớp lớp ánh kim. Có lẽ là nhắc tới chuyện xưa, cảnh sắc trước mắt rực rỡ tráng lệ, Ân Triển ngắm nhìn mà chỉ cảm thấy trống trải trong lòng.

Toàn bộ Minh giới đều biết mối tình đầu của người Ân gia thường sẽ là nhân duyên trời định, luôn có thể đơm hoa kết quả, duy nhất lão Ngũ Ân gia là ngoại lệ. Cũng có người suy đoán chuyện đi đến kết quả này, là do họ đến với nhau vi phạm thiên đạo.

Thiên đạo thì thế nào?

Hắn không khỏi cười lạnh một tiếng.

Đường Du kinh ngạc: "Ca?"

"Ừm." Ân Triển khôi phục dáng vẻ không đứng đắn: "Nào, kể chuyện này cho ngươi nghe."

Đường Du lo lắng: "Lần này không kể một nửa nữa chứ?"

"Không đâu." Ân Triển cam đoan.

Hắn biết Đường Du không có lỗi, ngược lại vô tội còn bị thiên đạo liên lụy, bởi vậy hắn đối với đứa nhỏ này không có cảm giác oán hận hay chán ghét, xem như đệ đệ thôi. Năm đó hắn dẹp loạn khắp nơi ở Minh giới, gặp qua rất nhiều người và việc, lúc ấy tuy tâm cao khí ngạo, nhưng vì có người yêu bên cạnh nên thấy được nhiều chuyện thú vị, có thể kể ra bao nhiêu thứ hấp dẫn.

Hắn hỏi: "Ngươi đã từng nghe qua Minh giới chưa?"

Đường Du nói: "Địa ngục?"

Ân Triển nói: "Giống vậy, nhưng không phải hoàn toàn như thế, khác với suy nghĩ của nhân loại, sẽ không có mười tám tầng địa ngục, hoa Bỉ Ngạn, sông Vong Xuyên, đá Tam Sinh…thì có đó, đá Tam Sinh còn là điểm du lịch hấp dẫn, nhưng một năm chỉ mở hai lần, mỗi lần chỉ chọn một trăm người…"

Hắn đang nói thì nghe tiếng động từ trong rừng cây truyền đến, ngay sau đó một động vật tựa như sói mà không phải sói lao ra, hai người đồng loạt nhìn sang, còn chưa biết nó là loài gì, thì thấy nó dạo quanh một vòng, chạy đến chỗ Ân Triển nâng chân sau lên phụt nước tiểu, rồi vui sướng lắc lư chạy mất tiêu.

Đường Du: "…"

Ân Triển: "…"

Đường Du vội vàng nhìn trời, làm bộ như không phát hiện gì cả, chừng một phút sau mới nhỏ giọng hỏi: "Ca, còn kể chuyện xưa không?"

Ân Triển nuốt xuống một búng máu, nói: "… Kể, để ta suy nghĩ xem kể cái gì."

Đường Du ngoan ngoãn lên tiếng trả lời, không có thúc giục. Ân Triển liền tùy ý kể vài chuyện, phát hiện độ ẩm trong không khí lên cao, trong lòng thoáng hiện một tia thấp thỏm không yên chả biết từ đâu đến, hắn đành phải nuốt lời còn lại trở vào.

Quả nhiên, giữa trưa trôi qua, trời liền tối sầm, cuồng phong gào thét, chớp giật sấm rền, mưa to ào ào trút xuống, mãi cho đến tối cũng không ngớt. Nước mưa đọng lại một chỗ, từ nơi cao hơn nhanh chóng đổ ập xuống nơi thấp.

Trong bóng tối vang lên một tiếng "Răng rắc" rất nhỏ, rồi lập tức bị tiếng mưa to dữ dội bao phủ.

Ân Triển vội vàng nhìn về rừng cây phía sau, trong ánh sáng chói mắt của tia chớp trông thấy đất đá cuộn trào mãnh liệt, hai thân cây bên cạnh bị bứng ngã đầu tiên, nhưng rễ một gốc cây trong đó sớm đã cuốn lấy hắn, trong nháy mắt đồng thời kéo hắn rơi xuống vực sâu.

Trong lòng hắn chỉ có một suy nghĩ, mẹ nó rốt cuộc nhóc con này chọn thế giới kiểu gì vậy –!

3. Chương 3: Hệ Thống Báo Hỏng 3

Sau khi người Ân gia cấu kết đem kính Bồ Đề đưa cho Đường Du xong bèn quay về Minh giới.

Gia tộc bọn họ lớn, bàng chi đông đúc, những người khác trong tộc khi đến tuổi lập gia đình, đều do cha mẹ cùng vài người thân đi cùng, nhưng tình huống của Ân Triển rất đặc biệt, cho nên người tới nhiều hơn, nhân dịp đông đủ bèn tề tụ ăn bữa cơm. Ân phụ và người cùng thế hệ bùi ngùi cảm xúc: "Nhân duyên của tiểu Triển rốt cuộc bắt đầu rồi, cũng coi như giải quyết xong một cọc tâm sự, trở về chúng ta cùng đi uống rượu mừng."

Ân phụ vội vàng lên tiếng trả lời, nhìn theo bọn họ rời đi, càng nghĩ càng bất an, gọi mấy đứa con trai vào thư phòng: "Các ngươi thử tìm tiểu Triển, xem bọn nó hiện tại đang ở đâu."

"Nhưng chúng ta biết đi đâu mà tìm đây?" Mọi người đau đầu.

Người Ân gia tuy rằng sẽ bị kính Bồ Đề hút vào không gian, nhưng đó cũng không phải thế giới hư cấu, mà là có thật.

Nơi giao nhau giữa Minh giới và Nhân giới có vô số không gian, mỗi lần kính Bồ Đề đều sẽ chọn một nơi thích hợp nhất ném họ vào đó, chờ đến thời cơ chín mùi mới cho họ trở về.

Trước kia cũng có con cháu Ân gia phản ứng kịch liệt với hôn sự, người nhà vì thế lo lắng đi tìm, nhưng không gian rất nhiều, mỗi thế giới lại quá lớn, không khác gì mò kim trong vũ trụ, cuối cùng cũng chẳng giải quyết được gì.

Mọi người an ủi: "Không có việc gì đâu cha, người đừng lo lắng quá."

Ân phụ nói: "Việc của tiểu Triển các ngươi cũng biết rõ đấy thôi, năm đó nếu không phải Minh chủ đến kịp thời, nó đã sớm tự bạo rồi."

Mọi người bỗng dưng trầm mặc.

Ân phụ chắp tay sau lưng đi đi lại lại trong thư phòng: "Sau đó nó bị phong bế pháp lực, lại ngồi đại lao trăm năm, khi ra khỏi tuy rằng không còn ý định đó nữa, nhưng tính tình cũng biến đổi lớn, cáu giận bất thường, còn không bằng dáng vẻ kiêu ngạo như trước đây ấy chứ."

Cũng đúng!

Mọi người vô cùng đồng ý.

Nếu như trước kia Ân Triển là mẫu người ưu tú quý tộc, hiện giờ chính là dáng vẻ sa sút lười nhác, cả ngày cà lơ phất phơ, còn có thêm trạng thái động kinh thất thường, thậm chí lần trước họ đi ngang qua còn nghe thấy hắn đang ca thần khúc, làm bọn họ sợ tới mức thiếu chút nữa linh hồn xuất khiếu.

Ân phụ hỏi: "Trong các ngươi ai có thể đoán được bây giờ nó đang suy nghĩ gì không?"

Mọi người lắc đầu thở dài, lúc trước tâm tư của Ân Triển họ còn có thể đoán đươc một hai, nhưng giờ thì thật sự đoán không ra tí gì, dường như hắn đã đem tất cả ý nghĩ điên cuồng và tình cảm mãnh liệt chôn vào nơi sâu thẳm trong tâm hồn mình, chỉ còn lại biểu hiện thờ ơ giả dối.

Bọn họ trầm mặc một lúc: "Nhưng bản tính tiểu Triển không xấu, tuyệt đối sẽ không làm hại đứa bé kia đâu."

"Ta biết, ta chỉ sợ hắn lừa người ta mà thôi." Ân phụ lo lắng nói.

Mặc dù từ nhỏ bọn họ đã được truyền thụ tư tưởng nhân duyên trời định, nhưng ông cảm thấy chỉ cần con trai có thể hạnh phúc, chuyện khác không cần quan tâm, vậy nên chuyện của tiểu Triển ông không hề bắt buộc, nhưng nếu tiểu Triển không muốn thì thôi, ít nhất không thể lừa người ta.

Mọi người khuyên nhủ: "Không đâu, lần nào kính Bồ Đề cũng sẽ đem một phần thần thức theo dõi thế giới đó mà, hơn nữa lần này nó còn hóa thành cỗ máy đi theo bên người đứa bé kia, chắc chắn nó sẽ bảo vệ cậu ta."

"Cũng phải…" Ân phụ nhớ tới nghìn năm qua lần đầu tiên kính Bồ Đề ngoại lệ, lại nghĩ tới chưa từng có người Ân gia nào có thể không động lòng với nhân duyên trời định, bỗng nhiên cảm thấy việc của tiểu Triển có thể chuyển biến tốt.

Ông thì thào: "Có khi lần này trở về sẽ thật sự kết hôn, vậy có cần mua thiệp mời trước không?"

Mọi người: "…"

Này, thay đổi thái độ cũng quá nhanh đó!

Tuy Ân phụ nói thế, nhưng vẫn sai con trai tìm thử xem. Mọi người đều gật đầu nhận lệnh.

Giờ phút này Ân Triển người trong cuộc thảo luận của họ cũng không lừa người, ngược lại còn bị hại đến nỗi rớt xuống vực sâu, trong bóng đêm không thể nhìn thấy gì, hắn liếc nhìn đáy vực đen tuyền, không quan tâm mà cười một tiếng.

Đường Du bị tiếng sấm làm bừng tỉnh.

Cậu luôn thấy thoả mãn với cuộc sống, trừ việc khi còn đi học thành tích không tốt ra, mấy năm nay luôn thuận buồm xuôi gió, không có việc phiền lòng gì, do đó ngủ rất thoải mái. Cảm giác của thực vật đối với ngoại giới vốn rất thấp, thế nên khi Ân Triển bị lôi xuống vực cậu vẫn còn đang ngủ, đến tận bây giờ mới tỉnh dậy.

"Ca, sao mưa càng ngày càng lớn… thế?" Cậu nhìn quanh một vòng, chỉ thấy chớp giật sấm rền, vị trí bên cạnh không biết đã trống không từ lúc nào, phản ứng đầu tiên chính là có lẽ ca cậu đã tu luyện thành người, đưa tới thiên kiếp, nhưng sau đó nhận thấy chung quanh có rất nhiều bùn lầy, ba chữ đất đá lỡ lập tức nhảy vào trong óc.

Cậu hoảng sợ, đang định hét lên vài tiếng, thì phát hiện mặt đất truyền đến một trận rung động, một làn sóng đất đá lại không ngừng ập đến. Cây cối cách đó không xa bị quật đổ, kéo theo đất trên vách đá, chỉ hai giây đã ầm ầm sụp xuống, cây cối xung quanh kể cả cậu cũng đồng thời rơi xuống.

"A a a a a!"

Trong nháy mắt cậu thét to thành tiếng, vừa nghĩ rễ cắm sâu như thế, sao lại dễ dàng bị bứng lên vậy, lại nghĩ ngã xuống rồi có phải sẽ chết hay không, vậy cậu sẽ trở lại thế giới cũ ư?

Bịch!

Cậu rơi thật mạnh xuống đáy vực, trên người ngay lập tức bị dính một lớp nước bùn, chỉ chớp mắt lại bị nước mưa rửa trôi.

Cậu sợ tới mức ngừng hô hấp, một lát sau mới nhận ra rằng cây cối không có hệ thần kinh, không biết đau, không khỏi thở phào nhẹ nhõm, lại nghe thấy giọng nói quen thuộc vang lên trong bóng tối: "Ngươi cũng rớt xuống rồi hả?"

Giọng nói vẫn lười nhác như mọi khi, tựa hồ chẳng hề để tâm tình huống trước mắt, trái tim đang thấp thỏm của Đường Du bỗng dưng ổn định lại, ừ một tiếng: "Em còn tưởng rằng ca tu luyện thành người, đang độ thiên kiếp ấy chứ."

Ân Triển hỏi: "… Khi ta rơi xuống ngươi không phát hiện ư?"

Đường Du nói: "Không, lúc đó em vẫn còn ngủ."

Ân Triển nói: "Ngủ say như chết."

"… Em luôn vậy mà." Đường Du ngại ngùng nói, quan tâm hỏi: "Phải rồi ca, ca có sao không?"

Ân Triển thờ ơ đáp: "Không sao, rất thoải mái."

Đường Du không rõ ý hắn là gì, hỏi: "Ca có thể đột phá biến thành người chưa?"

“Xem tâm trạng đã.” Ân Triển nói: “Ngươi thì sao?”

Lúc này Đường Du mới kiểm tra, phát hiện rễ đã bị bứng khỏi mặt đất, chắc là sẽ sống không được bao lâu — trong mấy phút đồng hồ ngắn ngủn đây là lần thứ hai cậu đối mặt với tử vong, nhất thời cảm thấy mờ mịt, nằm trong bóng tối ẩm ướt đầy bùn đất, nghe thấy tiếng Ân Triển gọi cậu, cậu lập tức kêu to: “Ca!”

Cậu hoảng sợ khiến cho Ân Triển không biết làm sao, nhưng nay cách cậu một đoạn, vốn dĩ nhìn không thấy cậu, chỉ có thể lên tiếng trả lời: “Rốt cuộc là làm sao? Sợ hãi? Nhàm chán? Gặp quỷ?”

“Không phải thế.” Đường Du bỗng nhiên muốn khóc, hít sâu một hơi nói: “Thật ra có chuyện em vẫn luôn không dám nói cho ca biết, em là xuyên tới, em tên Đường Du, trước kia là người không phải cây, thực xin lỗi, đã gạt ca!

Ân Triển nói: “… Không sao đâu.”

Đường Du nói: “Nhưng em thật sự xem ca là bạn, cám ơn ca kể em nghe nhiều chuyện vui, còn cùng em nói chuyện, dạy em nhiều điều bổ ích… ừm, ca hát có hơi lạc điệu, lúc trước em không dám nói.”

“…” Ân Triển thốt: “A.”

“Chắc em sắp chết rồi, em không rõ sẽ đi về đâu nữa, nếu có kiếp sau, em vẫn muốn làm bạn cùng ca, em là cô nhi, không có nhiều bạn bè…” Giọng nói của Đường Du chứa đầy nước mắt, cậu còn có rất nhiều lời muốn nói, đáng tiếc chưa nói xong, ý thức bỗng trở nên mơ hồ.

Cậu biết dù cây cối bị đứt rễ cũng sẽ không chết ngay lập tức, nhưng chẳng thể nào ngăn cản cơn buồn ngủ ập đến.

Trước khi hoàn toàn hôn mê, đột nhiên hình ảnh trong đầu tựa như hạt cát nơi đáy biển bị cuốn tung lên bởi lốc xoáy vô hình, dường như trong nháy mắt cậu nhìn thấy rất nhiều hình ảnh quá khứ, nhưng hoàn toàn không nhớ được chi tiết chính xác, khi đầu đau đến mức nổ tung, một hạt cát chui vào trong óc, phút chốc tầm nhìn cậu trở nên rõ ràng hơn.

Chỉ thấy bầu trời u ám nặng nề, thây ngang đầy đất, trong không khí tràn đầy mùi máu tươi, cậu nâng mắt nhìn lên, bóng dáng mơ hồ từ bốn phương tám hướng sợ hãi mà quỳ xuống trước mặt cậu, run rẩy nằm úp sấp trên đất.

— Đây là đâu?

Suy nghĩ của cậu chợt lóe rồi tắt, chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, lần thứ hai mở mắt đã về đến nhà trọ, trên máy vẫn hiện dòng chữ kia: Xin lỗi, hệ thống đang báo hỏng…

Quay về rồi, chuyển phát nhanh của cậu! Cậu lập tức muốn đi ra ngoài, nhưng vừa mới giật ngón tay, lực hút quen thuộc đã mãnh liệt truyền đến, cậu không thể nào dùng sức được, cơ hồ không kháng cự gì thì tiếp tục hôn mê.

Khi ý thức khôi phục, cậu phát hiện mình đang nằm trong cái ổ ấm áp bằng cỏ, chung quanh có ba cục bông màu trắng tròn vo mềm mềm, chen chung một chỗ cùng cậu, kêu chiêm chiếp.

Đường Du: “…”

Cậu sợ đến ngây người, nửa ngày mới hoàn hồn: “Mấy đứa là cái gì vậy?”

Ba cục bông: “Chíp chip chip!”

Đường Du hỏi: “Nghe không hiểu hả?”

Ba cục bông: “Chíp chip chip!”

Đường Du không có cách nào giao tiếp, bèn đi đến bên cửa động tò mò nhìn xung quanh, ngay sau đó hít một hơi, chỉ thấy cành lá xum xuê phủ kín đất trời, toàn thế giới tràn ngập một màu xanh mướt, bày ra trước mắt là cành nhánh to lớn như ba sân bóng, hai bên lá cây mọc xỏ xiên kéo dài về phía trước, giống như nhà cao tầng xây dựng bừa bãi, tạo nên tòa thành to lớn màu xanh rộng rãi thoáng đãng.

Cậu không biết đây là do cậu quá nhỏ, hay cây quá lớn, mới khiến cậu có ảo giác như thế, nhưng nhìn tỉ lệ bây giờ, thật sự rất rung động.

Cậu chui ra khỏi cái ổ bằng cỏ rơm, nhìn lên quảng trường rộng lớn bằng thân cây, ánh sáng tà tà xuyên qua, khúc xạ ra một vầng sáng nhàn nhạt, tựa bức tranh tuyệt đẹp, gần như không chân thật.

"Trời ạ…"

Cậu ngây ngẩn một hồi, mới bắt đầu đánh giá chung quanh, phát hiện không chỉ có tổ của họ, bên cạnh còn vài tổ nữa, xếp thành một hàng, có mấy cục bông cũng đang đứng nhìn ra ngoài cửa động.

Tầm mắt của cậu nhanh chóng chuyển tới một trong số đó, con này vừa nãy chui vào một cái tổ, sau khi chui ra lại chui vào cái tổ khác, cậu chờ một lúc, thấy nó lần thứ hai chui ra rồi lại chui vào cái ổ khác, luôn cảm thấy dáng vẻ của nó rất khí thế, thầm nghĩ không lẽ là lão Đại ư?

Cậu vội vàng quay trở về, chờ trong giây lát, quả nhiên thấy nó đến tổ của mình.

Cục bông hỏi: "Ai có thể nói?"

Đường Du thực ngạc nhiên: "Tôi tôi tôi!"

Ân Triển như chú chim nhỏ phẫn nộ, không nói lời nào nhào tới mổ cho một trận.

Ông đây đường đường là Ân Ngũ gia của Minh giới, Điện chủ Lạc Hồn điện, bây giờ lại thành bộ dáng ngu xuẩn thế này, đứa ngốc, ngươi toàn chọn thế giới quái quỷ gì đâu thế!

Đường Du thét chói tai: "Chip –! Chip –!"

Ba cục bông: "Chíp chip chip_____!"

Ân Triển dừng lại: "Nói tiếng người."

Đường Du không trả lời, chạy trốn sau lưng ba cục bông, móng vuốt run rẩy co lại thành một cục tròn.

Ân Triển tức cười, nhào qua kéo cậu ra ngoài.

4. Chương 4: Hệ Thống Báo Hỏng 4

Bộ dáng cục bông trông rất đáng yêu, toàn thân trắng muốt, ngay cả móng vuốt nho nhỏ cũng trắng nốt, chỉ có bàn chân là màu vàng nhạt, nghiên cứu nửa ngày Đường Du cũng không biết đây là giống loài gì. Ba cục bông lúc nãy bị bọn họ dọa sợ, giờ đang chen chúc vào góc kêu chiêm chiếp, run rẩy không ngừng.

Cậu vội vàng an ủi: "Đừng sợ đừng sợ, chúng ta không có đánh nhau."

Mấy cục bông đương nhiên nghe không hiểu, run run rẩy rẩy tụm cùng một chỗ, một con trong đó dứt khoát xoay người, đưa mông về phía họ.

"…" Đường Du bèn bỏ qua giao tiếp, nhìn mấy cọng lông bị mổ rụng trên đất, đau lòng gạt vuốt hai cái, thấy quả cầu kia không biết đang nhìn trời ngẫm nghĩ cái gì, chậm rãi đến gần.

Ân Triển liếc mắt nhìn cậu.

Đường Du lui về phía sau hai bước: "Nè… Có phải chúng ta có hiểu lầm gì không?"

"Không có hiểu lầm." Ân Triển phát huy kỹ năng nói xạo: "Ban nãy ta bỗng dưng có cảm ứng, sẽ xuất hiện một con chim non biết nói chuyện, vốn dĩ quanh đây chỉ có ta biết, bây giờ không phải nữa, cho nên ta khó chịu."

Đường Du nháy mắt hiện lên hai chữ "Trung nhị"[3], qua một giây bỗng nhiên nhớ đến: "Có cảm ứng là thế nào?"

Ân Triển bịa chuyện: "Đây là một loại năng lực, điều kiện cần thiết của Vương giả trong tộc, ngươi không biết sao?"

Đường Du chớp chớp mắt, đột nhiên nhanh trí: "Thật ra vừa rồi tôi bị đụng đầu, mất trí nhớ."

Ân Triển vui vẻ, thầm nghĩ có tiến bộ đó.

Đường Du trông thấy hắn không còn tức giận nữa, nên thử sáp tới gần: "Tôi quên thiệt nhiều chuyện, anh có thể nói cho tôi biết không? Tôi sẽ không cùng anh tranh Vương vị, anh cứ yên tâm đi."

"Nhìn ngươi cũng không giống người có thể ngồi lên Vương vị." Ân Triển vỗ vỗ vị trí bên người: "Bây giờ ta đang vui, mấy ngày qua không ai trò chuyện với ta, ngươi tán gẫu với ta đi."

Đường Du nhất thời mềm lòng, cảm thấy không thể so đo với một con chim trung nhị được, bèn tựa như anh trai tri kỷ tung tăng đi qua: "Được, anh muốn nói gì?"

Ân Triển nói: "Nói về ngươi đi, ngươi quên bao nhiêu thứ rồi hả?"

Đường Du nói: "Quên sạch, ngay cả mình là loài gì tôi cũng chả biết, còn nữa, đây là đâu?"

Ân Triển nhìn cậu: "Quên thật?"

Đường Du thành thật gật đầu, đồng tử đen bóng như nước sơn, thuần khiết chân thành.

Ân Triển nhìn cậu vài giây, nghiêm trang chững chạc nói: "Chúng ta là chim, nơi này là một cây đại thụ."

Đường Du nói: "… Tôi biết, cụ thể hơn được không?"

Vì thế Ân Triển nói bừa một cái tên lừa gạt cậu, nhớ tới khi đứa nhỏ này xuyên thành cây cũng là dáng vẻ mù mờ, không khỏi kinh ngạc, theo lý mà nói khi kính Bồ Đề biến thành máy xuyên việt thì trên máy phải có giới thiệu kỹ càng tỉ mỉ chứ, sao Đường Du không biết tí gì thế nhỉ?

Hắn đè xuống cảm giác quái dị, nghe người nào đó hỏi ở đây có con chim lớn nào không, Vương ở nơi nào, mới lười biếng trả lời: "Khỏi nghĩ, Vương là dân chúng bình thường có thể gặp sao?"

"… Cũng phải." Đường Du nói, lần thứ hai thăm dò chim lớn ở đâu, có phải đang đi kiếm mồi không. Ân Triển nghe cậu nhắc đến vấn đề này cũng nghĩ thầm, hắn đương nhiên biết Đường Du là sợ ăn sâu, nhưng trước kia hắn chinh chiến ở Minh giới cái gì cũng thấy qua rồi, tỏ vẻ thực bình tĩnh.

"Cho ngươi ăn cái gì thì ngươi cứ ăn đi, còn muốn kén chọn?"

Đường Du thử nghĩ đến cảnh tượng cậu ăn sâu, không dám tiếp thu, yên lặng co lại.

Ân Triển thấy cậu sắp co lại thành quả cầu, liền dẫn cậu tản bộ về phía bãi đất trống đằng trước.

Đàn chim không biết tên này sống ở trên cây đại thụ, trong không khí quyện mùi thơm mát của cỏ cây cùng sương sớm, hít sâu một hơi, tâm trạng cũng trở nên thoải mái hơn.

Lòng dạ của Đường Du luôn rộng rãi, từng bước chân ngắn cũn dạo trong khung cảnh tràn một màu xanh, nhanh chóng quên mất điều xoắn xuýt ban nãy, nhìn tầng tầng lớp lớp lá khổng lồ đằng trước, bỗng nhiên muốn đi đến nơi tận cùng nhìn thử, xem dáng vẻ bên ngoài là thế nào.

Đúng lúc này, vài tiếng chim lảnh lót phá trời xanh, rồi nhẹ nhàng xuyên qua màng nhĩ, chạy thẳng xuống đáy lòng. Hai người đồng thời ngẩng đầu, một con chim to lớn lướt qua lá cây từ từ đáp xuống, tia sáng chiếu lên thân nó, lông vũ vốn đã tuyệt đẹp nhất thời nhiễm lên một tầng màu sắc thánh khiết.

Âm thanh càng ngày càng vang, con này nối tiếp con kia hạ cánh xuống đường băng thiên nhiên, cánh không ngừng quét ra cuồng phong, thổi bọn họ không sao mở mắt được. Mấy cục bông nghe tiếng sôi nổi chạy đến cửa động, chiêm chiếp mà kêu, hưng phấn không thôi. Thiên nhiên hoang sơ hùng vĩ hiện ra trước mắt, đẹp đến mức rung động lòng người.

Đường Du há hốc miệng, cảm thấy tất cả kiến thức về ngôn từ cũng chẳng thể nào miêu tả được nó.

Lũ chim lớn đi về phía cục bông, một con trong đó phát hiện Đường Du, cúi đầu thân mật mà cọ cọ cậu.

Từ khoảng cách gần thế này, Đường Du có thể cảm nhận rõ ràng một luồng hơi thở ấm áp, đáy lòng cậu run lên, nghiêng đầu nhìn qua, phát hiện khóe miệng nó ngậm mấy chùm quả nhỏ màu đỏ như pha lê, đoán ra đây chắc là thức ăn của bọn họ.

Con chim lớn lại cọ cậu vài cái, rồi lướt qua đi vào ổ rơm của nó ở đằng sau.

Đường Du ngẩn ra.

Từ khi hiểu chuyện, cậu đã ở cô nhi viện, cũng không biết cảm giác có cha có mẹ là như thế nào, nhưng ngay vừa rồi, cậu hiểu ra đây chính là tình yêu của cha mẹ. Cậu sững sờ đứng đó, cảm thấy nơi bị cọ vẫn còn ấm áp, vô cùng trân quý.

Ân Triển liếc cậu một cái, đoán xem có phải cậu đã bị dọa cho choáng váng rồi không, đá cậu một cước: "Ê."

Đường Du bỗng tỉnh táo lại, vỗ cánh nhỏ quay đầu chạy về phía chim lớn: "Tôi đi ăn cơm, tạm biệt!"

Ân Triển: "…"

Khóe mắt Ân Triển giật giật, không thèm đếm xỉa đồ ngốc này nữa, xoay người tính quay trở về, chợt dừng lại giây lát, nhìn một loạt cửa động xếp thành hàng, phát hiện một vấn đề — hắn quên mất hắn chui ra từ cái ổ nào rồi.

Sau khi tỉnh lại, trong đầu hắn luôn nghĩ đập người nào đó một trận, vốn dĩ không đếm xem có bao nhiêu cái ổ, hiện giờ càng không biết nên về ổ nào. Hắn suy tính hai giây, dựa theo ấn tượng mơ hồ kiên nhẫn tìm kiếm.

Trong ổ rơm là một bầu không khí náo nhiệt, có chim lớn vẫn còn ở bên ngoài, có con chỉ lộ ra nửa thân, tầm mắt của hắn bị cản trở, quan sát một hồi mới chọn một ổ chui vào xem thử.

Chim lớn bên trong lập tức phát hiện ra hắn, nhẹ nhàng duỗi chân, đá hắn lăn ra ngoài.

Ân Triển: "…"

Ôi phắc, năm đó ông đây dù lưu lạc đến nỗi thành tù nhân cũng chả ai dám làm càn như vậy, thái độ gì đấy?

Ân Triển bổ nhào xuống đất thành hình chữ đại, còn chưa kịp đứng dậy, một con chim lớn đã lao tới bên cạnh, cọ cọ hắn, ngậm về ổ. Hắn bị treo lơ lửng trên không, nhìn mặt đất di động, phản ứng đầu tiên chính là vừa nãy đánh người nào đó nhẹ tay quá rồi, lẽ ra phải đập cho một trận tơi bời mới được, nhóc con chết tiệt!

Đường Du hoàn toàn không biết mình lại bị hiểu lầm, cậu trảo một quả hồng lên mổ thử, cảm thấy hương vị thật ngon, hạnh phúc mà chiếp một tiếng.

Không gian trong ổ rất lớn, chim lớn nằm co bên cạnh, cái cổ cong cong duyên dáng, an tĩnh mà nhìn lũ chim non. Ba cục bông đã quên việc lúc nãy, lại tiếp tục cùng Đường Du chen chung một chỗ, ấm áp mềm mại. Đường Du nhìn chim lớn, rồi nhìn "anh chị em", đột nhiên cảm thấy cuộc sống quá viên mãn.

"Chip chip." Cục bông bên cạnh có vẻ rất thích trái cây của cậu, duỗi cổ mổ một cái, nghiêng đầu nhìn cậu, như nắm cơm trắng: "Chip!"

Đường Du nháy mắt bị moe, vội vàng đút quả cho nó, nhìn cục bông nhanh chóng ăn hết, liền duỗi móng ra sờ soạng nó.

Sắc trời dần tối, trong rừng nổi gió, tiếng lá to bị thổi xào xạt, một con chim lớn khác cũng bay về từ lâu, cuộn tròn tựa vào gần cửa động, như đang bảo hộ bọn họ. Khi ánh sáng lờ mờ tắt hẳn, lũ chim ngửa đầu kêu to, thanh âm trong trẻo quanh quẩn trên cây thật lâu, giống như tiếng trời.

Thiên nhiên thật kỳ diệu, Đường Du không biết đây là lần thứ mấy bị chấn động đến nói không nên lời, chỉ có thể ngơ ngác lắng nghe.

Ân Triển nhìn bên ngoài động, đột nhiên trong đầu toát ra hình ảnh của chim Hòa Hòa. Minh giới không có ánh mặt trời, nhưng vẫn phân chia ngày và đêm, mỗi khi vào đêm, khắp mọi nơi đều tràn ngập tiếng ngân nga của chim Hòa Hòa, rất nhiều người ở Minh giới đều thích nghe âm thanh này.

Hắn không khỏi nhớ tới một ít chuyện cũ, đôi mắt chợt tối sầm.

Màn đêm buông xuống, bốn phía trở nên an tĩnh.

Đường Du dựa gần chim lớn, chen chung với đám cục bông, yên ổn nhắm mắt ngủ. Trong mộng là một mảnh xanh tươi rực rỡ, khắp chốn đều tràn ngập hương vị mùa xuân, cậu co ro trong ổ, nghe từ phía chân trời truyền đến tiếng hót không biết của loài chim gì, từng tiếng từng tiếng vang lên, giống như một khúc an hồn du dương.

Ân Triển vẫn không tài nào ngủ được, nương theo ánh trăng mờ nhạt lách mình khỏi chim lớn bước ra ngoài, định xem nơi đây là đâu.

Chim lớn đằng sau đột nhiên mở mắt ra, ngậm hắn trở về.

Ân Triển: "…"

Ân Triển lại thử lần nữa, kết quả vẫn như cũ, đành phải chịu thua, trong bóng đêm tĩnh lặng bắt đầu tự hỏi ngày mai có nên đánh người nào đó một trận nữa không, nhưng dù sao hắn lớn tuổi hơn Đường Du rất nhiều, chẳng qua nghĩ thế thôi, rất nhanh đã bỏ qua chuyện này.

Khi trời tờ mờ sáng lũ chim lớn liền bay đi, Đường Du thức dậy đã thấy chúng nó vừa mới ngậm trái cây trở về, cậu ăn một quả, duỗi móng vuốt đút cục bông, tâm tình vô cùng sung sướng.

Khi Ân Triển tìm đến chỉ thấy người nào đó ngây ngô chen chúc cùng ba cục bông, tựa hồ rất yêu thích chúng, cục bông kêu chip chip, cậu bèn sờ soạng lông mềm của người ta một hồi, cục bông lại kêu chíp chip, cậu lại cọ một lúc.

Ân Triển mặt không đổi sắc liếc mắt một cái, bỏ chạy lấy người.

Đường Du nhanh chóng phát hiện ra hắn, quạt cánh nhỏ phành phạch đuổi theo: "Anh tới tìm tôi à?"

Ân Triển nói: "Không, ta chỉ đi ngang qua thôi."

Ngày hôm qua Đường Du đã gắn mác cho hắn hai chữ "Trung nhị", tự nhiên là không tin, bèn nhắm mắt theo đuôi cùng hắn đi dạo.

Hai người đều muốn biết rõ hoàn cảnh chung quanh, không hẹn mà cùng đi về phía trước. Lũ chim lớn đều đứng ở gần đấy, thấy bọn họ cách ổ càng ngày càng xa, liền đuổi theo ngậm lấy thả về trước ổ.

Đường Du: "…"

Ân Triển: "…"

Đường Du đứng lên, cố chống thân thể tròn vo: "Anh đã đi ra bên ngoài chưa? Nơi đó thế nào?"

"Không nói cho ngươi biết." Ân Triển kiên nhẫn có hạn, dù sao trạng thái trước mắt của hắn là được ngày nào hay ngày ấy, không giãy giụa nữa, thân thiết vỗ vỗ Đường Du: "Chờ ngươi lớn hơn sẽ biết, đi, ca mang ngươi đi chơi."

Đường Du a một tiếng, đi theo hắn: "Vừa nãy cách nói chuyện của anh rất giống một người bạn của tôi."

"Bạn nào?" Ân Triển cảm thấy đứa nhỏ này rất ngây ngô, nhịn không được nói bóng nói gió, biết rõ còn cố hỏi: "Xung quanh đây ngoại trừ ta và ngươi ra còn có ai biết nói?"

Đường Du phát giác nói lỡ miệng, sợ tới mức thiếu chút nữa cuộn thành quả cầu.

Ân Triển nhìn gần hắn: "Hở?"

Đường Du nói lắp: "… Tôi, tôi nói đùa."

Lúc này Ân Triển mới buông tha cậu, lững thững đến trước mặt ba cục bông kia, nháy mắt cười: "Ta biết chơi cái gì rồi."

Đường Du nói: “Cái gì?”

Ân Triển nói: “Chúng ta đánh cược, đoán xem ba cục bông này con nào kêu trước, người thắng có thể nhổ một cọng lông của người thua.”

“…” Đường Du nói: “Bây giờ chúng còn đang kêu mà, đánh cuộc cái khác đi?”

“Chuyện này dễ thôi, xem ta này.” Ân Triển nói xong nhìn về phía cục bông, cánh khẽ mở, vô cùng khí phách rống lên một tiếng. Đường Du cùng cục bông bất ngờ không kịp đề phòng, cơ hồ đồng thời hoảng sợ, nhất thời trong ổ rơm yên tĩnh đến nỗi tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy.

Ân Triển thực vừa lòng, nhìn về phía Đường Du.

Đường Du do dự lưỡng lự, chỉ cục bông bên phải, sau khi cậu chỉ cục bông xong thì nó vừa lúc hoàn hồn, yếu ớt mà kêu một tiếng.

Đường Du: “…”

Ân Triển: “…”

Đường Du nhìn về phía Ân Triển, thật cẩn thận duỗi móng vuốt, bứt một cọng lông của hắn.

Ân Triển: “…”

Đường Du quan sát hắn một chút, thăm dò hỏi: “Chơi nữa không?”

Ân Triển nói: “Chơi!”

Hết chương 4

……

[3] Trung nhị: Xuất phát từ cụm từ “bệnh trung nhị” (gọi là chứng mồng hai) là tục ngữ của người Nhật – chỉ sơ trung năm hai (tương đương với lớp 8 Việt Nam), thanh thiếu niên ý thức về cái tôi quá lớn đặc biệt là trong lời nói và hành động, tự tưởng coi mình là trung tâm. Mặc dù gọi là “bệnh” nhưng nó không cần thiết phải chữa, y học cũng không cho vào “bệnh tật”. Ở Việt Nam, “bệnh trung nhị” có tên gọi khác là “bệnh tuổi dậy thì”.

5. Chương 5: Hệ Thống Báo Hỏng 5

Ngày đêm luân phiên, thời gian trôi qua thật mau.

Kể từ đó Đường Du an tâm làm cục bông, bởi vì không cần phải ăn sâu nên mỗi ngày cậu đều rất thỏa mãn.

Cậu cùng cục bông trung nhị trở thành bạn tốt của nhau, nhưng luôn thấy cả hai đều không có tên gọi thì không được tiện cho lắm, vốn định đặt tên cho người ta là Tiểu Bạch, kết quả bị đè xuống chà đạp một trận, bị nhổ mất mấy cọng lông, sợ tới mức chỉ có thể đổi giọng gọi ca, bởi vì cậu phát hiện tính cách người này rất giống cái cây trước kia, điều này làm cho cậu cảm thấy thân thiết.

Một tháng sau, cậu lớn lên không ít, cũng càng tròn vo hơn.

Cục bông trong ổ được cậu đút ăn mãi nên vô cùng quấn quýt cậu, mỗi ngày đều ra ngoài cùng cậu, vì thế mỗi lần Ân Triển đều trông thấy cảnh tượng Đường Du đi đằng trước, ba cục bông lẽo đẽo theo sau, lại còn xếp ngay ngắn thành hàng, thì khóe mắt co giật liên hồi.

Đường Du không biết rõ hắn nghĩ gì, mỗi ngày vẫn vui tươi hớn hở mà cùng chúng nó chơi đùa, hiện giờ mấy cục bông đang tuổi hiếu động, bám theo cậu được một lát thì liền chạy loạn, còn cậu phụ trách tìm và tha chúng nó vô tổ trước khi chim lớn trở về.

Hôm nay như thường lệ cậu đi tìm cục bông, thấy một con đang muốn chui vào trong đám lá cây thì vô cùng hoảng sợ. Vài ngày trước thừa dịp nhóm chim lớn không ở đây, cậu đã tìm đến nơi tận cùng xem thử, thì phát hiện đường rất khó đi, nếu không cẩn thận rất dễ bị hụt chân, nguy hiểm khôn lường. Cậu vừa hoảng hồn nhìn nó vừa chạy ào qua đó.

Đúng lúc Ân Triển chú ý đến cậu bèn chạy theo.

Đường Du chạy nhanh đến bên cạnh cục bông, duỗi móng vuốt ôm lấy nó, chầm chậm kéo nó về.

Cục bông quay lại nhìn thấy cậu, lập tức hưng phấn kêu chiếp chiếp, theo thói quen định vỗ hai cánh bé nhỏ, kết quả một chân đột nhiên bị hụt, nháy mắt ngã về sau.

Đồng tử của Đường Du co rụt lại, cơ hồ không chút nghĩ ngợi mà đồng thời nhảy xuống. Ân Triển theo bản năng kéo lấy cậu cũng bị lôi đi, ba cục bông bị rớt xuống tầng tầng lớp lớp lá cây rồi lại xuyên qua đám lá cây ấy không ngừng rơi tự do. Ân Triển hết chỗ nói, đang muốn suy đoán xem có cần lần nào cũng xui xẻo vậy không, thì bị đâm sầm vào nhánh cây, đầu óc quay cuồng.

Cũng may không có trực tiếp bị ngã chết.

Suy nghĩ vừa lóe lên trong đầu, ngay lập tức hắn ngẩng đầu nhìn lên phía trước.

Đường Du nằm úp sấp ở bên cạnh hắn, suy yếu hỏi: "Làm sao vậy?"

Ân Triển thấp giọng nói: "Có tiếng động."

Đường Du bị té khá nặng, qua hơn mười giây mới thấy đỡ hơn. Cậu ngẩng đầu nhìn, trong tầm mắt tràn đầy màu xanh của lá cây và thành lũy trên không. Cũng chẳng biết bọn họ rơi xuyên qua bao tầng lá nữa, sợ rằng ổ của họ không phải ở ngay tầng trên, may mắn là tuy bọn họ chưa biết bay, nhưng ít ra có thể quạt quạt nhảy nhảy, nếu không đã bị ngã chết rồi.

Ân Triển thấy cậu dùng tư thế quái dị đi đến cạnh cục bông, hỏi: "Đứng không được à?"

Đường Du nói: "Chân hơi đau, nghỉ chốc lát sẽ không sao."

Ân Triển lên tiếng đáp lời rồi tiếp tục lắng nghe tiếng động cách đó không xa, xem xét chung quanh. Nhánh cây ở tầng dưới rộng hơn tầng trên nhiều, ngay cả thân cây cũng giống như bức tường, hắn nhìn kỹ hơn, phát hiện gốc cây cách đó năm mươi mét có một hang động nhỏ, chắc là có thể chứa hết bọn họ.

Lúc này cục bông vừa mới hoàn hồn, nhìn thấy hoàn cảnh lạ lẫm, hoảng sợ: "Chip chip!"

"Chúng ta đi qua bên kia đi." Ân Triển quyết định thật nhanh, đồng thời cùng Đường Du tha nó chạy qua hang động.

Trên chân Đường Du bị thương, còn phải không ngừng trấn an cục bông, nhất thời sứt đầu mẻ trán, mà cục bông cũng bị té đau, trông thấy Đường Du thì bụng đầy uất ức, dọc đường kêu mãi, như là khóc lóc kể lể. Đường Du đau lòng muốn chết, vất vả lắm mới kéo nó vào trong động rồi dùng thân thể ngăn trở, duỗi móng vuốt xoa đầu nó.

Cục bông: "Chip chip! Chip chip! chip –!"

"Bảo nó câm miệng lại." Ân Triển nói: "Tiếng động ngày càng gần, cũng không biết là thứ gì nữa."

"Nhưng nó bị dọa sợ mà biết làm sao … Có!" Đường Du nói xong cọ cọ nó, phát hiện nó vẫn còn kêu, vội vàng nhìn Ân Triển: "Ca, ca cũng lại đây cọ đi."

Ân Triển toàn thân phòng bị chăm chú nhìn ra bên ngoài, những phỏng đoán trong đầu cuồn cuộn dâng trào như núi lấp biển, nghe vậy thần kinh đang căng như dây đàn "phựt" đứt phụt, quay đầu nhìn cậu: "… Cái gì?"

Đường Du nói: "Nó đang sợ hãi, chúng ta phải làm cho nó biết có người bên cạnh nó, nó sẽ không kêu nữa, mỗi ngày tụi em đều thích chen trong tổ như thế, ca mau lên đi."

"Tốt nhất là biện pháp của ngươi có hiệu quả." Đối với việc quan trọng Ân Triển đều rất nghiêm túc, chỉ lặng im trong chốc lát rồi vội chạy tới.

Vì thế hai người bắt đầu liều mạng cọ cục bông.

Cục bông: "Chip chip."

Hai người tiếp tục cọ, đồng thời khống chế lực để không làm nó bị thương.

"Chip…" Cục bông bị bọn họ chen ở giữa, cảm thấy yên tâm hơn nhiều, quả nhiên tiếng kêu nhỏ lại, rồi nhanh chóng im bặt. Hai người chưa kịp thở phào, thì nghe thấy cuộc đối thoại từ bên ngoài truyền đến.

"Đâu có đâu thằng ba, mày nghe nhầm hả?"

"Tao thật sự nghe thấy có tiếng kêu mà, sao lại mất tăm rồi nhỉ?"

Ân Triển cùng Đường Du đồng loạt ngẩn người, Đường Du bỗng nhớ tới lời ca cậu từng nói, thấp giọng hỏi: "Là Vương tộc à?"

Ân Triển lắc đầu: "Là người."

Chuyện Vương tộc vốn là hắn bịa ra, âm thanh này nhất định phát ra từ con người, mà đối phương đến đây… Nếu không phải du lịch, vậy khả năng lớn nhất là vì săn chim.

"Con người?" Đường Du ngẩn ngơ, phản ứng đầu tiên là thân thiết, bởi vì từ khi ngồi vào máy xuyên qua, cậu chưa từng gặp qua người nào, nhưng ngay sau đó trong đầu hiện lên các kiểu bắn giết chim hoang dã, nghĩ thầm rằng nếu không có mua bán thì sẽ không có giết hại, bao giờ con người mới có thể tiến bộ hơn đây. Cậu sợ hãi: "Bọn, bọn, bọn họ tới đây làm chi? Bọn họ có nghe hiểu chúng ta nói gì không?"

Ân Triển nói: "Chắc không, dù sao cũng khác chủng tộc."

Đường Du khẩn trương hỏi: "Vậy giờ làm sao đây? Bọn họ là tới tìm chúng ta hả?"

Ân Triển ý bảo cậu đừng lên tiếng, yên lặng tập trung lắng nghe, phát hiện tiếng bước chân dừng lại.

Người bên kia tán phét với nhau: "Chúng ta đi thôi, mọi người đều nói chim Bạch Nhạc sống ở nơi rất cao, có thể tiếng kêu là từ bên trên vọng xuống đấy."

"Tao nói tụi mình trở về cho rồi, nhiều người đều muốn tìm chim Bạch Nhạc, mà đã có ai tìm được đâu? Việc này quá nguy hiểm."

"Mày về đi, tao còn muốn kiếm tiền…"

Tiếng trò chuyện dần dần nhỏ xuống, tiếng bước chân lại vang lên, Đường Du nín thở, yên lặng vài giây mới ý thức được một chuyện: "Bọn họ nói tìm chim Bạch Nhạc, chính là chúng ta à."

Hiển nhiên Ân Triển không thể nói với cậu lúc trước là do hắn bịa đại cái tên, chỉ có thể nói cách gọi của họ khác với con người, chắc đúng là tìm bọn họ. Đường Du lập tức lo lắng: "Không được, chúng ta phải nghĩ cách về báo tin."

Cục bông cảm nhận được được tâm trạng của cậu, nghiêng đầu nhìn cậu: "Chip!"

Trong lòng hai người giật mình, vội vàng cọ nó, đồng thời xê dịch vào sâu trong động.

Ân Triển liếc mắt nhìn Đường Du, đột nhiên hỏi: "Ngươi thích mạo hiểm không?"

"Ca có cách hả?" Đường Du không chút do dự: "Ca cứ nói đi, chỉ cần có thể đi báo tin, nguy hiểm bao nhiêu em cũng không sợ!"

Ân Triển nói: "Không phải, ta chỉ muốn hỏi sở thích của ngươi thôi, an ổn với kích thích, ngươi thích cái nào?"

Đường Du không rõ lý do, nhưng vẫn ngoan ngoãn trả lời: "An ổn."

Ân Triển trầm ngâm không nói, trong khoảng thời gian ở chung hắn cũng đã nhận ra điều này, Đường Du là người đơn giản dễ thỏa mãn, chắc sẽ không cố ý tìm cái chết. Đường Du nhìn hắn, vừa định hỏi rốt cuộc là có cách gì không, thì nghe tiếng bước chân áp sát tới gần, nhất thời ngậm miệng, thấp thỏm chờ đợi, phát hiện những người đó lần thứ hai dừng lại, vài giây sau, bắt đầu đi xa.

Hai người vẻ mặt buông lỏng, sau lại nghe có người mở miệng: "Tao vẫn cảm thấy không nghe nhầm, không bằng bọn mày đi trước, tao đi dạo một vòng thử xem."

"Thua mày luôn đó, đi đi, bọn tao ra ngoài chờ mày."

"Ừa."

Đường Du: "…"

Ân Triển: "…"

Ân Triển nghe tiếng mà phán đoán, nhận ra đang đi về phía họ, e là sẽ xảy ra chuyện không tốt lành.

Hắn âm thầm hít sâu một hơi, kết hợp câu trả lời của Đường Du cùng những chuyện khác thường đến giờ, cảm thấy những chuyện kỳ lạ trước đây vốn chỉ thoáng nghĩ giờ càng thêm rõ ràng.

Kính Bồ Đề là một trong những Thần khí trấn thủ Minh giới.

Năm đó dù là thời điểm hắn thống khổ mất đi lý trí nhất, cũng chưa từng nghĩ phải phá hủy nó, bởi vì giữa bọn họ không thù không oán, kính Bồ Đề cũng không thể vì hắn không thích bị nó sắp xếp mà gây khó dễ được, dẫu sao cả ngàn năm qua cũng đâu ít người Ân gia bất kính với nó, nó muốn giận thì đã giận từ lâu rồi.

Huống hồ Đường Du là nhân duyên trời định, kính Bồ Đề tuyệt đối sẽ không làm hại đứa nhỏ này, nhưng sự thật là Đường Du hoàn toàn mù mờ đối với việc xuyên qua thế giới, hơn nữa kết thúc mỗi lần đều thật tệ hại… Tất cả điều này tuy rằng khó thể tin được nhưng có thể nó đúng là lời giải đáp.

Kính Bồ Đề đã gặp trục trặc.

Thế thì khi Đường Du xuyên qua đã gặp phải chuyện gì? Lẽ nào không nhìn thấy hạng mục tuyển chọn? Ý nghĩ của Ân Triển xoay chuyển nhanh như chớp, biết hiện tại không phải lúc thắc mắc, cuối cùng liếc nhìn Đường Du, đứng dậy đi ra ngoài: "Ngươi ngoan ngoãn chờ ở đây."

Đường Du hoảng sợ: "Ca muốn đi đâu?"

Ân Triển nói: "Dụ tên đó đi nơi khác, nếu không chúng ta đều thoát không được."

Đường Du vội vã túm hắn lại: "Không được, có đi cũng là em đi, bởi vì cứu bọn em mà ca mới bị rớt xuống đây."

"Chân ngươi bị thương không chạy xa được." Ân Triển tránh ra: "Ta đi ra ngoài còn chạy trốn được, nếu không ổn thì nhảy xuống tầng dưới, yên tâm đi."

"Nhưng mà…"

"Không có nhưng nhị gì hết, đây là mệnh lệnh." Ân Triển nói xong mới nhận ra đã vô ý dùng ngữ khí ra lệnh khi còn ở Minh giới, đành bổ sung một câu: "Canh kỹ cục bông của ngươi, nó không nhìn thấy ngươi lại kêu ầm lên."

Đường Du nghẹn lời, hết nhìn cục bông lại nhìn hắn, trong đáy mắt bi thương nồng đậm. Ân Triển duỗi móng vuốt đá cậu một cước, dặn cậu không được gây rối, quay đầu đi ra ngoài. Đường Du nhìn theo bóng dáng dần khuất của hắn, chỉ cảm thấy trái tim cứ đập thình thịch vô cùng bất an, đúng vào lúc này, bên ngoài vang lên tiếng hét mừng rỡ.

"Bọn mày tới đây mau, thực sự có chim Bạch Nhạc, còn là chim non nữa!"

Tiếng nói vừa dứt, người từ xa kêu lên: "Tụi tao tới ngay đây, đừng để nó chạy mất!"

"Mau vây nó lại! Phắc, phát tài rồi!"

Tim Đường Du như bị bóp chặt, muốn nghe theo bản thân thúc giục chạy ra ngoài, đi được hai bước thì quay lại nhìn cục bông, thấy nó đang nghiêng đầu ngủ, bèn dùng sức kéo lấy mảnh lá non bên cạnh cố gắng che lấp cửa động, sau đó nương theo lá cây che chắn, cẩn thận đi qua.

Âm thanh bên kia càng rõ ràng, phấn khởi thốt: "Nó bị thương rồi!"

Vẻ mặt Đường Du tái đi, vội vàng tăng tốc chạy nhanh tới, xuyên qua khe hở của phiến lá to nhìn thấy tình cảnh đằng trước, chỉ thấy ca cậu cuộn tròn trên mặt đất, mấy lần muốn đứng lên đều ngã xuống, cách đó không xa có một người đang chạy về phía hắn — Tỉ lệ vóc người kẻ kia với nhánh cây bọn họ đang đứng xấp xỉ gần bằng nhau, mà bọn họ lại chỉ cao đến đầu gối con người.

Phát hiện này chỉ lóe lên trong óc rồi lập tức bị Đường Du bỏ qua, bởi vì người nọ đã chạy đến trước mặt Ân Triển, cúi người muốn đè hắn xuống.

Ân Triển vốn là giả bộ, dưới đáy lòng cười lạnh, trên mặt vờ suy yếu mà chip chip kêu, thấy đối phương càng ngày càng đến gần, mới dùng sức nhảy lên, nhanh chóng bung móng vuốt đâm tới, hung ác chọc vào hốc mắt của gã!

"A!!!"

Tiếng kêu thảm thiết vang vọng khắp cành cây, người nọ che con mắt bị thương, mơ hồ nhìn thấy cục bông, phẫn nộ vung nắm đấm: "Mẹ kiếp, tao muốn làm thịt mày!"

Ân Triển đoán được gã sẽ ra tay, cố gắng tránh né, nhưng cục bông hành động chậm chạp nên cánh vẫn bị đánh trúng, ngã xuống đất thật mạnh, tức thì bên tai truyền đến âm thanh răng rắc, hắn biết bị gãy xương rồi, cỗ tàn ác dâng lên trong lòng, đang muốn đứng lên đánh tiếp, thì nhìn thấy hình bóng quen thuộc xông lên chắn trước mặt hắn.

Giây tiếp theo, chỉ nghe một tiếng đùng nổ vang, máu tươi lập tức nhiễm hồng ánh mắt.

Con ngươi của hắn nhất thời co rút.

Đường Du bị bắn trúng bụng, ngã lên người Ân Triển ở sau, đau đến tiếng nói run rẩy: "Ca chạy mau…"

"– Ai cho ngươi ra đây?!" Ân Triển giận dữ nhìn cậu chằm chằm, hình ảnh này làm hắn nhớ đến chuyện không vui trong kí ức, phẫn nộ nói: "Không phải bảo ngươi ngoan ngoãn chờ rồi sao, ngươi thật ngu ngốc!"

"Em…" Đường Du muốn nói em lo lắng cho ca, thoáng thấy người nọ lần nữa giơ súng lên, giãy dụa đứng lên: "Mau tránh ra…"

Đùng!

Viên đạn xuyên qua Ân Triển cắm vào gốc cây, máu bắn tung tóe. Ân Triển lảo đảo ngã xuống bên cạnh Đường Du, cánh bên trái đau đớn dữ dội. Người nọ thấy hắn không chết còn muốn bắn thêm phát nữa, thì bị người tới ngăn lại, khuyên hắn đừng kích động.

Đường Du nhân cơ hội quay đầu hỏi: "Ca… ca có sao không?"

Chuyện đã đến nước này rồi, Ân Triển trái lại rất bình tĩnh, bình tĩnh đến mức những cảm xúc phẫn nộ đều tan biến, hắn lẽ ra muốn nói "Những lúc thế này đừng có lo cho ta nữa, cậu nhóc tốt bụng à", nhưng lời nói đến bên miệng lại nuốt trở vào, bật thốt: "Ta không sao."

Vừa dứt lời, trên không trung vang lên tiếng chim kêu thanh thúy, xuyên thấu linh hồn, chim lớn theo tiếng mà đến, rầm rầm hạ xuống đất, nhìn thấy tình trạng thê thảm của Đường Du cùng Ân Triển, bỗng chốc cất tiếng kêu gào thê lương.

Chim Bạch Nhạc trưởng thành to lớn hơn con người rất nhiều, những người kia liên tục lùi về sau, sắc mặt hoảng sợ.

Ngay sau đó chim trống bay sát theo sau, lượn nửa vòng trên đỉnh đầu, móng vuốt to quắp lấy kẻ mặt đang đầy máu, ném thật mạnh vào thân cây!

Những người khác run sợ rút súng, nhưng còn chưa gạt lẫy cò thì đã thấy có thêm một nhóm người chạy đến. Đường Du loáng thoáng nghe thấy là Hiệp Hội Bảo Vệ Động Vật đến, gánh nặng trong lòng vừa vơi được nửa, thì lập tức cảm thấy trên người từng đợt từng đợt rét run.

Chim mái đáp xuống bên cạnh cậu rồi không rời đi nữa, liên tục dùng đầu cọ cậu.

"Thật ra tao không phải con của mày, thực xin lỗi… khiến mày đau lòng …" Đường Du bỗng nhiên rất muốn khóc, nhớ đến cục bông còn ở trong động, đang nghĩ làm thế nào nói cho nó biết, lúc này lại nghe được

tiếng chip chip quen thuộc truyền đến, quay đầu nhìn về phía sau, thấy cục bông dùng chân ngắn cũn chạy qua bên này, có lẽ là nghe thấy tiếng chim lớn nên tỉnh lại.

Cậu hoàn toàn yên lòng, thu hồi ánh mắt, ngập ngừng gọi: "Ca."

Ân Triển nói: "Hử?"

Đường Du nói: "Em rất vui khi quen biết ca, thật ra em…"

Ân Triển ngắt lời: "Ta biết, ngươi xuyên qua."

"Ca làm sao mà…"

"Ngày đầu tiên gặp ngươi là ta đã biết rồi, ngươi đừng quên, ta có cảm ứng." Ân Triển nhìn cậu: "Ngủ đi."

Đường Du cảm thấy cơn đau càng ngày càng trôi xa, hai mắt nhắm nghiền.

Người của Hiệp Hội Bảo Vệ Động Vật vội vàng chạy đến gần, chim lớn dường như nhận ra họ, không ngăn cản. Ân Triển vẫn luôn bình tĩnh, phát hiện trong cơ thể truyền đến cảm giác quen thuộc khi linh hồn bị hút ra, cuối cùng nhìn thoáng qua bên cạnh, nghe thấy những người đó nói còn hơi thở, biết rằng linh hồn của nguyên thân vẫn còn, hẳn là có thể sống.

Hắn thầm nói một câu hy vọng về sau có cơ hội sẽ nói cho nhóc con kia biết, ý thức dần dần rơi vào vực sâu.

Lúc này đây linh hồn của Đường Du quay về chốn cũ, chỉ là không còn thấy những bóng hình kia. Cậu mờ mịt dạo bước, phát hiện có người nằm đằng trước, muốn chạy tới nâng y dậy, thì vừa lúc y mở mắt ra.

Đó là một thiếu niên, trên người khoác áo choàng màu trắng, nhìn không ra là thuộc về triều đại nào.

Đường Du tò mò: "Anh là ai?"

Thiếu niên ngước mặt nhìn lên, ngũ quan xinh đẹp như được quỷ thần điêu khắc, không hề có tỳ vết, lẳng lặng nhìn cậu thật lâu mới chậm rãi mở miệng.

"… Tư Nam." Y nói: "Ta tên Tư Nam, còn ngươi?"

6. Chương 6: Thánh Mary Sue 1

_____Tư Nam

Đường Du thấy trong lòng đau xót, ý thức nhanh chóng mơ hồ, kế đến bị mồ hôi lạnh đầm đìa làm tỉnh táo.

Lần đầu xuyên thành cây, khi chết không có cảm giác gì, lần này thì trực tiếp cảm nhận rõ sự đau đớn của cái chết, lòng cậu còn sợ hãi thở hổn hển một lúc, không đợi rời khỏi máy xuyên việt, lại hôn mê tiếp.

Lần thứ hai mở mắt nhìn thấy trên đỉnh đầu là trần nhà màu trắng, có âm thanh vang lên bên tai: "Thiếu gia, cậu tỉnh rồi."

Đường Du ngẩn người, thở hắt ra ngồi bật dậy quan sát hai tay mình, trong lòng chỉ có một suy nghĩ: Cậu rốt cuộc cũng xuyên thành người!

Đây là một gian phòng ngủ.

Căn phòng này rất lớn, ánh sáng tốt hơn nhiều so với căn phòng trọ nho nhỏ của cậu. Trong khi cậu đánh giá, người đàn ông trung niên mặc tây trang màu đen ấn nút ở đầu giường, rèm cửa từ từ kéo lên, nắng sớm rực rỡ chiếu vào, gió nhẹ quyện mùi hoa, mang theo hương vị của mùa xuân.

Đường Du lấy lại bình tĩnh, nhìn về phía ông.

Người đàn ông trung niên mỉm cười nói: "Thiếu gia, chào buổi sáng."

"Chào buổi sáng." Đường Du nén xuống cảm giác lo lắng khi đến thế giới mới, cố gắng bình tĩnh trả lời, nghe ông ta bảo phải ăn sáng, liền ngoan ngoãn đi rửa mặt, kết quả vừa ngẩng đầu nhìn rõ mình trong gương, thì nháy mắt khiếp sợ.

Đây là là một thiếu niên khoảng mười bảy mười tám tuổi, làn da trắng nõn, khuôn mặt hoàn hảo khiến người khác không kềm lòng được mà thốt ra vô số lời ca ngợi, nhưng đây không phải trọng điểm, trọng điểm là con ngươi của cậu ta một xanh một tím, đột ngột nhìn thấy không tránh khỏi giật mình. Cậu ta có mái tóc dài, tổng thể là màu kem rồi từ tai bắt đầu đổi màu, màu đổi rất nhạt cũng không làm người khác cảm thấy đột ngột, chỉ là quá nhiều màu sắc, đếm thử có tận bảy màu.

Cái từ "Tóc dài bảy sắc cầu vồng" bất ngờ hiện ra trong đầu, Đường Du dại ra, qua hơn mười giây mới hoàn hồn, thầm nghĩ có thể là kiểu tóc thịnh hành gần đây, sau đó đi đến trước gương cẩn thận xem xét, phát hiện không có đeo kính sát tròng, thì hiểu rõ đây là màu mắt tự nhiên, vì thế yên lặng rửa mặt, thay quần áo được chuẩn bị cho cậu, chần chừ bước ra ngoài.

Đây là căn biệt thự.

Cậu đứng ở hành lang, nhìn cầu thang ở đằng xa mà kết luận, trong lòng không có vui sướng khi trong một đêm trở nên giàu có, ngược lại cảm thấy lo lắng, mặt cứng ngắc bước xuống lầu, nhìn thấy hai cô gái ăn mặc như người hầu đang dọn thức ăn lên bàn, đi qua ngồi xuống.

Cậu chờ chốc lát, phát hiện trên bàn ăn chỉ có phần cơm của cậu, xem ra cả phòng chỉ có mình cậu, không dám nói gì, bắt đầu yên lặng dùng cơm, ồ, ăn thật ngon.

Người đàn ông trung niên từ đầu đến cuối đều đứng ở bên cạnh, khóe miệng nhếch lên thành nụ cười nhạt, lẳng lặng đứng cạnh cậu.

Trong lòng Đường Du có tâm sự, đồng thời cũng sợ một ít động tác nhỏ của mình bị lộ tẩy, bởi vậy chỉ đơn giản ăn một chút, uống hết sữa xong, liền cầm khăn ăn lau miệng.

Người đàn ông dịu dàng hỏi: "Thiếu gia ăn no rồi chứ?"

Đường Du nói: "Ừm."

Người đàn ông ra hiệu cho hầu gái thu dọn bàn, lấy ra một tấm thẻ: "Thiếu gia, thẻ giao thông đã nạp thêm ba triệu."

Trong nháy mắt Đường Du chỉ cảm thấy một sợi dây thần kinh bị hung hăng va đập vào, bất ngờ đến không kịp đề phòng: "… Cái gì?"

Người đàn ông lặng im không tiếng động, cho rằng cậu nghe không rõ, kiên nhẫn lặp lại: "Dựa theo lần trước ngài dặn dò, thẻ giao thông đã nạp thêm ba triệu, đưa cho ngài."

"…" Đường Du yên lặng tiếp nhận, suy nghĩ trong lòng dâng trào mãnh liệt.

Ba triệu dùng để đón xe buýt hoặc tàu điện ngầm, ngồi đến kiếp sau cũng xài không hết á? Lấy số tiền này mua xe không phải tốt hơn hả? Cho dù không mua xe thể thao, mua xe điện ba bánh cũng được mà, vì cái gì phải khổ sở đi xe buýt chứ?

Cậu nắm chặt thẻ, quyết định lát nữa tìm cách thu tiền về.

Người đàn ông lại lấy ra một tấm thẻ nữa, ngay cả giọng điệu cũng không thay đổi chút nào: "Thiếu gia, thẻ cơm đã nạp năm triệu."

Đường Du: "…"

Thẻ.. thẻ … thẻ cơm năm triệu, có thể trả lại không? Lỡ như không trả lại được thì làm sao đây? Đường Du lần thứ hai nắm chặt thẻ, biểu tình cứng đờ ừ một tiếng, cảm giác toàn thân đều không khỏe.

Lúc này người đàn ông lấy ra tấm thẻ thứ ba: "Thiếu gia, thẻ phòng Gym đã nạp thêm mười triệu."

Đường Du: "…"

Hôm nay có phải là ngày cá tháng tư không? Tập Gym thôi làm gì mà tốn tới mười triệu? Vô trong đó đập thiết bị hả? Đường Du hoảng hốt nhìn ông, cơ hồ chết lặng mà vươn tay cầm, chờ ông lấy tấm thẻ thứ tư ra.

Nhưng mà không có tấm thẻ thứ tư nào hết, sau khi đưa toàn bộ thẻ cho cậu, người đàn ông nhận lấy áo khoác đồng phục và túi xách trong tay hầu gái, chờ cậu đứng dậy. Đường Du lại liếc nhìn ông một cái, mặc áo khoác vào, chạm đến ví tiền trong túi áo, liền móc ra định cất ba tấm thẻ làm người ta điên cuồng này vào, kết quả vừa mới mở ra thoáng nhìn giấy căn cước bên trong.

Nhìn thấy trong mục tên họ viết: Đường? Lam Phách? Archers? Tử? Elvis? Mộ Triết.

Điều này ép vụn cọng rơm cuối cùng của cậu, tay cậu run rẩy đóng ví tiền lại, sâu sắc cảm nhận cứ như vầy thật không ổn, cậu ngay cả trường học ở đâu cũng chẳng biết, huống chi là lớp học, nhưng quan trọng nhất là: Đây rốt cuộc là thế giới quái quỷ gì vậy?

Cậu nhìn người đàn ông, yếu ớt nói: "Tôi hơi khó chịu, ông giúp tôi xin nghỉ nha, hôm nay tôi không đi học."

Người đàn ông lên tiếng trả lời, lo lắng nhìn cậu: "Vậy tôi đi gọi bác sĩ đến."

"Không, không cần, tôi ngủ một giấc là ổn." Đường Du từ chối ý tốt của ông, thẫn thờ đi lên lầu, dựa theo ký ức về tới phòng ngủ.

Trên máy xuyên việt đã nói thân thể tìm đến đều không muốn sống nữa, vậy nguyên thân vì sao lại muốn chết, tuyệt vọng với cuộc sống? Cậu tự hỏi trong lòng, nằm lên giường, hai mắt nhắm nghiền.

Có lẽ là do mới trải qua sống chết không có một giây một phút nào được nghỉ ngơi, cũng có lẽ là thân thể vốn dĩ quá mỏi mệt, cậu mau chóng thiếp đi. Trong mộng vẫn là cánh đồng hoang vu lúc trước, khác biệt là cậu và người thiếu niên tên Tư Nam ngồi trên một tảng đá, đưa mắt nhìn về nơi xa xăm, chỉ thấy đất đai đỏ sẫm không một ngọn cỏ, kéo dài tới đường chân trời, dường như không có điểm cuối.

Cậu bỗng nhiên cảm thấy quen thuộc, hỏi: "Đây là nơi nào?"

Giọng nói của Tư Nam rất êm tai, cười nói: "Đây là cấm địa Du Li, không phải người bình thường nào cũng có thể đi vào đâu."

"Cấm địa Du Li." Đường Du thì thào một câu, lại hỏi: "Vậy sao anh lại ở đây?"

"Ta…" Tư Nam vừa mới nói được một chữ liền vội vàng nhìn lên bầu trời, Đường Du vô ý thức muốn nhìn theo, lại phát hiện mình đang bị một cổ lực lượng vô hình lôi kéo, tựa hồ muốn mang cậu ra khỏi nơi này, cùng lúc đó cậu phát hiện cổ tay mình bị nắm thật chặt, một mảnh lạnh buốt.

Cậu không khỏi quay đầu nhìn Tư Nam.

Trong khoảnh khắc cảm xúc nơi đáy mắt của Tư Nam vô cùng nóng bỏng, nhưng nhanh chóng trở nên bình lặng, nhẹ giọng nói: "Ngươi đừng quên ta, ta ở trong này một mình… rất cô đơn."

Cảm xúc nào đó đang gào thét dâng lên, Đường Du cơ hồ thốt ra: "Nhưng anh không nên ở đây, Tư Nam Thượng Tiên."

Tư Nam nhất thời ngẩn ra, mỉm cười, chậm rãi buông tay cậu.

Trong giây phút đó Đường Du tựa như nhớ lại rất nhiều điều, nhưng khi cẩn thận ngẫm nghĩ thì như không nhớ được gì cả.

Cậu gắng gượng một hồi, nhanh chóng rời khỏi mảnh đất đỏ sẫm, tiếp sau đó vô số hình ảnh thi nhau kéo đến, cậu biết đây là ký ức của nguyên chủ cậu vừa xuyên đến, điều chỉnh lại trạng thái tập trung xem.

Nguyên chủ cùng cậu đều họ Đường, cha mẹ đều là con lai của hai quốc gia, hơn nữa hai quốc gia hoàn toàn khác nhau, bởi vậy cậu là con lai bốn quốc gia, trong đó còn có huyết thống hoàng thất của nước E. Elvis trong tên của cậu chính là họ hoàng gia, mà Archers lại là họ nhà mẹ đẻ của bà ngoại, cũng là một đại gia tộc quyền quý.

Đường Du mới biết đến chỗ này thì nhịn không được muốn che mặt.

Dù rằng cậu không đọc được bao nhiêu tiểu thuyết, nhưng cũng biết có một từ gọi là Mary Sue, ban đầu còn tự an ủi mình không cần nghĩ nhiều, giờ phút này cậu hoàn toàn xác định mình xuyên đến thế giới Mary Sue, mà còn thành nhân vật chính — tập hợp hàng nghìn hàng vạn sủng ái trong truyền thuyết, người gặp người yêu, cùng N vai phụ có quan hệ ái muội mờ ám.

Mặc cho Đường Du hết sức kháng cự thân phận này, nhưng không có biện pháp ngăn cản ký ức không ngừng vọt tới, chỉ có thể nhận mệnh mà tiếp tục xem.

Cha mẹ nguyên chủ đều là người giàu có hàng đầu thế giới, hiện nay không ở trong nước, ngoài ra cậu còn có ba người anh trai, cũng đều ở nước ngoài, hiện giờ chỉ có bản thân cậu ở trong nước, học trường quý tộc.

Thế giới này khoa học kỹ thuật phát triển cao, đã tiến nhập thời đại dữ liệu.

Đường Du thế mới biết thẻ giao thông kỳ thật không chỉ dùng để ngồi xe buýt và tàu điện ngầm, còn có thể ngồi máy bay. Tấm thẻ này có thể trực tiếp quét thẻ tiến vào cửa kiểm tra, lúc quét hệ thống sẽ tự động nối với hệ thống bán vé, đồng thời xuất hiện một giao diện trong suốt để hành khách lựa chọn chỗ ngồi, chờ đến khi chọn xong chỉ cần quét thẻ lần nữa là hoàn thành giao dịch, căn bản không cần mua vé, rất nhanh gọn và tiện lợi.

Con người nơi đây đã đi sâu vào vũ trụ, du hành vũ trụ trở thành thuật ngữ mới, tấm thẻ này còn có thể quét vé tàu vũ trụ, tính ra như thế thì nạp vào ba triệu cũng không phải khiến người ta khó chấp nhận.

Về phần thẻ cơm cũng tương tự, học viện quý tộc hợp tác với rất nhiều nhà hàng cao cấp nổi danh thế giới, có thẻ này có thể thoải mái quét — tuy rằng Đường Du cảm thấy kết hợp luôn với thẻ giao thông thành một tấm thẻ càng tiện dụng hơn, nhưng thế giới này chính là thế, cậu cũng không thể nói gì hơn.

Thẻ phòng Gym còn là một tấm thẻ hội viên, dựa vào tấm thẻ này là có thể đi vào một trong năm câu lạc bộ thể dục và giải trí cao cấp trên thế giới. Nơi đây chỉ nhìn thẻ, không nhìn tiền, tất cả tiêu phí đều trả bằng cách quét thẻ, có khi một lần tụ hội tiêu tốn cũng khoảng một đến hai triệu.

Đường Du hiểu rõ tình hình, cảm thấy trái tim bé nhỏ hồi nãy bị đả kích được an ủi chút ít, nhìn những hình ảnh này, rốt cục thấy được nguyên nhân khiến nguyên chủ tự sát.

Trong trường học của nguyên chủ, các nam nữ sinh nhỏ gầy đều ghen tị cậu ta, nam sinh cao lớn đẹp trai thì đều thích cậu ta — Đường Du đột nhiên phát giác hình như có chỗ nào không đúng lắm, nhưng lại không nói ra được, vậy nên tiếp tục xem tiếp.

Gần đây trong lớp có một nam sinh vừa chuyển đến, rất đẹp trai, lại chướng mắt cậu ta, điều này làm cho cậu ta hoàn toàn không chấp nhận được, bắt đầu quấn lấy nam sinh kia, ở phòng mỹ thuật chắn đường người ta, kết quả trong lúc lôi kéo bị hụt chân, sợ tới mức vươn tay muốn nắm cái gì đó, lại ngoài ý muốn kéo quần nam sinh, hai người cùng lúc ngã sấp xuống, cả khuôn mặt của cậu ta đều vùi vào đũng quần đối phương, cùng lúc đó các bạn học sôi nổi vào cửa, đồng loạt khiếp sợ, những người ghen ghét cậu ta tranh thủ chụp ảnh, đăng bài nặc danh trên diễn đàn, bắt đầu nói cậu ta hèn mọn.

Nguyên chủ vốn còn hy vọng nam sinh kia sẽ nói gì đó, kết quả người ta vẫn không để ý tới cậu ấy, cậu ấy lại giận dữ tìm đến, không ngừng hỏi vì sao không thích cậu ấy.

Nam sinh nói: "Bởi vì cậu quá xấu y như quái vật, cách xa tôi ra, cám ơn."

Nguyên chủ bị đả kích nặng nề, ngẩn ngơ đi trên đường, bỗng nhiên nhìn thấy một tiệm thuốc, bèn lợi dụng sắc đẹp nhờ vô số người mua giúp vỉ thuốc ngủ, đến tối uống sạch tất cả thuốc.

— Chỉ vì việc vớ vẩn này mà tự sát?

Sau khi thức dậy Đường Du vẫn ngẩn ngơ làm tổ trên giường, quả thực không biết nên nói gì cho phải đây.

Có lẽ là nằm mơ nhiều, cậu hơi choáng váng, nằm cả ngày trong phòng ngủ mới đỡ hơn. Sáng hôm sau ăn cơm xong, mang theo túi xách chậm rãi đi ra ngoài, đột nhiên nghĩ đến đem cái đầu tóc dài bảy sắc cầu vòng này ra cửa sẽ bị vây xem, làm sao cũng không chịu nhấc chân.

Cậu giãy dụa nửa ngày, ôm túi xách chần chừ trước cửa: "Tôi muốn làm cục bông…"

Quản gia đứng phía sau cậu, không nghe rõ, vội vàng ngồi xổm xuống: "Thiếu gia làm sao vậy, vẫn khó chịu à?"

Đường Du nghẹn trong chốc lát, hỏi: "Tôi không đi học được không?"

7. Chương 7: Thánh Mary Sue 2

Quản gia tưởng rằng thiếu gia sinh bệnh, vội vã muốn gọi bác sĩ đến khám, đương nhiên Đường Du không đồng ý, hai người thương lượng một lúc, quản gia thế mới biết thiếu gia bỗng nhiên cảm thấy mình không dễ nhìn, dở khóc dở cười, an ủi nói: "Thiếu gia, sao cậu lại nghĩ vậy chứ? Cậu luôn luôn xinh đẹp mà."

Những hầu gái cũng sôi nổi phụ họa: "Thiếu gia, cậu đẹp đến mức con gái đều phải xấu hổ luôn đấy."

"…" Đường Du nghiêm túc sửa lại quan điểm thẩm mỹ cho bọn họ: "Như vậy mới không đẹp."

Quản gia nghĩ cậu đang trong thời kỳ trưởng thành, ý nghĩ thay đổi rất nhanh nên không làm trái ý cậu, đề nghị cậu nhuộm tóc thành màu sắc cậu thích, sau đó lại mua kính sát tròng.

Đường Du là người dễ thỏa mãn, nghe vậy hai mắt sáng ngời, nhanh chóng lên xe đến tiệm cắt tóc, không để ý thợ cắt tóc khuyên bảo, kiên trì muốn nhuộm tóc thành màu đen, cậu còn muốn cắt tóc ngắn cơ nhưng vừa mới nói thế đã thấy vẻ mặt của thợ cắt tóc như muốn nhào qua đánh cậu, đành yên lặng ngậm miệng lại.

"… Kiểu đổi màu từ từ thật sự rất đẹp." Thợ cắt tóc vuốt ve mái tóc dài của cậu yêu thích không nỡ buông tay, biết cậu đã hạ quyết tâm, chỉ có thể nói: "Haiz, muốn nhuộm đen thì nhuộm đen, nhưng cậu vất vả nuôi tóc dài như vậy chẳng lẽ lại cắt? Thân mến, tôi hiểu cậu muốn thay đổi, nhưng chỉ một lần thay đổi quá nhiều lại không tốt lắm, hay là nhuộm trước, mấy ngày sau nếu cậu vẫn muốn cắt, lúc đó đến cắt cũng không muộn."

Đường Du nghĩ mình mới xuyên đến đây, quả thật không nên quá gấp gáp, đồng ý: "Được."

"Thật ra cậu để tóc dài rất hợp, thật đó." Thợ cắt tóc ca ngợi một câu, bắt đầu nhuộm tóc cho cậu.

Thuốc nhuộm tóc của thế giới này đã được cải tiến nhiều lần so với thế giới của Đường Du, không có hại cho thân thể còn nhanh và tiện lợi, không đến hai mươi phút đã nhuộm xong. Thợ cắt tóc lui về phía sau một bước nhìn Đường Du, búng tay tanh tách, khen: "Màu đen không tồi, tăng thêm cảm giác bí ẩn."

Đường Du thật cao hứng thẩm mỹ của gã bình thường, vô thức mỉm cười với gã.

Thợ cắt tóc ngây người, nghe cậu hỏi bao nhiêu tiền, không chút nghĩ ngợi đã nói: "Không cần tiền!"

Đường Du nói: "Hở?"

"… A." Thợ cắt tóc hoàn hồn, thành khẩn nói: "Hiếm khi thấy cậu cười, đương nhiên miễn phí."

Đường Du nghe gã nhắc mới nhớ ra nguyên chủ vốn là người tao nhã, nhưng cũng khá kiêu ngạo, chỉ cười với người thân thiết, nhanh chóng thu lại nụ cười, âm thầm nhắc nhở mình phải nhớ kỹ, từ chối mà trả hết tiền, sau đó mua kính sát tròng đeo vào, lúc này mới đến trường trải nghiệm cuộc sống trung học của mình.

Khi cậu đến đang là giờ giải lao, các học sinh tập thể dục giữa tiết xong, đa số đều ở trong phòng học, giờ phút này nhìn thấy cậu, tập thể đồng loạt nhìn sang.

Trước kia Đường Du bị các nữ sinh đùa giỡn tạo thành bóng ma tâm lý, sợ nhất bị nhìn chằm chằm như thế, rất muốn đội mũ lưỡi trai che kín mặt, nhưng nghĩ đến tính cách của nguyên chủ, chỉ đành nỗ lực nâng cằm, đi đến chỗ ngồi.

"Đường Đường, rốt cuộc cậu đến rồi!"

Mới vừa ngồi xuống, mấy cậu học sinh cao to đã nhanh chóng "phần phật" vây lại đây, quan tâm hỏi cậu thế nào rồi, thân thể có khỏe không, nếu cậu còn không đến bọn họ tính sẽ đến nhà thăm cậu.

"Tớ khỏe rồi." Đường Du nói, yên lặng nhìn đầu tóc và đôi mắt đủ loại sắc màu của đám người này, tuy rằng tối hôm qua đã nhìn thấy trong mộng, nhưng bây giờ nhìn trong khoảng cách gần, vẫn bị đả kích không nhẹ, trong lòng nghĩ vị thần sáng tạo thế giới này hẳn là rất thích Anime.

"Lần này cậu bệnh có phải do chuyện đăng trên diễn đàn không?" Một cậu thiếu niên trong đó mở miệng hỏi, cậu ta có đôi mắt màu xanh lam, dịu dàng như dòng suối trong lành, nói rằng: "Nếu như đúng, cậu không cần lo lắng, ngay tối hôm đó tớ đã xử lý, ảnh chụp đều bị gỡ bỏ."

Đường Du cũng không thèm để ý mấy chuyện cãi nhau của học sinh, nhưng vẫn lễ phép cảm ơn.

Thiếu niên ôn nhu nhìn cậu: "Giữa chúng ta không cần nói tiếng cám ơn."

Đường Du: "…"

Hình như có gì đó sai sai, có phải là ý mà cậu nghĩ không vậy? Đường Du xị mặt, đang muốn thăm dò vài câu, chỉ thấy các bạn học xung quanh lại đồng loạt nhìn về cửa lớp, ánh mắt đều không được thân thiện cho lắm.

Cậu cũng nhìn theo, hóa ra là anh bạn chuyển trường người chán ghét nguyên chủ đến rồi … Ừm, cũng chính là bạn cùng bàn với cậu.

Trên tay nam sinh mang theo túi xách, cũng là giờ này mới đến trường.

Đúng lúc chuông vào học vang lên, mấy cậu học sinh trừng mắt nhìn nam sinh, lúc này mới chịu trở về. Nam sinh không để ý bọn họ, lười biếng đi đến ngồi xuống bên cạnh Đường Du, quay qua nhìn cậu. Đường Du cảm thấy không thể không nói gì đó bèn hỏi: "Sao bây giờ cậu mới đến?"

Nam sinh nói: "Có chút việc, sao ngươi lại nhuộm tóc đen?"

Đường Du nói: "Tớ thấy nhuộm thế này đẹp hơn."

Nam sinh đánh giá cậu trong chốc lát, đột nhiên không hề báo trước nắm cằm cậu kéo qua, thấy cậu trợn to đôi mắt, rõ ràng mang theo ngỡ ngàng cùng lo lắng, lại vẫn co rút móng vuốt tỏ vẻ bình tĩnh nhìn mình, ngu ngu ngốc ngốc, thì chậm rãi buông tay.

Quả nhiên là cậu nhóc rồi, Ân Triển nghĩ.

Đường Du không hiểu gì cả, nhưng cũng biết trước kia quan hệ bọn họ không tốt, nói rằng: "Ừm… bạn học Túc Anh Thương…"

Ân Triển nheo mắt: "Ta đổi tên, vừa mới đổi xong."

Đường Du hỏi: "Đổi thành tên gì?"

Ân Triển nói: "Túc Triển."

"Nghe hay hơn tên cũ." Đường Du chân thành khen, thầm nghĩ chính mình cũng phải tìm cơ hội đổi tên. Cậu nhìn bạn cùng bàn, sâu sắc cảm thấy trong lớp học đầy "màu sắc rực rỡ" thế này, trừ mình ra chỉ có người bạn học này thuộc loại bình thường, thăm dò nói: "Sau khi về tớ đã suy nghĩ kĩ, lúc trước là do tớ chưa trưởng thành, tạo ra nhiều hiểu lầm, là lỗi của tớ, mong cậu đừng để bụng, sau này chúng ta làm bạn được không?"

Ân Triển cười nói: "Được chứ, bạn học Đường • Lam Phách • Archers • Tử • Elvis • Mộ Triết."

"…" Đường Du nói: "Cậu gọi tớ là tiểu Đường thì được rồi."

Ân Triển lại cười một tiếng, lúc này mới gật đầu, nhìn xem Đường Du dường như rất vui vẻ, phần tử xấu xa trong lòng không kềm được muốn gây chuyện, thấp giọng nói: "Nếu là bạn bè, ta có chuyện muốn nói thật."

Đường Du hỏi: "Là chuyện gì?"

"Để ta phân tích cho ngươi nghe quá trình tâm lý của ta." Ân Triển dùng sách che mặt, sáp lại gần cậu: "Ta không thích trường học quý tộc, nhưng không chịu nổi người nhà bám riết không thôi, đành phải chuyển trường, thật phiền chết người. A, bạn cùng bàn của ta là cậu bé này, thật sự là quá đẹp, ta chưa từng thấy qua người đẹp như vậy, cậu ấy nhất định là thiên sứ!"

Đường Du khiếp sợ mà nhìn hắn.

"Đừng có mà trốn, ta còn chưa nói hết đâu." Ân Triển đoán ra ý đồ của cậu, nhịn cười tiếp tục nói: "Thật muốn trò chuyện cùng cậu ấy, nhưng mà khẩn trương quá a làm sao bây giờ, cậu ấy nói chuyện với mình kìa, mình nên nói gì đây. Ớ, cậu ấy đi mất rồi, nhất định là nghĩ mình không để ý đến cậu ấy, thiệt muốn tát chính mình quá đi, a a cậu ấy lại nói chuyện với mình, mình mình mình… cậu ấy lại đi mất tiêu rồi."

Đường Du: "…"

Ân Triển hưng trí bừng bừng: "Mình phát hiện càng không để ý cậu ấy, cậu ấy càng quấn lấy mình, bên cạnh cậu ấy luôn có rất nhiều người, hừm, mình nhất định phải trở thành người đặc biệt nhất. Trời ơi cậu ấy kéo rớt quần mình còn nằm lên người mình nữa, mình… mình rất thích cậu ấy, đáng ghét, những người đó dám nói cậu ấy thấp hèn, về nhà cho người trừng trị bọn họ, a cậu ấy lại tới nữa, mình phải nói gì để cậu ấy tiếp tục quấn mình đây? Đúng rồi chê cậu ấy xấu… Nguy to hình như cậu ấy rất đau lòng, cậu ấy về nhà rồi, chắc mình nói quá lời, sau này có khi cậu ấy không thèm để ý mình nữa, muốn đi chết cho rồi."

Đường Du: "…"

Đường Du cả người đều không khỏe, mới nãy cậu còn nghĩ ít ra xung quanh còn có một người bình thường, kết quả trong nháy mắt đã không bình thường, thụt lui về phía bên kia: "Cậu, cậu nói thật hả?"

Nếu như là thật vậy nguyên chủ chết rất oan uổng!

Ân Triển nhướng mày: "Ngươi đoán."

Đường Du tỉ mỉ quan sát hắn, thật sự không nhìn ra thật giả… Không đúng, cậu nói: "Cậu gạt tớ."

Ân Triển ngoài ý muốn "ồ" một tiếng: "Tại sao?"

Đường Du nói: "Nếu cậu nói đều là thật, vậy sao bây giờ lại nói chuyện tự nhiên với tớ?"

"Được đó, cũng không phải ngốc lắm, ta lừa ngươi." Ân Triển cười cười, không nói cho cậu biết những việc đó đều là ký ức của nguyên chủ, thấy giáo viên đang nhìn bọn họ, liền thu lại tầm mắt, làm bộ như đang nghiêm túc nghe giảng, bắt đầu tự hỏi làm sao thăm dò tin tức từ trong miệng Đường Du.

Người Ân gia sau khi tiến vào kính Bồ Đề, linh hồn sẽ bị hút ra khỏi nguyên thân, điều này có thể cam đoan bọn họ không có biện pháp trở về Minh giới, chỉ có thể lưu lại thế giới khác, đợi đến lúc thời cơ chín mùi mới được thả ra ngoài, nhưng tình trạng của kính Bồ Đề bây giờ, hắn cũng không xác định tiếp theo sẽ có chuyện gì xảy ra.

Phải làm sao mới khiến nhóc con này nói thật đây?

Ân Triển nhớ đến ở hai thế giới trước mỗi khi nhắc đến chuyện này, Đường Du đều rất sợ hãi, thầm nghĩ có khi phải chuốc thuốc ép cậu nói có vẻ dễ thành công hơn, nhưng nhìn người bên cạnh, lại dẹp ngay suy nghĩ này.

Thật sự không có cách nào thì nói thẳng hắn cũng xuyên qua, theo tính cách của Đường Du, có khi không chờ hắn hỏi liền chủ động nói, nhưng tốt nhất là sau khi thẳng thắn Đường Du sẽ không quấn lấy hắn hỏi lung tung này nọ… Ân Triển nhanh chóng nghĩ ra được một biện pháp tốt, sung sướng híp mắt.

Khóa học nhanh chóng kết thúc, Ân Triển không có hứng thú nghe giảng, từ sớm đã gục xuống bàn ngủ gật, mãi đến chuông tan học reo vang mới lười nhác ngồi dậy, trong tầm mắt nhìn thấy một cậu nam sinh gầy còm đến tìm Đường Du mượn bài ghi chép, vừa nhìn thoáng qua, ngay sau đó cười "phì" một tiếng.

Một tia buồn ngủ thật vất vả bồi dưỡng trong chớp mắt tan thành mây khói, hắn ngay lập tức ha hả cười rộ lên, nghĩ thầm có một số thứ trong Anime nhìn không thấy kỳ quái, nhưng bước ra ngoài hiện thực thật sự là rất khôi hài.

Nam sinh có mái tóc màu xanh lá cây nhàn nhạt, cộng thêm làn da quá trắng, nghe được tiếng cười tưởng là ý đồ của mình bị nhìn ra, hai má đỏ rực hét lên:

"Cười cái gì mà cười, tôi chỉ, chỉ mượn tập chép, cậu đừng có nghĩ lung tung!"

"Ta không phải cười việc đó, ngươi đừng có mà giấu đầu lòi đuôi." Ân Triển bị làm cho buồn cười, thân thiết hỏi: "Bạn học, ngươi nghe nói qua từ nón xanh (cắm sừng!) chưa?"

Nam sinh mặt chợt cứng đờ.

Đường Du vội vàng cúi đầu nhìn chằm chằm mặt bàn, năm giây sau mới làm bộ xị mặt ngẩng lên, đưa tập ghi chép qua: "Bạn học, đây nè."

Ân Triển liếc nhìn cậu một cái: "Muốn cười thì cười đi, nhịn làm chi."

Đường Du trong phút chốc bị chọc thủng: "Phì."

"…" Nam sinh nói: "Túc Anh Thương, mày chớ có đắc ý, chúng ta chờ xem!"

Gã nổi giận đùng đùng rời đi, đi được một đoạn lại quay trở về, nhận lấy vở ghi chép trong tay Đường Du, lần thứ hai hừ một tiếng với Ân Triển, rồi nhanh chóng bỏ chạy.

"Đâu có liên quan tới ta…" Ân Triển nói xong trong lòng có ý tưởng, nhìn về phía Đường Du: "Là lỗi của ngươi, nếu ngươi không cười, gã cũng sẽ không trách lây ta."

Đường Du nói: "… Là cậu bảo tớ cười cơ mà."

"Ta kêu ngươi cười thì ngươi cười, không đoán ra gã thích ngươi hả?" Ân Triển nói: "Bị người mình thích cười nhạo, đương nhiên gã không vui rồi."

Đường Du há miệng, rối rắm hỏi vấn đề cậu quan tâm nhất: "Cậu nói "thích" là kiểu thích nào vậy?"

"Muốn biết?" Ân Triển nói: "Ngươi phải bồi thường ta trước đã, mời ta uống rượu."

Đường Du nói: "Nhưng tớ không biết uống."

"Đàn ông sao có thể không biết uống rượu? Sớm muộn gì cũng phải học." Ân Triển dụ dỗ, cuối cùng quyết định đến nhà Đường Du uống, uống xong tiện thể nghỉ ngơi, hơn nữa ở nhà, cũng không sợ xảy ra chuyện gì.

Đường Du không thể từ chối, đành phải đồng ý.

Hai người học xong một ngày, chạng vạng về đến biệt thự của Đường Du, vào phòng ngủ đóng chặt cửa, Ân Triển khui chai rượu đỏ quý giá lấy từ trong tủ rượu dưới lầu, rót hai ly, vẻ mặt tươi cười đưa cậu một ly.

8. Chương 8: Thánh Mary Sue 3

Đường Du khá để ý định nghĩa của từ "thích", uống một hớp rượu nhỏ lập tức hỏi hắn là kiểu thích nào.

Lần này Ân Triển không kéo dài cậu nữa, cười trả lời nói là kiểu thích của tình yêu, còn thuận tiện nói cho cậu biết trong trường học những nam sinh thường xuyên vây quanh cậu tất cả đều thầm mến cậu. Đường Du nắm chặt ly rượu, sợ ngây người. Ân Triển không biết đây là lần thứ mấy cảm thấy cậu nhóc này ngốc đến nỗi khiến người ta muốn khi dễ một trận, nhướng mày hỏi: "Ngươi nhìn mà đoán không ra?"

Đường Du thành thực gật đầu.

Ân Triển bỗng nhiên có hơi tò mò, cố ý đổ thêm rượu cho cậu, cho đến khi đáy mắt cậu dâng lên lớp sương mù mới hỏi: "Ngươi cũng lớn vậy rồi, chả lẽ chưa có ai tỏ tình với ngươi?"

Đường Du đã ngà ngà say, thế là không để ý đến quá khứ của nguyên chủ mà nói ra kinh nghiệm của bản thân: "Có, khi học trung học có bạn nữ hay thích bắt nạt tớ, sau đó có một ngày lúc tan học, cô ấy tìm tớ nói thích tớ, tớ… tớ sợ quá chạy mất."

"Ngươi bỏ chạy?" Ân Triển cười ra tiếng: "Sau đó thì sao?"

Đường Du nói: "Sau đó cô ấy không thèm để ý đến tớ nữa."

Ân Triển nhất thời cảm thấy đùa cậu nhóc này thật vui, lại hỏi tiếp có nam sinh nào theo đuổi cậu chưa. Đường Du trả lời rằng khi học trung học cũng có một nam sinh thích và tỏ tình với cậu. Ân Triển không khỏi hỏi: "Ngươi lại bị dọa chạy?"

"… Không." Đường Du nhớ lại: "Lúc ấy cậu ta bảo tớ suy nghĩ một đêm, ngày hôm sau tớ nghe nói cậu ta gặp tai nạn xe cộ chân bị thương, cần phải tịnh dưỡng một thời gian, đúng lúc cha mẹ cậu ta vì công tác phải chuyển đến nơi khác, sau đó tớ không còn gặp lại cậu ta nữa."

Trùng hợp như thế, chẳng lẽ bởi vì cậu ấy đã có nhân duyên trời định? Ân Triển nghĩ đến hai chữ "Thiên đạo", tươi cười nhạt dần, hỏi cậu có từng thích ai chưa, thấy cậu ngại ngùng lắc đầu, lại hỏi: "Vậy ngươi thích mẫu người thế nào? Nam hay nữ?"

Đường Du nghĩ nghĩ: "Tớ… tớ cũng không biết."

Ân Triển thầm nghĩ có thể tư tưởng còn chưa thông suốt, không nhắc đến đề tài này nữa, mỉm cười rót rượu cho cậu, chuẩn bị thăm dò. Đường Du chóng mặt nâng ly, ngẩn ngơ nhìn rượu bên trong càng ngày càng nhiều, mấy giây sau mới hoàn hồn cầm ly trở về. Đúng lúc Ân Triển cũng thu tay lại, cùng cậu chạm ly.

Đường Du ngoan ngoãn uống vài hớp, mạch suy nghĩ vẫn trôi theo chuyện trước đây: "Nhưng mà xem bói nói nhân duyên của tớ rất tốt."

Ân Triển lập tức cười nhạo: "Cậu nhỏ ngốc, thầy bói dạo trên đường mấy ai nói mà linh nghiệm chứ? Tìm bọn họ không bằng tìm ta còn hơn."

Đường Du biện giải: "Nhưng bọn họ nói tớ và cha mẹ duyên phận ngắn ngủi, tớ cảm thấy rất chuẩn."

Ân Triển đang cầm ly rượu xoay xoay chợt dừng tay: "Ngươi và cha mẹ duyên phận ngắn ngủi?"

Đường Du gật đầu: "Ừa."

Ân Triển hỏi: "Vậy ông ta còn nói gì nữa không?"

"Ông ấy nói tớ và cha mẹ duyên phận ngắn ngủi, tình cảm anh em bình thường, nhưng nhân duyên rất tốt, nếu nhân duyên bắt đầu, duyên phận với cha mẹ sẽ có thay đổi…" Đường Du muốn giải thích bản thân cậu là cô nhi, chưa từng gặp qua cha mẹ, vẫn luôn cùng anh em trong cô nhi viện nương tựa giúp đỡ lẫn nhau, cho nên bói toán rất chuẩn, nhưng men say dâng lên, trong miệng ngập ngừng nhiều điều chưa nói ra mà cứ nghĩ đã nói rồi, thấy Ân Triển trầm mặc không nói, hỏi: "Làm… làm sao vậy?"

"Không có gì." Ân Triển thản nhiên nói: "Ta có biết một người… cũng có số mệnh giống ngươi."

"A…" Đường Du đầu óc nặng nề, đặt ly rượu xuống ngã nhào lên giường, rất nhanh thiếp đi.

Ân Triển: "…"

"Ngươi khoan ngủ cho ông đây đã!" Ân Triển vội vàng đi qua đẩy cậu, thấy cậu từ từ nhắm mắt lại, nhất thời câm nín.

Vốn dĩ hắn định chuốc say Đường Du rồi thăm dò, nếu không dụ được gì, hắn sẽ giả say nói hắn là người xuyên qua, chờ cậu nhóc chủ động nói thật, ngày hôm sau chết cũng không thừa nhận là xong ngay, người này cũng sẽ không đuổi theo hắn hỏi lung tung này nọ, ai ngờ Đường Du dễ say đến vậy, sau khi say cũng chỉ ngoan ngoãn ngủ, không hề làm ầm ĩ.

Hắn chọc chọc người nào đó: "Tỉnh tỉnh."

Đường Du vừa mới xuyên tới thế giới này, trong tiềm thức vẫn chưa kịp điều chỉnh, chui đầu vào gối co thành một cục, chiếp một tiếng.

"Chiếp cái gì mà chiếp, ngươi tưởng ngươi còn là cục bông hả?" Ân Triển lại chọc vài cái, ngồi ở bên giường dõi theo cậu, nhớ đến đoạn nói chuyện lúc nãy, trong lòng hiện lên một suy đoán khó tin, ngay sau đó bị hắn dằn xuống.

Không thể… Hắn rũ mắt xuống, khi đó người yêu là bị hồn phi phách tán, ngay cả chuyển thế đều không thể, nếu không hắn cần gì phải quyết tuyệt như thế, huống chi người ngắn duyên với cha mẹ, tình anh em bình thường nhiều lắm, tính cách hai người lại hoàn toàn khác nhau, chẳng qua là trùng hợp thôi.

Hắn an ủi cảm xúc dưới đáy lòng, tiếp tục thử gọi Đường Du vài tiếng. Đường Du né tránh tay hắn, rầm rì cuộn hướng giữa giường. Ân Triển trông thấy mắt cậu rốt cục mở ra một cái khe nhỏ, đem người xách dậy: "Khoan ngủ, ta có việc hỏi ngươi."

Hai mắt Đường Du vô pháp điều chỉnh tiêu điểm, căn bản không nhìn về phía người trên cậu: "Ưm, hỏi…"

Ân Triển nói: "Ngươi là xuyên qua đúng không?"

Đường Du thoáng tỉnh táo năm sáu giây, thành thật ừ một tiếng, trong mơ hồ nghe hắn hỏi quá trình xảy ra, lại mơ màng. Ân Triển biết hiện tại đầu óc cậu choáng váng, dễ bị nghẽn, bèn nhẫn nại lại gần cậu hỏi han, nửa ngày mới từ giọng nói đứt quãng của cậu nghe được tin tức muốn biết.

Hắn không thể tin được lặp lại: "Hệ thống hỏng rồi?"

Đường Du không trả lời, lần này hoàn toàn ngủ mê man.

Ân Triển kéo chăn qua đắp cho cậu, bước đến cửa sổ sát đất nhìn hoa diên vĩ nở rộ trong vườn, rơi vào trầm tư.

Máy xuyên việt là kính Bồ Đề biến thành, cái gọi là hệ thống báo hỏng, nhất định là kính Bồ Đề đã bị tấn công hơn nữa còn không có cách nào hồi phục, nhưng mặt kính này vốn là thần khí, là thứ gì tấn công mới có thể khiến nó hư tổn?

Hắn bần thần suy nghĩ chợt nghe thấy tiếng gõ cửa "cốc cốc", vội đặt ly rượu xuống ra mở cửa, nói cho quản gia người nào đó say rồi, sau đó lười biếng ôm túi xách về nhà.

Ngày hôm sau Đường Du tỉnh lại chỉ cảm thấy đầu căng phồng đau nhức, ngồi ở trên giường một lúc mới bay vào phòng tắm rửa mặt, nhớ tới tối hôm qua hình như nhắc tới việc có người theo đuổi cậu, mồ hôi lạnh thấm ra toàn thân, nhưng nhớ ra bạn cùng bàn là học sinh chuyển trường đến, hẳn sẽ không xảy ra chuyện gì, vỗ vỗ trái tim bé nhỏ, thu thập thỏa đáng xuống lầu ăn cơm.

Quản gia theo thường lệ đứng ở bên cạnh cậu, thấy cậu ăn xong mới khuyên nhủ: "Thiếu gia, cậu còn nhỏ, đừng nên uống rượu nhiều."

"Ừm, sau này không uống nữa." Đường Du nói xong mặc áo khoác, nhận lấy túi xách: "Đúng rồi, có một việc."

Quản gia mỉm cười: "Xin thiếu gia cứ nói."

Đường Du nói: "Tôi muốn đổi tên."

Quản gia: "…"

Năm phút đồng hồ sau, Đường Du được mời vào thư phòng, nhìn quản gia mở ra màn hình, hơi chút chờ mong, trên màn hình rất nhanh hiện lên một người quen thuộc. Người này có mái tóc ngắn màu cây đay, gương mặt khôi ngô, khí chất trầm ổn, là anh cả của nguyên chủ, tên cũng rất dài, nếu bỏ qua mấy dòng họ lộn xộn ở giữa, có thể gọi là Đường Tư Triết.

Đường Tư Triết nhìn em trai: "Em nhuộm tóc đen à?"

Đường Du gật đầu: "Em thấy màu đen đẹp."

"Ừ, rất đẹp." Đường Tư Triết hỏi: "Nghe nói em muốn đổi tên?"

Đường Du hỏi: "Được không ạ?"

"Em có biết ý nghĩa của những dòng họ đó đại diện cho điều gì không?" Đường Tư Triết không chờ cậu trả lời, nhẹ nhàng nói tiếp: "Hiện nay nước Hoa có bốn gia tộc nổi bật, bao gồm Túc, Mặc, Long và Đường gia của chúng ta, nhưng tám mươi năm trước, Đường gia chỉ là một dòng họ trung lưu, khi đó mấy đại gia tộc gồm có…"

Đường Du nghe ân oán năm đó, càng nghe càng cảm thấy đề tài đi xa quá, vội nói: "Anh cả…"

Đường Tư Triết thản nhiên mà ừ một tiếng, nói: "Trong tình cảnh hỗn loạn đó, là một tay ông nội phát triển gia tộc lớn mạnh, ông rất yêu bà nội, vì thế lập ra gia quy, con cháu sau này phải mang theo họ của bà, cũng chính là Achers."

Đường Du nói: "A."

Đường Tư Triết nói: "Elvis là họ của hoàng thất nước E, lịch sử của gia tộc này phải lội ngược dòng về thế kỷ hai mươi…"

Đường Du: "…"

Khi Đường Du rảo bước đến lớp đã trôi qua hai tiếng, các nam sinh trong lớp lại vây quanh cậu, nhưng chưa kịp hỏi gì thì chuông vào học đã vang lên, chỉ có thể lưu luyến mà quay về chỗ ngồi.

Ân Triển thấy vẻ mặt cậu thất thần, hỏi: "Sao thế, còn chưa tỉnh rượu? Không phải chứ?"

Đường Du nói: "Tỉnh rồi."

Ân Triển thầm nghĩ đứa nhỏ này có phải nhớ tới lời nói lúc say hôm qua không, nhưng lại cảm thấy không giống, thấp giọng hỏi: "Sao giờ mới đến?"

Đường Du liếc hắn một cái, nói cho hắn biết mình vốn muốn đổi tên, kết quả bị anh cả dạy cho một khóa lịch sử, cuối cùng khi hai mắt cậu xoay vòng thì hỏi cậu muốn đổi tên nữa không, cậu nói không đổi nữa, lúc này mới được phép ra ngoài. Ân Triển không nhịn được cười, nhìn vẻ mặt của cậu, an ủi một câu: "Không sao, tên này rất có cá tính."

Đường Du có vẻ nhìn thông suốt, học một tiết xong tâm trạng cũng điều chỉnh tốt. Cậu bạn hôm qua mượn tập ghi chép cũng đã nhuộm tóc đen, mỉm cười đến trả tập, đồng thời còn không quên lừ mắt trừng Ân Triển, người sau chẳng hề để ý, bình tĩnh đứng dậy đi học thể dục. Đường Du vội vàng đuổi theo: "Chờ tớ với."

Ân Triển trêu đùa hỏi: "Không trò chuyện với người thầm mến ngươi?"

Đường Du lắc đầu liên tục, cậu nhìn thấy nam sinh kia mới nhớ đến có nhiều người thầm mến mình, đương nhiên phải chạy, hiện giờ trong trường học, ngoài tất cả nữ sinh và một số nam sinh chán ghét cậu, còn lại đều thầm mến cậu, tính tới tính lui chỉ có người ngồi cùng bàn là có thể làm bạn bè.

Ân Triển mỉm cười, không chọc cậu nữa, chậm rì rì cùng cậu vào sân vận động.

Đường Du nhìn quanh quất, phát hiện nhóm nam sinh đó không có vây lấy mình, mà tụ tập lại trò chuyện, lạc quan hỏi: "Hôm qua cậu không gạt tớ chứ? Cậu nhìn xem quan hệ của họ tốt vầy, không giống tình địch."

"Ngươi không hiểu, bọn họ thấy ta và ngươi thân thiết, nhất định là đang thương lượng hợp tác tìm cách dạy dỗ ta…" Ân Triển nói xong giật mình, đột nhiên nhận ra thế giới đầu tiên xuyên thành cây, kẻ đầu tiên bị tha xuống sườn núi là hắn, thế giới thứ hai xuyên thành cục bông, tuy rằng hắn không phải là kẻ ngã xuống đầu tiên, nhưng là kẻ đầu tiên đối mặt với thợ săn, nếu không phải Đường Du đột nhiên lao tới, hắn sẽ là người chết trước, mà hiện nay hắn lại trở thành đích ngắm của mọi người… Tất cả điều này chỉ là trùng hợp thôi sao?

Nếu không phải là trùng hợp, người mà thế giới thật sự muốn giết… chẳng lẽ là hắn?

Đường Du nhìn vẻ mặt của hắn, cho rằng hắn đang nghĩ đến chuyện nhóm nam sinh, lo lắng hỏi: "Vậy làm sao bây giờ? Tớ tìm bọn họ giải thích nhé?"

"Không cần." Ân Triển hoàn hồn, vốn dĩ hắn cũng chả thèm để ý bọn họ, nhưng theo suy đoán vừa rồi, hắn không thể ngồi chờ chết được, thân thiết mà vỗ vỗ bả vai Đường Du: "Nhìn kĩ nè, ta chỉ cần nói mấy câu thôi bọn họ sẽ cúi đầu nhận thua."

Đường Du nói: "Hở?"

Ân Triển không trả lời, cười đi tới.

9. Chương 9: Thánh Mary Sue 4

Đường Du yên lặng nhìn theo.

Chỉ thấy Ân Triển vừa mới đến gần, nhóm nam sinh đã trừng mắt giận dữ nhìn hắn, bởi vì góc độ nhìn không đúng, Đường Du thấy không rõ biểu cảm của Ân Triển, chỉ có thể trông thấy các nam sinh bỗng hiện ra vẻ mặt không thể tin được, giống như kiểu "Mày đang lừa ai đó", nhưng ngay sau đó tập thể xoay người, ánh mắt long lanh nhìn phía cậu.

Đường Du: "…"

Ân Triển ngoắc ngoắc cậu, tươi cười hiền lành: "Đường Đường, lại đây ~ "

Đường Du đột nhiên nổi lên hoài nghi nhìn hắn, thấy hắn cười càng vô hại, lưỡng lự tiến lên phía trước, kết quả bị kéo lại xoa xoa đầu thì càng thấy khó hiểu: "… Chuyện gì?"

Ân Triển hỏi: "Ngươi xem ta như anh có phải không?"

Đường Du chớp chớp mắt, thấy ánh mắt dịu dàng của hắn đang nhìn mình thì ngoan ngoãn "Ừ" một tiếng.

Ân Triển lại hỏi: "Vậy nếu sau này ngươi kết hôn, ta làm rể phụ cho ngươi nha."

Đường Du nói: "Được."

Ân Triển vừa lòng mà nói: "Được rồi, không có chuyện của ngươi, trở về đi."

Đường Du mặt đầy dấu hỏi mà lại đây, lại mang đầy mặt chấm hỏi mà trở về, vừa đi được hơn mười bước thì nhịn không được liếc mắt nhìn về bên kia, các nam sinh sớm đã tươi cười vây quanh Ân Triển, giống như là anh em thân thiết hữu nghị lắm, tràn ngập nhiệt tình, cậu không khỏi trầm mặc, mãi đến khi học xong giáo viên tuyên bố giải tán nghỉ ngơi, cậu mới tìm được cơ hội sáp tới chỗ Ân Triển.

Cậu thấp giọng hỏi: "Rốt cuộc cậu đã nói gì thế?"

Ân Triển nói: "Ngươi có biết bốn gia tộc lớn nhất của nước Hoa không?"

Đường Du sợ hắn giống như anh hai giảng lịch sử, nhìn hắn vài lần, cẩn thận nói: "Biết, là Túc, Mặc, Long cùng Đường."

Ân Triển gật đầu: "Vậy ngươi có biết quan hệ của hai nhà Túc Đường mấy năm gần đây luôn tốt không?"

Đường Du tìm tòi trong ký ức: "Có nghe nói qua."

Trên thực tế cũng chỉ là nghe nói, bởi vì thế hệ Túc gia cùng tuổi với cậu trên cơ bản đều là con gái, duy nhất một đứa con trai thì luôn ở nước ngoài, chưa từng gặp mặt, sau khi nguyên chủ cùng đám con gái đó gặp qua mấy lần không vui liền tự động cùng người Túc gia giữ khoảng cách, ngược lại nghe nói mấy người anh của cậu và Túc gia quan hệ rất tốt, anh cậu từng muốn mang cậu đến Túc gia chơi, nhưng nguyên chủ có rất nhiều bạn bè trong trường quý tộc, dĩ nhiên là không đồng ý.

Cậu nhanh chóng hiểu ra một việc: "Cậu là người Túc gia?"

"Ờm, gần đây mới vừa về nước, việc này không quan trọng, quan trọng là bọn họ đều biết quan hệ giữa hai nhà chúng ta rất tốt." Ân Triển sung sướng nói: "Cho nên ta nói cho bọn họ biết ngươi sống ở trong nước

một mình vì thế người nhà của ngươi lo lắng, bảo ta làm anh trai phải chăm sóc ngươi, ngươi ở đây muốn chọn người yêu đương nhiên phải thông qua ta, mà ta nếu đã là ca ngươi, cũng chẳng khác nào là đại ca của bọn họ, ngươi không biết vừa rồi bọn họ gọi ca vui vẻ biết mấy đâu, còn nói có chuyện gì xin cứ việc sai bảo, biết điều ghê."

Đường Du: "…"

Ân Triển hỏi: "Nhìn ta như vậy làm gì?"

"… Không có gì." Đường Du đáp, cậu càng ngày càng cảm thấy tính cách của bạn cùng bàn quá giống cục bông nào đó rồi.

Ân Triển cũng không miệt mài theo đuổi, đổi giọng nghiêm túc nói: "Nhưng ta nói thật, nếu ngươi tìm được người mình thích, nhớ rõ nói cho ta biết một tiếng, ta giúp ngươi nhìn xem có được không, đỡ phải về sau ngươi bị khi dễ."

Đường Du biết hắn muốn tốt cho mình, nói rằng: "Dạ biết."

Ân Triển chỉ những nam sinh đang chơi bóng rổ: "Trong đám đó chỉ có hai người không tệ, một người Mặc gia, một người Long gia, những đứa còn lại đều quá ngốc, không cần để ý."

Đường Du có ký ức, biết người này nói đến thiếu niên Mặc gia là người lúc trước giúp cậu xử lý ảnh chụp, hắn có đôi mắt xanh lam tuyệt đẹp, còn thiếu niên Long gia là người từng mượn tập ghi chép của cậu. Cậu chưa nói gì, chỉ nghe Ân Triển tiếp tục phân tích: "Tính cách Mặc gia dịu dàng thông minh, tương lai nhất định có thành tựu, nếu gã vẫn luôn thích ngươi, đó là lựa chọn không tồi, Long gia thì hơi ngốc, không biết sau này lớn lên có…"

"Nhưng mà ca." Đường Du duỗi móng vuốt yếu ớt ngắt lời hắn: "Em chưa nói muốn tìm bạn trai mà."

Ân Triển ngẩn ra, vui vẻ: "Ngươi muốn tìm bạn gái?"

Đường Du nhớ đến từng bị nữ sinh chà đạp đủ kiểu, trong lòng đến giờ vẫn còn sợ hãi, vội vã lắc đầu.

Ân Triển tiếp tục cười: "Nam ngươi không chịu, nữ ngươi cũng không muốn, vậy ngươi muốn tìm nhân yêu hả?"

Đường Du nói: "… Em cũng không có hứng thú với nhân yêu."

Ân Triển vừa định nói lẽ nào muốn sống độc thân cả đời, chợt nghe thấy giáo viên thể dục gọi bọn họ tập hợp, liền cùng Đường Du đi đến, thầm nghĩ cậu nhóc này vẫn chưa thông suốt, hiện giờ có hỏi cũng chẳng được gì, huống chi kính Bồ Đề xảy ra sự cố, chuyện sau này ai mà biết được.

Cuộc sống bình lặng trôi qua.

Kể từ đó Đường Du chuyên tâm làm học sinh trung học, lên lớp nghiêm túc nghe giảng, tan học ngoan ngoãn làm bài tập, viết xong đưa cho bạn cùng bàn, sau đó nhìn bạn cùng bàn gọi Long gia nhị hóa Long Yến Tây đến, sai người ta chép bài tập dùm hắn, rốt cục có một ngày nhịn không được hỏi: "Ca làm vầy có ổn không?"

"Có cái gì không ổn chứ." Ân Triển đang lật sách, đầu cũng không ngẩng lên nói: "Ta đây là muốn tốt cho gã, viết nhiều một lần càng nhớ lâu hơn."

Long Yến Tây chưa đi xa, nghe vậy nhanh chóng quay trở lại: "Đúng vậy Đường Đường, ta cảm thấy thành tích gần đây tốt hơn, đều nhờ đại ca đó."

Ân Triển nói: "Không cần khách sáo với ca, đi đi, về sau ca mời ngươi ăn cơm."

"Được rồi!"

"…" Đường Du nhìn theo gã chạy xa, vẻ mặt khó nói thành lời, một lát sau mới dời mắt lên người Ân Triển: "Ca luôn không làm bài tập, không sợ thi không đạt yêu cầu sao?"

"Không đâu, ca ngươi là thiên tài." Ân Triển thực bình tĩnh.

Kỳ thật trong trí nhớ của nguyên chủ, những tri thức này đã được học qua, nhưng người Túc gia lấy lí do cách giáo dục trong và ngoài nước khác nhau, khuyên hắn chuyển đến nơi này học lại một năm, còn cố ý để hắn học chung lớp với ba đứa nhóc của ba nhà, mục đích thực sự là gì không cần nói cũng biết.

Đường Du nghe vậy cũng không khuyên hắn nữa, tiếp tục hò dô ta cố gắng học bài. Tại nguyên thế giới, cậu chỉ học đến trung học rồi bỏ, hiện giờ lại được đi học, hơn nữa có khả năng học đại học nên cậu vô cùng quý trọng.

Ân Triển sớm đã biết cậu nhóc này làm gì cũng đều dễ dàng thỏa mãn, không cảm thấy ngoài ý muốn, tựa như đời trước, duy trì khoảng cách vừa vặn bảo vệ cậu, ngẫu nhiên đối phó đám nam sinh kia, coi như là tăng thêm lạc thú cho cuộc sống.

Hai tháng thấm thoát qua nhanh.

Không biết xuất phát từ mục đích gì, những cậu nam sinh trong trường đều nhuộm tóc đen, sau đó xu hướng càng ngày càng tăng, dần dần tạo thành một phong cách mới mẻ, có chiều hướng lan rộng khắp thành phố. Nữ sinh và một số nam sinh khác khịt mũi coi thường, thầm nghĩ đều tại tên tiểu yêu tinh nào đó, kiên quyết không nhuộm, mà nữ sinh cùng lớp với Đường Du thì lại đang thương lượng một việc khác.

"Không được tớ chịu hết nổi rồi, tớ cảm thấy gần đây cậu ấy càng lúc càng moe."

"Tớ cũng vậy." Một người nói: "Trước kia cậu ấy cả ngày không thèm để mắt đến người khác, lúc nào cũng quyến rũ người khác, mỗi ngày mang cái bộ dạng thiếu đòn, bây giờ rất ngoan, lúc làm vệ sinh sai cậu ấy đi đổ rác cậu ấy cũng ngoan ngoãn đi, nếu như là bình thường cậu ấy chịu đi mới là lạ."

"Còn có mấy ngày trước khi xuống lầu, dây giầy của Mỹ Mỹ bị tuột phải ngồi xuống cột lại, đúng lúc cậu ấy đứng ở đằng sau, nếu là trước kia đã không kiên nhẫn bắt chúng ta nhường đường rồi, hôm đó thế nhưng yên lặng chờ chúng ta, còn lui về phía sau hai bước, làm như rất sợ chúng ta, quả thực moe đến hết chịu nổi."

Các nữ sinh càng nói càng cảm thấy người nào đó thuận mắt, thừa dịp trường học mở lễ hội văn hóa, liền tìm cơ hội chặn người trong phòng uống nước.

Đường Du nhìn mấy người trước mặt, cầm cái ly di người về bên trái. Các nữ sinh cũng di chuyển theo, tiếp tục nhìn cậu. Đường Du trầm mặc một lúc, chậm rãi di chuyển về bên phải, thấy các nàng lần thứ hai chặn đường đi của mình, xụ mặt hỏi: "Có việc gì thế?"

Các nữ sinh khụ một tiếng: "Đường… Tên cậu dài quá, tụi tớ cũng gọi cậu là Đường Đường nha?"

Mặt Đường Du không đổi sắc gật gật đầu, trong lòng lo lắng bất an.

"Đường Đường." Nữ sinh nói: "Trường học muốn mở lễ hội văn hóa, ban chúng ta chuẩn bị diễn kịch, còn thiếu một diễn viên, cậu có thể giúp tụi tớ không?"

Đường Du chần chờ: "Nhưng tớ không biết diễn."

Các nữ sinh liền giải thích nói là nhân vật nhỏ thôi, chỉ có đôi lời kịch, nhưng muốn lớn lên xinh đẹp, cho nên các nàng mới tìm cậu. Đường Du không chịu nổi bọn họ dây dưa, cuối cùng gật đầu đồng ý, bị nhét cho một đống đồ ăn vặt, ôm về chỗ ngồi.

Ân Triển liếc nhìn cậu: "Ai cho đó?"

Đường Du nói: "Các bạn lớp phó."

"Họ không phải không thích ngươi ư?" Ân Triển có thể nhìn ra gần đây các nữ sinh đã thay đổi, nhưng ngoài miệng vẫn hỏi một câu, cầm túi đồ ăn vặt mở ra: "Lần này bỏ qua, lần sau cẩn thận, đừng có ai đưa đồ ăn cũng lấy, chưa nghe qua câu chuyện cô bé quàng khăn đỏ hả? Cô ta vì ăn táo của sói xám nên chết luôn."

Đường Du lên tiếng trả lời, nhận lấy lát khoai tây hắn đưa cắn một miếng, vài giây sau bỗng nhiên cảm thấy không đúng lắm, nhìn hắn: "Không phải là cô bé quàng khăn đỏ, ăn quả táo độc là công chúa Bạch Tuyết."

"Không cần biết là ai, đều giống nhau thôi." Trước kia Ân Triển nhàn rỗi nhàm chán tuy rằng đi lang thang qua rất nhiều không gian, cũng biết rất nhiều kiến thức, nhưng đều không liên quan đến truyện cổ tích, lười

biếng mà dạy bảo: "Ý của ta là đừng dễ tin người không quen biết, ngươi xem người đẹp ngủ trong rừng cũng bởi vì nghe lời dụ dỗ của mụ phù thủy uống lọ thuốc kia, kết quả ngủ luôn không tỉnh."

"Không phải không phải, uống thuốc chính là mỹ nhân ngư…" Đường Du vốn định giải thích một chút, lúc này thiếu niên Mặc gia cùng Long gia bu lại, người trước nói nhìn thấy cậu và các nữ sinh nói chuyện, dò hỏi xem nhóm con gái đó muốn gì. Vì thế cậu bèn khai báo, nói cho họ biết sau khi tan học phải tập kịch.

Bọn họ lo lắng nên quyết định đi theo cậu. Đường Du không có ý kiến, đến buổi tối đi cùng các nữ sinh đến phòng tập, sau đó một bộ quần áo bị nhét vào trong ngực, im lặng ngây người nhìn, bị ép đẩy vào phòng thay đồ, hết nửa ngày mới thập thò lết ra.

Bọn Ân Triển đang tám nhảm, thấy cậu ra thì nhìn sang rồi đồng loạt ngẩn ngơ.

Trên đầu Đường Du đeo đôi tai mèo, hai tay đeo đôi găng hình vuốt mèo trắng muốt, phía sau còn kéo theo cái đuôi trắng bằng vải nhung, vẻ mặt lo âu. Trong phòng lặng im, Long Yến Tây quay ngoắt đầu, bịt kín cái mũi. Thiếu niên Mặc gia vẫn trong trạng thái ngẩn người, còn Ân Triển thì cười huýt sáo.

Âm thanh nháy mắt phá tan bầu không khí cứng nhắc, các nữ sinh lấy lại tinh thần, mắt tỏa sáng lấp lánh.

"…" Đường Du chỉ cảm thấy tình cảnh này hình như đã từng gặp qua đâu đó: "Mấy người… làm gì á? Đừng đừng đừng… đừng tới đây…"

"Đừng sợ, chỉ chụp hình thôi mà, ấy chà cậu đừng né mà!"

"Đường Đường, cho chị sờ mấy cái được không?"

"Đè cậu ấy lại cho bà, nhanh lên!"

Đường Du sợ phát khiếp, hoảng hốt không kịp nhìn đường, quay đầu bỏ chạy ra ngoài.

10. Chương 10: Thánh Mary Sue 5

Đường Du vừa chạy ngay cả bóng dáng cũng không thấy.

Trường học quý tộc luôn phấn đấu để đạt đến hoàn mỹ nhất, tòa nhà nghệ thuật được thiết kế độc đáo dành riêng cho học sinh diễn tập, từ bên ngoài nhìn vào toàn bộ tòa nhà là một tác phẩm nghệ thuật, bên trong chia thành nhiều tầng, hành lang ngang dọc giao nhau, Đường Du dễ dàng biến mất trong tầm mắt mọi người.

Lúc này cũng không nhiều người đến tòa nhà nghệ thuật, cho dù có, cũng đã sớm vào phòng học chuyên tâm luyện tập, sẽ không chú ý tới tình huống ở hành lang, cho nên các nữ sinh cùng đám Long Yến Tây tìm nửa ngày trời cũng không thấy người đâu, trên đường bắt gặp được một vài học sinh, nhưng những người này đều mới đến đây, căn bản không gặp Đường Du, bọn họ chỉ có thể tiếp tục tìm kiếm.

Long Yến Tây nhặt được cái đuôi ở cầu thang, tức giận nói: "Đều tại mấy cậu hết đó, mấy cậu dọa cậu ấy làm chi? Lúc nãy tui đọc được tin thời sự, trên đó viết có một bệnh nhân tâm thần trốn khỏi bệnh viện, nếu như Đường Đường gặp phải gã thì làm sao đây? Tui đã nghi mấy cậu tìm cậu ấy không có ý gì tốt rồi, là cố ý phải không hả?"

"Cậu đừng có mà đổ tội cho tụi này." Một nữ sinh quét mắt lạnh lẽo nhìn sang: "Đừng cho là tui không thấy, lúc tụi này chặn Đường Đường cậu cũng nhào vô góp vui, rất muốn sờ mấy cái có đúng không?"

"Tui tui tui không, không có!" Hai má Long Yến Tây ửng đỏ, gân cổ phủ nhận.

Nữ sinh hừ hừ nói: "Nếu không có, vậy sao lúc đó cậu chảy máu mũi? Thế nào, Đường Đường nhà tụi này moe chứ?"

"Tui là nóng trong người…" Long Yến Tây nói xong mới nghĩ ra: "Cái gì gọi là Đường Đường nhà mấy người, ít tự mình đa tình đi, Đường Đường sẽ không thích mấy cậu đâu!"

Thiếu gia Mặc gia Mặc Lam ho khan một tiếng, tuy rằng trong lòng lo lắng, nhưng thanh âm vẫn dịu dàng như cũ: "Đừng cãi nhau nữa, mau chóng đi tìm đi." Gã nhìn về phía Ân Triển: "Cậu nghĩ cậu ấy sẽ đi đâu?"

Ân Triển nói: "Cậu ta khẳng định sẽ tìm một chỗ chui vô trốn."

Mặc Lam hỏi: "Trong hay ngoài tòa lầu?"

Ân Triển nói: "Bên trong có khả năng lớn hơn, bởi vì cậu ấy chưa lấy túi xách với di động, chạy không xa được."

Mấy người thương lượng xong, quyết định tách ra tìm, nửa đường nhặt được tai mèo và găng tay vuốt mèo bị Đường Du ném, một cái găng tay trong đó nhặt được gần cổng trường. Bọn họ lập tức tập hợp, Long Yến Tây nói: "Ca, hình như cậu ấy chạy ra ngoài."

Ân Triển hơi kinh ngạc, suy đoán có phải xảy ra chuyện rồi không, nhìn thấy mấy nữ sinh ban khác muốn đi ra ngoài, giữa đường ngó bọn họ như có ý gì, liền ra dấu bảo lớp phó đi qua hỏi một chút, người sau vội vàng tiến lên ngăn mấy cô lại, hỏi ra mới biết lúc nãy mấy cô nhìn thấy một bóng người, không biết là đang làm gì, lấy can đảm nhìn thoáng qua.

Bọn họ: "…"

Bọn Ân Triển trong đầu không hẹn mà cùng hiện lên một hình ảnh: Đường Du thật vất vả tìm được chỗ trốn, kết quả vừa ngẩng đầu thì nhìn thấy mấy nàng đang dòm cậu, mà còn muốn lại gần nữa, tự nhiên không chút nghĩ ngợi liền bỏ chạy.

Mọi người nhìn phía Ân Triển, ngay cả các nữ sinh trong ban cũng kiềm không được kêu một tiếng ca, muốn để hắn quyết định.

"Yên tâm, cậu ấy sẽ không ra khỏi khuôn viên trường, nữ sinh đi diễn tập, chúng ta phụ trách tìm cậu ấy." Ân Triển thấy các cô muốn mở miệng, bổ sung nói: "Không thương lượng."

Lớp phó không còn cách nào, chỉ đành dẫn người trở về. Ân Triển cùng hai người bên cạnh chia ra chọn một hướng, bắt u trong khuôn viên trường tìm người. Hắn chậm rãi đi loanh quanh tòa nhà nghệ thuật nửa vòng, khi đi ngang qua đình nghỉ mát thì tạm dừng, thụt lùi vài bước, đi đến dưới tàng cây ở cạnh ngẩng đầu ngó lên, lập tức bật cười thành tiếng: "Ta nói ngươi sợ đến mức này sao?"

Đường Du ôm cây, xụ mặt ngó trái dòm phải: "Các bạn lớp phó đâu rồi?"

"Ta bảo bọn họ trở về phòng học trước." Ân Triển vẫy tay: "Được rồi, xuống đây đi."

Đường Du chần chờ một lát, cúi đầu áng chừng độ cao. Ân Triển nhìn ra tính toán của cậu, bước lại gần, chuẩn bị lúc cần thì đỡ cậu. Đường Du nhìn qua, bất ngờ đón lấy ánh mắt tươi cười của hắn, trong phút chốc bỗng nhiên cảm thấy hoảng hốt.

Bầu trời u ám, gió nhẹ vi vu, khắp nơi vang lên tiếng ngâ n nga của bầy chim, một tiếng nối một tiếng, dường như không bao giờ dứt. Cánh đồng h oa bạt ngàn khắp núi đồi mọc bao lấy một gốc đại thụ, nam tử khoác áo choàng tím đứng dưới tàng cây, nhìn không rõ mặt, giang hai cánh tay ngửa đầu mỉm cười: "Xuống đây, ta đỡ ngươi."

Minh giới C ửu xuyên, hòa hòa lạc hồn.

Trong giây phút đó cậu rất muốn khóc, cảm giác này đến thật khó hiểu, hình ảnh biến mất rất nhanh, cậu lao thẳng xuống, chờ đến khi hoàn hồn, đã an toàn tiếp đất.

Ân Triển trong lúc nguy cấp đỡ lấy cậu, xấu xa bẹo mặt cậu: "Nhảy xuống mà cũng thất thần, vừa rồi suy nghĩ gì thế?"

Đường Du vội vàng tránh ra, lui về sau vài bước mờ mịt trong thoáng chốc: "Em… em quên mất tiêu rồi."

Ân Triển thật sự là thua cậu luôn: "Đi thôi, trở về."

Đường Du nhắm mắt theo đuôi ở đằng sau, vài giây sau mới chợt nhớ ra: "Em không về phòng học đâu."

Ân Triển nhìn cậu: "Vậy chuyện ngươi đáp ứng bọn họ cũng không làm?"

Mặt Đường Du không đổi sắc, trong lòng lại kháng cự.

Ân Triển nhướng mày: "Thực sự đáng sợ vậy sao?"

Đường Du vội vàng gật đầu.

Ân Triển nhớ lại dáng vẻ của mấy cô nữ sinh đó, thử đổi mình vào vị trí ấy tự ngẫm, lặng im một giây: "Vậy hôm nay dừng ở đây đi, ca dẫn ngươi đi ăn ngon."

Đường Du vui vẻ: "Được."

Ân Triển nhắn tin cho Long Yến Tây, bảo gã cùng Mặc Lam đi lấy túi xách cho bọn họ, sau đó hẹn gặp tại nhà hàng dùng bữa, lúc này mới mang theo Đường Du ra cửa.

Cả ngày hôm nay trời u ám, độ ẩm không khí dần tăng cao, rốt cục mưa bắt đầu rơi tí ta tí tách.

Hai người đều không có dù, dừng xe nhanh chóng bước về phía nhà hàng, lúc này bỗng nghe thấy tiếng thở dốc nặng nề, giống như có gì đó ngã mạnh xuống mặt đất. Đường Du dừng lại, nhìn qua con hẻm nhỏ bên tay phải, dưới ánh sáng mờ ảo trông thấy hai bóng người, trong đó có một người đang cuộn mình ôm chặt bụng, có vẻ là một thiếu niên.

Mà một kẻ khác thì từ trên cao nhìn xuống cậu ta, dùng sức đá mạnh vào người cậu ta, lúc này phát hiện Đường Du đang nhìn họ, thì bỏ thiếu niên lại, không hề báo trước lao lại đây, vừa chạy vừa cười ha hả.

Đường Du hoảng sợ, ngay sau đó bị Ân Triển kéo ra đằng sau, trong chớp mắt ấy cậu gần như không thấy rõ Ân Triển ra tay thế nào, chỉ cảm thấy thấy hoa mắt, kẻ nọ đã chật vật ngã văng ra ngoài.

"Ha ha ha ha…" Kẻ nọ dường như không cảm thấy đau đớn, lại bò dậy.

Đường Du quả thực sợ choáng váng: "Ông ta sao mà…"

Trong đầu Ân Triển nhớ tới lời nói của Long Yến Tây, hết biết nói gì luôn, giải thích: "Đây chắc là tên tâm thần chạy trốn khỏi bệnh viện, vậy mà cũng gặp được, cũng may ghê đó."

Đường Du thực khiếp sợ: "Hở?"

Ân Triển không trả lời, móc di động ném cho cậu, ý bảo cậu báo nguy, thuận tiện xem cái cậu bên kia ra sao. Đường Du ờ một tiếng, cầm di động bắt đầu chạy đến bên người thiếu niên trong hẻm.

Tên tâm thần bị hành động này chọc giận, quay ngoắt người muốn chạy về phía Đường Du. Ân Triển dùng sức bắt lấy ông ta, nhưng không ngờ sức lực kẻ này quá lớn, chất lượng quần áo lại quá kém, hắn vươn tay chỉ túm được một miếng vải, cuối cùng làm cho đối phương tránh thoát.

Con ngươi của hắn hơi co rút, quát: "Cẩn thận!"

Đường Du nghe vậy theo bản năng né sang cạnh, nhưng vẫn không hoàn toàn tránh được, vai trái bị đụng mạnh, hai chân vướng vào nhau, nhất thời lảo đảo té ngã xuống đất, cậu hoảng sợ xoay người, chỉ thấy tên tâm thần lao đến ngay bên cạnh, nắm áo xách cậu lên.

Tất cả mọi việc chỉ xảy ra trong vài giây.

Tên tâm thần hai mắt đỏ quạch, giơ nắm đấm lên chuẩn bị nện xuống. Ân Triển đuổi tới gần, muốn nắm cổ tay của ông ta. Đường Du sợ hãi mà mở to mắt, cùng lúc đó, tên tâm thần nhìn rõ mặt Đường Du, cũng trợn to mắt, như là bị dọa sợ.

Ngay sau đó, nắm đấm của tên tâm thần đang giơ cao chợt dừng lại, ném Đường Du quay đầu bỏ chạy: "Má ơi, có quỷ kìa a a a!"

Ân Triển: "…"

Đường Du: "…"

Thiếu niên: "…"

Đường Du dại ra mà nhìn ông ta, thấy ông ta chỉ trong khoảng thời gian ngắn đã bỏ chạy mất bóng, cảm giác vô cùng mờ mịt.

Ân Triển trước từng trải qua hai thế giới thảm thiết, vốn tưởng rằng lần này lại gặp phải một hồi tai nạn, ai biết nhẹ nhàng như vậy là xong rồi, lẳng lặng một giây mới bước đến kéo Đường Du đứng lên, nhìn cậu một cái, bỗng nhiên phì cười thành tiếng: "Ha ha ha ta hiểu rồi, kính sát tròng của ngươi kìa."

Đường Du cảm nhận một chút, phát hiện bị đụng rớt một bên kính mắt, vậy nên tên tâm thần nhìn thấy con ngươi của cậu một bên đen một bên tím… Tâm trạng cậu có hơi phức tạp, nghĩ thầm rằng trong cái thế giới không bình thường này, lẽ nào tên tâm thần mới có thẩm mỹ bình thường ư?

Cậu thoáng nhìn qua thiếu niên đang cố gắng đứng lên, liền đi qua giúp đỡ: "Cậu không sao chứ?"

"Khụ khụ không sao…" Thiếu niên ho khan vài tiếng, ngẩng đầu nhìn cậu, đột nhiên sửng sốt.

Ân Triển thoáng nhìn vết máu trên người cậu ta, quan sát tình trạng vết thương, cảm thấy không giống như bị tên tâm thần làm, không khỏi bước lên trước vài bước, vẫn chưa kịp nói gì, chỉ nghe tiếng bước chân hỗn loạn truyền đến, ngay sau đó một đám người vây quanh thiếu niên, đẩy Đường Du lùi về sau.

"Đừng làm bọn họ bị thương, là bọn họ đã cứu tôi." Trên mặt thiếu niên bị máu và bùn trộn lẫn, chỉ có thể nhìn đại khái mặt mày, nhưng âm thanh rất bình tĩnh, còn mơ hồ khiến người ta tin cậy, cậu ta nhìn về phía Đường Du: "Cậu tên gì?"

Đường Du nói: "Tôi tên Đường… Cậu gọi tôi tiểu Đường là được."

Thiếu niên gật đầu: "Có làm cậu bị thương không, hay cậu cùng tôi đến bệnh viện kiểm tra thử xem?"

"Không cần, tôi không sao." Đường Du phất tay, xoay người đi về phía Ân Triển.

Ân Triển thấy quần áo cậu bị bẩn, dứt khoát nhắn tin cho Long Yến Tây, định bụng mang cậu về nhà trước. Đường Du ừ một tiếng, ngoan ngoãn theo sát, khi đi vào bãi đỗ xe thì mơ hồ nhận ra gì đó, quay đầu nhìn lại, thấy đám người kia còn ở đó, không khỏi cảm thấy kỳ quái. Ân Triển liếc mắt nhìn cậu: "Tò mò tại sao bọn họ còn chưa đi à? Ta phiên dịch cho ngươi nghe nhé."

Đường Du không hiểu: "Phiên dịch cái gì?"

Ân Triển trêu đùa nói: "Ví dụ như 'Thiếu niên, ngươi thành công hấp dẫn sự chú ý của ta', 'Thiếu niên, ta nhớ kỹ ngươi ' hoặc là 'Thiếu niên, chúng ta còn gặp lại', ngươi chọn một cái đi."

Đường Du: "…"

Khi hai người trở về biệt thự thì mưa càng lớn hơn, quản gia nhìn Đường Du, đầy mặt khiếp sợ: "Thiếu gia, sao lại bị thế này?"

Đường Du nói: "Chỉ bị ngã thôi."

Quản gia vội vàng bảo cậu nhanh chóng lên lầu tắm rửa thay quần áo, sau đó khách sáo rót chén trà cho Ân Triển, âm thầm lườm hắn, cảm thấy không vui, bởi vì thiếu gia nhà bọn họ từ khi quen biết cái cậu này, bắt đầu nhuộm tóc, uống rượu, đổi tên… hình như hôm nay còn đánh nhau, quả thật là bắt đầu trở thành thiếu niên hư hỏng, thật đáng ghét!

Ân Triển bưng chén trà, liếc nhìn ông.

Quản gia duy trì mỉm cười, xoay người rời đi.

Sau sự cố này, mọi người liền đổi địa điểm đến nhà Đường Du ăn cơm, Long Yến Tây nghe nói bọn họ xui xẻo gặp tên tâm thần, cố ý lên mạng tìm hiểu tin tức, phát hiện bệnh viện đã bắt được người, chỉ là ông ta bị thương nặng, cũng không biết đã gặp phải chuyện gì.

Hình ảnh người thiếu niên kia thoáng hiện lên trong tiềm thức của Ân Triển, thong dong nói: "Ai mà biết được."

Một đêm yên tĩnh trôi qua, ngày hôm sau Đường Du mang theo tâm trạng thấp thỏm lo âu, lết từng bước vào phòng học, thấy những nữ sinh đó đồng loạt nhìn theo cậu, cố gắng xị mặt, đi đến chỗ ngồi.

Các nữ sinh nhìn nhau, vài giây sau, phó trưởng ban dẫn đầu đứng dậy đi qua, giọng điệu dịu dàng: "Đường Đường."

Trái tim bé bỏng của Đường Du nảy lên: "Ừm."

"Chuyện hôm qua…" Lớp phó đang nói, đột nhiên chung quanh truyền đến tiếng ồn ào huyên náo, mọi người cùng lúc quay đầu nhìn, phát hiện một cậu bạn đứng trước cửa lớp, trong tay ôm một bó hồng tươi thắm xinh đẹp, lễ phép nhìn họ: "Xin hỏi, cậu Đường có ở đây không?"

Đường Du: "…"

11. Chương 11: Thánh Mary Sue 6

Đường Du chưa từng được tặng hoa.

Ngược lại nguyên chủ từng nhận được rất nhiều, khi đó vừa mới lên trung học, ít nhất mỗi ngày cậu ta đều nhận được hai bó, sau đó mấy cậu bạn có tiền tranh nhau tặng, thiếu chút nữa nhét đầy cả phòng học, khiến cho mọi người than thở không thôi, giáo viên đành phải tìm cậu ta nói chuyện, từ nay về sau cậu ta mới từ chối nhận, còn Đường Du là lần đầu tiên được tặng hoa.

Cậu vươn tay nhận lấy bó hoa tươi, dặn cậu bạn ấy sau này đừng tặng nữa, tiếp theo trở về chỗ ngồi xuống, theo thói quen nhìn về phía bạn cùng bàn.

Ân Triển nhướng mày: "Sao thế?"

Không gian chỗ ngồi nhỏ hẹp, Đường Du ôm một bó hoa to khó khăn xê dịch: "To quá, để đâu bây giờ?"

"Còn để làm gì, vứt đi." Ân Triển nói xong mới nhớ cậu nhóc này luôn mềm lòng, khẳng định sẽ để ý đến tâm tình người tặng, cho dù muốn ném cũng phải đợi tan học, liền lười biếng nâng cằm chỉ về phía lớp phó: "Hôm qua chúng ta chuồn trước, giờ tặng mỗi người một đóa đi."

Hắn vừa dứt lời, thì trông thấy Đường Du muốn nhét bó hoa vào lòng mình, lập tức híp mắt: "Đừng đưa cho ta, tự mình tặng đi chứ."

Đường Du yên lặng nhìn hắn, hy vọng hắn có thể đổi ý.

Ân Triển tàn nhẫn phũ phàng, xoa đầu cậu: "Đừng sợ, đi đi."

Đường Du: "…"

Lớp phó đứng bên cạnh, thấy Đường Du im lặng một lát sau đưa nguyên bó hồng cho cô, dường như muốn nhờ cô chia ra tặng dùm, nhưng mặt cứ xụ xuống không chịu mở miệng, thật là moe muốn chết luôn, không khỏi nắm tay thành quyền, mẹ nó muốn nựng quá hà, bà đây sắp nhịn hết nổi rồi!

Cô nhẫn nhịn khống chế máu dê sôi trào, cười nói: "Đẹp quá đi,để tớ tìm lọ cắm vào."

Đường Du phút chốc thở phào: "Được."

Lớp phó mang bó hoa ném cho người khác, lại mò đến bên cạnh cậu, khuôn mặt tươi cười cùng cậu bàn chuyện diễn tập, cũng cam đoan không bắt cậu chụp hình nữa. Đường Du tuy rằng muốn từ chối, nhưng dù sao trước đó đã lỡ hứa với họ rồi nên đành đồng ý, thế là buổi tối lại cùng họ đến phòng tập, thay trang phục biểu diễn.

Cậu lo lắng hươ hươ găng tay vuốt mèo: "Có kịch bản không? Lời kịch của tớ là gì?"

Lớp phó ho khan, ra vẻ nghiêm trang nói: "Cậu vừa lên sân khấu thì kêu một tiếng meo."

Đường Du nói: "Hở?"

Lớp phó khéo léo dụ dỗ: "Nào, thử meo một tiếng, cố bắt chước cho giống thật chút nào."

Thái độ của Đường Du rất nghiêm túc: "Meow~."

Tui phắc a a a! Dây thần kinh ngón tay của các nữ sinh giật giật, vô cùng muốn nhào lên sờ nắn. Long Yến Tây đang đứng ở ngoài quan sát lại lần nữa ôm mũi quay đầu, Mặc Lam ngẩn ngơ, nhìn cậu chằm chằm. Ân Triển thầm mắng một tiếng cậu nhóc ngốc, nhưng cũng không nói gì, tiếp tục hào hứng nhìn.

Đường Du meo xong thì thấy các nữ sinh hai mắt phát sáng, sợ hãi thụt lùi về sau, móng vuốt run rẩy nơm nớp lo sợ cùng các cô diễn tập, cuối cùng được nhét cho một đống đồ ăn, như trút được gánh nặng trở về nhà.

Sáng sớm hôm sau, cậu bạn tặng đồ lại xuất hiện ở ngay cửa phòng học, lần này gã nghe lời không tặng hoa nữa, mà là mang theo một cái hộp, được gói rất là xinh đẹp. Đường Du liếc nhìn, lần này quyết định không nhận.

"Đừng hiểu lầm, không phải là đồ vật quý giá gì đâu, thật đó." Cậu bạn vội vàng giải thích: "Ở trong là sách, đây là tấm lòng của thiếu gia nhà chúng tôi, cậu nhận đi mà."

Đường Du không khỏi hỏi: "Thiếu gia nhà cậu là ai?"

"Cậu ấy không cho nói, mấy ngày nữa thì cậu sẽ biết." Cậu chàng lấy lòng nói: "Cậu Đường, cậu nhận món quà…?"

Đường Du lắc đầu: "Tớ không nhận đâu, cậu mang về đi."

"Đừng mà!" Cậu bạn năn nỉ hoài không được, thấy sắp đến giờ vào học, bèn nhanh chóng dúi hộp quà cho cậu, quay đầu bỏ chạy.

Đường Du: "…"

Đường Du chưa từng gặp qua tình huống này, im lặng hồi lâu, đành ôm trở về, chờ sau này gặp được vị thiếu gia kia sẽ trả lại.

Ân Triển nhìn cậu: "Thật sự là sách hả?"

Đường Du ướm chừng: "Không biết, cảm giác hơi nặng."

"Mở ra nhìn thử xem." Ân Triển cảm thấy tò mò, thấy Đường Du không muốn mở ra, bảo rằng mở ra coi rồi mua giấy gói giống vậy gói lại, nhìn không ra đâu. Đường Du hơi do dự, vẫn nghe lời bóc lớp giấy gói phía ngoài ra, thấy trên hộp viết mấy chữ to đùng — 5 năm thi thố, 3 năm mô phỏng.[4]

Đường Du: "…"

Ân Triển: "…"

Bầu không khí yên tĩnh lạ kỳ, ngay sau đó Ân Triển không nể nang cười ầm lên: "Ha ha ha ha ha buồn cười muốn chết luôn, cậu ta thế mà tặng ngươi cái này, phục cậu ta quá ha ha ha ha hôm nay ông đây có chuyện để cười cả ngày rồi."

Phản ứng của bọn Mặc Lam và Long Yến Tây cũng giống hắn, đều là điệu bộ không nhịn được cười. Hôm nay bọn họ nhìn thấy cậu chàng kia đến, vốn muốn âm thầm quan sát đối phương, nhưng lúc này đã bỏ qua ý nghĩ đó, cảm thấy chỉ số thông minh của vị thiếu gia kia chẳng cao bao nhiêu, không có tạo thành uy hiếp gì.

Lúc này thiếu niên bị mọi người chê cười đang dưỡng thương trong bệnh viện, thấy đàn em trở về, lãnh đạm nhìn qua hỏi: "Tặng quà chưa?"

"Dạ, tặng rồi." Tên đàn em ở trước mặt gã không dám qua loa, đem mọi việc kể lại từ đầu đến đuôi.

Thiếu niên gật gật đầu, thuận miệng hỏi: "Tặng sách gì?"

Đàn em kiêu ngạo ưỡn ngực: "5 năm thi thố, 3 năm mô phỏng."

Thiếu niên im lặng hết mấy giây: "… Mày tặng cái gì?"

Tên đàn em mơ hồ phát hiện giọng điệu của gã có hơi lạnh lẽo, nhỏ giọng ngập ngừng lặp lại lần nữa.

Thiếu niên bẻ ngón tay, lạnh lùng quay sang nhìn trợ lý.

Gã phải dưỡng thương, còn phải xử lý việc trong gia tộc, không thể rời đi, nên mới nghĩ đến việc tặng quà, hôm qua đối phương nói không thích hoa gã cũng biết, nhưng khi đó gã quá bận rộn, nên giao mọi việc cho trợ lý, dặn bọn họ đừng tặng quà quý giá, đơn giản mới lạ là tốt nhất, tóm lại có thể khiến thiếu niên kia ghi nhớ là được.

Kết quả chỉ mới một ngày đã bị bọn họ làm hỏng hết.

Trợ lý đổ mồ hôi lạnh: "Tôi tôi tôi và Nguyệt thiếu gia thương lượng, vốn dĩ muốn tặng tập thơ, tác phẩm nổi tiếng …" Gã vội vàng nhìn về phía đàn em: "Sao mày mua sách đó!"

Khuôn mặt của tên đàn em trắng bệch: "Đường thiếu gia là học sinh trung học, Nguyệt thiếu gia nói mua cái gì thực tế thì tốt hơn, bộ sách đó rất nổi tiếng, thật sự, hồi đó đi học tụi tui ai cũng mua…"

Đần độn! Trợ lý trừng mắt, Đường thiếu gia học ở trường quý tộc, những người trong đó còn cần rầu rĩ việc lên đại học hả? Làm như giống tụi mày vậy! Huống hồ cho dù người ta thật sự phiền não chuyện đại học cũng không thể tặng sách đó! Có ai theo đuổi lại tặng sách tham khảo! Ôi mẹ ơi tao chẳng qua nhất thời không để ý như thế nào liền… Không đúng, Nguyệt thiếu gia nói sẽ theo sát mà!

"Được rồi, đều ra ngoài cả đi." Thiếu niên lạnh nhạt mở miệng, ra hiệu bọn họ cút.

Trợ lý lấy can đảm hỏi: "Vậy… quà ngày mai…"

Thiếu niên nói: "Không cần tặng."

"… Dạ."

Phòng bệnh lại chìm vào yên lặng, thiếu niên tưởng tượng phản ứng của đám người trong lớp khi nhìn thấy món quà, âm thầm quyết định đày thủ hạ đến nơi hoang vu hẻo lánh khai thác quặng mỏ, sau đó bắt buộc bản thân quên việc này đi. Lúc này cửa phòng đột nhiên bật mở, một cậu nam sinh tóc bạc đi vào. Thiếu niên liếc nhìn cậu ta, hỏi: "Nguyệt Giản, hôm nay tặng quà có phải do cậu giở trò quỷ gì không?"

"Liên quan gì đến em chứ?" Vẻ mặt nam sinh đầy vô tội.

Món quà ngoài ý muốn này cũng không quấy nhiễu đến Đường Du nhiều lắm, cậu mua giấy gói giống vậy bọc lại kỹ càng, tiếp tục hò dô ta trải qua cuộc sống trung học, mặc kệ gió mưa.

Nữ sinh trong lớp càng ngày càng yêu mến cậu, tuy rằng cả ngày cậu vẫn luôn nâng cằm, xụ mặt không để ý tới người khác, nhưng chả hiểu tại sao lại không có cảm giác phách lối, ngược lại càng thêm ngốc moe, khiến người ta càng nhìn càng muốn xoa véo, thế nên cứ có cơ hội là đến tìm cậu đùa giỡn.

Đối với việc các cô thân thiết, vừa mới bắt đầu Đường Du còn rất lo sợ, vô cùng nhớ nhung lúc họ không thèm để ý mình, sau đó chơi chung một khoảng thời gian, cậu phát hiện các cô đối với cậu rất tốt, cũng không trêu ghẹo cậu, mới an tâm — thật ra do cậu không biết các nữ sinh vẫn luôn muốn ra tay, đáng tiếc có Ân Triển cùng bọn Mặc Lam ở bên cạnh canh chừng, các cô chỉ có thể nhìn lại không thể sờ, kiềm nén đến nỗi mém chút nữa nội thương.

Thời gian lặng lẽ trôi qua, chớp mắt đã qua nửa tháng, người bí ẩn tặng sách tham khảo vẫn chưa thấy xuất hiện, lễ hội văn hóa của trường đã tới trước.

Đường Du thay quần áo mèo, nghiêm túc đứng diễn kịch trên sân khấu được dựng tạm. Đám người đông nghẹt dưới sân khấu chủ yếu đều vì cậu mà đến, mọi người bị moe đến run rẩy tâm can, vừa nghe cậu meo một tiếng, rốt cục chịu không nổi phun máu, thậm chí có người chạy vô hậu trường, muốn đợi cậu xuống sờ soạng mấy cái, kết quả bị mấy cậu nam sinh trong lớp nâng cả người ném ra ngoài.

Ở dãy phòng học cách sân khấu không xa, thiếu niên nghiêm trang bỏ ống nhòm xuống: "Sai người đi chụp hình chưa?"

Một vị trợ lý khác đứng bên cạnh gã, gật đầu nói: "Người của chúng ta đang chụp."

Thiếu niên lấy khăn tay ra lau lau mũi: "Chụp nhiều một chút."

Trợ lý dạ một tiếng, lại ngập ngừng hỏi gã vì sao không chuyển luôn đến trường này học. Thiếu niên im lặng, vốn dĩ gã cũng có ý đó, nhưng đã bị đàn em làm rối tung lên rồi, nếu mà bây giờ gã chuyển đến, thì ai cũng đoán ra được quà là do gã tặng, gã cũng đâu có ngốc.

Thiếu niên nói: "Tôi tự biết tính toán, đi thôi."

"Dạ."

Nguyệt Giản đứng ở bên cạnh, lạnh lùng nhìn về phía sân khấu, bấy giờ mới cùng bọn họ rời đi.

Sau khi diễn kịch xong, Đường Du lại càng thêm nổi tiếng, tấm hình đeo tai mèo trong group "Hậu cung của viên kẹo ngọt[5]" bị spam nhiều nhất, khiến một đám người thét chói tai.

Nhóm này lúc trước vốn là "Liên minh chống bảy sắc cầu vòng", do đám người không ưa Đường Du tạo ra, bởi vì các bạn cùng lớp với cậu càng có quyền lên tiếng hơn, bởi vậy lớp phó được bầu làm trưởng nhóm, rất có uy tín, sau đó các cô dẫn đầu phản chiến, ở trong nhóm khen Đường Đường không ngớt, những người khác cũng dần dần thay đổi theo, nhưng các nam sinh trong nhóm không hiểu được điểm moe của các cô, vẫn rất ghét Đường Du, kết quả bị đá ra khỏi nhóm, không làm được gì hết.

Lễ hội văn hóa vừa chấm dứt thì cũng đến cuộc thi cuối kỳ, tuy rằng mọi người học tập cũng không quá áp lực, nhưng vẫn liều mạng ôn tập chừng mấy ngày, hôm nay rốt cục giải thoát.

Long Yến Tây vội vàng chạy đến mời Đường Du và Ân Triển đến khu nghỉ mát trên núi chơi vài ngày.

Ân Triển ở trong trường đã sớm phát chán, nghe thế hào hứng hỏi: "Khu nghỉ mát trên núi? Chỗ vừa mới mở đó hả?"

Long Yến Tây gật đầu: "Chúng ta có thể đốt lửa trại, leo núi, cắm trại dã ngoại, rất hấp dẫn."

Ân Triển thấy gã nhìn mình chằm chằm, cười nói: "Được thôi, đi thì đi."

Long Yến Tây lại nhìn về phía Đường Du: "Đường Đường cùng đi nha?"

Trước kia Đường Du luôn vì cuộc sống mà mưu sinh khắp nơi, vẫn không có dịp đi đâu chơi, mà học kỳ này cậu cũng đã thân thiết với bọn họ, cũng gật đầu đồng ý: "Được."

Hai mắt Long Yến Tây sáng ngời, chạy đi thông báo tin tức tốt.

Mọi người nghỉ ngơi một đêm, tám giờ rưỡi ngày hôm sau tập hợp cùng đi, trước buổi trưa đã đến khu nghỉ mát, sau đó lại nảy sinh vấn đề chia phòng ngủ, bởi vì có một đoàn du lịch vừa đến, do đó phòng trống không còn nhiều, bọn họ chỉ có thể hai người cùng ở một phòng.

Ân Triển thấy ánh mắt Long Yến Tây cùng Mặc Lam cứ phiêu đến trên người Đường Du, cũng nhìn về phía người nào đó: "Nè, ngươi chọn trước đi."

Đường Du nói: "Em ngủ chung phòng với ca."

Ân Triển không có ý kiến, bỏ lại đám người khóc không ra nước mắt, dẫn đầu mang Đường Du lên lầu hai, hai người vừa rẽ đến chỗ ngoặt, thì thấy một cậu thiếu niên lạnh lùng đi tới. Thiếu niên vốn dĩ nhìn thẳng phía trước, nhưng khi sắp đi vượt qua họ bỗng dưng ngừng lại, nhìn về phía Đường Du: "Là cậu?"

Đường Du hỏi: "Chúng ta quen nhau à?"

Thiếu niên nói: "Lần trước cậu đã cứu tôi, còn nhớ không?"

Đường Du ngẫm nghĩ, thành thật lắc đầu.

Thiếu niên kiên nhẫn kể lại quá trình, Đường Du nghe gã nhắc tới tên tâm thần mới nhớ ra, kêu lên: "Thì ra là cậu."

"Ừm, sau chuyện đó tôi phải về quê, vẫn chưa có dịp cảm ơn cậu." Thiếu niên nói: "Tôi mời cậu uống ly nước trái cây nhé?"

Đường Du nói: "Thôi khỏi."

Thiếu niên nói: "Cần chứ, đi thôi."

Từ đầu đến cuối Ân Triển đều không được chú ý, vốn cũng chẳng muốn xen vào làm gì, nhưng thấy kẻ này có vẻ muốn ném hết hành lý cho hắn, rồi lôi kéo Đường Du rời đi, rốt cục bật cười: "Đi đi, nhớ hỏi cách liên lạc nữa nhá."

Đường Du không hiểu: "Chi vậy?"

Ân Triển nói: "Để còn trả lại bộ sách '5 năm thi thố, 3 năm mô phỏng' cho người ta chứ sao."

Thiếu niên: "..."

Đờ mờ nhà mày!

12. Chương 12: Thánh Mary Sue 7

Thiếu niên lạnh lùng tên là Nam Cung Nhiên.

Ân Triển vừa nghe đã nghĩ đến một gia tộc đứng đầu nước R.

Gia tộc này có quan hệ cả hắc đạo lẫn bạch đạo, thế lực rất to lớn, đứa con trai út mà gia chủ hiện nay yêu thương nhất cũng khoảng mười mấy tuổi, xem ra chính là Nam Cung Nhiên. Nghe nói cách thức huấn luyện con cháu của gia tộc này rất tàn nhẫn, nhưng không thể phủ nhận là thực sự có hiệu quả, rõ ràng Nam Cung Nhiên càng thêm chín chắn bình tĩnh hơn so với bạn cùng lứa.

Nhưng trước mặt Ân Triển một chút tâm trí này chả đáng là bao.

Cứ việc người nào đó luôn miệng chối quà không phải là do gã tặng, nhưng vẫn không thể thay đổi phán đoán của Ân Triển, bởi vì bạn học trong trường đều biết Đường Du không nhận hoa, người tặng chắc chắn là người ngoài trường, bọn họ quen biết đoạn thời gian gần đây chỉ có mỗi Nam Cung Nhiên, muốn nghi ngờ kẻ khác cũng khó lòng làm được.

Mà vô luận từ sắc mặt của Nam Cung Nhiên khi lần đầu tiên nhìn thấy Đường Du, hay là một câu về sau sẽ gặp được thiếu gia của bọn họ mà cậu bạn đưa quà từng nói với Đường Du, đều có thể khiến người ta đoán ra Nam Cung Nhiên sẽ sớm xuất hiện trước mặt bọn họ, nhưng kết quả lâu như vậy không thấy người đâu cả, suy nghĩ của Ân Triển thoáng chốc thay đổi, dễ dàng đoán được lần tặng sách kia có lẽ do nhầm lẫn, khó trách tên này có thể chịu đựng đến bây giờ mới tạo cơ hội tình cờ gặp gỡ.

Hắn bắt đầu cảm thấy có chút thú vị.

Lần du lịch này, đám người Long Yến Tây và Mặc Lam trước đó đã lén lút bàn bạc lộ trình, chia phòng xong vội vã đến tìm Đường Du, ai biết lại không thấy người đâu, vội vàng lấy di động gọi cho hai người kia, sau đó cùng nhau xuống quầy bar dưới lầu.

Lúc bọn họ đến, Nam Cung Nhiên đang bình tĩnh nói đến việc sau khi bị thương thì về nhà luôn, chưa từng tặng quà gì cả. Long Yến Tây hơi ngốc, lại hỏi quá trình bọn họ quen biết nhìn gã đánh giá, rồi gật đầu nói: "Tôi tin cậu."

Nam Cung Nhiên khẽ gật đầu.

Ngay sau đó Long ngốc nói: "Bởi vì tôi thấy cậu không phải là người có chỉ số IQ thấp, cậu có biết tên kia tặng gì không, gã vậy mà lại tặng sách ôn thi cho Đường Đường của tụi tui, có phải là ngốc lắm không, quá 'ngọt ngào' luôn ha ha ha!"

Ân Triển không thèm nể mặt cười "Phì" một tiếng.

"..." Nam Cung Nhiên nén xuống xúc động muốn đập chết hắn, bình tĩnh nói: "Người nào nghĩ ra ý kiến này đúng là rất ngu."

"Còn gì nữa, lúc ấy tụi tui cười mém xỉu luôn nè." Long Yến Tây vừa nói xong thì phát hiện Mặc Lam đang khều mình, lập tức nhớ tới chuyện chính, bèn lôi kéo Ân Triển với Đường Du đi ra ngoài chơi. Từ nơi này

lái xe hai mươi phút là có thể đến bờ biển, trấn nhỏ gần đó có chợ đêm, bọn họ có thể chơi đến tối luôn, sau đó đến một nhà hàng có tiếng để ăn hải sản.

Đường Du chỉ cần được chơi là vui rồi, lễ phép tạm biệt Nam Cung Nhiên, đứng dậy rời đi với bọn họ.

Nam Cung Nhiên nhanh chóng ngăn cậu lại, thản nhiên nói: "Nửa năm nữa tôi sẽ chuyển đến trường Alice, đến lúc đó mọi người đều là bạn học, tôi cũng muốn đi chơi, không bằng chúng ta cùng đi nhé."

Đường Du còn chưa lên tiếng, Mặc Lam đã nhẹ nhàng nói: "Nhưng mà xe của chúng tôi đã đủ người rồi, không thể nhét thêm được nữa."

"Không có gì." Nam Cung Nhiên nói: "Tôi cũng lái xe tới."

Mặc Lam mỉm cười nhìn gã, giọng điệu không thay đổi: "Thật à, vậy cùng đi thôi."

Lúc này Long Yến Tây cũng nhận thấy có vấn đề, tìm cơ hội đến bên cạnh Mặc Lam thấp giọng hỏi: "Cậu ta thích Đường Đường? Vậy sao cậu còn cho cậu ta đi theo làm chi?"

Mặc Lam nói: "Có gì khác nhau? Chân mọc trên người cậu ta, tôi nói không cho, cậu ta vẫn đi theo thôi."

Long Yến Tây ngẫm nghĩ thấy cũng đúng, bèn chạy vội đến bên cạnh Đường Du tán gẫu với cậu, cố gắng bồi dưỡng tình cảm.

"Nhiên?"

Đoàn người đang đi ra ngoài, bỗng nhiên cạnh cầu thang xuất hiện một cậu thiếu niên tóc bạc xinh đẹp. Nguyệt Giản tươi cười bước đến, nhìn đám người Đường Du, hỏi ý Nam Cung Nhiên: "Mấy bạn này là?"

Nam Cung Nhiên nói là bạn bè, giới thiệu bọn họ với nhau. Nửa năm sau Nguyệt Giản cũng sẽ chuyển đến chung trường, thật ngạc nhiên biết sắp tới mọi người đều là bạn học, cảm thấy đây là duyên phận, vô cùng tự nhiên muốn tham gia. Mặc Lam nhìn ra cậu ta có ý với Nam Cung Nhiên, dĩ nhiên rất hoan nghênh, lúc này lại bắt đầu xuất phát.

Đang là mùa du lịch, bờ biển vô cùng náo nhiệt, bọn họ chọn một bãi trống, thay đồ bơi xuống biển.

Đường Du cũng chẳng có yêu thích bơi lội gì cho lắm, sau khi xuống nước phát hiện bọn người Long Yến Tây luôn bám lấy mình, nên tìm cớ quay trở lên bờ, cậu cũng không quên mấy người đó thầm mến mình, tuy rằng ở chung rất vui vẻ, nhưng cũng không thể quá tùy tiện.

Mấy tháng này, bọn Long Yến Tây chưa từng làm ra động tác gì quá khác người, nếu không phải bọn họ luôn bảo vệ và vây quanh cậu, thì cậu đã cho rằng Ân Triển đoán sai mất rồi. Thật ra cậu từng nghĩ nói rõ với họ, nhưng lại sợ do mình nghĩ quá nhiều sẽ thành trò cười, chỉ có thể trưng cầu ý kiến của Ân Triển.

Ân Triển không khỏi cười: "Ngươi tưởng bọn họ ngốc hả, biết tại sao họ vẫn chưa bày tỏ không? Bởi vì nếu bọn họ tỏ tình, lỡ như ngươi phán bọn họ tử hình, thì bọn họ về sau sẽ không thể tự nhiên vây quanh ngươi nữa, chẳng thà cứ mập mờ như bây giờ, hiểu chưa?"

Đường Du xoắn xuýt: "Vậy em phải làm sao bây giờ?"

"Hết cách rồi." Ân Triển lười biếng nói: "Hoặc là ngươi chọn một người, để những kẻ khác bỏ cuộc, hoặc là cứ để vậy, chờ bọn họ tự bỏ cuộc."

Thế là Đường Du im lặng.

Lớp phó và mấy nữ sinh lần này cũng cùng đi, lớp phó và một nữ sinh bởi vì đến kỳ sinh lý, nên không thể xuống biển, vậy là mua một vài dụng cụ đào cát, hiện giờ thấy Đường Du ngơ ngác ngồi đó, vẫy tay: "Đường Đường, qua đây chơi không?"

Đường Du lấy lại tinh thần quay qua nhìn các cô, sau đó lại nhìn thêm mấy lần, cuối cùng không cưỡng lại được cám dỗ, đứng dậy chạy tới, nhận lấy xẻng nhỏ các cô đưa bắt đầu đào.

Lớp phó tò mò hỏi: "Cậu muốn làm gì?"

Đường Du không chút nghĩ ngợi nói: "Xây tòa thành."

Khi còn nhỏ, mỗi lần xem TV nhìn thấy các bạn nhỏ được cha mẹ dẫn đến bờ cát đắp tòa thành, cậu đều hâm mộ ước ao, âm thầm quyết định sau này nhất định phải thử một lần, nhưng sau khi trưởng thành rồi, cậu phải bôn ba vì cuộc sống, không còn tâm trí nghĩ đến nữa.

Đây là điều cậu tiếc nuối.

Các nữ sinh lúc bé đều từng chơi qua, nhưng thấy biểu tình Đường Du nghiêm túc giống như đang làm chuyện rất quan trọng, đều bị moe không chịu nổi, lập tức vây quanh cùng cậu chơi.

Lúc này Nguyệt Giản đã mua xong nước trái cây trở về, liếc nhìn Đường Du, trong lòng thầm mắng: Thiểu năng.

Cậu ta tao nhã ngồi xuống, đang định tìm Nam Cung Nhiên, thì thấy đám người kia đều dán mắt lên người Đường Du, cả người toàn bong bóng màu hồng tung bay phấp phới, ngay cả Nam Cung Nhiên luôn luôn lạnh lùng cũng không ngoại lệ.

Nguyệt Giản: "…"

Tui phắc!

Đám người Nam Cung Nhiên tiếp tục ngắm, cái này gọi là tình nhân trong mắt hóa Tây Thi, nếu như việc này là do một thiếu niên mười mấy tuổi khác làm, có lẽ bọn họ cũng sẽ khinh thường mà mắng một tiếng nhược trí, nhưng nhìn Đường Du thành thành thật thật cầm xẻng đào hầm, thỉnh thoảng còn vỗ mấy cái, đều bị moe hết cỡ. Long Yến Tây là người đầu tiên chạy lên bờ, những kẻ khác lập tức theo sau, ào ào vây quanh Đường Du.

Nguyệt Giản toàn thân đều không khỏe, run rẩy nắm chặt ống hút nước trái cây, thầm nghĩ cái gì não tàn, cái gì nhan khống, cái gì hoa si, tất cả đều đi chết hết đi cho ông!

Mất nữa buổi cậu ta mới nén giận, lại thấy Nam Cung Nhiên thế nhưng cũng bắt đầu phụ giúp, không khỏi híp mắt, thầm nghĩ Nam Cung Nhiên đều đã làm đến như vậy, xem ra không phải chỉ là nhất thời tìm cảm giác mới mẻ, mà là thật sự yêu thích. Ánh mắt cậu ta chuyển đến Đường Du ở trong đám người, vốn dĩ trước khi đến cậu ta đã sai người gài bẫy Đường Du, nhưng hôm nay xem ra…

Kẻ này…. không thể giữ lại.

Cảm xúc trong mắt cậu ta chợt lóe rồi biến mất, đặt nước trái cây xuống, đeo lên nụ cười ngọt ngào cũng theo qua.

Mọi người chơi mãi đến tối mới trở về khách sạn, tán gẫu một hồi, từng người trở về phòng nghỉ ngơi.

Ân Triển tắm rửa xong, cầm lấy ly nước Đường Du rót uống một hơi, ngay sau đó hơi khựng lại. Tuy rằng linh hồn hắn bị hút ra nguyên thân, nhưng giác quan vẫn khác hẳn người thường, có thể nhạy bén nếm ra trong ly nước có chút vị ngọt, hơn nữa mùi vị rất nhạt, người bình thường sẽ không nhận ra.

Hắn nhìn về phía Đường Du: "Ngươi uống nước chưa?"

Đường Du đang lau tóc, nghe vậy trả lời: "Chưa uống."

"Ừ, khoan hãy uống, không sạch sẽ." Ân Triển nói xong cẩn thận kiểm tra ly và ấm nước, nghĩ ra cách trực tiếp nếm thử nước trong ấm, cảm giác hương vị lần này rất bình thường, liền xác định vị ngọt là từ trong ly mà ra, chỉ là không rõ là do ly rửa không sạch, hay là thật bị người bỏ thuốc.

Nếu thực sự bỏ thuốc, thì sẽ là thuốc gì?

Hắn im lặng một lát, nói với Đường Du muốn chơi đánh bài, sau đó gọi Mặc Lam cùng Long Yến Tây đến đây, dù sao bây giờ cũng chưa biết có phải bị bỏ thuốc hay không, cho nên vẫn có người ở cạnh bênh thì tốt hơn, lỡ như chút nữa hắn xảy ra chuyện thật, chỉ cần Mặc Lam ở trong này, tất cả cũng dễ tính.

Sau khi mọi người bàn bạc, quyết định chơi Đấu Địa Chủ, Đường Du không biết chơi lắm, nên Mặc Lam dịu dàng ngồi cạnh giúp cậu nhìn bài, còn Long Yến Tây và Ân Triển chơi cùng cậu. Hai lượt qua đi, Ân Triển chỉ cảm thấy trong cơ thể đột nhiên có một luồng khí khô nóng, nhất thời cứng đờ.

Ôi mẹ nó, là xuân dược!

Trong nháy mắt hắn lập tức biết được hung thủ, bởi vì trong đám người này chỉ có một người gấp gáp hy vọng Đường Du phát sinh quan hệ với kẻ khác, thì chính là Nguyệt Giản.

Đường Du thấy hắn nửa ngày không động đậy, mới nhắc nhở: "Ca, ván này ca là địa chủ."

Ân Triển nhìn cậu, rút mấy lá bài tẩy vứt ra: "… Tam tam tứ."

Lời tác giả:

Tiểu kịch trường —

Không ổn rồi, nóng quá… Ân Triển nhìn bài: "Đôi 5."

Má nó ông đây muốn nổ … Ân Triển nói: "Đôi K."

CMN dám tính kế Ân Ngũ gia ta, trở lại liền giết chết ngươi… Ân Triển nói: "Tiếp không nổi."

Sao ván bài vẫn chưa chấm dứt! Ân Triển vứt ra hai lá bài tẩy: "Đôi Joker!"

13. Chương 13: Thánh Mary Sue 8

Ân Triển cầm cái gối che lại bộ vị trọng yếu, vẻ mặt bình tĩnh cùng bọn họ chơi thêm bốn ván, lúc này mới lười biếng ném bài xuống, bảo bọn họ trở về ngủ.

"Hở?" Long Yến Tây nhìn thời gian, lập tức kì kèo: "Còn chưa tới mười giờ rưỡi nữa, tụi này vừa mới đến mà, tiếp tục đánh, cậu không thể thắng hai ván rồi không chơi nữa."

Mặc Lam đương nhiên cũng muốn cùng Đường Du ở chung nhiều hơn, cũng hùa theo. Ân Triển đang muốn tìm cách đuổi người, thì nghe cửa phòng truyền đến tiếng gõ "cốc cốc". Mặc Lam đứng dậy mở cửa, phát hiện là Nam Cung Nhiên, tuy rằng không vui, nhưng vẫn lễ phép mời người vào.

"Bình thường tôi cũng không ngủ sớm như vậy, xuống lầu mua đồ ăn, nghe thấy có tiếng nên lại đây xem thử, mọi người đang đánh bài à?" Nam Cung Nhiên nói xong cũng bĩnh tĩnh mà đến cạnh giường, cầm thịt nướng chia cho mọi người, rõ ràng không có ý rời đi.

Ân Triển: "…"

Long Yến Tây thấy gã ủng hộ chơi tiếp, đối với gã cũng vừa lòng hơn, mỉm cười nhường cho một chỗ ngồi cho gã. Lúc này cửa phòng lại bị gõ vang, lớp phó và các cô nữ sinh gọi Đường Du đi qua chơi, thấy thế cũng bu lại.

Ân Triển: "…"

Đường Du đã ăn xong thịt nướng, cảm thấy ăn rất ngon, đưa cho Ân Triển một xâu: "Ca, cho nè."

Phắc ăn cái gì mà ăn, ông đây sắp nhịn hết nổi rồi… Ân Triển lười nhác mà ừ một tiếng, cầm lấy cắn một miếng, cũng không còn lòng dạ nhấm nháp hương vị. Hắn đợi một hồi, thấy Nguyệt Giản không đến, đoán chắc Nguyệt Giản vì muốn tránh nghi ngờ, đêm nay hẳn là sẽ không bám lấy Đường Du, bèn đưa xâu thịt nướng cho Đường Du, vỗ vỗ vai cậu: "Ca hơi chóng mặt, ngươi dẫn bọn họ đến phòng Mặc Lam chơi đi."

Đường Du thấy hai má hắn rất đỏ, sờ trán của hắn: "Ca không sao chứ?"

Ân Triển bị lòng bàn tay lạnh băng dán lên, không chút nghĩ ngợi kéo móng vuốt cậu xuống, khống chế tiếng nói của mình: "Không có gì, ta ngủ một lát rồi đi tìm các ngươi."

Đường Du cảm thấy hình như hắn đang phát sốt, hơi lo lắng: "Hay là em ở lại cùng ca."

"… Không cần." Ân Triển nói: "Khó chịu một chút thôi, đi đi, ra ngoài chơi thì phải chơi cho đã chứ."

Hắn nhìn về phía Long Yến Tây với Mặc Lam, ý bảo bọn họ dẫn Đường Du đi chơi. Long Yến Tây cho rằng hắn suy nghĩ cho họ, quả thực cảm động muốn chết, chạy tới kéo cái gối trên người hắn: "Ca, nằm xuống đi, em đắp chăn cho ca!"

"…" Ân Triển rất muốn tát cho gã bay đến sao Hỏa, vội vàng đè tay gã, chỉ cảm thấy gân xanh trên trán nảy thình thịch, cắn cắn đầu lưỡi, nghĩ đại một lý do lừa dối cho qua, nheo mắt nhìn bọn họ rời đi, ném cái gối qua một bên, vọt vào phòng tắm.

Dòng nước lạnh lẽo chảy từ trên xuống, qua một lúc, sự khô nóng vẫn không hề tiêu giảm, hắn gấp gáp thở hổn hển, cuối cùng chịu thua vươn tay ra, lưng tựa vào bức tường phía sau, hai mắt nhắm nghiền.

Dòng suy nghĩ dần trở nên mơ hồ.

Hình ảnh ngày xưa không kiềm được dâng lên.

Những đám mây đen nặng trĩu, xếp chồng lên nhau tầng tầng lớp lớp, hoa Bỉ Ngạn lại nở, uốn lượn khúc khủy, kéo dài không thấy bến bờ. Nơi xa xa có một người đang đứng, hồng y mặc trên người tựa như sắc màu biển hoa, dường như muốn hòa thành một thể.

Hắn chợt dừng chân hỏi: "Đó là ai?"

Kẻ bên cạnh quay sang nhìn, cung kính đáp: "Hồi Ngũ gia, đó là Hoằng thiếu gia."

Hắn hỏi: "Hoằng thiếu gia?"

Kẻ bên cạnh thấp giọng nói: "Cậu ta họ Nhạc Chính, tên một chữ Hoằng, chúng tôi đều gọi cậu là Hoằng thiếu gia."

"Nhạc Chính…" Hắn nhẹ giọng lẩm bẩm, hỏi: "Ta nhớ rõ Quân chủ của Du Li chi cảnh cũng họ này?"

"Vâng." Kẻ bên cạnh nói: "Cậu ta là con trai của vị Quân chủ đó."

"Vị Quân chủ kia cũng có con trai." Hắn kinh ngạc hỏi: "Vậy mẫu thân cậu ta là ai?"

"Chuyện đó chúng tôi cũng không biết, nhưng đại khái… trong cơ thể cậu ta chỉ có một nửa huyết mạch của Ác Long." Kẻ bên cạnh tìm từ: "Bởi vì Hoằng thiếu gia không giống vị Quân chủ trong truyền thuyết kia như vậy… ừm…"

"Tàn bạo khát máu?" Hắn tiếp lời, lại nhìn về phía xa xa: "Cho dù chỉ có một nửa huyết mạch, chắc đôi khi cậu ta cũng không khống chế được tính nóng nảy của bản thân."

Người ở xa dường như có cảm giác, hơi nghiêng đầu, thờ ơ liếc nhìn bọn họ, khuôn mặt thanh tú xinh đẹp khiến lòng người chấn động, mãnh liệt như bị ánh hoàng hôn đốt cháy.

Hô hấp của hắn thoáng chốc ngừng lại.

Tiếng nước ào ào chảy, phảng phất như có thể kéo người vào một thế giới khác, hình ảnh trong đầu không ngừng xoay chuyển. Hoa Lạc Hồn trắng như tuyết nở khắp núi đồi, lụa đỏ bị trút bỏ, diễm lệ như ngọn lửa, ngọt ngào triền miên, khắc cốt ghi tâm, người trong ngực bị làm đến khóe mắt đỏ ửng, rốt cục không chịu nổi, hung hăng cắn lên bờ vai của hắn.

Ân Triển kềm nén hơi thở, thân thể căng cứng rồi đột nhiên thả lỏng.

"Tiểu Hoằng…"

Đường Du đúng lúc mở cửa, mơ hồ nghe thấy tên này, trong phút chốc đáy lòng run lên: "Ca?"

Âm thanh tựa như truyền đến từ phía chân trời, Ân Triển mở mắt ra, mất vài giây để xác định mình đang ở đâu, sau đó quay đầu, nhìn thấy Đường Du lo lắng cẩn thận mở cửa thò đầu vào, vẫn không lên tiếng.

Đường Du lần đầu tiên nhìn thấy tình cảm mãnh liệt trong đáy mắt hắn, ngẩn ngơ, ngay sau đó nhìn thấy bộ vị nào đó dưới thắt lưng hắn, đầu óc trống rỗng vài giây: "Ca, ca làm sao vậy?"

Ân Triển chậm rãi hỏi: "Muốn biết?"

Âm thanh của hắn khàn khàn có phần gợi cảm sau khi tình dục vừa được thỏa mãn, nhưng hơi thở trên người cũng rất vắng lặng, tựa như tro tàn bị thiêu đốt không còn sinh mệnh, Đường Du hỏi xong cũng ngại ngùng, đang định rời đi, nhưng nghe thấy giọng nói đó thì dừng lại, ngập ngừng gật đầu.

Ân Triển lười biếng nói: "Ca của ngươi trúng xuân dược, ngươi còn lắc lư trước mặt ta, coi chừng ta nuốt luôn ngươi."

Đường Du hoảng sợ, vội vã rụt đầu lại.

Cậu nhóc ngốc… Khóe miệng Ân Triển khẽ giật không tiếng động cười một tiếng, phát hiện khô nóng trong cơ thể đã dần bình ổn, tạm thời ngừng động. Cửa kính bỗng nhiên lại bật mở, lần này Đường Du không dám nhìn hắn, mà trốn sau cửa nhỏ giọng hỏi: "Ca muốn đi bệnh viện không?"

Ân Triển nói: "Không cần."

Đường Du a một tiếng: "Vậy… vậy sao ca lại trúng thuốc?"

Ân Triển nhíu mày: "Ngươi đoán."

Đường Du nỗ lực suy nghĩ một hồi, thử hỏi phải chăng là do nước có vấn đề. Ân Triển thầm nghĩ cũng không phải quá ngốc, dặn dò cậu đừng chạm vào mấy cái ly đó, rồi hỏi: "Không phải ngươi đang chơi bài à? Sao lại chạy qua đây?"

Đường Du nói: "Em lo lắng cho ca, không muốn chơi nữa."

Ân Triển hỏi: "Có ai nhắc đến ta không?"

Đường Du ngoan ngoãn đáp: "Có, Nguyệt Giản vừa rồi cũng tới, hỏi sao ca không qua chơi, hay là xảy ra chuyện gì."

Ân Triển chậc chậc lưỡi, thầm nghĩ Nguyệt Giản nhất định là đoán hắn có lẽ uống trúng thuốc, nên mới cố ý nhắc tới hắn với Đường Du, làm Đường Du lo lắng trong lòng, dụ Đường Du tự mình đưa lên cửa. Hắn nói: "Ta không sao, ngươi đi ngủ trước đi."

Đường Du chần chờ hỏi: "Thật hả?"

Ân Triển lười biếng lên tiếng trả lời, dặn cậu chuyện xuân dược đừng nói cho ai biết, sau đó đuổi người đi, lần thứ hai nhắm mắt lại. Dược tính đã sớm tan, nhưng sau khi tỉnh táo chỉ còn nỗi cô đơn vắng lặng thật khó chịu, hắn muốn một mình yên lặng.

Mất hai mươi phút sau hắn mới chui ra khỏi phòng tắm, nhìn thấy Đường Du nằm ngủ say sưa trên giường, khóe mắt không khỏi giật giật, hung ác nhéo mặt cậu một cái, biết rõ ông đây trúng thuốc còn có thể ngủ ngon như vậy, ngốc chết ngươi đi.

Đường Du rầm rì né tránh hắn, chép chép miệng, tiếp tục ngủ.

Ân Triển dở khóc dở cười, cảm thấy nỗi đau buồn trong lồng ngực giảm đi một ít, lau khô tóc cũng đi ngủ.

Có lẽ là trải qua phát tiết, đêm nay hắn ngủ một giấc ngon lành, ngày hôm sau chỉ cảm thấy tinh thần sảng khoái. Khi Đường Du mở mắt chỉ thấy hắn hừ tiểu khúc dọn xong đám ly, rót nước khoáng vào lắc vài cái, rót tiếp về trong bình, sắc mặt vạn phần sung sướng. Cậu chớp mắt mấy cái: "Ca, ngươi không phải nói không thể đụng vào ly ư?"

Ân Triển nói: "Ngươi không thể đụng nhưng ca thì có thể."

Đường Du hỏi: "Vậy ca đang làm gì?"

Ân Triển vặn chặt nắp bình, vẻ mặt tươi cười: "Hôm nay leo núi, ca sợ trên đường khát, mang theo nước uống."

Đường Du: "…"

"Đừng lo lắng, đứng lên rửa mặt đi, ăn sáng nhanh rồi chúng ta xuất phát sớm." Ân Triển mỉm cười đứng dậy: "Hôm nay tâm tình ca rất tốt, trên đường hát cho các ngươi nghe, tha hồ chọn bài, không cần tiền nha thân mến."

"…" Đường Du nắm góc chăn yên lặng quan sát, luôn cảm thấy trên người ca cậu hình như mới bật cái chốt, không dám cãi lời, ngoan ngoãn đứng lên.

Khi xuất phát còn chưa đến tám giờ, không khí thoáng mát.

Đường Du thấy hành lý bọn Long Yến Tây mang theo đều là rô bốt loại nhỏ, không khỏi kinh ngạc, hỏi ra mới biết là lều bạt, bọn họ dự định buổi sáng leo núi, giữa trưa ăn cơm dã ngoại, buổi chiều chơi biển, đến tối thì tìm một nơi phong cảnh đẹp đẽ để cắm trại, ngủ một giấc trong thiên nhiên bao la.

Cậu nói: "Nhưng tụi này không mang theo gì hết."

"Không sao." Long Yến Tây nói: "Một cái lều có thể ngủ được hai người, cậu và ca đều có thể ngủ riêng."

Ân Triển vừa nghe liền hiểu tính toán của bọn họ, cười nói: "Đi thôi."

Long Yến Tây và Mặc Lam gật đầu, đồng loạt nhìn về phía Nam Cung Nhiên, vừa định tiếc nuối nói bọn họ hôm nay không quay về, không thể đi chơi cùng gã, thì thấy đằng sau kẻ này cũng mang theo một rô bốt, thế là vẻ mặt cứng đờ.

Mấy ngày nay Nam Cung Nhiên đều âm thầm quan sát họ, đương nhiên biết bọn họ mua cái gì, bây giờ thấy đồ đạc họ mang theo bên người, thản nhiên nói: "Trùng hợp vậy, mọi người cũng muốn đi cắm trại sao, vậy đi chung cho vui."

Mặc Lam: "…"

Long Yến Tây: "…"

Hai người Long Mặc nhìn gã, im lặng đến bên cạnh Đường Du, cùng cậu đi ra ngoài. Nam Cung Nhiên cũng không ngoài ý muốn, cùng đi qua. Nguyệt Giản theo sát đằng sau, ánh mắt quét qua lại trên người Ân Triển và Đường Du, thấy bọn họ vẫn rất bình thường, mới chậm rãi thu hồi tầm mắt, dự tính tiếp tục quan sát.

Ra khỏi khu nhà nghỉ, cách năm mét là một ngọn núi, phóng tầm mắt nhìn chỉ thấy khắp nơi xanh um tươi tốt, nhìn vào khiến cho tâm trạng thoải mái. Mọi người vừa đi vừa chơi, trên đường còn chơi chèo thuyền, chẳng mấy chốc đã đến tối, dựng xong lều trại, Long Yến Tây và Mặc Lam dựng máy chiếu phim mini, rủ mọi người cùng xem phim kinh dị, cũng ngoắc Đường Du qua ngồi chung, quả thực chính là lòng dạ Tư Mã Chiêu.

Đường Du lắc đầu, ngoan ngoãn ngồi bên cạnh Ân Triển.

Bọn Long Yến Tây chỉ còn cách cố gắng ngồi gần vào cậu, sau đó mới ấn nút chiếu.

Bởi vì có ý đồ xấu, bộ phim này là bọn Long Yến Tây cố tình chọn trong mười bộ phim kinh dị khủng bố nhất thế giới, bây giờ lại đang ở vùng ngoại ô, chung quanh một mảng tối đen như mực, tăng thêm bầu không khí đáng sợ. Nữ sinh nhát gan sợ tới mức thét chói tai, bọn Long Yến Tây thì không ngừng quan sát Đường Du, chuẩn bị ôm lấy người ta an ủi, kết quả còn không đợi Đường Du có phản ứng, ngược lại bọn họ đã bắt đầu chịu không nổi.

Long Yến Tây nuốt nuốt nước miếng, nhìn Đường Du: "Đường Đường, sợ không?"

Đường Du xem phim nhìn không dời mắt: "Không sợ, rất thú vị."

Mọi người: "…"

"…" Mặc Lam hiền hòa hỏi: "Đường Đường, cậu thích phim kịnh dị hả?"

"Không có." Đường Du nói: "Chỉ là thấy bộ phim này rất hay."

Nam Cung Nhiên thản nhiên xen mồm: "Không cảm thấy đáng sợ à?"

"Ừ, đây không phải là phim sao, đừng coi như thật là được rồi." Đường Du nhìn bọn họ: "Các cậu sợ hả?"

Mọi người nói: "… Không, không sợ."

"Em hơi sợ." Nguyệt Giản nhích lại gần bên Nam Cung Nhiên, trong lòng vô cùng vừa ý đối với sắp xếp của bọn Long Yến Tây, cậu ta đang định nhích gần hơn nữa, thuận tiện nắm chặt tay Nam Cung Nhiên, thì cảm giác thân thể đột nhiên có luồng khí khô nóng dâng lên, nhanh đến mức cậu ta không nhịn được, sắc mặt lập tức biến đổi.

Cậu ta sửng sốt vài giây, đầu tiên là nhìn ly nước trước mặt mình, sau đó đột nhiên nhìn sang Ân Triển, không thể tin được, là người đàn ông này động tay ư? Làm sao có thể, hắn đổi nước từ khi nào?

Ân Triển đang hứng thú dào dạt chống cằm chăm chú nhìn màn hình, nhận thấy được tầm mắt của cậu ta, thì lười biếng liếc nhìn lại, khuôn mặt dưới ánh sáng lờ mờ mơ hồ không thấy rõ, cười hỏi: "Nhìn ta làm gì, trên mặt ta có gì hả?"

"Không, không có." Nguyệt Giản nói, nghiêng đầu đi.

Việc này nếu truy đến cùng, chuyện cậu ta tính kế Đường Du sẽ bị Nam Cung Nhiên biết được, Ân Triển đây là cố ý bắt cậu ta ngậm bồ hòn làm ngọt, nhưng cậu ta hạ thuốc Đường Du, ít nhất lúc đó ở trong nhà nghỉ, còn ở đây nhiều người như vậy, Ân Triển muốn cậu ta phát tình trước mặt mọi người sao!

Cậu ta thầm mắng, lấy cớ đi vệ sinh, chạy vào trong rừng cây.

Bộ phim dần kết thúc, màn hình mờ đi, mọi người dán sát vào nhau, trong lúc này ai cũng không cử động. Đường Du nhìn chung quanh, đang muốn nói hay là đi ngủ thôi, thì nghe trong đêm tối truyền đến một tiếng kêu to.

Nữ sinh hoảng sợ thét chói tai, bọn Long Yến Tây cũng run lên: "Tiếng… tiếng gì vậy?"

"… Nghe hình như là.." Nam Cung Nhiên đang nói chợt giật mình, nhìn xung quanh một lượt, lập tức đứng dậy: "Không thấy Nguyệt Giản đâu cả."

14. Chương 14: Thánh Mary Sue 9

"Nè… tớ muốn nói…"

Long Yến Tây nhìn bọn họ, nhỏ giọng đề nghị: "Tớ mới nhớ ra sáng nay có đưa tin, gần đây có một tổ chức buôn người đang bỏ trốn, không biết chạy đến chỗ nào, ở bên ngoài ngủ chỉ sợ không an toàn, hay là tụi mình đưa các bạn nữ về trước, sau đó báo cảnh sát, rồi cùng đi tìm Nguyệt Giản, miễn cho tụi mình vừa đi, các bạn nữ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, có được không?"

Địa điểm cắm trại cách khu nhà nghỉ cũng không xa, đi bộ chỉ cần nửa giờ, những người khác lập tức gật đầu.

Bọn họ vừa mới xem phim ma xong, một người trong nhóm lại mất tích khó hiểu, còn nghe được tiếng kêu thảm thiết, giống y chang như trong phim, các nữ sinh sợ hãi đến mất hồn mất vía, tụm lại ngồi cùng một chỗ. Các nam sinh cũng thấy sợ, sợ có chuyện kì quái xảy ra, chỉ muốn lập tức rời khỏi.

Hai nhà Nam Cung Nhiên và Nguyệt Giản quan hệ nhiều đời, hai người lại là trúc mã, dĩ nhiên không thể bỏ mặc, bình tĩnh nói: "Vậy mọi người đi trước đi, tôi đi tìm thử."

"Mọi người ngoan ngoãn chờ ở đây." Ân Triển dặn dò bọn Mặc Lam một lát, cầm lấy đèn pin: "Đi, ta với ngươi cùng đi vào."

Nam Cung Nhiên có chút ngoài ý muốn: "Cậu?"

Ân Triển lười nhác ừ một tiếng, dẫn đầu đi về hướng rừng cây. Nam Cung Nhiên nhìn hắn một lát cũng nhanh chân đuổi theo hắn. Đường Du vốn dĩ cũng muốn đi theo, lại bị Mặc Lam với lớp phó nhanh tay lẹ mắt giữ lại, chỉ có thể nhìn theo bóng bọn họ biến mất trong tầm mắt, lo lắng hỏi: "Sẽ không có việc gì chứ?"

"Không đâu Đường Đường." Long Yến Tây vội vàng an ủi: "Ca chúng ta rất lợi hại, chuyện gì đến trước mặt ca cũng đều thành không có chuyện."

Mặc Lam cũng gật gật đầu, trong khoảng thời gian ở chung, tuy rằng gã không cách nào hiểu rõ toàn bộ về Ân Triển, nhưng có thể cảm thấy được Ân Triển rất mạnh mẽ — Học kỳ này bọn họ trải qua rất thoải mái thuận lợi, giống như không biết bắt đầu từ bao giờ, chỉ cần khi gặp chuyện được Ân Triển đồng ý giúp đỡ, thì mọi việc đều có thể giải quyết dễ dàng, đây đã thành nhận định chung của họ.

Đường Du cũng yên tâm hơn, ngồi xuống chờ bọn họ về, kết quả chỉ mới chờ năm phút đồng hồ đã thấy hai người kia trở lại, Nguyệt Giản vẫn như cũ không thấy tăm hơi đâu, Long Yến Tây lo sợ bất an hỏi: "Không… Không tìm thấy cậu ta à?"

"Tìm được rồi." Ân Triển cười tủm tỉm: "Chỉ là bị con thỏ dọa sợ mà thôi, không có chuyện gì hết."

Mọi người thở phào nhẹ nhõm: "Sao cậu ta còn chưa trở lại?"

"Còn đang đi vệ sinh." Ân Triển tiếp tục mỉm cười.

Thật ra bọn họ không có gặp được cậu ta, nhưng chút trình độ đó của Nguyệt Giản không đủ hắn nhét kẽ răng.

Cùng Nam Cung Nhiên dò định vị tìm được di động Nguyệt Giản bỏ lại, tìm kiếm một hồi, hắn mới nói với Nam Cung Nhiên ba câu. Câu đầu tiên là: Có biết rõ bản tính của Nguyệt Giản hay không, câu thứ hai: Ngày hôm qua có người bỏ thuốc Đường Đường, hôm nay hắn trả đũa, câu thứ ba là: Xung quanh đều không có vết tích lôi kéo giãy giụa, ngay cả một nhành cây nhỏ cũng không bị gãy.

Nam Cung Nhiên cũng không phải kẻ ngốc, vừa nghe liền đoán ra e rằng Nguyệt Giản cố ý, lập tức theo hắn trở về.

Ân Triển mỉm cười bảo bọn họ xếp thành một vòng tròn: "Dù sao cũng còn sớm, nào chơi một trò đi, trò Truth or Dare."

Mọi người lập tức trở nên phấn khởi, vội vàng đồng ý, sau khi thương lượng bỏ đề nghị xoay chai, quyết định rút bài so lớn nhỏ, người rút được số lớn nhất có quyền hỏi số nhỏ nhất. Bọn Long Yến Tây hầu như đều dán mắt lên người Đường Du: "Đường Đường, rút được lá gì?"

Đường Du liếc mắt nhìn: "K cơ."

"…" Mọi người nhất thời im lặng, nhao nhao nhìn bài của mình, kết quả Ân Triển rút được là lá A, là lá nhỏ nhất.

Đường Du hỏi: "Ca, ca chọn Truth hay Dare?"

"Truth." Ân Triển nói không chút nghĩ ngợi, mới nãy hắn nghe đám nhóc này nói gì mà cởi sạch sẽ trèo lên cây, gì mà ngẩng đầu nhìn trăng hú, hơn nữa tên ngốc Đường Du rất nghe lời, chưa biết chừng sẽ nghe theo người khác bẫy hắn, hắn không có ngu vậy.

Ánh mắt của Đường Du và hắn đồng thời giao nhau, cậu vô thức hỏi: "Tiểu Hoằng… là ai?"

Ân Triển có chút ngoài ý muốn, nháy mắt im lặng, nhẹ giọng trả lời: "Là người yêu của ta."

Đáy lòng Đường Du khẽ run. Bọn người Long Yến Tây cùng nhau hò hét, không ngờ mới câu đầu tiên đã kích thích như thế, vội hỏi hắn chị dâu đang ở đâu, lúc nào thì cho bọn họ gặp mặt, vì sao trước giờ không nghe hắn nhắc đến bla bla. Ân Triển mỉm cười, không muốn nói thật để tránh mất hứng, tùy tiện lấy cớ qua loa cho xong. Đường Du bị bọn họ ngắt lời, cảm giác kỳ lạ vừa xuất hiện ban nãy đã nhanh chóng biến mất, cậu gãi đầu, lần thứ hai bốc bài.

Liên tiếp năm ván, bài của Đường Du đều không lớn không nhỏ, cái gì cũng không đến phiên cậu. Ván thứ sáu Nam Cung Nhiên nhận nhiệm vụ chia bài, vì thế cứ cách hai ván Đường Du sẽ chọn phải lá bài nhỏ nhất, cậu đều chọn Truth.

Nam Cung Nhiên thản nhiên hỏi: "Cậu có thích ai chưa?"

Đường Du thành thật lắc đầu.

Mọi người cùng lúc thở phào, tiếp tục chơi. Mặc Lam hiền hòa hỏi: "Đường Đường thích mẫu người như thế nào?"

Đường Du nói: "Không biết."

Mặc Lam cười nói: "Không thể nói không biết."

Đường Du cố gắng suy nghĩ: "Đối xử với tớ thật tốt."

Mọi người miễn cưỡng buông tha cậu, lại chơi ván khác, một lát sau, Long Yến Tây lấy được lá bài lớn nhất, hỏi: "Đường Đường, cậu có mong muốn hay ước mơ gì không?"

"Có." Đường Du nghiêm túc nói: "Tớ hy vọng lúc về đến nhà vẫn chưa tới ba giờ chiều."

Mọi người không hiểu: "Tại sao? Có việc à?"

Đường Du ừ một tiếng, không muốn nói thêm. Ân Triển nghe thấy thế thì buồn cười, cậu nhóc này vẫn luôn nhớ việc đưa chuyển phát nhanh, nói về nhà nhất định là chỉ nhà ở thế giới chính của cậu.

"Vậy hôm đó tụi mình về sớm." Long Yến Tây không hỏi nhiều, đưa bài cho Nam Cung Nhiên.

Mọi người chơi thêm hai ván nữa bắt đầu cảm thấy nhàm chán, bởi vì ai cũng chọn Truth không đủ kích thích, cho nên đề nghị bỏ Truth, chỉ chọn Dare, sau đó tiếp tục chơi. Nam Cung Nhiên bình tĩnh chống lại ánh mắt của Mặc Lam, chia bài nhỏ nhất cho Đường Du, còn mình thì lấy lá lớn nhất, thấy Đường Du nhìn anh, bộ dáng mặc anh xâu xé, yết hầu ngứa ngáy, muốn nói cậu lại đây hôn tôi một cái, nhưng cuối cùng vẫn nhịn, khụ khụ nói: "Cậu chọn một người, đi qua ôm cậu ta một cái."

Đường Du gật đầu, xoay người về phía Ân Triển bên cạnh, duỗi móng vuốt ôm hắn.

Mọi người: "..."

Bọn Long Yến Tây lập tức khó chịu nhìn chằm chằm Ân Triển, mặc dù người này đã nói có người yêu rồi, nhưng bọn họ vẫn muốn đánh hội đồng hắn. Ân Triển lười biếng kéo dài giọng: "Tất cả nhìn ta làm gì, ta là ca nó, các ngươi thông minh chút được không, nghĩ cũng biết nó không thể nào chọn người khác."

Vì thế bọn họ chỉ còn biết tức giận quay đi, Nam Cung Nhiên vô cùng hối hận vì sao lúc nãy không bảo cậu ôm mình, anh đang muốn chơi ván khác cứu vãn lại, thì bị Mặc Lam giật lấy bộ bài, đưa cho lớp phó bảo nàng xào bài.

Lớp phó nhìn mà khinh bỉ, bắt đầu xào bài, lúc này trong rừng lại vang lên tiếng kêu, nghe còn rùng rợn hơn hồi nãy, tay cô run lên. Những người khác cũng ồn ào quay đầu nhìn: "Lần này cũng là thỏ hả? Mà Nguyệt Giản đi hơi lâu rồi đấy?"

Nam Cung Nhiên khẽ nhíu mày, đợi một lúc, chỉ nghe trong rừng truyền đến tiếng kêu cứu của Nguyệt Giản, càng ngày càng gần, lập tức đứng lên, sau đó thấy Nguyệt Giản chạy ra lảo đảo ngã xuống đất, đằng sau có hai tên to con đuổi theo, vừa đánh vừa đá cậu ta.

Lần này mọi người đều xông qua. Nam Cung Nhiên ngăn cản họ: "Làm gì vậy?"

"Làm gì? Bọn bây hỏi nó!" Hai kẻ này rất vạm vỡ, dùng khẩu âm nơi khác, nổi giận đùng đùng nói: "Tụi tao đang lẩn trốn, nó ở gần đó đột nhiên hét to một tiếng, thiếu chút nữa dọa ông đây hết cả hồn, mẹ nó trời tối thui còn phát điên gì không biết!"

Ân Triển cười tủm tỉm: "Thật ngại quá, chắc cậu ta quên uống thuốc."

Gương mặt của Nguyệt Giản nhăn nhó, không thèm giả vờ nữa, đứng lên căm hận nói: "Biết tao là ai không mà bọn mày cũng dám đánh tao, tao sẽ không bỏ qua cho bọn mày đâu!"

Tên to con còn chưa hết giận, giơ chân đạp cậu ta ngã xuống đất: "Còn không tha cho tao, tao đánh chết mày đồ khốn kiếp!"

Nói xong gã định xông lên, lại bị Nam Cung Nhiên giữ chặt cổ tay, thế công bị giảm, cùng lúc đó, dưới chân núi truyền đến tiếng còi hú của xe cảnh sát, trong phút chốc sắc mặt hai tên to con biến đổi.

Ân Triển dùng tay ra hiệu với đám người đứng sau, ý bảo lớp phó dẫn các bạn nữ lui lại, cười híp mắt: "Các ngươi đang trốn ai đó?"

"Dù sao cũng không phải trốn tụi mày." Hai tên to con xoay người muốn chạy, do dự một chút nhìn bọn họ: "Đám ranh con, tụi bây cũng mau chạy đi, nói thiệt cho tụi bây biết, kẻ đuổi bắt tụi tao là một đám liều mạng, bây giờ cảnh sát đến, lỡ như đám kia thấy bọn bây, coi chừng bị bắt làm con tin."

Bọn Ân Triển đơ người một lúc, sau đó đồng loạt nhìn về phía Long Yến Tây.

Long Yến Tây há hốc miệng: "Các cậu… nhìn tớ làm gì?"

Ân Triển thành khẩn mà vỗ vỗ vai gã: "Em trai, nghe lời ca, sau này ngươi có xem được tin tức gì ngàn vạn lần đừng nói cho tụi này nghe."

Long Yến Tây: "…"

Long Yến Tây giật mình phản đối: "Liên quan gì tớ chứ? Chưa chắc đám đó là bọn buôn người, nếu không tụi mình hỏi thử hai ông anh kia xem!"

Nhưng mà hai tên kia đã chạy mất bóng, Ân Triển dạy dỗ gã: "Còn hỏi cái gì mà hỏi, nhìn cũng biết bọn họ cùng băng đảng, xảy ra mâu thuẫn mới bỏ trốn, nếu không sao nghe được tiếng cảnh sát tới lại phản ứng như thế, vậy nên sao có thể nói cho ngươi biết bọn họ đang làm gì ấy chứ?"

Long Yến Tây cứng họng.

Ân Triển đang muốn nói tiếp, lại nhạy bén mà nghe được tiếng động, giật mình nhận ra chỗ bọn họ đèn đuốc sáng trưng, quả thực là sao dẫn đường trong đêm tối, khỏi phải nhắc vừa rồi Nguyệt Giản còn hét to một tiếng… Hắn kiềm giọng nói: "Bỏ lại đồ đạc, chúng ta đi nhanh lên."

Hắn vừa dứt lời, âm thanh kia lại đến gần hơn, Ân Triển quyết định nhanh chóng cầm đèn pin, bảo bọn họ trở về khu nhà nghỉ, bản thân hắn thì đi về hướng ngược lại.

Đường Du giữ chặt lấy hắn: "Ca muốn đi đâu?"

"Ta dụ bọn họ đi nơi khác, sau đó sẽ cùng các ngươi hội hợp." Ân Triển xoa đầu cậu: "Đi thôi, không có việc gì."

Hắn không chờ Đường Du mở miệng, ra hiệu bọn Mặc Lam dẫn mọi người đi, dặn dò họ cẩn thận đừng phát ra tiếng động, nhìn theo bọn họ rời đi, lúc này mới chạy vào rừng cây, không bao lâu nghe được cách đó không xa có kẻ nói: "Bên kia có đèn!"

Hắn lập tức ném đèn pin, trốn vào một chỗ, lẳng lặng quan sát.

Tiếng bước chân nhanh chóng tới gần, băng nhóm kia nhặt được đèn pin, tên cầm đầu xem xét bốn phía: "Vừa đi vừa tìm, bây giờ không biết cảnh sát đến bao nhiêu người, cố gắng bắt người sống."

"Dạ."

Ân Triển hừ lạnh ở trong lòng, kiên nhẫn ẩn núp.

Hắn có rất nhiều kinh nghiệm thực chiến, tránh né những kẻ này cũng chỉ xem như một bữa ăn sáng, vốn nghĩ dễ dàng trốn đến khi đám người kia rời đi, nhưng vào lúc này, bỗng nhiên có một con vật từ bụi cỏ bên cạnh lao ra. Tên cầm đầu đang rất căng thẳng, không nghĩ ngợi nhiều bắn ra một phát.

Đùng!

Trong đêm tối chợt vang lên tiếng súng.

Bọn người Mặc Lam dừng chân, Đường Du đột ngột xoay người lại.

15. Chương 15: Thánh Mary Sue 10

Phản ứng đầu tiên của Đường Du là muốn chạy trở về.

Cậu không hề do dự, Mặc Lam và Nam Cung Nhiên sửng sốt một giây mới đuổi theo giữ cậu lại. Lớp phó và Long Yến Tây cũng đồng thời hoàn hồn, vội vàng chạy tới, lớp phó túm chặt cậu, run rẩy khuyên nhủ: "Đường Đường cậu đừng đi."

Đường Du nhìn bọn họ: "Vừa nãy là tiếng súng."

Bọn họ không hẹn mà cùng im lặng, trong lòng đều có dự cảm xấu. Mặc Lam nhớ tới Ân Triển trước khi đi dặn mình phải trông chừng mọi người, cố không nghĩ đến hậu quả xấu nhất, trấn định nói: "Nhưng cậu ta rất lợi hại, nếu như cậu ta không có việc gì, cậu tùy tiện chạy về, cậu ta lại phải đi cứu cậu."

Nam Cung Nhiên bổ sung: "Băng nhóm đó cần con tin, cho dù thật sự bắt được cậu ta, cũng sẽ không giết cậu ta đâu."

"Đúng vậy Đường Đường." Long Yến Tây nói: "Tụi mình nhanh chân đi tìm cảnh sát, để họ đến cứu người đi."

Mọi người nhao nhao khuyên ngăn cậu, vừa gọi điện báo cảnh sát vừa lôi kéo cậu chạy về khu nhà nghỉ.

Hai tên to con lúc nãy không hiểu sao cũng quẹo đằng này, thấy họ liền chạy tới. Mặc Lam với Nam Cung Nhiên lo lắng đề phòng, nếu Ân Triển suy đoán không sai, hai kẻ này cũng là bọn liều mạng, băng nhóm kia cần con tin, hai kẻ này… lẽ nào không cần?

Nam Cung Nhiên bước về trước: "Sao mấy người còn chưa đi?"

Tên to con cũng không vòng vo, trực tiếp hỏi: "Đám nhãi ranh tao hỏi tụi bây, con đường này dẫn đến đâu?"

Thì ra là không biết đường? Mặc Lam và Nam Cung Nhiên thầm nghĩ trong lòng, nói: "Dẫn đến một thị trấn nhỏ."

Hai tên to con không mang theo gì, thương lượng một lát, quyết định đi cùng bọn họ, trên đường còn hỏi sao thiếu mất một nam sinh, nghe thấy là muốn một mình dụ băng nhóm kia rời đi, không khỏi bật ngón cái khen ngợi một tiếng đàn ông đích thực.

Mặc Lam với Nam Cung Nhiên vẫn đề phòng hai kẻ này, nhưng những người khác lại không nghĩ nhiều như vậy, rất nhanh xem bọn họ như người mình, cùng đối phương sóng vai đi, Mặc Lam muốn nhắc nhở một câu cũng khó khăn, đành phải cẩn thận nhìn chằm chằm.

Đến đoạn sườn dốc, con đường trở nên chật hẹp, trong bóng tối một mảnh u ám, lúc trước mọi người sợ bị phát hiện không dám mở đèn pin, lúc này vì đề phòng có chuyện ngoài ý muốn xảy ra, đành bật nấc nhỏ nhất, ai biết vừa mới rọi qua, thì thấy giữa hai gốc cây ven đường có treo một tấm mạng nhện, bên trên có một con nhện to đùng đang nằm im, dưới ánh sáng mờ nhạt trông vô cùng đáng sợ.

Nữ sinh bên cạnh vừa thấy, ngay tức thì hét toáng lên, hốt hoảng trốn ra sau.

Tên to con bị chen qua một bên, thấp giọng quát lớn: "Đừng ồn, cẩn thận bọn chúng đến đấy."

Nữ sinh vội bịt chặt miệng, còn chưa hết sợ, đã nhìn thấy trên nhánh cây bên cạnh cũng có một con nhện, còn to hơn con vừa nãy, lần thứ hai sợ hãi gào lên, gắt gao ôm chặt người kế bên, loạng choạng lùi về bên cạnh, nghẹn ngào khóc nấc.

Tên to con đang muốn quát mắng, khóe mắt bỗng liếc qua, sắc mặt chợt thay đổi: "Đừng ồn ào, tao thấy ánh đèn, sợ là bọn chúng đến rồi."

"Hả? Ở đâu?" Mọi người nhất thời hoảng hốt lo sợ, vô thức muốn chạy, đội ngũ càng lúc càng lộn xộn.

Trong đêm tối mọi thứ đều mơ hồ không rõ, Nguyệt Giản quay đầu nhìn, không biết từ khi nào đã bị đẩy lại gần Đường Du, thấy cậu bị đám người xô đẩy suýt trượt chân xuống sườn núi, đáy mắt lóe lên tia sáng

lạnh, bước đến gần cậu hơn, xoay người dùng sức đụng mạnh vào cậu, đồng thời hét lên với người trước mặt: "Đừng có chen qua chỗ tôi, chen nữa tôi té xuống thì làm sao?!"

Tiếng quát của cậu ta át đi tiếng kêu của Đường Du lúc té xuống dốc, Mặc Lam với Nam Cung Nhiên đều tập trung chú ý tiếng động cách đó không xa, lớp phó thì vội vàng an ủi nữ sinh, thế nên không ai chú ý tới một màn vừa rồi. Cậu ta đang muốn khoái chí, thì nhận ra kẻ trước mặt là tên to con, cái trán của gã co giật, rốt cuộc không khống chế được cơn tức giận, xoay người vung tay tát cậu ta.

"Chát" một tiếng giòn vang.

Thân thể Nguyệt Giản nghiêng ngã sang bên, chỉ cảm thấy lỗ tai ong ong.

Tên to con tức giận nói: "Lại là cái tên chết tiệt nhà mày! Kêu to vậy là ngại chết chưa đủ nhanh hả? Ngoài kêu ra mày còn biết làm cái gì? Lúc nãy nếu không phải tại mày, bọn chúng cũng sẽ không đuổi tới nhanh vậy!"

Nguyệt Giản từ nhỏ đến lớn bị đánh cũng không nhiều như hôm nay, lập tức không khống chế được tính tình mắng: "Biến mẹ mày đi, đừng có vừa ăn cướp vừa la làng, nếu không phải vì đuổi theo bọn bây, bọn chúng có thể tới đây sao?!"

"Chát!"

Tên to con không nói hai lời lại tát cậu ta một cái: "Tao nói cho mày biết, đêm nay nếu như không có mày, tụi tao đã sớm chạy thoát!"

Nguyệt Giản giận dữ, còn định hét lên, lúc này bọn Nam Cung Nhiên với Mặc Lam phát hiện có ánh sáng chớp lóe trong rừng, hiển nhiên đối phương nghe được âm thanh, đang nhanh chóng chạy về bên này.

Đồng tử Mặc Lam co rút: "Bọn chúng đến, chạy mau lên!"

Tên to con vứt bọn họ lại bỏ chạy, cảm thấy còn tiếp tục đi với đám học sinh này thì thật là vứt luôn cả mạng. Những người khác bị ảnh hưởng càng thêm sợ hãi, có mấy người chịu không nổi cũng chạy theo, Mặc Lam cũng dẫn theo đám người chạy thoát thân, vừa định kêu bọn họ chạy qua bên này, trong phút chốc chợt nghe thấy tiếng súng đe dọa vang lên.

"Đùng!"

Kẻ từ xa hét lớn: "Muốn sống thì ôm đầu ngồi xuống cho tao."

"A a a!" Mọi người thét chói tai, điên cuồng chạy trốn.

Tiếng súng lần nữa vang lên, Mặc Lam với Nam Cung Nhiên vừa tránh né, vừa gào thét kêu bọn họ đừng chạy lung tung, nhưng mà đám thiếu gia tiểu thư sinh ra trong gia đình giàu có, từ nhỏ cơm ngon áo đẹp này, tất cả đều là lần đầu tiên gặp phải chuyện nguy hiểm đến tính mạng, nên căn bản sẽ không chịu nghe bọn họ chỉ huy.

Lần này đội ngũ hoàn toàn rối loạn. Mặc Lam không còn dịu dàng như mọi ngày, nhịn không được mắng, vô cùng nhớ Ân Triển… Bỗng nhiên gã nhận ra điều gì, lớn tiếng gọi: "Đường Đường? Đường Đường!"

Nam Cung Nhiên và Long Yến Tây vừa mới chạy tới tập hợp với gã, Nguyệt Giản đi theo bên cạnh người trước, người sau thì lôi kéo lớp phó với hai cô nữ sinh, Mặc Lam vội vàng hỏi: "Có ai nhìn thấy Đường Đường không?"

Mọi người lắc đầu, sắc mặt Long Yến Tây tái nhợt: "Mọi người nói có khi nào cậu ấy nhân lúc hỗn loạn lén quay về không?"

Mặc Lam nói: "Ban nãy Đường Đường đã chịu nghe khuyên bảo, nên sẽ không mạo hiểm đâu, hơn nữa khẳng định cậu ấy sẽ không chạy lung tung."

Mặc Lam với Nam Cung Nhiên nhìn nhau, quyết định lập tức đi tìm cậu.

Nguyệt Giản vội níu chặt tay Nam Cung Nhiên: "Trong tình huống này rồi anh còn quay trở lại, anh điên rồi à!"

"Tôi không điên." Nam Cung Nhiên tránh thoát khỏi cậu ta, xoay người đi vài bước bỗng nhớ tới những gì Ân Triển từng hỏi mình, nghĩ đến mới vừa rồi không chú ý tới Nguyệt Giản có tiếp xúc với Đường Du hay không, quay đầu lại nhìn cậu ta, giọng nói ở trong đêm tối gần như tàn nhẫn: "Nguyệt Giản, nếu hôm nay cậu ấy có chuyện gì, sau này hai ta không cần gặp nhau nữa."

Cả người Nguyệt Giản run lên: "Liên quan gì đến em!"

"Có thể không liên quan." Nam Cung Nhiên thản nhiên nói: "Nhưng tôi không vượt qua được ngăn cách trong lòng."

Nói cách khác… người này đã không còn tin cậu, gương mặt của Nguyệt Giản trong thoáng chốc xanh mét.

Bọn người lớp phó nãy giờ đã sợ tới mức hoang mang lo sợ, Long Yến Tây tuy rằng cũng hoảng sợ, nhưng biết bất cứ giá nào cũng không thể bỏ các cô lại. Mặc Lam vỗ vỗ bờ vai gã, dặn dò dẫn họ đi ra ngoài, nhanh chóng rời đi. Long Yến Tây cố gắng trấn định nắm cổ tay lớp phó, đang định rời khỏi thì thấy Nguyệt Giản vẫn đứng yên không nhúc nhích, nên gọi cậu ta một tiếng.

"Mọi người đi trước đi." Nguyệt Giản nói: "Nhiên là mạng sống của tôi, anh ấy không đi, tôi cũng không đi."

Cậu ta nói xong cũng không chờ mọi người lên tiếng, đã xoay người chạy đi. Từ trước bọn người Long Yến Tây đã cảm thấy tên này quá phiền phức, thấy thế không hề do dự mà mặc kệ cậu ta.

Lúc này Ân Triển đang bị trói.

Hắn bị bắn trúng vai trái, tuy không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng lúc đó đối phương sớm đã vây tới, chỉ cần hắn có chút động đậy khẳng định lại ăn thêm một viên, nên dứt khoát chủ động đầu hàng. Tên cầm đầu sau khi gặng hỏi biết được chỉ có một mình hắn dẫn dụ bọn họ, thầm khen thật can đảm, hỏi: "Mày có nhìn thấy hai tên… đều cao khoảng một mét tám, rất vạm vỡ không?"

Ân Triển phối hợp gật đầu: "Có gặp qua, nhưng bọn họ chạy mất rồi."

Tên cầm đầu hỏi: "Không đi chung với chúng mày à?"

Ân Triển nói: "Bọn họ đi khác hướng với bạn học tôi."

Tên cầm đầu liền hỏi phương hướng hai tên to con chạy trốn, lấy bản đồ ra xem xét, phát hiện nơi đó cũng không dễ đi, vì thế ra lệnh cho đàn em trực tiếp đi bằng đường núi xuống, có lẽ sẽ chặn bắt được bọn chúng.

Ân Triển nghe thấy thì hai đầu lông mày khẽ nhíu, trên mặt vẫn bình tĩnh như thường.

Tên cầm đầu nhìn hắn, từ biểu tình trên mặt hắn hoàn toàn nhìn không ra những học sinh kia có thật đi đường đó hay không, cảm thấy rõ ràng thằng nhãi này quá bình tĩnh, vừa thấy đã biết không dễ khống chế. Gã xem thời gian, nói khẽ với đàn em: "Mười phút, nếu vẫn không tìm thấy hai thằng khốn đó thì chúng ta rút lui, trên đường nếu được thì bắt một đứa học sinh về, chúng ta làm thịt thằng nhãi này."

Đàn em vâng lời, nhanh chóng bước đi. Khi đó đám người Mặc Lam tuy rằng đã chạy thoát thân, nhưng trong đêm tối đường không dễ đi, lại thêm một đám toàn được nuông chiều từ bé, cho nên vẫn chưa đi quá xa, thế là bị đuổi kịp.

Giờ phút này Ân Triển nghe thấy tiếng súng, chỉ sợ bọn Mặc Lam bị tìm được, trong lòng lo lắng không thôi.

Tên cầm đầu thì nổi giận, vội vàng móc di động gọi điện thoại: "Mẹ nó, ai cho mày nổ súng bậy bạ hả? Muốn để cảnh sát nghe tiếng chạy tới hả? Nhanh tay nhanh chân lên, tìm không thấy ai thì cút về, chúng ta rút lui!"

Gã cúp điện thoại, phương xa thoáng chốc chìm vào tĩnh lặng.

Ân Triển nhìn về phía khu rừng tối om, chậm rãi nhớ đến việc bị thương.

Chuyện vừa rồi rất khéo, hắn không thể không hoài nghi thế giới thật sự muốn giết hắn, dù sao kính Bồ Đề cũng phân một tia thần thức ở trong này, tuy không thể làm chuyện quá phức tạp, nhưng sai khiến mấy con vật nhỏ thì hoàn toàn có khả năng.

Vấn đề là vì sao kính Bồ Đề lại phải giết hắn?

Hắn híp mắt trầm tư, bỗng nhiên đoán được một khả năng, sắc mặt bỗng dưng trở nên nặng nề.

Tên cầm đầu chắp tay sau lưng đi qua đi lại, một lát sau rốt cục chờ được đàn em trở về, thấy bọn họ bắt đến một người, hài lòng khích lệ một câu.

Đàn em đẩy người qua, tranh công nói: "Đại ca anh xem, còn là một người đẹp nữa đó!"

Gã lấy đèn pin ra chiếu, khuôn mặt của Đường Du ngay tức khắc xuất hiện trong tầm mắt.

Tên cầm đầu: "…"

Ân Triển: "…"

Tên cầm đầu ngây đơ một hồi mới hoàn hồn, thấy Đường Du bị đèn chiếu nhắm tịt mắt lại, bảo đàn em tắt đèn, an ủi nói: "Đừng sợ nha, cưng chỉ cần ngoan ngoãn nghe lời, tụi này sẽ không làm gì cưng đâu."

Đường Du nhìn chung quanh: "Ca của tôi đâu rồi?"

"Anh của cưng?" Tên cầm đầu nói xong mới nhớ ra, vỗ mạnh vào Ân Triển đang bị trói gô vào cây: "Anh của cưng vẫn khỏe!"

Đường Du nhìn về phía Ân Triển: "Ca?"

Ân Triển ừ một tiếng, quả thực không biết nên nói gì cho phải.

Đường Du yên tâm hơn, cảnh giác mà nhìn tên cầm đầu: "Mấy người muốn làm gì? Cảnh sát tới rồi, mấy người tốt nhất nên đầu thú đi."

"Đây đều là hiểu lầm, bọn này không phạm pháp, súng này là súng giả, chỉ dùng để dọa người thôi." Tên cầm đầu trợn mắt nói dối, định bụng trấn an người đẹp bé bỏng này một chút rồi dẫn cậu đi cùng: "Thật đó, tụi này đều là người làm ăn đứng đắn, có công ty đàng hoàng hẳn hoi."

Đường Du đương nhiên là không tin, theo tin tức gã đưa ra mà ngẫm nghĩ, thăm dò hỏi: "Mấy người… là bán hàng đa cấp à?"

Tên cầm đầu hỏi: "Bán hàng đa cấp là cái gì?"

Đường Du ngẩn người, mới nhớ ra thế giới này khác với thế giới của cậu, bèn nói rằng: "Tức là gia tăng người gấp đôi, một thành hai, hai thành bốn, từ trên mở rộng xuống dưới,…" Nói rồi cậu giải thích đơn giản một chút.

Tên cầm đầu nghe vậy sửng sốt: "Tức là công ty của tao càng nhiều người, thì tao kiếm được càng nhiều tiền, không cần làm gì cả, chỉ cần chờ đếm tiền là được?"

Đường Du nói: "Đúng vậy."

Tên cầm đầu vuốt cái đầu bóng lưỡng của mình, thì thào: "Mẹ nó, đề nghị này thật hay, ít mạo hiểm hơn buôn lậu nhiều ha." Gã vội nhìn Đường Du, vô cùng thân thiết: "Lại đây, cưng nói cho anh nghe kỹ càng bán hàng đa cấp là thế nào."

Ân Triển: "…"

16. Chương 16: Thánh Mary Sue 11

Đường Du là bởi vì thấy tên cầm đầu chưa nghe nói qua bán hàng đa cấp, nên mới giải thích qua loa cho gã biết, bây giờ nghe gã nói muốn biết tỉ mỉ, mới phát giác ra không đúng, lắc đầu nguầy nguậy: "Tôi không thể nói cho ông biết, việc này là lừa đảo."

“Sao có thể là lừa đảo chứ?” Tên cầm đầu không hổ là thiên tài phạm tội, mau chóng nhìn ra nghề này có triển vọng rất to lớn, mà còn suy một ra ba, ngay cả luận điệu cũng giống với một số tổ chức khác thường mà Đường Du biết trong thế giới cũ.

“Tao không gạt lấy tiền cũng không gạt lấy đồ, chỉ là dành mấy ngày giới thiệu cho họ biết có một nghề tuyệt vời, có làm hay không là tùy họ, coi họ có muốn kiếm tiền hay không thôi.” Gã nói xong sờ sờ cái đầu bóng lưỡng của gã, cảm thấy bản thân mình nói thiệt là hợp lý, vẻ mặt tươi cười nhìn cậu: “Đúng không người đẹp?”

Đường Du: “…”

Ân Triển: “…”

“Còn về sản phẩm công ty… thiệt ra có hay không cũng chả quan trọng, nếu không thì tìm một ít thuốc bắc tới bảo là nước thánh.” Tên cầm đầu càng nghĩ càng hưng phấn, cười càng thêm rạng rỡ: “Thế nào, anh nói đúng không?”

Đường Du nói: “… Tôi không nói cho ông đâu.”

Đầy não tên cầm đầu đều là nghĩ sắp trở thành ông chủ lớn, tâm trạng vô cùng tốt: “Cưng như vậy là hông được, ngoan, nói anh nghe để bọn họ quản lý nhân viên bằng cách nào nè.”

Đường Du ngậm chặt miệng, không nói chữ nào.

Tên cầm đầu rất kiên nhẫn, ha hả cười to, lấy dao găm định cắt đứt dây trói cho Ân Triển, bắt bọn họ mang theo, thoát khỏi nơi này rồi tính tiếp, nhưng vừa mới đi được một bước, thì thấy một tên đàn em cầm notebook chạy lại, vẻ mặt hoảng hốt.

“Đại ca, đây là hình chụp được truyền từ một trong các máy camera siêu nhỏ của chúng ta, chỉ mới chụp được một tấm là bị phát hiện phá hủy rồi.” Đàn em run rẩy nói nhỏ: “Hiện tại bọn chúng cách tụi mình chưa tới một ngàn mét, anh nhìn xem đây là tấm cuối, hình như là đặc công!”

Ánh mắt tên cầm đầu khẽ thay đổi, lập tức nói: “Đi nhanh lên!”

Đàn em hỏi: “Vậy còn tụi nó?”

Tên cầm đầu đang tính buộc miệng nói giết chết Ân Triển mang người đẹp theo, nhưng sau đó nhớ lại hai người này là anh em, bản thân lại có việc muốn hỏi người đẹp, kềm chế ý muốn giết người, nắm chặt cổ tay Đường Du đang định chạy, lại thấy cậu nghiêng ngã lảo đảo, đau đớn ngã quỵ trên mặt đất rên lên, khó chịu nheo mắt: “Người đẹp, tính anh không tốt đâu, cưng tốt nhất đừng có giả vờ.”

Đàn em không đợi Đường Du mở miệng, đã nhanh chóng giải thích: “Không phải đâu đại ca, chân của cậu ta đã bị thương từ lúc nãy, không phải giả vờ đâu.”

Tên cầm đầu nhíu mày, biết rõ mang cậu theo nhất định là phiền toái, nhưng nhìn Ân Triển, khứu giác đối với nguy hiển khiến gã cảm thấy thằng nhãi này không đơn giản, nếu mang theo thật sự sẽ có rắc rối, không nhịn được thầm mắng một tiếng, thầm nghĩ dùng giỏ trúc để múc nước đúng là công dã tràng, không bằng giết hết.

Ân Triển tuy rằng không nhìn rõ vẻ mặt của gã, nhưng ít nhiều cũng đoán được suy nghĩ của gã, bèn nói: “Có nhiều bạn bè thì thêm nhiều trợ giúp nha, hôm nay tụi này không có cách nào đến làm khách nhà các người, biết đâu về sau sẽ có cơ hội.”

Tên cầm đầu liếc nhìn hắn, lại quay sang nhìn người đẹp, cũng cảm thấy tương lai có thể gặp lại bọn họ, huống chi trong trường hợp không cần thiết, kỳ thật cũng không nên giết thêm hai người… Nghĩ xong, hiếm khi gã áp chế ý muốn giết người, mang đàn em bỏ chạy.

Gánh nặng trong lòng Ân Triển được thả xuống, nghe tiếng bước chân của bọn chúng xa dần, nhìn về Đường Du cách đó không xa: “Ta không phải đã bảo ngươi chạy rồi sao, sao lại bị bắt lại thế?”

Đường Du vẫn nằm trên mặt đất không đứng dậy.

Lúc nãy cậu bị ngã, đầu óc vốn đã choáng váng, giờ lại té thêm lần nữa càng thêm chóng mặt vô cùng, quay cuồng một hồi mới nói thành tiếng: "Em trượt chân ngã xuống dốc núi, vừa bò lên đã bị người phát hiện."

Ân Triển hỏi: "Bọn Mặc Lam không giúp ngươi à?"

Hai tay Đường Du bị trói, cố gắng ngồi dậy: "Chắc bọn họ không biết em té xuống."

Ân Triển im lặng một hồi: "Lúc ngươi té xuống không biết kêu hả?"

"… Em có kêu mà." Đường Du cảm thấy trước mặt tối sầm, ngay cả nhánh cây gần đó cũng không thấy rõ: "Khi đó có người quát lên, chắc vì thế họ mới không nghe thấy."

Ân Triển sắc bén hỏi: "Ai?"

Đường Du không chắc chắn lắm: "Hình như… Là Nguyệt Giản."

Ân Triển phỏng đoán Đường Du xảy ra chuyện chắc chắn Nguyệt Giản không thoát khỏi liên quan, áp chế ý nghĩ đen tối, hỏi cậu có thể đứng lên không. Đường Du thử một chút, bi thảm cực kỳ ngã trở lại, càng thêm chóng mặt. Ân Triển hỏi mới biết được chân của cậu lại bị trật nặng hơn, bèn bảo cậu chớ động đậy, bắt đầu mài mài dây thừng, đồng thời chờ đặc công lại đây cứu người.

Đường Du ngoan ngoãn đáp ứng, mơ mơ màng màng nằm một lúc chợt giật mình nghe Ân Triển đang gọi cậu, cố gắng tỉnh táo ngẩng đầu: "Sao vậy ca?"

Ân Triển trầm giọng nói: "Cháy rồi, ngươi cố gắng lại đây tháo dây trói cho ta."

Đường Du nhìn chung quanh, quả nhiên phát hiện phía trước có ánh lửa, nhất thời ngớ người: "Sao lại cháy rồi?"

"Có thể do bọn họ ném tàn thuốc gây cháy." Ân Triển đơn giản giải thích, ánh mắt lạnh như băng, lần thứ hai cảm nhận được sự ác ý của thế giới này.

Đường Du vừa nãy nghỉ ngơi một tí, tình huống chẳng những không khá lên mà còn tệ hơn nữa, không có chút sức lực nào, cuối cùng chỉ có thể nhích từ từ.

Ân Triển nói: "… Ngươi lăn qua đây đi."

Đường Du cảm thấy có lý, nhìn qua rồi lăn hai vòng về phía hắn, cả người choáng váng, mắt nổ đom đóm, nằm yên không động đậy.

Ân Triển: "…"

Ân Triển nhìn ra trạng thái cậu thật không tốt, thở dài nói: "Bỏ đi, ngươi cứ nằm nghỉ thì hơn."

Trong tiềm thức Đường Du biết nếu mình còn không đứng dậy, bọn họ đều phải chết, nhưng mí mắt lại giống như treo quả cân, nặng nề không cách nào mở lên được, âm thanh từ bên ngoài truyền vào cứ như bị ngăn cách bởi tầng nước biển sâu, chẳng nghe rõ gì cả. Ý thức của cậu tựa hồ biến mất, chờ đến lúc mở mắt ra lần nữa, lửa đã lan dần tới đây, chung quanh là làn khói dày đặc, xông đến sặc cả người, cậu ho khan vài tiếng: "… Ca?"

Ân Triển vẫn đang mài dây thừng, dây thừng này quá chắc, đến giờ vẫn chưa tháo ra được, nghe vậy lên tiếng trả lời: "Tỉnh rồi hả? Có sức không?"

Đường Du cố gắng cử động, cảm giác lạnh vô cùng, khàn giọng lên tiếng: "Hình như em sốt rồi."

Ân Triển không nghe thấy cậu nói, thấy cậu đang chậm chạp di chuyển về phía mình, bèn kiên nhẫn chờ đợi. Đường Du tốn hết nửa ngày mới lết qua tới, giờ phút này hai người cách nhau hai thước, ngọn lửa đang thiêu đốt chừng mười mấy mét phía sau họ. Trong ánh lửa Đường Du thấy rõ vai trái của Ân Triển toàn là máu, giãy dụa muốn đứng lên, lại vẫn uổng công vô ích.

Cậu nghẹn ngào: "Ca, em xin lỗi."

Tiếng nói của cậu vẫn rất nhỏ, nhưng lần này Ân Triển lại nghe được, nói: "Không phải lỗi của ngươi, là ca hại ngươi."

Đường Du không hiểu lắm những lời này nghĩa là sao, hít sâu một hơi thử lại lần nữa, kết quả vừa mới chống lên, cánh tay lập tức mềm nhũn ngã trở về, lúc này làn khói dày xông tới, cậu bị sặc ho khù khụ, khóe mắt ầng ậc nước: "Ca, em cảm thấy lần này có thể sẽ chết…"

Ân Triển đánh gãy: "Câm miệng."

Đường Du suy yếu lắc đầu: "Kỳ thật có chuyện…"

Ân Triển gầm lên: "Ta bảo ngươi câm miệng!"

Từ khi Đường Du quen biết hắn đến nay chưa từng thấy hắn tức giận bao giờ, ngoan ngoãn nghe lời im lặng. Lúc này cậu chẳng còn chút sức lực nào, lại bị sặc khói, không được bao lâu thì hôn mê. Ân Triển rũ mắt nhìn khuôn mặt cậu, hai tay dùng sức dự định bức đứt dây thừng.

Hiện nay kính Bồ Đề đã xảy ra sự cố, không cách nào giúp bọn họ, trừ phi vừa hay bọn họ ở cùng một chỗ, bởi vậy hắn suy đoán mỗi lần hắn gặp chuyện ngoài ý muốn, kính Bồ Đề không thể làm gì chỉ có thể tìm mọi cách đưa Đường Du đến cạnh hắn, để đồng thời hút linh hồn họ ra đưa vào thế giới kế tiếp, cho nên Đường Du bị thương, toàn là do hắn làm hại.

Hiện tại có kẻ trốn trong gương muốn hắn phải chết, khẳng định sẽ nỗ lực tìm cơ hội giết hắn, như vậy sau này mỗi một thế giới, mỗi một kiếp, Đường Du đều sẽ vì hắn mà bị thương rồi chết.

— Dựa vào cái gì chứ?

"Tư Nam…" Tiếng nói của hắn rít qua kẽ răng: "Ngươi chờ đó cho ông, ta đã giết ngươi một lần, thì vẫn có thể giết ngươi lần nữa."

Hắn lại nhìn Đường Du, mạnh mẽ gia tăng sức nơi cổ tay, cuối cùng cũng cảm thấy dây thừng buông lỏng, bị hắn bứt đứt hoàn toàn. Hắn vội vàng tiến lên ôm lấy Đường Du, xác định phương hướng, vọt vào trong rừng rậm.

Tiếng còi xe cảnh sát và xe cứu hỏa không ngừng vang vọng trong đêm tối, nơi bọn họ đã từng cắm trại đã chìm vào biển lửa, Long Yến Tây xa xa mà nhìn lều trại bị thiêu hủy, ánh mắt nhìn về rừng cây nơi Ân Triển rời đi, nơi đó từ lâu đã bị ngọn lửa cắn nuốt.

"Thiếu gia." Người phía sau tiến đến: "Nơi này rất nguy hiểm, chúng ta ra ngoài trước đi."

Long Yến Tây không trả lời, tiếp tục nhìn chằm chằm bên kia.

Người họ Long cơ hồ đều ở trong thành phố này, lúc cậu chạy thoát thì lập tức thông báo với người nhà, những người ở gần không chút chần chờ, dùng tốc độ nhanh nhất đến nơi, mà còn báo cảnh sát. Cục trưởng cục cảnh sát trong trấn đích thân đến đây, gấp đến độ cả người đổ mồ hôi, nghe vậy phụ họa: "Đúng vậy đi mau lên, nghe nói bên trong còn có một băng đảng liều mạng, trên tay họ đều có súng."

Long Yến Tây vẫn không nhúc nhích, lớp phó với hai cô nữ sinh cũng đứng gần đấy, ôm nhau nhìn biển lửa, khóc không thành tiếng.

Cục trưởng không thể làm gì, gấp đến mức lại toát cả mồ hôi, lúc này nghe thấy phía sau kêu vang một tiếng: "Thiếu gia, tìm thấy rồi!"

Long Yến Tây lập tức xoay người, phát hiện người nhà cậu đang đỡ Nam Cung Nhiên, mà bên cạnh lại là Mặc Lam đang bị thương, mọi người nhanh chân chạy về phía họ, thấy họ không bị thương nặng, thở phào nhẹ nhõm, Long Yến Tây hỏi: "Có trông thấy Đường Đường không?"

Hai người lặng lẽ lắc đầu.

Long Yến Tây thấy thế cũng yên lặng, bỗng nhớ tới một việc, nhìn về phía Nam Cung Nhiên: "Các cậu vừa đi, Nguyệt Giản cũng chạy theo tìm cậu, đến giờ vẫn không thấy đâu."

Nam Cung Nhiên ngớ ra, vội lấy di động gửi tin nhắn.

Mặc Lam nhìn Long Yến Tây, dò hỏi tung tích Ân Triển, Long Yến Tây vừa muốn trả lời, lại nghe lớp phó kinh ngạc kêu lên, vội vàng quay đầu nhìn thấy trong rừng cây mơ hồ xuất hiện một bóng dáng quen thuộc,

khẩn trương đến nỗi không dám thở mạnh, sau khi nhìn thấy rõ bóng người, vẻ mặt mừng rỡ, không chút nghĩ ngợi lao tới.

Bọn lớp phó cũng chạy theo, thấy Ân Triển cả người đều là máu, đều sợ hãi hít sâu.

Vẻ mặt Ân Triển xơ xác tiêu điều, khiến người ta không dám tới gần, bây giờ nhìn thấy bọn họ thì vẻ mặt mới thả lỏng, lúc này cạn kiệt sức lực ngồi bệt xuống đất.

Mọi người vội vàng giúp hắn đỡ lấy Đường Du, lại thêm sợ hãi hít khí, lớp phó che miệng bật khóc, bởi vì cánh tay Ân Triển có vô số vết thương, da thịt cổ tay rách toát, có chỗ sâu đến thấy cả xương, rõ ràng là bị dây thừng thít chặt, vậy mà dưới tình huống như thế hắn vẫn có thể ôm lấy Đường Du, cần có bao nhiêu ý chí mới làm được đây?

Đường Du bị xóc nẩy có hơi tỉnh táo, ngẩng đầu nhìn, thấy Ân Triển ngồi ở bên cạnh, ngơ ngác hỏi: "… Ca?"

Ân Triển lên tiếng trả lời, rũ mắt nhìn cậu: "Tỉnh rồi?"

Đường Du mờ mịt: "Tụi mình thoát ra rồi à?"

Ân Triển ừ một tiếng: "Thoát rồi, không chết, lần sau gặp việc ngoài ý muốn cũng đừng dễ dàng nói muốn chết, ta đã nói chưa… Ta ghét nhất chính là mở mắt trừng trừng nhìn một người chết trước mặt ta?"

Đường Du đang muốn trả lời, lại nhìn thấy cánh tay của hắn, nhất thời sửng sốt.

Ân Triển nhướng mày: "Sao thế?"

Đường Du há há miệng, hốc mắt ửng hồng, đột nhiên nhào vào trong lồng ngực của hắn, khóc òa.

Ân Triển im lặng một giây, nâng cánh tay thương tích chồng chất, ôm cậu vỗ về.

17. Chương 17: Thánh Mary Sue 12

Công tử của tứ đại gia độc gặp nạn, toàn thành phố đều chấn động, xe cảnh sát xe cứu hỏa cứu thương giống như không lấy tiền, từng chiếc từng chiếc lao về bên đó, các phương tiện truyền thông nghe được tin tức, ào ạt nhào tới, khiến người ta xem mà líu lưỡi, còn bọn Đường Du đã sớm được nâng lên xe, chuyển đến bệnh viện tốt nhất trong thành phố.

Đường Du ôm Ân Triển khóc một lúc thì hôn mê, sáng hôm sau mới tỉnh lại. Quản gia đang trông nom cậu, thấy thế nhanh chóng bước đến: "Thiếu gia cậu tỉnh rồi, cảm giác thế nào?"

Đường Du hơi mịt mờ, ngay sau đó nhớ tới chuyện tối qua, giãy dụa muốn ngồi dậy: "Đây là nơi nào? Ca tôi đâu?"

"Túc thiếu gia ở phòng bệnh kế bên." Quản gia ngăn cậu lại, bảo cậu nằm nghỉ.

Tiếp xúc mấy tháng nay, ông dần dần không còn ghét Ân Triển như ban đầu nữa, hiện giờ nghe kể mọi việc xảy ra, lại xem qua vết thương của Ân Triển, ông đột nhiên cảm thấy Ân Triển là một chàng trai tốt đáng giá phó thác cả đời, đặc biệt xứng đôi với thiếu gia nhà họ! Ông nâng giường cao lên một chút: "Bác sĩ nói não của cậu chấn động nhẹ, bị nứt xương chân trái, dây chằng kéo căng, phần xương mềm trên người nhiều nơi bị dập , cần phải tĩnh dưỡng, các thiếu gia cũng đã biết tin, đang quay trở về."

Đường Du ừ một tiếng, lại hỏi: "Ca tôi sao rồi?"

Quản gia nói: "Không sao, cũng đã tỉnh."

Đường Du lo lắng hỏi: "Ca ấy không có việc gì chứ?"

Quản gia gật đầu: "Xương không bị tổn thương, nhưng vết thương rất sâu, phải khâu, hơn nữa mất máu quá nhiều, cũng phải tịnh dưỡng."

Đường Du muốn đi thăm hắn, nhưng quản gia kiên nhẫn khuyên nhủ, đành phải ăn một ít, uống thêm bát canh nấm hương hầm xương, xong xuôi mới ngồi lên xe lăn, được đẩy đến phòng bên.

Bọn Long Yến Tây với Mặc Lam đã đến từ sớm, nhìn thấy cậu đều ngạc nhiên mừng rỡ, vội vàng nhường chỗ cho cậu, Đường Du đi đến bên giường yên lặng nhìn ca cậu, Ân Triển đang tựa vào đầu giường, khóe miệng mang theo ý cười, vẻ mặt vẫn giống như mọi ngày, hai tay hắn đều quấn băng vải, cổ áo khép hờ, từ nơi này có thể nhìn thấy một góc băng gạc, phỏng chừng là vai trái bị thương rất nghiêm trọng, thật không hiểu hắn làm sao có thể gượng chống ôm cậu ra ngoài.

Cậu há há miệng: "… Ca."

Ân Triển thấy dáng vẻ cậu y hệt đời trước ngốc nghếch ỷ lại vào chim lớn, mỉm cười nói: "Đỡ hơn chưa?"

Đường Du ngoan ngoãn gật đầu, nhìn thấy Mặc Lam cũng ngồi trên xe lăn, ánh mắt tò mò.

"Ngươi ngã xuống sườn núi, cậu ta với thằng nhóc nhà Nam Cung không thấy ngươi bèn quay trở về tìm ngươi, nhưng do đi quá vội nên cũng bị té." Ân Triển thấy cậu nghi hoặc bèn giải thích cho cậu biết.

Đường Du sửng sốt, vội vàng hỏi tình trạng thương tích của Mặc Lam, biết được chỉ là bị trật chân, cậu lại hỏi thăm tình huống của những người khác. Về vấn đề này Long Yến Tây biết rõ ràng nhất, đưa cho cậu quả táo đã rửa sạch, chậm rãi kể lại.

Khi tiếng súng vừa vang lên, tất cả mọi người đều hoảng loạn bỏ chạy, lúc đó là buổi tối, còn ở trên đường núi, nghĩ cũng biết sẽ dễ bị té ngã hoặc va phải cành cây, bởi vậy đều bị thương, có một bạn hoảng quá không lựa đường chui vào rừng cây còn bị sâu cắn, may mà không có độc, nếu không thì phiền phức.

Khi tiếng súng chấm dứt, Long Yến Tây cẩn thận dẫn các bạn lớp phó đi ra ngoài, trên đường gặp được người do nhà họ Long phái tới, cảnh sát cũng ở cạnh, vì thế bọn họ quay trở lại, khi đó bọn họ trông thấy ánh lửa nên lần lượt tìm được những người khác, mang người bị thương xuống dưới chân núi, cuối cùng chỉ còn năm người Đường Du là không có tin tức.

Đường Du hỏi: "Năm người?"

Long Yến Tây nói: "Cậu, ca, Mặc Lam, Nam Cung Nhiên và Nguyệt Giản."

Đường Du lập tức hỏi: "Cuối cùng có tìm được hết không?"

"Nam Cung Nhiên không có chuyện gì, có sao chính là Nguyệt Giản." Long Yến Tây cười lạnh.

Bọn họ phân tích tình huống khi đó, chỉ sợ Đường Du ngã xuống dốc núi có thể là do Nguyệt Giản đẩy, khẳng định là lúc ấy cậu ta còn cố ý la to lên, huống chi nếu không phải cậu ta cãi nhau với tên to con, thì bọn họ cũng không thảm đến mức này, nếu không phải bây giờ cái thằng đó đang bị thương, bọn họ thật sự muốn đánh hội đồng nó.

Đường Du không rõ lí do: "Cậu ấy làm sao vậy?"

Ân Triển xen mồm: "Tối qua sau khi đám người kia rời khỏi thì bắt gặp Nguyệt Giản, bắt cậu ta làm con tin."

Đường Du kinh ngạc kêu: "Vậy có cứu được không?"

"Cứu thì cứu được, nhưng cậu ta bị bắn trúng, phải dưỡng thương." Ân Triển cười thở dài: "Quá đáng thương, thật làm người ta đau lòng mà, ê, đưa bó hoa kia cho ta, ta đi thăm nó."

Mọi người đồng loạt nhìn hắn, không biết hắn muốn làm gì.

Ân Triển không nhiều lời, ra hiệu cho bọn họ ở đây chờ hắn, thật sự muốn xuống giường. Mọi người hoảng sợ, vội vàng ngăn hắn, nhưng hắn vẫn đòi đi cho bằng được, cuối cùng chỉ có thể để hắn ngồi xe lăn, bảo Long Yến Tây đẩy hắn đi qua.

Tên ngốc nào đó vẻ mặt tò mò: "Ca, ca muốn làm gì vậy?"

Ân Triển cười nói: "Lát xem thì biết, đúng rồi, ngươi có biết cái đám tối qua là ai không?"

"Biết, bọn chúng buôn lậu vũ khí." Long Yến Tây nói xong mới nhớ, cười rộ lên: "Hai người mà chúng ta gặp lại là hacker đó nha, lợi hại lắm í!"

Ân Triển ngạc nhiên: "Bọn họ là hacker?"

Long Yến Tây gật đầu, nói cho hắn biết hai người kia tuy rằng dáng vẻ vạm vỡ, nhưng chỉ là nhân viên kỹ thuật, không có sức uy hiếp, cũng chỉ có thể đánh được Nguyệt Giản thôi, bọn họ nắm trong tay toàn bộ tư liệu của tổ chức, không biết xảy ra mâu thuẫn gì, cho nên mới bị đuổi giết. Ân Triển nhớ lại chuyện tối qua, mới hiểu rõ, thời đại khoa học kỹ thuật phát triển, dữ liệu chính là tiền bạc, cũng khó trách dưới tình huống đó tên cầm đầu còn cố bắt người lại.

"Nhưng mà toàn bộ bọn chúng đều bị sa lưới cả, bị bắt lúc nửa đêm, sáng nay em mới lấy được tin tức." Long Yến Tây nói: "Ngoài tên cầm đầu bị bắn chết tại chỗ ra thì còn lại đều bị bắt hết."

Hai người rất nhanh đã đến phòng bệnh của Nguyệt Giản.

Nguyệt Giản bị bắn trúng bắp chân, trong khoảng thời gian ngắn chỉ có thể nằm trên giường. Nam Cung Nhiên ngồi ở cạnh cậu ta, hai người không biết đang nói gì, nghe thấy tiếng mở cửa mới quay sang nhìn, sắc mặt Nguyệt Giản cứng đờ, lại nhanh chóng khôi phục như thường, Nam Cung Nhiên đứng dậy chào hỏi: "Sao cậu lại xuống giường thế?"

"Ta nghe nói cậu ta cũng bị trúng đạn nên đến thăm." Ân Triển đưa hoa cho Nguyệt Giản, thấy cậu ta cầm lấy yếu ớt nói lời cảm ơn, thuận miệng hỏi: "Ta nghe nói lúc Đường Đường ngã xuống ngươi cũng xém chút bị kéo theo, nguy hiểm thật."

Nguyệt Giản ở trong lòng cười lạnh, thầm nghĩ trò trẻ con, chỉ vậy đã muốn đổ tội cho cậu, quá ngây thơ rồi. Cậu ra vẻ ngạc nhiên: "Cậu ấy ngã xuống? Vậy mà tôi không biết, hèn chi sau đó không nhìn thấy cậu ấy đâu."

Ân Triển nói: "Có thể là do ngươi kêu quá lớn, nên người khác không chú ý."

"Cậu muốn nói là tôi cố ý hả?" Nguyệt Giản rất tủi thân: "Phải, tôi không thích cậu ấy, nhưng lúc ấy tự thân tôi cũng khó bảo toàn, làm sao có thể hại ai được chứ?"

"Nhìn cậu kìa, ta đã nói gì đâu, sao cậu lại đổ oan cho ta?" Ân Triển cười tủm tỉm: "Đừng để trong lòng, ta không nói chuyện này nữa là được chứ gì, à, ta còn nghe nói khi ngươi bị bắt đi ngươi rất phối hợp, nhưng Nam Cung Nhiên vừa đến ngươi lại giãy dụa chống cự, sau đó các ngươi lăn xuống sườn núi, tên cầm đầu không vội bỏ chạy ngược lại còn bắn ngươi một phát, ngươi cũng hên thiệt, gần như vậy mà không bắn trúng điểm yếu."

Long Yến Tây chớp chớp mắt, bắt đầu nghiền ngẫm ẩn ý mấy câu này. Mặt Nam Cung Nhiên không đổi sắc, liếc nhìn Nguyệt Giản. Tay Nguyệt Giản giấu trong chăn siết chặt lại, mặt tái nhợt mỉm cười: "Không phải hoàn toàn do may mắn, lúc ấy tôi thấy gã móc súng ra, bèn né sang một bên."

Ân Triển cười gật đầu: "Thật hả, ta còn tưởng ngươi tự bắn đó chớ."

Long Yến Tây giật mình kinh ngạc, sợ hãi nhìn chằm chằm Nguyệt Giản.

Nguyệt Giản nóng nảy: "Không có chuyện đó, tôi là bị tên côn đồ đó bắt sợ muốn chết rồi, làm gì dám nổ súng?"

"Bình tĩnh đừng kích động, chỉ đùa một chút thôi mà." Ân Triển dịu dàng: "Điều ta muốn nói chính là về sau có gặp chuyện cũng đừng có vừa thấy Nam Cung Nhiên liền xúc động, tránh cho lại bị thương."

Nguyệt Giản nén giận ừ một tiếng, hận không thể bảo hắn nhanh chóng cút đi.

"À đúng rồi." Ân Triển nhìn về phía Nam Cung Nhiên: "Đường Đường tỉnh rồi đấy, Mặc Lam cũng qua thăm, đang trò chuyện ở trong phòng ta."

Nam Cung Nhiên nhìn hắn, xoay người đi ra ngoài, trong phòng chỉ còn lại ba người bọn họ.

Nguyệt Giản tuy rằng muốn kêu hai tên kia cút đi, nhưng dù là việc bỏ thuốc hay bỏ trốn đêm qua, đều khiến cậu biết Ân Triển là một kẻ tàn nhẫn, không thể làm quá mức, liền hỏi: "Cậu vẫn cảm thấy tôi cố ý bị thương, để Nhiên chăm sóc tôi?"

Ân Triển cười nói: "Không, ta không quan tâm vết thương của ngươi từ đâu mà có."

Nguyệt Giản nhìn hắn: "Vậy cậu còn muốn nói gì với tôi nữa?"

"Không có, chẳng qua ca muốn hãm hại ngươi thôi." Ân Triển tươi cười rạng rỡ: "Nếu ngày nào đó ngươi triệt để chọc giận ta, buộc ta phải đâm sau lưng ngươi, ta sẽ khiến ngươi ngay cả muốn khóc cũng không khóc được."

Hắn thân thiết vỗ cánh tay cậu ta, ra hiệu cho Long Yến Tây đẩy hắn đi ra ngoài. Nam Cung Nhiên đang đứng ngoài cửa, thấy bọn họ ra liền dõi mắt nhìn qua. Ân Triển nhìn cậu: "Ngươi đợi một lát hẵng vào, ngoài ra, ta chỉ cho ngươi thời gian một ngày thôi."

Nam Cung Nhiên không nói gì, làm theo chờ một lúc mới bước vào, nhìn thấy bó hoa kia bị ném xuống đất, Nguyệt Giản ngồi đó tức giận, vẻ mặt dữ tợn.

Nguyệt Giản không nghĩ đến hắn lại trở về nhanh như vậy, ngây người ra, vội vàng ra vẻ oan ức: "Cậu ta bắt nạt em, nên em mới tức giận, nhưng thương thế của em thật sự..."

"Nguyệt Giản." Nam Cung Nhiên lạnh lùng ngắt lời: "Giữa chúng ta là không thể nào, cậu hiểu rồi chứ?"

Nguyệt Giản cứng người, lập tức hét lên: "Tại sao? Em có chỗ nào không bằng tên khốn đó? Vì anh em có thể chết mà!"

"Bởi vì cậu quá độc ác." Nam Cung Nhiên nói xong không để ý tới cậu ta nữa, ra cửa sai trợ lý ngay hôm nay tống Nguyệt Giản về nước.

Trợ lý nhớ tới câu cuối cùng của Ân Triển, lại nghĩ đến thiếu gia còn muốn đến nước Hoa học tập, mà Nguyệt thiếu gia lần này đã đắc tội tứ đại gia tộc của nước Hoa, thiếu gia nhà mình nếu còn bao che chỉ sợ cũng xui xẻo theo... Trợ lý nhanh chóng phân tích lợi hại, vội vàng vâng lời, xế chiều hôm đó liền cưỡng ép Nguyệt Giản lên máy bay.

Nguyệt Giản dĩ nhiên không cam lòng, muốn quay lại, nhưng Nam Cung Nhiên đã gọi điện cho Nguyệt gia, dặn bọn họ canh chừng người cho kỹ lưỡng đừng có tùy tiện thả ra ngoài. Nguyệt gia không hiểu chuyện gì, phái người điều tra, chẳng mấy chốc đã tra được Nguyệt Giản đắc tội kẻ khác, nhất thời sợ hãi. Nguyệt gia vẫn luôn có làm ăn qua lại với nước Hoa, trong đó Túc gia chiếm phần lớn, gia chủ tức giận vô cùng, nếu không phải vợ ông ngăn cản thì ông đã ra tay đánh Nguyệt Giản rồi, nhưng mà ông không phải chờ lâu, bởi vì Túc gia đã nhanh chóng giảm bớt buôn bán với Nguyệt gia.

Gia chủ Túc gia chỉ có một đứa con trai là Ân Triển, sau này Ân Triển làm người kế thừa gia chủ đã là việc định trước, nói gì cũng có trọng lượng, chỉ gọi một cú điện thoại, Túc gia liền chuẩn bị tại nước R tìm kiếm người hợp tác khác.

Nguyệt gia chủ nghe được tin này rốt cuộc nhịn không được, đập cho Nguyệt Giản một trận, ngay cả kế hoạch đến nước Hoa học tập cũng đều bị hủy bỏ, mặc kệ cậu ta làm ầm ĩ thế nào cũng không đồng ý.

Những chuyện này Đường Du hoàn toàn không biết, bắt đầu ngoan ngoãn dưỡng thương, thỉnh thoảng đến phòng Ân Triển trò chuyện với hắn, thuận tiện chơi bài, sau đó bị dán giấy đầy trán trở về.

Cha mẹ và anh đều đến thăm cậu, nhưng bọn họ rất bận rộn, đến thăm vài ngày rồi trở về. Bọn họ đã nghe mọi việc, vô cùng trông mong hai nhà Túc Đường có thể đám hỏi, trước khi đi còn giao Đường Đường cho Ân Triển chăm sóc.

Túc gia chủ cũng có mặt, nhìn Ân Triển: "Cha nghe Đường Đường gọi con là ca, con rốt cuộc nghĩ ra sao?"

Ân Triển chỉ cười, qua loa đáp rồi bỏ đi.

Túc gia chủ thăm dò mãi không được gì, thấy hắn đề phòng quá cẩn thận, vừa bực mình vừa buồn cười, còn có mấy phần thưởng thức, đành phải từ bỏ. Phòng bệnh bắt đầu yên tĩnh, Ân Triển nhìn vết thương trên tay, yên lặng không nói.

Hắn đang suy nghĩ một việc khác. Đó là nếu như kính Bồ Đề có thể đồng thời hút linh hồn bọn họ ra, khẳng định cũng có thể làm cho linh hồn họ trở về vị trí cũ, vậy cớ sao không đưa bọn họ trở về chứ?

Hắn chậm rãi híp mắt, cố chấp buộc họ lần lượt trải nghiệm qua nhiều thế giới… Rốt cuộc là có mục đích gì đây?

18. Chương 18: Thánh Mary Sue 13

Y học với khoa học kỹ thuật của thế giới này rất phát triển, vết thương của Đường Du và Ân Triển lành rất nhanh, mùa hè dần qua, bắt đầu khẩn trương bước vào cuộc sống năm ba.

Nam Cung Nhiên thành công chuyển tới lớp Đường Du, bề ngoài lạnh lùng, làm việc nghiêm túcđã hấp dẫn ánh mắt của một số người, lại thêm một nhân vật hot trong trường học. Nhưng sau khi mọi người hỏi thăm, biết được anh chàng đến vì Đường Du, trái tim lập tức vỡ vụn, hâm mộ ghen tỵ trừng Đường Du, càng thêm chán ghét cậu.

Nhưng mà người vây quanh bên cạnh Đường Du quá nhiều, họ chẳng thể làm được gì, chỉ biết khó chịu mắng thầm thứ lẳng lơ, thế mà còn bị nữ sinh đi ngang qua mắng ngược lại bây mới là thứ lẳng lơ, cả nhà bây đều là thứ lẳng lơ, đành phải ngừng công kích, sau đó bận rộn học tập thi cử, tập trung giải đề tham khảo, không còn dư sức nghĩ ngợi chuyện khác.

Học sinh trong học viện quý tộc không có áp lực lên lớp, lớp của Đường Du cũng là lớp chuyên, người thông minh quơ một cái là được cả nắm, trên cơ bản không nhìn thấy có bao nhiêu người đang học tập cả, Đường Du nhớ lại khi cậu học năm ba, không khỏi cảm khái chênh lệch quá xa.

Ân Triển nhìn cậu: "Lẩm nhẩm cái gì đó?"

"Hả?" Đường Du lấy lại tinh thần: "Không có gì."

Ân Triển không hỏi thêm, đưa cái ly cho cậu, nói muốn uống hồng trà. Vì thế Đường Du vui vẻ đến phòng nước rót hồng trà cho hắn, nửa đường được nữ sinh nhét đồ ăn cho, ôm trở về, thuận tiện chia sẻ chuyện lạ vừa thấy. Ân Triển nhướng mày: "Gì?"

"Cạnh em có một nam sinh, khi lấy nước một tay giữ vòi nước, sau đó nghiêng người, một tay khác nâng lên để như vậy…" Đường Du khoa tay múa chân diễn tả: "Toàn bộ quá trình cậu ấy đều không nhúc nhích, cảm giác cả người cứng ngắc, ngộ lắm phải không? Cậu ấy bị bệnh hả?"

Ân Triển thử mường tượng hình ảnh đó, lập tức lăn ra cười: "Cậu ta không có bệnh, cậu ta là muốn khoe tư thế hấp dẫn ngươi đó đứa ngốc! Úi chà, ngươi hài thật đấy, điều này cũng không biết, về sau phải làm sao đây?"

Đường Du ngẩn ngơ, nhớ lại: "Thật không, em thật sự không nhìn ra."

Ân Triển nghĩ nam sinh kia chắc tức đến hộc máu, cười xoa đầu cậu: "Ngươi ngốc quá đi."

Đường Du gãi đầu, thành thật lấy sách ra làm bài, thỉnh thoảng trò chuyện vài câu với hắn, căn bản thì chẳng động đậy gì mấy, rất là ngoan.

Nam Cung Nhiên chuyển tới nơi này là để theo đuổi Đường Du, chỗ ngồi của cậu cách bọn họ không xa, vừa nãy họ trò chuyện đương nhiên anh cũng nghe được, ngẩn ngơ nhìn bóng dáng Đường Du, một kỳ nghỉ hè cộng thêm mấy tháng khai giảng, anh thử qua không ít biện pháp bồi dưỡng tình cảm với Đường Du, nhưng như Ân Triển đã nói, Đường Du hoàn toàn không hiểu gì cả.

Điều này cũng thật khó tin, bọn họ đang trong độ tuổi vừa mới biết yêu, lại không cần phải quan tâm sinh hoạt và việc học, thường thì tâm trí đều sẽ đặt vô tình yêu tình bạn, dẫu không có người mình thích, ít nhiều cũng sẽ có thiện cảm với người khác, nhưng Đường Du đúng thật là chẳng biết gì.

Mặc Lam ngồi cùng bàn với cậu ta, cũng đang nhìn bên kia, ôn hòa hỏi: "Cậu nghĩ nếu Đường Đường thật sự chọn một người trong chúng ta, cậu ấy sẽ chọn ai?"

Nam Cung Nhiên không cần suy nghĩ trả lời ngay: "Túc Triển."

Mặc Lam im lặng không nói, bởi vì từ khi bắt đầu, thái độ Đường Du đối với bọn họ đã khác với Ân Triển, huống chi thêm chuyện lần trước, dù cho tương lai hai người kia không cùng một chỗ, thì cậu biết địa vị Ân Triển trong lòng Đường Du vĩnh viễn không thể thay thế được.

Nam Cung Nhiên nhìn cậu: "Cậu cảm thấy bọn họ có khả năng? Không phải Túc Triển có người yêu rồi hả?"

Mặc Lam thấp giọng nói: "Người yêu của cậu ta đã qua đời rồi."

Nam Cung Nhiên cứng người: "… Cái gì?"

"Bằng không cậu nghĩ vì sao cậu ta bị thương mà người yêu của cậu ta lại không đến thăm chứ?" Mặc Lam hỏi lại một câu, không chờ anh trả lời, nói cho anh biết Long ngốc tò mò hoài chuyện này, trong lúc Ân Triển dưỡng thương mới tìm cơ hội hỏi, nên mới biết được chuyện ngoài ý muốn này, tuy rằng Ân Triển cũng nói sẽ không yêu ai nữa, nhưng người không thể luôn sống trong quá khứ, cuộc sống luôn phải tiếp tục.

Nam Cung Nhiên nói: "Nếu có một ngày Túc Triển đối với Đường Đường…"

Mặc Lam nói: "Vậy tôi sẽ rút lui, cũng sẽ chúc phúc cho họ."

Nam Cung Nhiên im lặng, thầm nghĩ theo như tình cảm của hai người kia, kẻ khác cũng chỉ có thể rút lui, anh vô thức ngẩng đầu nhìn, đã thấy Ân Triển đang cười như không cười nhìn bọn họ: "Hai người nói gì đó, sáp lại gần nhau như thế?"

Mặc Lam và Nam Cung Nhiên nói: "… Không có gì."

"Ừm, sắp thi rồi, chăm chỉ ôn tập đi, đừng nghĩ những chuyện vô bổ ấy nữa." Ân Triển cười tủm tỉm dạy bảo họ, dời tầm mắt.

Tụi mình nói chuyện nhỏ lắm mà? Không lẽ cậu ta vẫn nghe thấy? Mặc Lam với Nam Cung Nhiên nhìn hắn, cùng nhau mặc niệm.

Thời tiết bắt đầu trở lạnh, tuyết rơi mấy trận, Long Yến Tây hào hứng rủ bọn họ đi trượt tuyết, vỗ ngực cam đoan: "Đây là nhà tớ mở, tuyệt đối an toàn, sẽ không có chuyện giống lần trước."

Mọi người vừa mới thi xong, cũng cần thư giãn, tất cả đều đồng ý, đồng loạt ngồi lên xe đến khu trượt tuyết, sau khi ăn mặc chỉnh tề ì ạch ra khỏi phòng khách. Đường Du chưa từng trượt tuyết, mà nguyên chủ cũng không phải người thích vận động nên chưa từng chơi qua, bởi vậy cậu chẳng có chút xíu kinh nghiệm nào, cẩn thận bước đi, vốn định chơi ở dưới thôi, kết quả bị Ân Triển khuyên vài câu, bèn ngồi cáp treo đến một chỗ khá bằng phẳng trên đỉnh núi, rồi đứng yên ở đấy.

Ân Triển nói: "Trượt đi, đứng yên đó làm gì?"

Đường Du nhìn xem, lắc đầu nguầy nguậy: "Em sợ."

Ân Triển nói: "Có cái gì mà sợ, có dốc xíu ấy thôi sao ngã chết được, đi thôi."

Đường Du quan sát vài lần, cẩn thận nhích từng bước, kết quả ván trượt tuyết dưới chân vừa xê dịch tới bên rìa, đã kéo cậu lao xuống, hơn nữa còn trượt lệch hướng. Cậu trợn to mắt hoảng sợ, hoàn toàn không biết chuyển hướng làm sao, lao thẳng đến đụng vào vách núi bên cạnh, ngã nhào vào trong tuyết lăn lông lốc thành quả cầu, giãy dụa nửa ngày cũng không đứng dậy được.

Ân Triển chứng kiến toàn bộ quá trình cậu đụng vào núi, cười không ngừng được, trượt đến bên cạnh: "Ngốc quá đi thôi, ngươi phải nhìn kỹ mới trượt chứ, té có đau không?"

"Không đau." Đường Du thử mấy lần vẫn không đứng lên được, ngửa đầu nhìn hắn, duỗi móng vuốt ra trước mặt hắn.

Ân Triển thấy trong mắt cậu vẫn còn sợ hãi, trên người cậu dính một tầng tuyết, cộng thêm cậu mặc áo lông màu trắng, trông hệt như con thú nhỏ hoảng loạn. Trong đầu hắn bất ngờ lóe lên một hình ảnh, điều chỉnh thế đứng cho vững vàng, mỉm cười kéo cậu lên: "Ngươi như vậy hơi giống…"

Đường Du nghe không rõ hắn nói gì: "Hở? Gì chứ?"

"Không có gì, nói đùa thôi." Ân Triển cười cười, thầm nghĩ chuyện đó xảy ra cũng lâu lắm rồi, lâu đến mức hắn sắp quên mất.

Đường Du đáp một tiếng, cũng không miệt mài theo đuổi, muốn hắn dẫn cậu đi xuống. Ân Triển nhịn không được dạy bảo mấy câu, muốn cậu thử thêm vài lần, nhưng thấy cậu còn sợ, không cách nào khác hơn là dẫn cậu đến khu vực bằng phẳng, nắm tay dạy cậu trượt từng bước.

Long Yến Tây đề nghị đến trượt tuyết, là muốn làm huấn luyện viên một lần, cũng dễ gần gũi thân mật với Đường Du, nhưng cậu ta ở trường học ngột ngạt quá rồi, mới trượt trước một vòng, nào biết lúc quay về đã thấy Ân Triển dạy mất tiêu rồi, nhất thời giống như bị giội một bồn nước lạnh, mất mát xong lại có chút hâm mộ: "Ôi, tình cảm anh em thật tốt quá, nếu tớ cũng có một người anh như vậy thì tốt rồi."

Mặc Lam và Nam Cung Nhiên nhìn gã: "Ha hả."

Long Yến Tây hỏi: "Các cậu làm sao vậy?"

Mặc Lam và Nam Cung Nhiên: "Ha hả."

Long Yến Tây: "…"

Long Yến Tây có cảm giác nghẹn khuất khi chỉ số IQ bị cười nhạo, cuối cùng nhìn bọn họ, phẫn nộ bỏ đi.

Đoàn người chơi đến chiều tối mới về, tụ lại cùng nhau ăn cơm, sau đó từng người về nhà.

Sinh hoạt như thường, mặc dù có vài người không có mắt muốn tìm Đường Du gây sự, nhưng chút việc lông gà vỏ tỏi ấy Ân Triển xử lý quá đơn giản, nhanh chóng giải quyết sạch sẽ. Năm mới qua đi, thời tiết bắt đầu chuyển ấm, tháng sáu nóng bức dần tiến đến, nghênh đón kì thi đại học.

Mọi người được giải phóng, hưng phấn bàn bạc chọn đại học nào.

Ân Triển nhìn Đường Du, không hề ngoài ý muốn khi thấy cậu chọn cùng trường với hắn. Thành tích của Mặc Lam và Nam Cung Nhiên không kém bọn họ là bao, cũng điền nguyện vọng giống nhau. Long Yến Tây thì kém hơn một tí, chọn trường kế bên trường của họ, như vậy mọi người vẫn có thể cùng nhau chơi đùa.

Mọi người ăn uống chơi bời cả đêm, về đến nhà liền nằm vật trên giường, ngủ mê mệt, mấy ngày sau trở về trường học điền nguyện vọng xong bắt đầu thảo luận kế hoạch nghỉ hè. Lớp phó vẫn còn sợ hãi: "Đi chơi cũng được, nhưng đừng chọn nơi hẻo lánh."

"Tớ biết mà." Long Yến Tây nói xong quay sang phía Mặc Lam với Nam Cung Nhiên: "Tớ cứ luôn cảm thấy hôm nay hai cậu là lạ, cãi nhau hả?"

Mặc Lam với Nam Cung Nhiên trăm miệng một lời nói không có, lại cùng lúc im lặng.

Lúc này Đường Du cũng cảm thấy kỳ lạ, cùng bọn Long Yến Tây nhìn hai người họ, xong lại nhìn phía Ân Triển trưng cầu ý kiến.

Ân Triển cười tủm tỉm: "Điều này dễ đoán thôi mà? Chuyện xảy ra năm ngoái, khi Mặc Lam bị thương, là Nam Cung Nhiên cõng cậu ấy ra, sau đó Nam Cung Nhiên chuyển trường hai người lại cùng bàn, cậu ấy cũng không từ chối, hai người đều khá thông minh, thường xuyên tụm lại thì thầm to nhỏ, trải qua một năm, quan hệ càng thêm thân thiết."

Long Yến Tây gật đầu: "Tớ biết mà, nhưng bọn họ có gì đó không được tự nhiên, cậu không thấy hả?"

"Nghe ta nói hết đã." Ân Triển tiếp tục cười: "Hai người cảm tình tốt, đương nhiên lúc chơi thì ngồi chung, mấy hôm trước tụ tập vui chơi mọi người uống hơi nhiều, khoảng chừng là lúc rạng sáng, ta mơ hồ nhìn thấy trong góc phòng hình như có hai người nào đó hôn nhau."

Mặc Lam: "…"

Nam Cung Nhiên: "…"

Bọn người Long Yến Tây: "= ="

Ân Triển nhìn sang lớp phó: "Hôm sau ngươi còn nói thiếu hai người, đúng không?"

Lớp phó gật gật đầu, tò mò nhìn hai người nào đó.

"Người trẻ tuổi dễ dàng xúc động, hơn nữa còn uống rượu, thật không biết nửa đêm đã làm gì, làm cho sáng sớm hôm sau không thấy bóng dáng đâu." Ân Triển chậc chậc nói: "Sinh hoạt thật sự là rất thối nát."

Mặc Lam: "…"

Nam Cung Nhiên: "…"

Bọn người Long Yến Tây: "= ="

Ân Triển nhẹ nhàng bâng quơ ném một quả bom nặng cả tấn, lười nhác đứng dậy đi mất. Dư lại mọi người yên lặng phản ứng vài giây, đồng loạt mà dán mắt vào hai kẻ nào đó.

Mặc Lam: "…"

Nam Cung Nhiên: "…"

Long Yến Tây không nhịn được hỏi: "Chuyện ấy… các cậu ai trên ai dưới vậy?"

Mặc Lam với Nam Cung Nhiên rốt cuộc nhịn hết nổi, nhào lên đập tên ngốc kia một trận.

Bởi vì hai người nào đó còn trong thời kỳ mất tự nhiên, cho nên tạm thời không quyết định đi đâu chơi, đợi đến lúc tình huống khá hơn thì sinh nhật mười tám tuổi của Đường Du đã đến, thế là bọn họ quyết định mừng sinh nhật cho Đường Du rồi đi tiếp.

Người dân nước Hoa rất coi trọng lễ trưởng thành, theo thông lệ thường phải tổ chức thật lớn, bởi vậy ông bà nội ông bà ngoại cha mẹ anh Đường Du tất cả đều trở về, người của các chi phụ trong gia tộc thậm chí các gia tộc khác đều đến.

Hôm nay khách khứa đều đến rất sớm, trong đại sảnh yến tiệc linh đình, vô cùng náo nhiệt.

Hai nhà Túc Đường quan hệ luôn luôn tốt, vốn được Đường gia xem là con rể quý, Ân Triển bị người lớn kéo đến ngồi cùng với thân nhân nhà họ Đường, đành phải cười tủm tỉm trò chuyện cùng họ. Mà bà nội Đường đã lâu không gặp cháu trai, thì đang nắm tay cậu tâm sự, muốn cậu cùng bà ra nước ngoài ở mấy ngày.

Đường Du sẽ không cãi lời người lớn, ngoan ngoãn gật đầu: "Nhưng trước đó cháu phải đi du lịch cùng các bạn học đã, mọi người đã hẹn với nhau từ sớm, về rồi sẽ đi với bà nhé."

"Được, người trẻ tuổi phải vui chơi nhiều." Bà nội Đường thương yêu cậu lắm, bẹo bẹo mặt cậu, sờ sờ đầu cậu, sau đó lấy ra một cái hộp to cỡ bàn tay: "Đây là quà sinh nhật bà nội tặng cháu, nhìn xem có thích không?"

Đường Du trong nháy mắt hít thở khó khăn, trái tim chẳng biết tại sao bỗng chốc cảm thấy kinh hoàng, cậu đang định nhận lấy quà, vào lúc này chợt nghe một tiếng nổ vang rung chuyển cả bầu trời, cả khách sạn đều lung lay.

Mọi người chưa kịp hoàn hồn, tiếp đó lại vang lên một tiếng nổ, ánh lửa phút chốc bao trùm. Lần này hoàn toàn hỗn loạn, tất cả mọi người hoảng sợ lao ra ngoài, trong lúc rối loạn Đường Du phát hiện tay bị nắm lấy, lôi kéo cậu chạy ra ngoài, nhịn không được bắt đầu giãy dụa.

Ân Triển càng dùng sức kéo: "Là ta."

Đường Du tiếp tục giãy dụa: "Buông em ra!"

Ân Triển giữ chặt cậu: "Đừng có bướng, đây là rò rỉ khí ga, phải nhanh chóng chạy ra ngoài."

"Em không đi, đó là của em!" Đường Du bám chặt tay cầu thang, nhất quyết không đi.

Ân Triển quay đầu nhìn lại, đã thấy hai mắt cậu đỏ ửng, sắc bén hơn bao giờ hết, không khỏi giật mình, Đường Du nhân cơ hội tránh thoát khỏi hắn, không quay đầu lại mà vọt vào biển lửa!

19. Chương 19: Thánh Mary Sue 14

Vật này vô cùng vô cùng quan trọng với cậu

Đại sảnh rối loạn ồn ào, bên tai đều là tiếng la hét, mấy lần Đường Du thiếu chút nữa bị đám người lao ra ngoài xô ngã, bước chân cậu lảo đảo, liều lĩnh đi ngược lại về hướng ghế sô pha.

Sau khi nổ, các bảo tiêu là người đầu tiên tỉnh táo lại, kế đến là mấy người anh của cậu, mọi người nhanh chóng che chở nhóm người lớn rời đi, ai cũng không có tâm trạng chú ý cái khác, mà cậu thì bị Ân Triển tóm lấy, lôi kéo đi ra ngoài.

Nhưng cậu không thể đi.

Bởi vì lúc đỡ bà nội cái hộp bị văng xuống đất, tuy rằng cậu không rõ bên trong là cái gì, nhưng cậu có trực giác —— vật này vô cùng vô cùng quan trọng với cậu.

"Khụ khụ…" Cậu lập tức bị sặc khói, xác định phương hướng cậu che mũi lao vào trong đại sảnh nồng nặc khói, tốn không ít sức lực mới quay về bên ghế sôpha.

Ân Triển đuổi theo đến, giờ phút này lửa đã lan tới đại sảnh, cũng không biết có phát nổ nữa hay không. Hắn vọt tớibên cạnh Đường Du: "Ngươi muốn tìm cái gì?"

Đường Du không đáp, lo lắng tìm kiếm xung quanh, dưới đất toàn là mảnh ly vỡ, cậu bị cắt trúng tay, máu chảy đầm đìa.

Ân Triển cao giọng nói: "Rốt cuộc ngươi đang tìm cái gì?"

"Cái hộp…" Đường Du đáp vội một câu, sau đó tìm thấy đồ vật mình muốn dưới đáy sôpha, vội vã chộp vào trong tay.

Cùng lúc đó, khách sạn lại vang lên một tiếng nổ cực lớn, trần nhà không ngừng rơi xuống, Ân Triển nhìn lên, phát hiện lối ra toàn là khói đen, không còn nhìn thấy gì nữa. Hắn nhìn thoáng qua cửa sổ cách đó không xa, lập tức cầm lấy ghế đập vỡ cửa kính, lôi kéo Đường Du leo lên cửa sổ, ôm người vào lòng, không nói một lời nhảy xuống.

Đây là lầu ba, hai người nện thẳng vảo xe hơi ở dưới lầu, chuông báo động vẫn không ngừng vang lên.

Ân Triển dừng một lát, chống người nhìn Đường Du, thấy cậu hai mắt mơ màng, còn đang choáng váng, xoa xoa đầu cậu: "Đứa nhỏ ngốc…"

Xe cứu hỏa cùng xe cứu thương ầm ĩ lao tới, người bệnh nhanh chóng được đưa đến bệnh viện.

Ân Triển chỉ bị trầy xước, thấy phòng cấp cứu hỗn loạn, bèn tự mình dùng nước khử trùng lau qua loa, đi đến bên cạnh Đường Du, tay cậu toàn là vết cắt, nhất là tay phải, bởi vì trên hộp có mảnh thủy tinh vỡ, cậu lại cầm lấy luôn còn dùng sức rất mạnh, mảnh vỡ đã chui sâu vào lòng bàn tay, khiến cho máu thịt lẫn lộn, bác sĩ đang cẩn thận gắp ra.

Đường Du lẳng lặng rũ mắt, nhìn không ra biểu tình gì.

Ân Triển hỏi: "Đau không?"

Đường Du nói: "Không đau."

Ân Triển nhướng mày: "Hửm?"

"…" Đường Du thành thật nói, "Hơi hơi đau."

"Biết đau, lần sau đừng có mà lại tìm đường chết." Ân Triển nói xong đánh giá chuỗi ngọc trên cổ tay cậu.

Sau khi hai người được dìu xuống xe, hắn giúp Đường Du lấy vòng từ trong hộp ra đeo, nổi bật bên trên mặt là một viên ngọc nửa đen nửa trắn, nghe nói là bà nội Đường lúc tuổi còn trẻ mua được trong buổi đấu giá, lúc trước vẫn luôn đặt két bảo hiểm, lần này Đường Du sinh nhật, bà nội Đường mới chọn ra các loại ngọc thạch khác nhau, tự tay xâu thành một chuỗi ngọc thích hợp cho nam sinh đeo, làm quà tặng cho cháu trai.

Hắn kiên nhẫn chờ Đường Du xử lý xong vết thương, kéo cánh tay cậu đến gần quan sát chuỗi ngọc, ngoài việc quý giá, xinh đẹp ra còn lại cũng không có gì đặc biệt, hỏi: "Cái này đáng giá ngươi mạo hiểm tánh mạng quay về tìm?"

Đường Du cũng không hiểu là tại sao, yên lặng suy nghĩ, cho ra một lý do hợp lý: "Đây là quà người lớn tặng."

Ân Triển không lời gì để nói, đột nhiên hỏi: "Cho ta được không?"

Đường Du lắc đầu.

Ân Triển nhìn cậu: "Tại sao không được? Bây giờ đã là đồ của ngươi rồi."

Đường Du nghiêm túc nói: "Đây là quà của bà nội, lần sau em mua cho ca cái khác được không?"

Ân Triển lại chăm chú nhìn cậu, thấy bọn Mặc Lam đến, mới buông cánh tay cậu ra.

Vụ nổ xảy ra long trời lở đất, bữa tiệc đương nhiên bị hủy bỏ, cha và anh của Đường Du đều đi xử lý việc này, mẹ thì cùng các người lớn trò chuyện, bọn họ đều canh giữ ở ngoài phòng cấp cứu, kỳ thật bọn họ muốn ở cùng Đường Du, nhưng mà người rất nhiều, rất hỗn loạn, viện trưởng đành phải thuyết phục bọn họ và quản gia đi ra ngoài, giờ phút này thấy Đường Du hai tay quấn đầy băng vải, bà nội Đường nhịn không được rơi lệ, đau lòng ôm lấy cậu: "Đứa nhỏ này, lần sau cháu tuyệt đối không được làm chuyện ngốc nghếch thế nữa."

Đường Du cảm nhận được sự ấm áp của người thân, vội vàng gật đầu, ngoan ngoãn vô cùng.

Bà nội Đường yêu thương xoa xoa mặt cậu, rồi quay qua phía Ân Triển cùng Mặc Lam, bảo bọn họ cùng nhau về nhà, tuy rằng khách sạn bị nổ, nhưng không thể vì như vậy mà ảnh hưởng đến tâm tình, bà định xuống bếptự tay nấu cho cháu trai bát mì trường thọ. Bọn Ân Triển lập tức đồng ý, cùng nhau rời đi.

Mọi người nói cười nói vui vẻ, không khí lại trở nên náo nhiệt. Nhóm người lớn ăn cơm xong liền đi nghỉ ngơi, bảo Đường Du cùng bọn họ đi chơi. Đường Du ngoan ngoãn vâng lời, cùng bọn họ thương lượng kéo đến câu lạc bộ cao cấp, vui chơi thác loạn đến thâu đêm, cuối cùng mơ mơ màng màng được dìu vào phòngkhách.

Ân Triển cũng giả vờ uống say, và cũng được đỡ vào trong, yên lặng chờ bọn họ đi ra ngoài hết, xoay người nhìn Đường Du, tháo chuỗi ngọc của cậu ra.

Đường Du mơ hồ lẩm bẩm, nhúc nhích người, lăn vào trong ngực của hắn.

Ân Triển: "…"

Đường Du duỗi móng vuốt níu lấy hắn cọ cọ, tiếp tục ngủ.

Ân Triển nắm cổ áo kéo cậu ra, thấy cậu vẫn ráng bám lấy mình cọ, bèn mặc kệ cậu, vươn tay mở đèn ở đầu giường, nghiêm túc kiểm tra chuỗi vòng ngọc, cuối cùng cũng không tìm được thêm được manh mối gì khác ban ngày, đành phải đeo trả lại cho cậu.

Hắn rơi vào trầm tư.

Dẫu sao đây cũng là thế giới thật sự, kính bồ đề can thiệp cũng có hạn, nếu thật sự linh hồn của Tư Nam ở trong gương, năng lực hắn là cũng có hạn, cho nên việc hôm nay xảy ra đến cùng có phải do Tư Nam làm không? Chẳng lẽ thật sự chỉ là trùng hợp?

Nhưng xác thực biểu hiện của Đường Du lại có vấn đề… Hắn không khỏi quay sang nhìn người bên cạnh, lúc này Đường Du không biết mơ thấy chuyện gì thú vị, ha ha cười nhỏ, cuộn cuộn người về phía hắn, Ân Triển lại không còn gì để nói.

Cơn phong ba mau chóng lắng xuống, cuộc sống trở lại quy luật như thường.

Cả kỳ nghỉ hè bọn họ tha hồ chơi bời, sau đó nghênh đón cuộc sống đại học tốt đẹp.

Không hề nghi ngờ Đường Du lại trở thành nhân vật nổi bật, mọi người thấy cậu luôncùng Ân Triển một chỗ, cho rằng bọn họ là một đôi, cho nên cũng không có tâm tư gì, tuy rằng sau đó biết được đây là hiểu lầm mà theo đuổi cậu, nhưng Đường Du chẳng có hứng thú với ai cả, trực tiếp từ chối hết, nếu như vẫn cố chấp, sẽ bị Ân Triển thu thập, đành phải xa xa mà nhìn cậu.

Nam Cung Nhiên cùng Mặc Lam cuối cùng cũng thành một đôi, nữa đường Nguyệt Giản muốn chen chân vô, bị ngược cho một trận, hết hy vọng trở về nước. Đường Du thì vẫn luôn nhớ rõ ca cậu thích vòng chuỗi ngọc, cho nên sinh nhật năm đó của Ân Triển, cậu làm một chuỗi giống y chang tặng cho hắn, làm cho Ân Triển phải dở khóc dở cười.

Nhoáng một cái thời gian đã trôi qua, bọn họ háo hức tốt nghiệp, có người chọn học chuyên sâu, có người tiến vào xã hội tìm được công việc yêu thích, nhưng chỉ cần có thời gian bọn họ lại lại cùng nhau tụ tập.

Đường Du cùng Ân Triển vẫn duy trì tình trạng như cũ —— đến Nam Cung Nhiên cùng Mặc Lam kết hôn, đến ngu ngốc Long Yến Tây sau khi trải qua vô số lần theo đuổi Đường Du không có kết quả cũng hết hy vọng, đến hắn tìm một cô bạn gái xinh đẹp, lại đến khi hắn cùng với bạn gái kết hôn —— quan hệ hai người vẫn như cũ không thay đổi.

Người thân hai bên sốt ruột vô cùng, anh cả nhà họ đường Đường Tư Triết không quản ngàn dặm xa xôi trở về nước, gọi em trai vào phòng khách hỏi cậu nghĩ như thế nào, cùng Ân Triển không rõ ràng như vậy là xảy ra chuyện gì. Đường Du trợn to hai mắt, giống như nghe được chuyện gì đáng sợ lắm: “Anh ấy là anh của em mà!”

Đường Tư Triết nhắc nhở: “Không có quan hệ huyết thống.”

Đường Du nói không thèm nghĩ: “Nhưng còn thân hơn anh ruột nữa.”

“…” Đường Tư Triết nói, “Không có cảm giác tim đập loạn hả?”

Đường Du nói: “Không có.”

Đường Tư Triết hỏi: “Vậy em có thích ai không?”

Đường Du nói: “Cũng không có.”

Đường Tư Triết lại hỏi: “Em thích trai hay gái?”

Đường Du nói: “Em không biết.”

“…” Đường Tư Triết suy nghĩ về khả năng em trai mình và Ân Triển từ tình bạn chuyển sang tình yêu, âm thầm chịu thua, anhđi tìm người nhà họ Túc, hỏi kết quả của bọn họ.

Vẻ mặt của người nhà họ Túc vô cùng thê thảm, mặc dù lúc này Ân Triển vẫn chưa hoàn toàn nắm quyền, nhưng cũng đã là một nửa chủ nhân, quả thực trò giỏi hơn thầy hậu sinh khả úy, luôn khiến người khác cảm thấy thâm sâu khó dò, nếu bọn họ có thể hỏi được cái gì từ hắn mới giỏi đó.

Đường Tư Triết cảm thấy đây cũng không phải cách, cùng bọn họ tính toán nghĩ ra một cách:cưới trước yêu sau.

Có điều lý do của bọn họ là thế này: người nhà họ Đường luôn bận rộn, không thể lúc nào cũng ở cạnh Đường Du, mà gia chủ nhà họ Túc cùng vợ quyết định đi du lịch, cũng không thường ở bên con trai, lỡ như có việc cần chữ ký của người thân thì làm thế nào? Cho nên không bằng kết hôn, về sau nếu tìm được người mình thíchlại ly hôn.

Ân Triển cười như không cười: “Thật là hiểu ý mà.”

Người nhà họ Túc bị hắn cười khiến toàn thân đều run sợ, liên tục nhấn mạnh nói đều là suy nghĩ cho bọn họ. Ân Triển không nói gì, lén lút tìm Đường Du, thăm dò ý của cậu. Đường Du cao hứng nói: "Em cảm thấy như thế rất tốt mà, mắc công các anh của em chạy qua chạy lại."

Ân Triển vừa nghe liền biết Đường gia đã tẩy não cậu trước rồi,đang định nhắc nhở cậu, nhưng lời nói đến bên miệng chợt dừng, nói: "Tùy ý ngươi."

Vì thế hai người kết hôn, tổ chức bữa tiệc, buổi tối nằm trên chiếc giường cưới đỏ thẫm nói chuyện phiếm.

Lúc ban ngày Đường Du bị một đám người ồn ào bắt bọn họ hôn nhau mới cảm thấy không ổn, hỏi: "Ca, vạn nhất ngươi tìm được người mình thích, người ấy cũng thích ca, nhưng tưởng ca đã kết hôn liền rời xa ca, vậy thì phải làm sao?"

Ân Triển nói: "Không đâu."

Đường Du không hiểu: "Sao lại không?"

Ân Triển nói: "Chắc là ta sẽ không tìm được người mình thích."

Đường Du kinh ngạc: "Tại sao?"

Ân Triển cười cười: "Đừng hỏi nhiều như vậy, ngươi ngủ đi, về sau nếu gặp được người mình thích nói cho ta biết."

Đường Du gật đầu đồng ý, rất nhanh chìm vào giấc ngủ. Ân Triển lẳng lặng nằm bên cạnh nhìn cậu.

Vì sao?

Bởi vì vết thương vẫn chưa lành.

Khi đó nhìn người yêu chết đi, thân thể dường như bị băm ra thành thịt nát, đau đớn vô cùng, cho đến bây giờ hắn đều không thể quên nỗi đau như đem người sống tra tấn đến chết.Hắn vốn định cùng đi, sau suy nghĩ lại cảm thấy không cam lòng, hắn muốn chứng minh bản thân mình là đúng, bởi vậy cùng thiên đạo đối nghịch trở thành thú vui lớn nhất của hắn hiện nay.

Chỉ tiếc người nào đó vẫn luôn không hiểu.

Hắn nhéo nhéo mặt Đường Du, nhắm mắt lại, đên nửa đêm mới miễn cưỡng ngủ được.

Hắn vốn định thử xem kính bồ đề thấy bọn họ kết hôn có thể thả người trở vềhay không, kết quả ngày hôm sau mở mắt vẫn còn ở nơi này, trong lòng thở dài, bắt đầu thành thành thật thật trải qua cuộc sống.

Sinh hoạt sau khi kết hôn cùng trước kia không có nửa điểm khác nhau, Ân Triển biết Đường Du là cô nhi, cho nên chỉ cần có thời gian rảnh sẽ cùng cậu đi ra ngoài chơi, dạy cậu rất nhiều điều, đôi khi ngẫu nhiên thấy cậu ngốc ngốc làm ra việc gì sai lầm, thì không thèm nể mặt cười lớn tiếng.

Mười năm, hai mươi năm… Quan hệ của bọn họ vẫn như thế.

Người nhà hai bên đều chưa thấy qua chuyện kỳ lạ như thế, đều chết lặng.

Ân Triển cũng kỳ quái, hắn thậm chí còn nghi ngờ không biết Đường Du có thích mình hay không, còn cố ý thăm dò, nhưng vẫn không có chút thu hoạch nào. Hắn lặng yên nhìn Đường Du, nghĩ thầm cho dù nhóc này chưa từng yêu đương nên chậm tiêu, nhưng lâu như vậy cũng hẳn là nên cảm thấy hứng thú với ai đó, như bây giờ thật giống như… Trong lòng hắn khẽ động, đây quả thực giống như là không có sợi dây tình cảm.

Đường Du không rõ hắn đang nghĩ gì, mua đồ ăn vặt, vui vẻ đi qua tìm hắn.

Ân Triển thấy cậu ăn đến vẻ mặt đầy thỏa mãn, bất đắc dĩ xoa đầu cậu: "Lớn vậy rồi, có chút tiền đồ đi."

Đường Du mỉm cười, nhắm mắt theo đuôi cùng hắn rời đi.

Điểm tốt của y học phát triển là con người có thể sống rất thọ, bọn họ sống cùng nhau vài thập niên,so với trước đây Ân Triển ở cùng người yêu còn lâu hơn, hai người tuy rằng không có cảm giác đỏ mặt tim đập,

nhưng vẫn rất ấm áp, có lúc Ân Triển thậm chí cảm thấy cứ như vậy cũng tốt lắm, nhưng suy nghĩ vừa dâng lên đã bị hắn áp chế.

Hôm nay Ân Triển xách bình nước tưới hoa, bỗng nhiên cảm thấy tim đập liên hồi, dường như có việc gì đó sắp xảy ra, hắn vội vàng đi tìm Đường Du, từ xa xa thấy cậu đang nằm phơi nắng trên chiếc ghế dài đặt ở hành lang, hai mắt nhắm chặt, hình như đã ngủ.

Hắn vội bước tới, thấy tay cậu để trên đùi chậm rãi rủ xuống, con ngươi chợt co rút, bình nước trên tay rơi xuống đất.

Cảm giác quen thuộc khi linh hồn bị rút ra rốt cục truyền đến, trước khi hoàn toàn hôn mê, hắn nhìn thấy chuỗi ngọc của Đường Du đang phát sáng, nhưng cũng rất mờ nhạt, tựa hồ chỉ là ảo giác, nhưng cũng đã muộn để xem xét cẩn thận, ngay sau đó hắn chìm vào trong vực sâu của ý thức.

20. Chương 20: Niên Thiếu Rực Rỡ 1

Đây là thời thơ ấu của cậu

Đường Du nghĩ mình chẳng qua chỉ ngủ một giấc thôi mà, sao vừa mở mắt lại phát hiện đang bị một mảng sáng trắng bao phủ, còn thân thể lại hóa thành dáng vẻ lúc còn trẻ. Cậu mờ mịt giây lát, sau đó mới ý thức được có lẽ mình đã chết rồi, cảm thấy tiếc nuối trước khi đi chưa kịp cùng ca cậu nói lời nào.

Có lẽ là cả đời này bình thản vô ưu, nên tuy rằng sống đến tuổi già, nhưng tâm tính của cậu lại không có gì thay đổi, xem xét một hồi ý nghĩ đầu tiên chính là sau khi về nhà không biết hệ thống rốt cuộc đã ổn định chưa, còn kịp đi gửi chuyển phát nhanh không?

Còn nữa… Đây rốt cuộc là chỗ nào?

Cậu lại ngó nghiêng xung quanh, thấy phía trước càng lúc càng phát sáng, không khỏi nhắm mắt lại, ngay sau đó ngửi được một một mùi hương hoa, cậu ngẩng đầu, phát hiện mình đang đứng ở phía trên sườn núi, bầu trời xanh thẳm, mây trắng lượn lờ, cách đó không xa có một tòa cung điện, một góc mái hiên lộ ra từ trong rừng cây rậm rạp.

Núi Côn Lôn, cung Minh Trạch.

Trong đầu cậu đột nhiên hiện ra cái tên này, lại không cảm thấy bất ngờ, ngược lại còn thấy như thế mới đúng. Lúc này tầm mắt cậu vừa chuyển, theo bản năng cuối đầu, liếm liếm móng vuốt nhỏ trắng như tuyết.

Đáy lòng khẽ run lên, cậu nhớ ra rồi, đây là thời thơ ấu của cậu.

Mặc dù trong trí nhớ trước đây,cậu vốn là lớn lên trong cô nhi viện, nhưng bây giờ khi thân thể ở nơi đây, cậu lại biết được vô cùng rõ ràng —— đây mới là tuổi thơ của cậu.

Cậu là một con thú Bạch Trạch.

Cậu sinh ra trên núi Côn Lôn, lớn lên trên núi Côn Lôn, cậu vẫn luôn sống ở nơi đây rất rất nhiều năm, ngày tháng dài đằng đẵng nhưng cũng rất nhàn nhã. Cậu chưa từng gặp mặt phụ thân, còn mẫu thân vẫn luôn bận rộn, còn có công việc không bao giờ làm hết, bọn họ rất ít gặp nhau —— đương nhiên lúc đó cậu cũng chẳng cảm thấy có vấn đề gì cả, bây giờ nghĩ lại, cậu biết thời thơ ấu có cha mẹ bên cạnh mới là bình thường.

Tiểu Bạch Trạch cuộn mình nằm trên cỏ, khoang mũi tràn đầy mùi hương thoang thoảng khiến người cảm thấy thoải mái, cậu thích thú lăn vài vòng, bỗng nhiên phát hiện một luồng hơi thở vô cùng bá đạo mạnh mẽ ở trong cung Minh Trạch, hai cái chân ngắn ngủ vội vàng chạy về.

Còn chưa có tiến vào đại điện, cậu đã nghe được giọng nói xa lạ của một nam nhân, phẫn nộ nhưng vẫn cố kìm nén:

“Ta nghe nói bên cạnh ngươi có một đứa bé?”

Một giọng khác lạnh nhạt:

“Không có.”

Nam nhân đó lại hỏi:

“Nói, đứa bé kia từ đâu ra?”

“Ta nói không có là không…”

Người ngồi ở vị trí chủ tọa vừa nói được một nửa, móng trước bé nhỏ của Đường Du đúng lúc bước vào, hai người đồng loạt quay sang nhìn.

Trong điện yên tĩnh đến mức kim rơi cũng có thể nghe được, Đường Du nhìn mẫu thân cùng nam nhân áo đen xa lạ, trong một mảnh tĩnh lặng chớp chớp mắt, lại chớp chớp mắt, chậm rãi co móng vuốt về.Nam nhân áo đen lập tức tỉnh táo, xông lên phía trước ôm cậu lên, cậu hoảng sợ, bắt đầu giãy dụa, lại khó hiểu mà cảm thấy thực thân thiết, không nhịn được liếc mắt qua nhìn thử.

Người nam nhân này khoác áo choàng đen, cổ áo và cổ tay áo đều thêu hoa văn màu đen, trông rất phức tạp, khí thế của hắn rất mạnh mẽ, khuôn mặt lạnh lùng, ánh mắt sâu thẳm, con ngươi màu đỏ sậm, treo cái bộ dáng “Đại gia tính tình không tốt, phàm nhân chớ tới gần”.

Đường Du hơi sợ hắn, nhưng lại muốn ở bên cạnh hắn, co móng vuốt nhỏ giọng kêu một tiếng.

Nam nhân bỗng nhiên xoay người, cơn tức dâng lên:

“Trước đây không phải ngươi nói không giữ được con sao? Vậy đây là chuyện gì?!”

Trên chủ tọa Bạch Trạch xị mặt, rủ mắt nhìn chằm chằm mâm đựng trái cây trên bàn, dường như đã thả hồn lên trời, rõ ràng đang từ chối trả lời vấn đề của hắn.

Nam nhân híp lại mắt:

“Ta muốn mang con trở về Minh giới.”

Bạch Trạch lập tức nói:

“Ngươi nằm mơ!”

Nam nhân làm lơ không nghe, nhìn tiểu Bạch Trạch ở trong ngực, cố gắng giữ cho giọng nói dịu đi một ít:

“Ta là phụ thân của con, con tên là gì?”

Đường Du nói: “Đường Đường.”

“…”

Nam nhân lần thứ hai phẫn nộ ngẩng đầu quát:

“Nó tốt xấu gì cũng là con trai ta, tại sao ngươi có thể đặt tên này cho nó?”

Bạch Trạch thản nhiên nói:

“Nó thích ăn kẹo.”

Nam nhân nói:

“Ta muốn đổi tên cho nó, sau đó dẫn nó về Minh giới.”

Bạch Trạch lãnh mặt đứng lên:

“Ta nói ngươi nằm mơ đi!”

“Ngươi nên biết, trong cơ thể nó mang dòng máu của ta, nếu không thức tỉnh, bộ dáng cuả nó sẽ luôn mơ màng như thế, cũng sẽ mãi mãi không lớn được.”

Nam nhân từng chữ không ngừng nói

“Ngươi muốn nhìn thấy nó như vậy?”

“… Ta sẽ cố gắng tìm được cách.”

Bạch Trạch chậm rãi nói:

“Trước đây lúc tiểu Tiêu sinh ra ngươi cũng nói như vậy, kết quả đâu? Hắn bây giờ thức tỉnh rồi, nhưng thành bộ dáng thế nào?”

“Vậy cũng tốt hơn là cứ ngây ngây ngô ngô, gia tộc của chúng ta không thể có kẻ yếu “

Nam nhân vẻ mặt lạnh lùng, tạm dừng một chút, bổ sung nói

“Huống chi tiểu Tiêu đã có thể khống chế bản thân rồi, tốt hơn nhiều so với trước kia, tính cách của hắn như vậy chủ yếu là do thiếu tình yêu thương, ai kêu ngươi mỗi ngày bận rộn như vậy…”

Hắn đang nói một nửa, đột nhiên ý thức được một chuyện quan trọng, tức giận phun lửa

“Giờ không nói việc này, ngươi sinh con nhưng lại giấu diếm ta nhiều năm như vậy! Còn gạt ta nói không giữ được!”

Bạch Trạch quay về chủ vị ngồi, gương mặt không biểu tình, lại tiếp tục ngẩn người thả hồn phiêu du.

Nam nhân giận lắm, ngay sau đó như nghĩ đến điều gì, con mắt ửng đỏ:

“Khó trách mấy năm nay ta muốn đến đây ngươi đều không cho, nếu không phải lần này ta tình cờ biết được tin tức, ngươi còn muốn giấu ta bao lâu? Hả?”

Bạch Trạch tiếp tục im lặng.

Nam nhân chăm chú nhìn hắn, không nói một lời ôm lấy con trai xoay người muốn đi.

Bạch Trạch lạnh lùng nói:

“Hôm nay ngươi dám ôm con ra khỏi cửa, thì cả đời này đừng đến tìm ta.”

Gân xanh trên trán của nam nhân giựt giựt, ném con trai xuống quay trở về. Đường Du yên lặng co lại, sợ hãi nhìn bọn họ cãi nhau, thấy cái bàn quý giá của mẫu thân bị nam nhân đá một cước, loảng xoảng đập vào góc tường vỡ nát, cảm thấy khủng khiếp quá chừng, nhịn không được run run rẩy rẩy bò ra bên ngoài.

Ngay sau đó, bên tai bỗng truyền đến một cơn gió nhẹ, nam nhân chặn đường đi của cậu, từ trên cao nhìn cậu, khí thế uy nghiêm:

“Ta là Nhạc Chính Ngao, phụ thân của ngươi, ngoài ra ngươi còn có một ca ca, tên là Nhạc Chính Tiêu, bây giờ đang ở Minh giới.”

Đường Du nói: “Ò”

Nam nhân ra lệnh: “Gọi phụ thân.”

Đường Du nhận thấy trên người hắn có một loại hơi thở khiến cậu muốn gần gũi thân cận, ngoan ngoãn gọi:

“Phụ thân.”

Nam nhân khẽ gật đầu, trông khá vừa lòng, tiếp đó nắm lấy chỗ mềm mại phía sau cổ cậu ném ra ngoài, dặn dò một câu

“Lão tử và mẫu thân ngươi có chuyện cần nói, ngươi tự đi chơi thôi.”

Sau đó vung tay đóng rầm cửa điện.

Đường Du: “…”

Đường Du bị sự việc liên tiếp xảy ra khiến cho cậu mông lung,làm tổ trên đất nửa ngày không động, đang nghĩ xem nên đi đâu, một cô gái mặc chiếc áo màu sắc rực rỡ đi đến bên cạnh. Cậu nhớ rõ nàng, nàng tên An Quân, là loài chim Trọng Minh, bởi vì mẫu thân quá bận rộn, nên cậu từ nhỏ được nàng nuôi nấng.

An Quân xoa đầu cậu, ôm hắn đến một khu vườn nhỏ, hoa sen trong hồ nở rực rỡ, đẹp không sao tả xiết.Cậu nhảy lên bàn đá bên trong đình, lẳng lặng nhìn nàng. An Quân lại xoa đầu cậu, cười nói:

"Ngươi có chuyện muốn hỏi?"

Đường Du gật đầu.

An Quân kiên nhẫn kể cho cậu nghe.Vì thế Đường Du biết được phụ thân của cậu là quân chủ của Du Li chi cảnh ở Minh giới, là loài ác long địa ngục, trời sanh tính tình tàn bạo, chỉ có ở trước mặt mẫu thân mới có thể kềm chế tính tình được một chút.

Trong cơ thể của cậu chỉ có một nửa dòng máu ác long, bởi vậy cần phải tiến hành thức tỉnh, nếu không sẽ bị hạn chế mãi mãi không cách nào trưởng thành, dù qua ngàn năm vạn năm vẫn là một con thú con ngơ ngác ngây ngốc pháp lực thấp kém, sẽ không phát dục, cũng không biết thế nào là tình yêu.

Nhưng một khi thức tỉnh, tính cách của cậu dưới sự ảnh hưởng của dòng máu ác long sẽ sinh ra thay đổi, nếu không tốt sẽ trở nên tàn nhẫn khát máu, đó cũng là nguyên nhân Bạch Trạch không đồng ý để con trai nhỏ đến Minh giới, nhưng trên đời không có tường không thông gió, vẫn là bị quân chủ biết được.

An Quân nói rồi mới ý thức được mình đem vị quân chủ nào đó hình dung quá mức khủng bố, nếu như để hắn biết được là do nàng nói, Đường Đường cũng bởi vì vậy bắt đầu sợ hãi hắn, chắc chắn hắn sẽ trói nàng lại đem nướng trên lửa mất thôi.

Nàng vội vàng bổ sung:

"Gia tộc ác long vốn rất thưa thớt, bọn họ có một phương pháp nuôi dưỡng hài tử riêng, cho dù như thế nào đi nữa, quân chủ đều muốn tốt cho ngươi, đương nhiên chủ tử cũng là muốn tốt cho ngươi, chỉ là ý kiến của bọn họ khác nhau thôi."

Đường Du ừ một tiếng.

"Ngươi thì sao?"

An Quân nhìn cậu

"Đối với chuyện này, ngươi nghĩ như thế nào?"

Đường Du thấy không sao hết, cậu cảm thấy như vậy cũng tốt lắm mà, mỗi ngày trôi qua rất vui vẻ. An Quân biết đây là bởi vì cậu rất mơ hồ, chỉ cười cười, cũng không nói gì thêm.

Hai người ngồi trong chốc lát, An Quân phải về phòng luyện thuốc, Đường Du vui vẻ đi cùng nàng, ở trong phòng đan dược của nàng lăn qua lăn lại, đột nhiên ngửi được một mùi thơm ngọt ngào, lay lay tủ vài cái, phát hiện một quả nhỏ, nhẹ nhàng đánh hơi, vui vẻ ăn luôn.

An Quân nghe được tiếng động quay đầu lại, đầu tiên là nhìn thấy hình ảnh này, nàng nhanh chân chạy lên trước, mắt mở trừng trừng nhìn cậu nuốt xuống, nhất thời dở khóc dở cười:

"Lần sau đừng ăn đồ bậy bạ."

Đường Du muốn nói cậu ngửi thấy không có độc, lại phát hiện mình không thể nói ra tiếng được.

An Quân thấy hai mắt cậu trợn tròn, lại dở khóc dở cười, giải thích nói:

"Vật này là do Lục điện hạ ở thiên giới mang đến, sau khi ăn sẽ không nói được, dược tính duy trì liên tục ba ngày."

Đường Du chán nản gục đầu xuống.

"Không có việc gì, ta sẽ cố gắng nghĩ cách."

An Quân trấn an sờ sờ cậu, bảo cậu đi ra ngoài chơi, chú ý an toàn.

Đường Du rất mau quên, chạy ào ào trên cỏ, lăn lăn mấy vòng, vui vẻ trở lại. Cậu tản bộ mấy vòng, đang chuẩn bị trở về tìm An Quân, lúc này chợt thấy cách đó không xa có một con vừa giống bướm ngày lại vừa

giống bướm đêm, nhịn không được vồ lấy, kết quả bước hụt chân, lăn vòng vòng xuống triền núi, cuối cùng đụng rầm vào cái gì đó, mới dừng lại được.

Cậu ngẩng đầu, phát hiện trước mặt là một con hoàng kim mãng dài hơn hai mươi mét, cả người phủ đầy vảy.

Đường Du: " = ="

Đường Du trong tích tắc nhảy dựng lên lui về phía sau, cảnh giác mà nhìn nó chằm chằm. Hoàng kim mãng cũng cuộn lại một chỗ theo dõi cậu, cả hai đều không động đậy, không khí như đông cứng, đúng vào lúc này, nghe thấy cách đó không xa truyền đến một giọng nói:

"Ngươi đi đâu đó? Chúng ta phải về nhà."

"Đợi đã, hình như ta nghe có tiếng động."

Một người khác trả lời, nhanh tay đẩy bụi cỏ ra, bắt gặp bọn họ.

Đường Du nhìn qua, thấy người tới là một vị thiếu niên, khuôn mặt tuấn mỹ, quý khí mười phần.

Cậu vội vã nhìn hoàng kim mãng, thấy nó vẫn không nhúc nhích, bèn thử lui về phía thiếu niên một bước, rồi dừng lại nhìn nó, lại bước thêm bước nữa, rồi lại dừng lại nhìn nó, xác định nó thật sự sẽ không cử động nữa, mềm nhũn người duỗi móng vuốt ra trước mặt thiếu niên.

Thiếu niên nhìn xem buồn cười, đem cậu ôm lên cách xa hoàng kim mãng.

Người bạn của thiếu niên thấy thế sửng sốt:

"Đây là… thú Bạch Trạch?"

"Uhm, bị một con rắn dọa sợ."

Thiếu niên tìm chỗ ngồi xuống, đem thú Bạch Trạch thú đặt ở trên đùi, vuốt ve cưng nựng.

"Bị rắn dọa sợ?"

Người bạn kinh ngạc

"Con rắn phải bị nó dọa mới đúng chứ?"

Thiếu niên lên tiếng trả lời, nghĩ thầm dù thú Bạch Trạng còn nhỏ nhưng chung quy cũng là thần thú, hoàng kim mãng chắc chắn bị dọa cứng đờ, kết quả con thú nhỏ này thế nhưng cũng sợ cứng đờ… Hắn cảm thấy con vật trong ngực có chút ngốc, vươn tay gãi gãi cằm, thấy cậu thích ý nheo mắt, gợi lên một nụ cười:

"Ngươi nói ta mang nó về nuôi được không?"

Người bạn nói:

"Ngươi đừng đùa, muốn bị người ta tìm tới nhà hả?"

Thiếu niên phát hiện động vật trong ngực cũng lo lắng nhìn hắn, cũng bắt đầu nhích ra ngoài, nhớ tới thúBạch Trạch có thể nghe được tiếng người,hiểu được lời hắn nói, đem cậu kéo trở về:

"Đùa ngươi thôi."

Đường Du hoài nghi nhìn hắn.

Thiếu niên lại gãi gãi cằm cậu, thấy cậu nhanh chóng thả lỏng cảnh giác, cái đuôi còn lắc lắc, cảm thấy thật thú vị, cười nói:

"Tiểu Bạch Trạch, ta tên Ân Triển, còn ngươi, tên gọi là gì?"

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Tôi cảm thấy cần phải bò lên đây trong chương này thêm một phần tác giả nói ra suy nghĩ của mình.

Điều này rất dễ đoán, một chương trước Ân Triển nhìn thấy chuỗi ngọc sáng lên, còn chương này mở đầu Đường Du bị ánh sáng vây quanh, cho thấy rõ ánh sáng này là quá khứ của cậu, không phải do linh hồn lại

xuyên qua, bởi vì căn bản cậu không thấy mấy chữ "Hệ thống đang hỏng ", cho nên không có xuyên qua, chỉ là một đoạn quá khứ.

Trước đó có chương Ân Triển cùng Đường Du đi trượt tuyết, Ân Triển nói Đường Du "Có chút giống..." Kết quả Đường Du không nghe rõ —— hình ảnh đó, Ân Triển nói chính là tiểu Bạch Trạch ~

21. Chương 21: Niên Thiếu Rực Rỡ 2

Quả cầu kia, ngươi qua đây

Đường Du nói không ra tiếng, chỉ có thể nhìn hắn.

Ân Triển thử mấy lần vẫn không thể khiến cậu mở miệng, thấy cậu ngơ ngác ngây ngốc, đoán chắc do vẫn là thú con nên thế, sờ sờ đầu của cậu. Đường Du nằm trên đùi hắn từ từ bình tĩnh, rốt cục thoát khỏi sợ hãi khôi phục lại, ngồi dậy liếm liếm móng vuốt nhỏ, sau đó lại dùng móng vuốt nhỏ lau mặt, nhảy xuống muốn về nhà. Ân Triển chỉ lặng lẽ nhìn cậu, không có ngăn cản, dù sao bọn họ cũng phải về minh giới.

Đường Du rất cảm kích hắn đã cứu mình, cọ cọ hắn một hồi mới rời đi, kết quả vừa tiến vào bụi cỏ đã thấy, toàn bộ thân thể của hoàng kim mãng không biết từ bao giờ đã duỗi ra hoàn toàn, ngồi ở nơi ấy chặn hết đường đi, lúc này nghe thấy tiếng động, nó đột nhiên nhìn về phía cậu, Đường Du không nói hai lời lại chạy trở về.

Ân Triển chưa đứng dậy, nhìn cậu run run rẩy rẩy bò lên chân mình cuộn người, hiểu rõ hỏi:

"Con rắn còn ở đó?"

Đường Du sợ hãi gật đầu.

Ân Triển nói:

"Nó sẽ không ăn ngươi, đi qua đi."

Đường Du không dám, ngập ngừng duỗi móng vuốt chỉa chỉa hướng triền núi, vẻ mặt chờ mong, muốn nhờ hắn mang mình trở về. Ân Triển kiên nhẫn xoa dịucậu, thấy cậu vẫn làm tổ không nhúc nhích, cảm thấy rất ngạc nhiên, vật nhỏ này nói như thế nào cũng là thần thú, không biết rằng bản thân mình đối với đa số động vật có tính uy hiếp sao? Chẳng lẽ là huyết thống không thuần?

Hắn không nhịn được nhào nặn móng vuốt cậu, lăn qua lộn lại kiểm tra thử xem, phát hiện toàn bộ quá trình vật nhỏ đều không kêu tiếng nào, lại bắt đầu suy đoán hay cậu là bị câm?

Đường Du không hiểu ra sao, ngoan ngoãn mặc hắn xoa nắn, ngơ ngác nhìn hắn.

Ân Triển lại cảm thấy thú vị quá đi thôi, hỏi:

"Nhà của ta chơi rất vui, thật không muốn theo ta trở về?"

Đường Du gật đầu, kiên nhẫn duỗi móng vuốt chỉ hướng triền núi.

Ân Triển thời niên thiếukhông xấu xa giống sau này, thấy thế liền ôm cậu đứng lên, tạm biệt người bạn đi cùng, chuẩn bị đưa tiểu Bạch Trạch về nhà. Hoàng kim mãng có lẽ là bị dọa sợ, toàn thân nhũn ra nằm đơ ở đó, thở cũng không dám thở mạnh.

Đường Du vừa nhìn thấy nó, vội vàng chui vàotrong ngực Ân Triển.

Ân Triển nhẹ nhàng cười cười, bước qua hoàng kim mãng đáng thương, dưới sự hướng dẫn của tiểu Bạch Trạch đi đến bãi cỏ trước cung minh trạch, buông cậu xuống xoa xoa đầu:

"Ta đi đây tiểu Bạch Trạch, về sau có duyên gặp lại nha."

Đường Du nhìn theo hắn rời đi, nghe thấy xa xa truyền đến tiếng gọi của An Quân, tung tăng chạy về phía nàng, thấy nàng thành công phối được thuốc giải, không thể chờ đợi được ăn ngay, cuối cùng cũng nói chuyện được rồi.

An Quân còn phải chế thuốc, không có ở cùng cậu.Vì thế Đường Du tự mình đi chơi, còn đi đến đại điện nhìn thử, phát hiện đại môn vẫn đóng chặt, bèn bỏ chạy đến nơi khác chơi, tại triền núi lăn vài vòng, cuối cùng chui vào làm tổ trong cái giỏ dưới mái hiên, ngủ thiếp đi.

Khi quân chủ Du Li chi cảnh đi ra, nhìn thấy con trai mình cuộn thành một quả cầu tựa hồ đang ngủ, bèn đi qua nhìn xem. Lúc này Đường Du vừa mới tỉnh dậy, lắc lắc đầu, quân chủ lập tức lui về phía sau, mặt không đổi sắc ngồi xuống ghế đá bên trong đình.

Hoàn cảnh sinh tồn tàn khốc cùng huyết mạch truyền thừa, khiến cho người trong bộ tộc bọn họ sẽ không cưng chiều hài tử, cộng thêm luôn luôn mạnh mẽ, bởi vậy hầu như sẽ không ở trước mặt người khác biểu hiện ra một mặt mềm mại. Hắn nghiêm mặt, rót cho mình một chén nước, thong thả uống.

Đường Du vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo, đầu tiên là mơ màng cuộn cuộn, sau khi tĩnh táo mới ngẩng đầu, lười biếng duỗi lưng, theo thói quen tính lăn một vòng, nhưng đang nằm trong ổnên tạm thời không lăn được, cái đuôi vung vẩy. Tiểu Bạch Trạch lúc còn nhỏ vẫn chưa có uy nghiêm như khi trưởng thành, lông trên người vừa mềm vừa bông xù, nhìn từ xa tựa như một quả cầu.

Quân chủ im lặng chăm chú nhìn, rất muốn ôm đến xoa nắn, nhưng vẫn bình tĩnh ngồi đó, vẻ mặt lạnh lùng.

Đường Du lại nằm thêm một lát mới chậm rãi ngồi dậy liếm móng vuốt, liếm vô cùng chăm chỉ.

Quân chủ ho một tiếng, lạnh nhạt ra lệnh:

“Quả cầu kia, ngươi qua đây.”

Đường Du lúc này mới chú ý tới hắn, nhìn quanh quất, phát hiện chung quanh chỉ có hai người bọn họ, cho nên chắc là phụ thân đang gọi mình, bèn vươn chân ngắn chạy tới, sau đó phần da mềm mại ở cổ bị túm lấy xách lên.

Quân chủ đem con trai đặt ở trên bàn đá: “Chúng ta nói chuyện.”

“A.” hai chi trước trắng như tuyết của Đường Du chấm đất, ngoan ngoãn ngồi xuống nhìn hắn. dây thần kinh ngón tay của Quân chủ run run, hơi dời ánh mắt, hỏi:

“Lúc trước nương của ngươi nói ta như thế nào?”

Đường Du nói:

“Hắn không có nhắc tới ngươi.”

“...”

Quân chủ lập tức nổi giận vỗ bàn, phun lửa

“Cái gì?!”

Đường Du sợ tới mức cả người run lên, mông nhỏ nhích nhích về phía sau.

Quân chủ kịp lúc bình tĩnh lại:

“Vậy còn ngươi? Không có hỏi hắn phụ thân ngươi là ai hả?”

Đường Du nói:

“Có hỏi, hắn nói sau này sẽ nói cho ta biết.”

Quân chủ hiểu rõ:

“Sau đó không nhắc lại việc này?”

Đường Du trung thực mà ừ một tiếng, quân chủ hừ lạnh, đem thân phận của mình nói cho con trai nghe, cũng bảo cậu chuẩn bị sẵn sàng, bọn họ lập tức trở về minh giới. Đường Du chớp mắt mấy cái:

"Mẹ ta đồng ý?"

Quân chủ trốn tránh không đáp, trầm giọng nói:

"Chút nữa gặp nương của ngươi, ngươi phải nói với hăn ngươi muốn trở nên mạnh mẽ, sau đó đồng ý theo ta trở về."

Đường Du nói: "… A?"

Quân chủ hai mắt đỏ sẫm không nháy mắt nhìn cậu, uy thế mạnh mẽ:

"Có nghe thấy không?"

"Nghe thấy ạ."

Đường Du lên tiếng trả lời, tiếp tục cùng hắn nói chuyện phiếm, ngoan ngoãn nhu thuận.

Quân chủ nhìn thấy thích lắm, nhưng trên mặt không lộ ra tí nào, vẫn uy nghiêm như thế. Hắn không biết như thế nào ở cùng con cái, chốc lát liền buông con trai xuống, để cậu muốn chơi gì thì chơi.vì thế Đường Du lại tung tăng chạy đi, chờ đến chạng vạng mới thấy mẫu thân đi ra, bèn đi đến dựa theo phụ thân dặn dò nói cho nương biết.

Bạch Trạch hỏi:

"Là hắn bảo con nói như vậy?"

Đường Du không biết nói dối, gật đầu.

Quân chủ: "…"

Bạch Trạch thản nhiên nói:

"Không cần nghe lời hắn, con cứ ngoan ngoãn ở trong núi Côn Lôn ."

Đường Du nói: "Dạ"

Quân chủ: "…"

Quân chủ nổi giận rồi, muốn xách con trai đến dạy cho một trận, Bạch Trạch đương nhiên không cho, hai người một lời không hợp lại đánh nhào vô đánh nhau. Đường Du giống như một ngọn cỏ nhỏ trong cuồng phong bão tố, co móng vuốt ở giữa hai người run run, sau đó đượcAn Quân cũng đang run rẩy ôm lấy, cùng nhau lao ra ngoài. Quân chủ đang băn khoăn tự hỏi khả năng trộm đi con trai, thấy thế lạnh lùng trừng mắt:

"An Quân, ngươi dám xen vào việc của người khác, bản quân nuốt sống ngươi!"

An Quân:

"…"

Thật là độc ác..hức, còn không bằng như trước đánh ngất rồi đem nướng, ít nhất được chết một cách mau lẹ..hức!

Bạch Trạch nhìn qua:

"Không cần để ý đến hắn, ẵm đường đường trở về phòng."

"Đường cái gì mà đường!"

Quân chủ vừa nghe thấy tên này càng thêm nổi giận, vỗ bàn nói

"Ta muốn đổi tên khác cho hắn!"

Bạch Trạch lạnh lùng nhìn hắn, từ trong thư phòng cầm ra một quyển từ điển thật dày đưa cho hắn, kêu hắn cầm.Đối với thái độ của hắn quân chủ cảm thấy vừa lòng, cầm lật lật hai trang, ngay sau đó nhận ra không đúng, hung hãn ném sách xuống đất:

"Ngươi đừng hòng dời đi sự chú ý của ta, hắn phải cùng ta đi minh giới, không thức tỉnh hắn ngay cả cá hình người đều không biến hóa được!"

Bạch Trạch nhấn mạnh từng chữ:

"Đây là sách ta mới mua."

Quân chủ đạo:

"Có cái gì quý hiếm chứ, ta mua cho ngươi một quyển mới."

Bạch Trạch nói:

"Ta chỉ thích cuốn này."

"…"

Quân chủ ngẩnh cổ, khuôn mặt nổi giận nhìn hắn chòng chọc, tịnh tâm một lúc mới liếc mắt nhìn An Quân, thấy người sau thức biết điều ôm con trai chạy đi, lúc này mới hạ mình cuối xuống nhặt sách lên cất, tiếp tục cùng Bạch Trạch cãi nhau.

Hai người đều quá mạnh mẽ, cãi đến qua nửa đêm cũng không có kết quả, từ đó quân chủ luôn ở tại minh trạch cung, Bạch Trạch sợ hắn trộm ôm đường đường đi, hiếm thấy không đi thiên giới làm việc, mà ở nhàtrông chừng bọn họ. Đương nhiên hắn vẫn rất bận, quân chủ bènnhân lúc hắn xử lý công việc đi tìm con trai, hỏi cậu có muốnbiến thành người hay không.

Đường Du nói:

"Sao cũng được, con cảm thấy như vậy rất tốt mà!"

Quân chủ cả giận nói:

"Tốt cái gì mà tốt, ngươi là long, không muốn biến thành long sao? Sau khi thức tỉnh ngươi có thể có ba loại hình thái, không tốt hơn hả?"

Đường Du yếu ớt nói:

"Sao… cũng được."

Quân chủ hỏi:

"Chẳng lẽ ngươi không muốn trở nên mạnh mẽ? Không muốn ra bên ngoài chơi?"

Đường Du thanh âm càng thêm mỏng manh:

"… sao cũng được, con không sao hết, nơi này cũng rất tốt… mà…"

Quân chủ muốngiơ tay lên đập bàn, nhưng ngay sau đó nghĩ đến con trai đang bị vây ở thời kỳ ngây thơ, hơn nữachưa bao giờ rời khỏi núi Côn Lôn, có quan niệm này cũng không trách được, hắn áp chế lửa giận, vẫn là nên thu phục Bạch Trạch trước, cũng gọi con trai lớn là Nhạc Chính Tiêu đến, để Bạch Trạch nhìn thấy sự thay đổi của con trai lớn, không cần phải kháng cự nữa.

Nhạc Chính Tiêu khoác chiếc áo choàng trắng tinh một hạt bụi cũng không có, vừa nhã nhặn lại thanh tú, nhìn về phía Bạch Trạch:

"Mẫu thân, nghe phụ thân nói con có một đệ đệ?"

Bạch Trạch đã rất lâu chưa gặp con trai lớn, tỉ mỉ xem xét hắn, gật gật đầu.

"Ở đâu?"

Nhạc Chính Tiêu vừa dứt lời, cơ hồ ngay lập tức phát hiện quả cầu trắng đang nằm trong bụi cỏ cách đó không xa ngước nhìn hắn, vội vàng tiến lên ôm lấy cậu, ấn vào trong ngực nhiệt tình xoa nắn, đang định

nghe lời phụ thân phân phó diễn một cảnh huynh đệ tình thâm, kết quả không khống chế được sức lực, bên tai vang lên tiếng răng rắc nhỏ nhỏ.

Bạch Trạch:

"…"

Quân chủ:

"…"

An Quân:

"…"

Nhạc Chính Tiêu:

"…"

Trường hợp yên tĩnh một cách quỷ dị, Đường Du nâng lên chân trước bị bẻ gãy, hốc mắt hồng hồng:

"Hu hu hu…"

Nhạc Chính Tiêu sắc mặt bình tĩnh đem đệ đệ giao cho An Quân, chậm rãi chỉnh lạiáo bào trắng hơi loạn, trịnh trọng nói

"Mẫu thân, con chợt nhớ tới còn có việc, con phải về trước đây."

Hắn nói đi là đi, nhanh chóng bước ra khỏi cung minh trạch, quân chủ hoàn hồn, đuổi theo đè hắn lại muốn đánh cho một trận, Nhạc Chính Tiêu sẽ không chịu đứng yên cho hắn đánh, vừa trốn vừa nói:

"Là ngươi bảo ta lại đây, làm hỏng việc cũng không thể trách ta! Hơn nữa có việc gì lớn đâu chứ, trực tiếp bắt nó về minh giới không phải được rồi sao, còn cần ta dạy cho ngươi hả?"

Gân xanh trên trán Bạch Trạch giật giật, lấy pháp khí đánh bọn họ văng ra ngoài.

Thời điểm Lục điện hạ Nguyên Lạc tới, thấy nơi này như bị bão tố quét qua vô cùng thê thảm,lúc này móng vuốt của Đường Du đã được An Quân chữa khỏi, nhìn thấy hắn liền vui vẻ chạy tới. Người nọ là khách quen của núi Côn Lôn, thường xuyên sẽ cho cậu ăn kẹo, đương nhiên… Còn có mấy món đồ lạ lùng kỳ quái, ví dụ như trái cây lần trước làm cho người ta không nói được.

Nguyên Lạc mỉm cười ôm cậu lên, đưa cho cậu một viên kẹo, thấy cậu thích thú nheo nheo mắt, xoa xoa cậu.

Đường Du cọ cọ hắn, tò mò mà nhìn về thiếu niên bên cạnhhắn. Lúc này Bạch Trạch cũng đã quay về, cũng nhìn thiếu niên đến cùng Nguyên Lạc, sau đó quay sang chờ Nguyên Lạc trả lời.

"Ta nhớ lần trước ngươi luôn bảo mình bận quá, không có ai cùng đường đường chơi, cho nên ta tìm đến cho hắn một người bạn "

Nguyên Lạc nói rồi nhìn thiếu niên

"Đây chính là thú Bạch Trạch ta đã nói với ngươi, rất đáng yêu đúng không?"

Thiếu niên cười đáp lời, sờ sờ đầu Đường Du: "Chào Đường Đường, ta là Tư Nam."

22. Chương 22-1: Niên Thiếu Rực Rỡ 3

Cho dù bị mổ bụng moi tim, con cũng phải nhớ con vẫn còn sống.

Đường Du cũng không biết rõ thân phận của Tư Nam là gì.

Cậu chỉ biết thiếu niên xinh xắn này vẫn luôn sống ở Thiên giới, tính tình rất tốt, nụ cười ôn hòa, khiến người ta chẳng thể nào ghét nổi.Bạch Trạch biết Nguyên Lạc làm việc gì cũng có lý do của mình.Vị Lục điện hạ Nguyên Lạc này tuy rằng không màng danh lợi, thích yên tĩnh, nhưng tâm tư của hắn người khác khó mà đoán được, có lẽ cũng chỉ có đám nhân tài của thái từ luôn quan hệ tốt với hắn mới hiểu được hắn.

Hắn ra hiệu cho An Quân dẫn Tư Nam đi chọn phòng, đợi bon họ đi xa mới hỏi Nguyên Lạc: "Mục đích?"

Nguyên Lạc mỉm cười ôn hòa:

"Tìm bạn chơi với Đường Đường."

Bạch Trạch chăm chú nhìn hắn một lúc lâu, đổi câu hỏi khác:

"Y có nội tình gì à?"

"Chỉ là đứa bé bình thường ở Thiên giới thôi "

Nguyên Lạc ôm tiểu Bạch Trạch tìm chỗ ngồi xuống, vui vẻ vuốt ve bộ lông mềm mại của cậu

"Từ sau lần trước ngươi nói ngươi quá bận rộn, ta đã dự định tìm một người làm bạn với nó, với lại hôm nay sẽ nhớ tới ngươi, là vì ta nghe được một chuyện thú vị."

Bạch Trạch hỏi:

"Cái gì?"

"Từ đó đến nay mọi người đều muốn biết một đáp án mà, tính cách của ngươi và vị quân chủ kia hoàn toàn khác nhau, cả hai đều là người mạnh mẽ, năm đó rốt cuộc là vì cái gì lại ở cùng nhau "

Nguyên Lạc cười nói

"Mấy ngày hôm trước ta nghe được mấy loại suy đoán, ngươi có thể nói cho ta biết cái nào đúng nhất chứ."

Bạch Trạch lạnh nhạt nhìn hắn.

Nguyên Lạc phát hiện Đường Du tò mò ngẩng đầu nhìn lên, lại nhét cho cậu một viên kẹo, cười nói:

"Suy đoán thứ nhất là: quân chủ đến tuổi kết hôn… Uhm, nói thông tục chính là đến kỳ động dục, một ngày nào đó hắn tình cờ gặp ngươi, nhất thời ngạc nhiên với nhan sắc của ngươi, bèn dùng thức ăn dụ dỗ ngươi mang về nhà, tuy rằng sau đó lại phát hiện cả hai không hợp tính, nhưng phu nhân cũng đã lấy về nhà, nên thế nào cũng không thể ghét bỏ."

Bạch Trạch:

"…"

Nguyên Lạc ôn hòa nói:

"Suy đoán thứ hai là ngươi có việc đi minh giới, trùng hợp gặp gỡ quân chủ, hai người một lời không hợp lao vô đánh nhau, ngươi tát quân chủ một cái, quân chủ đè ngươi đập một trận, sau đó ngươi hóa ra nguyên hình dẫm hắn xuống dưới đất, bắt đầu nhảy tưng tưng trên người hắn, quân chủ cũng biến thân, quất đuôi đánh bay ngươi, sau đó hai người cảm thấy đối phương thật đặc biệt."

Bạch Trạch nói:

"… Câm miệng."

Nguyên lạc cười hỏi:

"Suy đoán thứ ba so với hai cái trước cònthú vị hơn, thật không muốn nghe?"

Bạch Trạch không đáp, chỉ lãnh đạm nhìn hắn.

Nguyên Lạc mỉm cười nhẹ nhàng thở ra, biết điều không noi nữa, lấy ra một bọc kẹo đưa cho tiểu Bạch Trạch, xoa nắn móng vuốt nhỏ mềm mềm của cậu, đứng dậy nói:

"Ta đi đây, hôm khác lại đến thăm ngươi."

Bạch Trạch nhìn theo hắn rời đi, nhìn thấy con trai duỗi móng vuốt đẩy gói kẹo, nhanh tay cầm lấy, dặn cậu không được ăn nhiều quá. Đường Du luôn luôn nghe lời hắn, ngoan ngoãn dạ một tiếng. Bạch Trạch chuẩn bị trở về thư phòng, dặn dò con trai cùng Tư Nam phải hòa thuận chơi chung với nhau, sau đó mới nhớ ra chưa kịp hỏi bối cảnh của Tư Nam, không khỏi nhìn về hướng Nguyên Lạc biến mất.

Đường Du nhìn hắn:

"Mẫu thân?"

Bạch Trạch bình thản đáp lời, nhấc chân tiếp tục đi, lại nhịn không được nhíu mày, nghĩ thầm rằng mình trúng kế rồi.

Tên Nguyên Lạc này, chuyện nào không muốn nói thì sẽ tìm cách nói sang chuyện khác, sau đó còn ra vẻ vô tội, bởi vì người hỏi tự mình quên, đâu có liên quan gì đến hắn, thật là đáng ghét.

Bất quá như vậy cũng chứng tỏ Tư Nam có vấn đề, hắn vừa nghĩ thầm vừa bước vào thư phòng.

Đường Du không có kẹo ăn, mới nhớ tới mình vừa có thêm một người bạn cùng chơi, bèn chạy tới tìm y. Tư Nam lúc này vừa ra khỏi cửa, thấy cậu đến liền ôm cậu vào trong ngực, ngồi ở trên lan can:

"Ta nghe nói từ khi ngươi sinh ra đến nay chưa từng rời đi núi Côn Lôn?"

Đường Du nói:

"Uhm, còn ngươi?"

"Ta cũng giống như ngươi vậy "

Tư Nam nhìn ở ánh hoàng hôn còn đọng lại trong đình

"Ta vẫn luôn không rời khỏi Thiên giới, đây là lần đầu tiên ra ngoài."

Đường Du tò mò hỏi:

"Thiên giới như thế nào?"

"Thiên giới à..." Tư Nam nhẹ giọng nói

"Là một nơi rất đẹp, nhưng lại làm người ta chán ghét."

Đường Du không hiểu:

"Tại sao?"

Tư Nam nói:

"Có nhiều nguyên nhân lắm."

Đường Du xem không hiểu ánh mắt của y, lưu loát nhảy xuống đất, muốn dẫn y đi dạo chơi núi Côn Lôn. Tư Nam cười đồng ý, đi theo phía sau cậu. Nơi này là nơi cư ngụ của Bạch Trạch, thanh sơn lục thủy, dồi dào linh khí, đầy khắp núi đồi nở đầy hoa mà Thiên giới không có,tràn trề sức sống.

Y hít sâu vào, cười nói:

"Nơi ngươi sinh ra thật là đẹp."

Đường Du vui vẻ ừ một tiếng, tiếp tục dẫn y đi dạo.

Bắt đầu từ hôm nay, Tư Nam đã trở thành bạn chơi của tiểu Bạch Trạch.

Đường Du cảm thấy người này thật dễ sống chung, có thể đứng mãi dưới tàng cây nhìn cậu chơi, ngồi cả ngày cũng không chán, cũng có thể kể cho cậu nghe rất nhiều câu chuyện thú vị, tuy rằng đều chỉ là "Nghe nói", cũng không chính xác, nhưng vẫn làm cho cậu lăn lộn, thật ra cậu thấy thiên giới chơi cũng vui lắm chứ, Tư Nam chỉ cười, không có tiếp lời, cậulại tức khắc bị việc khác hút sựchú ý, chơi một lát mới chạy trở về, để người này kể chuyện xưa cho mình nghe.

Dần dần, ổ nhỏ dành để ngủ của cậu cũng dọn đến phòng Tư Nam, phần lớn thời gian trong ngày trung đều cùng y gắn chung một khối. Tư Nam đọc sách, cậu cũng đọc sách, Tư Nam ngồi ở dưới tàng cây ngắm nhìn cây cỏ, thì cậu lăn lăn trên cỏ, cho đến chơi mệt rồi nằm nhoài lên đùi Tư Nam ngủ say sưa.

Bạch Trạch cùng An Quân quan sát mấy ngày, thấy bọn họ ở chung hòa thuận, yên tâm đi làm việc của mình.

Quân chủ vẫn kiên trì muốn mang con trai về Minh giới, bảo Nhạc Chính Tiêu nghĩ cách, để Bạch Trạch hiểu rõ hoàn toàn tác hại nếu con trai không thức tỉnh. Nhạc Chính Tiêu cảm thấy thực nhàm chán, nói với hắn chi bằng bắt cóc luôn cho lẹ, kết quả thấy cha hắn muốn đập hắn, đành phải vắt óc suy nghĩ. Nhưng mà từ nhỏhắn đã được đưa đến Minh giới để thức tỉnh, thế nên lớn lên ngang ngược, thường xuyên đều khiến người khác không lời gì để nói —— đương nhiên, bản thân hắn cũng không hiểu rõ điều này.

Hắn chợt lóe lên một suy nghĩ, vỗ ngực cam đoan với phụ thân nhất định hoàn thành nhiệm vụ, sau đó nhanh chân lẩn vào cung Minh Trạch núp, cuối cùng cũng canh được lúc em trai ở một mình.

Lúc này Đường Du đang chơi đùa, đột nhiên phát hiện trên cỏ có một cây kẹo bông gòn, cậu chạy lên ngửi ngửi, xác nhận không có độc, vui mừng ăn hết luôn, kế đó nhìn thấy phía trước còn có một cây, thế là ăn tiếp luôn.

Khi Bạch Trạch vừa ra đến thì nhìn thấy con trai nh ỏở xa xa đang vừa ăn kẹo vừa tiến lên phía trước, mà cách đó tầm một trượng có một cái chuông đồng đang hé mở, đang lặng yên chờ con mồi tiến vào, khóe mắt hắn nhất thời giật giật. Tư Nam cũng đang đi ra, thấy thế vội vàng bước qua, nhưng lúc Đường Du đã ăn đến cây kẹo cuối cùng, Nhạc Chính Tiêu dùng sức kéo dây thừng, "rầm" một tiếng đem em trai hắn chụp vào trong chuông.

Bạch Trạch: "…"

Tư Nam: "…"

Đường Du hoảng sợ, bắt đầu khóc to liều mạng giãy dụa.

"Em trai, ngươi làm sao vậy em trai!"

Nhạc Chính Tiêu chạy đến nhấc chuông lên, đem em trai ôm vào trong ngực động viên an ủi, chạy đi tìm mẫu thân, vô cùng đau lòng khuyên nhủ

"Mẫu thân, sao em trai lại ngây thơ dễ lừa như thế? Lỡ như tương lai xảy ra chuyện gì thì làm thế nào? Lần này có ta ở bêncạnh, lần sau nếu chúng ta đều không ở đây thì sao? Cho nên không bằng đưa đến minh giới đi, ngài thấy đúng không?"

Bạch Trạch mặt không đổi sắc nhìn hắn.

Đường Du có nỗi ám ảnh với đại ca, vội vàng duỗi móng vuốt về phía Tư Nam, nhào vào trong ngực của hắn núp. Nhạc Chính Tiêu cũng chẳng thèm để ý mình bị ghét bỏ, đứng đối diện với Bạch Trạch, vẻ mặt nghiêm túc.

"Xảy ra chuyện gì vậy?"

Quân chủ nghe thấy tiếng động, nghênh ngang bước đến, ánh mắt xoay chuyển giữa chuông đồng và con trai nhỏ, lập tức hiểu được đã xảy ra cái gì, nghĩ thầm nghĩ biện pháp này thiệt ngu ghê, nhưng việc đã đến nước này hắn cũng không thể nói cái gì, chỉ đành nói

"Dù đây là tiểu Tiêu cùng em nó chơi đùa thôi, nhưng cũng không thể xem thường được, nếu về sau có người đột nhập vào cũng làm như vậy thì làm thế nào?"

Bạch Trạch rất muốn đập chết hắn, thản nhiên nhắc nhở:

"Chung quanh Cung Minh trạch đều có bày kết giới, chỉ có động vật không có phép lực và một vài người có ngọc bài mới có thể tiến vào trong, những người khác trước khi muốn đến đều phải có sự đồng ý của ta."

Đường Du đang liếm móng vuốt, nghe thế nhớ đến mấy ngày trước từng gặp qua Ân Triển, nhủ thầm thì ra mẫu thân cùng bọn họ có quen biết, vậy chờ đến lầu sau lúc Ân Triển lại đến, cậu có thể nói cho hắn biết tên của cậu.

Quân chủ thì nhìn nhìn Tư Nam, lại nghĩ đến kết giới nơi đây là do Thái tử thiên giới hỗ trợ dựng nên, quan hệ của Thái tử cùng Nguyên Lạc lại rất tốt, chắc là Tư Nam cũng có ngọc bài, thu hồi tầm mắt, nói:

"Nếu có người cưỡng chế xông vào?"

Bạch Trạch nói:

"Người có năng lực giải khai kết giới ở đây, cho dù đường đường có thức tỉnh, cũng ngăn không được."

Quân chủ nói:

"Ít nhất có thể chạy trốn, nó như vậy muốn chạy đều không có cách nào chạy."

Bạch Trạch bình chân như vại:

"Đợi đến ngày mà giả thiết của ngươi thành thật, ta cũng đã nghĩ ra cách rồi."

Quân chủ đang muốn phản bác, nhưng nghĩ đến hiện giờ tương đối yên bình, quả thật không có khả năng xuất hiệnloại tình huống này, không khỏi có chút nóng nảy, nghĩ thầm chi bằng cứ bắtcon trai đi, về phần Bạch Trạch… sẽ dỗ dành hắn sau.

Bạch Trạch lãnh đạm quét mắt nhìn hắn.

"…"

Quân chủ trầm giọng nói

"Chỉ có thức tỉnh huyết mạch nó mới hoàn toàn là nó, ngươi suy nghĩ kỹ đi."

Cuối cùng hắn nhìn con trai nhỏ y như quả cầu, mang con trai lớn rời đi. Nhạc Chính Tiêu quả thật không hiểu, hỏi hắn chẳng lẽ đành bỏ qua như vậy, quân chủ không trả lời, đáy lòng vẫn đang suy nghĩ Bạch Trạch dường như sắp hếtkiên nhẫn rồi, nếu ép hắn tức giận mang theo con trai nhỏ đến thiên giới ở, đến lúc đó muốn dỗ người trở lại sẽ khó khăn nhiều lắm.

Hắn hỏi:

"Ngươi cảm thấy nó cứ như vậy có tốt không?"

"Sao mà tốt được "

Nhạc Chính Tiêu nói

"Thức tỉnh tốt hơn nhiều, bộ dáng như thế giống cái gì chứ? Có chơi cũng không được vui."

Vì thế quân chủ cảm thấy thoải mái hơn.

Cũng như quân chủ hiểu rõ Bạch Trạch, Bạch Trạch cũng hiểu rõ hắn, biết hắn tạm thời ngừng tay, bèn chuẩn bị đến thiên giới xử lý công việc, thuận tiện hỏi thăm chuyện của Tư Nam, kết quả hăn còn chưa đi, Nguyên Lạc lại đến nữa, hắn nheo mắt:

"Ngươi tới rất đúng lúc."

Nguyên lạc mỉm cười hỏi:

"Sao thế, có việc gì à?"

Bạch Trạch gật đầu:

"Chuyện lần trước ngươi vẫn chưa nói cho ta biết."

"Hử? Ngươi nói chuyện nào?"

Nguyên Lạc nói xong thấy hắn đang muốn nói, liền cười ngắt lời

“Không cần biết là việc gì, khoan nói đã, hôm nay ta tìm ngươi có chuyện quan trọng hơn.”

Bạch Trạch nhủ thầm lần này cho dù hắn có nói gì mình cũng sẽ không mắc lừa, nhưng khi thấy Nguyên Lạc lấy ra một viên đan dược đỏ rực, nói cho hắn biết việc Đường Đường biến thân đã có cách giải quyết, hắn nhất thời ngẩn ra:

“Thật sao?”

Nguyên Lạc ôn hòa nói:

“Đương nhiên là thật, nhưng cũng chỉ có thể giúp nó biến thân, còn về việc khai trí cùng pháp lực vẫn chưa có cách nào.”

Bạch Trạch nói:

“Như vậy là tốt lắm rồi, còn lại có thể nghĩ cách sau.”

Nguyên Lạc gật đầu, cùng hắn đi tìm Đường Du, sau khi nghĩlý do lấy đan dược đư qua, chưa kịp mở miệng, đã thấy Đường Du bò lại đây ngoan ngoãn ăn luôn, ăn xong chắc là cảm thấy không ngọt, mờ mịt mà nhìn bọn họ.

Bạch Trạch:

“...”

Tư Nam:

“...”

An Quân:

“...”

Nguyên Lạc bật cười, không biết đây đã là lần thứ mấy cảm thấy tiểu Bạch Trạch nàyquá ngốc quá dễ bị lừa bắt đi:

“Đường đường, ngươi cũng không hỏi đó là gì hả?”

Đường Du nói:

“Không phải là cho ta ăn sao? Mọi người cũng sẽ không hại ta.”

Nguyên Lạc cười ừ một tiếng, sờ sờ đầu cậu. Đường Du đang định theo thói quenmuốn níu hắn dụi dụi, bỗng nhiên phát hiện thân thể bắt đầu nóng lên, thiêu đốt đến cả người khó chịu, cậu không khỏi cuộn chặt thân mình, đáng thương phát ra tiếng rên rỉ. Bọn người Bạch Trạch khẩn trương theo dõi, chỉ trong phúc chốc nhìn thấy ánh sáng nhàn nhạt tràn ra từ thân thể cậu, kế đó bao phủ lấy cả người cậu.

Luồng ánh sáng này chỉ duy trì trong chốc lát, chưa được bao lâu đã tan hết, chỉ thấy một cậu thiếu niên tóc dài chừng mười mấy tuổi ngồi trước mặt, chắc vì mang hai dòng máu, sau khi cậu biến hóa áo choàng lấy màu trắng làm chủ, cổ áo và tay áo thì thêu hoa văn màu hồng, vô cùng đẹp đẽ sang quý. Hình dáng của cậu hoàn toàn kế thừa ưu điểm của cha mẹ, ngũ quan tinh xảo, cùng với đôi mắt phượng xinh đẹp.

Đường Du vẫn giống như lúc còn là tiểu Bạch Trạch hai tay chạm đất, mở to đôi mắt thuần khiết nhìn về phía bọn họ, rồi mới cảm thấy có gì đó là lạ, cúi đầu nhìn xem hình dáng của mình lúc này, kinh ngạc thốt lên một tiếng.

Bạch Trạch hỏi:

“Thử đứng lên xem được không?”

Đường Du nghe vậy đem một đống lớn nghi ngờ nuốt vào trong bụng, chậm rãi đứng lên, ngạc nhiên đi thử hai bước, hai chân vướng vào nhau, té oạch xuống đất thành hình chữ đại.

Tư Nam cùng An Quân vội vàng chạy qua đỡ cậu, Nguyên Lạc cười cười:

“Thêm mấy ngày nữa sẽ tốt hơn.”

Đường Du không vui lắm:

“Ta muốn biến trở về.”

Nguyên Lạc an ủi nói:

“Chờ ngươi quen với hình người, ta lại dạy ngươi.”

Đường Du đồng ý, lại thử tập đi, không hề ngoài ý muốn té ngã.

Nguyên Lạc mỉm cười nhìn theo một lúc, cảm thấy sẽ không có vấn đề gì, nói Bạch Trạch có việc gì lúc nào cũng có thể tìm hắn, rồi chuẩn bị cáo từ. Bạch Trạch nhớ rõ vẫn còn có việc chưa hỏi, lập tức gọi hắn lại. Nguyên Lạc thấy lần này không có cách nào lừa dối cho qua, tốt tính nói:

“Y là con nuôi của ti mệnh.”

Vẽ mặt Bạch Trạch khẽ nhíu

“Y chính là…”

Nguyên Lạc nói:

“Uhm, y không thích ở thiên giới, nên mang y xuống dưới.”

Bạch Trạch nói:

“Ta nghe nói con nuôi của ti mệnh kỳ thật chính là con ruột, nhưng ti mệnh vẫn luôn không thừa nhận.”

“Việc này ta cũng không rõ “

Nguyên Lạc nhìn hắn

“Ngươi cũng không phải không biết tính tình của Ti mệnh, chuyện nàng đã nhận định ai dám đi qua hỏi? Lần trước nàng còn dám nói đại ca của ta cùng người bạn lữ hiện nay không có kết quả tốt, cứ luôn khuyên bọn họ mau chóng tách ra.”

Bạch Trạch đang định hỏi Nguyên Lạc có biết tình huống thực sự của Tư Nam hay không, nghe vậy cũng sững sờ, lập tức hỏi:

“Thế nàng đã nói những gì?”

Nguyên Lạc nói:

“Cụ thể ta cũng không rõ lắm, chỉ biết nhân duyên của bọn họ sẽ là một trận đại kiếp.”

Bạch Trạch cau mày, đại ca của Nguyên Lạc chính là thái tử thiên giới, cũng là người lãnh đạo trực tiếp kiêm bạn tốt của hắn, mà ti mệnh đối với đoán mệnh số luôn luôn không có phạm sai lầm … Hắn đứng lên, dự định đến thiên giới tìm hiểu tình hình.

Nguyên Lạc cũng muốn trở về, cả hai cùng đồng thời rời đi Côn Lôn sơn, trên đường tán gẫu đủ thứ chuyện, chờ đến nơi, Bạch Trạch lại quên hỏi hắn chuyện về Tư Nam.Hắn nhăn mặt, kế đó lại nghĩcho dù Tư Nam là ti mệnh thân sinh cũng không sao hết, hắn chẳng qua là muốn biết rõ thân phận của Tư Nam, để xem y có phải là nhân vật nguy hiểm hay không thôi, hiện giờ nếu đã điều tra rõ, hắn cũng có thể yên tâm.

Bạch Trạch đi rồi, cung Minh Trạch chỉ còn lại ba người.

Đường Du sớm đã quen việc mẫu thân không ở bên cạnh, một chút cảm giác đều không có, bắt đầu cố gắng thích ứng hình người.

Sau khi biến thân, tầm nhìn so với dĩ vãng khác nhau rất lớn, những ngọn cỏ trước đây vốn nghĩ rất cao hiện giờ nhìn lại chỉ mới cao đến chân, mặt bàn vốn dĩ phải nhảy lên mới nhìn thấy, hiện giờ chỉ cần cúi đầu, là có thể thấy được rõ ràng, còn có… cái ổ nhỏ ấm áp thoải mái giờ không chui vô ngủ được.

Tư Nam kiên nhẫn ở cùng cậu, tay cầm tay mà dạy cậu tất cả mọi thứ, chẳng hạn như làm thế nào để sử dụng đũa, khi uống nước không cần duỗi đầu lưỡi liếm, cũng không cần tùy tiện liếm móng vuốt, phải dùng nước rửa sạch, nếu thấy cậu buồn bực bĩu môi, thì nhét cho cậu một cục kẹo.

Đường Du dễ dàng bị dụ, tiếp tục cố gắng học. Trước kia khi cậu vẫn là hình thú cũng không xem được bao nhiêu sách, vì thế Tư Nam tạm thời kiêm lun chứctiên sinh dạy học, ôn nhu dạy cậu đọc sách. Đường Du chỉ là ngây thơ, không phải nhược trí, đương nhiên có thể hấp thu những tri thức y giảng, khiến cho An Quân không ngừng khen ngợiTư Nam.

Một tháng không biết khi nào đã trôiqua.

Ngoài việc Đường Du dùng đũa chưa được thành thạo, thì việc khác cơ bản đều có thể nắm chắc.

Bạch Trạch cùng Nguyên Lạc đều còn ở thiên giới, ngược lại quân chủ xuất hiện qua một lần, thấy con trai nhỏ có thể biến thành người, trong lòng rất ngạc nhiên, kế đó thấy cậuvẫn ngơ ngác ngây ngốc y như cũ, hừ lạnh một tiếng, xoay người rời đi, lần đầu tiên không nhắc đến việc thức tỉnh.

An Quân thận trọng suy đoán:

"Có lẽ là Quân chủ hơi đồng ý với cách làm của chủ tử, nhưng ngại mất mặt nên không nói ra…nhỉ?"

Đường Du mừng rỡ hỏi:

"Vậy hắn sẽ không cùng mẫu thân cãi nhau nữa?"

"… Ta cũng không rõ lắm"

An Quân nói

" Người của bộ tộc bọn họ khá xem trọng việc huyết mạch, chắc quân chủ phải quan sát một thời gian mới quyết định."

Đường Du kêu một tiếng, cảm thấy rất lạc quan, chạy đi tìm Tư Nam học tập, ôm một quyển du ký mở ra cho y nhìn:

"Ngươi xem nè khi bọn họ còn bé ra sông bắt cá nướng ăn, chúng ta cũng đi nha?"

Tư Nam cười đồng ý, cùng cậu đến con sông nhỏ bên cạnh cung minh trạch, vươn tay kháp quyết, phút chốc hai con cá to béo từ trong nước bay ra, rớt trên mặt đất giã đành đạch.

Đường Du ngẩn ngơ:

"Trên sách không phải nói như vậy."

Tư Nam nhìn về phía hắn:

"Hả? Không phải ngươi muốn ăn cá?"

Đường Du nói:

"Nhưng trên sách viết phải tự tay bắt mới vui, đi, chúng ta đi bắt cá!"

Nói xong cậu lôi kéo y đi xuống nước. Bấy giờ Tư Nam đứng cách bờ sông không xa, bị lôi kéo liền bước vào trong sông, chênh lệch độ cao khiến y bất ngờ không kịp đề phòng, ùm một cái ngã nhào về phía trước. Đường Du cũng té xuống sông, may mà nước rất cạn, cậu không cảm thấy sợ hãi, mau chóng đứng lên, thuận tay cũng kéo Tư Nam dậy.

Tư Nam từ nhỏ đã được dạy bảo phải chú trọng dáng vẻ, nho nhã hiền lành, còn chưa từng làm qua việc như thế này, y đứng đó cả người ướt sũng, toàn thân ngây ngốc.

Đường Du không để ý đến y, mà tập trung theo dõi con cá cách đó ko xa, vươn tay ra định chụp lấy, lại ngã ào xuống nước, khiến cho nước sông văng tung tóe khắp mặt Tư Nam.

Tư Nam:

"…"

23. Chương 22-2: Niên Thiếu Rực Rỡ 4

Cho dù bị mổ bụng moi tim, con cũng phải nhớ con vẫn còn sống.

Lần này Đường Du ngã khá nặng, cả khuôn mặt đều chui vào lớp bùn dưới sông, khi đứng dậy mặt mũi đều không nhìn rõ. Tư Nam không nhịn được phì cười ra tiếng. Đường Du lau mặt, quay đầu tiếp tục mò, kết quả vẫn không thu hoạch được gì, không vui.

Tư Nam lúc này mới lấy lại tinh thần, tiến lên phía trước nói:

"Ngươi là thần thú, lũ cá tất nhiên sẽ sợ ngươi."

Đường Du chớp chớp mắt, vẫn rất muốn tự mình bắt, chờ mong hỏi y có cách nào hay không. Tư Nam nghĩ nghĩ, lấy ra một mảnh ngọc bội đeo lên cho cậu, nói cho cậu làm như vậy có thể hoàn toàn che đậy hơi thở trên người cậu, cho dù người đó tu vi cao hơn cậu cũng không sợ bị phát hiện. Đường Du không khỏi hỏi:

"Vậy còn ngươi?"

Tư Nam nói:

"Đối với bầy cá này, ta dùng một phép thuật nhỏ thì có thể lừa gạt chúng nó rồi."

Đường Du vui vẻ vô cùng, lại chăm chú nhìn mặt sông, duỗi móng vuốt tìm kiếm con mồi.

Tư Nam đứng xem một lúc, cũng muốn thử xem, nín thở nhìn chằm chằm một con cá bơi ngang qua, nhanh tay cuối người chụp lấy, nhưng thân thể của nó rất trơn, y không cách nào giữ được nó. Lúc y vừa ra tay Đường Du đã chú ý đến, thấy thế vội vàng nhào qua giúp đỡ, có điều nhào qua mạnh quá, cái trán hai người đụng ầm vào nhau, cũng ngã ngồi xuống nước, đầu óc đều choáng váng.

Đường Du ôm đầu khóc thút thít, ngẩng lên nhìn y.

Tư Nam chậm rãi hoàn hồn, đỡ trán cười nhẹ, khóe miệng cong lên cười càng lúc càng lớn. Đường Du giật mình, từ lúc quen biết đến nay Tư Nam cười luôn là nhẹ nhàng, ôn hòa, đây là lần đầu tiên cậu thấy y cười vui sướng như vậy,làm cho cậu cũng nở nụ cười, ánh nắng tỏa sáng từ trên bầu trời, khiến cho nụ cười thêm sáng lạn rực rỡ mãi không thôi.

Một lúc lâu sau Tư Nam mới ngừng lại, trong đôi mắt ôn nhuận chứa đầy ánh sáng hạnh phúc, xoa nơi cậu bị đụng vào:

"Có đau hay không?"

Đường Du lắc đầu:

"Không đau."

Tư Nam kéo cậu đứng dậy, tiếp tục lao vô chiến đấu, tốn cả nửa ngày trời chỉ bắt được một con cá, nhưng hai người đều vô cùng thỏa mãn, chuẩn bị sẵn sàng nướng cá. Về mặt này Tư Nam không có kinh nghiệm, Đường Du càng không thể có, chỉ có thể cầu cứu An Quân.

An Quân nhìn hai con khỉ đầy bùn, ngẩn người há hốc miệng, mãi đến khi Đường Du luôn miệng thúc giục mới phản ứng, cầm lấy cá đơn giản xử lý qua, nhóm lên đống lửa.Thế là ba người cùng chia nhau một con cá. Tư Nam ngồi bệt dưới đất, tay cầm một miếng cá nhỏ, chỉ cảm thấy ngon hơn bất kỳ món gì từng ăn trong quá khứ.

Sau ngày hôm nay, Đường Du tìm được trò chơi mới, đó là cùng Tư Nam đi ra ngoài thám hiểm, dự định đều đi đến những nơi trước kia đã đi và chưa đi qua, có khi lại phát hiện điều gì đó mới lạ.

Tư Nam không có ý kiến, cùng cậu chạy khắp núi đồi, thấy cậu ở trong sơn động đột nhiên gặp phải một con hoàng kim mãng, hoảng sợ vội vàng không lựa đường mà chạy ra ngoài, kết quả xui xẻo đụng ầm vào cây, ôm bụng gập người cười.

Thời gian tựa hồ vừa nhoáng đã trôi qua.

Bốn mùa liên tục thay đổi, Nguyên Lạc cùng Bạch Trạch vẫn chưa về đến, Đường Du đã hoàn toàn thích ứng hình người, quên luôn việc muốn tìm Nguyên Lạc học tập cách hóa thú, còn Tư Nam thì trưởng thành hơn, dần dần cao hơn Đường Du một cái đầu.

Bởi vì mỗi ngày Đường Du luôn ở cùng một chỗ với y, nên lúc đầu vẫn chưa nhận ra, sau đó có một ngày cũng phát hiện, duỗi móng vuốt ra dấu, hỏi:

"Sao ta lại không lớn lên?"

Tư Nam nghe nói qua chuyện huyết mạch, biết trước kia Đường Du không thèm để ý là bởi vì chung quanh không có người cùng tuổi so sánh, lúc này đây thị giác đã có cái phân biệt, y nhìn cậu:

"Đường Đường muốn lớn lên ư?"

Đường Du gật gật đầu.

Tư Nam nói:

"Vậy ngươi cần phải thức tỉnh."

Đường Du nghĩ nghĩ, mới nhớ ra phụ thân cũng đã có nói qua, bỗng nhiên hiểu ra "A" một tiếng.

Tư Nam hỏi:

"Bây giờ còn muốn không?"

Đường Du chần chờ:

"Sao cũng được… Ta nghe lời mẫu thân."

Tư Nam cười xoa xoa đầu của cậu, nói rằng:

"Đi thôi, không phải ngươi nói muốn ăn qua Thần Hi sao? Chúng ta đi hái."

Đường Du nhanh chóng quên chút phiền muộn nhỏ nhoi này, tung tăng chạy về phía trước, xuống triền núi, đúng lúc này chỉ nghe xa xa truyền đến một tiếng vang thật lớn, mắt đất đều phải rung động. Trong lòng cậu sợ hãi, vội vàng chạy như điên đến bên cạnh Tư Nam:

"Làm sao vậy?"

Tư Nam nắm chặt tay cậu, ngẩng đầu nhìn rừng cây phía trước, nghe thấy tiếng động lại vang, hơn nữa còn lớn hơn lúc nãy, lui về phía sau vài bước:

"Chúng ta nhanh về thôi."

Y nói xong nhanh chóng kéo Đường Du quay trở về, lại phát hiện động tĩnh phía sau dường như đang ở gần bên cạnh, sực nhớ ra bên cạnh có kết giới, hầu hết người đềukhông thể vào được, có thể đi vào khẳng định là không đơn giản, sắc mặt không khỏi thay đổi.

Ngay sau đó, một bóng đen chợt xuất hiện trong tầm mắt, có một vật đập rầm xuống đất ngay trước mặt bọn họ, trong phút chốc bụi bay mù mịt. Tư Nam không nói một lời ôm chặt Đường Du nhảy vọt ra sau mấy trượng, khi đứng lại nhìn qua nơi ấy, thấy rõ đó là gì chợt hít ngược một hơi.

Con thú này cao như một ngọn núi nhỏ, toàn thân đen kịt, trông rất hung ác dữ tợn, uy áp to lớn mãnh mẽ từ trên người nó lan ra, khiến cho da đầu người ta phải run lên.

Tư Nam không thể tin:

"… Địa ma thú cấp vương."

Đường Du sợ tới mức sắc mặt trắng bệt:

"Là là cái gì vậy?"

"Minh giới có một nơi gọi địa ma đạo, bên trong đó toàn là những ma vật cực kỳ hung ác, thú địa ma là kẻ thống trị nơi đó, chúng nó có cấp bậc, đây là Địa ma thú cấp vương, thực lực đứng thứ hai…"

Tư Nam đang định nói đến hạng thứ nhất bỗng nhiên ôm cậu xoay người bỏ chạy thục mạng, chỉ trong phút chốc đã chạy được mấy trăm trượng.

Thú địa ma nổi giận gầm rú đuổi theo, chỉ giây lát đã rút ngắn khoảng cách.

Đường Du thoáng nhìn về phía sau, run giọng nói:

"Nó đuổi theo đến rồi!"

Tư Nam không kịp trấn an cậu, vừa chạy vừa tìm nơi có thể ẩn trốn.

Đường Du vô cùng sợ hãi, lại quay đầu nhìn nó:

"Tại sao nó lại đuổi theo chúng ta?"

Tư Nam trong lòng khẽ động, lúc này mới nhớ đến vừa nãy nhìn thấy trên thân thể của thú địa ma có rất nhiều vết thương, ró ràng là nó muốn nuốt bọn họ để khôi phục pháp lực. Y vội vàng lao vào trong rừng rậm, chạy về con đường đã đưa nó đến đây, tuy y không biết rõ là ai bức ép khiến thú địa ma phải trốn vào đây, nhưng đã có bản lĩnh đả thương nó, chắc chắc thực lực không yếu, chỉ sợ đối phương không đuổi theo phía sau, nhưng mà việc đã đến mức này cũng chỉ đành đánh cuộc một lần.

Biện pháp y nghĩ khá tốt, nhưng tốc độ của thú địa ma quá nhanh, chẳng bao lâu đã đuổi đến gần, nâng móng vuốt to lớn lên muốn chụp bọn họ lại.

Cảm giác nguy hiểm khủng hoảng khiến đồng tử của Tư Nam co rút, vội vàng nhào qua chỗ khác, lảo đảo ngã trên mặt đất. Y xoay người nhảy lên, nhìn thấy thú địa ma lại tiếp tục lao về phía bọn họ, y rút ra thanh kiếm giấu trong vòng tay cố gắng chống đỡ công kích, bên tai vang lên tiếng ầm thật lớn, y bỗng nhiên phun ra một ngụm máu.

Đường Du ngã xuống bên cạnh, lo lắng kêu lên:

"Tư Nam!"

"Ta không sao "

Tư Nam thở hổn hển

"Ngươi chạy mau đi."

Đường Du lắc đầu nguầy nguậy, tiếng nói nghẹn ngào:

"Ta không đi đâu!"

"Nghe lời."

Tư Nam thoáng thấy thú địa ma tiếp tục tấn công, cắn ngón tay nhanh chóng vẽ ra một đạo phù, dùng sức phóng qua, trong phút chốc tỏa ra ánh sáng rực rỡ, đạo phù ở trên không trung to lên vô số, vững vàng ngăn cản đối phương.

Ban đầu thú địa ma hơi kinh ngạc, ngay sau đó phát hiện mùi vị lan tràn trong huyết dịch, mừng như điên nói:

"Ha ha ha, tiểu quỷ thì ra máu của ngươi lại ngon lành như thế!"

"Ngươi muốn? Vậy phải coi ngươi có mạng để hưởng không."

Tư Nam khẻ vuốt phần eo, trong tay đột nhiên xuất hiện hai quả cầu nhỏ tinh xảo, y không đợi nó phản ứng, ném thẳng về phía nó, sau đó đẩy Đường Du nằm sấp trên mặt đất che chở cho cậu.

Ngay sau đó, nghe thấy tiểu cầu nổ tung ầm ầm phía sau lưng, thú địa ma phát ra tiếng thét phẫn nộ, rung động chấn áp khiến lỗ tai đau đớn. Tư Nam phủi bui đất bám trên người, thừa dịp khói nồng nặc còn chưa tan hết, kéo Đường Du tiếp tục chạy thoát thân, nhanh chóng phát hiện cách đó không xa có một sơn động, bèn ôm cậu đi vào đó, giấu sau một tảng đá lớn.

Đường Du hoảng hốt chưa tiêu:

“Nó sẽ phát hiện chúng ta…”

Lời còn chưa dứt, cậu phát hiện mình lại không thể phát ra tiếng, thân thể cũng không cách nào nhúc nhích, không khỏi trừng to hai mắt.

Tư Nam bình tĩnh giữ chặt cậu, lấy ra ngọc bôi lần trước bắt cá đeo lên thắt lưng cho cậu:

“Ta sẽ tạo một kết giới trước cửa động để nó không thể phát hiện ra ngươi, phong ấn của ngươi sau hai canh giờ sẽ được cởi bỏ, nếu đến lúc đó thú địa mà còn chưa đi, ngươi lại trốn thêm một lúc rồi hãy đi.”

Đường Du có một dự cảm không tốt, lo lắng nhìn y.

Tư Nam trấn an nói:

“Đừng sợ, ta giúp ngươi dụ nó rời đi.”

Đường Du ngay lập tức muốn lắc đầu, lại hoàn toàn không thể làm ra động tác gì, chỉ có thể càng thêm lo lắng mà nhìn y.

Tư Nam ôm cậu vỗ về:

“Đường Đường, mấy năm nay được chơi cùng ngươi ta rất vui, sau này ngươi sẽ quen thêm rất nhiều người, phải cố gắng sống thật tốt, ngươi không giống ta, ta có chết, cũng sẽ không có ai để ý.”

Câu cuối cùng y nói rất nhỏ, buông cậu ra đứng dậy rời đi. Đường Du cố gắng dùng hết sực lực muốn kéo y về nhưng cũng chỉ phí công, chỉ có thể mở to mắt trừng trừng nhìn thân ảnh của y biến mất. Cho dù cậu có ngây thơ đi nữa, cũng hiểu rõ lúc này Tư Nam đi ra ngoài sẽ rất nguy hiểm, nếu không tốt về sau bọn họ không bao giờ có thể cùng nhau chơi.

“Gào ——!”

Tiếng gầm phẫn nộ của thú địa ma vang vọng khắp chân trời, đại địa cũng bắt đầu rung động, thanh âm càng ngày càng xa.

Đường Du ngồi trên mặt đất lạnh như băng, lo lắng đến mức hai mắt đỏ bừng, trong lòng đột nhiên nảy lên mọt cơn phẫn nộ chưa bao giờ có.

Tại sao phải giúp ta dụ nó đi nơi khác?

Tại sao phải làm như vậy, bởi vì ta quá yếu ớt phải không?

Tại sao ta lại yếu ớt như vậy?

—— Tại sao?

—— Không cam lòng, ta không cam lòng!

“A ——!!!”

Con ngươi của cậu đỏ bừng, ngửa đầu hét thật to, ngọc bội trên người ngay lập tức bị vỡ nát, cậu chỉ cảm thấy máu toàn thân như đang thiêu đốt, lực lượng tràn ngập vô tận, nhanh chóng xông ra ngoài.

Khi đuổi theo tới nơi, Tư Nam đang bị một chưởng của thú địa ma đánh trúng, từ trên cao rơi mạnh xuống đất, miệng tai và mũilập tức tràn đầy là máu, xương cốt toàn thân vỡ vụn. Đường Du thấy thú địa ma lại định ra tay, đột nhiên xông lên phía trước, khẽ quát một tiếng, theo bản năng vươn nắm đấm đánh qua.

Ầm!

Thú địa ma bị đẩy lui mấy bước, ngẩn đầu nhìn lên, chỉ thấy thiếu niên trước mặt đang lạnh như băng nhìn chằm chằm nó, hơi thở mãnh mẽ khủng bố của long tràn ngập trên người cậu, như đánh thẳng vào linh hồn. Gương mặt gã tái mét:

“Ngươi là tộc ác long…”

Đường Du không trả lời, vẫn nhìn nó không chớp mắt, sau đó bị máu không ngừng sôi trào trong cơ thể khiến cậu muốn phá hủy bất kỳ thứ gì đó, chậm rãi tiến lên một bước.

Thú địa ma đương nhiên hiểu rõ sợ lợi hai của ác long, nhịn không được lui về phía sau, ánh mắt chuyển từ cậu đến tiểu quỷ nằm dưới đất, cuối cùng không cam lòng trốn vào rừng rậm.

Đường Du theo bản năng muốn đuổi theo, lại nghe thấy Tư Nam đang gọi cậu, lấy lại một tia ý thức, vội vàng chạy tới dìu y dậy.

Tư Nam ho khan vài tiếng, nhìn trạng thái hiện giờ của cậu, thấp giọng hỏi:

"Không… ta không phải đã bảo ngươi trốn kỹ? Ngươi thức tỉnh như vậy không biết có hại hay không…"

Đường Du nghẹn ngào hỏi:

"Tại sao ngươi lại muốn dụ nó rời đi? Nếu như ngươi chết thì phải làm sao?"

Tư Nam muốn xoa đầu cậu, lại phát hiện cánh tay không có sức để nang lên, thở dốc mấy hơi:

"Ta chết cũng không người thương… Thương tâm, có khi đối với ai cũng tốt hơn…"

"Ai nói như vậy, còn có ta mà!"

Hai mắt Đường Du đỏ rực, nắm chặt y:

"Không phải còn có ta sao! Chúng ta không phải là bạn tốt sao!"

Tư Nam sửng sốt.

Đường Du rốt cuộc nhịn không được, ngồi bệt dưới đất nghẹn ngào khóc.

Sau khi bùng phát bộc phát, khí tức rồng trên người cậu nhanh chóng rút đi, chẳng bao lâu muốn biến mất. Tư Nam sắc bén nhận ra điều này, đang muốn bảo cậu nhanh chóng rời đi, thì nghe thấy những rung động quen thuộc nhanh chóng truyền đến, pha lẫn tiếng cười cuồng dại của thú địa ma, biết rõ ràng đối phương vẫn chưa đi xa.

Thú địa ma nhìn Đường Du, giơ lên chân trước chưởng cho cậu một đòn trí mệnh.

Đường Du giật mình quay đầu lại, trong lúc ngàn cân treo sợi tóc vươn tay gắng gượng đối kháng với gã, bị đánh văng ra, ngã sầm trên mặt đất. Thú địa ma thấy cậu còn muốn giãy dụa đứng lên, không bỏ lỡ cơ hội, lập tức lại vọt tới. Đúng lúc Đường Du đang muốn chuyển mình, thấy thế nín thở, hoàn toàn không có sức lực né tránh.

Tư Nam thần sắc chợt thay đổi, lên tiếng trong vô vọng.

Chân trước của thú địa mà đã nâng lên, mạnh mẽ hung tàn đập xuống. Đúng vào lúc này, trước mắt chợt lóe lên một bóng đen, gần như ngay lập tức một người xuất hiện giữa Đường Du cùng thú địa ma, dùng sức quét ngang thanh kiếm trong tay, chỉ chốc lát đã đem thú địa ma đẩy lui ra ngoài.

Đường Du ngẩng đầu lên, chỉ thấy người trước mặt toàn thân hắc y, vạt áo bị gió thổi bay phất phới, nhìn oai phong lẫm liệt.

Thú địa ma có vẻ rất sợ hắn, xoay người muốn bỏ chạy. Người tới không để cho nó được như mong muốn, lập tức ngăn nó lại, nhanh chóng cùng nó chiến đấu, kế đó lại có vài người từ phía xa chạy tới, tham gia vào cuộc chiến.

Tư Nam biết rõ những người này vì đuổi theo thú địa ma mà đến, nhưng do không biết bọn họ là chính hay tà, nên vẫn cố gắng chống đỡ quan sát, lúc này người vừa nãy cơ hồ một đòn khiến thú địa ma mất mạng, thấy nó đã ngã ầm ầm xuống đất, đem mọi chuyện còn lại giao cho người theo đến, xoay người đi về hướng Đường Du.

Đường Du cùng Tư Nam lúc này mới thấy rõ dáng vẻ của hắn, người này diện mạo khôi ngô tuấn tú, ấn đường toát ra vẻ quý khí, tuy rằng vừa trải qua một trận hỗn chiến, nhưng hắc y không hề rối loạn chút nào, ung dung thong thả. Đường Du sửng sờ ngồi đó, luôn cảm thấy hắn thiệt là quen mắt, nghĩ nghĩ lập tức nhớ ra.

Đây là… Ân Triển.

Ân Triển thấy cậu ngơ ngác mà nhìn mình, trên mặt dính đầy bùn đất và máu, còn có cả một mảnh lá cây, khuôn mặt hoàn toàn nhìn không rõ, chỉ có trên người thuộc loại Bạch Trạch thú mỏng manh khí tức cùng ướt sũng hai mắt, mới lộ ra vài phần quen thuộc.

Khóe miệng hắn cong cong:

"Tiểu Bạch Trạch, chúng ta lại gặp nhau."

Đường Du há há miệng, bất ngờ đến quá nhanh, một chữ cậu đều phát ra được. Ân Triển đi qua kiểm tra tình trạng vết thương của cậu, vỗ vai cậu trấn an. Đường Du giữ chặt tay hắn, khóc thút thít, muốn nói lời cám ơn, còn muốn nói cho hắn biết tên của mình, về sau mọi người có thể cùng nhau chơi, nhưng lời chưa kịp nói ra đã không chống đỡ thêm được nữa, ngã vào trong ngực của hắn.

"Tiểu Bạch Trạch?"

Ân Triển may mắn đỡ được cậu, nghĩ thầm vẫn là ngốc như vậy, hắn bế bổng cậu lên.

"Cậu ấy…"

Tư Nam đang muốn hỏi Đường Du bị gì, lại ho mạnh một tiếng, phun ra một ngụm máu.

Ân Triển nói:

"Cậu ấy không có việc gì, ngươi nằm yên đừng động."

Tư Nam cố gắng hít thở, đợi bình ổn hô hấp đang muốn hỏi bọn họ là ai, lúc này lại thấy trên không trungcó vài người bay đến, là Bạch Trạch cùng Nguyên Lạc cảm nhận được được kết giới bị phá vỡ vội vàng trở về.

Ân Triển thấy người đến là Bạch Trạch, liền đem người trong ngực giao cho hắn, xoay người đi xử lý những việc còn lại. Nguyên Lạc thì đi đến bên cạnh Tư Nam, sau khi kiểm tra đút cho y mộtviên thuốc, ôn hòa nói:

"Ngươi theo ta về thiên giới."

Tư Nam biết đó là vì máu trong cơ thể y rất đặc biệt, đành nhắm mắt lại.

Trận phong ba chẳng bao lâu lắng xuống. khi Đường Du mở mắt vết thương trên người đã khỏi, mà Bạch Trạch đang im lặng nhìn cậu, trong ánh mắt chứa đầy nỗi lo âu nặng trĩu. Cậu không khỏi ngồi dậy:

"Mẫu thân."

Bạch Trạch ừ một tiếng.

Quân chủ cũng đứng ở bên cạnh giường, trầm giọng nói:

"Đứng lên, cùng ta về Minh giới."

Đường Du sửng sốt, theo bản năng nhìn về phía mẫu thân.

Bạch Trạch im lặng, cuối cùng đành nhượng bộ, bởi vì con trai nhỏ đã bắt đầu thức tỉnh, không thể dừng lại, hắn lãnh đạm nói:

"Đi thôi."

Hai mắt đỏ sậm của Quân chủ hơi nheo lại, tuy rằng vẽ mặt vẫn lạnh lùng y như cũ, nhưng Bạch Trạch biết hắn đang rất khoái trá, liếc nhìn hắn một cái. Quân chủ nghiêm sắc mặt, tiến lên tóm lấy con trai nhỏ kéo dậy, mang theo rời đi.

Toàn bộ quá trình Đường Du đều cảm thấy mơ hồ, cho đến lúc sắp bước ra khỏi cửa mới vội vàng hỏi thăm tình trạng của Tư Nam, biết y đã được đưa vê thiên giới để trị thương, huống chi dược ở thiên giới luôn rất linh nghiệm, mới yên tâm, đi theo phụ thân đến minh giới. Nơi này không có ánh nắng, bầu trời âm u nặng nề, mặt đất phía trước đõ sẫm, phóng tầm mắt nhìn mãi không thấy điểm cuối.

Quân chủ nói:

"Đây chính là Du Li chi cảnh, ngươi đi theo ta."

Đường Du ngoan ngoãn trả lời, đi trong chốc lát mới phát hiện sương mù xung quanh đang dần dần nhiều hơn, lờ mờ cảm thấy có gì không đúng lắm. Quân chủ đưa cho cậu một thanh kiếm, chỉ vào nơi phía trước:

"Đi qua đó đi, nhớ kỹ, tộc ác long của chúng ta không có kẻ yếu."

Đường Du ngơ ngác ôm kiếm:

"Con phải làm gì?"

"Ngươi đã giải khai huyết mạch một lần, hiện tại ngươi chỉ cần nhớ kỹ một việc là được"

Quân chủ cúi đầu nhìn cậu, lần đầu tiên gọi tên của cậu

"Sống sót, Đường Đường."

Đường Du đáy lòng khẽ run, bỗng nhiên cảm thấy có chút nặng nề.

"Nơi này là ảo cảnh, cho dù bị mổ bụng moi tim, con cũng phải nhớ rõ con vẫn còn sống.."

Quân chủ giơ tay lên tưởng sờ sờ đầu của cậu, nhưng rốt cuộc không có thói quen cùng tcon cái quá thân cận, cuối cùng chỉ vỗ vỗ vai cậu, xoay người đi rồi.

Đường Du nhìn theo thân ảnh của hắn biến mất, quay đầu nhìn về phía trước, chỉ thấy hai con dã thú bước ra từ trong sương mù, như hổ rình mồi nhìn chằm chằm người từ ngoài đến là cậu.

"Phụ thân…"

Đường Du bừng tỉnh mở mắt ra, trong chốc lát nhìn thấy màn hình quen thuộc, bên trên còn viết vài chữ: thực xin lỗi, hệ thống đang bị hỏng…

Đường Du:

"…"

Phải rồi, cậu vẫn ở bên trong máy xuyên qua, nhưng không phải cậu đang ở Du Li chi cảnh sao? Sau đó xảy ra chuyện gì? Tại sao cậu lại ở đây đưa chuyển phát nhanh?

Trong đầu cậu có vô số vấn đề thắc mắc, chưa kịp đứng dậy, đã cảm thấy trước mắt tối sầm, lại lần nữa bị hút vào trong thế giới xa lạ.

24. Chương 23: Quy Luật Quốc Gia 1

N phương pháp trêu ghẹo quy luật

Khi Đường Du mở mắt, lọt vào trong tầm nhìn là một pháp trận màu vàng khổng lồ treo ở trên không trung.

Âm thanh xung quanh không ngừng nhấp nhô, xen lẫn tiếng nước chảy róc rách, nhất thời không cách nào phân biệt rõ, đại khái một hồi sau mới nghe được vài câu đối thoại.

"Nhìn kìa, thật sự còn sống, không phải là xác chết vùng dậy!"

"Haiz, bị lừa đến nông nỗi này thật vô cùng bi thảm …"

"Chỉ có 1 điểm, không biết có thể sống bao lâu."

"Đoán chừng không quá ba ngày…"

Đường Du chỉ cảm thấy cả người lung lay mơ màng, nằm trong chốc lát, các giác quan mới dần dần khôi phục. Cậu phát hiện toàn thân mình ướt đẫm, đang nằm trên bờ sông, từng đợt sóng không ngừng đánh vào bờ, dường như muốn chạm vào người cậu. Cậu chống người dậy, nhìn về phía một đám người vây xem bên cạnh.

Mọi người cũng nhìn đang nhìn cậu, một cô gái trong đó hỏi:

"Cậu không sao chứ?"

Đường Du gật đầu, thấy bọn họ diện mạo và cách ăn mặc rất bình thường, thì biết đây vẫn là xã hội hiện đại, lại nhìn pháp trận ở trên không, không biết đây là nơi nào.

Lúc này trong đám người lại có người hỏi:

"Cậu còn tự tử nữa không?"

Đường Du nói:

"Không."

"Haiz…"

Trong đám người có mấy người không hẹn mà cùng thở dài, nghe có vẻ rất tiếc nuối, rồi quay đầu bỏ đi.

Đường Du yên lặng nhìn bọn họ, đầu óc vẫn còn mơ màng, đang muốn đứng lên, thì nhìn thấy một thiếu niên vỗi vã chạy đến, người thiếu niên này diện mạo rất tuấn tú, ấn đường mang theo mấy phần kiêu ngạo, đi đến trước mặt từ trên cao nhìn chằm chằm cậu, nhìn cậu cái kiểu thật là ghét bỏ, cậu bèn ngồi yên không động.

Thiếu niên quan sát một hồi, hừ lạnh:

"Đã nói với cậu bao nhiêu lần hắn có thể là kẻ lừa đảo, cậu không chịu nghe, bây giờ bị vậy là đáng đời!"

Đường Du nói:

"Oh"

Thiếu niên thấy cậu vừa không có khóc cũng không ôm chân vùi đầu vào, nheo mắt:

"Thế nào? Còn muốn đi chết nữa hả, cho nên đối với điều gì cũng không để ý? Vậy giờ cậu đi chết ngay đi, coi tớ có cứu cậu hay không."

"Tớ sẽ không tự tử nữa…"

Đường Du nói xong không khỏi nhớ tới trước khi bị hút vào thế giới này, phụ thân hai mắt đỏ sẫm nhìn về phía cậu, nhịn không được thấp giọng thì thào:

"Cho dù có bị mổ bụng moi tim, mình cũng phải sống sót."

Lời nói vừa dứt, bên tai vang lên một tiếng "đinh" nho nhỏ, thân thể bỗng nhiên phát ra một tia sáng mờ nhạt, ngay sau đó nhanh chóng tan đi. Cậu vội vàng xem xét, tự hỏi vừa rồi có phải là ảo giác hay không, nhưng ngay lập tức phát hiện không phải, bởi vì thiếu niên lộ ra vẻ mặt ngạc nhiên, đám người chưa tản đi thì xôn xao ồn ào quay trở lại.

"Ôi đệch, vậy mà tăng được 6 điểm!"

Một ông chú trong đám người giữ lấy vai cậu, vội vàng hỏi:

"Thằng nhóc, vừa nãy mày nói gì thế?"

Đường Du chớp mắt:

"Tôi nói sẽ không tự sát nữa."

Mọi người hỏi:

"Chỉ vậy thôi? Không nói gì khác?"

Đường Du không hiểu gì cả, thấy bọn họ đều tràn đầy mong ngóng nhìn cậu, chỉ có thể kể lại lời phụ thân từng nói qua với cậu. Mọi người hai mắt sáng ngời, đồng loạt đứng dậy, nhìn lên không trung góc bốn mươi lăm độ.

Cô gái vẻ mặt quyết tâm:

“Dù cho đầu rơi máu chảy, tôi cũng phải sống sót!”

Ông chú sắc mặt hung ác:

“Cho dù máu thịt nát tan, ngũ tạng tổn hại, tôi cũng phải đấu tranh ngoan cường, cố gắng phấn đấu, vẫn luôn sống sót!”

Thanh niên nắm chặt tay, ngửa mặt lên trời hét lớn:

“Dù là thiên lôi đánh xuống, cuồng phong bão tố, hành hạ tôi hết lần này đến lần khác, cũng không lay chuyển được quyết tâm sống sót của chúng tôi! Chúng tôi phải trở thành một ngọn cỏ non hùng vĩ to lớn ngao ngao ngao!”

Ngay cả thiếu niên mặt mày lạnh lùng cũng hét lên góp vui:

“Cho dù xảy ra chuyện gì đi nữa, tôi đều phải sống sót!”

Đường Du:

“…”

Chuyện này… Rốt cuộc là họ đang làm gì vậy?

Mọi người tiếp tục bày ra loại tư thế, các kiểu nội dung tru lên, hết nửa ngày mới nản lòng nói “Không được rồi”, hâm mộ ghen tỵ nhìn chằm chằm Đường Du, sau đó lao xao tản đi, khiến người ở sau đứng ngốc ra một chỗ. Đường Du cảm thấy cần phải thu thập thông tin, cuối cùng nhìn qua thiếu biên vẫn luôn ở đó chưa đi, chậm rãi đứng lên:

“Tớ muốn ngủ một chút.”

Thiếu niên liếc nhìn cậu:

“Ngủ đi, tớ đâu có cấm cậu.”

Đường Du suy nghĩ một chút, giả vờ thành bộ dạng đáng thương:

“Chân tớ bị trật rồi.”

Thiếu niên hỏi:

“Vậy hồi nãy sao cậu đứng được?”

“…”

Đường Du nói:

“Tớ chỉ dùng sức một chân, còn chân kia bị trật rồi, đau lắm.”

“Đáng đời!”

Thiếu niên bỏ mặc cậu quay đi, Đường Du thấy biện pháp”Cầu mang đi” không thể dùng, nghĩ thầm hay là tìm đại chỗ nào đó ngủ đi, lại thấy thiếu niên chưa đi được mấy bước đã trở lại, thô bạo kéo cánh tay của cậu đặt lên trên vai, vẽ mặt lạnh lùng:

“Nói cho cậu biết, tớ chỉ giúp cậu lần này thôi.”

Đường Du rất vui vẻ, nhưng không dám biểu hiện ra ngoài, thấp giọng nói:

“Cám ơn.”

Thiếu niên lười phản ứng cậu, đỡ cậu tiếp tục đi. Đường Du thức thời ngậm miệng, dưới sự giúp đỡ của cậu ta bước lên bờ, quan sát tình huống gần đó.

Đây là một mảnh rừng, cây ở đây đều là các loại cậu chưa từng nhìn thấy, một con đường nhỏ quanh co khúc khủy dẫn về phía trước, ở cuối đường có một tấm bảng đen kích thước vừa phải, bởi vì nó quay lưng lại với họ, nên không rõ trên đó viết cái gì, ngoài ra cậu chú ý thấy có rất nhiều người vào rừng, cách một đoạn đều có thể nhìn thấy vài người, tất cả đều cúi đầu, giống như đang tìm đồ vật.

Vừa ra khỏi rừng cây là có một ngôi làng nhỏ, chia làm ba lỗi rẽ, chính giữa dẫn đến một quảng trường nhỏ, từ nơi này có thể nhìn thấy rất nhiều quầy hàng, người đông đúc, rất là náo nhiệt. Thiếu niên dìu cậu đi qua con đường bên phải, cuối cùng tới trước một ngôi nhà gỗ nhỏ, mở cửa ném cậu lên một cái giường trong đó.

Đường Du không tìm thấy trên giường cái gì có thể xem như là áo ngủ, bèn cởi quần áo ướt sũng ra ném xuống đất, lấy khăn mặt bên cạnh lau nước trên người.

Thiếu niên lập tức nổi giận:

"Sao lại xài khăn của tớ?"

"..."

Đường Du nhìn chiếc khăn màu hồng kem trong tay, lại nhìn cái khăn màu xanh nhạt treo ở bên cạnh, cuối cùng nhìn thiếu niên vẻ mặt kiêu ngạo im lặn gvắt khô khăn mặt trả lại chỗ cũ, xoay người đi ngủ, co thành một cục trên giường.

Thiếu niên:

"..."

Thiếu niên tức giận vươn chân đá vào giường, ầm ầm mở cửa đi ra ngoài.

Đường Du thở dài, sờ sờ xương quai xanh bên trái, trên đó có một con số "7", cậu liên hệ với phản ứng của những người lúc nãy, biết cái này đại biểu cho một ý nghĩa nào đó, nhắm mắt lại, bắt đầu tiếp thu ký ức của thân thể này.

Có lẽ là nhớ lại việc lúc còn thơ ấu khiến cậu tiêu hao quá nhiều tinh lực, chẳng bao lâu cậu đã chìm vào giấc ngủ.

Trong mộng là thế giới của dị năng giả, càng hùng mạnh càng được mọi người tôn kính, địa vị cũng càng cao. Dị năng phân cấp bậc, có thể thông qua việc tu luyện để tăng cao, trên đại lục có rất nhiều sân huấn luyện, nổi danh nhất trong đó, lâu đời nhất chính là nơi đây —— khu huấn luyện Cổ Duy Độ.

Nơi này có rất nhiều điều kỳ lạ, ví dụ như người thường trải qua rèn luyện sẽ có được dị năng; dị năng giả thiên phú thấp kém trở thành thiên tài; dị năng giả chậm chạp không thấy đột phá liên tục thăng cấp… quan trọng nhất là, mấy dị năng giả cấp thần ít ỏi trên đại lục, không ai là không từng trải qua huấn luyệntrong cổ duy độ.

Đủ loại công trạng rực rỡ, khiến cho địa vị của Cổ Duy Độ vượt xa các khu huyến luyện khác, nhưng không phải tất cả mọi người đều dám đến, bởi vì tỷ lệ thành công của nơi này quá thấp, trong một vạn người cũng không thấy được có một người thuận lợi vượt qua.

Người bên ngoài cho ra rất nhiều suy đoán đối với hoàn cảnh bên trong, nhưng suy đoán dù sao cũng là suy đoán, ai cũng không có căn cứ, những người thành công đi ra ngoài ai cũng kín miệng không nói một chữ, khiến nơi này càng thêm thần bí. Nhưng cho dù như vậy, hàng năm người tiến vào Cổ Duy Độ cũng nhiều không kể xiết, trong đó có bỏ trốn, trốn nợ, phạm tội và có thù oán chưa thanh toán cùng với người đối với cuộc sống tuyệt vọng muốn tìm lối thoát chiếm một phần, phần còn lại là những người yêu thích mạo hiểm cùng những người tiến vào thật sự mang mục đích tu luyện.

Nguyên chủ cùng thiếu niên liền thuộc về nhóm người sau.

Bọn họ đều là người bình thường, nếu muốn có được dị năng, biện pháp duy nhất chính là đến nơi này.

Thật ra nguyên chủ không muốn đi, nhưng cha hắnvô cùng hy vọng trong nhà có thể có một vị dị năng giả, nên muốn hắn tiến vào. Sau khi biết được việc này, thiếu niên lập tức khẳng định đây là ý tưởng của bà mẹ kế, là vì muốn hắn chết đi, đỡ phải chia thêm một phần tài sản, còn những lời hứa hẹn đó chẳng qua là lừa gạt hắn mà thôi.

Nguyên chủ hoảng sợ, muốn phản kháng, nhưng cha hắn luôn gia trưởng, đối với dị năng có chấp niệm rất sâu, nên đã áp giải hắn đến đây. Thiếu niên thì từ nhỏ đã dốc lòng muốn trở thành dị năng giả, khi đến tuổi

thức tỉnh là mười lăm tuổi nhưng lại không tra ra có dị năng hắn liền quyết định tiến vào, bởi vậy không hề thấy sợ hãi.

Mọi người chuẩn bị đầy đủ, mang theo đủ thứ đồ tốt tiến vào Cổ Duy Độ, kết quả bất ngờ vô cùng.

Bởi vì đây không thể tính là sân huấn luyện, mà là một quốc gia, khác biệt chính là nơi này không có pháp luật, không có chính phủ, tất cả các bộ máy nhà nước hoàn toàn toàn không tồn tại, chỉ có quy luật, cũng chính là pháp trận màu vàng khổng lồ ở trên đỉnh đầu.

Người ở bên trong không thích gọi nó là Cổ Duy Độ, mà thích dùng một cái tên khác—— quốc gia quy luật.

Người tiến vào nơi này sẽ bị tước bỏ tất cả dị năng, trở thành không khác gì người bình thường, hơn nữa bắt đầu mỗi người sẽ có 50 điểm, nó sẽ xuất hiện ngẫu nhiên trên bất kỳ bộ phận nào của cơ thể, sau có thể dựa vào sở thích cá nhân để điều chỉnh vị trí, chỉ cần đạt tới điểm số nhất định thì xem như đã thông qua huấn luyện, thành công rời đi, nhưng nếu giảm thành không điểm, thì người đó sẽ phải chết.

Quốc gia quy luật có lưu thông tiền tệ riêng của nó, ngoài ra điểm số cũng có thể sử dụng như tiền tệ, tùy thuộc vào yêu cầu của từng người mà tiến hành trao đổi. Khi nguyên chủ cùng thiếu niên lần đầu tiên đến đây, bởi vì trên người không có tiền, mới dùng điểm sốcùng thuê một căn nhà gỗ nhỏ, dự đinh kiếm được tiền rồi sẽ mua công cụ và vậy liệu xây một căn nhà để ở.

Bọn họ đã ở đây đã nửa năm rồi, tính cách nguyên chủ yếu đuối, thường xuyên làm ra những việc ngu ngốc, đều do thiếu niên giải quyết hậu quả.

Cách đây hai tháng rưỡi nguyên chủ gặp được một cậu thanh niên, thanh niên đối vơi hắn rất dịu dàng, thế nên hắn yêu người ta, thiếu niên cũng từng cảnh cáo hắn cẩn thận đừng bị lừa, nhưng vẫn không ngăn được tình cảm của nguyên chủ đối với tên đó. Năm ngày trước, có một tên giàu có từ thành phố lớn đến thôn trang nhỏ của bọn họ tìm kiếm một loại thảo dược, treo giải thưởng 200 điểm, mọi người đều hào hứng, bắt đầu không ngừng vào rừng tìm kiếm.

Thanh niên đến tìm được nguyên chủ nói đã từng thấy qua trong nhà của một người, người đó còn không nhận ra nó chính là thảo dược, hắn muốn mua lại, nhưng người đó chỉ cần điểm, không cần tiền, điểm của hắn không đủ. Nguyên chủ vừa nghe đã đem điểm của mình cho hắn mượn, chỉ chừa lại 1 phân.

Kết quả không nghĩ cũng biết, thanh niên một đi không trở lại, biến mất không còn thấy bóng dáng.Vì thế nguyên chủ mới biết bị gạt, thế nên tự sát.

Sau khi tỉnh lại Đường Du sờ sờ xương quai xanh, nhìn hôm nay mới tăng thêm “6” điểm, yên tâm hơn một chút.

Cậu đứng dậy tìm kiếm quần áo sạch sẽ, nhìn thấy một tấm poster khổ vừa dán ở trên tường, tiêu đề được viết bằng màu đỏ như máu: N phương pháp trêu ghẹo quy luật.

Phía dưới là mấy dòng chữ nhỏ ——

Một, ngâm thơ. Số điểm được thưởng cho là từ 5—10 điểm, mới lạ nhất có thể đạt tới 20 điểm.

Hai, kể truyện cười. Số điểm được thưởng cho là từ 1—8 điểm, mới lạ nhất có thể đạt tới 20 điểm.

Ba, phát biểu ngôn luận (chú ý: tốt nhất có thể rung động lòng người), có thể là một câu cũng có thể là một đoạn dài, đạt được điểm…

Mặt sau vẫn còn rất nhiều điều, Đường Du đã lấy được ký ức, căn bản không cần nhìn cũng có thể đọc lưu loát.

Ở quốc gia quy luật, có hai cách đạt được điểm, một là giao dịch, còn lại chính là thông qua quy luật.

Ví dụ như hôm nay nói một câu, hình như quy luật nghe thấy rất thích thú, cho cậu “6” điểm, chẳng hạn như giúp đỡ người khác cũng sẽ có được một số điểm nhất định, thông thường là “2” điểm, bởi vậy lúc đó những người kia mong muốn cậu nhảy sông thêm lần nữa, bọn họ cũng có thể mò cậu thêm lần nữa.

Đương nhiên, nếu như giết người phóng hỏa, tùy tiện đánh chửi người khác, sẽ bị quy luật trừ điểm, thậm chí nghiêm trọng nhất sẽ trừ đến chết, đó cũng là nguyên nhân nơi này tuy không có pháp luật nhưng vẫn có thể duy trì trật tự.

Đường Du mặc quần áo gọn gàng, đang chuẩn bị đi ra ngoài, thiếu niên liền trở lại, trong tay còn cầm một quyển tạp chí mới mua, bên trên viết tổng hợp ghi chép điểm đạt được trong tháng năm và dự đoán đáng tin cậy trong tháng sáu . Thiếu niên liếc nhìn cậu, không thèm quan tâm đến cậu, ngồi xuống xem tạp chí.

Đường Du biết trải qua này nửa năm ở chung này, thiếu niên đã mất hết kiên nhẫn với cậu, nên cũng không nói gì, cách cửa sổ nhìn trận pháp trên không trung, đột nhiên nhớ đến có người từng dự đoán trong khoảnh khắc ra khỏi nơi này có thể nhận được bảo vật từ trong pháp trận, buộc miệng nói:

"Tớ muốn cái đó."

Thiếu niên ngẩng đầu.

Đường Du thu hồi tầm mắt, tuy rằng không rõ nguyên nhânvì sao trong cơ thể lại dâng lên khát vọng mạnh mẽ như thế, nhưng vẫn lập lại lần nữa:

"Tớ muốn món đồ bên trong trận pháp."

Thiếu niên nhìn cậu, hỏi:

"Đi ra ngoài cần bao nhiêu điểm?"

Đường Du nói:

"9998 điểm."

Thiếu niên hỏi:

"Cậu có bao nhiêu?"

Đường Du nói:

"… 7 điểm."

Thiếu niên lại cúi đầu:

"Không có việc gì, ai cũng sẽ mơ giấc mộng đẹp."

Đường Du:

"…"

Thiếu niên tĩnh tĩnh, lần nhìn cậu, giơ tạp chí lên:

"Không xem?"

"Xem."

Đường Du thấy hắn chủ động trò chuyện, vội vàng đi qua ngồi xuống.

Thiếu niên vừa mới xem đến tổng hợp các bài thơ ca trong tháng năm, bài thơ xếp hạngđầu được đến 8 điểm, trên đó viết: Ôi, hoa xuân / ta mong được ngủ cùng ngươi / Ôi, tình yêu / ngươi đến khiến ta không kịp trở tay / chúng ta ngủ a ngủ / ngủ a ngủ / ở trên bụi gai, ở trong axit, ở trong ngọn lửa hừng hực / Ôi, chúng ta chết đi rồi sống lại…

"…"

Đường Du thầm nghĩ rằng cho dù đã có được ký ức, đối với sự yêu thích cùng thẩm mỹ của quy luật, cậu vẫn không cách nào hiểu được.

25. Chương 24: Quy Luật Quốc Gia 2

Đường Du: "Chàng trai chăn ngựa anh oai phong hùng tráng" – Quy luật "6điểm"

Thiếu niên tên là Lăng Mâu, là một người nghiêm túc ít nói cười, khá ngầu, đôi lúc thần kinh hơi bị lệch pha, ví dụ như dùng khăn mặt màu hồng kem, lần trước còn tiện tay mua quần lót tình thú, đáng nói là sau khi mở ra thấy thế cũng không cảm thấy có gì sai.

Cậu ta còn đặt mua tạp chí định kỳ, nghiêm túc xem hết từ đầu đến cuối, sau đó thực hành dựa theo nội dung được đoán trước, tuy rằng nửa năm qua cũng chỉ đạt được có 2 điểm, nhưng vẫn kiên trì mua, không bỏ sót một kỳ.

Cậu ta vẫn không muốn phản ứng với Đường Du lắm, đối với điều này Đường Du tỏ vẻ hiểu được, dù sao nửa năm gần đây nguyên chủ gây ra rất nhiều phiền toái, Lăng Mâu còn chưa vứt bỏ mình là tốt lắm rồi.

Cậu nhìn thời gian, xách cần câu tự chế:

"Tớ đi câu cá."

Lăng Mâu quan sát cậu, rốt cuộc lại chủ động cùng cậu nói chuyện:

"Chân khỏi rồi à?"

"… Hử?"

Đường Du vô thức quay đầu lại, sau đó mới nhớ ra việc này, nói cho cậu ta biết trước khi đi ngủ đã xoa bóp qua, sau khi tỉnh dậy thì khỏi rồi, chắc là không tổn thương đến xương cốt.

Lăng Mâu ừ một tiếng, dựa vào trên giường chuyên tâm nghiên cứu thơ ca.

Bởi vì sợ nóng, cậu ta đã cởi quần ra, phía dưới chỉ mặc mỗi quần lót tình thú, trên thực tế chính là mấy sợi dây, mặt sau vẻn vẹn chỉ có một miếng vải nhỏ trên đó còn viết hai chữ: fuck me.

"…"

Đường Du lặng lẽ đi ra ngoài.

Cậu dựa theo ký ức đến địa điểm câu cá lúc thường, treo mồi câu quăng xuống sông, vừa chờ cá mắc câu, vừa yên tĩnh suy nghĩ đến những sự việc không ngừng xảy ra.

Lẽ ra cậu phải ở trong Du Li chi cảnh, tại sao sau đó lại đến cô nhi viện? Đặc biệt còn trở thành trẻ sơ sinh cho đến lúc trưởng thành, cha mẹ của cậu đâu? Tư Nam đâu… Đúng rồi, lần trước cậu hình như gặp qua Tư Nam khi y còn là thiếu niên, tại sao lúc đó cậu lại quên mất y? ngay từ đầu tại sao Tư Nam lại làm như không quen biết cậu?

Chẳng lẽ tất cả những việc này là do ảo cảnh tạo ra?

Đường Du suy nghĩ một hồi, rất nhanh gạt bỏ vấn đề này, cảm thấy cho dù ảo cảnh lợi hại đến đâu, cậu cũng không có khả năng bị tẩy não, khả năng duy nhất chính là ký ức vụn vặt của cậu.

Cậu cố gắng suy nghĩ, kết quả cái gì cũng không nhớ ra được, lúc này phát hiện bong bóng cá động đậy, mới vội vàng giơ cần câu kéo cá lên, thấy cá không nhỏ, nhất thời thấy vui vẻ, đem cá bỏ vào trong túi lưới rồi lại tiếp tục câu, bắt đầu tập trung vào việc trước mắt.

Từ sau khi đến nơi này bọn họ vẫn luôn làm những việt vặt, nguyên chủ quá vô dụng, còn Lăng Mâu thì trước khi chưa vào đây chỉ biết toàn tâm vùi đầu vào việc tu luyện, cho nên việc gì cũng không biết làm, bọn họ chỉ có thể làm những việc tay chân, nhưng mấy công việc này không phải lúc nào cũng có, bởi vậy nửa năm trôi qua tiền kiếm được chỉ đủ miễn cưỡng trả tiền thuê nhà giải và giải quyết vấn đề ấm no, đôi khi gấp quá còn phải lấy điểm đổi tiền để xài, dẫn đến điểm không tăng được còn giảm bớt, hiện giờ điểm của Lăng Mâu khoảng hơn 30, lẽ ra cậu cũng có hơn 23 điểm, nhưng bây giờ chỉ còn có 7 điểm.

Nhiêu đây còn xa mới đủ.

Cậu nhìn pháp trận trên đỉnh đầu, bỗng nhiên đặc biệt nhớ thươngtrước "ông xã" kiêm anh trai ở thế giới trước, nếu có người nọ ở bên cạnh, nhất định có thể nghĩ ra rất nhiều cách, cho dù không thể đạt được điểm, ít nhất có thể kiếm rất nhiều tiền, dù sao người nọ luôn luôn vô địch.

Nhưng mà ca cũng đã dạy cậu rất nhiều điều… Đường Du lại nâng cần câu lên, thấy mồi câu bị ăn hết rồi, nên thay miếng mới rồi ném xuống, nghiêm túc suy nghĩ phương pháp kiếm tiền, sau đó nghĩ ra một chủ ý khá hay, xách đồ đạc vui vẻ chạy về.

Lúc này Lăng Mâu đang nấu ăn, bắt lên nồi bên trong ném một mớ rau xanh cùng khoai tây, sủi bọt ùng ục ùng ục, thấy cậu trở về thì bảo cậu đem cá ném vào luôn đi.

Đường Du nói:

"… Hay là nướng cá đi."

Lăng Mâu nói:

"Lúc trước nướng xong chẳng thể nào ăn nổi."

Đường Du nói:

"Lần này để tớ nướng."

Nói xong cầm dao đánh vảy cá.

Lúc trước cậu luôn cùng Tư Nam đi bắt cá, bởi vì lòng tò mò nên cùng An Quân học nướng cá, huống chi khi còn là cô nhi cậu chỉ sống một mình, phải tự mình nấu ăn, chút chuyện nhỏ này không làm khó được cậu. Lăng Mâu nghi ngờ ở bên cạnh quan sát cậu, cho đến khi cậu mang cá đặt lên giá nướng, mùi thơm dần dần bay ra mới thay đổi thái độ:

"Học với ai thế?"

Đường Du nói:

"Tớ từng thấy người ta làm qua nên biết."

Lăng Mâu gật đầu, đợi chín rồi thì ăn thử, cảm thấy ngon tuyệt vời, hiếm khi nhìn Đường Du vừa lòng hơn một chút. Hắn ăn vài miếng, hắng giọng bắt đầu đọc thơ, bởi vì nghe nói làm thơ lúc đang ăn cơm hay là ở dưới ánh trăng thì tỉ lệ được thưởng điểm sẽ cao hơn. Vẻ mặt của hắn lạnh lùng và nghiêm túc:

"A, cỏ đuôi chó xinh đẹp quá / mày vừa đẹp vừa mê hoặc lòng người / a, bánh sữa chiên bơ giòn tan a / mày ăn ngon lại thơm nữa…"

"…"

Đường Du nghe xong mấy câu đó muốn câm nín luôn, nhịn không được nói

"Cậu làm thơ về cây roi ngựa còn hơn đó."

Lăng Mâu không để ý tới cậu, chờ sau khi đọc xong toàn bộ bài thơ mà quy luật không thèm phản ứng hắn, mới quay qua nhìn cậu:

"Cây roi ngựa làm thế nào?"

"Chàng trai chăn ngựa anh oai phong hùng tráng…"

Đường Du đọc cho hắn nghe vài câu, bên tai vang lên âm thanh quen thuộc, thân thể lại phát sáng, cậu cúi đầu kiểm tra, thấy quy luật cho cậu 6 điểm.

Lăng Mâu:

"…"

Đường Du:

"…"

Theo các nguồn tin đáng tin cậy, sau khi quy luật cho điểm, nếu lập tức làm động tác tương tự hoặc nói câu tương đồng như thế, cũng có cơ hội đạt được điểm, nhưng Lăng Mâu há há miệng, trong khoảng thời gian ngắn không nghĩ ra được câu nào hay, chỉ có thể im miệng.

Đường Du thì có chút sững sờ, nghĩ thầm thẩm mỹ của quy luật quả nhiên khiến người ta khó mà hiểu được, kế đó lập tức phản ứng, chạy vào trong nhà lấy giấy bút viết mấy câu đưa cho Lăng Mâu, bảo hắn đọc theo.

Lăng Mâu nửa tin nửa ngờ, nghiêm túc đọc:

"Em là quả táo nhỏ nhỏ của tôi …"

"Đinh!"

Đọc xong, quy luật cho 8 điểm.

Lăng Mâu:

"…"

Đường Du:

"…"

Lăng Mâu chưa bao giờ được cho nhiều điểm như vậy, hoàn toàn bị sốc rồi. Đường Du thấy thế bèn rèn sắt khi còn nóng vô sỉ viết thêm mấy câu thiên cổ tuyệt cú đưa cho hắn, kết quả quy luật không có phản ứng nào nữa, cậu nghĩ chắc là do nó nghe không hiểu cổ văn. Có điều Lăng Mâu vừa lòng lắm, tuy rằng vẫn lạnh lùng như trước, nhưng phá lệ gắp cho cậu một cọng rau.

Đường Du nhìn rau xanh, đột nhiên có cảm hứng, nhớ ra một bài hát chắc là quy luật có thể nghe hiểu, đọc thử:

"Một cọng hai cọng ba bốn cọng, năm cọng sáu cọng bảy tám cọng. Chín cọng mười cọng cọng cọng rau xanh, nuốt xuống miệng hết trơn luôn."

"Đinh!"

Quy luật cho 5 điểm.

Lăng Mâu:

"…"

Lăng Mâu càng thêm khiếp sợ, bỏ bát xuống vọt tới, hỏi:

"Còn… Còn gì nữa không?"

Đường Du nghĩ nghĩ, yên lặng lắc đầu.

Hai bài hát hồi nãy đều là do ca cậu hay hát, sau đó cậu nhớ tới chuyện khi còn nhỏ nhưng mà chỉ là chuyện trong phút chốc, cho nên những việc ở thế giới trước cậu vẫn nhớ rõ, nhưng cũng có nhiêu đó thôi, những việc khác cũng không biết.

Lăng Mâu nhìn cậu:

"Cậu học ở đâu thế?"

Đường Du nói:

"Nói đại mà."

Lăng Mâu hỏi:

"Sao trước đây cậu không lợi hại như vậy?"

Đường Du chớp mắt, bắt chướcbộ dáng thường ngày khi ca cậu gạt người nghiêm trang chững chạc nói lung tung:

"Có thể là lúc tớ nhảy sông tự vẫn đụng phải đầu sau khi tỉnh lại tự nhiên có rất nhiều linh cảm."

Lăng Mâu cổ vũ nói:

"Tiếp tục nghĩ đi, không có việc gì thì nghĩ nhiều một chút."

Đường Du ngoan ngoãn ừ một tiếng, ăn hết rau xanh, lau khóe miệng:

"Thật ra tớ có một cách để kiếm điểm, cậu nghe thử xem được không?"

Lăng Mâu bị cậu liên lụy nửa năm, đối với cậu vẫn chưa hoàn toàn yên tâm, ra hiệu bảo cậu nói ra nghe coi sao.

"Khu huấn luyện này mỗi năm đều mở hai lần, năm ngày sau lại mở, khi đó sẽ có một đám người mới tiến vào, chúng ta như vậy…"

Đường Du giải thích đơn giản kế hoạch một lần. Lăng Mâu đầu tiên là sững sờ, sau đó lập tức nói:

"Cứ làm như vậy đi, tớ đi mua đồ vật cần dùng!"

Thời gian năm ngày thoáng chốc đã trôi qua.

Ngày hôm nay có rất nhiều người từ sớm tinh mơ đã khởi hành đến nơi, cũng dự định kiếm một khoản. Đường Du cùng Lăng Mâu nhàn nhã đi theo trong đám người, đến nơi đợi nửa tiếng, trên không trung bắt đầu tỏa sáng, đưa nhóm người mới tiến vào thế giới này.

Khoảnh khắc đó vô cùng náo nhiệt, có người khen ngợi nơi đây thật là đẹp, không khí tươi mát, không nguy hiểm như trong tưởng tượng, có người hoảng hốt la lên không sử dụng được dị năng, thế là dẫn đến càng nhiều tiếng la ó.

Ân Triển chen ở bên trong đám người, chỉ cảm thấy trán mình không ngừng co giật.

Hắn không muốn tới, nhưng người hắn xuyên qua lại là một nhị thế tổ, cả ngày gặp rắc rối, gần đây lại đụng phải phiền phức lớn, đắc tội người quyền quý, lão tử cua hắn rốt cục chịu không nổi nữa, quyết định đẩy hắn đưa vào nơi này, bởi vì đằng nào cũng sẽ bị người quyền quý đánh chết, không bằng vô đó thử một phen. Nhị thế tổ quá sợ hãi nên tự sát, đợi khi hắn hiểu rõ nguyên do, thì cha hắn đã sai người trói hắn lại.

Hắn chân thành nói:

"Ta sẽ nghĩ cách giải quyết việc này, về sau sẽ thay đổi, không bao giờ gây họa nữa, được không?"

Phụ thân lạnh lùng mỉm cười:

"Thay đổi? Lời này cha đã nghe cả ngàn lần rồi."

Ân Triển nói:

"Lần này là thật đó…"

Hắn đang định sắc bén phân tích tình hình, rồi làm một ván lật ngược tuyệt vời, nhưng lão tử hắn căn bản không đợi hắn nói xong, trực tiếp dùng dị năng bịt cái miệng của hắn lại, sau đó sai khiến thủ hạ:

"Trói nó lại cho ta."

Ôi chao ngọa tào, Ân Triển muốn phản kháng, nhưng thủ hạ của phụ thân đều là cao thủ dị năng, nhị thế tổ thì cái gì cũng không biết, hắn không hề ngoài ý muốn bị bắt.

Cha hắn nói:

"Nâng lên, ném vào cổ duy độ đi."

Thủ hạ vâng lệnh, khiêng một đống lớn đồ vậttrong nhà chuẩn bị cho hắn, ngay hôm đó đem hắn ném vào, còn rất chu đáo mà cởi bỏ dây thừng cho hắn. Hiện nay mọi chuyện đã thành ra như thế, Ân Triển xoa xoa cánh tay, vác túi chậm rãi đánh giá xung quanh.

Lúc này nhóm người mới đã phát hiện nhóm người cách đó không xa, thấy có rất nhiều gian hàngven đường, có giới thiệu nơi ở, có bán các bản quy tắc, cũng có người kéo xe ngựa. Bọn họ tò mò mà sáp qua xem, lúc này bỗng nghe thấy một giọng nói lạnh lùng xuyên qua loa truyền đến, nghe rất rõ ràng.

“3 điểm vào nhóm, bao phương pháp tăng điểm, bao giảng giải quy tắc thế giới, bao dẫn đường, bao trả lời câu hỏi cơ bản về sinh tồn, chỉ nhận 60 người, đủ người thì thôi, cơ hội khó có được, không cần bỏ qua!”

Ân Triển liếc mắt nhìn, thấy bên đó cái hai thiếu niên đang đứng, một người phụ trách rao, người còn lại thì giơ cao lá cờ nhỏ che mặt, rất dễ tìm, hắn cũng đi qua xem, định bụng tìm hiểu xem đây là nơi nào rồi mới tính tiếp.

Nhóm người mới rất hứng thú với bọn họ, ngay lập tức bao quanh họ, đối với việc người mới có 50 điểm mà nói, 3 điểm không thấm vào đâu cả, bởi vậy trả rất hào phóng, mặc dù có rất nhiều người cũng dè dặt, nhưng số lượng người mới quá đông, muốn gom đủ 60 người quả thực là quá dễ dàng.

Lăng Mâu kiểm kê số người rồi dẫn bọn họ đi.

Có mấy người đi theo phía sau, tính toán nghe ké, nhưng chẳng mấy chốc bị phát hiện đá ra ngoài, trong đó có một người định chơi xấu, nhưng thấy đám người mới chờ mất hết kiên nhẫn muốn đập gã, thế mới chịu bỏ đi.

Nhóm người mới rất hài lòng, nhìn sang Ân Triển ở cách đó xa xa.

Trước khi chưa hoàn toàn nắm được tất cả thông tin, Ân Triển sẽ không tùy tiện cho điểm, đương nhiên cũng có ý định chiếm tiện nghi, nhưng mà thính lực của hắn tốt lắm, khoảng cách này cũng có thể nghe rõ, tỏ vẻ chả có ảnh hưởng gì.

Mọi người thấy hắn sẽ không sáp vào, yên tâm bước đi, cẩn thận lắng nghe Lăng Mâu giảng giải, không kềm lòng được nhìn pháp trận trên không trung, Ân Triển cũng vậy, phản ứng đầu tiên liền là thấp giọng mắng:

” Ông nội ngươi,Tư Nam.”

Hắn đợi một lát, nhìn con số 50 trong lòng bàn tay, thấy không có thau đổi gì, cảm thấy vừa vòng, thầm nghĩ rằng nếu như ý thức của Tư Nam có thể điều khiển quy luật, vậy hắn cũng không cần đấu tranh nữa, nằm thẳng ra chờ chết cho rồi.

Hắn cười tủm tỉm ngâm nga tiểu khúc tiếp tục nghe, nhìn thấy có hai người đi về phía trước, chắc là cũng muốn đi đến nơi truyền tống tân thủ để làm ăn, lúc gặp thoáng qua, hắn nghe được một người trong đó nói:

“Nhìn thấy chưa, người cầm cờ kia chính là người mà mấy hôm trước tôi nói cho ông nghe đó, tắt thở rồi đó nha, đến giờ vẫn sống nhăn, chỉ nói có một câu mà quy luật luôn cho 6 điểm!”

“Chậc chậc, may mắn quá luôn…”

Ân Triển nghe được trong lòng khẽ động, không khỏi nhìn về thiếu niên ở phía trước.

Chết rồi sống lại… Là cậu nhóc đó?

26. Chương 25: Quy Luật Quốc Gia 3

Ân Triển cười tủm tỉm: “Quy luật và mẹ ngươi cùng rơi xuống nước, ngươi sẽ cứu ai trước”

Lăng Mâu tỉ mỉ giải thích những điều cơ bản, bao gồm điểm số và cách thay đổi tiền tệ, lựa chọn nơi trú ngụ, phương pháp tìm kiếm thức ăn, con đường kiếm tiền và các loại thông báo treo thưởng trên bảng gỗ.

Nhóm người mới thu được nhiều điều bổ ích, nhưng có người lòng dạ hẹp hòi, nói rằng:

“Tỉ lệ của điểm và tiền là 1:10? Có nghĩa là nghe cậu nói nãy giờ chúng tôi phải trả 30?”

“Giá cả của chúng tôi là hợp lý “

Lăng Mâu liếc mắt nhìn gã, tự nhủ đây dù sao cũng là khách hàng, nên không lộ ra cảm xúc mất kiên nhẫn, giải thích.

“Việc buôn bán ở nơi đây, giá cả đều sẽ hợp lý, bởi vì quy luật luôn quan sát, người nào đưa giá tùy tiện sẽ bị trừ điểm, không ai dám làm như vậy.”

Trên thực tế người mới bị hố là chuyện bình thường, chỉ cần trong phạm vi hợp lý là được, hàng năm hai ngày này mới mở ra, giống như là mùa du lịch thịnh vượng, giá cả cao chút cũng không có gì đáng trách —— điều này quy luật cũng đồng ý, dù sao không ai ép buộc nhóm người mới bỏ tiền, mà bọn họ cũng thật sự thu được lợi ích, rất công bằng.

Cậu ta thấy người nọ bộ dáng muốn nổi giận, nhắc nhở:

“Giao dịch đã hoàn thành, nếu như gây rối loạn, sẽ bị quy luật trừ điểm.”

“Mày hù ai hả!”

Người mới nọ thốt lên.

“Tao không quan tâm, trả tiền đây! Có chút việc mà bắt…”

Còn chưa nói hết câu, trong nháy mắt thân thể gã phát ra một vòng u ám, rồi nhanh chóng biến mất, sắc mặt không khỏi thay đổi, cúi đầu kiểm tra, phát hiện thiếu mất một điểm.

“Tôi đã nói là sẽ bị trừ điểm “

Lăng Mâu nhịn hết nổi hừ lạnh.

“Còn muốn quậy không?”

Sắc mặt của người mới đó lần lượt thay đổi, không dám nói tiếp nữa. Lăng Mâu bèn nhân cơ hội này giới thiệu cho bọn họ khi thêm điểm thì sẽ phát ra vòng sáng trắng, bị trừ điểm sẽ phát ra vòng tối đen, nghe nói nếu được thêm điểm vượt qua số điểm đặt ra thì sẽ phát ra vòng sáng màu vàng, nhưng cho đến nay bọn họ đều chưa thấy qua.

Cậu ta nhìn nhóm người mới, nhớ đến một việc, buộc miệng nói:

“Giá cả hợp lý mà tôi vừa nói chỉ là để bảo vệ người mới, một tháng sau mọi ngườivượt qua giai đoạn người mới sẽ trở thành mục tiêu săn bắn của thợ săn. Cái gọi là thợ săn, chính là chỉ người dùng các loại phương pháp lừa tiền và lừa điểm…”

Cậu ta chợt giật mình nhớ lại việc của Đường Du, lập tức im miệng, thầm mắng chính mình ngu ngốc, chẳng khác nào chạm vào nỗi đau của cậu ấy, không khỏi nhìn qua Đường Du. Đường Du chẳng cảm thấy có vấn đề gì, cậu biết thiếu niên này là lần đầu buôn bán, nói như vậy là vì muốn có trách nhiệm với khách hàng, vì thế cũng có ý dặn dò:

“Gần đây tôi vừa bị gạt, mọi người phải cẩn thận đó.”

Ân Triển nghe thế ấn đường co giựt, nhóm người mới thì không khỏi hỏi:

“Chẳng lẽ sẽ không bị phạt hả?”

Lăng Mâu lấy lại tinh thần, nói cho bọn họ biết chỉ cần là tự nguyện tặng, quy luật sẽ không can thiệp, nhưng dù sao làm vậy cũng là gạt người, cho nên nếu người bị hại bắt được thợ săn, có thể dùng sức mạnh bắt đối phương trả lại, trong phạm vi hợp lý tha hồ đánh, hoàn toàn sẽ không bị giảm điểm.

Mọi người đều hiểu rõ, đến quảng trường nhỏ của thôn trang thì sôi nổi giải tán. Lăng Mâu cùng Đường Du trở lại chỗ ở chia đều điểm kiếm được, hai người đều được hơn trăm điểm, Lăng Mâu vô cùng hưng phấn, nói:

“Ý kiến của cậu quá tuyệt vời.”

Đường Du mỉm cười, thầm nghĩ nếu như ca cậu cũng ở đây, chắc chắn lợi hại hơn nhiều. Cậu thấy Lăng Mâu muốn quay về kiếm thêm một đoàn nữa, lắc đầu nói:

“Chắc chắn là không kịp đâu”

Lăng Mâu tiếc nuối lắm, đề nghị lần sau tuyển 70 người.

Lần này chọn 60 người là trước đó bọn hắn đã bàn bạc rồi, một là nhiều người không dễ khống chế, hai là bọn họ tranh chính là một chữ "nhanh", nếu như chần chừ, quầy hàng khác vì thu hút khách hàng bắt đầu rao miễn phí giảng giải, dẫn đến nhóm người mới khó khăn lựa chọn, tình huống của bọn họ ngược lại sẽ không tốt, nhưng xem tình huống hôm nay, 70 người chắc là vẫn ổn.

Đường Du nói:

"Lần sau phải chờ đến cuối năm, hơn nữa chắc chắn người khác cũng sẽ làm như vậy …"

Còn chưa nói hết câu, thì nghe ngoài cửa có người gọi lớn tên Lăng Mâu, hai người cùng nhau đi ra, thấy người tới là chú Lưu trong thôn.

Chú Lưu gần đây nhận được một tờ treo giải thưởng, dự định lập tổ đội vào núi tìm đồ vật cho chủ thuê, cho nên đến tìm Lăng Mâu, nếu như thuận lợi, khoảng chừng mười ngày có thể trở về, sẽ trả cho hắn một khoản thù lao nhất định.

Trước kia Lăng Mâu đã cùng ông ta làm qua mấy việc này, đương nhiên không có ý kiến, hỏi:

"Còn thiếu người không?"

Chú Lưu vô thức nhìn qua Đường Du, biết thằng nhỏ này rất yếu, trả lời:

"Tuyển đủ rồi, chỉ thiếu một người."

Lăng Mâu nhìn Đường Du, thấy cậu khuyến khích mình đi, mới đáp ứng việc này,hẹn sáng mai sẽ xuất phát, sau khi tiễn chú Lưu đimới xem thời gian, bắt đầu chuẩn bị cơm trưa, lúc này bỗng nhiên ngửi được một mùi thơm nức nở, nhịn không được nhìn qua nhà gỗ bên cạnh, thấy nơi đó không biết từ khi nào đã có người thuê, có một thanh niên đang thịt nướng, lúc này phát hiện thấy ánh mắt của bọn họ, vẫy vẫy tay cười tủm tỉm.

Ân Triển nói:

"Về sau chúng ta là hàng xóm, lại đây cùng ăn, ta còn đang định qua gọi các ngươi nữa."

Lăng Mâu không thèm do dự sáp lại, Đường Du được ca cậu dạy dỗ lâu nay, không có đi tay không, quay trở về phòng rửa sạch mấy món ăn, mang qua cùng nướng.

Ân Triển thấy cậu vẻ mặt nghiêm túc đứng ở bên cạnh mình nướng đồ ăn, trong lòng thầm cười, đợi chín liền đưa cho bọn họ, cùng bọn họ vừa ăn vừa nói chuyện. Lăng Mâu thoáng nhìn thấy túi mua sắm hắn ném ở bên cạnh, mới biết những đồ này đều là mua về, nói:

"Bây giờ anh đã tiêu xài nhiều như vậy, sau này phải làm sao?"

Ân Triển cười nói:

"Hết tiền rồi thì đi kiếm."

Lăng Mâu nhìn bộ dáng không chút áp lực nào của hắn, cũng không nhắc lại việc này, ăn hết sạch thịt trong đĩa, như thường lệ đọc thơ:

"Em là quả ớt nhỏ xinh xắn của tôi / muốn cho tôi cay chết nhưng tôi không cay chết/ thân thể nhỏ nhắn đỏ tươi…"

Mấy ngày nay Đường Du cũng đã quen rồi, bình tĩnh cuối đầu ăn, nhai nhai hai cái má phình phình.

Ân Triển nghe rất hào hứng, cảm thấy tên này khá thú vị, khen:

"Thơ hay, thưởng thức cảu ngươi khá giống ta đó."

Đường Du:

"…"

Lăng Mâu nói:

"Vậy anhcũng làm một bài thơ đi, làm thơ lúc ăn cơm, tỷ lệ cho điểm cao lắm."

Ân Triển hỏi:

“Có thể được bao nhiêu?”

Lăng Mâu nói:

“Thường là từ 5 đến 10 điểm.”

Ân Triển tò mò:

“Nếu như ca ngợi quy luật, nó có cho thêm điểm không?”

Lăng Mâu lắc đầu, nói cho hắn biết lúc trước từng có người thử qua, nhưng không có hiệu quả, lại nghe hắn hỏi có phải hay không do không đủ kỹ thuật, mới nói:

“Rất nhiều người dùng đủ mọi cách khen nó, đều không được điểm, anh không tin thì thử đi.”

Ân Triển suy nghĩ một chút, cười tủm tỉm nói:

“Các ngươi đừng khen nó, phải để tự nó cảm thụ, ví dụ cái này đi, quy luật cùng mẹ ngươi đồng rớt xuống nước, ngươi sẽ cứu ai trước?”

“...”

Lăng Mâu há miệng ngập ngừng, muốn nói cứu quy luật trước, nhưng lại cảm thấy vỗ mông ngựa như thế quá lộ liễu, hơn nữa lỡ như quy luật cảm thấy cậu ta bất hiếu trừ điểm thì phải làm sao?

Ân Triển thấy Lăng Mâu không trả lời, mỉm cười nhìn Đường Du.

Đường Du im lặng vài giây:

“Chắc là quy luật cũngbiết bơi?”

Ân Triển cười:

“Cho dù nó có biết, cũng muốn biết ngươi sẽ cứu ai trước.”

“...”

Đường Du hỏi:

“Còn anh, anh cứu ai trước?”

“Đương nhiên cứu mẹ ta rồi “

Ân Triển nói xong thấy hai người họ đồng loạt nhìn hắn, bộ dáng trông chờ xem hắn có bị trừ điểm hay không, mỉm cười bổ sung:

“Sau đó ta sẽ cùng chết với quy luật.”

“Đinh!”

Thân thể sáng ngời, Ân Triển liếc mắt nhìn thử, cười nói:

“Cho ta 10 điểm, đủ thấy rõ là do những người trước không đủ trình độ, điều này dễ dàng hơn đọc thơ đúng không.”

Đường Du:

“...”

Lăng Mâu:

“...”

Lăng Mâu cảm thấy người lần này chuyển vào ở quá trâu rồi, vội vàng sáp quaxin hắn chỉ dạy. Ân Triển tùy tiện nói qua loa, âm thầm quan sát Đường Du, cảm giác thiếu niên này có chút giống cậu nhóc kia, nhưng lại không quá ngốc, trong chốc lát không thể hoàn toàn xác định, bèn tìm đề tài trò chuyện nhiều hơn với

cậu. Lăng Mâu tuy rằng ngẫu nhiên hơi lệch pha, cũng không phải thằng ngốc, dần dần phát hiện người này có hứng thú với Đường Du nhiều hơn mình, nhất thời cảnh giác.

Ân Triển rất nhạy bén, thái độ tự nhiên thu hồi tầm mắt, đơn giản tán gẫu thêm vài câu rồi kết thúc bữa ăn.

Lăng Mâu ôm theo nghi ngờ trở về, vừa sắp xếp đồ đạc ngày mai cần mang theo, vừa dặn dò Đường Du nói hắn rời đi mười ngày đừng có thân mật với tên hàng xóm đó.

Đường Du hỏi:

"Tại sao vậy?"

Lăng Mẫu thầm nghĩ tên đó bộ dáng y như trai bao, lại biết ăn nói, nếu là tên lừa đảo thì biết làm sao? Nhưng mà cậu ta vừa mới ăn đồ ăn của người ta, hơn nữa cũng không xác định được có phải do mình suy nghĩ quá nhiều không, nên nói rằng:

"Chúng ta còn chưa hiểu rõ về hắn, không nên thân thiết qúa, chờ tớ trờ về xem nhân phẩm của hắn thế nào rồi nói, còn nữa, nếu hắn tìm cậu mượn tiền, nhất định không được cho mượn."

Đường Du biết hắn sợ mình lại bị lừa, ngoan ngoãn ừ một tiếng.

Lăng Mâu không yên tâm dặn dò mãi, nghe cậu không ngừng cam đoan sẽ không cho hắn mượn tiền mới bỏ qua, đợi thu dọn xong đồ đặclại đi qua nhà bên cạnh, muốn thử xem có thể thăm dò được gì hay không, nhưng mà người ta đã đi ra ngoài, đành phải kiên nhẫn chờ, đợi mãi đến khi trời chạng vạng, thấy hắn đang nấu cơm, mới đi qua nhìn thử, hai mắt phát sáng.

Ân Triển nấu cơm thơm ngào ngạt, kho sườn heo ram mặn, xào thêm vài món ngon, mỉm cười hỏi:

"Ăn không? Ta nấu hơi nhiều."

Lăng Mâu ăn thử một miếng sườn, lập tức cảm động muốn khóc, đã nửa năm rồi bọn họ chưa ăn bữa cơm nào ngon như vậy … Không được, không thể bị lừa, Lăng Mâu cố gắng tỉnh táo, lạnh lùng nhìn hắn. Ân Triển tươi cười gắp cho hắn một miếng rau, cậu ta nhận lấy nuốt luôn, lại bùi ngùi xúc động.

Ân Triển bảo:

"Gọi cậu ấy ra cùng ăn luôn."

"Được."

Lăng Mâu xoay người chạy đi.

Đường Du đang muốn rửa đồ ăn, nghe vậy kinh ngạc:

"Không phải đã nói không cần thân thiết quá hả?"

Lăng Mâu nói:

"Ăn xong bữa này rồi tính."

"…"

Đường Du không nói gì cùng đi qua, cũng ăn thử miếng sườn, hơi ngạc nhiên, cảm thấy mùi vị này hơi giống của ca cậu từng làm, nhưng sau khi bọn họ già rồi, năm năm trước khi qua đời ca cậu cũng không nấu món này nữa, nên bây giờ cậu cũng không rõ là giống được mấy phần.

Ân Triển nhìn cậu:

"Sao thế?"

Đường Du hoàn hồn nói không có việc gì, tiếp tục ăn, cảm thấy rất hài lòng.

Ân Triển nhìn cậu, phát hiện Lăng Mâu lại liếc nhìn mình, bèn thay đổi hướng nhìn. Mọi người hòa thuận ăn xong bữa cơm, sau khi trở về Lăng Mâu lại răn dạy Đường Du, nghiêm túc nói:

"Không thể bị mấy món ngon của hắn lừa gạt, nếu hắn lại nấu đồ ngon dụ cậu, không được ăn bậy bạ."

Đường Du hỏi:

"… Cậu không cảm thấy mấy câu này nên dành cho cậu hả?"

Lăng Mâu nói:

"Không cảm thấy."

Đường Du:

"…"

Lăng Mâu nói:

"Nãy giờ tớ nói có nghe thấy không đó?"

Đường Du chỉ có thể gật đầu bảo biết rồi, nghỉ ngơi một đêm, sáng sớm hôm sau tiễn hắn ra cửa.

Ân Triển rất hài lòng, tìm cơ hội tiếp xúc với Đường Du. Bọn họ sống chung với nhau rất nhiều năm, quá quen thuộc tính cách của nhau, hắn cảm thấy khả năng thiếu niên này chính là cậu nhóc kia rất lớn, hắn vào trong rừng đi dạo một vòng, hai tiếng sau mới trở về.

Đường Du đang muốn đi câu cá, thì nghe phía sau truyền đến một tiếng gọi:

"Đường Đường."

"Dạ?"

Cậu quay đầu lại ngay lập tức, nhưng mà thấy đó là hàng xóm của mình, mới nhớ ra hắn không thể biết được tên này, chưa kịp nói gì, ngay sau đó liền thấy có cái gì đó chạy ào về phía mình.

Ân Triển vội bước đuổi theo nó, khom người giữ nó lại. Đường Du cúi đầu nhìn, đây là một con thỏ tai dài lông xám sinh trưởng đặc biệt ở nơi này, béo múp míp, móng vuốt lại điểm chút màu trắng, vô cùng đáng yêu. Ân Triển ôm lên hớn hở nói:

"Ta mới vừa bắt được, thấy nó dễ thương, nên muốn nuôi, nó tên là đường đường."

Đường Du:

"…"

Ân Triển xấu xa nâng móng vuốt của thỏ xám tai dài vẫy vẫy trước mặt cậu:

"Chào ngươi."

Đường Du liếc xéo hắn, mặt không đổi sắc bước đi.

Aiyo, biết giận lun?

Ân Triển nhướng mày, khẳng định mình đoán không sai, nhóc con này không còn ngốc như trước nữa, tựa như trẻ con qua thời kỳ ngây ngô, bắt đầu biết đặt câu hỏi với mọi thứ, cũng biết cáu giận … Đây chẳng lẽ là có quan hệ với vòng tay kiếp trước? Cho nên trước khi linh hồn hắn bị hút ra nhìn thấy vòng tay phát sáng không phải là ảo giác?

Hắn trầm ngâm suy nghĩ, ẵm con thỏ Đường Đường về nhà, chờ Đường Du câu cá trở về rồi đi qua ăn ké, thuận tiện nhận việc nướng cá. Đường Du không có giận lâu, ôm con thỏ vuốt ve cảm giác rất thích, nếu đổi tên khác càng tốt hơn, cậu hỏi:

"Anh có muốn đổi tên khác cho nó không?"

Ân Triển cười nói:

"Không, tên Đường Đường rất hay mà, ngươi nghĩ sao?"

Đường Du nghẹn họng, không thèm nói.

Ân Triển nhìn xem mà buồn cười, tuy rằng thông minh hơn trước thật đó, nhưng vẫn dễ dàng bị bắt nạt, hắn đột nhiên nhớ tới cảm giác lan tràn trong lòng khi ly biệt, nhịn không được sờ đầu cậu, nghĩ thầm

không biết kiếp trước ở trên hành lang lúc cậu ra đi cười hạnh phúc như vậy, đến tột cùng là đang suy nghĩ cái gì?

Đường Du vô thức né tránh, nhìn hắnkhó hiểu.

"… Dính cái gì đó."

Ân Triển rút tay về, đưa cá đã nướng xong tới.

Ân Triển vốn định lợi dụng khoảng thời gian này lại bắt đầu cùng Đường Du thiết lập mối quan hệ tốt đẹp, nhưng hắn nhanh chóng phát hiện cậu nhóc này vẫn mang theo lòng phòng bị, không dễ mà dụ, có thể đoán được do Lăng Mâu trước khi đi đã dặn dò cậu, lại nhớ tới Lăng Mâu và cậu nhóc này là trúc mã, cảm thấy không thoải mái, quan trọng nhất là lỡ như sau này có việc gì, khi ý kiến của hắn cùng với Lăng Mâu khác nhau, cậu nhóc này lại nghe lời Lăng Mâu thì phải làm thế nào?

Hắn suy tư một hồi, lựa chọn nói rõ ràng, hôm nay lại đi tìm Đường Du, cố tình hát một bài thần khúc.

"Đinh!"

Ma lực của thần khúc quá đáng sợ, quy luật long tâm đại duyệt, lập tức cho hắn 20 điểm.

Đường Du lại không để ý tới việc thêm điểm, chỉ ngơ ngác nhìn hắn, kỳ thật mấy ngày gần đây cậu càng lúc càng nhận thấy người này đem đến cho cậu cảm giác rất quen thuộc, lúc này vừa nghe xong thần khúc, vô cùng kinh ngạc:

"Sao anh lại…"

Ân Triển cười tủm tỉm:

"Ta làm sao? Có muốn ca hát cho ngươi nghe bài quả táo nhỏ?"

Đường Du lại ngẩn ra.

Ân Triển lắc lư trước mặt cậu:

"Ngốc rồi?"

Đường Du đờ đẫn cầm tay hắn, không dám tin nói:

"… Ca?"

Ân Triển mỉm cười đáp lời, thấy cậu càng thêm ngẩn ngơ, nhịn không được nhẹ nhàng xoa đầu cậu, kế đó nghe cậu không ngừng hỏi thăm vì sao mình cũng đến nơi này, bèn nghiêm trang chững chạc ba xạo:

"Thật ra ca của ngươi trúng thưởng một cái máy xuyên qua, kết quả đang xuyên được nửa đường thì bị hỏng, chỉ có thể không ngừng xuyên qua."

Đường Du nghe thế kinh hãi, đang muốn nói bản thân mình cũng vậy, nhưng kịp nhận ra vẻ mặt này của ca cậu trông rất quen mắt, hoài nghi hỏi:

"Ca không lừa em chứ?"

Ân Triển nghĩ quả nhiên bây giờ không dễ lừa rồi, lộ ra nụ cười hoàn mỹ:

"Lừa ngươi làm gì chứ? Còn ngươi thì sao? Tại sao cũng ở đây? Vừa gặp lại ta còn tưởng nhận sai người."

"Em cũng trúng được máy xuyên qua…"

Đường Du giải thích, ngẩng đầu chăm chú nhìn hắn, cảm thấy khoang mũi chua xót, duỗi móng vuốt nhào qua

"Ca!"

Ân Triển hài lòng, đây mới là thái độ Đường Du nên có, ôm vai cậu vỗ về.

Vì thế khi Lăng Mâu trở về, đã thấy Đường Du ngồi ở trong phòng của Ân Triển, chuông báo động trong đầu kêu ầm ĩ, đang muốn lôi kéo người trở về, thì thấy trên một cái giường khác đang phủ một tấm ra giường quen thuộc, hỏi:

"Có việc gì xảy ra vậy?"

"Tớ dọn qua đây "

Đường Du nói:

"Ngày hôm qua dọn."

Trước mắt Lăng Mâu tối sầm, chỉ nghe Ân Triển sai bảo:

"Ngươi trở về đúng lúc, chuẩn bị thu thập rời đi nơi này, chúng ta vào thành phố."

"Vào thành phố làm gì?"

Lăng Mâu nói

"Nơi đó chi phí rất cao."

"Sợ cái gì "

Ân Triển rất bình tĩnh

"Tiền lúc nào chẳng kiếm được."

Đường Du cũng hùa theo:

"Ùm ùm!"

Ùm cái đầu của cậu đó! Cái trán của Lăng Mâu không ngừng nhảy dựng, lạnh mặt kéo lấy Đường Du, xoay người bước đi.

27. Chương 26: Quy Luật Quốc Gia 4

Đường Dù dè dặt nói: "… nó tên là Mao Mao"

Quy luật quốc gia mênh mông rộng lớn, toàn thể là một hình vuông, bao gồm truyền tống trận ở bốn hướng đông tây nam bắc dành cho tân thủ.

Vị trí của bọn họ là khu tân thủ phía bắc, càng đi về phía nam thì càng gần với trung tâm thành phố phồn hoa, chi tiêu cũng càng cao hơn.

Lăng Mâu không phải không muốn đến thành phố, nhưng sau khi hỏi thăm người lớn trong thôn cùng những người từ thành phố tới, biết được chỉ riêng phí ở trọ và thức ăn thôi đã đủ khiến cho bọn họ chịu không thấu rồi, tạm thời đành phải bỏ qua ý định đó, tuy rằng hiện nay điểm của bọn họ đã hơn trăm, nhưng con số này đối với thành phố lớn mà nói thì chẳng đáng là bao, không bằng để dành thêm một thời gian nữa.

Huống hồ chuyện quan trọng lúc này là tên trai bao kia quá lợi hại, chỉ mất có mười ngày đã có thể làm cho Đường Du ngoan ngoãn nghe lời, nhìn dáng dấp của Đường Du, có khi bị bán còn sẽ ngây ngô đếm tiền dùm người ta!

Cậu ta lạnh giọng hỏi:

"Tạm thời không nói đến việc đến thành phố, không phải tớ đã nói phải giữ khoảng cách với hắn hả?"

Đường Du nói:

"Ca của tớ rất lợi hại, ca nói thành phố lớn mới có nhiều cơ hội."

“Ca cậu?”

Lăng Mâu đột ngột cao giọng:

“Gọi ca luôn rồi? Mười ngày nay hắn nói cái gì với cậu? Cậu lặp lại cho tớ nghe, một chữ cũng không được bỏ qua.”

Đường Du nói:

“… Tớ không nhớ rõ.”

Lăng Mâu áp sát vào nhìn:

“Vậy chọn điều quan trọng nói, hắn đã làm gì khiến cậu tin tưởng hắn như thế?”

Đường Du muốn nói ca cậu chỉ hát một bài thần khúc, nhưng cậu cảm thấy sau khi nói xong chắc là Lăng Mâu còn nổi điên hơn, bèn ra vẻ thành thật nhìn cậu ta. Hai mắt Lăng Mâu híp lại, đang muốn tiếp tục chất vấn, thì nghe thấy tiếng gõ cửa, Ân Triển vẻ mặt tươi cười gọi các cậu ra ăn cơm.Cậu ta hừ lạnh một tiếng chưa kịp từ chối, đã thấy người nào đó tung tăng chạy qua.

Lăng Mâu:

“…”

Trong lòng Lăng Mâu như có hàng vạn con thảo nê mã chạy qua, đứng đực ra hai giây, cuối cùng lo lắng Đường Du bị lừa, mang theo bộ mặt lạnh lùng theo bọn họ đến bàn ăn ngồi, gặm một cục sườn đã lâu không ăn, phút chốc quên luôn chuyện của Đường Du, cho đến lúc ăn no rồi thoáng nhìn thấy Ân Triển đi vào phòng bếp múc canh, mới thì thầm giáo dục Đường Du:

“Đã nói với cậu bao nhiêu lần rồi, không thể bị đồ ăn của hắn mê hoặc.”

Đường Du hỏi:

“… Cậu không cảm thấy lời này có gì đó sai sai?”

“Sai cái gì mà sai?”

Lăng Mâu hừ lạnh

“Tóm lại chút nữa cậu dọn về theo tớ, nếu không lại bị lừa giống lần trước, tớ không thèm quan tâm cậu nữa.”

Đường Du nói:

“Ca sẽ không gạt tớ đâu.”

Lăng Mâu nhìn cậu chằm chằm:

“Nhớ lại lần trước đi, lúc đó cậu cũng nói y chang vậy, kết quả thế nào?”

Đường Du:

“…”

Ân Triển bưng hai chén canh đi ra, đưa cho Đường Du một chén, ngồi xuống nhìn Lăng Mâu, cười nói:

“Có thắc mắc gì, bây giờ có thể hỏi.”

Lăng Mâu quay lại tầm mắt, bình tĩnh nói:

“Tôi cảm thấy giờ mà đi đến thành phố thì liều quá, nếu như xài hết tiền rồi, vậy chúng ta cũng nhanh chết lun.”

“Đơn giản thôi mà “

Ân Triển vẻ mặt thong dong

“Nếu không còn cách nào thì đi ăn xin, nhiều người mong được làm người tốt kiếm thêm một hai điểm lắm, người còn lo không có cơm ăn?Ngươi cứ do dự thế thì bao giờ mới đi được.”

Lăng Mâu:

“...”

Cậu nghe thấy không, hắn còn dám bảo chúng ta đi ăn xin, vậy mà cậu còn tin hắn? Lăng Mâu đột ngột quay qua trừng Đường Du. Còn Đường Du thì đã sớm quen với giọng điệu nói chuyện kiểu này của ca cậu rồi, ngoan ngoãn cúi đầu uống canh, uống ngon vô cùng. Lăng Mâu đau lòng quá chừng, cũng đứng dậy đi múc canh, lạnh lùng múc từng muỗng ăn.

“Cho nên tình huống tệ nhất thì cũng thế thôi, ngươi còn sợ cái gì?”

Ân Triển cười phân tích cho cậu ta nghe

“Những người thành công từ trong trận pháp đi ra, tiến vào bốn năm năm đã hoàn thành xong thử luyện, điều này chứng tỏ không phải ở càng lâu, thì sẽ có càng nhiều điểm, với lại mấy cách người dùng trong thôn đó hả, một năm kiếm hơn trăm đã là tốt rồi, trong sinh mạng ngắn ngủi của chúng ta mà muốn kiếm đủ 9998 điểm là chuyện không thể nào làm được.”

Lăng Mâu cuối cùng cũng dời ánh mắt từ canh lên người Ân Triển, nhìn hắn hỏi:

“Ý của anh là gì?”

“Ta đoán ở đây chắc chắn có cách khác để kiếm điểm, mấy cách như làm thơ kể chuyện cười bất quá chỉ là mấy sở thích nhỏ của quy luật thôi “

Ân Triển nói

“Đứng ở trên cao, mới có thể thu được nhiều lợi ích, ở lại tân thủ thôn chúng ta mãi mãi chỉ nhận được bấy nhiêu, chúng ta phải đi.”

Lăng Mâu im lặng suy nghĩ, trong nhất thời không nói gì.

Ân Triển thoáng nhìn thấy Đường Du đã uống canh xong, cầm lấy bát của cậu và mình chồng lên, cười tủm tỉm đẩy đến trước mặt Lăng Mâu, bảo cậu ta đi rửa chén, vì thế người sau duy trì dáng vẻ tự hỏi, bưng vào phòng bếp.

Thật lâu sau Lăng Mâu mới đi ra, đồng ý đề nghị của Ân Triển, quyết định đi thử lần, nếu như vẫn không tìm được cơ hội tốt, cùng lắm thì bọn họ lại quay về thôn bắt đầu lại, dù sao vẫn khá hơn so với cứ ở mãi trong đây. Thế là bọn họ quyết định sáng mai xuất phát, Lăng Mâu thấy Đường Du đang chuyên tâm đút con thỏ ăn, nghĩ nhiều nhất thì cậu cũng chỉ cùng tên trai bao này ngủ một đêm, nên cũng không bảo cậu dọn về, một mình trở về nhà gỗ.

Một đêm yên tĩnh.

Ngày hôm sau bọn họ ăn xong điểm tâm, kiểm tra hành lý một lần nữa rồi chuẩn bị xuất phát. Lăng Mâu đeo túi sách đi ra cửa, nhìn thấy một chiếc xe ngựa dừng ngay bên cạnh, tò mò tiến lên hỏi:

“Ở đâu ra thế?”

“Mua.”

Ân Triển nhẹ nhàng bâng quơ nói, xách hành lý của Đường Du lên, ra hiệu cho Lăng Mâu cũng đi lên.

Lăng Mâu sửng sốt:

“Mua?”

Ân Triển nhướng mày:

“Nếu không mua thì sao? Không lẽ có người tặng ta chắc?”

Từ đây đến trung tâm thành phố quá xa, nếu phải thuê xe nguyên đoạn đường, không bằng mua hẳn một chiếc xe, huống chi hắn cũng không xác định sau khi đến trung tâm thành phố rồi sẽ lưu lại nơi ấy, có khi còn phải di chuyển đến nơi khác, có xe thì tiện hơn nhiều.

Lăng Mâu tính toán sơ qua tốc độ xài tiền của hắn, cảm thấy khiếp sợ, thầm nghĩđây không phải gọi làvung tay quá tránnữa, đây quả thực chính là muốn chết… Đúng rồi, sao hắn vẫn chưa chết nhỉ?

Lăng Mâu hỏi:

"Bây giờ anh còn bao nhiêu điểm?"

Ân Triển nói:

"Chưa tới hai trăm điểm."

"…"

Lăng Mâu ngạc nhiên bất ngờ

"Cái gì?"

Phản ứng đầu tiên của cậu ta là quay qua nhìn Đường Du, sau đó mới nhớ ra trước khi cậu ta đi điểm của Ân Triển cùng Đường Du cộng lại cũng chỉ mới hơn một trăm, hơn nữa bây giờ còn mua xe ngựa, cho nên điểm này là mới kiếm được trong vòng mười ngày.

"Đừng có mà ngó cậu ấy làm gì, ta không có mượn tiền cậu ấy đâu "

Ân Triển lười biếng bảo

"Lên xe đi, chúng ta đi trả phòng."

Lăng Mâu ngồi trên xe ngựa, lặng im trong chốc lát, thấp giọng hỏi Đường Du:

"Hắn kiếm điểm cách nào thế?"

"Ca hát, hát một bài 20 điểm."

Đường Du nói. Hết cách rồi, thẩm mỹ của quy luật cùng ca cậu thật sự là y chang nhau mà, ca cậu chẳng cần phí chút sức lực nào, đột nhiên nhớ ra thì hát mấy bài, thân thể cứ thế mà lóe sáng.

Lăng Mâu:

"…"

Ra khỏi thôn tân thủ, gần đó nhất chính là một thị trấn nhỏ, Ân Triển đánh ngựa dạo qua một vòng, chọn một nhà hàng nổi tiếng nhất ăn một bữa, thấy không có gì đáng để dừng lại, vì thế bèn tiếp tục xuất phát.

Lăng Mâu ban đầu hơi đề phòng Ân Triển, nhưng chẳng bao lâu phát hiện người này rất mạnh mẽ, hiểu biết rất nhiều điều, còn có kỹ năng kiếm điểm thật thần kỳ, bởi thế khả năng là kẻ lừa đảo không nhiều, lúc cậu ta nghĩ như thế, lại phát hiện quan hệ của Ân Triển cùng Đường Du so với cậu ta nghĩ tốt hơn nhiều lắm, thậm chí giữa hai người như có sự ăn ý bên trong, dường như từ lâu đã quen biết nhau.

Cậu ta rất ngạc nhiên, hôm nay mới tìm cơ hội hỏi Đường Du:

"Hai người các cậu yêu nhau à?"

"Hả?"

Đường Du nhìn cậu ta

"Đâu có."

Lăng Mâu im lặng vài giây:

"Kỳ thật tớ cảm thấy con người hắn khá tốt, nếu cậu đồng ý chọn hắn, tớ sẽ không phản đối."

Đường Du nói:

"… Thật không có mà."

Lăng Mâu không để ý ừ một tiếng, bỗng nhiên lại hỏi:

"Tại sao hắn lại gọi cậu là đường đường?"

"Đường Đường nghe hay hơn "

Đường Du thành thật nhìn cậu ta

"Đúng không?"

"Cũng được "

Lăng Mâu liếc nhìn con thỏ trên tay cậu

"Chừng nào làm thịt nó?"

"Sao lại làm thịt nó?"

Đường Du ôm chặt con thỏ tròn vo trong lòng, nói với cậu con thỏ này là vật cưng ca cậu bắt về cho cậu nuôi. Lăng Mâu lại im lặng, cậu ta còn tưởng là bắt tới để dành ăn, còn nghĩ hoài không biết lúc nào Ân Triển mới làm thịt nó, cậu ta thấy Đường Du đang nhìn mình, ờ một tiếng, thuận miệng hỏi:

"Có tên không? Tên gọi là gì?"

Đường Du chớp chớp mắt, cẩn thận nói cho cậu ta biết cái tên mà ca cậu đã đổi lại:

"… tên mao mao."

Lăng Mâu hoàn toàn không cảm thấy có chỗ nào không đúng, gật gật đầu, nghe thấy Ân Triển gọi mình lên hỗ trợ, liền đứng dậy đi qua.

Đường Du:

"…"

Bọn họ thong thả lên đường, một tháng sau tiến vào thành phố lớn nhất phương bắc. Cuối cùng Ân cũng tìm được điều thú vị ở nơi đây, Đường Du đứng ở bên cạnh hắn, nhìn bảng thông cáo thật lớn ở trung tâm quảng trường, nói:

"Ca, nhiều người muốn bắt Lục trảo thử quá, đều treo giải thưởng là một trăm điểm."

Lăng Mâu nhìn thấy điểm tặng cao như thế, sớm đã không nói nên lời, lúc này cũng hỏi:

"Lục trảo thử là con gì? Có tác dụng gì?"

"Chắc chắn là có công dụng gì đó "

Ân Triển nói

"Mà công dụng càng nhiều, giá trị điểm sẽ càng cao."

Hắn nhìn thấy cách đó không xa có vài người đang bu lại bàn tán, chậm rãi đi về phía bên kia, giả vờ xem xét thông tin trên bảng thông báo, nghe thấy một người nói:

"Bị giết là con Ma Diệm Lang trưởng thành đó, từ phía xa tôi còn nhìn thấy thi thể nữa! Nghe nói lần này là phó đoàn đích thân dẫn đội."

"Ôi chao, không hổ là gia tộc Lam Sắc Vỹ Ngư, quả nhiên thực lực hùng mạnh!"

"Uhm, lần này chắc là được 700 điểm …"

Ân Triển lẳng lặng nghe, nghĩ thầm lại là gia tộc.

Trên đường đến đây, đặc biệt là mấy ngày gần đây, cái từ "gia tộc" càng lúc càng được nhiều người nhắc đến, hắn biết đây là một kiểu tồn tại giống như bang hội, nhưng có lẽ do quy luật không thích cái từ bang hội, cho nên bọn họ không có nghe thấy mấy từ như "xx" bang hội„mà đều là "xx" gia tộc.

Hắn xem trên kỳ thụ thập tình báo gần đây, phát hiện ra một cách thêm điểm không tệ —— liệp sát ma vật, có vẻ thú vị đây.

Hắn sung sướng nheo mắt, trở về bên cạnh Đường Du, lúc này lại nghe bên cạnh có người thấp giọng nói Lam Sắc Vỹ Ngư, bất giác quay đầu nhìn, thấy hai người một nam một nữ mặc chế phục từ quảng trường bên kia đi đến, hai người đều mang theo kiếm, trong đó có một người cầm tờ poster treo giải thưởng, chắc là muốn đến đây dán thông cáo.

Hai người vừa đi vưa trò chuyện, cũng không để ý đến ánh mắt của mọi người xung quanh, ngược lại cô gái lại chú ý đến bọn Ân Triển đang định rời đi, sắc mặt khẽ tái, nhanh chóng tiến đến ngăn bọn họ lại, hất cằm, cười nói:

"Đây không phải là Cố thiếu gia danh tiếng lẫy lừng ư? Lệnh tôn cũng nỡ bắt anh vào đây à?"

Ân Triển nhìn cô gái, tốt tính hỏi:

"Xin hỏi cô là ai?"

Cô gái nhất thời cứng đờ:

"Anh không nhớ tôi?"

Ân Triển cười nói:

"Nếu ta nhớ, cần phải hỏi cô chi?"

Cô gái lạnh lùng nhìn hắn, không nói lời nào xoay người đi. Ân Triển nhướng mày, thấy Đường Du yên lặng nhìn hắn, xoa xoa đầu cậu, dẫn bọn họ tìm khách sạn ăn cơm, chờ đến khi ăn xong mới nghĩ ra:

"A, ta nhớ ra rồi."

Đường Du cùng Lăng Mâu đồng loạt nhìn hắn.

Ân Triển nói:

"Cô gái vừa rồi hình như trước kia từng theo đuổi ta, nhưng bị ta cự tuyệt, còn nói nhất định sẽ khiến ta hối hận… Không lẽ vì thế nên cô ta mới vào đây?"

Đường Du:

"…"

Lăng Mâu:

"…"

28. Chương 27: Quy Luật Quốc Gia 5

Đường Du quyết định: "Hôm nay chúng ta đi bắt Tử Trạch!"

Trên thực tế, Ân Triển nói cự tuyệt vẫn là nhẹ nhàng.

Trong trí nhớ ít ỏi đáng thương của hắn, sự việc hình như xảy ra khi hắn học trung học.

Khi đó nhị thế tổ có một đống đàn em, gái đẹp bu quanh, còn nữ sinh kia lại hơi béo, đương nhiên là nhị thế tổ xem thường, bị quấy rầy phát cáu, nên đã mắng chửi cô ấy. Nhưng nữ sinh vẫn không bỏ cuộc, viết cho hắn lá thư tình, kết quả trong lúc vô tình bị một người khác thích hắn phát hiện, mang đến phòng phát thanh trong trường đọc, làm chomọi người trong trường đều nghe thấy. Nữ sinh nghĩ là do hắn sai bảo, tìm gặp hắn gặng hỏi vì sao lại đối xử với cô như vậy. Nhị thế tổ bởi vị liên lụy đang tức giận, cũng không thèm giải thích, mắng cô ấy một trận, nữ sinh vứt lại mấy câu căm hận rồi bỏ đi.

“Sau đó ta không còn gặp lại cô ta “

Ân Triển nhớ lại nói

“Nhưng mà hình như nghe nói cô ta bị đám người thích ta chế nhạo mấy lần, haiz, dù sao vẫn là một cô bé, cũng thật đáng thương.”

Lăng Mâu không tài nào nghĩ ra hắn và nam chính trong câu chuyện đó có liên quan gì với nhau, im lặng trong chốc lát hỏi:

“Cô ấy thích anh điểm nào?”

Ân Triển nhướng mày mỉm cười:

“Ta là hot boy, vừa đẹp trai lại vừa giàu có, ngươi đoán thử coi?”

Lăng Mâu cúi đầu ăn cơm, không để ý đến hắn nữa. Đường Du thì hiểu rõ những chuyện đó không phải ca cậu làm, hỏi:

“Ca định làm thế nào?”

“Mặc kệ đi.”

Ân Triển thực bình tĩnh

“Nhìn cách biểu hiện của cô ấy lúc nãy không giống như còn thích ta, chỉ cần không phải là vì yêu sinh hận, mọi chuyện đều dễ dàng.”

Đường Du không khỏi hỏi:

“Lỡ đâu thật sự là vì yêu sinh hận thì sao?”

Ân Triển nói:

“Vậy cũng dễ thôi.”

Đường Du nhớ tớinăng lực làm việc của cac cậu,bình tĩnh, ngoan ngoãn ăn cơm, còn thuận tay đút cho thỏ ăn.

Lần này bọn họ cũng chọn một quán ăn đông đúc nhất, cậu biết ca muốn thu thập thông tin tình báo, nên cũng để ý, biết được gia tộc lớn nhấtnơi này là Lam Sắc Vỹ Ngư, thực lực mạnh mẽ, xếp hạng hai là gia tộc Ngũ Sắc Phong, chỉ yếu hơn Lam Sắc Vỹ Ngư một chút.

Ân Triển thính lực tốt, nghe được nhiều điều, ngoại trừ viêc xếp hạng gia tộc, hắn còn nghe được tin tức có ích khác là Tử Thạch thích nhất là ăn Lục Trảo Thử, mà săn bắt được một con tử thạch được đến 300 điểm, tác dụng của Lục Trảo Thử chính là việc này. Ngoài ra còn có một tin tức quan trọng hơn cả, thành phố này có truyền tống trận, có thể thông đến biên của giới trấn nhỏ và rừng duy độ.

Hắn còn nghe được nhiều việc khác, đều nhớ thật kỹ, sau khi ăn xong tìm khách sạn, bảo bọn họ đi nghỉ ngơi, còn bản thân thì ra ngoài dạo một vòng, mua bản đồ và atlas trở về, trải ra bàn bắt đầu nghiên cứu.

Lăng Mâu thoáng trông thấy, không khỏi kinh ngạc, nhưng sắc mặt cũng không thay đổi:

“Thì ra tân thủ thôn không phải là nơi gần nhất.”

Ân Triển cười nói:

“Có phải là được mở rộng kiến thức hay không?”

Lúc này Đường Du cũng đi tới, chỉ thấy tân thủ thôn ở bốn hướng trên bản đồ đều tựa vào dãy núi, những ngọn núi này rất dài, lúc trước Lăng Mâu đi theo chú Lưu đi hết mười ngày vẫn còn trong ngọn núi, người già trong thôn nói nơi cuối ngọn núi là vách đá trơn bóng cao vút khỏi tầng mây, có người từng muốn trèo qua, kết quả bị quy luật trừ điểm, bởi vậy mọi người vẫn luôn cho rằng nơi đó là điểm cuối của quốc gia, ai biết thế nhưng lại không phải.

Trên bản đồ chỉ rất rõ ràng, sau vách núi có một tầng kết giới vô hình, sau kết giới lại là rừng duy độ to lớn khổng lồ, đại khái chiếm một phần tư diện tích của toàn bộ quốc gia. Nếu như muốn mô tả rõ ràng, vậy quốc gia quy luật do hai bộ phận tổ hợp với nhau tạo thành một hình vuông, bên trong hình vuông do tân thủ thôn bốn phía làm biên giới, bên ngoài chính là rừng duy độ.

Từ bên trong muốn đi ra ngoài chỉ có thể thông qua truyền tống trận, truyền tống trận của toàn bộ quốc gia tổng cộng có sáu cái, thành phố giàu có nhất bốn phía mỗi nơi một cái, thành phố trung tâm có hai cái, tất cả truyền tống trận đều phải thông trấn nhỏ bên cạnh, qua trấn nhỏ chính là rừng rậm tràn ngập nguy hiểm.

Lăng Mâu không khỏi liếc nhìn Ân Triển, chợt nhớ tới hắn đã từng nói: có đứng ở trên cao, mới có thể thu được càng nhiều lợi ích.

Tuy rằng bọn họ hiện tại vẫn chưa đứng cao nhất, nhưng nếu không đi ra, bọn họ mãi mãi sẽ không biết thế giới là như thế nào, nhưng có điều thật kỳ quái, quốc gia quy luật tồn tại mấy trăm năm rồi, có rất nhiều người sinh ra tai nơi này, vì sao cho đến nay đều không hiểu rõ quốc gia mình ở ra sao? Chẳng lẽ người trong thôn chưa hề đến qua thành phố này, người từ thành phố đến tân thủ thôn lẽ nào cũng chưa từng nhắc đến?

Nghĩ như thế, cậu ta cũng hỏi ra miệng.

Ân Triển suy đoán:

"Có thể là do quy luật không cho nói? Hoặc là nhắc đến một chữ liền bị trừ điểm?"

Lăng Mâu hỏi: "Tại sao?"

"Đoán chừng là nó muốn nhìn xem ai có dũng khí vượt qua một bước này."

Ân Triển đơn giản đáp.

Tài nguyên ở tân thủ thôn quá ít, mọi người cũng không giàu có, chi phí ở bên ngoai lại đắt đỏ dễ làm người ta sợ hãi chùn bước, cộng thêm do dự, điều đó khiến cho mọi người cứ mãi lưu lại trong tân thủ thôn, có thể đây cũng là một phần của cuộc thử luyện.

Lăng Mâu nghĩ tới bản thân cũng từng thế, gật đầu, nghĩ thầm rằng nếu như không có Ân Triển, chỉ sợ bọn họ vẫn còn ở trong tân thủ thôn.

Ân Triển cười tủm tỉm nhìn cậu ta:

"Thế nào, có phải đi ra ngoài tốt hơn nhiều so với việc ngươi ở trong thôn chơi?"

Lăng Mâu không thèm để ý hắn, nhìn thấy Đường Du mở atlas ra, cũng bu qua đó nhìn thử.

Atlat ghi chép lại tất cả các ma vật trong rừng duy độ, bao gồm tên, thói quen, lực công kích, điểm số đạt được…., dựa theo điểm số xếp hạng, điểm cao nhất là là Vương Miện Xà, một con 900 điểm, tiếp theo là ma diễm lang trưởng thành, một con 700 điểm. Lăng Mâu bấm ngón tay tính toan, đè nén cảm xúc kích động cảm xúc, lạnh lùng nắm chặt tay:

"Giết được càng nhiều con thì chúng ta có thể đi ra ngoài rồi."

Ân Triển lười biếng tạt nước lạnh:

"Nếu dễ dàng như vậy, điểm qua cửa đã không chỉ có nhiêu đó."

Đường Du nghiêm túc lật xem từ đầu đến cuối, lúc này rốt cục nhìn về phía bọn họ:

"Ca, những ma vật có điểm hơn 300 có một đặc điểm chung."

Hai người cùng nhìn qua:

"Cái gì?"

Đường Du nói:

"Chúng nó thích nhất ăn thịt người."

Lăng Mâu nói:

"… lẽ nào có rất nhiều người bị ăn rồi?"

"Cũng chưa chắc "

Ân Triển nói

"Có thể săn bắt những con có điểm thấp,ví dụ như con tử thạch 300 điểm, cho dù một tháng chỉ giết được một con, tính thêm cả chi phí ăn ở, chỉ cần tầm bốn năm năm lẽ ra là có thể đi ra ngoài, như thế không phải đơn giản hơn à, chắc chắn còn có việc gì mà chúng ta chưa biết."

Đường Du hỏi:

"Có cần đi đến tiểu trấn ở biên giới thăm dò không?"

Ân Triển gật đầu:

"Ngày mai đi ra ngoài tìm người dò hỏi thử, thăm dò xem có cần chú ý gì không rồi sau đó chúng ta đi."

Hai người còn lại không có ý kiến, đều đi rửa mặt nghỉ ngơi, ngày hôm sau lại đến trung tâm quảng trường.

Sáng sớm có rất nhiều người, Ân Triển lại là người hoạt bát, dễ dàng hỏi được những điều muốn biết, ví dụ như một lần truyền tống trận dẽ bị trừ 1o điểm; tiệm thuốc và cửa hàng vũ khí ở trấn nhỏ gần biên giới danh tiếng khá tốt; phạm vi bên ngoài rừng duy độ, càng đi vào bên trong, càng nguy hiểm; săn bắt ma vật thường là do gia tộc cùng tiến hành, hiếm khi có người hành đồng một mình, hơn nữa đối phó với những ma vật điểm cao đó chỉ có thể dựa vào sự hợp tác của đoàn đội, một hoặc vài người vốn dĩ không thể làm được.

Lăng Mâu hỏi:

"Chúng ta cũng phải gia nhập gia tộc?"

Đường Du biết ca cậu không bao giờ nghe người khác chỉ huy, hỏi:

"Hay chúng ta tự thành lập gia tộc?"

Ân Triển tán thưởng mỉm cười:

"Đúng thế, dù sao cũng chỉ là một cách gọi, về sau chúng ta có thể tuyển thêm người hoặc hợp tác với gia tộc khác, các ngươi đặt tên đi, nghĩ không ra thì kêu gia tộc thỏ mao mao."

Lăng Mâu nói:

"Uhm, tên này luôn đi."

Ân Triển:

"…"

Đường Du:

"…"

Ân Triển tìm cơ hội thấp giọng hỏi Đường Du:

"Tính cách của cậu ta vẫn thế à?"

Đường Du yên lặng gật đầu.

Ân Triển nhớ đến mấy ngày trước từng thấy qua quần lót tình thú, mỉm cười khen ngợi:

"Không tệ, đứa nhỏ này có tiền đồ."

Đường Du nhìn hắn:

"… vậy tên gia tộc?"

Ân Triển sờ sờ cằm:

“Cứ kêu thỏ mao mao đi, từ hôm nay trở đi mao mao sẽ là vật biểu tượng của gia tộc.”

Đường Du biết thế nào cũng như thế, nên chẳng có ý kiến gì.

Bọn họ trở về khách sạn chuẩn bị rồi truyền tống đến trấn nhỏ ở biên giới.

Nơi đây được tào thành bởi các con đường ngang dọc đan xen vào nhau, các gian hàng mọc đầy hai bên đường, tuy rằng toàn bộ trấn nhỏ không quá lớn, nhưng người đến rất nhiều, vô cùng náo nhiệt. Ân Triển trước tiên dẫn bọn họ thuê phòng ở khách sạn, sau đó quyết định một mình đến bên dạo bên ngoài bìa rừng.

Đường Du lập tức nói:

“Em đi với ca.”

“Các ngươi ở chỗ này chờ ta “

Ân Triển nói xong thấy cậu muốn phản bác, nhẹ nhàng xoa đầu cậu

“Nghe lời, mang theo ngươi, ta lại phải phân tâm bảo vệ ngươi.”

Đường Du nghiêm túc nói:

“Em có luyện tập, có thể bảo vệ bản thân.”

Ân Triển trêu đùa ồ lên trêu đùa, ngoắc ngoắc ngón tay:

“Đến, có thể chịu được ba chiêu của ca, ca sẽ dắt ngươi đi.”

Đường Du không nói một lời nào nhét con thỏ vào lòng Lăng Mâu, ý chí chiến đấu bừng bừnglao tới. Ân Triển thoải mái né tránh, định gạt chân để cậu ngã xuống. Đường Du dường như đã biết đươc, lẹ làng né tránh, xoay người thúc ra một khuỷu tay, đánh vào bên hông. Ân Triển đưa tay cản lại, kế đó thấy cậu vươn chân đá, đáy mắt lóe lên một chútngạc nhiên, lui về phía sau nửa bước, gặp chiêu phá chiêu.

Lăng Mâu ngây ngẩn nhìn Đường Du, không thể tin được hình ảnh trước mắt.

Trước khi đến đây quả thật là cậu ta có lôi kéo Đường Du luyện tập một thời gian, nhưng khi đó Đường Du hoàn toàn theo không kịp, vung quyền cũng chẳng có sức, hiện giờ dường như đã hoàn toàn lĩnh ngộ… Không, nói như vậy vẫn không chính xác, phải là dung hòa giữa việc thông suốt cùng với kinh nghiệm của bản thân.

Không lẽ bởi vì đụng đầu, cho nên thần kinh vận động phát triển?

Thật sự là thần kỳ!

Thỏ xám lông dài bị cậu ta ôm theo, cũng ngơ ngác nhìn về phía trước, tầm mắt chuyển sang tay áo của cậu ta, gặm lấy nhai nhai.

Dù sao Ân Triển kinh nghiệm phong phú, chẳng bao lâu đã giữ lấy hay tay của Đường Du đè lên trên tường, tự đáy lòng khen ngợi:

“Không tệ, tiến bộ rất nhiều.”

Đường Du thở hổn hển, chờ mong nhìn hắn:

“Em có thể đi không?”

“Đi thôi.”

Ân Triển cười buông tay, lại thử sức Lăng Mâu, cậu ta từ nhỏ đã bắt đầu luyện, đương nhiên càng không có vấn đề, thế nên hắn quyết định ba người cùng nhau vào rừng, mục tiêu ban đầu từ thăm dò đổi thành săn bắt một con ma vật cấp thấp.

Nếu đã quyết định săn bắt, bọn họ đến tiệm thuốc và cửa hàng vũ khí mua thuốc cùng binh khí dùng thuận tay, đến giờ ăn, quay về khách sạn dùng bữa. Đường Du đi trên lầu ôm con thỏ xuống dưới đút ăn, kết quả vừa mới bước vào đại sảnh thì thấy có vài người từ cửa tiến vào, liền ngớ ra, chạy tới tìm ca cậu, ra hiệu hắn quay lại nhìn xem.

Ân Triển liếc mắt nhìn, thấy người đến là bọn gia tộc Lam Sắc Vỹ Ngư, bất ngờ là cô gái trước kia theo đuổi hắn cũng ở đấy. Hắn giả bộ như không phát hiện, bình tĩnh tiếp tục ăn. Bọn người bên kia cũng chú ý tới bọn họ, cô gái đi lên trước:Cố thiếu gia, lại gặp mặt."

Ân Triển cười tủm tỉm ừ một tiếng:

"Thật ngại quá, ta vẫn không nhớ được ngươi là ai."

"Không sao hết."

Cô gái lạnh nhạt nói, quan sát Lăng Mâu cùng Đường Du ở đối diện hắn, xoay người định đi trở về, lúc này bên kia lại có hai người đàn ông đi đến, trong đó có một người đã từng gặp qua tại quảng trường,người còn lại thì lạ mặt, người sau hỏi:

"Tiểu Tuyết, quen biết à?"

Cô gái gật đầu:

"Từng gặp ở bên ngoài."

"Hiếm khi có thể gặp gỡ người quen, coi như là duyên phận "

Người đàn ông cười nhìn về phía Ân Triển

"Xin chào, tôi là Lang Thanh phó đoàn của Lam Sắc Vỹ Ngư, không biết nên xưng hô ngài thế nào?"

Ân Triển nói:

"Ta họ Cố."

"Họ Cố à..."

Lang Thanh giả vờ ngiêm túc ngiêng đầu suy nghĩ

"Ở bên ngoài tôi có nghe đến một người tên Cố Ngạn, không biết anh có quen hay không, nghe nói là một tên sở khanh, ỷ vào gia thế giàu có, ăn nhậu chơi bời vô công rỗi nghề, cũng chỉ có khuôn mặt là coi được, loại người cặn bã như thế sống thật là ô nhiễm không khí."

Tươi cười trên mặt Ân Triển một chút cũng không thay đổi:

"Ta chính là Cố Ngạn."

Lang thanh thốt lên kinh ngạc, không có thành ý giải thích:

"Thì ra anh là Cố Ngạn? Tôi không nên mới gặp đã nói như thế, thật ngại quá."

"Không có việc gì "

Ân Triển rộng lượng lắm

"Con người có ai không trải qua thời điểm ngu ngốc đâu, ta hiểu ngươi mà."

Lang thanh:

"..."

Lăng Mâu:

"..."

Cô gái:

"..."

Đường Du cúi đầu lùa cơm, nhìn thẳng về phía trước.

"Thằng nhãi, mày mắng ai ngu ngốc?"

Bọn người Lam Sắc Vỹ Ngư đúng lúc lại đây, lập tức có người nhịn không được quát tháo. Cô gái thấy bọn họ muốn đánh nhau, mới khuyên can:

“Bỏ đi, chúng ta đi thôi.”

Lang Thanh lại không muốn bỏ qua dễ dàng, ra vẻ hào phóng khoát tay ngăn lại người của gã, đổi sang đề tài khác:

“Ngài Cố tiên đến đây là cũng muốn vào rừng duy độ?”

Ân Triển nói:

“uhm, đi dạo.”

Lang Thanh nhìn bọn hắn:

“Chỉ có ba người thôi?”

Ân Triển chán lắm rồi, lười biếngđối phó:

“Ừa.”

Lang thanh hỏi:

“Chẳng lẽ là mọi ngườicũng là một gia tộc?”

Ân Triển bình tĩnh nói:

“Gia tộc thỏ Mao mao.”

Lang Thanh thoáng nhịn không được cười phì một tiếng, kế đó lập tức bịt miệng.Những người phía sau gã thì cười lăn lộn, không kiêng nể châm chọc chê cười, có người nói bọn họ chơi trò trẻ con, có người nói đến để chọc cười, quá đáng hơn là có người nói Ân Triển lừa gạt hai cậu bé cùng hắn chơi, vừa đi vào sẽ bị ma vật đánh văng ra,chỉ sợ ngay cả tử thạch đều bắt không nổi.

“Đủ rồi, đừng nói nữa.”

Lang Thanh chờ mấy gã nói đã đời mới ngăn cản, tâm tình thật tốt, giả mù sa mưa dặn dò Ân Triển chú ý an toàn, mang người rời đi.

Ân Triển mở đại hội ca nhạc ở trên quảng trường hát thần khúc bị người ta vây xem còn không thèm để ý, nên chút việc vặt vãnh này chả đáng hắn bận tâm, cùng lắm là về sau tìm cơ hội dạy dỗ bọn họ là được. Lăng Mâu thì đang nghiêm túc tự hỏi gia tộc thỏ mao mao rốt cuộc là có gì buồn cười chứ, chỉ có Đường Du nhìn chằm chằm bọn họ rời đi. Ân Triển nhìn cậu, chỉ thấy nhóc con này hai mắt sắc bén lạnh lùng nhìn chỗ bọn kia rẽ đi, không nhúc nhích.

“… Nè.”

Hắn huơ huơ tay.

Đường Du nhìn hắn, trên vẻ mặt còn mang theo sự phẫn nộ:

“Ca.”

Ân Triển nói:

“… Làm sao vậy?”

Đường Du quyết định:

“Hôm nay chúng ta đi bắt tử thạch!”

Ân Triển nói:

“… Được.”

Tính khí của nhóc này hình như tăng lên rồi.

29. Chương 28: Quy Luật Quốc Gia 6

Ca, tối nay em muốn ăn một bữa thật ngon

Ánh sáng trong rừng Duy Độ lờ mờ, không giống những khu rừng bình thường mang đến cho người ta cảm giác thoải mái và tươi mát, mà mang theo áp lực, phóng tầm mắt nhìn, chỉ thấy phía trước một màu sắc u ám, dường như còn có sương mù lượn lờ.

Đường Du phát hiện bên đường có bảng chỉ dẫn, dừng lại nhìn xem,loáng thoáng đọc được vài chữ, đại khái là nói nơi đây rất nguy hiểm, gần như bảy mươi phần trăm ma vật ở đây đều thích ăn thịt người, hơn nữa luôn có ý đồ phá hỏng kết giới vọt vào tân thủ thôn để đại khai sát giới, nay khẩn thiết mong các vị anh hùng khắp nơi hợp lực truy bắt, bảo vệ gia đình …

Cậu hỏi:

"Đây chính là thuyết minh?"

"Có lẽ vậy."

Ân Triển nói, tiếp tục dẫn theo bọn họ đi vào bên trong, sau đó bỏ qua con đường nhỏ, tiến vào rừng.

Năm đó hắn chinh chiến khắp nơi ở Minh Giới, địa phương nguy hiểm hoàn cảnh khó khăn hơn gấp bội đều đã đi qua, bởi vậy rất bình tĩnh, nhớ lại các tập tính thói quen của ma vật cấp thấp được ghi trên atlats, vừa lưu ý động tĩnh, vừa quan sát xung quanh, phát hiện thực vật ở nơi này và ở Địa Ma của đạo Minh giới giống nhau, thậm chí có vài loại hắn còn nhận biết, trầm tư suy nghĩ một hồi, nhanh chóng hiểu ra vấn đề.

Nếu là thế giới chân thật, động vật trong đó lại kèmtheo một chữ "Ma", nghĩ đến nếu thói quen tập tính không khác nhau bao nhiêu, môi trường sống đương nhiên cũng giống nhau. Hắn càng thêm bình tĩnh, không tốn bao nhiêu thời gian đã tìm được một con ma vật cấp thấp, công kích nó sẽ đạt được 10 điểm.

Hắn thấy Lăng Mâu muốn ra tay, nói rằng:

"Bắt sống, cẩn thận đừng để bị cắn."

Lăng Mâu gật đầu, nhanh chóng cùng Đường Du bắt giữ nó, xách lên theo Ân Triển đi vào sâu trong rừng, mãi đến khi sắp đến phạm vi bên trong mới dừng lại, cậu ta nhìn khu rừng phía trước tràn ngập âm u khủng bố, chần chờ hỏi:

"Không có nguy hiểm chứ?"

"Chắc là không, bên ngoài có vài khu đất luôn có người rất nhiều, mọi người thường xuyên tiến vào săn lùng, ma vật đều không dám ló đầu,ví dụ như ở đây "

Ân Triển nói:

"Cho dù có con nào thoát ra, thực lực phỏng chừng cũng bình thường thôi, những con lợi hại phần lớn đều ở bên trong."

Nói xong hắn lấy dao găm ra, cắt nhẹ vài đường trên người của con ma vật cấp thấp, sau đó dùng dây thừng trói chặt chân nó, tìm một gốc cây vị trí thuận lợi trói nó lên đó, rồi mang theo hai người bọn họ trèo lên một gốc cây khác cách đó tầm bốn mét, nói rằng:

"Những con ma vật có điểm cao đa số đều là động vật ăn thịt, chúng ta ở đây chờ."

Đường Du hỏi:

"Lỡ không theo kịp nó?"

Ân Triển nói:

"Không có chuyện theo không kịp."

Đường Du đương nhiên tin tưởng hắn,ừ một tiếng, yên lặng xuyên qua khe hỡ của tán lá quan sát tình huống phía dưới.

Dây thừng làm từ chất liệu đặc biệt, ma vật không thể cắn đứt, chỉ có thể giãy dụa không ngừng, tiếng kêu cùng mùi máu tươi bắt đầu lan rộng, không đến một giờ, trong rừng rậm đã xuất hiện một con ma vật, đang từng chút từng chút tiếp cận nó.

Ân Triển lấy ra cây cung loại nhỏ mới mua, kéo dây ngắm trúng mục tiêu ở dưới, đợi đến khi nó cắn chết con ma vật vừa nãy rồi bắt đầu cuối xuống ăn, mới đột nhiên buông lỏng tay, bên tai tức thì vang lên tiếng hét thê thảm, mũi tên bắn trúng chân sau của ma vật, cắm vào hơn một nữa. Ân Triển ngay lập tức từ trên cây nhảy xuống nhanh chóng bắt giữ nó, dễ dàng khống chế trói lại.

Hắn quay lại trên cây, đưa cung tên cho Đường Du:

"Lần sau đến phiên ngươi, sau đó đến phiên Lăng Mâu."

Đường Du chớp mắt:

"Nếu như nó vọt mất thì sao?"

Ân Triển không quan tâm:

"Chạy mất rồi thì chờ con khác."

Đường Du ngoan ngoãn lên tiếng trả lời, Ân Triển liền lười biếng dựa vào thân cây, khoanh chân ngồi lật cuốn atlat xem, thật sự không thèm quan tâm. Đường Du liếc mắt nhìn hắn, rồi quay đầu lại nghiêm túc quan sát phía dưới.

Bởi do con ma vật lúc trước chết đi, mùi máu tươi xung quanh càng lúc càng nồng nặc, bọn họ không phải chờ lâu lắm đã thấy có thêm một con ma vật đến đây, con này cùng giống loài với con đang bị trói.

Ma vật điểm thấp vốn dĩ không có trí thông minh, nó lượn mấy vòng quang đồng loại bị trói, thử cắn sợi dây thừng, phát hiện không có ích, cũng mặc kệ bạn nó bỏ chạy đi kiếm ăn. Đường Du đã kéo sẵn cung tên, đôi mắt xinh đẹp nhìn chằm chằm nó không chớp, thấy thế lập tức buông tay, bên tay vang lên tiếng vù, ma vật cũng bị bắn trúng chân sau.

Đường Du lao xuống dước, bắt chước bộ dạng của ca cậu trói nó lên, toàn bộ quá trình gọn gàng lưu loát, ngay cả Ân Triển cũng nhịn không được nhìn thoáng qua, hỏi: "Nó cũng luyện qua bắn cung hả?"

Lăng Mâu nói: "Tôi chỉ biết trước đây cậu ấy thích chơi game, chắc là bên trong có mấy trò bắn này?"

Ân Triển gật đầu, thấy Đường Du trở về, lại tiếp tục xem atlat. Đường Du đưa cung tiễn cho Lăng Mâu, làm ổ bên cạnh Ân Triển yên lặng nhìn hắn. Ân Triển chỉ lo lật xem không để ý cậu, cũng không ngẩng đầu lên. Đường Du cũng không thèm động, tiếp tục nhìn hắn chằm chằm. Ân Triển rốt cục bật cười ra tiếng:

"Ngươi muốn ăn kẹo hay muốn gì nào?"

Đường Du vô thức hỏi:

"Có kẹo không?"

Ân Triển nghĩ kẹo thì quả thật là không có rồi, vươn tay xoa xoa đầu cậu, coi như là khen ngợi đi. Đường Du vui vẻ lắm, hỏi ý kiến hôm nay có thể chờ hay không đến Tử Thạch, Ân Triển nói:

"Tùy vận may thôi."

Tiếng nói vừa dứt, cung tiễn của Lăng Mâu đồng thời rời tay, thời gian chờ lần này ngắn hơn lúc nãy nhiều, gần như khó mà tin được, hai người không khỏi quay sang nhìn, phát hiện là hai con ma điểu, cung tiễn không bắn trúng nó, chúng nó giãy giụa một chút rồi lướt qua Lăng Mâu bay đi:

"..."

Lăng Mâu leo xuống lượm lại mũi tên, rồi chậm rãi bò lên cây, im lặng nhìn chằm chằm phía dưới.

Ma vật dần dần không giãy dụa nữa, cuộn mình liếm miệng vết thương, rừng cây dần trở nên yên tĩnh. Ba người trên cây đều không nhúc nhích, kiên nhẫn chờ đợi, trong lúc đí có một đội ngũ người đi ngang qua, mặc đồng phục màu đỏ trắng, chính là gia tộc Ngũ Sắc Phong thực lực xếp thứ hai trong thành phố phía bắc, bọn họ thấy ma vật bị trói, lúc đầu hơi kinh ngạc, sau đó phát hiện bọn người Ân Triển, lịch sự gật đầu xem như chào hỏi với bọn họ, rồi xoay người đi nơi khác.

Đường Du nói:

"Nhìn đi, tốt hơn bọn người Lam Sắc Vỹ Ngư nhiều."

Ân Triển cười cười, không có trả lời.

Ba người lại đợi thêm nửa tiếng, phát hiện có mấy con ma vật nhỏ chạy đến bên cạnh xác ma vật, cúi đầu ngửi ngửi một hồi, rồi chia nhau ăn. Chúng nó chỉ lớn bằng bàn tay, trông rất giống con chuột, móng vuốt màu xanh, là loài Lục Trảo Thử được nhiều người treo giải thưởng 100 điểm.

Đường Du lập tức lấy lại tinh thần, vội vàng bảo Lăng Mâu đưa mình cung tiễn, kéo cung ngắm chuẩn, không chút do dự bắn mũi tên ra. Lăng Mâu đang cảm thấy cậu quá nóng vội, nhưng khi thấy một mũi tên đồng thời xuyên qua hai con chuột, thế là ngậm miệng.

"Ồ."

Ân Triển kinh ngạc nhướng mày, ồ lên khen ngợi.

Đường Du không cử động, vẫn nhìn chằm chằm phía dưới.

Lục Trảo Thử kích thước nhỏ, bây giờ bị một mũi tên xuyên qua, đột nhiên không thể động đậy, những con khác thấy thế hoảng sợ, lao nhao chạy tán loạn khắp nơi, gần một tiếng trôi qua mới ló đầu ra, trong đó có một con dũng cảm trở lại, gặm cắn ăn mấy miếng, phát hiện không xảy ra việc gì, bèn tiếp tục gặm.

Đường Du chậm rãi giương cung, đang muốn bắn tiếp một con, bỗng nhiên trong tầm mắt nhìn thấy một hình bóng thoáng qua, lập tức chuyển đầu mũi tên, nhắm vào ma vật ẩn trong bụi cỏ, để lộ ra hơn nửa người. Con vật đó toàn thân màu tím, cao bằng một người, giống như một con gấu, trên người bao trùm vảy cứng như đá,đó là con tử thạch 300 điểm.

Ân Triển cùng Lăng Mâu cũng phát hiện nó, nín thở, im lặng trông theo.

Tử thạch hoàn toàn không chú ý đếnngười ở trên cây, nhìn hai con chuột móng xanh thoi thóp nằm trên mặt đất, lại nhìn con đang cặm cụi gặm ăn, cẩn thận từng bước đến gần, ngay sau đó đột ngột nhảy vồ về phía trước, duỗi móng vuốt giữ chặt con mồi.

Ân Triển thấp giọng nói:

"Bắn!"

Khi hắn vừa lên tiếng Đường Du cũng đã buông tay bắn, mũi tên sắc bén lướt gió nhanh chóng bay ra, bất ngờ đâm xuyên qua giữa lông mày của nó, cùng lúc đó, cách đó không xa cũng có một mũi tênphóng tới, trúng giữa cổ nó, nhưng bị lớp vày dày cản lại, nên văng xuống đất.

Ân Triển vừa mới nhảy xuống cây, thấy thế liền quay lại xem, thấy người đến là bọn Lam Sắc Vỹ Ngư, còn người bắn là phó đoàn Lang thanh.

Lang Thanh không ngờ bọn họ dám đến nơi gần với ma vật như thế, hơi kinh ngạc:

"Anh Cố?"

Ân Triển không muốn nói nhiều, bởi vì một mũi tên của Đường Du bắn trúng, khiến tử thạch bị thương, nó nổi giận đùng đùng, duỗi móng vuốt kéo mũi tên vứt đi, mang theo cái đầu máu chảy đầm đìa tấn công người ngay bên cạnh. Ân Triển nhanh nhẹn né tránh công kích của nó, lấy dao găm ra, tìm cơ hội sẵn sàng cho nó một đòn trí mạng.

Đường Du cùng Lăng Mâu cũng vội vàng chạy xuống muốn giúp đỡ, lúc này Lang Thanh cũng dẫn người đến chỉ huy người của gã từ từ đến gần vây lấy Tử Thạch, nói:

“Anh Cố, tốc độ của Tử Thạch rất nhanh, mình anh mang theo hai đứa bé này không đối phó được đâu, hay là xuống đây đi?”

Ân Triển đá một cước trúng bụng Tử Thạch, cười tủm tỉm hỏi:

“Nơi này có thể đoạt quái không?”

“Không có đoạt quái, nhưng khi nó chưa chết, ai cũng có thể đánh, quy luật sẽ căn cứ theo sự hợp tác đoàn đội cùng cá nhân mà phân chia điểm, anh Cố không biết việc này cũng dám tùy tiện đi vào?”

Lang Thanh không đồng ý nhìn hắn, chu đáo nói:

“Nhưng dù sao anh Cố cũng là bạn của tiểu Tuyết nhà chúng tôi, chút nữa tôi sẽ dặn người trói chặt con Tử Thạch lại để anh đá mấy cái, kiếm thêm vài điểm, anh xuống đây trước đi, đừng cậy mạnh, mắc công làm Tử Thạch chạy mất.”

“Vậy thì ngại quá…”

Ân Triển vừa dứt lời, trong chớp mắt vọt đến trước mặt gã, chóp mũi hai người thiếu chút nữa chạm vào nhau.

Lang Thanh hoảng hốt, đang muốn lui về phía sau, lại nhìn thấy Ân Triển vội vàng trốn sang bên cạnh, gần như ngay cùng lúc đó, Tử Thạch đuổi theo Ân Triển mà đến, giơ móng trước lên đập xuống, con ngươi của gã chợt co rụt lại.

“Rầm!”

Bởi vì Ân Triển tránh ra, thế nên móng vuốt đó tát mạnh lên mặt Lang Thanh, còn hất gã té nhào xuống đất, khóe miệng mũi lỗ tai đều chảy máu.

Bọn người Lam Sắc Vỹ Ngư:

“= =”

“Phó đoàn!”

Mọi người chung quanh bừng tỉnh, cấp tốc chạy qua nâng gã dậy.Tuy rằng Tử Thạch hình dáng đáng sợ, nhưng sức lực cũng không mạnh, có điều đối với con người mà nói, như thế này cũng đủ gây thương tổn, mặt mũi Lang Thanh chẳng mấy chốc đã sưng vù lên.

Lang Thanh cả người đều mơ màng, lỗ tai không ngừng kêu ong ong, một lúc sau mới nghe được thấy âm thanh, đứng lênlàm bộ như không có việc gì, âm trầm lạnh lẽo nhìn Ân Triển.

Bọn người Lam Sắc Vỹ Ngư cũng nhìn chằm chằm, chờ đợi phó đoàn ra lệnh.

Lăng Mâu một lòng muốn đánh quái, đã sớm tham gia vào cuộc chiến. Đường Du cũng đang chiến đấu, nhưng lúc này lại xuống dưới, chạy đến vịn lấy gốc cây bên cạnh, cả người như mềm oặt ra:

“Ha ha ha ha ha ha, bùn cười chết em rồi, ha ha ha ha!”

Mọi người: “…”

Đường Du ôm bụng ngồi xổm trên mặt đất:

“Ca, tối hôm nay em muốn ăm một bữa thật ngon, coi như chúc mừng.”

Ân Triển khẽ cười một tiếng:

“Nghe lời ngươi.”

“…”

Lang Thanh cả giận nói:

“Lên cho tao, nhất định phải bắt được tử thạch!”

Hôm nay gã nhất định phải làm thịt Tử Thạch trước mặt người nào đó, khiến cho bọn họ phí công vô ích, để cho bọn hắn biết thế nào mới gọi đại gia tộc!

Bọn người Lam Sắc Vỹ Ngư vâng lệnh, đồng loạt tiến lên, lại thấy Ân Triển tung người nhảy lên một cách hoàn mỹ, nhanh chóng áp sát tử thạch, dao găm trong tay dùng sức đâm vào vị trí vừa nãy bị Đường Du bắn trúng, toàn bộ dao găm biến mất.

Tử thạch không kịp kêu rên, rầm một tiếng ngã khụy trên mặt đất, bọn người Ân Triển trên người bắt đầu đồng thời sáng lên. Mọi người đều ngốc ra, thấy Ân Triển rút chủy thủ ra, vẫy vẫy máu trên mặt, cười tủm tỉm đi đến.

Mọi người như ở trong mộng tỉnh lại, một người trong đó lẩm bẩm:

"Chưa đến năm phút …"

Những người khác không khỏi hít ngược vào một hơi, bởi vì lúc trước nghe nói qua việc của tiêu Tuyết, lại bởi vì thấy ba người bọn họ dùng cái tên gia tộc ấu trĩ "thỏ Mao Mao ", nên đã mang lòng kỳ thị, ở giữa lại bị phó đoàn làm phân tâm, nên cũng không nhìn kỹ, cho đến bây giờ mới nhận ra một sự thật đáng sợ —— nam nhân này chỉ dùng chưa đến năm phút đồng hồ đã giải quyết gọn tử thạch vốn cần phải nhiều người vây đánh!

"Ôi chao, may mắn ghê "

Ân Triển cười đi tới, quan tâm hỏi:

"Người anh em không sao chớ, vừa rồi ta nghe ngươi muốn hỗ trợ, tamừng quá nên chạy đến chỗ của ngươi, ai biết… Lại nói, ta còn tưởng rằng các ngươi người nào lợi hại thì được chọn làm phó đoàn, thế nhưng xem ra không phải nhỉ?"

Lang Thanh:

"…"

Tao làm thịt mày!

Ân Triển đánh giá liếc mắt một cái, săn sóc nói:

"Sưng nặng ghê đó, có thuốc chưa? Ta có sẵn thuốc nè."

"… Không cần, vết thương nhỏ thôi. "

Lang Thanh cố gắng khiến cho giọng nói của gã bình thường,

"Chúng ta muốn đi vào bên trong săn bắn ma vật, nếu mọi người đã không sao, vậy chúng tôi không dừng lại nữa, tạm biệt."

Gã nói xong đang muốn dẫn người đi vào bên trong, bỗng nhìn thoáng qua gì đó, không khỏi dừng lại. Ân Triển cũng ngạc nhiên nhìn theo, chỉ thấy cách đó không xa có vào người chạy tới, chính là đám người Ngũ Sắc Phong gia tộc mới vừa rồi đi vào không lâu.

Nhóm người kia cũng nhìn thấy bọn họ, sắc mặt tái nhợt kêu to:

"Mau chạy đi, là vương miện xà!"

Tiếng nói vừa dứt, một con rắn khổng lồ dài 20 đến 30 mét lao ra từ bụi cỏ, đột ngột xuất hiện trong tầm mắtcủa mọi người, lao đến rất nhanh!

Hết chương 28

30. Chương 29: Quy Luật Quốc Gia 7

Ca là… là Ân Triển phải không?

Khoảnh khắc đó sắc mặt mọi người đều thay đổi.

Sống lưng của Vương Miện Xà phủ đầy những phiến vảy màu tím, đỉnh đầu đội vương miện, làm người ta khiếp sợ. Nó đuổi theo người của gia tộc Ngũ Sắc Phong chỉ trong chớp mắt đã phóng tới trước mặt, trong đám người của họ có một người bị thương, lúc này bị cây mây quấn chân ngã sấp xuống đất, vội vàng giãy dụa muốn đứng dậy. Vương miện xà tốc độ quá nhanh, không kịp dừng lại, thế là nửa người trên lướt qua hắn, ngay sau đó cái đuôi vung ra quấn chặt lấy hắn, cái đầu thì vẫn hướng về phía trước, mắt dán chặt vào mọi người phô bày tư thế công kích.

Sức mạnh của nó vô cùng khủng khiếp, nếu như dùng sức thít chặt, xương cốt toàn thân của người kia e rằng sẽ bị nghiền nát. Bọn người Ngũ Sắc Phong thấy thế, có mấy người hét to một tiếng đội trưởng, lập tức liều mạng quay trở lại.

Lúc bấy giờ Vương Miện Xà đột nhiên nhìn thấy có thêm đám người Lam Sắc Vỹ Ngư, cho ràng bọn họ là cùng một nhóm, mở miệng phun ra một luồng nọc độc.

Chất độc có tính ăn mòn rất mạnh, như một luồng sáng trắng, bắn thẳng tới nơi có nhiều người, Lang Thanh đứng đầu gánh chịu nặng nhất, đồng tử trừng lớn, đầu óc trống rỗng, đứng đực ra đó, chờ đến lúc muốn phản ứng đã không còn kịp rồi, trong lúc hoảng hốt, thân thể đột nhiên bị ai đó đá cho một cú, gã không đứng vững ngã nhào trên mặt đất, nửa gương mặt bên kia vốn còn đang lành lặn bị cạ dính toàn là đất.

Nọc độc sượt qua gã bắn lên đám cỏ trên mặt đất, chẳng bao lâu bọt khí bốc lên tầng tầng.

Lúc này Lang Thanh mới hoàn hồn, cũng không nhìn coi là ai cứu gã, giọng nói run rẩy:

“Chạy… Chạy mau!”

Gã nói rồi lồm cồm bò dậy, loạng choạng chạy về phía trước, đàn em của gã như từ trong mộng tỉnh lại, cũng nháo nhào chạy trốn.Vương Miện Xà vừa đánh bay một người trong đám Ngũ Sắc Phong đang vây quanh nó, lúc này trông thấy bọn họ bỏ chạy, dường như không muốn thả bọn họ đi, liền nhào qua đám người bên đó.

Đám người Lam Sắc Vỹ Ngư sợ tới mức mặt không còn giọt máu, có cô gái không kịp trốn thoát, chỉ có thể mắt mở trừng to mắt nhìn nó, thậm chí quên luôn hít thở. Ân Triển đá Lang Thanh xong đang định dịch chuyển qua nơi khác, thấy thế hừ một tiếng, nhanh nhẹn xông lên trước kéo cô ta, miễn cưỡng tránh thoát một đòn.

Cô gái ngẩng đầu nhìn,bắt gặp gương mặt quen thuộc, miệng ngập ngừng:

“… Là anh?”

Ân Triển vốn cũng không nhìn xem mình cứu ai, buông cô ta ra đứng lên:

“Trốn xa một chút.”

Cô gái ngẩn người, rồi lập tức lui lại đằng sau.

Vương Miện Xà rốt cuộc chú ý tới Ân Triển, uy nghiêm nhìn về phía hắn,trong lúc nó quay đầu,Ân Triểncũng nhanh chóng lao lên phía trước, đang hoảng loạn bỏ chạy Lang Thanhchợt ngoái đầu lại nhìn, trông thấy người nào đó lấy một góc độ hoàn mỹ không thể tin được tránh thoát đầu rắn, kế đó nhảy vọt lên cao, mượn lực từ trên cao lao xuống, cầm chủy thủ nhắm ngay thân rắn đâm mạnh vào.

Vương Miện Xà có lớp vảy cứng rắn như sắt, chủy thủ vừa đâm vô liền gẫy, nhưng sức lực của Ân Triển quá lớn, nên một nữa thanh chủy thủ cũng đâm vào trong da, chỗ đó lại là điểm bảy tấc của nó, Vương Miện Xà gào thét phẫn nộ, liên tục giãy dụa.

Ân Triển đúng lúc giữ lấy người đang bị quấn chặt lao qua hướng khác, trong lúc hành động thoáng trông thấy trên thân con rắn có vết thương, máu không ngừng chảy, thầm nghĩ hèn chi nó lại hung hăng nóng nảy như thế.

"Đội trưởng!"

Bọn người ngũ sắc phong gần đó vội vàng đã chạy tới, cùng lúc đó, vương miện xà đang phẫn nộ bỗng nhiên xoay về phía bọn Ân Triển, đồng tử to lớn của nó đỏ rực.

Ân Triển sớm đoán được phản ứng đầu tiên của nó là nhằm vào mình, sau khi kéo người ra bèn thuận tay rút lấy đoản đao bên hông của đối phương, nhanh chóng chạy về hướng khi nãy đã ngắm trước.

Nửa người trên của Vương Miện Xà hơi giương cao lên, lập tức vọt theo.

"Lại đây giúp ta."

Ân Triển vừa nói xong cũng chạy đến nơi cây cối rậm rạp, phát hiện phía sau có tiếng động, thân thể theo bản năng né tránh, cái mồm to như máu của Vương Miện Xà sượt qua người hắn, đập rầm lên thân cây trước mặt, thân cây phát ra tiếng kêu răng rắc thật kinh khủng .

"Xì ——!"

Vương Miện Xà càng thêm giận dữ, tiếp tục đuổi theo hắn, kiểu như không giết chết được hắn thì không bỏ qua.

"Lăng, ngươi khoan chạy lên đây, đi tìm bọn họ mượn cái võng, Đường Đường, gần đây có loai cỏ lá đỏ sọc trắng, đó là thuốc giải độc rắn, nhai nát rồi đắp cho gã đi. "

Ân Triển vừa chạy vòng quanh cây trốn, vừa chỉ huy mọi người, sau đó tranh thủ nhìn một chút.

"Đường Đường?"

"Dạ? Dạ…"

Đường Du giật mình trả lời, di chuyển cơ thể đang cứng ngắc.

Cậu nhìn xung quanh, ngay sau đó phát hiện cách đó mấy bước chân loại cỏ mà ca cậu nói, bứt lấy một vài cọng chạy tới đưa cho đám người ngũ sắc phong, sau đó chạy qua bên cạnh đứng nhìn con rắn kia, lẩm bẩm còn đáng sợ hơn hoàng kim mãng cậu gặp khi còn bé, ít ra hoàng kim mãng chỉ nhìn chằm chằm thôi chứ không động đậy, con này thì lao lên cắn người luôn!

Trên người đội trưởng Ngũ Sắc Phong nhiều chỗ bị gẫy xương, nhưng còn giữ được tỉnh táo, có thể nhìn ra Ân Triển rất lợi hại, ra hiệu cho thủ hạ của gã qua hỗ trợ, nhìn qua Đường Du, yếu ớt mở miệng nói:

"Cám ơn."

"Muốn cám ơn thì cám ơn ca của tôi đó. "

Đường Du thoáng nhìn qua cánh tay sưng vù của gã, lại không thấy miệng vết thương, chắc là bị trúng nọc độc của rắn, nhịn không được hỏi:

"Mấy người cũng to gan ghê chứ, có mấy người mà cũng muốn đi giết Vương Miện Xà?"

"Không phải do tụi tôi mà "

Người của ngũ sắc phong nhai nát cỏ đắp lên cho đội trưởng, buồn rầu nói:

"Chắc là do gia tộc khác làm, chúng tôi chẳng qua đúng lúc đụng phải nó, lại không cẩn thận chạm nhẹ vào nó, nên nó mới bắt đầu đuổi theo chúng tôi."

Đường Du lo lắng nhìn ca cậu, thuận miệng hỏi:

"Chạm chỗ nào?"

"…"

Người của Ngũ Sắc Phong nói:

“Bắn tên trúng đầu nó.”

Đường Du nói:

“… Vậy mà gọi là nhẹ nhàng hả?”

Người của Ngũ Sắc Phong im lặng không nói, cũng nhìn theo phía trước, Lăng Mâu và mấy người khác không bị thương cũng đã đến bên cạnh Ân Triển, nghe hắn chỉ huy mở to lưới ra chuẩn bị sẵn sàng, nhưng Vương Miện Xà cũng khá thông minh, dĩ nhiên là sẽ không lao qua hướng bên đó, còn ngăn không cho Ân Triển chạy về hướng bọn họ.

Ân Triển cũng không sốt ruột, dẫn nó chạy vòng quanh mấy gốc cậy, không để cho nó có cơ hội bắt được.

Đám người Ngũ Sắc Phong nhìn xem không ngừng xuýt xoa, bụng nghĩ thần kinh vận động của tên này thật sự là đáng sợ, nhất là mấy lần thoát hiểm ban nãy đều là xảy ra trong mấy giây thôi, hắn lại có thể phát hiện ra sơ hở, còn biết đội trưởng bị thương, rồi nhìn thấy trên người bọn họ có mang theo lưới… Hắn có phải là người không thế?!

Lũ người Lam Sắc Vỹ Ngư cũng lần lượt dừng lại, thậm chí còn bước lên trước, trố mắt nghẹn họng nhìn Ân Triển trân trối, một lúc lâu mới có người nói:

“Thật sự là quá.. quá lợi hại!”

“Thân thủ như thế chắc chắn là luyện ra từ thực chiến.”

Một vị lăn lộn lâu năm cho ra kết luận.

“Tôi cảm thấy hắn và mấy người đó thật sự có thể giết chết Vương Miện Xà…”

Một người khác bịthân thủ của Ân Triển thuyết phục, không chớp mắt nhìn hắn.

Lang Thanh dần dần lấy lại tinh thần, thấy tiểu Tuyết vẫn đứng ở nơi đó nhìn cuộc chiến, cố lấy can đảm dè dặt quay trở về.

Ân Triển nương theo các hàng cây xen kẽ dụ Vương Miện Xà quẹo tới quẹo lui mấy vòng, khi thân thể nó đi ngang qua giữa hai cái cây cắt ngang nhau, nhân lúc đầu của nó chưa kịp quay sang đây, nhắm chuẩn chỗ nửa cây chủy thủ khi nãy đạp mạnh lên, ngay tức khắc khiến cho lưỡi dao đâm vô sâu hơn.

Nơi bảy tấc bị thương, Vương Miện Xà lập tức lăn lộn, thân thể đập bang bang vào trên cây, con mắt của nó càng đỏ, trông thấy Ân Triển chạy ra xa, không thèm nghĩ ngợi đuổi theo.

Ân Triển nhanh chóng chạy đến nơi trước đó đã dặn dò, quay đầu lại nhìn nó, quát:

“Kéo!”

Tiếng nói vừa dứt, chỉ thấy đột nhiên giữa hai cây dựng lên một tấm lưới thép, Vương Miện Xà không kịp dừng lại lao thẳng vào trong lưới, lần này không cần Ân Triển ra lệnh, đám người Ngũ Sắc Phong vội vàng đồng thời thu võng, vây chặt nó bên trong lưới.

Ân Triển thấy nó vừa giãy dụa vừa muốn di chuyển về hướng bọn người Ngũ Sắc Phong, ra lệnh cho bọn họ buông lỏng, nhân lúc nó đặt sự chú ý lên bọn họ, nhanh nhẹn cầm chủy thủ bước lên phía trước, tiếp tục đâm mạnh vào nơi bảy tấc của nó.

Vương Miện Xà giận dữ quay sang đánh hắn, Ân Triển đúng lúc nhảy lui về sau một khoảng lớn, ra hiệu Lăng Mâu cùng bọn họ kéo chặt, nhìn xem đoản đao không bị gẫy, hài lòng lắm:

“Không hổ là đao của đội trưởng dùng, chất lượng tốt thật.”

Hắn nói cười xong, tiếp tục tìm cơ hội công kích.

Vết thương của Vương Miện Xà càng ngày càng nặng, nhịn không được co quắp thân thể, thấy Ân Triển lại muốn tiến lên, đột nhiên gom hết sức lực toàn thân lao lên đánh hắn, bên tai vang lên âm thanh ken két, võng thép lại bị nó đánh rách.

Đồng tử Ân Triển hơi co lại, vội vàng ngửa ra sau né tránh công kích, thấy thân thể nó lạitấn công qua đây, vội tránh qua bên cạnh, kết quả lại chạy đến trên cây, mà lúc này nó lại tiếp tục tấn công lên đây, hắn chỉ có thể điều chỉnh tư thế chống đỡ công kích của nó, chuẩn bị tốt tinh thần bị nó đụng gãy xương, nhưng ngay sau đó chỉ thấy nó gào thét lăn lộn thê thảm, nhìn một vòng chung quanh, thấy Đường Du không biết từ lúc nào đã đến gần đây.

Lúc này Đường Du đang đổi mũi tên mới, lạnh lùng nhìn Vương Miện Xà lao về phía mình, cậu chạy qua một bên, mũi tên trong tay nhanh chóng bắn ra, lại lần nữa chui vào trong miệng vết thương của nó, hoàn toàn biến mất.

Cậu đổi qua nơi khác, mũi tên thứ ba rời tay, cũng bắn vào bụng nó.

Vương Miện Xà rốt cuộc cũng đuổi đến trước mắt, nổi giận há to cái mồm đỏ như máu, nhô ra hàm răng độc khủng bố, trái tim nhỏ bé của Đường run lên, hoảng quá không kịp nhìn đường mà đập thẳng vô thân cây, vội vàng xoay người. Vương Miện Xà dừng lại cách cậu tầm nửa mét —— cũng trong lúc đó Ân Triển hợp lực cùng đám người đồng thời công kích về nơi bảy tấc của nó.

Hơn phân nữa thân thể của nó vẫn còn trong lưới, động tác bị giới hạn không ít, giãy dụa được một hồi thì bắt đầu kiệt sức, trước tiên đầu rắn nện ầm xuống, vừa khéo lại ngay trước mặt Đường Du, hai mắt vẫn mở to, đỏ như máu đỏ như máu……

Đường Du:

"…"

Quy luật bắt đầu chấm điểm, mọi người đều sáng lên, Lam Sắc Vỹ Ngư gần cuối mới tham gia, chỉ được vài điểm, phần lớn đều là của bọn Ân Triển và đám Ngũ Sắc Phong, mọi người mừng rỡ tung hô vang dội.

Bọn Ngũ Sắc Phong vui mừng muốn khóc, nhào lên khiêng Ân Triển tung lên, tung mấy cái mới tạm kiểm soát được tâm trạng, xoay người quét dọn chiến trường, trông thấy Đường Du ngồi chồm hổm cùng Vương Miện Xà đối mặt, từ trên cao nhìn xuống, ánh mắt lạnh như băng, dáng vẻ khinh thường, không khỏi nhớ tới tài bắn cung lợi hại của thiếu niên này, chẳng biết mấy người này lai lịch ra sao, sao ai cũng trâu bò như thế chứ!

Bọn họ tiến đến bên cạnh Ân Triển:

"Anh hai, nên xưng hô thế nào?"

Ân Triển trả lời một tiếng họ Cố, đi về phía Đường Du, phát hiện cậu nhóc này không phải là đang giả bộ thâm sâu, đơn giản là bị dọa ngốc mà thôi, phỏng chừng lúc này ngồi xổm xuống, là bởi vì hai chân đã mềm nhũn rồi.

Hắn cười cười, ra hiệu bọn Ngũ Sắc Phong kéo con rắn đi, bước đến đứng trước mặt Đường Du.

Đường Du ngửa đầu nhìn hắn, đôi mắt tối đen thật tội nghiệp, xị mặt, vươn móng vuốt ra trước mặt hắn. Ân Triển chỉ cảm thấy hình ảnh này giống như đã từng gặp gỡ, cười một tiếng kéo cậu lên:

"Ngươi giống con vật lúc trước ta từng gặp qua lắm."

Đường Du nắm chặt tay hắn, cảm thấy yên tâm hơn nhiều, nghe vậy không có trả lời, mãi một lúc mới hỏi:

"Con gì?"

Ân Triển cười hỏi:

"Nghe qua Bạch Trạch chưa?"

Đường Du nói:

"… Hả?"

Ân Triển xoa nhẹ đầu cậu:

"Trước kia ta gặp qua một con Bạch Trạch nhỏ, lúc ấy nó cũng bị một con rắn dọa, sợ tới mức không dám nhúc nhích, ngốc y chang ngươi vậy."

Đường Du:

"…"

Đầu óc Đường Du trong phút chốc trống rỗng, còn chưa kịp trấn tĩnh, ca cậu đã đi xem xét vết thương của đội trưởng Ngũ Sắc Phong, sau đó cùng bọn họ làm một cáng đơn giản nâng đội trưởng nằm lên đó, đi ra ngoài rừng.

Ân Triển quay đầu lại:

"Phát ngốc gì thế, đi thôi."

"… Ò."

Đường Du ngẩn ngơ đi đến bên cạnh hắn, chốc chốc lại trộm liếc hắn, lẽ nào hắn chính là Ân Triển đã từng cứu mình? Đời trước hắn đổi tên Túc Anh Thương thành Túc Triển, có phải hay không cũng có liên quan?

Ân Triển nhìn cậu:

"Làm sao thế?"

"… Không, không có việc gì."

Đường Du thu lại tầm mắt.

Thi thể của Vương Miện Xà vừa xuất hiện, trấn nhỏ bên cạnh đều ngạc nhiên khiếp sợ, mấy gia tộc có tiếng trong tâm thành phố và ở bốn phía như bọn họ, cũng khá nổi tiếng trong này, mọi người thấy đồng phục gia tộc Lam Sắc Vỹ Ngư và Ngũ Sắc Phong, âm thầm suy đoán chắc là hai gia tộc cùng liên thủ với nhau.

Bọn Ngũ Sắc Phong nhìn đám người Lam Sắc Vỹ Ngư bên cạnh:

"Hình như mọi người không phải ở gần đây?"

Lang Thanh nói:

"Chúng tôi muốn đến phía trước ăn cơm."

Ngũ Sắc Phong lập tức nhường đường:

"Xin mời"

Lang Thanh duy trì khuôn mặt tươi cười:

"Sau này còn gặp lại."

Ân Triển hảo tâm khuyên nhủ:

"Người anh em, nhanh đi chữa vết thương trên mặt đi, người cười lên đáng sợ qúa."

Người của Ngũ Sắc Phong đồng thời cười to, Lang Thanh trong lòng giận dữ, nhưng lại không thể trở mặt trước đám đông, mang người đi rồi rời đi.

Người vây xem còn cho là đám Lam Sắc Vỹ Ngư có nhiều người như vậy, hẳn là dốc không ít sức, giờ lại thấy người của Ngũ Sắc Phong khiêng thi thể, nhẩm tính sốngười bọn họ, kinh ngạc ghê gớm, quả thực không biết bọn họ làm thế nào thành công, còn có phía sau dư ra ba người là ai thế? Bạn bè à?

Bọn Ân Triển hỗ trợ nâng đội trưởng trở về, đang định trở về khách sạn tắm rửa một cái, lại bị đám cùng ngăn lại, cuối cùng không thể từ chối nhiệt tình, bọn họ vào phòng tắm rửa vội vã, thay đổi quần áo rồi cùng bọn họ đi ăn tối uống rượu. Khối thân thể nhị thế tổ này của Ân Triển nền tảng tốt, tửu lượng rất khá, uống mà mặt không đổi sắc.

Đường Du uống hai chén thì không uống nữa, Ân Triển cũng không cho cậu uống nhiều, người Ngũ Sắc Phong thấy thế đổi thành nước trái cây cho cậu, mà Lăng Mâu hoàn toàn không ngờ đến hôm nay có thể liệp sát được Vương Miện Xà xếp thứ hạng đầu, tuy rằng vẻ mặt vẫnlạnh băng, nhưng thật ra là vui phát điên rồi, vì thế hoàn toàn uống say, bỗng nhiên đứng dậy đọc bài thơ lúc trước cậu ta từng làm, khiến cho mọi người cười nghiêng ngã.

Ân Triển cũng sảng khoái cười, sau cùng hắn và Đường Du phải dìu cậu ta trở về khách sạn, ném lên trên giường.

Đường Du tửu lượng không cao, lúc này đã hơi lảo đảo rồi, ngồi ở trên giường ngơ ngác nhìn Ân Triển cởi giày cho Lăng Mâu. Ân Triển nhận thấy được ánh mắt của cậu ngẩng lên xem, thấy cậu vẻ mặt đờ đẫn, biết là cồn rượu dâng lên rồi, vào phòng tắm cầm khăn mặt áp vào trên mặt cậu. Đường Du vươn tay bắt lấy, tiếp tục dò xét hắn.

Ân Triển ngồi xuống bên cạnh cậu, nhướng mày hỏi:

"Nghĩ gì vậy?"

Đường Du lại nhìn hắn chằm chằm, nhào qua ôm cánh tay của hắn:

"Ca là… ca là Ân Triển phải không?"

Vẻ mặt của Ân Triển trong thoáng chốc thay đổi:

"… Gì cơ?"

"Ca là Ân Triển à?"

Hai mắt Đường Du phát sáng, áp sát vào ôm hắn, cọ cọ trên hõm vai của hắn:

"Ca đã cứu em hai lần, ở núi Côn Lôn… núi Côn Lôn…"

Thanh âm của cậu càng lúc càng nhỏ, làm ổ trong ngực Ân Triển ngủ thật say.

31. Chương 30: Quy Luật Quốc Gia 8

Em tên Đường Đường, đường của cục kẹo á

Ngày hôm sau tỉnh dậy Đường Du hoàn toàn quên hết lời đã hỏi tối hôm qua, nhưng vẫn nhớ rõ trong rừng rậm Ân Triển từng nhắc tới tiểu Bạch Trạch, bởi vậy rửa mặt xong chuyện đầu tiên làm là chạy đi tìm hắn.

Thỏ xám tai dài đang làm ổ trên giường, thấy thế cũng nhảy theo cậu, trên đầu vẫn còn dán tờ giấy nhỏ. Đường Du thoáng trông thấy, ôm nó đến gần xem, giấy nhỏ viết bọn họ ở dưới lầu ăn cơm, tỉnh dậy thì đi tìm bọn họ. Cậu nhận ra đây là nét chữ của ca, ôm lấy con thỏ ngoan ngoãn đi qua, vừa bước chân vào đại sảnh, ngẩng đầu đã gặp đám người Lam Sắc Vỹ Ngư cũng ở đó, thấy thế thì không vui.

Lang Thanh lần này không có ở đây, người đến là cô gái và hai tên đội viên, bọn họ cũng muốn đến ăn cơm, nhìn thấy Ân Triển ở trong này nên đến trò chuyện, dù sao ngày hôm qua chỉ cần không mù đều có thể nhìn ra thực lực của người này quá mạnh, tương lai không biết sẽ có bao nhiêu thành tựu, làm tốt quan hệ cũng không có hại, lại nói hắn quả thật khiến người ta bội phục, thấy là biết có tiềm năng trở thành nhân vật lớn, thậm chí bọn họ đều có ý muốngia nhập gia tộc thỏ mao mao của hắn.

Đường Du chậm rãi đi tới, nhìn bọn họ:

"Làm gì thế, muốn chơi trò gia đình với tụi tui hả?"

Đám người Lam Sắc Vỹ Ngư nghẹn họng, nhớ tới những lời đã từng cười nhạo bọn họ, gượng cười giải thích:

"Ngày hôm qua là hiểu lầm…"

Đường Du hỏi:

"Có hiểu lầm gì chứ? Mấy người không phải là khinh thường chúng tôi à?"

Cá Đuôi Xanh tiếp tục cười:

"Đâu có đâu, mọi người lợi hại lắm."

Đường Du trợn to mắt, làm ra vẻ "Tôi còn nhỏ người lớn mấy người không cần gạt tôi":

"Rõ ràng hôm qua phó đoàn của mấy người còn kêu chúng ta đừng cậy mạnh, mau nhường lại tử thạch cho mấy người, còn ban ân mà nói là sẽ để cho chúng tôi đá vài cái, tôi nghe lầm sao?"

Người Lam Sắc Vỹ Ngư:

"..."

Ân Triển cười một tiếng, bây giờ Đường Du đang giận dỗi, còn mang thù nữa, trút ra hết là tốt thôi, hắn nói rằng:

"Ngồi xuống ăn cơm, lạnh hết rồi."

"Dạ"

Đường Du nhét con thỏ cho Lăng Mâu đút nó ăn, lau sạch móng vuốt bắt đầu ăn.

Đám người Lam Sắc Vỹ Ngư cười muốn cứng ngắc mặt, khách sáo tạm biệt rồi rời đi, từ đầu đến cuối cô gái đều không mở miệng, đi theo bọn họ được mấy bước, không kềm được quay đầu nhìn Ân Triển:

"Cám ơn anh hôm qua đã cứu tôi."

Ân Triển cười nói:

"Không có gì, tiện tay mà thôi."

Cô gái biểu tình không được tự nhiên, lại nhìn hắn một cái, sau đó mới rời đi. Lăng Mâu nhìn theo bóng cô:

"Tôi cảm thấy hình như cô ta vẫn không ưa anh."

"Bình thường thôi mà. "

Ân Triển nói:

"Ngươi luôn hy vọng làm cho một người hối hận, vốn cho là mình đã trở nên ưu tú đủ để có thể tỏa sáng ở trước mặt hắn, làm cho hắn hối hận phải chủ động theo đuổi mình, kết quả lại hoàn toàn tương phản, hắn thay đổi còn nhiều hơn ngươi, mà còn cứu ngươi nữa, ngươi có vui không?"

Lăng Mâu nghĩ thế cũng đúng, lại tiếp tục đút con thỏ ăn.

Ân Triển chuyển tầm mắt đến người từ nãy giờ cứ lén nhìn mình hoài, thấy cậu cúi đầu gặm bánh bao, hai má phúng phính, không khỏi nhớ hình dáng ngây ngô của cậu lúc trước, trong lòng càng cảm thấy thân quen, bụng nghĩ cậu chắc chắn là tiểu Bạch Trạch mà mình từng cứu, vậy tại sao sau này cậu lại ở cô nhi viện?

Đường Du trong lúc ăn cơm lại ngẩng lên nhìn phía đối diện, bắt gặpánh mắt của Ân Triển, vội vàng né tránh, ráng nhịn xuống lời muốn nói, thấy Lăng Mâu chạy đi mua thức uống, lúc này hai mắtmới trông mong nhìn qua:

"Ca, em có chuyện muốn hỏi ca."

Ân Triển cười nói:

"Hôm qua lúc uống say ngươi đã hỏi rồi."

Đường Du sửng sốt:

"... Ơ?"

Ân Triển nói:

"Đáp án là: phải."

Đường Du khựng một lát, ngay sau đó tiến lên nhào vào trong ngực của hắn, ngửa đầu nhìn hắn, hai mắt sáng lấp lánh:

“Thật ra em vẫn luôn muốn đến tìm ca chơi, sau đó nói cho ca biết tên của em, em tên Đường Đường, đường quả cục kẹo á.”

Ân Triển không khỏi hỏi:

“Ai đặt cho ngươi thế?”

Đường Du nói:

“Mẹ em, bởi vì em thích ăn kẹo.”

Ân Triển xoa xoa đầu cậu, trong lòng thì nghĩ mình và tiểu Bạch Trạch thật là có duyên ghê gớm, không nghĩ tới cậu lại là nhân duyên trời định của hắn, nếu không phải tam giới xảy ra sự việc kia, có thể hay không người hắn gặp gỡ trước là người này, sau đó mọi việc sẽ không diễn ra như thế?

Nhưng trên đời này không có nếu như, hắn rũ mắtxuống, vỗ vỗ bả vai Đường Du.

Đường Du đời trước cùng hắn sống chung cùng nhau rất rất lâu, vốn họ đã vô cùng gần gũi rồi, hiện giờ lại biết được hắn chính là người đã từng cứu mình, càng thêm thích hắn, ôm hắn cọ cọ, trong lòng có rất nhiều điều muốn nói cùng hắn, ví dụ như lúc trước bởi vì mình ăn nhầm trái cây của Nguyên Lạc nên mới không nói được; lại ví dụ như muốn hỏi hắn là người ở nơi nào, về sau nếu như mình còn có thể trở về núi Côn Lôn sẽ đi tìm hắn chơi… Kết quả còn chưa mở miệng đột nhiên thấy Lăng Mâu trở lại, những lời nói kia đành phải nghẹn trở về.

Ân Triển nhìn vẻ mặt đau khổ của cậu, cười cười, ra hiệu cho cậu nhanh chóng ăn cơm. Đường Du lại ôm hắn thêm chốc nữa, rồi mới lưu luyến buông ra. Ánh mắt Lăng Mâu đảo qua đảo lại giữa hai người bọn họ:

“Hai người xác định quan hệ?”

Đường Du lắc đầu.

“Tại sao còn chưa xác định?”

Lăng Mâu không thể nào hiểu được, cậu ta đã sớm cảm thấy hai người này đối xử với nhau cứ như là vợ chồng lâu năm, nói không phải một đôi không ai tin.

Đường Du nuốt miếng bánh bao trong miệng xuống bụng, cũng thực khó hiểu:

“Vì sao tụi tui phải cùng một chỗ?”

Lăng Mâu hỏi một câu đúng ngay trọng tâm:

“Vậy sau này cậu sẽ rời khỏi hắn hả?”

Đường Du chớp mắt, bắt đầu nghiêm túc tự hỏi vấn đề này.

Ân Triển vươn ngón trỏ ra gõ gõ mặt bàn, tạm thời đánh gãy đề tài khá nguy hiểm đối với hắn cùng Đường Du:

“Mau ăn, ăn xong có việc làm.”

“… Ơ.”

Đường Du hoàn hồn lại.

Lăng Mâu hỏi:

“Làm cái gì? Lại đi vô rừng hả? Lần này giết cái gì?”

“Không đi “

Ân Triển nói,

“Chúng ta vào trấn nhỏ đi dạo.”

Tối hôm qua bọn người Ngũ Sắc Phong đã hỏi địa chỉ của Ân Triển, chờ bọn Ân Triển đơn giản thu xếp một chút rồi đi ra, đúng lúc nhìn thấy những người này lại đây, ngoài ra còn có một người mặc đồng phục của

gia tộc Lam Sắc Vỹ Ngư đi theo bên cạnh, dáng vẻ rất ổn trọng.Người Ngũ sắc phong chủ động giới thiệu cho họ, nói đây là phó đoàn của Lam Sắc Vỹ Ngư.

Đường Du hỏi:

"Lại là phó đoàn?"

Ngũ sắc phong người nói:

"Uh, bọn họ có ba phó đoàn."

Đường Du không có ý muốn làm quen, nhìn về phía Ân Triển. Ân Triển đương nhiên nghe theo cậu,gật đầu chào hỏi sơ với người ta, mang theo bọn họ rời đi, hắn thấy bọn người ngũ sắc phong lại theo đến, hỏi:

"Đây là phó đoàn, người dẫn đội giết Ma Diễm Lang?"

Bọn người Ngũ sắc phong gật đầu:

"Người này này đảm nhiệm lâu năm nhất, hai người sau đều là mới đề bạt, cũng bởi vì gần đây gã ta làm được một vụ lớn, Lang Thanh mới vội vã dẫn người tới giết ma vật, cũng không nhìn xem bản thân gã có bản lĩnh đó hay không."

Ân Triển sớm đã thấy được bọn họ không thích Lang Thanh, vì thế chỉ mấy phút đồng hồ sau đã nghe thấy có người thảo luận đề tài "Lang phó đoàn của Lam Sắc Vỹ Ngư là kẻ hèn nhát, đụng phải Vương Miện Xà vứt bỏ đoàn viên trốn chạy trước", cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, ngược lại Đường Du nghe được vui vô cùng, nhanh chân chạy lên trước góp thêm đề tài với bọn họ "Bắt nạt gia tộc nhỏ, bị tử thạch tát vô mặt, sợ tới mức tè ra quần xuống quỳ xuống lạy Vương Miện Xà", Ân Triển dở khóc dở cười:

"Ghét gã thế à?"

Đường Du nghiêm túc ừ một tiếng:

"Ai bảo ngày hôm qua gã khinh thường ca."

Trong lúc nói chuyện bọn họ đã đi đến trước bảng thông báo của trấn nhỏ, Ân Triển nhìn các giải treo thưởng dầy đặc, phát hiện ngoài việc tìm thảo dược cùng khoáng thạch nhiều hơn, thì cơ bản không khác lắm ở trong thành phố, hắn nhìn về phía người Ngũ Sắc Phong:

"Atlas ở đây với trong thành phố bán giống nhau à?"

"Uh, nhưng trong trấn nhỏ sẽ cập nhật nhanh hơn."

Ân Triển hỏi:

"Cho nên cấp bậc cao nhất đều là vương miện xà?"

"Hiện nay là vậy "

Người Ngũ sắc phong khựng lại một chút:

"Hay các cậu gia nhập dã đoàn đi vào bên trong thử xem."

Ân Triển có chút hưng thú:

"Dã đoàn?"

"Là một đoàn đội lâm thời tạo thành, cùng đi sâu trong rừng rậm thám hiểm, gia tộc hoặc cá nhân đều có thể tham gia, nhưng muốn được thông qua nhất định phải khảo hạch…"

Người Ngũ Sắc Phong tỉ mỉ giải thích cho bọn họ biết.

Bên ngoài khu vực hình vuông đất đai bao la rộng lớn, trấn nhỏ cạnh biên giới dựa vảo núi, từ con đường trước trấn nhỏ dẫn vào rừng rậm, ít nhất phải đi một vòng quanh quốc gia đến tận cùng bên kia rừng rậm mới có thể biết được bên kia núi có những gì, hiện giờ nơi bọn họ có thể đi đến cũng chỉ có hạn, ai cũng không biết bên trong còn có bao nhiêu loại ma vật, bởi vậy mới có sự tồn tại của dã đoàn, những tập tính

của ma vật cùng với điểm số được thưởng sau khi giết chúng được ghi trên atlas, đều là do những cuộc thực chiến của dã đoàn mà có.

Hiện nay dã đoàn nổi tiếng nhất trong trấn nhỏ là Vận Mệnh Chi Kiếm, đội trưởng mang đoàn kinh nghiệm phong phú, mỗi lần dẫn đoàn tỉ lệ thương vong thấp nhất, nghe nói điểm của hắn đã gần đạt tới con số cao nhất, người tiếp theo thành công từ quốc gia đi ra ngoài người thực có thể chính là hắn.

Người Ngũ sắc phong cuối cùng còn bổ sung:

"Nhưng mà thời gian mỗi lần dã đoàn tiến hành đều rất dài, ít nhất thì một tháng, lâu thì hai ba tháng, mọi người có thể suy nghĩ thử xem,nửa tháng trước bọn họ vừa mới đi ra, hiện tại đang bắt đầu tuyển người."

Ân Triển liền hỏi ý kiến của Đường Du cùng Lăng Mâu, thấy bọn họ đều để cho hắn làm chủ, lập tức quyết định đến chỗ chiêu mộ. Kỹ thuật đánh đấm của ba người đều được thông qua, tuy rằngtài bắn cung của Lăng Mâu không tốt, nhưng cận chiến rất lợi hại, bởi vậy không hề ngạc nhiên đều thông qua khảo hạch.

Dã đoàn chưa tuyển đủ người, cần phải đợi thêm một thời gian, vì thế Ân Triển dẫn theo bọn họ đến một tiệm vũ khí tốt nhất của trấn nhỏ, ra hiệu cho chủ tiệm mang toàn bộ vũ khí tốt nhất ra.

Chủ tiệm hơi nghi ngờ quan sát bọn họ, đang định nhắc khéo cho bọ họ biết những mó vũ khí này đều rất mắc, thì trông thấy người của Ngũ Sắc Phong đi vào đứng bên cạnh bọn họ, vội vàng sai người làm lấy chìa khóa mở tủ, đem toàn bộ vũ khí đặt trên bàn.

Ân Triển xem như vừa lòng, cầm lấy một cây chủy thủ đánh giá, lúc này ánh mắt trông thấy Đường Du mở ra một hộp kiếm, cũng quay sang nhìn, phát hiện bên trong là một thanh trường kiếm, toàn thân kiếm đen như mục, lưỡi kiếm nhẹ đến mức dường nhưkhông có, chuôi kiếm được quấn quanh bởi những sợi dây đỏ, cách thiết kế giống như các loại đường đao, nhìn có vẻ đơn giản mà xa hoa, hơn nữa… hơi giống thanh kiếm của người yêu hắn.

Phản ứng đầu tiên của Đường Du là cảm thấy thanh kiếm này giống với thanh kiếm mà phụ thân đã cho cậu, lập tức cầm lấy, rút ra nữa thanh kiếm quan sát, cảm thấy vô cùng hài lòng, đút kiếm lại rồi nhẹ nhàng vuốt ve chuôi kiếm.

Trong lòng Ân Triển khẽ nhói, động tác vừa rồi của cậu khá giống với người kia, ngay sau đó lại thấy cậu vươn móng vuốt đem thanh kiếm ôm chặt vào trong ngực.

Ân Triển:

"…"

Đường Du đơn thuần là nhớ đến lúc cha đưa nó cho cậu, cậu cũng ôm nó như thế, bởi vì điều này sẽ giúp cậu yên tâm hơn, cậu nhìn về phía Ân Triển, hai mắt phát sáng:

"Ca, em muốn mua cái này."

Ân Triển đã thu thập xong cảm xúc, gật gật đầu:

"Mua đi."

Đường Du sảng khoái thanh toán tiền, sau đó lại chọn một cây cung, lúc này mới xem như xong. Ân Triển cùng Lăng Mâu cũng đã chọn xong, bọn họbèn quay về khách sạn nghỉ ngơi, ngày hôm sau đi đến chỗ chiêu mộ xem sao, trở về tiếp tục chờ, cứ như thế đi trôi qua năm ngày, dã đoàn cuối cùng cũng chọn đủ người, trong đó còn có vài gương mặt quen thuộc, chính là ba người ngũ sắc phong cùng phó đoàn mới của Lam Sắc Vỹ Ngư và người từng theo đuổi ca cậu –tiểu Tuyết.

Vì thế cậu yên lặng nhìn về phía ca cậu.

Ân Triển nhướng mày:

"Làm sao thế?"

Đường Du đang muốn hỏi ca có ý kiến gì không, nhưng nghĩ lại ca cậu cũng không phải là nguyên chủ, không có thù oán với người ta, bèn đổi sang đề tài khác:

“Em cảm thấy trước khi đi chúng ta phải tạm biệt mao mao đã, mắc công nó lại không vui.”

Nói rồi cậu chạy đến trước mặt mấy người Ngũ Sắc Phong đến đưa tiễn, ôm lấy thỏ xám tai dài, nhét cho ca cậu.

Ân Triển:

“…”

32. Chương 31: Quy Luật Quốc Gia 9

Ân Triển: “….”

Vận Mệnh Chi Kiếm có tất cả mười tám người nòng cốt, những người còn lại đều là lần này mới chiêu mộ đến, tổng cộng năm mươi người. Đội trưởng ước chừng ba mươi lăm tuổi, là một người nghiêm túc. Trước khi đi, gã mở một cuộc họp nhỏ triệu tập tất cả mọi người đến,việc đầu tiên là phải chấp hành mệnh lệnh.

“Biết tại sao tôi lại không thu phí vào đoàn giống những đoàn đội khác không? Đầu tiên tôi mở đoàn không phải là vì thu tiền, thứ hai.. “

Gã nhìn chung quanh một vòng:

“Không thu tiền của mọi người, khi mọi người không nghe mệnh lệnh của tôi, tôi cũng có thể yên tâm không cần phụ trách tính mạng của mọi người, nếu như có ai hối hận, bây giờ có thể rút lui.”

Mọi người im lặng.

Đội trưởng tiếp tục nói:

“Đặc biệt là người có gia tộc, tôi biết trong mọi người có người là đội trưởng hoặc phó đoàn, có mấy người còn đến từ gia tộc khá nổi tiếng, trong khoảng thời gian này mọi người đều phải thân phận của mình nghe lời chỉ huy của tôi, hiện nay sỡ dĩ cùng một gia tộc tôi chỉ tuyển năm người, là bởi vì lúc trước có đội trưởng của một gia tộc không tin tưởng tôi, khiến cho bốn người trong bọn họ chết ở trong này, dọc theo đường đi nếu như mọi người có ý kiến hoặc vấn đề gì có thể tìm tôi thương lượng, nhưng không thể tùy ý ra lệnh.”

Đám người bảo trì im lặng, đều không phản đối.

Đội trưởng gật đầu, thông báo lộ tuyến cần đi lần này, sau đó bố trí đội ngũ, rồi giới thiệu nòng cốt của đoàn đội, cuối cùng đem mọi chuyện còn lại vứt cho đoàn phó.

“Chào mọi người, tôi họ Từ.”

Phó đoàn có một đôi mắt đào hoa, dường như dễ thân cận hơn so với đội trưởng, cười nói:

“Chắc là có một số người cũng đã biết tôi, lần này khởi hành, những việc liên quan đến sinh hoạt cũng có thể tìm tôi, mặt khác xin long trọng giới thiệu vị nữ vương đại nhânbên cạnh tôi, cô ấy họ Dương, mọi người gọi chị hay em đều được, cô ấy rất giỏi y thuật cùng nấu ăn, nếu muốn sống thoải mái, trên đường đi mọi người cố gắng đừng chọc tức cô ấy.”

Đám người nhịn không được bật cười to.

Phó đoàn Từ kiên nhẫn nói những hạng mục công việc khác cần chú ý, sau đó gợi lên một nụ cười sâu sa bí hiểm:

“Một việc cuối cùng, người nào đó trong đoàn của chúng tôi về phương diện nào đó có chút đam mê, lỡ như trên đường có cái gì đó, mọi người xem không phát hiện, không nghe thấy là được.”

Trong đám người cũng đã nghe qua lời đồn, ngay lập tiếng cười, còn huýt sáo. Đường Du thấy có vài tên nồng cốt bắt đầu vây đánh phó đoàn Từ, không khỏi tò mò hỏi thăm bọn người Ngũ Sắc Phong.

Người Ngũ Sắc Phong vội ho một tiếng:

“Con nít đừng có hỏi cái này.”

Đường Du không hiểu:

“Tại sao?”

Người Ngũ Sắc Phong ngẩng đầu nhìn trời:

“Xem kìa, pháp trận hôm nay cũng là màu vàng nhạt nè!”

Đường Du:

“...”

Lúc này đội trưởng đã ngăn đám người phó đoàn Từ ra, cuộn bản đồ lại, nói ngắn gọn:

“Xuất phát.”

Mọi người dựa theo trình tự vừa rồi đã an bàixuất phát về phía rừng rậm, Ân Triển cũng hơi tò mò chuyện lúc nãy, nhìn bọn người Ngũ Sắc Phong, vì thế người sau thần bí sáp lại thì thầm vào tai hắn vài câu, Ân Triển thoáng nhướng mày, thế là hiểu rõ, thấy Đường Du mang vẻ mặt chờ mong nhìn hắn, cười tủm tỉm nói:

“Con nít không nên hỏi việc này.”

Đường Du:

“...”

Đường Du thử mấy lần, thấy ca cậu quả thật không định nói, đành phải thôi.

Đội ngũ nhanh chóng tiến vào rừng rậm Duy Độ, thuận lợi thông qua vòng ngoài, vào vòng bên trong.

Ba người Ân Triển chưa từng tới nơi này, nên vừa đi vừa đánh giá tình huống xung quanh, một lát sau nghe được đội trưởng ra lệnh dừng lại, ngẩng đầu nhìn xem, phát hiện cách đó không xa có hai con ma vật, mỗi con 450 điểm. Ma vật cũng nhìn thấy thức ănbỗng nhiên xuất hiện, nhưng biết không phải là đối thủ, quay đầu bỏ chạy.

Đội trưởng ra hiệu, hai tên nồng cốt bên cạnh lấy ra cung tên nhắm bắn trúng chân sau của chúng nó, rồi lao lên cùng chúng nó chiến đấu. Đội trưởng nói:

“Ai muốn kiếm điểm thì lên đánh, không muốn thì đứng yên một chỗ chờ, nếu như không cẩn thận làm chúng nó bỏ chạy không cần đuổi theo, phía sau còn có nhiều ma vật, Từ-cậu dẫn đội.”

Một số lớn đám người tản đi, Lăng Mâu ngứa tay, thấy Ân Triển không ý kiến bènxông tới, Đường Du thì ngoan ngoãn đứng bên cạnh ca cậu nhìn chiến trường, người ngũ sắc phong cũng không đi, cùng bọn họ cười nói tán gẫu. Đội trưởng nhìn thoáng qua những người lưu lại, chờ đám người bên kia xong việc.

Nhiều người như vậy cùng nhau ra tay, rất dễ dàng bắt được ma vật. Dương Nữ Vương nói con này có thể ăn, tìm người nâng đi, dự địnhđến giữa trưa nướng.

Đội ngũ lại tiếp tục xuất phát, lần lượt gặp được vài con ma vật, vẫn như thế cùng nhau bao vây đánh giết, quả thật y như đang tổ chức đoàn đội đánh quái. Ân Triển vẫn luôn không ra tay bởi vì lần này hắn đến chủ yếu là quan sát thử thôi, tốt nhất có thể biết rõ tại sao người thành công từ thử luyện tràng đi ra ngoài lại ít như thế, sau đó mới tính toán sau, mà Đường Du đã quen nghe lời hắn, tự nhiên cũng không ra tay.

Vài lần như thế, phó đoàntừ rốt cục chú ý tới bọn họ, cười hỏi:

“Sao nãy giờ không thấy hai người ra tay? Không muốn có điểm à?”

“Muốn chứ “

Ân Triển nói:

“Nhưng chúng tôi lần đầu tiên vào trong này, không hiểu gì cả, nên đành chờ xem, mắc công lại thành trò cười.”

“Lần đầu tiên?”

Từ phó đoàn kinh ngạc:

“Vậy mà nhóm anh đã dám vào dã đoàn?”

Ân Triển nói:

“Ai cũng nói các ngươi lợi hại mà, đi theo các ngươi an toàn.”

Đó là so với các dã đoàn khác, trên thực tế dã đoàn rất dễ dàng có chuyện được hay không? Từ phó đoàn hết chỗ nói rồi, nhưng không định nói thăng ra, miễn cho bọn họ sợ hãi, liền hỏi sang đề tài khác, kết quả biết được một sự thật đáng sợ—— bọn họ chỉ mới đi một lần vòng bên ngoài, đây là lần thứ hai tiến vào rừng rậm!

Gã nhất thời càng không biết nói gì, bụng bảo đó giờ gã còn chưa từng nghĩ đến lại có người muốn chết đến như thế, xem ra lần sau lúc tuyển người phải hỏi rõ kinh nghiệm, gặp thêm trường hợp như thế phải cẩn thận.

Ân Triển nhìn sắc mặt của gã, mỉm cườixoa dịu:

“Yên tâm đi, chúng tôi đến để học thêm kiến thức, tuyệt đối không gây rắc rối.”

Từ phó đoàn nhìn hắn cùng hai cậu thiếu niên bên cạnh, lặng im trong chốc lát, vỗ vỗ bả vai hắn:

“Nhất định phải nghe chỉ huy, đừng chạy lung tung.”

Ân Triển gật đầu, thái độ vô cùng tốt.

Cuối cùng phó đoàn Từ liếc nhìn bọn họ, duy trì biểu tình khó nói thành lời, xoay người rời đi.Gã cònnghĩ chỉ sợ rằng trong ba người này sẽ mất đi vài người ở bên trong, nhưng chẳng bao lâu quan điểm này đã thay đổi, bởi vì khi đội ngũ tiến lên trước được một cây số, Ân Triển đột nhiên mở miệng nói:

“Bên trái khoảng năm sáu mét, có con gì đó đang chậm rãi tiến lên đây, số lượng chắc cũng không ít.”

Bước chân mọi người dừng lại, nhìn hắn rồi nhìn đội trưởng. Đội trưởng thì nhìn về phía tên nồng cốt phụ trách việc điều tra, người sau cẩn thận bước đến bụi cỏ cao đến ngang eo, chăm chú nhìn về phía bên kia.

“Chúng nó dừng lại.”

Ân Triển nói xong cũng đã lấy cung ra, nhanh chóng bắn ra, cùng lúc đó, tên nồng cốt nói:

“Thật sự có tiếng động!”

Vừa dứt lời, mũi tên đã bắn vèo vào bụi cỏ, ngay sau đó chỉ nghe thấy tiếng gầm lên giận dữ, một con Ma Diễm Lang trưởng thành nhảy ra, kế đó là con thứ hai, con thứ ba… Mọi người hít ngược một hơi, đồng loạt tái mét!

Ma Diễm Lang trưởng thành dài ba mét, cao hơn một mét, vốn đã rất khó đối phó, bình thường đoàn đội phối hợp chặt chẽ hao tốn hếtsức lực mới miễn cưỡng giải quyết một con, mà lần này lại tới nguyên một bầy, tuy rằng chỉ có bảy con, nhưng cũng đủ làm bọn họ không chịu nổi!

Đội trưởng lập tức ra lệnh:

“Xếp thành vòng tròn, vũ khí hướng ra ngoài, đừng để cho chúng nó tách đội ngũ ra, cung thủ chuẩn bị sẵn sàng!”

Sau khi bầy sói xuất hiện không hềngừng lại, trong lúc đội trưởng đang ra lệnh chúng nhảy xổ vào trong đám người, không trung lập tức vang lên tiếng bắn vun vút, Ân Triển, Đường Du cùng nồng cốt của đoàn đội cùng đồng loạt ra tay, mấy chục mũi tên xé gió lao đi, xuyên qua đầu chúng nó, ba con trong đó gào lên rồi ngã gục.

“Tuyệt lắm!”

Từ phó đoàn hô to, nhận ra có hai mũi tên không phải là do đội của gã bắn, ngạc nhiên nhìn về phía đội ngũ, thấy Ân Triển cùng Đường Du nhanh chóng cất cung, đổi sang trường kiếm.

Bốn con sói còn lại lúc này cũng lao đến gần, nhưng bởi vì chết đi ba con rồi, nên mọi người cũng trấn định hơn nhiều, bắt đầu bình tĩnh ứng đối, nhưng mặc dù như thế, lực công kích của ma diễm lang trưởng thành niên vẫn rất đáng sợ, đội ngũ rốt cuộc cũng bị tách ra.

Vốn dĩ Ân Triển vẫn luôn bảo vệ Đường Du, nhưng khi thấy một người của Ngũ Sắc Phong gặp nguy hiểm, vội đến giúp đỡ. Đường Du cũng đang định đi theo, lại bỗng nhiên liếc thấy một cái bóng đen, giật mình quay đầu lại nhìn, phát hiện một con sói đang lao nhanh về phía mình, cậu xoay người bỏ chạy.

Mấy người Từ phó đoàn đang đuổi theo phía sau nó, kêu lên:

"Chạy qua bên phải, tìm cơ hội dụ nó đến bên chỗ tụi này!"

Đường Du biết ca cậu đang vội, không một chút do dự, quyết định nghe lời.

Ma diễm lang tốc độ rất nhanh, Đường Du vừa mới chạy được một khoảng cách đã cảm thấy phía sau truyền đến một luồng gió mạnh, theo bản năng lăn qua bên cạnh. Ma diễm lang vồ hụt, chân giẫm trên mặt đất, xoay người lại lao về phía cậu. Đường Du chưa kịp đứng lên, đồng tử hơi co lại, tay siết chặt trường kiếm, ngay sau đó bóng đen khổng lồ ầm ầm đổ xuống dưới.

Trong nháy mắt đó Từ phó đoàn sợ đến mức ngừng thở, nhớ đến tài bắn cung lợi hại của cậu nhóc này, chưa khi nào cảm thấy tiếc nuối như vậy, nhưng kế đó gã nhìn thấy một bóng người chui ra từ bụi cỏ bên cạnh, mang theo thanh trường kiếm đang nhỏ máu, lạnh lùng nhìn chằm chằm Ma Diễm Lang.

Gã ngẩn người, đoán được cậu nhóc này trong lúc chỉ mành treo chuông không chỉ có thể thoát ra, còn đâm một kiếm vào đối phương, nhịn không được khen ngợi:

"Làm tốt lắm!"

Nói rồi mang theo người chạy đến.

Trong quá trình Ân Triển cứu người kéo theo rất nhiều oán hận, chẳng mấy chốc trở thành mục tiêu của Ma Diễm Lang, chờ giải quyết nó xong mới trở về tìm Đường Du, nhưng phát hiện không thấy người đâu, tìm kiếm xung quanh, nhớ đến bầy sói khi săn mồi bình thường đều sẽ chọn con mồi tuổi nhỏ để ra tay, trong lòng không khỏi lo lắng, nghĩ thầm nếu như Đường Du thật sự bị sói đuổi bắt, nhất định sẽ chạy ra xa.

Khuôn mặt của hắn biến đổi, vội vàng đi xung quanh tìm cậu, mấy phút đồng hồ sau mới thấy cách đó xa xa có vài người đứng, một người trong đó chính là Đường Du. Hắn thở phào nhẹ nhõm, sắc mặt cũng buông lỏng, từ từ bước tới gần, chợt nhận ra người chung quanh đều đang lặng lẽ nhìn người nào đó, mà người nào đó thì một chân đạp trên thi thể của Ma Diễm Lang, cúi đầu dùng lông của nó lau kiếm, dường như chẳng hề để ý gì khác, hắn bỗng nhiên khựng lại:

"… Đường Đường?"

"Dạ?"

Đường Du nhận ra tiếng của ca cậu, khi ngẩng đầu trong đáy mắt chỉ có một mảnh sáng như tuyết, vui vẻ tung tăng chạy đến:

"Ca, phát cuối cùng là em đâm đó! Em đâm nha!"

Mấy chữ cuối mới là điều cậu quan tâm hả? Quan trọng là cậu ở trong thời khắc chúng tôi không thể đoán được, ở góc độ chúng tôi không thể ngờ được, thậm chí ngay cả Ma Diễm Lang đang dồi dào sức sống cũng không nghĩ rằng nó lại chết dễ dàng như vậy, chỉ một kiếm đã giết nó có được hay không?! Đám người Từ phó đoàn nhịn không được gào thét ở trong lòng, cảm thấy mệt mỏi quá, bỏ đi nơi khác thu dọn tàn cục.

Ân Triển liếc mắt nhìn, thấy vẻ mặt của bọn họ rất bình thường, lúc này mới nhìn về phía Đường Du, thấy cậu vẫn ôm bộ dáng tranh công nhìn mình, vẻ mặt ngốc nghếch, phỏng chừng vừa mới rồi chỉ là ảo giác thôi, vươn tay xoa xoa đầu của cậu, quyết định về sau cố gắng không rời đi cậu, lần này là may mắn, lần sau sẽ thế nào?

Bảy con chết hết năm, còn lại hai con thì bỏ chạy, mà bởi vì khi chúng nó lao tới đều là do những tên nòng cốt bên ngoài chặn lại, do đó đám người chỉ bị thương một ít, không có ai chết. Đội trưởng kiểm kê số lượng người, dặn dò Dương nữ vương xử lý vết thương cho những người đó, sau đó ra lệnh cho bọn họ tiếp tục xuất phát.

Trên đường còn dừng mấy lần, cuối cùng trước khi trời tối cũng tìm được một nơi khá tốt để dựng lều trại.

Lúc này Từ phó đoàn mới có cơ hội đến trước mặt Ân Triển, cười nói:

"Anh em mấy người không phúc hậu, quả thực là thâm tàng bất lộ."

Ân Triển nói:

"Lúc trước ta nói đều là thật, đây thật sự là lần thứ hai chúng ta vào rừng rậm."

"Nếu ai cũng giống như mọi người như vậy, đến một xe tôi còn chê ít."

Từ phó đoàn nói:

"Hôm nay mọi người bắn mấy phát kia thật là tuyệt vời."

"Chủ yếu là do vũ khí tốt "

Ân Triển nói:

"Đơn giản là dùng tiền mua tới."

"Không phải vấn đề tiền, vẫn là do kỹ thuật, "

Từ phó đoàn có ý thân thiết với bọn họ, không hề keo kiệt khen ngợi.

"Không riêng tiểu Lăng kỹ thuật đánh nhau tốt, còn có em của anh, không chỉ tài bắn cung giỏi, cũng là một cao thủ."

Ân Triển hỏi:

"Nó không phải chỉ đâm một kiếm cuối cùng thôi à?"

"Là một kiếm trí mạng, tình huống lúc đó..."

Từ phó đoàn muốn hình dung cho hắn biết rõ, nhưng kỳ thật bọn họ căn bản không thấy rõ động tác của Đường Du, chỉ có thể nói:

"Tóm lại rất lợi hại là được rồi."

Ân Triển cười:

"Ngươi chắc chắn nó không phải là đánh bậy?"

"Không phải chứ?"

Từ phó đoàn hoài nghi nhìn hắn.

"Hay là anh lại muốn lừa tôi?"

Ân Triển nở nụ cười hoàn mỹ:

"Ta tới giờ chưa hề lừa dối ai, luôn nói những điều thật thôi, ta là người lương thiện."

Từ phó đoàn thấy Đường Du cầm thịt nướng đi về phía bọn họ, cười đứng dậy:

"Dù sao cậu ấy không thể cả hai lần đều đánh bậy, chờ lần sau anh cũng có mặt lúc chiến đấu, xem anh còn nói thế nào."

Ân Triển nhìn theo gã đi xa, thấy Đường Du ngoan ngoãn ngồi xuống bên cạnh mình, nhận lấy thức ăn cậu đưa sang, hỏi:

"Hôm nay ngươi giết Ma Diễm Lang bằng cách nào?"

Đường Du thỏa mãn gặm thịt nướng, mơ hồ nói:

"Không nghĩ gì nhiều, cứ vậy mà đâm xuống thôi."

Ân Triển cười cười, không tiếp tục đề tài này nữa.

Mọi người ăn uống no đủ, chuẩn bị nghỉ ngơi.

Doanh trại là một cái lều thật lớn bên trong bao gồm những cái lều nhỏ, bởi vì không gian có hạn, dã đoàn đầu tiên yêu cầu mọi người mang theo lều đôi hoặc ba, không may là lúc bọn Ân Triển đi mua chỉ còn lại lều dành cho hai người, vì thế mua luôn hai cái, nhưng người khác cũng đều mang theo lều trại, cho nên hiện giờ dư ra.

Đường Du đương nhiên muốn ngủ cùng với Ân Triển, nhìn Lăng Mâu:

"Còn cậu ta thì sao? Chen chung với chúng ta?"

"Không chen được đâu, chỉ đành bảo nó ngủ chung với người khác."

Ân Triển nhìn xung quanh, thấy ba người Ngũ Sắc Phong từ sớm đã chuẩn bị lều ngủ cho cả ba, không có chỗ dư, lại nhìn về phía Từ phó đoàn, người sau đúng lúc đi đến bên cạnh, cười nói:

"Để cậu ta cùng đội trưởng ngủ đi, tôi gác đêm, từ nửa đêm về sáng đến phiên đội trưởng đi trực, tôi lại ngủ cùng cậu ta, không có việc gì."

Ân Triển nhìn về phía Lăng Mâu hỏi ý kiến, người sau đối với việc này không có gì phản đối, thu thập một chút rồi đi qua. Ân Triển nhìn bóng lưng của cậu ta, sờ sờ cằm, chui vào bên trong lều trại.

Đường Du luôn cảm thấy hắn cười quỷ dị ghê cơ, kinh ngạc hỏi:

"… Ca?"

"Uhm, ta đang nghĩ hôm nay người nào đó mặc quần lót gì."

Ân Triển nói xong còn cố ý vén lên một góc, đầy hứng thú nhìn ra bên ngoài, thấy đội trưởng vẻ mặt nghiêm túc chui vào lều trại.

Khi đội trưởng đi vào Lăng Mâu đã sớm cởi quần áo, trên người chỉ mặc mỗi cái quần lót tình thú, đang nằm rạp trên mặt đất lật atslas xem, trên quần in hai chữ vô cùng chói mắt, trong nháy mắt gã bị cậu ta làm cho hoảng sợ, yên lặng chui ra ngoài.

"Ha ha ha…"

Ân Triển thấy thì biết ngay đáp án, nhịn không được bật cười ra tiếng.

"Làm sao vậy?"

Đường Du tò mò, vội vàng chen đầu qua nhìn thử:

"Rốt cuộc là làm sao vậy?"

"Tiểu Lăng nó…"

Ân Triển nói xong định cúi đầu giải thích, mà Đường Du lại đúng lúc ngẩng đầu, môi hai người vô tình chạm vào nhau, đáy lòng Ân Triển khẽ run lên, nhanh chóng né tránh.

Đường Du lặng ra, cảm giác trong chớp mắt kia tựa hồ hiện lên vô số hình ảnh, lại hoàn toàn không thể nắm bắt được. Cậu ngẩn người, vô thức nắm bả vai của Ân Triển, gọi ca.

"Sao?"

Ân Triển đã điều chỉnh tốt tâm trạng, đang muốn quay sang nhìn cậu, ngay sau đó chỉ thấy một gương mặt phóng lớn, người nào đó áp sát lại gần, đột nhiên in lên môi hắn.

Ân Triển:

"…"

33. Chương 32: Quy Luật Quốc Gia 10

Chuyện tình cảm… không nên đợi đến khi mất đi mới hối hận

Ân Triển hô hấp trong nháy mắt ngừng lại, dường như có chút không thể tin được.

Hắn ngửa đầu né tránh, phản ứng đầu tiên liền là lẽ nào nhóc con nãy đã thông suốt rồi, hắn nâng cằm Đường Du lên:

"Làm gì đó?"

"… Không có việc gì, đừng phiền em."

Đường Du đẩy tay hắn ra, ngã xuống chăn giường đã được chuẩn bị tốt như có điều suy nghĩ.

Mới rồi khi ấn lên môi hắn trong đầu xuất hiện rất nhiều hình ảnh, nhưng cũng chỉ là thoáng qua, hơn nữa hình ảnh rất mơ hồ, cho dù hôn thêm cái nữa cũng không có tác dụng, cho nên ký ức của mình đã tán thành từng mảnh vỡ quá nghiêm trọng, vậy phải làm sao mới có thể nhớ ra?

Ân Triển:

"…"

Ân Triển thấy nhóc con này đã thả hồn phiêu du, dường như căn bản không ý thức được bản thân mình đến tột cùng đã làm điều gì, thật là bị cậu chọc tức cười, nhào qua đè cậu xuống bắt đầu nhào nắn.

Đường Du lập tức hoàn hồn, thấy hắn đang muốn chọc lét mình, vội vùng vẫy đứng lên:

"Ca, đừng… đừng mà… Cứu mạng ưm ưm…"

Ân Triển che miệng cậu lại, nhe răng cười khì khì, gãi không nương tay.

Đường Du:

"Ưm ưm ưm… ưm ưm…"

Mọi người bên ngoài:

"…"

Tình cảnh yên lặng một cách quỷ dị, kế đó Lăng Mâu nhanh chóng đứng dậy chạy ra ngoài, tuy rằng cậu ta vẫn luôn ủng hộ hai người họ đến với nhau, nhưng Ân Triển cũng không thể cưỡng đoạt nha, cậu ta phải qua ngăn cản!

Đội trưởng đứng ở ngoài lều còn chưa rời đi:

"…"

Lăng Mâu đột ngột xốc lên lều của bọn họ, chỉ thấy Ân Triển đang đè Đường Du, mà Đường Du thì nắm lấy cổ tay của người ta, bấy giờ nghe được tiếng động, hai đều đồng thời nhìn qua, Ân Triển nhướng mày, hai gò má Đường Du ửng đỏ, trong đáy mắt phảng phất hơi nước, nằm im ở đó không ngừng thở gấp, nhìn qua cũng không có biểu hiện đau khổ.

Cậu ta im lặng một hồi, nhắc nhở họ kín đáo chút, rồi xoay người đi.

Đúng lúc này mọi người không ngăn nỗi sự tò mò ló đầu ra nhìn xung quanh tìm kiếm, kết quả là thấy người nào đó mặc quần lót tình thú có in hai chữ "Fuck me", thong thả chui vào trong lều của đội trưởng, bọn họ lại nhìn lều bên kia giờ đã không còn tiếng động, lều hai người, quyết đoán dời ánh mắt về phía đội trưởng.

"…"

Đội trưởng biểu tình đờ đẫn, nghiêm túc nói:

"Tất cả ngủ sớm đi."

Mọi người thức thời lui vào trong, bắt đầu suy diễn đủ kiểu, ví dụ như tại sao Lăng Mâu lại xông vào lều của Ân Triển, ba người này luôn đi cùng nhau là có quan hệ gì? Bây giờ Lăng Mâu mặc cái kia đi tìm đội trưởng lại là có chuyện gì? Ôi, quý vòng thật là loạn!

Trong cái lều nào đó, Đường Du thật cẩn thận nhìn Ân Triển, thấy ca cậu tựa hồ không có xu hướng muốn phát tác nữa, mới dám yên tâm, nhân tiện mới chậm chạp ý thức được bản thân mình vừa nãy làm gì, hỏi:

"Ca, đó là nụ hôn đầu tiên của ca à?"

Ân Triển nói:

"Không phải."

Đường Du nói:

"Ồ."

Ân Triển liếc nhìn cậu:

"Không phải thì có thể tùy tiện hôn hả?"

"Em không có nghĩ vậy."

Đường Du nói:

"Hơn nữa đây là nụ hôn đầu tiên của em… Hình như cũng không phải."

Ân Triển lập tức nhướng mày:

"Gì?"

"Em cũng không biết."

Đường Du nói, đây chỉ là cảm giác trong lòng cậu mà thôi.

Cậu nghĩ ngợi, sáp lại gần ca cậu, thấp giọng hỏi ca cậu có biết sau khi bọn họ mang theo Địa ma thú rời đi núi Côn Lôn đã xảy ra chuyện gì không. Thật ra cậu đã muốn hỏi lâu rồi, nhưng chung quanh bọn họ luôn có người, mãi vẫn không tìm được cơ hội thích hợp, bây giờ thì có thể hỏi rồi.

Ân Triển hiểu rõ:

"Ngươi chỉ nhớ rõ việc chúng ta giết Địa ma thú?"

"Hình như thế, sau đó những việc trên núi Côn Lôn em đều không nhớ, không biết mẹ em bọn họ thế nào rồi. "

Đường Du chợt giật mình hỏi:

"Đúng rồi ca có biết Tư Nam không? Y có xảy ra chuyện gì không?"

Ấn đường của Ân Triển co giật.

Hắn đương nhiên biết Tư Nam từng ở núi Côn Lôn sống một thời gian, cũng biết trong đám người lúc trước mình cứu có cả Tư Nam, bởi vì lúc sau ở Minh giới gặp nhau, Tư Nam cũng đã nhắc lại việc này… Hắn hỏi:

"Quan hệ của các ngươi rất tốt à?"

"Dạ!"

Đường Du gật mạnh:

"Tụi em luôn luôn chơi cùng nhau, Tư Nam tốt lắm đó!"

Ân Triển cười lạnh trong lòng, thấy Đường Du làm ổ trước mặt mình chờ mong đáp án, nghĩ thầm nếu như tiểu Bạch Trạch biết hắn đã làm thịt Tư Nam rồi, có phải sẽ oán trách hắn hay không? Hắn nghiêm túc trịnh trọng nói:

"Ký ức của ta cũng lung tung lắm, chờ ta nhớ ra sẽ nói cho ngươi biết."

Đường Du hơi mất mát, lại nhanh chóng hỏi:

“Mẹ của em họ không có việc gì chứ?”

Ân Triển lặng im một chút:

“Về sau lại nói cho ngươi biết, không còn sớm, ngủ đi.”

Đường Du không khỏi hoài nghi nhìn hắn:

“Có phải đã xảy ra chuyện gì không, nhưng mà ca không muốn nói?”

Ân Triển rất bình tĩnh:

“Không có, đi ngủ.”

Đường Du nghe lời hắn nằm xuống, thấy hắn cũng nằm bên cạnh, bèn len lén nhìn hắn. Ân Triển làm như không nhìn thấy ánh mắt của cậu, thờ ơ tắt đèn dự phòng. Đường Du sờ soạng tìm kiếm, duỗi móng vuốt mở đèn lên, tiếp tục im lặng nằm nhìn hắn chằm chằm.

“…”

Ân Triển nghĩ bụng nhóc con này chẳng lẽ tới thời kỳ phản nghịch rồi ư, thật sự là không dễ lừa bằng lúc ngơ ngác ngây ngốc, hắn xoay người cùng cậu đối diện, nở nụ cười hoàn mỹ:

“Làm sao hả, không muốn ngủ?”

Đường Du sắc bén phát giác ra một tia nguy hiểm, nhưng cũng chưa từ bỏ ý định, đang muốn tiếp tục nhìn thì đã thấy ca cậu áp sát lại đây, vội vàng run rẩy móng vuốt giãy dụa:

“Đừng đừng đừng mà… ưm ưm ưm”

Sắc trời tối hẳn đi, sương mù quanh năm lượn lờ trong rừng Duy Độ, nhiệt độ chênh lệch giữa ngày và đêm càng rõ ràng, lúc này không ngừng trở lạnh.

Đường Du mơ mơ màng màng cảm thấy lạnh vô thức lăn vào trong ngực ca cậu, duỗi móng vuốt ôm lấy, thỏa mãn mà ngủ. Ân Triển mở mắt ra, nhìn người bên cạnh hình dáng mơ hồ, im lặng một lúc, xoa xoa đầu của cậu, nhưng không có đẩy ra.

Một đêm yên tĩnh trôi quan, ngày hôm sau mọi người lục tục rời giường, cũng nhịn không được nhìn đội trưởng cùng Lăng Mâu, làm cho Lăng Mâu không tài nào hiểu được chuyện gì, nhưng cậu ta cũng không để tâm, đi qua tìm Đường Du cùng Ân Triển, ánh mắt liếc qua liếc lại giữa hai người, nhớ tới sau khi cậu ta đi rồi thì âm thanh cũng biến mất, không biết có tiếp tục làm hay không.

Đường Du đang gặm bánh bao, phát hiện tầm mắt của cậu ta liền nhìn theo, nhưng chưa kịp hỏi gì đã bị ca cậu ấn đầu quay trở về..

Ân Triển nói:

“Đừng để ý đến cậu ta, lo ăn cơm đi.”

Đường Du không hiểu:

“Tại sao?”

Ân Triển nói:

“Bởi vì cậu ta suy diễn quá mức.”

Lăng Mâu nghe thấy thế là hiểu, cũng bắt đầu ăn cơm. Đường Du càng thêm kinh ngạc, đang định hỏi ca cậu suy diễn cái gì, lúc này lại cảm thấy hình như có người vẫn luôn nhìn cậu, không khỏi ngẩng đầu, đúng lúc đối diện với anh mắt tìm tòi của tiểu Tuyết, người sau thấy thế vội vàng dời ánh mắt sang chỗ khác, không tiếp tục quan sát.

Cậu chớp mắt, không thèm để ý.

Mọi người nhanh chóng lên đường, trên đường đi theo đội trưởng đánh quái kiếm điểm, xung quanh khu vực gần đây cấp bậc cao nhất là Ma Diễm Lang cùng Vương Miện Xà, hai con này đều khó tìm, giống hôm qua vô tình đụng phải bầy sói là chuyện vô cùng hiếm gặp, bởi vậy đi hơn nửa ngày cũng luôn thuận lợi. Phó đoàn Từ có ý muốn cùng bọn Ân Triển thân thiết, nhân lúc dịp nghỉ ngơi liền tới tìm hắn trò chuyện, hỏi hắn sau này có tính toán gì, có muốn theo Dã đoàn nữa không.

Ân Triển nói:

"Xem tình hình."

"Kỳ thật tôi không hiểu nổi nhóm của anh, bình thường người vào đoàn đều là muốn kiếm điểm, tại sao anh với người yêu nhỏ của anh đều không bao giờ ra tay?"

Đôi mắt hoa đào của phó đoàn Từ mang theo ý cười.

"Lẽ nào thật sự chỉ đến học hỏi kinh nghiệm?"

Ân Triển cười tủm tỉm:

"Đã nói ta là người thành thật mà, sao ngươi không tin? Còn có, Đường Đường không phải là người yêu của ta."

Phó đoàn Từ không để ý tới hắn, ngoắc tay gọi Đường Du đang cùng Lăng Mâu luyện bắn cung ở cách đó không xa, nhìn cậu chạy đến, cười hỏi:

"Hắn nói quan hệ của hai người là người yêu, thật không thế?"

Đường Du hơi giật mình, lại cũng theo thói quen nghe lời ca cậu, nghiêm túc nói:

"Thật đó!"

Ân Triển:

"..."

Phó đoàn Từ hài lòng, ra hiệu cậu có thể đi rồi, kế đó nhìn Ân Triển, treo vẻ mặt "Tôi đoán đúng rồi". Ân Triển cười cười, không để ý đến gã. Phó đoàn Từ nhìn hắn chăm chú:

"Thật sự không phải?"

Ân Triển nhướng mày:

"Lừa ngươi có ích gì?"

Phó đoàn Từ nổi tính nhiều chuyện, kề sát lại gần hỏi:

"Ít nhất cũng có cảm giác chứ?"

Ân Triển bày ra biểu tình hoàn mỹ, chỉ nhìn gã cười. Phó đoàn Từ luôn nghĩ mình khôn khéo, lại không cách nào nhìn rõ người này, đành chịu thua đứng dậy, đi được hai bước bỗng nhiên quay đầu lại:

"Nhắc anh một câu, nếu thực sự có cảm giác hãy theo đuổi đi, chuyện tình cảm... Không nên đợi đến khi mất đi rồi mới hối hận."

Nói rồi gã đi về phía trước, ra hiệu cho mọi người đứng dậy, thu thập rồi lại tiếp tục xuất phát.

Hành trình kế tiếp gió êm sóng lặng, vài ngày sau bọn họ đã đến nơi cuối cùng của con đường, mọi người nhìn qua, chỉ thấy ánh sáng màu vàng kim chiếu rọi xuống từ trên không trung, tạo thành một bức tường kéo dài vô tận —— trước mắt đây chính là ranh giới ngoài cùng của quy luật quốc gia.

Ân Triển nói:

"Trông giống như một tầng kết giới."

Phó đoàn Từ nói:

"Hừm, có người suy đoán phía sau nó thật ra vẫn còn gì đó, và tương ứng với truyền tống trận ở sâu trong rừng rậm, nhưng đến nay chưa có chứng cứ xác thật, cũng có người suy đoán đây là biên giới, đi ra ngoài chính là thế giới trước kia của chúng ta."

Ân Triển gật đầu, phát hiện trước vách tường có một đống đất, lúc này mấy tên nồng cốt đã đi đến, hắn cười hỏi:

"Lẽ nào bọn họ định đào hầm ngầm?"

"Thông minh."

Phó đoàn Từ búng ngón tay khen ngợi, rồi tiến lên hỗ trợ.

Trong đám người có một số cũng biết việc này, nên tò mò vây xem. Người Ngũ sắc phong thì bắt đầu phổ cập kiến thức cho bọn Ân Triển với Đường Du, nói là vài tên nồng cốt của Vận Mệnh Chi Kiếm muốn thử xem có thể đào một cái hầm ngầm rồi đi xuyên qua hay không, bởi vậy mỗi lần đi ngang qua đều phải đào thử, điều này đã thành truyền thống. Ân Triển biết ngay là như vậy, đến gần cửa động nhìn thử, phát hiện đã khá sâu.

Đường Du hỏi:

"Làm vậy được à?"

"Lỡ được thì sao?"

Người ở bên trong rất hăng hái.

"Nếu như ánh sáng không chiếu xuống sâu dưới đấy, vậy chúng ta có thể ra ngoài rồi."

Đường Du cổ vũ nói:

"Cố lên!"

Nồng cốt nói:

"Chúng tôi sẽ cố!"

Trước biên giới có một mảnh đất trống, mọi người đang thừa dịp thời gian này nghỉ ngơi, kết quả vừa mới xoay người đã nghe thấy trong động truyền đến âm thanh xì xào, ngay sau đó có người kêu to:

"Rương báu!"

Mọi người lập tức nháo nhào quay lại, ngay cả đội trưởng vẫn luôn không đặt hy vọng vào đội viên nhà mình cũng nhịn không được lộ ra một chút kinh ngạc, nhìn bọn họ phấn khởi nâng một cái rương cỡ bàn tay leo ra.

Cái rương không có khóa, phó đoàn Từ cẩn thận mở ra, phát hiện bên trong có một tờ giấy, mở ra đọc, chỉ thấy trên đó là một dòng chữ: Moah moah moah~~ ——by Quy luật.

Mọi người:

"..."

Sau một trận yên ắng quỷ dị, tên nồng cốt nhiệt tình lúc nãy hỏi:

"Mọi người nói xem nó là kêu chúng ta tiếp tục đào, hay là cảm thấy chúng ta ngu ngốc ngây thơ, đang cười nhạo chúng ta?"

Mọi người im lặng, Ân Triển cười tủm tỉm nói:

"Ta đoán là về sau."

"Đinh!"

Quy luật cho hắn 2 điểm.

Mọi người:

"..."

Nồng cốt:

"..."

Ân Triển hỏi:

"Các ngươi có cảm thấy nó rất thiếu đòn không?"

Mọi người đồng loạt nhìn hắn, muốn xem hắn bị trừ điểm, kết quả chỉ thấy ánh sáng nhạt trên người hắn lại lóe sáng, Quy luật tăng điểm cho hắn, mọi người cảm thấy vô cùng không khoa học, hỏi:

"Làm sao anh biết sẽ được thêm điểm?"

"Ta không biết." Ân Triển cười nói:

"Dù sao giảm thì cũng chỉ giảm vài điểm, ta cũng không thể bởi vì sợ hãi mà kìm nén không nói, hơn nữa ta cảm thấy ý của nó là cho dù nó thiếu đòn đã làm sao, các ngươi cũng không đánh được nó."

"Đinh!"

Quy luật lại cho hắn 2 điểm.

Ân Triển cười cười:

"Thấy chưa."

Mọi người:

"..."

Nhóm nồng cốt nản lòng thoái chí, cuối cùng đành huỷ bỏ truyền thống này, sau khi nghỉ ngơi thì men theo vách tường quẹo qua góc rẽ, đi sâu vào trong, cứ như thế lại đi qua mười ngày, bọn họ đến một nơi biển hoa, phóng tầm mắt nhìn, chỉ thấy hoa hồng lựu đỏ rực như ngọn lửa nở đầy khắp núi đồi, vô cùng diễm lệ.

Đội trưởng bảo dừng lại, ra hiệu mọi người nghỉ ngơi.

Đám người yên tĩnh, lặng im nhìn phó đoàn Từ với bốn gã nồng cốt đi vào trong biển hoa, cuối cùng dừng lại ở giữa, ngay sau đó bốn người kia lấy phó đoàn Từ làm trung tâm lần lượt chia ra đứng bất động ở bốn góc, dường như đang bảo hộ gã. Ân Triển sớm đã chú ý tới sự khác thường của mọi người, nghĩ chắc lại là một truyền thống nào đó, liền nhìn xem, dần dần híp mắt lại, trước mặt phó đoàn Từ... là một ngôi mộ.

Từ phó đoàn rũ mắt, đang nhỏ giọng thì thầm. Biển hoa khẽ dao động, kế tiếp mấy con ma vật lao ra, nồng cốt đã sớm không cảm thấy ngạc nhiên, rút kiếm ra tiêu diệt gọn gàng, hoàn toàn không cho chúng nó kinh động đến người phía sau. Phó đoàn Từ lại nói nhỏ vài câu, rồi mới xoay người trở về, khóe miệng khẽ cười, vẫn là bộ dáng như trước đây.

Ân Triển bỗng nhiên nhớ tới gã từng nói, chuyện tình cảm, không nên đợi đến khi mất đi mới hối hận.

Hắn vô thức nhìn về phía Đường Du, thấy cậu không biết từ lúc nào cũng bước vào trong biển hoa, sợ cậu gặp chuyện ngoài ý, cũng đi qua:

"Đường Đường."

Đường Du đang xuất thần, nghe tiếng gọi quay đầu lại, nhìn hắn đi tới, bỗng nhiên cảm thấy vô cùng quen thuộc, giống như thật lâu trước kia, cũng có một người giống như thế xuyên qua tầng tầng lớp lớp biển hoa đi tới trước mặt mình.

—— Người đó là ai vậy?

Cậu đã mất bao nhiêu ký ức?

Ân Triển thấy cậu ngơ ngác nhìn mình, vươn tay nhéo mặt cậu:

"Nghĩ cái gì đó?"

"… Dạ?"

Đường Du hoàn hồn.

"Không có gì."

Ngốc muốn chết được, Ân Triển lại nhéo tiếp:

"Đi thôi, đừng đứng ở đây."

Đường Du nói:

"Dạ."

Mọi người giữ yên lặng, đều ăn ý không có đi quấy rầy phó đoàn Từ, cho đến khi rời khỏi biển hoa mới trở nên náo nhiệt, đoạn đường sau đôi khi cũng gặp nguy hiểm, nhưng đều thuận lợi vượt qua, cứ như vậy lại đi hơn nửa tháng, bọn họ đến trước một khu rừng cây vàng rực rỡ.

Đội trưởng mở cuộc họp gọi bọn họ đến, trầm giọng nói:

"Hiện nay đây là nơi xa nhất mà các Dã đoàn có thể đến, thứ ở bên trong đó không thể giết được, cũng không ăn thịt người."

Mọi người kinh ngạc:

"Là cái gì?"

Đội trưởng không đáp, nhìn đội viên nhà mình.

Nhóm nồng cốt lập tức tách ra ba người lập thành một tiểu đội, hít sâu một hơi đồng loạt chạy vào rừng cây. Mọi người vội vàng nhìn, chỉ thấy bọn họ vừa mới chạy được hơn mười bước thì từ bên trong nhảy ra mấy con Túc ma vật tựa như khỉ cao cỡ một người thường, tốc độ chúng nó nhanh như chớp, tóm lấy bọn nồng cốt, vội vã chạy ra phía ngoài rừng, rồi dùng hết sức ném, chỉ nghe phát ra mấy tiếng "Vèo —— bịch ——".

Mọi người:

"…"

Đội trưởng nhìn đội viên nhà mình rên rỉ bò dậy, nói:

"Bất kỳ người nào đi vào rừng đều bị chúng nó bài xích, kỳ thật mảnh rừng này khoảng cách chỉ có năm trăm mét, lần trước chúng tôi triệu tập tất cả tinh anh đồng thời đi vào, cuối cùng chỉ có một người thành công đi qua, phía sau mảnh rừng này cũng giống nơi đây, một màu xanh thẫm, nhưng một người qua được cũng không có tác dụng gì, đành trở về."

Mọi người:

"Vậy làm sao bây giờ? Không có gợi ý gì hả?"

Đội trưởng gật đầu, chỉ vào một tấm bảng không bắt mắt ven đường, nói cho bọn họ biết nhóm ma vật này thích nghe ca hát, cho nên lần này bọn họ cố ý tuyển người biết ca hát, nói rằng:

"Vừa nãy mọi người cũng thấy đó, chúng nó không ăn thịt người, yên tâm mạnh dạn tiến vào đi, ai muốn thử trước?"

Mọi người xoa tay, lúc này có mấy người đi vào, giọng nói rất hay, người ở phía ngoài còn nhịn không được võ tay khen, ai ngờ chỉ mới hát được hai câu đã bị ném. Phó đoàn Từ nói:

"Thấy chưa? Tôi đã nói phải tìm người có thể hoàn mỹ đến mức Quy luật cũng nhịn không được tăng điểm."

"Vớ vẩn."

Một vị nồng cốt trong đó nói:

"Tôi lăn lộn lâu như vậy, còn chưa nghe nói qua có ai ca hát được cộng thêm điểm!"

"..."

Đường Du cùng Lăng Mâu trầm mặc một chút, đồng loạt nhìn về phía người nào đó.

Ân Triển cười cười, chậm rì rì bước vào:

"Để ta thử xem."

34. Chương 33: Quy Luật Quốc Gia 11

Nếu sau này ngươi dám phản bội ta, ta sẽ... chính tay giết ngươi.

Ân Triển đương nhiên muốn hát thần khúc. Đường Du chần chừ một chút, nhịn không được chạy lên đuổi theo hắn, bảo hắn đi xa thêm chút hãy hát. Ân Triển cười một tiếng, biết rõ còn hỏi:

"Tại sao?"

Đường Du nghĩ bụng rằng việc này có tổn hại đến hình tượng to lớn của ca cậu, quan trọng là cậu không thích người khác nhìn ca cậu bằng ánh mắt quỷ dị, cậu ngẫm nghĩ, chọn lọc từ ngữ:

"Ca đi xa hơn, có thể thu hút được nhiều ma vật hơn đúng không?"

Ân Triển không có vạch trần cậu, ừ một tiếng.

Đường Du lùi lại cùng Lăng Mâu đứng chung một chỗ, mọi người cũng đều rướn cổ nhìn xung quanh, chẳng mấy chốc thấy hắn đã đi được hơn mười bước, cùng lúc đó, mấy con ma vật trong rừng nhanh chóng nhảy ra, nhắm thẳng về phía hắn. Trong nháy mắt chúng nó vừa xuất hiện, Ân Triển đột ngột gia tăng tốc độ, chọn đúng thời cơ từ trong kẽ hở lao ra, lại chạy về phía trước.

Ma vật phẫn nộ gào thét, đung đưa trên cây, xoay người bắt đầu đuổi theo hắn, mà trước mắt lại xuất hiện mấy con nữa, đều vòng quanh bao vây hắn lại.

Mọi người cảm thấy có gì đó là lạ:

"Đợi đã, không phải là hắn muốn xông vào chứ?"

"Bên trong rất nhiều ma vật."

Đội trưởng trầm giọng nói:

"Hắn không thể né tránh hết được."

"Vậy hắn muốn làm gì?"

Đội trưởng im lặng.

Trong lúc mọi người nói chuyện, Ân Triển đã lấy một góc độ không thể tin được chạy lên phía trước thêm một đoạn. Nguyên chủ nhị thế tổ là dị năng giả, thiên phú không tồi, mặc dù thích đùa giỡn, nhưng vẫn bị quyền uy của lão tử nhà hắn bức mà thường xuyên huấn luyện, cho nên tố chất thân thể rất tốt, tuy rằng vẫn không bằng nguyên thân của Ân Triển, nhưng dùng xem như cũng khá thuận tay.

Mọi người nhìn xem không thốt được nên lời, đang cảm thấy nói không chừng hắn thật sự muốn xông vào, lại thấy hắn tìm được cơ hội dừng lại.

Ma vật vội vàng xông lên bắt hắn, đang muốn quẳng hắn ra ngoài lại đột nhiên khựng lại, nhẹ nhàng thả hắn xuống dưới. Ân Triển đang cười tủm tỉm mà ca hát, bài này làn điệu quá ma tính, nhóm ma vật nghe như dại ra, sau đó ngồi xổm xuống thành vòng tròn, say sưa mà nghe hắn hát.

Mọi người:

"= ="

… Phắc?!

Ân Triển liên tiếp dùng các phương thức không cách nào chê được, vừa ca hát vừa đi dạo một vòng trong rừng, dụ toàn bộ ma vật đều đến bên cạnh mình, vẫy tay gọi đám người bên ngoài.

Mọi người lúc này mới như ở trong mộng mới tỉnh, dưới sự hướng dẫn của đội trưởng đi vào, cẩn thận nhanh chóng xuyên qua rừng cây, an toàn tới đối diện, sau đó Đường Du chủ động chạy vào báo cho hắn biết. Ân Triển dẫn theo Đường Du đến hội họp cùng bọn họ, cũng thử ngưng hát cách đó một đoạn, ma vật có lẽ là bị thần khúc chấn động, vẫn dại ra như cũ, nhìn hai người rời đi.

Bài cuối cùng Ân Triển hát là bài trước đây hắn chưa từng hát qua, Quy luật nghe thấy quá đỗi sung sướng, cho hắn 20 điểm.

Mọi người thấy quanh thân hắn sáng lên, càng thêm khiếp sợ, dùng ánh mắt sùng bái hâm mộ nhìn bọn họ trở lại, chỉ trong nháy mắt đã vây quanh Ân Triển… Đường Du thực vừa lòng, nghĩ thầm như thế mới đúng chớ, ngay sau đó lại nghe phó đoàn Từ nói:

"Người anh em thật là lợi hại ghê! Hát một bài chúng ta nghe với nào!"

"Đúng, ngay cả Quy luật cũng nhịn không được tăng điểm, nhất định là thiên âm!"

"Đúng đó, nhất định là thiên âm!"

Đường Du:

"…"

Lăng Mâu:

"…"

Đường Du yên lặng nhìn về phía ca cậu, Ân Triển thực bình tĩnh:

"Để ý xung quanh đi, nơi đây vẫn chưa được khám phá."

Nhờ hắn nhắc nhở mọi người mới kịp cảnh giác, dưới sự chỉ huy của đội trưởng theo thứ tự điều động tiến vào trong. Tuy rằng khu rừng này không khác mấy với khu trước, nhưng an tĩnh hơn nhiều, thực vật cũng tươi tốt, đại thụ che kín ánh mặt trời, ánh sáng u ám, tối tăm ẩm đạm.

Bất giác tốc độ chậm xuống, trôi qua chừng nửa tiếng, bỗng nhiên đội trưởng giơ tay ra hiệu đội ngũ dừng lại. Đường Du hơi thấp nên nhìn không thấy, chỉ có thể nhìn ca cậu. Ân Triển kéo cậu đi qua bên cạnh, chỉ về phía trước. Lúc này Đường Du mới phát hiện cách đó không xa có một con ma vật màu đen, bên ngoài trông như sơn dương, chỉ là kích thước to lớn hơn, lúc bấy giờ nó đang không chớp mắt theo dõi bọn họ.

Trái tim mọi người vọt lên tới cổ, chờ đội trưởng hạ lệnh.

Đội trưởng hơi do dự, chọn vài tên lợi hại nồng cốt đồng thời xông lên trước. Ma vật trong rừng Duy Độ đều khá hiếu chiến, con ma vật này thấy thế cũng không né ngược lại nghênh chiến, gầm gừ lao vào bọn họ, trong chớp mắt hai bên bắt đầu giao đấu. Mọi người vốn tưởng rằng sẽ được xem một trận huyết chiến, thậm chí có khi còn có những hình ảnh thê thảm, ai dè chỉ thấy đội trưởng bọn họ đâm vài nhát, ma vật ngay lập tức rơi xuống đất tắt thở.

Mọi người:

"…"

Thế là xong rồi?

Phó đoàn Từ hỏi điểm của họ, quay lại nói:

"Thôi bỏ, con ma vật này có 450 điểm."

Vì thế mọi người hiểu rõ, cũng cảm thấy bình thường, kế đó bọn họ lại phấn khích, bởi vì qua lâu như vậy, cuối cùng Atlas cũng có thêm giống loài mới, mà bọn họ chính là người tham gia, chỉ cần vậy thôi đủ để tự hào rồi.

Người chịu trách nhiệm vẽ tranh nhanh chóng đến, lấy dụng cụ ra chăm chú vẽ, mà theo như thường lệ, người có điểm cao nhất có thể đặt tên cho nó. Mọi người được hỏi đồng loạt nhìn phó đoàn Từ, người sau chớp đôi mắt hoa đào:

"Đặt là Ma Dương Thú đi, nhìn nó khá giống dê."

Mọi người không còn lời gì để nói.

Đường Du nghe thấy bọn họ nói chuyện, hỏi:

"Sau này em được điểm cao nhất, cũng có thể đặt tên chứ?"

Cậu đợi một hồi, không thấy người bên cạnh trả lời, không khỏi nghiêng đầu nhìn sang, thấy ca cậu đang đăm chiêu suy nghĩ gì đó, tò mò hỏi:

"Ca đang nghĩ gì vậy?"

"Ta đang nghĩ một việc khá thú vị."

Ân Triển cười thâm sâu, mặc cho cậu tìm tòi nghiên cứu, chờ những người kia làm xong, tiếp tục theo đội ngũ lên đường.

Khu rừng vẫn yên lặng như trước, bọn họ lần lượt gặp hai con ma thú, tất cả đều là Ma Dương Thú, đội trưởng không ra tay nữa, giống lúc trước nhường cơ hội cho bọn họ, chờ bọn họ giải quyết xong lại dẫn đội rời đi. Sắc trời dần dần tối, bọn họ tìm được một nơi không tệ để dựng trại, vẫn như mọi ngày ăn cơm xong trò chuyện, rồi bắt đầu nghỉ ngơi.

Ân Triển bảo Đường Du đi trải giường chiếu, nhìn đội trưởng cùng bọn phó đoàn Từ đang thảo luận, mỉm cười đi đến:

"Đội trưởng, nói chuyện riêng một lát được không?"

Đội trưởng gật đầu, cùng hắn đi đến chỗ không người, giương mắt nhìn hắn.

Ân Triển nói:

"Ta muốn hỏi một việc, hy vọng đội trưởng có thể nói thật."

Đội trưởng nói:

"Hỏi đi."

Ân Triển nói:

"Bây giờ ngươi có bao nhiêu điểm?"

Đội trưởng nói:

"9798 điểm."

"Ồ, còn thiếu 200 điểm là có thể ra ngoài à."

Ân Triển đăm chiêu nhìn gã:

"Bây giờ điểm bị đình trệ không tăng, đúng chứ?"

Vẻ mặt của đội trưởng trong phút chốc thay đổi:

"Sao anh lại biết?"

Ân Triển biết mình đã nói đúng, hắn sớm đoán được, kiểu cơ chế cộng điểm này, chỉ cần không lười biếng, cùng Dã đoàn soát điểm thêm nhiều lần, sớm muộn gì cũng đủ điểm, xác suất thành công không đến mức thấp như vậy, hiện giờ hắn cuối cùng đã tìm được vấn đề ở đâu —— điểm đình trệ không tăng.

Hắn hỏi:

"Tất cả mọi người đều như vậy?"

“Có người là điểm đó, có người cao hơn, nhưng đều bị đình trệ.”

Đội trưởng lại hỏi:

“Rốt cuộc sao anh biết được?”

“Ta nhìn ra, trên đường đi ngươi gần như không ra tay, lần trước lúc giết Ma diễm, bởi vì ta có việc không kịp chú ý, hôm nay thì…”

Ân Triển mỉm cười, không nói tiếp.

Đội trưởng hiểu rõ ý của người này muốn nói, hôm nay đánh chết Ma Dương thú, tuy là do gã ra tay, nhưng sau đó lại không được cộng thêm điểm, nhưng lúc đó mọi người đều chỉ tập trung vào ma thú, còn gã bởi vì đứng gần đội viên, không đoán ra trên thân gã có phát sáng không, khi phó đoàn báo điểm chính là tổng số, vốn tưởng là có thể giấu giếm, lại không ngờ được người này vẫn luôn âm thầm quan sát gã.

Ân Triển hỏi:

“Các ngươi cho là đi sâu vào trong rừng, có thể tìm được ma vật lợi hại hoặc chưa từng thấy qua để giết, sau đó có thể tăng điểm?”

Đội trưởng ừ một tiếng.

Ân Triển nói:

“Ta cho là, chỉ cần đủ đặc biệt là có thể thông qua.”

Đội trưởng đột nhiên nhớ tới người rất hiểu biết Quy luật, lập tức hỏi:

“Vậy ý của anh là?”

“Ngươi thử nghĩ xem, khi mọi người quyết định xuất bản Atlas để lưu truyền từ thế hệ này sang thế hệ khác, bắt đầu từ hơn năm mươi năm trước đúng không?”

Ân Triển thấy gã gật đầu, tiếp tục nói:

“Mọi người tốn hơn năm mươi năm từng chút một vẽ ra gần trăm loại ma vật, ngay cả quốc gia gần biên giới đều đi qua, nhưng mà… trong năm mươi năm này gần như không có ai thành công đi ra ngoài.”

Đội trưởng sắc mặt khẽ biến:

“Ý anh nói…”

“Ừa.”

Ân Triển biết ý gã đang nghĩ, thay gã nói:

“Lúc trước các ngươi nhất định nghĩ người thành công đi ra ngoài đều là đơn độc tiến vào rừng, gặp được một con ma vật hiếm có nào đó, sau khi đánh chết nó thì được cộng điểm, ta đoán không sai chứ?”

Đội trưởng im lặng.

Ân Triển nói:

“Ngươi tính thử khoảng cách trên đường đi và khả năng gặp ma vật, một người phải mạnh mẽ hay may mắn cỡ nào, mới có thể an toàn đi đến nơi này thậm chí còn đi đến chỗ khác xa hơn?”

Lần này đội trưởng im lặng thời gian lâu hơn, một lúc lâu mới mở miệng:

“Cho nên mấu chốt tăng điểm không phải do việc vào rừng.”

“Đây chỉ là một trong những khả năng, cần phải thí nghiệm.”

Ân Triển mỉm cười nhìn gã:

“Ta còn có một vấn đề muốn hỏi, ngươi có thấy qua mấy cách tăng điểm ở tân thủ thôn không? Làm thử chưa?”

Đội trưởng lắc đầu:

"Lúc trước tôi nhận làm một nhiệm vụ có trao giải thưởng, tiết kiệm một số tiền rồi vào thành phố luôn."

Ân Triển cười hỏi:

"Vậy tức là đến nay vẫn chưa từng thử?"

Đội trưởng hỏi:

"Anh muốn nói cái gì?"

Ân Triển không trả lời, cầm lấy bảng nhỏ trên tay gã dùng để viết kế hoạch, viết đại hai câu hát, ra hiệu cho gã đọc theo. Đội trưởng liếc hắn một cái, lại nhìn mấy chữ trên bảng, cuối cùng vì hắn khích lệ đành phải vẻ mặt cứng ngắc đọc lại, lập tức vang lên tiếng "đinh", thân thể phát sáng.

Đội trưởng:

"..."

Ân Triển cười ra tiếng:

"Mấy điểm?"

"... 5 điểm "

Đội trưởng nói:

"Anh đừng có nói là số điểm còn lại cũng kiếm bằng cách này?"

"Cũng chưa hẳn, nếu vậy thì dễ dàng quá. "

Ân Triển nói:

"Ta đoán chờ ngươi tăng đến số điểm nhất định lại bị đình trệ, đến lúc đó lại nghĩ cách khác, bây giờ cách này tăng được bao nhiêu cứ tăng trước đã."

Đội trưởng nhịn không được hỏi:

"... Làm sao anh biết phải làm như vậy?"

"Đoán, ban đầu ta cũng không nghĩ như vậy, nhưng khi đến cánh rừng vàng thì đã hiểu rõ."

Ân Triển nói:

"Từ lúc chúng ta vào đến nay đều gặp qua những thứ đặc biệt của Quy luật quốc gia, không thiếu một thứ gì cả, vì đề phòng mọi người để tâm vào chuyện không đâu, nó còn dựng lên một trạm kiểm soát ở trong cánh rừng vàng để nhắc nhở chúng ta, thiệt là chu đáo."

Đội trưởng bật thốt:

"Trạm kiểm soát?"

"Ừ, nếu không các ngươi nghĩ giọng hát của ta là thiên âm thật à?"

Ân Triển cười tủm tỉm.

"Ta chẳng qua hát theo khẩu vị của Quy luật thôi, nếu đội trưởng không biết nó yêu thích cái gì, có thể mua mấy quyển tạp chí đọc thử, mà đúng là bởi vì ta thành công, cho nên ta mới đoán ra những điều tưởng chừng như là trò đùa, thật ra cũng rất quan trọng."

Đội trưởng ở trong này đã nhiều năm, đương nhiên cũng từng xem tạp chí để đỡ nhàm chán, cũng hiểu rõ những cái quy luật yêu thích, trong đầu bỗng hiện lên hình ảnh Ân Triển hát "Thập bát cấm" cho đám ma vật kia nghe, gương mặt lại cứng đờ:

"... Tại sao nó phải thiết lập như vậy?"

"Đại khái là nó không thích người qua nhàm chán cứng nhắc, muốn cho mọi người càng... bình dị một chút."

Ân Triển tìm kiếm tìm từ nói tốt cho Quy luật, không ngoài ý muốn phát hiện quy luật lại tăng cho hắn thêm mấy điểm.

Đội trưởng:

"..."

Ân Triển biết việc này đối với đội trưởng mà nói quả thực khó như lên trời, đồng tình vỗ vai gã, xoay người rời đi, sau đó chui vào lều trại, nghĩ đến một khoảng thời gian dài sau này đội trưởng nghiêm túc đều phải ngâm thơ dưới ánh trăng, buồn cười đến nỗi không ngừng được, thầm nghĩ khi đi ra ngoài không biết có thể gặp được Quy luật hay không, hứng thú tà ác này thật sự là làm cho hắn rất hài lòng!

Đường Du kinh ngạc nhìn hắn:

"Ca?"

"Ừm."

Ân Triển sung sướng kéo cậu đến trước mặt xoa nắn.

Đường Du vội vàng hỏi:

"Ca cười gì thế? Có chuyện gì vui ạ?"

"Có."

Ân Triển bèn kể cho cậu nghe, thấy cậu cười lăn lộn, lại xoa nắn cậu một hồi, bảo cậu nhỏ giọng xuống, đừng có mà cười trên nỗi đau của người khác, không khéo đội trưởng sẽ chui vào đây đập cậu.

Đường Du lăn qua lăn lại trên giường hồi lâu, mới có thể nhịn xuống, nghe ca bảo cậu đi ngủ, ngoan ngoãn nghe lời, đến nửa đêm lại vô thức lăn vào trong ngực ca, ôm lấy ngủ say sưa.

Một đêm yên tĩnh.

Ngày hôm sau đội ngũ tiếp tục lên đường, đi liên tiếp ba ngày, lại gặp được một con ma vật lạ, lần này khó đối phó hơn, mọi người phải hợp lực để giết, cuối cùng khi tính tổng số điểm, phát hiện là 950 điểm, phá kỷ lục hiện nay.

Đội trưởng vẫn không được tăng điểm, nhưng thấy mới tiến vào rừng cây chưa bao lâu đã gặp được ma vật cao điểm, thảo luận với phó đoàn Từ, chuyến đi này cũng lâu rồi mọi người đều đã mệt, nếu đi tiếp mà gặp phải cường địch, chỉ sợ sẽ có người chết, vì thế làm đánh dấu hiệu, mang đội ngũ trở về trấn nhỏ.

Mọi người đa số mục đích đều là đến kiếm điểm, đương nhiên là không có ý kiến vui vẻ quay về, chẳng mấy chốc trở về khu rừng vàng, đồng loạt nhìn về phía Ân Triển, chờ hắn ca hát.

Ân Triển lười biếng nói:

"Nhìn ta làm gì, việc này dễ thôi mà."

Nói rồi hắn bình tĩnh bước vào, chờ ma vật tới bắt hắn, sau đó bị khiêng chạy thẳng đến đối diện, hoàn toàn không cần tự mình đi.

Mọi người:

"..."

... Đờ mờ?!

Mọi người không còn gì để nói, đành phải chấp nhận số phận tiến vào rừng rậm, sau đó bị ma vật ghét bỏ mà ném ra ngoài.

Con đường quay về rất thuận lợi, mọi người vui vẻ cười nói, nhoáng cái một tháng đã trôi qua.

Ân Triển cuối cùng cũng phát hiện được những ham mê của đám nồng cốt trong truyền thuyết, trong đám nồng cốt có hai cặp tình nhân, mỗi ngày gặp mặt lại không có thời gian thân thiết, vì thế trên đường đi nghiêm túc chấp hành mệnh lệnh, đề cao cảnh giác, khi trở bởi vì đã an toàn hơn, nên bắt đầu phóng túng,

mà thính lực của hắn tốt quá, hầu như từ sáng tới tối đều có thể nghe được âm thanh trên giường, mà người nào đó cứ chui vào trong lòng ngực của hắn, làm hại hắn gần đây không bình tĩnh được.

Đường Du cảm thấy gần đây ca cậu cười càng lúc càng quyến rũ, giống như là một cái nút nào đó trên người sắp mở ra, nhân lúc hôm nay nghỉ ngơi đến hỏi:

"Ca làm sao vậy?"

Ân Triển cười tủm tỉm:

"Ta không sao."

Đường Du nói:

"… Em thấy không giống lắm."

Ân Triển tươi cười sáng lạn:

"Không có việc gì chính là không có việc gì."

Đường Du nhìn về phía Lăng Mâu, thấp giọng hỏi:

"Cậu thấy thế nào?"

Lăng Mâu cẩn thận liếc nhìn Ân Triển, bắt gặp ánh mắt tươi cười của hắn, sợ hãi quay về, giả bộ không phát hiện. Đường Du lại nhìn ca cậu, đang muốn ép hỏi, lại thấy phó đoàn Lam sắc Vỹ Ngư cùng tiểu Tuyết đến đây, vị phó đoàn này quan hệ khá tốt với bọn Ngũ Sắc Phong, mà Ngũ Sắc Phong lại luôn đi cùng bọn họ, bởi vậy trên đường đi bọn họ với hai người này ngẫu nhiên cũng sẽ trò chuyện, miễn cưỡng cũng xem như là bạn bè.

Ân Triển cười hỏi:

"Có việc?"

Phó đoàn Lam sắc Vỹ Ngư nói:

"Có chút việc muốn thương lượng với anh, có thể hay không…?"

Ân Triển gật đầu, đứng dậy cùng bọn họ đến một chỗ không có ai, sau đó nghe phó đoàn nói muốn gia nhập vào gia tộc của bọn họ, cũng không ngoài ý muốn, bởi vì từ khi Ngũ Sắc Phong nói đội trưởng Lam sắc Vỹ Ngư mới đề bạt hai tên phó đoàn mới, hắn đã mơ hồ nhận ra vị phó đoàn này cùng đội trưởng có mâu thuẫn, rời đi chỉ là việc sớm hay muộn, hắn hỏi:

"Tại sao lại là chúng ta? Nếu ngươi gia nhập vào Ngũ Sắc Phong, bọn họ sẽ giơ hai tay tán thành."

Phó đoàn nói:

"Nếu như tôi đến đó, đám đội trưởng lại cho tôi làm phó đoàn, mà người làm phó đoàn thì dễ gặp chuyện nhất, huống chi nếu tôi đi, các anh em của tôi đều sẽ đi theo, mà trong số họ có người cũng không hợp với Ngũ Sắc Phong."

Ân Triển nói:

"Vậy sao nhóm ngươi không tự lập gia tộc, cần gì phải tìm ta chứ?"

Phó đoàn nghiêm túc nhìn hắn:

"Bởi vì anh có năng lực."

Vẻ mặt Ân Triển chả thay đổi:

"Hửm?"

Phó đoàn nói:

"Tôi nhìn ra được anh rất mạnh, nhất định có thể dẫn chúng tôi ra khỏi nơi đây, tôi sẽ đưa tư liệu của tôi cùng với các anh em cho anh, đợi đến lúc ra ngoài, chúng ta sẽ cùng gia tộc, nếu anh lo lắng nhân phẩm

của bọn họ, trước tiên có thể quan sát bọn họ rồi đồng ý sau, tôi tin rằng với thực lực của anh chắc chắn có thể làm cho bọn họ nghe lời."

Đến đây Ân Triển mới có chút hứng thú:

"Được, sau khi rời khỏi đây ngươi gọi tất cả bọn họ đến…"

Lời còn chưa dứt chỉ nghe một tiếng vang thật lớn, mặt đất đều chấn động, tất cả mọi người trong nháy mắt cảnh giác, Ân Triển nghiêng tai lắng nghe, đang muốn nói một câu ở hướng bên này, đã thấy một con quái vật to lớn từ trong rừng lao mạnh ra, cái đuôi vung vẩy, nhanh như chớp quét đổ một thân cây.

Cái cây đổ ập về phía bọn Ân Triển đang đứng, mọi người vội vàng né tránh, tiểu Tuyết sợ đến mức mặt trắng bệt, động tác chậm nửa nhịp, cuối cùng nhờ Ân Triển kịp lúc kéo lại, lúc này cô ta mới hoàn hồn, bởi vì hai chân mềm nhũn, cả người cô đều ngã vào trong ngực Ân Triển, thấy con quái vật kia nhìn về phía họ, liền sợ hãi ôm chặt hắn, run rẩy.

Khi Đường Du lại đây nhìn thấy hình ảnh này, ngón tay cậu căng cứng, vô thức nắm chặt chuôi kiếm, trong đầu đột nhiên vang lên một giọng nói.

—— Nếu tương lai ngươi dám phản bội ta, ta sẽ… chính tay giết ngươi.

35. Chương 34: Quy Luật Quốc Gia 12

Trong nháy mắt Ân Triển nhận thấy một luồng sát khí lạnh như băng.

Ma vật đột nhiên xuất hiện là con Vương Miện Xà.

Điểm khác với con lúc trước bọn Ân Triển giết chính là, cái đầu nó vô cùng to lớn…. rất rất lớn.

Người Ngũ Sắc Phong há hốc miệng, giọng nói run rẩy:

"Sao sao sao có thể như thế?"

Không có ai trả lời, nhưng tất cả mọi người biết điều này có thể xảy ra, bởi vì tuổi thọ của xà khó mà ước tính được, thậm chí có con có thể sống trên trăm năm, nhưng mà nghe nói những loại sống trường thọ này đều không thích xuất hiện, trừ phi là bị người phát hiện hoặc chọc giận —— nhìn bộ dạng này của nó, đúng là đang nổi cơn thịnh nộ.

Từ phó đoàn tính tình luôn ôn hòa cũng nhịn không được lập tức mắng:

"Mợ nó, là tên khốn nào làm!"

"Không cần biết là ai, chúng ta chạy nhanh lên."

Đội trưởng dù sao cũng là người từng trải qua sóng to gió lớn, nhanh chóng bình tĩnh an bài, tổ chức mọi người rút lui khỏi. Cùng lúc đó, mấy người Ân Triển xuýt soát tránh được cây đổ xuống, Vương Miện xà nghe thấy tiếng kêu sợ hãi, từ trên cao nhìn về phía bọn họ.

Trái tim của mọi người đều run bình bịch.

Ngay sau đó, Vương Miện Xà gào thét, trong miệng phun ra một luồng nọc độc.

Mọi người vội vàng ôm đầu bỏ chạy, đội ngũ khó khăn mới đứng vững chỉ khoảng khắc trở nên tán loạn.

Ân Triển đứng dưới tàng cây, cho nên không bị phun trúng, trong lòng hắn lo lắng cho Đường Du, đang muốn đẩy tiểu Tuyết trong ngực mình ra đi tìm cậu, trong tầm nhìn chợt lóe lên một bóng người, kèm theo đó là một luồng sáng chói mắt, trong nháy mắt Ân Triển nhận thấy một tia sát khí lạnh như băng, vô thức cúi đầu, phát hiện một thanh trường kiếm quen thuộc chèn thẳng vào giữa hắn và tiểu Tuyết, chỉ cần hơi lệch một chút là có thể cắt trúng bọn họ.

Đường Du đứng ở nơi đó, vung kiếm ra trước, im lặng nhìn tiểu Tuyết.

Bởi vì góc độ, Ân Triển chỉ có thể nhìn thấy một bên mặt của cậu, ánh mắt rũ xuống, dường như không được vui, mà tiểu Tuyết bị lưỡi kiếm sắc bén để ngay cổ, trong phút chốc đằng sau lưng phát run rẩy, ánh mắt của thiếu niên này rất sắc bén, cô ta trong cơn khủng hoảng, đầu óc vốn đã mất hết lý trí lại trống rỗng, theo bản năng buông tay.

Đường Du thu kiếm vào vỏ, lúc này mới cảm thấy thoải mái.

Ân Triển kéo cậu qua, muốn nhìn xem cậu bị làm sao, nhưng lúc này Vương Miện Xà gầm rú xông vào đám người, bọn họ chỉ đành phải tạm thời tránh né. Đội trưởng cùng mấy tên đội viên lập tức tiến lên trước chuẩn bị bọc hậu cho bọn họ, ai biết còn chưa giao đấu, chỉ nghe trong rừng truyền đến một tiếng nổ vang, Vương Miện Xà động tác khựng lại, nhanh chóng chuyển hướng về phía sau.

Mọi người đoán người ra tay bên đó chính là tên đã chọc giận con rắn này, không nói gì xoay người bỏ chạy, tiếp theo nghe thấy cách đó không xa vang lên tiếng kêu thảm thiết, lại thấy một nhóm người chui ra khỏi rừng cây, mặt mũi trắng bệch.

Phó đoàn Lam Sắc Vỹ Ngư nhìn thấy hoảng hốt, bọn người Ngũ Sắc Phong lập tức nổi giận:

"Ngọa tào thì ra là mấy người, bản thân tự tìm đường chết cũng đừng có kéo nó chạy qua tụi chỗ này chứ!"

Mấy người vừa đến đều mặc đồng phục màu xanh, chính là người của gia tộcLam Sắc Vỹ Ngư, bọn họ nhìn thấy phó đoàn, vội vàng chạy đến gặp, cũng tranh thủ trả lời:

"Không phải là lỗi của chúng tôi, là đám ngu ngốc Lang Thanh làm!"

Phó đoàn Lam Sắc Vỹ Ngư vội vàng hỏi:

"Rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?"

"Thì do lần trước gã ở trấn nhỏ cạnh biên giới bị mất mặt!"

Đoàn viên vừa chạy vừa kể vắn tắt cho bọn họ nghe.

Khi đó mọi người đều chế giễu Lang phó đoàn bị Vương Miện Xà dọa tè ra quần, mà dù sao Lang Thanh cũng là do đội trưởng đích thân đề cử, đội trưởng cảm thấy cứ như vậy không ổn, mới sai gã dẫn đội đi giết một con, khôi phục lại danh tiếng, nhưng Vương Miện Xà rất lợi hại, vì thế đội trưởng hầu như gọi tất cả mọi người đến, còn cố ý mua nhiều thuốc nổ, tốn thời gian tìm kiếm hơn một tháng, cuối cùng hôm nay cũng phát hiện động xà.

Trong đầu của Ân Triển cùng bọn người Ngũ Sắc Phong bất giác hiện hình dung ra cảnh tượng đó, Lang Thanh vui vẻ cao hứng chạy đến ném bom, khiến choVương Miện Xà nổi giận, đám người sau chạy ra khỏi khu vực đang phát nổ, đến gần đây mới chui ra khỏi mặt đất, sau đó nhìn thấy bọn họ… Ngũ sắc phong người mắng to:

"Móa nó, thằng ngu!"

"Ngu quá đúng không? Gã không xứng làm phó đoàn, thật ra chúng tôi không muốn tới, nhưng đội trưởng đã lên tiếng chúng tôi cũng không có cách nào "

Đội viên nói:

"Lúc nãy chúng tôi đều khuyên hắn rằng âm thanh lớn như vậy chắc chắn là một con rắn cực lớn, chạy thôi, gã lại cho là chúng tôi lừa gã, khăng khăng đòi đuổi theo, còn nói có bom còn sợ gì, hên mà chúng tôi đứng xa."

Phó đoàn Lam Sắc Vỹ Ngư hỏi:

"Gã đâu rồi?"

Đội viên nói:

"Ai mà biết, lúc chúng tôi chạy gã còn chưa chết đâu."

Phó đoàn hỏi:

“Vậy những người khác đâu?”

Đội viên nói:

“Không biết luôn… Phó đội anh đừng nói với tụi tui là anh muốn qua đó nha,anh nghĩ coi bọn họ bình thường đối xử với chúng ta thế nào, đi cứu bọn họ làm gì? Huống hồ nếu anh đi, các anh em chắc chắn cũng đi theo anh, nói không chừng cũng bỏ mạng luôn.”

“Đúng đó, đừng có đi, không thấy ngay cả đám nồng cốt lợi hại nhất trong dã đoàn cũng ở đây hả?”

Người Ngũ Sắc Phong vội vàng nói thêm, kết quả còn chưa nói xong, chỉ nghe phía sau truyền đến tiếng la hét hoảng sợ, chẳng mấy chốc nhìn thấy một đám người hốt hoảng xuất hiện, lảo đảo chạy về phía bọn họ, một phút đồng hồ sau, một con ma vật to lớn lao ra từ rừng cây, phẫn nộ đuổi theo sau.

Mọi người:

” = =”

“Ngọa tào mợ nó, không thể chạy qua chỗ khác hả, tụi bây chết hết đi cho ông đây nhờ…”

Mọi người tức giận mắng, vội vàng tăng tốc, lần này ngay cả phó đoàn Lam Sắc Vỹ Ngư cũng không còn dám suy nghĩ gì nữa, chỉ có thể bỏ chạy.

Ân Triển thoáng liếcqua đằng sau, nhìn Đường Du ở bên cạnh mình, thấy vẻ mặt cậu nhóc cũng hoảng sợ, yên lặng đến gần cậu, hoàn toàn không thể tưởng tượngkhi cậu sinh khí sẽ như thế nào. Hắn hỏi:

“Lúc nãy ngươi làm sao thế?”

Đường Du phụng phịu, tiếp tục chạy.

Ân Triển nâng cao giọng:

“Nói chuyện.”

“… Dạ?”

Đường Du sợ hãi nhìn về phía hắn:

“Cái… Cái gì? Chẳng lẽ ca muốn qua đó cứu bọn họ?”

“…”

Ân Triển nghĩ bụng chắc là tiểu Bạch Trạch bị dọa sợ rồi, bây giờ có muốn hỏi gì chắc cũng không nghe được, đành tạm thời bỏ qua. Hắn đang định nói không có việc gì, đột nhiên cảm một luồng gió mạnh thổi đến, kế đó có một người bay vèo qua chỗ họ y như tên lửa, đụng mạnh vào thân cây ở đằng trước, rồi rớt xuống đất ngất đi —— hiển nhiên không phải bị rắn ném đi thì cũng là bị tông trúng.

Mọi người:

“…”

Người Ngũ sắc phong sợ muốn điên rồi, vội vã nhìn qua Ân Triển:

“Đại đại đại thần, anh hát một bài cho nó nghe đi? Thử dùng giọng ca thần thánh cảm hóa nó!”

Ân Triển:

“…”

Đường Du:

“…”

Chạy tới hợp bọn cùng với họ – Lăng Mâu:

“…”

Ân Triển nói:

"… Đừng nói nhảm, có tác dụng gì chứ?"

Người Ngũ sắc phong nói:

"Không thử xem làm sao biết được?"

Ân Triển không thèm để ý bọn họ, lại quay đầu nhìn thoáng qua Vương miện xà, kế đó nhìn đội trưởng của dã đoàn, đúng lúc người sau cũng quay sang, hai người đồng thời hiểu rõ suy nghĩ của nhau.

Vương miện xà bị vây trong trạng thái phẫn nộ lực công kích thật khủng khiếp, nếu không nghĩ ra biện pháp ngăn cản, hôm nay bọn họ đều xong đời, bởi vì khoảng cách từ đây đến trấn nhỏ còn phải đi thêm mấy ngày, bọn họ không thể nào vẫn luôn bảo trì thể lực dồi dào, màtrong khoảng thời gian này Vương miện xà lại làm được, cứ như vậy sớm muộn gì bọn họ cũng sẽ bị đuổi kịp, may mắn là tuy con rắn này hình thể khổng lồ, tốc độ lại không nhanh như những con Vương Miện Xà thông thường, nếu không bọn họ tiêu tùng từ sớm, Ân Triển nhìn đám người Lam Sắc Vỹ Ngư:

"Lần này mọi người đi có mang theo lưới không?"

Đội viên gật đầu:

"Có mang theo."

Ân Triển hỏi:

"Mang theo mấy tấm?"

"Bốn tấm "

Đội viên hỏi:

"Anh muốn làm gì?"

Ân Triển nói:

"Đem tất cả mở ra."

"Đừng giỡn mà, anh cũng thấy cái đầu của nó đó, chúng ta không ngăn được …"

Đội viên còn chưa nói hết câu, phó đoàn ở bên cạnhđã ngắt lời:

"Nghe lời hắn."

Các đội viên không có cách nào, đành phải chấp hành mệnh lệnh. Ân Triển lấy một tấm giao cho đội trưởng, đội trưởng nhận lấy rồi mang theo vài tên nồng cốt vội vàng chạy đi bố trí cạm bẫy, đợi cho mọi người đi qua hết rồi mới kéo căng võng ra, nhanh chóng quấn chặt mấy vòng ở gốc đại thụ bên cạnh.

Vương miện xà bất ngờ không kịp cảnh giác, ngay lập tức vươn đầu tông qua, dùng sức mạnh khủng khiếp lôi kéo, dây thừng bị đứt một bên. Nó điên cuồng gầm thét, phát hiện hai bên không có người, bèn xoay về hướng có nhiều người tiếp tục đuổi bắt.

Ân Triển nói với đám người Lam Sắc Vỹ Ngư:

"Đã nhìn kỹ chưa, tấm võng thứ hai cũng làm như vậy, nếu không kịp quấn lên cây thì lập tức buông tay, đừng để nó lôi đi."

Đội viên nuốt nước miếng, ra hiệu đã hiểu rõ, sau đó cố gắng mạo hiểm hoàn thành nhiệm vụ.

Giờ phút này trên đầu Vương miện xà treo hai tấm lưới, khiến cho nó càng thêm phẫn nộ, vừa vung vẩy muốn cho lưới rớt xuống vừa đuổi theo bọn họ, kế đó lại đụng phải tấm lưới thứ ba, bởi vì bị hai tấm lưới ngăn cản, tốc độ của nó chậm lại, tốn nhiều thời gian hơn mới tránh được, lại lập tức vướng lên tấm võng thứ tư, lần này do Ân Triển cùng đội trưởng vội vã quay vềhợp lực kéo, nhanh gọn vây bắt nó vào trong lưới.

Hai người cùng lúc ra lệnh:

“Ném!”

Mọi người đang ở trong rừng đợi lệnh đều đồng loạt chạy đến, cầm lựu đạn lấy của bọn Lam Sắc Vỹ Ngư ném xuống, trong phút chốc chỉ nghe tiếng nổ đùng đùng không ngừng vang lên, thậm chí trong màn khói đặc có thể nhìn thấy mấy miếng thịt văng tung tóe.

Ân Triển cùng đội trưởng dứt khoát hành động, mang mọi người bỏ chạy, chạy hơn hai cây số mới dám dừng lại.Đám người của Lam Sắc Vỹ Ngư vẫn còn khiếp sợ:

“Nó… Nó sẽ không đuổi theo nữa chứ?”

“Chắc là không.” Phó đoàn nói

“Nó cũng không có ngu, bị thương cũng nặng nên sẽ trở về tu dưỡng.”

Đội viên nhẹ nhàng thở ra, dựa vào phó đoàn ngồi xuống, một chút cũng không muốn nhúc nhích.

Phó đoàn thì nhìn về phía te tua tơi tảLang Thanh, người này có lẽ lại bỏ mặc đội viên chạy trước, cho nên đến giờ vẫn còn sống, gã đi qua, cúi đầu nhìn tên khốn đó:

“Kiểm kê nhân số.”

Lang Thanh đang thở hổn hển, nghe vậy nhìn chung quanh một vòng, há há miệng, âm thanh kẹt trong cổ họng. Phó đoàn không cần hỏi cũng biết thương vong nặng nề, kéo gã đứng dậy tung ra một quyền. Lang Thanh không có chút sức chống cự, vội vàng bảo vệ đầu:

“Đừng đánh, đánh người sẽ bị trừ điểm!”

Gã xui xẻo ngã vào trong đám người dã đoàn, mọi người không thèm để ý vây quanh gã đấm đá liên tục:

“CMN, bọn tao đập chết mày, muốn giảm thì cứ giảm!”

Ở quốc gia quy luật, bắt nạt người yếu, đánh nhau đều bị trừng phạt, nhưng mấy người trong dã đoàn như bọn họ thèm vào để ý chút điểm đó, hơn nữa chuyến đi này bọn họ thu hoạch cũng rất nhiều, đương nhiên dư sức đánh, ngay cả người luôn ôn hòa như Từ phó đoàn cũng ra tay, mấy ngày này lẽ ra bọn họ vốn có thể vui vẻ, bát quái tin tức, ngồi xổm góc tường nghe lén, thảnh thơi nhãn nhã trôi qua, ai biết tất cả đều bị thằng khốn này phá, không đập cho một trận làm sao nuốt trôi cơn giận này chứ.

Lang Thanh bị đánh kêu gào thảm thiết, chẳng mấy chốc bị đánh thành đầu heo.

Có lẽ là quy luật cũng hiểu được tên nào đó thiếu đòn, nên chỉ trừ có hai điểm, làm cho bọn họ lại muốn đè gã ra đập thêm trận nữa. Ân Triển không có tham gia, mà là ngồi xuống kiểm tracổ chân của Đường Du.

Đường Du nói:

“Đau.”

Lúc trước vì cậu lo lắng cho ca, nên cùng ca chạy đi kéo lưới, bởi vậy cách vương miện xà rất gần, cả người đều cứng ngắc, lúc vương miện xà vùng vẫythì bị trặc chân, sau đó lại cố nén đau đớn không ngừng chạy trốn, lúc này chắc chắn đã sưng to.

Ân Triển cởi giầy cậu ra nhìn, phát hiện quả nhiên đã sưng lên, lấy thuốc bôi lên cho cậu, ngồi xuống bên cạnh cậu, hỏi:

“Hồi nãy ngươi bị làm sao thế?”

Lúc này Đường Du đã không còn cảm thấy luồng khí phẫn nộ đó nữa rồi, chớp mắt mấy cái, còn chưa nghĩ ra nên nói gì, đã nghe Lăng Mâu lúc ấy đứng vây xem cách đó không xa xen mồm nói:

“Chắc là cậu ấy nhìn thấy người khác ôm anh nên ghen tị.”

Ân Triển ngay cả mi mắt cũng không thèm động, tiếp tục nhìn Đường Du.

Đường Du ngẫm nghĩ, thành thực nói:

“Em cảm thấy cô ấy ôm ca, ca chạy sẽ vướng víu, lỡ như xảy ra chuyện gì thì sao, cho nên mới tách hai người… a… ui da…”

Ân Triển hung ác nhéo mặt cậu, buông tay ra lại nhìn cậu tiếp.

Đường Du bụm mặt, lần này mới nói thực:

“Em không thích cô ấy.”

Lăng Mâu nhún vai, ra vẻ “Tôi nói không sai chứ”. Ân Triển biểu tình không thay đổi, hỏi:

“Tại sao?”

Đường Du nói:

“Em cảm thấy cô ấy không xứng với ca, hơn nữa ca lại là… Ca biết mà, không có liên quan gì với cô ấy.”

Ân Triển biết ý cậu là việc xuyên qua, đang muốn hỏi một câu vậy ngươi cảm thấy ai xứng với ta, đã thấy phó đoàn Lam sắc Vỹ Ngư đến đây, hai người bèn tránh sang một chỗtrò chuyện, sau đó nghe thấy đội trưởng bảo tập hợp, liền cùng nhau đi.

Hành lý của bọn họ đều bị mất hết phân nửa, đành phải ngày đêm gấp rút lên đường, ăn gió nằm sương, đợi đến lúc ra ngoài, mọi người đều kinh ngạc bởibộ dángthảm thương của bọn họ, đều sâu xa nghĩ chắc là gặp phải thứ gì kinh khủng lắm đây. Đương nhiên thật sự đúng là vậy, nhưng tạm thời đội trưởng không muốn nói gì cả, đá văng bọn Lang Thanh đi, quay trở về khách sạn, nghỉ ngơi thoải mái một đêm mới công bố phát hiện lần này.

Trong nhất thời cả trấn nhỏ đều sục sôi, nhanh chóng thăm dò được một số chi tiết, ví dụ như đội trưởng gia tộcthỏ mao mao không chỉ thực lực dũng mãnh, còn có giọng ca hay, ví dụ như dã đoàn Vận Mệnh Chi Kiếm lần này vốn rất thuận lợi, nhưng tiếc là khi trở về đụng phải Lang Thanh, thế nên bị con Vương Miện Xà sống trăm năm đuổi giết, may mắn có đội trưởng cùng Ân Triển ở đó, vì thế mới may mắn tránh được một kiếp.

Mọi người nghe thấy thế đều sợ hãi, thế nên gần đây đều cố gắng giảm bớt tần số vào rừng, xôn xao bàn tán về hai loại ma vật mới được thêm vô, kết quả còn chưa có tò mò xong, đã nghe thêm một tin tức mới truyền tới, Thạch phó đoàn của Lam sắc Vỹ Ngư thoát ly gia tộc, đội viên tinh nhuệ cũng đi cùng.

Lần trước Lang Thanh đã khiến cho gia tộc chịu tổn thất nặng nề, hiện giờ nếu như Thạch phó đoàn lại rời đi, Lam sắc Vỹ Ngư sẽ rớt xuống hàng ngũ tam lưu, lúc này đội trưởng mới hoảng sợ, vội vàng khai trừ Lang Thanh muốn giữ chân họ, ngay cảvị trí đội trưởng cũng nhường luôn, nhưng Thạch phó đoàn để ý không phải là những thứ cỏn con đó, mà là người có thể khiến họ tâm phục, đương nhiên không đồng ý.

Giờ phút này đám người bọn họ đã đến phòng của Ân Triển, tiểu Tuyết liếc mắt trông thấy Đường Du ngồi ở trên ghế sofa,trên người mặc chiếc ngắn tay chất liệu mềm mại, trong ngực ôm thỏ tai dài lông xám đang cuộn mình, nhìn ngoan ngoãn nhu thuận, không còn chút nào sắc bén như ngày hôm đó.

Đường Du nhận thấy ánh mắt của cô ta, giương mắt nhìn nhìn.Tiểu Tuyết nghiêng đầu dời đi ánh mắt sang chỗ khác. Đường Du ở trong lòng thì thầm khe khẽ, lấy một cọng xỏ xanh từ cái rổ bên cạnh đút cho con thỏ.

Ân Triển tiếp đón bọn họ ngồi xuống, nói cho bọn họ biết nếu bây giờ muốn kiếm điểm thì tự tổ đội rồi đi, hắn phải đợi chân của Đường Du tốt mới được, hắn dừng lại một chút, cười tủm tỉm nói:

“Lại nói, có chuyện này ta nghĩ các ngươi chắc còn không biết, điểm đạt tới mức độ nhất định sẽ bị đình trệ.”

Mọi người biến sắc:

“Cái gì?”

“Đừng lo lắng, có biện pháp giải quyết.”

Ân Triển tươi cười giải thích cho bọn họ nghe, nhìn vẻ mặt bọn họ vẫn cứng đờ, vỗ vỗ vai Lăng Mâu.

“Nếu các ngươi đều muốn chờ ta dẫn các ngươi vào rừng, vậy thì nhân lúc trong khoảng thời gian em của ta dưỡng thương tìm tiểu Lăng mượn mấy quyển tạp chí đọc đi, học tập một chút, sớm muộn gì muốn gì cũng phải trải qua việc này, đi thôi.”

Lăng Mâu cũng bị giật mình bởi tin tức này, quét mắt nhìn hắn, mang theo đám người kia đi ra ngoài.

Đường Du nhìn về phía hắn ca:

“Ca muốn nhận bọn họ?”

Ân Triển nói:

“Ừa, có những người này rồi thì không cần lúc nào cũng đi theo dã đoàn, ở bên trong tùy tiện đánh giết cũng được, về sau tất cả đều là bạn bè.”

Đường Du ngoan ngoãn lên tiếng trả lời.

Ân Triển nói:

“Bao gồm cả tiểu Tuyết.”

Đường Du bĩu môi:

“Ừm.”

Ân Triển nhìn cậu chăm chú, đột nhiên hỏi:

“Đường Đường, nếu ta muốn tìm người yêu, ngươi nói ai khá thích hợp?”

Đường Du không chút nghĩ ngợi nói:

“Không có ai thích hợp.”

Ân Triển hỏi:

“Vậy còn ngươi?”

Đường Du chớp chớp mắt, vui mừng nói:

“Em đương nhiên là thích hợp, chúng ta đã từng kết hôn mà, ca muốn tổ chức lại hôn lễ ở trong này hở?”

Lời nói ra vừa thốt ra, Lăng Mâu dẫn đám người gia tộc Ngũ sắc Phong cùng từ phó đoàn đến thăm bệnh mở cửa tiến vào, mọi người đúng lúc nghe thấy cuối cùng một câu, hiển nhiên mà cho rằng hai người này đang thảo luận việc sau khi rời khỏi đây thì kết hôn, kế đó Đường Du lại hỏi hắn có muốn tổ chức ở quốc gia quy luật không.

Bọn họ im lăng một thoáng, ngay sau đó người Ngũ Sắc Phong la lên:

“Má ơi, tui biết ngay hai người là quan hệ này mà, tất nhiên là phải tổ chức ở đây một lần, đi nhanh đi nhanh, trở về thành phố, phải tổ chức thật náo nhiệt nha!”

Từ phó đoàn nói:

“Đừng về chỗ của mấy người chi, theo chúng tôi truyền tống thẳng đến trung tâm thành phố luôn đi, ở đó khí thế hơn, tân lang sẽ hát một bài trong hôn lễ, phải cho chúng ta cũng hưởng phúc ké chứ.”

“Móa, ý kiến này quá tuyệt vời!”

Người Ngũ sắc phong không ngừng kích động, xoay người chạy đi tìm thạch phó đoàn mới gia nhập gia tộc thỏ mao mao, bảo bọn họ thu dọn đồ đạc nhanh chóng trở về. Thạch phó đoàn quay lại ngay:

“Đội trưởng, chọn ngày chưa? Bây giờ viết thiệp mời luôn nhé?”

Đường Du:

“...”

Ân Triển:

"..."

36. Chương 35: Quy Luật Quốc Gia 13

Hôm nay ông sẽ chém chết mày

Ân Triển đương nhiên sẽ không để cho việc này tiếp tục phát triển, nói vài câu lái sang chuyện khác, rồi cùng bọn họ tán gẫu, sau đó cùng nhau ăn một bữa cơm náo nhiệt, cuối cùng đuổi bọn họ đi.

Thạch phó đoàn có năng lực tốt và kinh nghiệm nhiều, bởi vậy trở thành phó đoàn gia tộc thỏ mao mao, biết quan hệ của đội trưởng cùng phu nhân, rất biết điều đổi cho bọn họ gian phòng lớn hơn, còn gã thì cùng ngủ chung với Lăng Mâu. Ân Triển đối với việc này cũng không để ý, bình tĩnh ôm Đường Du trở về phòng đặt lên giường, tiện tay xách con thỏ qua đưa cho cậu.

Đường Du duỗi móng vuốt ôm lấy, hỏi:

"Chừng nào em mới khỏi hẳn?"

Ân Triển nói:

"Nửa tháng."

Đường Du yên tâm, nhích về phía sau, điều chỉnh tư thế thoải mái dựa vào đầu giường.

Ân Triển cùng cậu trò chuyện, hỏi:

"Đường Đường, ngươi biết cảm giác yêu một người là gì không?"

"Hả?"

Đường Du hơi kinh ngạc, thành thật nói:

"Không biết."

Ân Triển cũng đoán được là thế.

Tuy rằng chỉ số thông minh và tính khí của Tiểu Bạch Trạch đã tăng lên, nhưng về phương diện tình yêu vẫn hoàn toàn không biết gì, lúc trước cậu hỏi hắn muốn kết hôn hay không chẳng qua là do trước đó họ đã từng kết hôn, cho nên kết hôn một lần nữa cũng chẳng sao, nhưng mà có một điều tiểu Bạch Trạch lại không phát hiện, hoặc có lẽ là do bọn hắn đã từng sống chung một đoạn thời gian thật dài, cũng có lẽ là biết được rõ thân phận của nhau, ngoài việc tiểu Bạch Trạch thân cận ỷ lại hắn, còn có một loại tình cảm nồng đậm khác.

—— chiếm hữu dục.

Từ việc xảy ra với tiểu Tuyết có thể thấy rõ ràng.

Ân Triển xoa đầu cậu, trong lòng không hề cảm thấy bất ngờ.

Trải qua thời gian lâu dài như thế, bên cạnh tiểu Bạch Trạch cũng chỉ có hắn, bọn họ cùng nhau vượt qua đấu tranh sinh tử kinh tâm động phách, cùng nhau hưởng thụ nhân sinh bình thản ấm áp, du lãm qua vô số phong cảnh thanh bình xinh đẹp, còn chơi qua rất nhiều thứ trước đây không hề biết, ký ức của hai người bon họ rất nhiều, với tiểu Bạch Trạch mà nói, hắn là sự tồn tại đặc biệt, sẽ nảy sinh tình cảm như thế là chuyện bình thường.

Như vậy nếu tương lai bỗng nhiên có một ngày tiểu Bạch Trạch thông suốt, có thể yêu hắn không?

Không, phải nói có thể không yêu hắn không?

Như vậy để tay lên ngực tự hỏi, hắn có thể đối với cậu giống như những người theo đuổi trước kia dần dần rời xa, bỏ mặc không quan tâm?

Đáp án hiển nhiên là không thể.

Không nói đến là hắn liên lụy khiến Đường Du bị hút vào kính Bồ Đề, thậm chí mấy lần bị Tư Nam trả thù mà mất mạng, chỉ riêng việc sau khi biết được đây là tiểu Bạch Trạch trước kia từng gặp, hắn cũng không thể bỏ rơi cậu.

Ân Triển im lặng, bởi vì đây không phải việc quan trọng nhất, quan trọng là với hắn mà nói, không thể nghi ngờ tiểu Bạch Trạch đối với hắn cũng là đặc biệt, huống hồ đặt ở dưới mắt nuôi lâu như vậy, đem cậu giao người khác hắn sẽ không yên lòng.

Tiểu Bạch Trạch, đã định trước là tâm bệnh của hắn.

Đường Du nghiêng đầu xem hắn:

"Ca?"

Ân Triển hoàn hồn, ừ một tiếng.

Đường Du tò mò hỏi:

"Cảm giác yêu một người là thế nào?"

Ân Triển suy nghĩ một chút:

"Đại khái là không cần phải nói gì, chỉ cần ngồi cạnh nhau, cũng đủ cảm thấy thỏa mãn rồi."

Đường Du thấy vẻ mặt của hắn không giống như dĩ vãng, hiểu rõ:

"Ca và tiểu Hoằng cũng như vậy à?"

"Uhm, khi đó chúng ta…"

Trong đầu Ân Triển hiện lên biển hoa ở Minh giới Cửu Xuyên,vọng mắt nhìn xa hoa Lạc Hồn trải dài vô tận, ở giữa có một thân cây to lớn, trên không trung xa xôi, gió nhẹ thổi vi vu, mỗi khi đến giờ dậu người kia thích dựa vào thân cây, nhắm mắt lắng nghe âm thanh hòa hòa điểu hót vang, gương mặt hưởng thụ, mỗi lần như thế hắn đều không kềm được hôn cậu.

Hắn bỗng nhiên cảm thấy đau lòng, đột ngột im lặng.

Đường Du thấy hắn nửa ngày không nói chuyện, biết hắn đang nhớ tới tiểu Hoằng, chẳng biết tại sao trong ngực lại dâng lên một cỗ bi thương, mãi mới có thể áp chế xuống, hỏi:

"Tiểu Hoằng là người thế nào?"

"… Cậu ấy "

Ân Triển khóe miệng gợi lên một nụ cười như có như không, rất nhạt, nhẹ giọng nói:

"Cậu ấy là một người sống và làm gì cũng theo ý của mình, đôi lúc cũng sẽ cáu gắt, nhưng tâm tư không xấu, hơn nữa rất thông minh…"

Hắn đột nhiên nhớ ra điều gì, không nhịn được nâng cằm Đường Du quan sát qua lại, quả nhiên phát hiện cậu nhóc này không có vẻ gì là không vui cả, chẳng lẽ tính chiếm hữu dục mạnh mẽ không phát tác?

Đường Du chẳng hiểu gì cả, nhưng vì hiểu rõ tính hắn, nên không tránh ra, ngoan ngoãn mà cùng hắn nhìn nhau.

Ân Triển buông tay ra, xoa đầu cậu xem như khen ngợi. Đường Du càng thêm khó hiểu, suy nghĩ một chút, nhấc con thỏ lên đưa cho hắn ôm, còn vỗ vỗ cánh tay của hắn xem như an ủi. Ân Triển dở khóc dở cười, hoàn toàn thoát khỏi cảm xúc ban nãy.

Bắt đầu từ hôm nay, gia tộc thỏ Mao Mao chính thức thành lập.

Sở dĩ nói chính thức, là bởi vì cuối cùng bọn họ cũng có đội trưởng cùng phó đoàn, cũng có tộc huy hiệu và đồng phục. Đối với điểm này, thật ra Ân Triển cũng không để ý, Thạch phó đoàn thấy vẻ mặt hắn thờ ơ, mới nói:

“Nếu như phát triển tốt, chúng ta sẽ được ghi danh vào lịch sử của quốc gia quy luật.”

Ân Triển vẫn chẳng có cảm giác gì, là một trong mười điện chủ của Minh giới, là con cháu đầu tiên của Ân gia chọn người yêu không phải nhân duyên trời định, là người thứ nhất ở Minh giới dám phá hỏng pháp trận hồi thiên cùng với thế giới trước đó là gia chủ của Túc gia, hắn đã sớm được ghi danh qua n lịch sử rồi. Nhưng nếu bọn họ đều hứng thú như thế, hắn cũng không nỡ tạt nước lạnh, vì thế gật đầu, nhìn Thạch phó đoàn nghiêm túc, bỗng nhiên đưa ra một đề nghị xấu xa:

“Vậy chọn trang phục con thỏ đi.”

Mọi người:

“…”

Lăng Mâu lạnh lùng nói:

“Được thôi, chỉ cần dễ dàng hoạt động là được.”

Mọi người: “…”

Đội viên hỏi:

“Đội trưởng anh nghiêm túc hả? Anh cũng phải mặc đó!”

Ân Triển cười tủm tỉm:

“Ta biết, ta sẽ mặc.”

Ni mã đội trưởng nàykhông đáng tin chút nào hết! Không phải nói là lợi hại lắm sao! Các đội viên không tiếng động mà nhìn phó đoàn, vẻ mặt kháng cự. Thạch phó đoàn đành phải nhìn về phía Đường Du cầu cứu, thế nên đám còn lại cũng nhìn theo.

Đường Du bị bọn họ nhìn chằm chằm, khuyên nhủ:

“Ca, đổi bộ khác đi nha, em có bóng matâm lý với kiểu trang phục đó.”

Ân Triển nhớ tới hình ảnh đời trước cậu bị các nữ sinh vây quanh, bật cười:

“Được rồi, đổi đi.”

FML, thời khắc quan trọng vẫn là đội trưởng phu nhân có ích nha! Tuy nhiên sao lại cóbóng ma tâm lý… Thật là dễ dàng khiến người ta nghĩ bậy mà, chẳng lẽ bị trong bí mật bị đội trưởng bắt mặc rồi? Ôi thật biến thái ~ mọi người nhịn không được hai mắt tỏa ánh sáng nhìn Đường Du.

Đường Du né qua chỗ khác:

“… Làm gì vậy?”

Mọi người nói:

“Không có việc gì.”

Bọn họ mới không hiểu sai đâu!

Chuyện đồng phục giao cho Thạch phó đoàn, huy hiệu con thỏ là do chính tay Ân Triển vẽ, mọi người sớm đã bị đả kích đủ, bình tĩnh rồi, tỏ vẻ không ý kiến. Ân Triển thực hài lòng, ném bản vẽ cho phó đoàn xử lý, bảo bọn họ nên làm gì thì làm đi.

Vài ngày trước bọn họ vẫn luôn đi theo tên ngu xuẩn Lang Thanh mò mẫm khắp nơi trong rừng lùng giết rắn, đã sớm ngột ngạt không chịu nổi, bây giờ có thời gian cùng phó đoàn đi ra ngoài điên cuồng kiếm điểm, bấy giờ mớithấy thoải mái.

Vết thương của Đường Du cũng dần khỏi hẳn, Ân Triển vẫn muốn cậu tĩnh dưỡng nhiều hơn, vả lại đội viên cùng phó đoàn vừa mới trở về không lâu, cũng cần nghỉ ngơi vài ngày, bởi vậy Ân Triển gọi tất cả mọi người đến bắt đầu huấn luyện, nội dung chủ yếulà làm thơ và nói mấy câu âu yếm.Lúc trước những người này tiến

vào đây đa số đều vì tu luyện, đương nhiên sẽ không biết những việc này, cả đám nghe thế mặt mày nhăn nhó:

“Đội trưởng, không còn cách khác à?”

“Không có, trừ khi bọn ngươi muốn mãi mãi kẹt ở trong đây “

Ân Triển nhìn đồng hồ, cười nói:

“Ta cho các ngươi nửa tiếng, nghĩ cho ra một bài thơ đơn giản, bắt đầu từ phó đoàn trở xuống.”

Mọi người:

“…”

Mọi người mày ủ dột vò đầu bứt tai, một lúc sau nghe thấy đội trưởng bảo bắt đầu, đồng loạt nhìn phó đoàn, người sau im lặng một chút, mặt cứng ngắc đọc:

“Cỏ nhỏ, ngươi thật đẹp / đẹp đến, giống một bài thơ / đẹp đến, giống một gốc cây thông / đẹp đến, giống sợi dây thừng / đẹp đến, giống một ngọn cỏ… Ý quên, nó là cỏ mà…”

“Ha ha ha ha!”

Mọi người nhịn không được, bò lăn ra đất cười nghiêng ngả.

Thạch phó đoàn nói:

“… Đừng cười!”

“Không đạt yêu cầu”

Ân Triển lười biếng nói.

“Kế tiếp.”

Mọi người thay phiên nhau lên, đương nhiên sau đó không ai đạt yêu cầu cả, bọn họ cảm thấy việc này khó khăn quá, lại thấy đội trưởng cười thiếu đánh như thế, nên yêu cầu hắn cũng làm một bài, hắn lại bảo về phương diện này hắn lấy đủ điểm rồi, tất cả đều không tin nhìn hắn.

Ân Triển cười cười, đọc đại hai bài thơ, trên người cứ thế mà phát sáng.

Mọi người:

“…”

Móa, có bug hả!

Ân Triển nhướng mày:

“Hiểu rồi chưa? Cứ dựa theo tiêu chuẩn của ta mà làm.”

Mọi người đều thoáng im lặng, ngay sau đó nhào lên ôm đùi xin chỉ giáo. Ân Triển lập tức né tránh, ra hiệu bọn họ ngồi xuống, dạy bọn họ vài kỹ xảo đơn giảnrồi bảo bọn hắn tự mình gọt giũa, sau lại bị bọn hắn làm cho buồn cười nghiêng ngả, đến nỗi đám người tức đến nghiến răng nghiến lợi.

Thời gian một tuần thoáng chốc trôi qua, cổ chân Đường Du hoàn toàn khỏi hẳn,cuối cùng Ân Triển cũng quyết định tiến vào rừng, chuyến đầu tiên dẫn bọn họ đi đã liên tục giết được ba con Ma diễm Lang trưởng thành, hơn nữa không có bất kỳ thương vong nào.

Những lần trước khi các đội viên cùng hắn tiếp xúc đều trong trạng thái bỏ chạy thoát thân, nên không có tâm tình chú ý đến hắn, hiện giờ mới biết được hắn mạnh mẽ như thế, cứ thế vài lần, tất cả đều tâm phục khẩu phục.

Cùng lúc đó, các sự kiện trong dã đoàn được lan truyền, danh tiếng của Ân Triển càng lúc càng lớn, không ít người ái mộ tìm đến muốn nghe hắn ca hát, kết quả đều bị đuổi đi, rơi vào đường cùng đành phải thăm dò xem các đội viên từng nghe qua chưa.

Đội viên cùng Ân Triển ở chung cả ngày, kỳ kèo ăn vạ riết đương nhiên cũng được nghe qua, đều cảm thấy rất ma tính, ánh mắt xa xăm nói:

"Không thể dùng bất kỳ ngôn ngữ nào để miêu tả được, tóm lại là… rất hay."

Mọi người nghe thế trong lòng càng thêm ngứa ngáy, nghe nói giấc mộng cả đời của nhiều người đều tăng thêm một điều là được nghe Ân đội trưởng ca hát, còn có một số người lại thấy Ân Triển quá đẹp trai, được nghe kể không ít chiến tích của hắn, đều mang lòng ngưỡng mộ, ngay cả ánh mắt của tiểu Tuyết nhìn hắn cũng dần dần mang theo nhiệt độ quen thuộc.

Ấn đường của Ân Triển co giật, nghĩ thầm mối tình đầu đúng là khó quên, tuy rằng tiểu Tuyết trước kia từng nghĩ bản thânbị mù mới yêu thích hắn, nhưng hiện giờ tận mắt nhìn thấy hắn thay đổi, lại yêu thương hắn cũng là bình thường.

Ngược lại Đường Du không có phản ứng gì, nghe lời ca cậu xem tiểu Tuyết như bạn bè. Ân Triển âm thầm quan sát, phát hiện miễn là người khác không nhào lên người hắn, tiểu Bạch Trạch cũng sẽ không tức giận, đối với việc có người theo đuổi hắncũng không để ý nhiều, hơn nữa hắn đều xử lý những người theo đuổi một cách dễ dàng, vì thế lâu như vậy cũng không xảy ra vấn đề gì.

Nhoáng cái thời gian đã trôi qua một năm.

Gia tộc thỏ Mao Mao bước vào thời kỳ nghỉ ngơi ngắn ngủi.

Bọn họ mua một ngôi nhà ở thành phố bắc làm đại bản doanh của gia tộc, tuy rằng nơi ở không lớn, lại không ai dám xem thường, bởi vì chiến tích của bọn họ vô cùng khủng khiếp, cho dù nhân số ít ỏi, nhưng đủ để đi lên vị trí thứ nhất, nghe nói điểm của bọn đa số đều trên 8000, khiến cho mọi người cực kỳ ghen tỵ, nằm mơ đều mong muốn được Ân đội trưởng nhìn trúng tuyển nạp vào.

Mỗi lần Ân Triển tiến vào rừng, điểm đều tăng thêm mấy trăm, giờ đã trên 9000, còn lại mấy lần đều chỉ đứng nhìn bọn họ đánh, hắn chỉ phụ trách ra lệnh, hiện giờ hắn chỉ còn thiếu một chút là đủ 9798 điểm, do phần làm thơ đã đủ điểm, nênđiểm số chắc chắn sẽ không bị đình trệ, nhưng hắn không chắc chắnsau đó sẽ xảy ra chuyện gì, cho nên muốn nghỉ ngơi một thời gian, nhân tiện để lại vài câu làm "Hậu sự", sau đó mới thử đánh vềphía trước.

Mọi người vô cùng không nỡ, không biết đã là lần thứ mấy muốn ôm đùi:

"Đội trưởng nếu anh đi ra ngoài, chúng tôi phải sống sao đây!"

Ân Triển cười tủm tỉm:

"Mỗi ngày làm một bài thơ tưởng niệm ta, có khi còn đi ra ngoài được nữa."

Nhắc tới việc này, vẻ mặt mọi người đều nhỏ máu:

"Khó lắm có được không!"

Ân Triển cười nói:

"Nhưng mà cũng được mấy chục điểm."

Trong một năm này hắn thấy bọn họ cũng thê thảm quá, nên lúc rãnh rỗi bèn viết mấy bài để bọn họ đọc theo, nhưng không sướng được bao lâu, năm lần đầu còn có tác dụng, đến lần thứ sáu thì mất đi hiệu lực. Hắn đoán là quy luật không đồng ý cho bọn họ gian lận, đành phảiđể bọn họ tự viết, hắn phụ trách sửa vài từ, cứ thế lại linh nghiệm năm lần, sau đó lại không có hiệu lực, nhưng qua mười lần như thế mỗi lần cũng tăng được 5-9 điểm, tổng hợp lại tính toán, mỗi người ít nhiều cũng được 70-80 điểm.

Đội viên luôn sợ không đủ, suy nghĩ:

"Đội trưởng, hay là trước khi đi anh viết vài bản mẫu, để chúng tôi bắt chước."

"Được thôi."

Mấy việc này đối với Ân Triển mà nói thì dễ ẹc, ngay lập tức viết luôn vài bài.

Đội viên sùng bái không ngớt:

“Đội trưởng, anh đúng là bách khoa toàn thư di động, không chỉ biết làm thơ, mà còn hiểu biết thật nhiều điều.”

“Điều này cho thấy kiến thức chính là sức mạnh, rãnh rỗi đọc nhiều sách mới có ích.”

Ân Triển cười giáo dục, lại không nói cho bọn họ biết những điều này hắn xem qua ở Minh giới, lúc trước bị nhốt trăm năm trong đại lao, năm năm đầu hắn tựa như cái xác không hồn, sau lại không muốn cứ thế chết đi, chỉ đành đọc sách nghe ca hát giết thời gian, xem một đống thứ hỗn tạp, đúng lúc đều hợp khẩu vị của quy luật.

Mọi người tán đồng gật đầu, tỏ vẻ đã hiểu.

Ân Triển lại nhắc nhở vài việc khác, rồi bảo bọn họ nghỉ ngơi vài ngày, sau đó bắt đầu tiến vào rừng. Hắn nhìn về phía Đường Du:

“Đường Đường, có cần bổ sung gì không?”

Đường Du nghĩ ngợi, khuyến khích:

“Cố lên!”

Hiện giờ điểm của cậu và ca cũng gần bằng nhau, mà cậu được ca dạy bảo lâu lắm rồi, muốn bắt chước đều rất dễ dàng, hơn nữa ca cậu còn viết bản mẫu, bởi vậy cậu cảm thấy phần làm thơ của bản thân cũng đủ rồi, mấy ngày sau sẽ cùng ca cậu đi kiếm điểm.

Mọi người yên lặng nhìn cậu, đang muốn nói chúng tôi sẽ cố, bất chợt có người nhớ tới một việc:

“Khoan đã,hai người còn chưa kết hôn mà?”

Ân Triển cùng Đường Du sửng sốt, người trước vốn vẫn luôn né tránh vấn đề này, người sau thì đã sớm quên mất việc này, nhưng bọn hắn im lặng, đám còn lại cũng sẽ không im lặng, bọn họ nhìn đội trưởng:

“Lúc trước anh nói muốn kiếm thiệt nhiều điểm mới tổ chức, giờ đủ rồi đó.”

“Đúng, làm xong rồi đi, các anh em còn không biết có thể ra ngoài không, phải ở trong này tổ chức một lần!”

Đường Du chớp mắt mấy cái, nhìn về phía ca cậu.

Ân Triển thấy bọn họ tỏ vẻ “Hai người không làm thì đừng hòng đi”, cũng chẳng biết phải nói gì, thấy Đường Du không ý kiến, liền nói:

“Được rồi, làm đi.”

Mọi người đồng loạt hoan hô, tuy rằng trong lòng tiểu Tuyết còn có chút khó chịu, nhưng trải qua một năm này cô đã sớm hiểu rõ, biết tình cảm của Ân Triển cùng Đường Du không phải ai cũng có thể chen vô, lâu dần cũng trở lại bình thường, cười nói tiếng chúc mừng.

Vì thế Đường Du cùng Ân Triển lại giống đời trước tổ chức hôn lễ, mỗi người đều được quy luật tặng thêm điểm, đêm đó nằm ở trên giường trò chuyện. Đường Du nhớ lại chuyện lúc trước, lẽ ra cậu định nói nếu như ca gặp được người mình thích thì nói cho cậu biết, nhưng lại nghĩ ca cậu cả đời trước cũng không để ý đến ai, phỏng chừng cả đời này cũng thế, nên thay đổi vấn đề:

“Ca, ca mãi mãi không tìm người yêu à?”

Ân Triển nói:

“Bây giờ chưa có ý đó.”

Đường Du nghĩ ngợi:

“Nếu em cũng không gặp được người mình thích, chúng ta vẫn cùng sống chung cả đời à?”

Ân Triển nói:

“Uhm, thế thì sao?”

Đường Du nhìn hắn:

“Cho nên nếu em mãi mãi không có người mình thích, còn ca vĩnh viễn cũng không có người yêu, có phải chúng ta sẽ luôn luôn sống cùng nhau?”

Ân Triển lặng im một lát, xoa xoa đầu cậu:

“Việc tương lai không ai biết được, ngủ đi.”

Đường Du ngoan ngoãn trả lời, nhắm mắt lại ngủ, càng nghĩ càng cảm thấy như bây giờ tốt lắm, từ từ lăn vào trong ngực ca cậu, thỏa mãn ôm lấy cọ cọ.

Ân Triển rủ mắt nhìn cậu, nhớ tới vài suy nghĩ thoáng qua ở đời trước, thầm nghĩ nếu như cứ tiếp tục như thế… Thật ra cũng không có gì không tốt, chỉ là vì sao là tình cảm của hắn dành cho tiểu Bạch Trạch lại trở thành như vậy?

Hắn lâm vào trầm mặc.

Hai người không có tuần trăng mật, sau hôn lễ nghỉ ngơi hai ngày rồidẫn đội đi vào rừng, lần này hắn cùng Đường Du đồng thời ra tay, liên tiếp giết hai con ma vật, điểm cứ thế đủ luôn. Mọi người nhìn thân thể hai người họ bắt đầu phát sáng, xém chút nữa rơi lệ, sợ rằng ngay sau đó không thấy họ nữa, nhưng khi ánh sáng tan hết, hai người đứng yên tại chỗ, không khỏi hỏi:

“Xảy ra chuyện gì?”

Ân Triển cùng Đường Du liếc nhau, nhìn bọn họ:

“9898 điểm, đây cũng là một cấp bậc, lúc trước đội trưởng vận mệnh chi kiếm dừng ở điểm 9798, đại khái là làm thơ 100 điểm, chúng ta làm thơ đủ, cho nên tăng tới 9898 điểm thì ngừng,còn thiếu 100 điểm.”

Thạch phó đoàn hỏi:

“Vậy làm thế nào để tăng tiếp?”

“Có gợi ý “

Ân Triển nói:

“Nhưng quy luật không cho nói, chờ các ngươi đạt đến điểm số này tự nhiên sẽ biết, được rồi , ta và cậu ấy phải đến trung tâm chủ thành một chuyến.”

Thạch phó đoàn hỏi:

“Có nguy hiểm không?”

Ân Triển nghiêm trang chững chạc:

“Yên tâm, nếu gặp nguy hiểm, chúng ta sẽ chạy.”

Mọi người:

“…”

Lão gia, ngài tốt xấu đường đường là đội trưởng gia tộc thỏ Mao Mao đó, có thể nói cách khác dễ nghe hơn không?

Mọi người vẫn rất lo lắng, bảo là muốn đi theo, nhất là muốn tận mắtchứng kiến bọn họ rời đi, nhưng Ân Triển nói nơi đó chỉ có người đủ điểm mới có tiến vào, hơn nữa chưa chắc một lần là thành công, nếu không thành công, bọn họ sẽ trở về, hơn nữadù cho thành công bọn họ cũng phải trở về, bởi vì thông qua truyền tống trận sẽ phải hao phí một số điểm, bọn họ phải kiếm lại số đó mới đươc.Thế là mọi người đột nhiên tỉnh ngộ, bấy giờ mới tiễn bọn họ rời đi.

Dựa theo sự hướng dẫn của quy luật Ân Triển cùng Đường Du đến nhà thờ lớn ở trung tâm chủ thành, nơi này có một phòng khách riêng, rất yên tĩnh, trên mặt đất bày những khối gạch đá đầy màu sắc, hợp thành một đồ án to lớn phức tạp, nếu người khác đứng ở phía trên thì không phát sinh chuyện gì cả, nhưng khi đủ điểm, đứng trên đó sẽ được truyền tống đến một không gian khác.

Hai người bước đến, cảm nhận được ánh sáng chọt lóe lên, khi mở mắt ra thì thấy bản thân đang ở trong một khu rừng, không giống với rừng Duy Độ, nơi này ánh sáng rực rỡ, dồi dào sức sống. Bọn họ đi vài bước, đến một đồng cỏ mênh mông, bên cạnh có hai người đang ngồi, thấy thế liếc mắt nhìn bọn họ, kinh ngạc nói:

"Chà, đủ điểm rồi, trẻ tuổi thật."

Ân Triển gật đầu cười:

"Quy luật nói phải đánh bại một con hoàng kim thú, nó ở đâu?"

Người bên kiachỉ về trước mặt:

"Đi đến giữa đồng cỏ, nó sẽ tự động xuất hiện, đánh thắng thì tốt, nếu như cảm thấy đánh không lại thì gọi đầu hàng, bị trừ 100 điểm, vậy nó sẽ biến mất."

Ân Triển khen:

"Thật là chu đáo quá."

Vốn hắn định xung phong, để Đường Du nhìn rõ hình dáng và lực công kích của hoàng kim thú, nhưng lại sợ quy luật không chịu nương tay, kết quả xấu nhất là chỉ có mình hắn được thông qua, lỡ như sau đó không có cách nào đi vào, hắn sẽ không biết cách nào chỉ dẫn cho Đường Du, đành phải nhìn Đường Du, bảo cậu ra tay trước, vỗ vỗ vai cậu:

"Đừng sợ, nếu cảm thấy không được thì lùi lại."

Đường Du ừ một tiếng, rút kiếm ra đi lên trước, chỉ thấy ngay sau đó một con vật xuất hiện giữa không trung, toàn thân vàng óng ánh, hình thể cao gần hai mét, tựa như sư tử uy nghiêm lẫm liệt. Cái chân to lớn của nó bước lên trước, mở miệng gầm một tiếng to vang dội, đột ngộtlao về phía cậu, dường như trong nháy mắt có thể đánh bay cậu.

Ân Triển đáy lòng căng thẳng, trong một năm này hắn bảo bọc Đường Du quá tốt, mỗi lần vào rừng cũng không để cậu gặp bất kỳ nguy hiểm gì, không biết lúc này có thể ứng phó được không.

Đường Du hơi nheo mắt, khéo léo từ dưới thân nó tránh thoát, vung kiếm đâm vào vùng bụng mềm mại của nó. Hoàng kim thú có lớp lông rất dày, một kiếm này chỉ cắt qua một chút da, nhưng cũng đủ chọc nó tức giận, nó không dừng lại, xoay người lại lao đến trước mặt cậu. Đường Du vội vàng lăn qua né tránh móng vuốt sắc bén, cảm giác cánh tay chợt lạnh, quần áo bị cắt đứt, thiếu chút nữa cắt vào da thịt.

Động tác Hoàng kim thú không ngừng, bắt đầu liên tục công kích.

Chẳng mấy chốc Đường Du đã đuối sức, trong lúc vội vàng gian vấp chân, ngã xuống đất, cùng lúc đó, thân hình to lớn nặng nề của hoàng kim thú ập xuống, há mồm cắn xuống, cậu nhìn thấy rõ ràng, đồng tử chợt co rút.

Ân Triển sắc mặt thay đổi:

"Đường Đường, mau đầu hàng!"

"Rầm ——!"

Hoàng kim thú liên tiếp áp sát.

Hai người bên cạnh đứng vọt lên, không dám chớp mắt theo dõi. Ân Triển chỉ cảm thấy trái tim mình như bị ai đó bóp nghẹn, vội vàng xông lên trước, nhưng quy luật đã lập một tầng kết giới, ai cũng vào không được. Hắn nhìn bên kia, âm thanh phát ra như đang gào thét:

"Đường Đường ——!"

Tiếng nói vừa dứt, chỉ nghe hoàng kim thú gầm nhẹ một tiếng, nhanh chóng lui về phía sau. Đường Du cầm kiếm nhảy lên, vai trái bị răng nanh cắn xuyên, máu chảy ròng ròng.

Ân Triển lập tức nói:

"Mau đầu hàng, nhanh lên!"

Đường Du thản nhiên bất động, liếc mắt nhìn bả vai bị thương, lạnh như băng nhìn chằm chằm hoàng kim thú, gằn từng chữ:

"Hôm nay ông sẽ chém chết mày."

Nói rồi ngón chân khẽ động, chủ động nghênh chiến, trong chớp mắt động tác trở nên cực nhanh, từng kiếm đều đâm thẳng vào điểm yếu, hoàng kim thú bị buộc phải lui về sau vài bước, hai người bên cạnh sửng sốt nhìn, há há miệng:

"... Ngọa tào, có thiệt không vậy!"

Ân Triển trong ngực khó chịu, huyệt thái dương không ngừng co rút, vừa lo lắng nhóc con này sẽ xảy ra chuyện, vừa suy nghĩ tình cảm hắn dành cho tiểu Bạch Trạch còn sâu hơn hắn đã nghĩ, rốt cuộc có phải là tình yêu không, ngay sau đó liền nhìn thấy một hình ảnh.

Vẻ mặt của hắn tràn đầy thần thái không thể tin được, bởi vì động tác của người trước mắt rất quen thuộc, quen thuộc đến mức hắn vừa nhìn thấy đã không kềm được muốn rơi lệ, giọng nói của hắn nghẹn ngào e sợ cho vừa phát ra sẽ lập tức tan vỡ, một lúc lâu mới lẩm bẩm nói:

"... Điều này không thể nào xảy ra được."

37. Chương 36: Quy Luật Quốc Gia 14

Ngươi ném cậu ấy đi đâu rồi ức

Khoảnh khắc đó trong đầu Ân Triển lóe lên vô vàn suy nghĩ, nhưng ngay sau đó lại mạnh mẽ đè nén xuống.

Trận quyết chiến đã đến giai đoạn gay cấn, chỉ cần có chút sai lầm sẽ là ranh giới của sống và chết —— cho dù Đường Du là ai, hắn đều không nguyện ý nhìn thấy cảnh người này trọng thương thậm chí là tử vong, cho nên bây giờ hắn không có tâm tư nghĩ những việc khác.

Hắn muốn mở miệng bảo Đường Du trở về, nhưng cũng biết trạng thái hiện nay của Đường Du chắc chắn không nghe được tiếng nói của người khác, đành phải dán chặt mắt nhìn theo, có vài thời khắc nguy hiểm hắn dường như ngừng thở.

Hai người bên cạnh từng mất rất lâu mới đánh được hoàng kim thú, đương nhiên biết sự lợi hại của nó, lúc này nhìn đến líu lưỡi, nghĩ rằng còn trẻ như vậy có thể đạt đủ điểm tiến vào đây, quả nhiên không phải đơn giản! Cậu nhóc này lai lịch gì thế?

Một người trong đó khều tay người còn lại:

"Mày thấy rõ động tác của cậu ấy không?"

"Chỉ có thể nhìn thấy mơ hồ, kiếm thuật của cậu ấy thật lợi hại, gia tộc nào ở bên ngoài có phong cách này nhỉ?"

Gã nói "Bên ngoài" đương nhiên là bên ngoài quy luật quốc gia, người bên cạnh ngẫm nghĩ:

"Trước khi vào đây tao cũng nghe nói đến mấy đứa nhỏ của gia tộc có thiên phú khá tốt, nhưng người nhà của chúng ai lại nỡ cho chúng nó vào đây chứ? Nhìn động tác gọn gàng lưu loát lại mạnh mẽ của cậu ấy, có lẽ là một tổ chức sát thủ nào đó mà chúng ta không biết? Nếu không thì là do cậu ấy tự nghĩ ra?"

Một người khác nói:

"Không biết, tóm lại mạnh đến không có khoa học...Xem kìa, tốc độ của cậu ấy chậm lại rồi."

Người bên cạnh không cần nhắc nhở, vội vàng cẩn thận nhìn, cố gắng không bỏ sót một cảnh nào.

Trái tim đang treo lơ lửng của Ân Triển lại nảy lên, chỉ hận không thể lập tức khiêng người đi ra.

Thân thể này của Đường Du chỉ là con người bình thường, hơn nữa vẫn là một thiếu niên, bộc phát quá sức chắc chắn sẽ tạo thành tổn thương, không chống đỡ được bao lâu.

Lúc này hai bên lại bắt đầu giao đấu kịch liệt, bộ phận mềm yếu của Hoàng Kim Thúbị cắt trúng mấy chỗ, máu chảy ròng ròng, sự hung hãn bị kích thích, giơ chân trước muốn ấn cậu lên mặt đất cắn xé.

Đường Du nhanh chóng nâng kiếm ngăn cản, lập tứcbị cỗ lực lượng khủng bố đánh cho lui lại, trượt về phía sau gần mười mét mới dừng lại, cậu chống một trên trên mặt đất, giận dữ nhìn về phía đối phương, sát khí trong mắt bắn ra bốn phía, vô cùng sắc bén.

“Grào ——!”

Lòng bàn chân của Hoàng Kim Thú chảy máu đầm đìa, tiếng gầm lớn gào thét rung chuyển mặt đất.

“Ngọa tào!”

Hai người bên cạnh đều khiếp sợ, muốn quỳ xuống vái lạy cậu luôn:

“Lúc bị tông ra ngoài còn có thể nhân cơ hội cắt đứt ngón chân của nó, rốt cuộc cậu ta đã làm như thế nào?”

Trong lúc hai người nói chuyện, Hoàng Kim Thú đã bất chấp tất cả mà lao tới. Đường Du lập tức xoay người nhảy lên, nắm chặt kiếm, lại cùng nó tiếp tục chiến đấu.Những phiến vảy vàng óng che kín toàn thân Hoàng kim thú, đao thương bất nhập, chỉ có mấy bộ phận mềm mại có thể đâm xuyên, nhưng nó cũng có chút trí thông minh,sau khi bị thương mấy lần đều cố gắng tránh né kiếm của cậu.

Đường Du mất máu quá nhiều, tốc độ trở nên chậm, dần dần bắt đầu đuối sức.

Hai người vây xem thấy cậu khó khăn tranh đi một đòn công kích, lại nằm trên mặt đất không có đứng lên, chỉ sợ là đã tới cực hạn, không khỏi lau mồ hôi:

“Hoàng Kim Thú qua kìa, mau đầu hàng, mau kêu đầu hàng đi cậu nhỏ! Cậu muốn chết à!”

Hoàng Kim Thú tốc độ cực nhanh, chân trước giẫm mạnh lên tay trái của cậu không cho tránh thoát, há mồm muốn cắn lên cổ cậu. Hai người kia thậm chí có thể tưởng tượng ra hình ảnh đầu và thân thể cậu đứt lìa,sợ hãi hít ngược vào một hơi, một người trong đó vô thức nhìn về phía Ân Triển, không hiểu vì sao hắn không lên tiếng.

Ân Triển nắm chặt tay, gân xanh trên mu bàn tay nổi lên cuồn cuộn, không chớp mắt nhìn về bên đó, ngay cả lông mi dường như đều không động. Khí thế trên người của hắn hừng hực, thần sắc lại vô cùng bình tĩnh, người nọ không khỏi sửng sốt, ngay sau đó chỉ nghe người bên cạnh mắng ngọa tào, vội vàng quay lại nhìn, gấp đến độ mém chút nữa trật cổ.

Gã trợn to mắt, chỉ thấy toàn thân Hoàng Kim Thú bắt đầu sáng lên, nhanh chóng trở nên trong suốt, mà người trên mắt đất một tay cầm kiếm, vẫn duy trì tư thế như trước, thanh kiếm đâm vào từ miệng của Hoàng Kim Thú, xuyên qua não, một kiếm trí mạng.

Đường Du ngồi dậy, sắc mặt không chút thay đổi, còn mang theo vẻ lạnh lùng.

Hai người:

“= =” “

Đệch,thì ra là cố ý, thằng nhóc này liều ghê luôn!

Kết giới bên ngoài biến mất theo cái chết của Hoàng Kim Thú, Ân Triển cũng không chịu đựng được nữa, vội vàng chạy đến bên cạnh ôm chặt cậu vào lòng, trái tim treo lơ lửng đến giờ mới bình ổn lại. Hắn sợ làm cậu đau, chỉ ôm một lát rồi buông ra, thoáng nhìn sự sắc bén trong đáy mắt cậu vẫn chưa tan đi, khẽ gọi:

“… Đường Đường?”

Đường Du lẳng lặng nhìn hắn, sau một lát rốt cục hoàn hồn, mở miệng gọi:

“Ca.”

Ân Triển ừ một tiếng, rủ mắt theo dõi cậu, ánh mắt chạm đến miệng vết thương trên vai trái của cậu, mí mắt giật nảy —— nuôi tiểu Bạch Trạch lâu như vậy, hắn còn chưa bao giờ để cậu phải chịu qua thương tích như thế, không chút nghĩ ngợi bế bổng cậu lên, xoay người đi ra ngoài.

Đường Du ôm chặt bao kiếm, ngửa đầu nhìn hắn:

"Ca không giết à?"

Ân Triển nói:

"Chữa thương cho ngươi trước đã, sau đó lại tiến vào."

Đường Du vâng lời ừ một tiếng, nhìn vẻ mặt của ca cậu, muốn giải thích một chút vừa rồi cậu cảm thấy có thể thắng mới không kêu đầu hàng, nhưng lời chưa kịp nói ra đã không ngăn được cơn mệt mỏi dâng lên, đầu lệch đi, ngất lịm.

Ân Triển nhìn cậu, chân vội bước nhanh hơn.

Hai người vây xem đứng ở bên kia, hỏi:

"Cậu ấy không sao chứ?"

"Uhm, mất máu quá nhiều."

Ân Triển qua loa trả lời, lướt qua bọn họ đi tiếp.

Hai người lặng im một chút, một người trong đó hỏi:

"Săp tới giờ cơm rồi ha?"

"À đúng rồi, đi nhanh lên, ăn cơm thôi."

Bọn họ vội vàng nhìn Ân Triển, đuổi theo phía sau, muốn tham khảo ngọn nguồn của hai người này, nếu có thể chỉ đạo cho bọn họ càng tốt, bởi vì bọn họ bị một cửa này hành lâu lắm rồi, mỗi lần đều thua, bị trừ mấy trăm điểm thì đi ra ngoài ăn cơm, sau đó vào rừng kiếm thêm một số điểm lại vào, cứ thế tuần hoàn, quả thực là bị ngược tâm thê thảm rồi.

Nhà thờ ở kế bên trung tâm quảng trường, sau khi rời khỏi đây Ân Triển đến thẳng nơi đó, dự định tìm người hỏi xem bệnh viện ở đâu.

Bọn họ vừa xuất hiện, người chung quanh nhanh chóng chú ý tới, tất cả đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Trong quốc gia quy luật không thể đánh nhau, đánh nhau đến nỗi bị thương cũng hiếm thấy, mà nếu bị thương ở trong rừng Duy Độ, thường đều đến trị liệu ở trấn nhỏ cạnh biên giới, bởi vậy ở trung tâm thành phố rất ít khi nhìn thấy trường hợp máu chảy đầm đìa như thế này.

"Sao lại là hai người?"

Trong lúc Ân Triển vừa tìm được người đang định hỏi, thì nghe một giọng nói quen thuộc cách đó không xa truyền tới, hắn ngẩng đầu, thấy làTừ phó đoàn của dã đoàn lúc trước bọn họ từng tham gia đang chạy về phía bọn họ, phía sau còn có vài tên nồng cốt, đại bản doanh Vận Mệnh Chi Kiếm ở trong trung tâm của chủ thành, hơn nữa rất có tiếng tăm, Ân Triển không do dự tiến lên chào hỏi.

Từ phó đoàn nhìn thấy Đường Du hôn mê bất tỉnh, lập tức mang theo bọn họ đến gia tộc của mình, cũng dặn đội viên nhanh đi gọi bác sĩ, gã hỏi:

"Hai người xảy ra chuyện gì thế?"

Ân Triển nói:

"Làm nhiệm vụ."

Từ phó đoàn hỏi:

"Nhiệm vụ gì mà làm ở trong này? Hơn nữa dưới sự bảo bọc của anh cậu ấy lại còn có thể bị thương nặng thế?"

“Sau này ngươi sẽ biết.”

Ân Triển nói rồi đi theo gã đến căn biệt thự nơi bọn Vận Mệnh chi Kiếm nghỉ ngơi. Đội trưởng cùng mấy tên nồng cốt khác thấy thế hoảng sợ, vội vàng đón bọn họ vào cửa, cùng nhau đến phòng khách.

Đường Du giết Hoàng kim thú xong, ngoài việc tăng điểm quy luật còn giúp cậu cầm máu, cho nên cũng không hôn mê lâu lắm, lúc bác sĩ tới, cậu cũng tỉnh lại, mở mắt ra:

“… Ca.”

“Ta đây. “

Ân Triển đứng ở bên giường.

“Không có gì đâu, bác sĩ đang băng bó vết thương cho ngươi.”

“… Dạ.”

Đường Du muốn ngồi dậy, nhưng vai trái đau đến thấu tim, buồn bực hừ một tiếng. Ân Triển cuối xuống đỡ cậu dựa vào đầu giường, rồi giúp bác sĩ cắt bỏ quần áo của cậu.

Bác sĩ đang khử trùng cho cậu, bỗng nhiên tay run lên, miếng bông gòn cứ thế rớt xuống đất. Gã khiếp sợ nhìn thiếu niên trước mắt, dường như không thể tin. Đám người đội trưởng cùng từ phó đoàn vẻ mặt cũng thay đổi, cũng có chút ngạc nhiên, bởi vì sau khi lau sạch máu trên xương quai xanh bên trái của Đường Du thì hiện ra con số ——9988.

Chỉ còn 10 điểm là có thể đi ra ngoài.

Từ phó đoàn nhớ lại lời nói vừa nãy của Ân Triển, đoán chắc có liên quan đến việc này, nhưng tạm thời đè nén nghi hoặc. Lúc này bác sĩ cũng hoàn hồn, bắt đầu tập trung làm việc. Bả vai của thiếu niên bị đâm trúng, tay trái tựa hồ bị vật nặng chèn ép, một vài chỗ xương mềm bị bầm tím, nhưng không bị gãy xương, nuôi dưỡng một thời gian là được.Gã cẩn thận xử lý xong, cuối cùng nhìn thoáng qua vị thiếu niên lợi hại này, thu tiền của bọn họ rời đi.

Đường Du nhìn ca cậu, đáng thương nói:

“Ca, đau quá.”

Ân Triển nhìn cậu, tức không nhịn được dùng sức nhéo má cậu:

“Đau không biết đi ra hả?”

Đường Du đau quá suýt soa mấy tiếng, vội vàng cứu vớt mặt mình, nhích người qua bên cạnh, yên lặng cách xa hắn. Ân Triển híp mắt,ngón tay ngoắc ngoắc. Đường Du do dự một chút, chậm chạp nhích sang, giải thích:

“Em thắng mà?”

Ân Triển giơ tay lên, thấy cậu rụt rụt cổ,mới nhẹ nhàng xoa đầu cậu.

Đường Du liền biết ca cậu không tức giận nữa, dựa vào người hắn làm nũng, hai mắt tỏa sáng:

“Lần sau em không làm vậy nữa, ca xem nè, chỉ đánh một lần là em thắng rồi.”

“Uhm.”

Ân Triển thấy vẻ mặt mong chờ được khen ngợi của cậu, lúc này mới hơi mỉm cười, nhìn sắc mặt cậu vẫn tái nhợt, bảo cậu ngủ thêm, đắp chăn cho cậu, đứng dậy cùng bọn Từ phó đoàn ra khỏi phòng, không chờ bọn họ hỏi liền giải thích đơn giản những chuyện đã xảy ra.

Đương nhiên, bởi vì quy luật không cho nói, hắn không nhắc đến Hoàng Kim Thú, chỉ nói khi đạt được đủ điểm yêu cầu tự nhiên sẽ biết.

Đội trưởng nhịn không được hỏi:

“Những việc khác yêu cầu bao nhiêu điểm?”

Ân Triển nói:

“100 điểm.”

Đội trưởng:

“…”

Ân Triển hỏi:

“Ngươi tăng được bao nhiêu?”

“17 điểm “

Đội trưởng đờ đẫn nói:

“Bao gồm 5 điểm lần trước thử nghiệm ở trong rừng.”

Ân Triển nhướng mày:

“Tức là qua lâu như vậy rôi, ngươi chỉ tăng được 12 điểm?”

Đội trưởng im lặng, trong vòng một năm này ngoài việc ngẫu nhiên gã dẫn đoàn, phần lớn thời gian đều làm thơ, đều đặn ba ngày một bài, nhưng mà vấn đề này đó hả, hàm súc quá quy luật không thích, lộ liễu quá nó lại càng không thích, gã hoàn toàn không nắm được sở thích của nó.

Ân Triển đồng tình, vỗ vỗ vai gã:

“Có rảnh đến chỗ chúng ta chơi, trong gia tộc có bản mẫu do ta viết, lúc về ta lại viết nhiều thêm mấy bài, để các ngươi đổi từ.”

Đội trưởng trong lòng chấn động, biểu tình vẫn thực nghiêm túc:

“Được.”

Ân Triển ngẫm nghĩ, quyết định làm người tốt đến cùng, giúp gã viết vài bài mẫu, cho đến khi quy luật không tăng điểm nữa mới dừng lại.

Đội trưởng nhìn 30 điểm mới được tăng thêm, có chút không dám tin, không nói tiếng nào lấy bình rượu trắng đến mở ra, rót hai chén:

“Về sau nếu gặp khó khăn cứ việc nói, tôi nhất định giúp hết mình.”

Ân Triển cười cười, cùng gã cụng ly, ngửa đầu uống cạn.

Từ phó đoàn nhìn hắn:

“Ngoài nhiệm vụ, hai người không phát sinh ra việc khác à?”

Ân Triển nói:

“Không có, sao lại hỏi thế?”

Từ đầu đến giờ Từ phó đoàn đều cảm thấy trạng thái người này có chút không ổn lắm, tuy vẻ mặt vẫn như lúc thường, nhưng mất đi cái sự lười nhác và cẩu thả, dường như đang có tâm sự gì đó. Gãnghĩ có thể là do Đường Du bị thương nên ảnh hưởng đến, lắc đầu, tỏ vẻ không có việc gì.

Mọi người cùng ăn bữa cơm, sau đó Ân Triển trở về phòng.

Đường Du đã sớm ngủ, lông mi cong vút xinh đẹp, nhìn rất đáng yêu. Ân Triển chống một tay trên giường rủ mắt nhìn cậu, bắt đầu sắp xếp mớ suy nghĩ rối tung của mình.

Lúc thì nghĩ động tác lưu loát cùng dáng điệu lãnh tĩnh đó đúng là của tiểu Hoằng không nhầm được, lúc lại nghĩ tuy bây giờ bọn họ đang ở trong kính Bồ Đề, nhưng có khi vẫn bị ý thức của Tư Nam khống chế, nếu y cố tình khiến Đường Du sinh ra ký ức khác nhau dẫn đến việc tạo ra ảo giác… Như vậy ngay cả việc của tiểu Bạch Trạch có khi cũng là giả.

Bởi vì kính bồ đề có thể hiện ra quá khứ và tương lai, Tư Nam tuy không biết rõ cảnh tượng lần đầu tiên hắn cùng với tiểu Bạch Trạch gặp mặt, nhưng thông qua kính bồ đề hoàn toàn có thể biết được, cho nên vấn đề quan trọng nhấthiện nay là, Tư Nam có khả năng làm được như thế không?

Huống hồ… Hắn nhắm nghiền mắt, huống hồ lúc trước tiểu Hoằng bị hồn phi phách tán, không có khả năng chuyển thế, vậy sao có thể sống lại? Hơn nữa Đường Du là nhân duyên trời định cho hắn, nếu cậu ấy thật sự chính là tiểu Hoằng, thế những việc hiểu lầm lúc trước ở Minh giới là thế nào?

Ân Triển lẳng lặng nhìn cậu, vươn tay phất phất sợi tóc trên trán cậu.

Đường Du bả vai bị đau, ngủ cũng không yên giấc, mi mắt khẽ động, nhỏ giọng thì thầm:

"… Ca?"

Ân Triển ừ một tiếng:

"Ngủ đi."

Đường Du nhìn hắn, vỗ vỗ vị trí bên cạnh. Ân Triển xoay người lên giường nằm cùng cậu, Đường Du theo thói quen định ôm hắn ngủ, nhưng cánh tay đau không nâng lên nổi, cảm thấy không được vui. Ân Triển nhìn thế, chủ động kéo cậu vào trong ngực vỗ về, thế này Đường Du mới yên tâm, cọ cọ trên người hắn.

Ân Triển in lặng một lát, hỏi:

"Ngoài tên Đường Đường ra ngươi còn tên khác không?"

"Hả?"

Đường Du nhìn hắn

"Không có, cha có nói muốn đặt tên khác cho em, nhưng vẫn chưa có cơ hội… Không đúng, có khi đặt rồi, nhưng bị em quên mất."

Ân Triển hỏi:

"Phụ thân ngươi?"

Đường Du gật đầu:

"Ông ấy là quân chủ của Du Li chi cảnh, ca có nghe qua chưa?"

Ân Triển cố gắng khiến cho giọng nói mình thật bình tĩnh:

"Nghe qua rồi, nghe nói rất lợi hại, con trai lớn của ông ấy cũng rất mạnh."

"Uhm, đó là đại ca của em…"

Đường Du đối với đại ca của mình có bóng ma tâm lý, nghĩ nghĩ không nhịn được nói:

"Đầu óc của hắn có chút vấn đề."

Ân Triển cười một tiếng, cùng cậu trò chuyện một hồi, nhìn cậu lại thiếp đi, tình cảm trong mắt trở nên sâu sắc, một lát sau mới nhẹ nhàng đem người ôm vào trong lòng, dần dần bình tĩnh trở lại.

Cho dù Tư Nam có thể thâm nhập kí ức cũng sẽ có sơ hở, thế nào có lúc hắn cũng phát hiện ra được điểm khác nhau, huống chi tình cảm của hắn cùng với Đường Du không phải là giả, thậm chí nếu Đường Du không phải tiểu Bạch Trạch cũng không phải tiểu Hoằng, tình cảm hắn dành cho cậu cũng không thay đổi, cho nên không có gì phải sợ.

Nếu đúng, đương nhiên vô cùng hạnh phúc.

Nếu không phải, cùng lắm thì vết thương vốn đã khoét sâu của hắn lại bị sát muối lần nữa thôi, nhiều năm đều trôi qua như vậy, hắn không quan tâm bị Tư Nam sát thêm mấy lần nữa.

Khi Đường Du tỉnh táo hẳn đã là buổi tối, cậu nhìn quanh quất, không thấy bóng dáng ca cậu đâu, đành mở cửa đi ra ngoài tìm người hỏi, biết được hắn có chuyện phải rời đi trong chốt lát, đôi mắt chuyển vòng, đoán có thể là hắn đi giếtHoàng Kim Thú, không chờ được chạy tới tìm hắn.

Vốn là cậu còn lo lắng người đã hoàn thành không thể vào được, nhưng kết quả làm cho người ta vừa lòng, cậu không gặp bất kỳ cản trở nào, hơn nữa thần kỳ nhất là mặc dù bên ngoài đã là ban đêm, nhưng ở trong này ánh sáng vẫn chói lọi, giống y chang lúc cậu tiến vào.

Hai người lần trước vây xem cũng ở đây, nhưng không để ý đến cậu, mà là không chớp mắt nhìn chằm chằm phía trước, cậu ngẩng đầu, nhìn thấy cảnh ca cậu làm động tác xoay người hoàn mỹ, cắm chủy thủ vào sâu trong cổ của Hoàng Kim Thú, rồi lập tức lùi lại, một giọt máu cũng không bị dính vào trên người.

"Ngọa tào!"

Hai người bên cạnh gần như muốn phát điên, vốn cho là thiếu niên ban ngày đã quá mạnh rồi, ai mà ngờ tới người này còn mạnh hơn nữa, thật sự là ngược chết người ta đó có được hay không!

Ân Triển quét mắt thấy Đường Du, đi đến bên cậu:

"Tỉnh ngủ rồi?"

Đường Du gật đầu, chạy đến bên cạnh hắn quan sát từ trên xuống dưới, thấy hắn không có việc gì, lẽo đẽo bám theo sau hắn.Hai người bên cạnh nhịn không được sáp lại gần lôi kéo làm quen, Ân Triển nhìn ra ý đồ của bọn họ, cười tủm tỉm nói cho họ biết địa chỉ của gia tộc, ngỏ ý cho bọn họ có chuyện gì đến đó tìm mình.

Vì thế hai người mới biết được hắn chính là đội trưởng của gia tộc thỏ Mao Mao người có giọng ca quyến rũ trong truyền thuyết, nói:

"Chúng tôi kính ngưỡng danh tiếng anh đã lâu."

Ân Triển cười nói khách sáo vài câu, mang Đường Du rời đi.

Hiện giờ bọn họ chỉ còn thiếu vài điểm là có thể thành công đi ra ngoài, nên không dừng lại ở trung tâm chủ thành quá lâu, sáng hôm sau dùng xong bữa liền cáo từ, Từ phó đoàn biết bọn họ muốn trở về gặp đội viên, nên cùng cùng bọn họ đi, dự định nhìn tận mắt bọn họ rời đi. Ân Triển cũng không ý kiến, cùng bọn họ lên đường.

Gia tộc thỏ Mao Mao mỗi ngày đều phái người canh giữ ở bên cạnh truyền tống trận, thấy thế hai mắt sáng ngời, lao nhao vây lấy họ, tiếp đó nhìn thấy Đường Du bị thương, vội hỏi xảy ra chuyện gì. Ân Triển giải thích đơn giản cho họ nghe, chẳng mấy chốc trở lại.

Vết thương của Đường Du cần phải tĩnh dưỡng một thời gian, tạm thời không thể vào rừng kiếm điểm. Ân Triển rất kiên nhẫn ở cùng cậu, thỉnh thoảng dạycho đội viên và đội trưởng dã đoàn làm thơ, trao đổi quan điểm với hai người lúc trước vây xem quá hắn và Đường Du, trong chớp mắt một tháng trôi qua.

Đội viên gia tộc thỏ Mao Mao đều ỷ lại hắn, chân thành thắm thiết đề nghị:

"Đội trưởng, hay là anh chờ các anh em kiếm đủ điểm rồi cùng nhau đi ra?"

Ân Triển cười nói:

"Không được, có ta ở trong này, các ngươi mãi mãi phụ thuộc vào ta, tự mình cố gắng đi."

"..."

Đội viên nói:

"Đội trưởng anh coi Đường Đường thích tụi Mao Mao như vậy, cho bọn họ ở chung thêm mấy ngày đi?"

"Đúng đó, đừng lạnh lùng vô tình vậy mà, anh đành lòng chia cắt bọn họ à?"

Ân Triển nhìn sang khoảng sân nhỏ, ở đó có trồng một gốc cây, lúc này Đường Du đang cho thỏ ăn dưới tàng cây. Nửa năm trước bọn họ đến tân thủ thôn bắt một con thỏ cái về cho Mao Mao làm bạn, chẳng bao lâu đã sinh một ổ thỏ tai dài lông xám con, hiện giờ chúng nó đều lớn lên, một đám béo tròn vây quanh Đường Du, hình ảnh đáng yêu vô cùng.

Hắn vẫy tay:

“Đường đường, lại đây.”

Đường Du vâng lời, ngoan ngoãn chạy tới, nghe ca cậu hỏi muốn ở trong đây thêm vài ngày nữa không, chẳng nghĩ ngợi liền nói:

“Không cần.”

Trái tim đội viên tan nát:

“Tại sao? Cậu không thích tụi tôi hả?”

“Uổngcông tụi tui thích cậu như thế!”

“…”

Đường Du nhìn ánh mắt lên án của bọn họ, nhìn ca cậu xin giúp đỡ, người sau cười cười, dẫn cậu ra quảng trường tản bộ, cùng cậu trò chuyện về đề tài hay nhắc đến gần đây.

“Vậy là nếu ngươi vẫn không thức tỉnh thì vĩnh viễn không trưởng thành được, vì thế quân chủ mới đưa ngươi đến Minh giới?”

Đường Du gật đầu:

“Nhưng mẫu thân của em không đồng ý, nói đại ca của em là một vết xe đổ, bởi vì sau khi hắn ta thức tỉnh thì trở nên rất hung tàn.”

Ân Triển hỏi:

“Ngươi cũng muốn như vậy à?”

Đường Du ngẫm nghĩ:

“Ban đầu em cũng không có cảm giác gì, sau đó ở núi Côn Lôn đụng phải Địa Ma Thú, Tư Nam vì cứu em một mình dụ nó rời đi, em mới vô cùng hy vọng mình có thể trở nên mạnh mẽ, như vậy có thể cứu Tư Nam.”

Lại là Tư Nam!Gân xanhtrên trán Ân Triển co giật.

Trong lòng hắn hiểu rõ Tư Nam không cần tạo ra ảo cảnh dễ dàng vạch trần như thế để lừa gạt hắn, cho nên có thể khẳng định “Tiểu Bạch Trạch là tiểu Hoằng”, hắn thật ân hận bỏ qua cơ hội lúc đó, sớm biết như vậy hắn nên bắt tiểu Bạch Trạch về Minh giới nuôi!

Đường Du nghiêng đầu nhìn hắn:

“Ca?”

Ân Triển hoàn hồn lên tiếng trả lời, đổi đề tài khác:

“Hiện giờ ngươi chỉ nhớ được lúc vừa đến Minh giới?”

“Dạ, ngay cả cha tên cha đặt cho em cũng không nhớ, ca nói xem sau đó đã xảy ra chuyện gì?”

Đường Du rất buồn phiền. Ân Triển an ủi xoa đầu cậu, nói câu không cần phải vội vã, sau mấy ngày thăm dò, hắn có thể cảm giác ký ức của Đường Du rất chi tiết, có lẽ thật sự không phải là giả.

Hắn cùng cậu đi dạo một hồi, nhớ tới chuyện lúc nãy, hỏi:

“Ngươi rất muốn đi ra ngoài?”

“… Cũng không phải như thế. “

Đường Du nhìn trên đỉnh đầu:

“Em chỉ là muốn món đồ ở trong này.”

Ân Triển nhướng mày:

“Hửm?”

“Bọn họ đều nói người thành công đi ra ngoài, trận pháp sẽ tặng cho một món quà, em cảm thấy điều đó là thật. “

Đường Du chỉ lên trên.

“Em muốn món đồ đó, từ ngày đầu tiên đến đây em đã nghĩ như vậy.”

Ân Triển chợt khựng lại, đột nhiên nhớ ra một chuyện từ rất lâu rồi, hô hấp trong phút chốc ngừng lại.

Từ đó đến giờ hắn vẫn luôn nghĩ, kính bồ đề là thần khí, sau khi biết rõ Tư Nam sẽ gây rắc rối cho bọn họ, tại sao vẫn không thả bọn họ ra ngoài, tại sao bằng mọi giá muốn lưu bọn họ lại đây, còn không ngừng mang theo bọn họ đến các thế giới khác nhau, còn có tại sao đời trước khi Đường Du nhìn thấy chuỗi vòng ngọc lại có phản ứng lớn thế, ngày đó còn xảy ra tai nạn bất ngờ.

Tất cả đều này có thể là do… kính Bồ đề muốn đưa cho Đường Du món đồ nào đó.

Vì không để Tư Nam phá hỏng, kính bồ đề chỉ có thể đặt nó ở nơi người khác không chú ý, ví dụ như đời trước là trong két bảo hiểm của bà nội Đường, đời này lại đặt ở trong trận pháp này ý thức của Tư Nam không cách nào ra tay.

Về phần muốn trả lại cái gì, đáp án rõ ràng.

Hắn nhìn Đường Du, thấy cậu đang ngạc nhiên nhìn hướng khác, đè nén cảm xúc dâng lên trong lồng ngực thấp giọng hỏi:

“… Nhìn gì đó?”

“Nhìn tên kia.”

Đường Du nheo mắt:

“Trước kia gã đã từng lừa em.”

Ân Triển kinh ngạc, đang muốn hỏi nguyên do, đã thấy Đường Du hùng hổ xông tới đó, mấy chiêu đơn giản đánh gục người ta, hoàn toàn không bị trừ điểm.

Ân Triển:

“…”

Đường Du dẫm một chân trên ngực của đối phương, từ trên cao nhìn gã:

“Đã lâu không gặp nha thân mến.”

Thanh niên ở trên đất chính là người trước kia đã lừa gạt nguyên chủ, tên khốn khiếp làm hại nguyên chủ tự sát, gã nhìn thiếu niên lâu rồi không gặp, đang định nghĩ cách chạy thoát thân, lại từ tiếng xì xào xung quanh biết được thiếu niên là phu nhân của đội trưởng gia tộc thỏ Mao Mao, hoảng sợ tới mức mặt không có chút máu, không đợi đối phương phát tác, vội vàng thức thời đem 22 điểm đã lừa gạt người ta trả lại.

Lần trước khi Đường Du từ truyền tống trận ở trung tâm chủ thành trở về gia tộc hao tốn 10 điểm, bây giờ là 9978 điểm, hiện giờ tăng thêm 22 điểm vừa đủ luôn, cậu hoảng hốt, ngay cả một câu cũng chưa kịp nói, nháy mắt hóa thành một luồng sáng bay lên trời.

Mọi người

“= =”

Ân Triển:

“…”

Ân Triển tức giận phát điên, vội vàng trở về gia tộc căn dặn vài câu “Hậu sự”, bảo bọn họ cố gắng. Mọi người nghe được trố mắt, chưa kịp hiểu rõ đội trưởng đang làm cái gì, kế đó chợt nghe thấy hắn hátliên tiếp hai bài thần khúc, cũng bay trên trời luôn.

Đội viên:

“= =!!!”

Sau ngày hôm nay, chẳng mấy chốc toàn bộ quốc gia quy luật người cũng biết lại có hai người thành công rời khỏi, bọn họ không chỉ là một đôi tình nhân, còn phá kỷ lục thời gianngắn nhất thông qua cửa, dẫn đến linh cảm của mọi người bùng nổ, sáng tạo rất nhiều câu chuyện cảm động, bán đắt như tôm tươi.

Khi Ân Triển đến pháp trận,từ xa đã nhìn thấy Đường Du lơ lửng giữa không trung, thân thể được bao bởi tầng ánh sáng đỏ mờ nhạt, con ngươi của hắn co rụt lại, vội vàng muốn tiến lên, nhưng ngay sau đó chỉ thấy thân ảnh của cậu biến mất, ngay sau đó, bên tai vang lên một giọng nói:

“Chúc mừng qua cửa.”

Hắn nhìn qua:

“Quy luật?”

“Uh, là tôi. “

Theo lời nói vọng xuống, trong không trung chậm rãi ngưng tụ một bóng người màu vàng, đối phương thân thiết nắm chặt tay hắn.

“Tôi đã muốn tìm anh tâm sự lâu rồi,thẩm mỹ của chúng ta y chang luôn, anh có cảm giác đó không?”

Ân Triển hỏi:

“Trước đó ngươi có thể nói cho ta biết người hồi nãy đi đâu không?”

“Đi ra ngoài nha. “

Quy luật nói:

“Tôi ném đại à.”

“…”

Ân Triển nói:

“Cái gì?”

Quy luật nói:

“Ý của tôi là tôi thả cậu ấy ra ngoài.”

Ân Triển muốn mắng một tiếng “ngọa tào”, nếu hắn hiểu không sai, đời trước là thời thơ ấu của Đường Du, mà ở nơi này ký ức nhận được… Nhất định là lúc huyết mạch ác long thức tỉnh, cũng là đoạn thời gian người yêu của hắn không có lý trí nhất.

Tùy tiện ném đến một chỗ nào đó, lỡ như có chuyện gì chọc cậu khó chịu… Vậy chắc chắn sẽ chém chết người tại chỗ!

Hắn nắm lấy quy luật:

“Ngươi ném cậu ấy đến chỗ nào?”

Quy luật nói:

“… Không biết, tôi ném đại mà.”

Ân Triển:

“…”

Quy luật sắc bén nhận ra hắn bực tức, dúi quà cho hắn, chân thành tha thiết nói:

“Tôi sẽ nhớ anh, tạm biệt.”

Nói rồi tránh thoát tay hắn, ném hắn đi luôn:

Ân Triển:

"..."

38. Chương 37: Con Đường Chông Gai 1

Tên của con ta đã nghĩ ra rồi, là Nhạc Chính Hoằng

Đội trưởng cùng phu nhân đi rồi, đại trạch chìm vào tĩnh mịch.

Mọi người nghĩ đến ngay cả một câu chia tay đều chưa kịp nói, trong lòng rối bời, sau đó hỏi thăm biết được quá trình diễn ra, đồng loạt nổi giận, treo giải thưởng khắp nơi tìm kiếm gã đàn ông khốn khiếp đó, một tháng trôi qua cuối cùng cũng thành công bắt được gã đó, bọn họ không thèm để ý bị trừ điểm, đè gã ra đập hội đồng một trận, bấy giờ mới cảm thấy thoải mái.

Từ khi sự kiện phi thăng truyền ra,danh tiếng của gia tộc thỏ Mao Mao càng nổi bật hơn trước, người ngoài đều cho rằng bọn họ có bí quyết gì đó, bởi thế mỗi ngày đều có không ít người nghe danh mà đến, lăn lộn cầu xin gia nhập.

Về vấn đề thu nhận người, Thạch phó đoàn từng thương lượng cùng đội trưởng, gã vốn cho rằng theo cá tính cà lơ phất phơ của đội trưởng phỏng chừng sẽ không có hứng thú với chuyện này, nhưng làm người ta ngoài ý muốn chính là chẳng bao lâu đội trưởng đã đưa cho gã một bảng tiêu chuẩn tuyển người rất tỉ mỉ, gã vô cùng sửng sốt.

Ân Triển vừa thấy liền biết gã đang nghĩ gì, bèn hỏi:

"Có phải ngươi cảm thấy ta sẽ không thu nhận người?"

Thạch phó đoàn im lặng, gã quả thật là nghĩ như thế, hơn nữa còn nghĩ sẵn một đống lý do để thuyết phục người này.

"Chẳng qua trước giờ ta chưa gặp được ai thích hợp. "

Ân Triển nói:

"Nhưng mà dù sao cũng phải chiêu mộ thêm, nếu không sau nhiều người đi rồi, những người còn lại phải làm sao? Gia tộc mà, lúc nào cũng phải vui vẻ náo nhiệt thì mới giống cái nhà, nhưng nhớ kỹ thà thiếu không ẩu, chúng ta không cần kẻ vô dụng."

Thạch phó đoàn sắc mặt nghiêm túc:

"Tôi biết."

Hiện tại đúng là thời cơ tốt để gia tộc chiêu người, Thạch phó đoàn liền căn cứ theo bảng tiêu chuẩn của đội trưởng lưu lại tiến hành tuyển người, nội dung bao gồm kể truyện cười, ngẩng đầu với ánh trăng tru lên "Bệnh của tôi được cứu rồi " bla bla đủ loại quỷ dị.

Hai người thường cùng Ân Triển luận bàn biết được bọn Ân Triển đã rời đi, không khỏi hâm mộ ghen tỵ, thấy đám người dã đoàn vẫn như trước thường xuyên đến, nên cũng hay đến chơi, kết quả mỗi lần đều thấy đám người gia tộcthỏ mao mao đềuđiên cuồng huấn luyện, nhớ đến trước đó được Ân Triển chỉ điểm đạt được ích lợi không nhỏ, thế nên cũng sáp vào cùng luyện.

Bọn họ mỗi người đều có gia tộc riêng, hơn nữa đều có tiếng, hai người hợp lại, gọi vài người trong gia tộc đến, lấy tiêu chuẩn "Có thể đánh bại hoàng kim thú" để huấn luyện bọn họ, cho nên từ nay về sau, gia tộc thỏ Mao Mao mở lớp ngoài căn bản dạy làm thơ, lại bổ sung thêm một khóa huấn luyện ma quỷ.

Đội viên tuy rằng mỗi ngày đều bị thao luyện đến chết đi sống lại, nhưng không một câu oán giận, bởi vì ngày không có đội trưởng cùng phu nhân rất nhàm chán, bọn họ đều hy vọng mau chóng thông quan để gặp lại đội trưởng, giống như lúc ban đầu khi gia nhập đã nói, ra đến bên ngoài bọn họ vẫn là một gia tộc.

Bọn họ tin tưởng chỉ cần cố gắng, ngày đó sẽ nhanh đến thôi.

Đường Du trước kia là người bình thường, lễ vật của quy luật chính là mở ra thiên phú cho cậu, kèm theo dị năng, nhưng trong lúc tiếp thu năng lượng đó, cậu nhận ra một cỗ khí tức quen thuộc khác, nhất thời ý thức chìm vào trong vực sâu.

Khi mở mắt ra, trước mặt là một mảnh đất đỏ sẫm, bốn phía bao bọc bởi sương mù, vô cùng yên tĩnh, đúng lúc này, bên trong đột nhiên nhảy ra một con mãnh thú hung ác, há mồm lao về phía cậu. Cậu vội vàng né tránh, ngay tức thì cảm thấy bả vai tê rần, máu ngay lập tức tràn ngập ra.

Cậu nghe được tiếng mình kêu rên, lảo đảo lui về phía sau, nắm chặt chuôi kiếm cảnh giác nhìn xung quanh.

Đường Du nhớ ra rồi.

Đây là khi cậu ở Du Li chi cảnh.

Mãnh thú liếm láp vết máu trên miệng, gầm lên một tiếng lại tiếp tục nhào qua cậu. Cậu lập tức nâng kiếm lên ngăn cản, nhưng khoảng thời gian này cậu vẫn chưa có kinh nghiệm, thoáng cái cánh tay đã bị xé đứt.

"Phốc!"

Máu tươi tuôn ra tung tóe.

Cậu cảm thấy thân thể dường như bị mất thăng bằng, lảo đảo ngã về bên cạnh, một lát sau mới cảm nhận được cơn đau đớn không ngừng xông đến, cậu hét lên thảm thiết:

"A a a a!"

Không không không, phụ thân nói đây là ảo cảnh, tất cả đều là ảo giác!

Tay không bị đứt, vẫn còn trên người, vẫn còn trên người ——!

Đầu óc Đường Du như ù đi, giữ chặt bả vai đang chảy máu xối xả, dùng hết sức lực mới đè nén cảm xúc muốn lăn lộn, không ngừng thôi miên chính mình cánh tay vẫn còn đó, ra sức thử hoạt động, cuối cùng khi mãnh thú lại lao đến cánh tay một lần nữa mọc ra, cậu không rên một tiếng nắm lấy kiếm đâm qua.

Mãnh thú không kịp thu thế trực tiếp đánh vào mặt trên, sau đó dần dần nứt ra thành từng mảnh nhỏ, biến mất không còn dấu vết.

Đường Du chưa hết hoảng sợ, ngồi bệt dưới đất thở hổn hển, một lát sau sờ sờ cánh tay mất mà có lại, òa khóc:

"Hu hu hu con muốn về nhà, mẫu thân, Tư Nam…"

Cậu khóc được một lúc, nhớ tới lời phụ thân nói tộc ác long tộc không có kẻ yếu đuối, lại nghĩ tới cảm giác bất lực khi đụng phải Địa Ma Thú, nhịn không khóc nữa, mũi nghẹn ngào sụt xịt, lau nước mắt, ôm kiếm đứng lên tiếp tục đi về phía trước.

Mảnh đất đỏ sẫm trong ảo cảnh không phải là không hề biến đổi, cậu đi một lát, chỉ thấy sương mù tan hết, lộ ra bãi cỏ mênh mông, gió thổi ấm áp, tiếng chim lảnh lót,hoa nở rực rỡđẹp như khung cảnh trên núi Côn Lôn. Hai mắt của cậu sáng ngời, bổ nhào qua đó lăn qua lăn lại hưởng thụ, bỗng nhiên đụng phải vật gì, giật mình nhìn xem, phát hiện đó là một con rắn lục cực lớn, cái đầu ước chừng to gấp hai lần hoàng kim mãng, lúc này nó đang cuộn tròn thân thể, phun ra xà tín âm trầm nhìn cậu.

"Má ơi ——!"

Cậu run rẩy móng vuốt bò dậy, ôm kiếm bỏ chạy.

Con rắn nhanh chóng đuổi theo, bộ dáng như muốn cắn chết cậu.

"A a a a không không không!"

Đường Du mặt trắng như tuyết, điên cuồng chạy về trước, trong đầu vô thức hiện lên bóng dáng người nào đó, khóc nức nở:

"Ân Triển cứu em hu hu hu hu!"

Đương nhiên là Ân Triển sẽ không xuất hiện, cậu chỉ phải nhận mệnh bị rắn đuổi chạy toán loạn, trong lúc không cẩn thận bị cắn trúng cổ chân, cảm giác cả người đều run lên, hô hấp cũng càng khó khăn, cuối cùng ngã nhào trên mặt đất, giãy dụa muốn bò về phía trước.

Trong nháy mắt con rắn đã đuổi đến nơi, nó dùng sức quấn chặt cậu. Đường Du biết cho dù sợ cũng sẽ bị ăn, nắm kiếm đâm lung tung vào nó. Đại xà bị đau mà gào thét phẫn nộ, thân thể không ngừng co xiết. Đường Du cực kỳ sợ hãi, nhưng ý chí sinh tồn khiến cậu có thêm chút sức lực, điên cuồng đâm chém nó.

Hai bên lăn trên cỏ giằng co hơn nửa ngày, cuối cùng con rắn dần dần kiệt sức chết đi. Đường Du cả người đầy máu, run rẩy ngồi ở đó nhìn nó biến mất, nhịn không được lại nức nở mấy tiếng, thấy mặt cỏ cũng bắt đầu biến hóa, nghẹn ngào thút thít đứng lên, cầm kiếm sợ hãi nhìn bốn phía chung quanh, đột nhiên nghe thấy phía sau truyền đến tiếng bước chân, vội vàng quay đầu nhìn, đồng tử chợt co rụt.

Mãnh thú trước mắ tcao gần nửa người, bộ dáng dữ tợn khủng bố, nhìn rất ghê người, bước chân cậu lui về sau:

"Đừng.... Đừng tới đây."

Mãnh thú quan sát theo dõi cậu, chắc là cảm thấy có thể ăn, lập tức phong qua chỗ cậu. Đường Du quay đầu bỏ chạy, ngay sau đó bị một chân của nó dẫm ngã trên mặt đất, nó hung ác cắn xé cậu.

"A a a a!"

Mãnh thú vẫn đạp lên người cậu, nhai nuốt miếng thịt trong miệng, lại cắn thêm một miếng, lúc này từ bên cạnh lại có một con dã thú chạy đến, cắn vào bắp chân của cậu. Đường Du toàn thân đau đớnco rúm, hai tay cào trên mặt đất, lực đạo mạnh đến ngay cả móng tay đều bật máu, hoàn toàn không cách nào suy nghĩ đây là thật hay là ảo giác.

Ý thức dần dần trôi xa, trước khi hoàn toàn hôn mê, cậu dường như trở về núi Côn Lôn,có điểm tâm thật ngon của An Quân làm, cậu vui vẻ chạy đi tìm Tư Nam, Tư Nam đứng dưới con suối nhỏ quay đầu lại nhìn cậu, nụ cười vẫn ôn hòa nhẹ nhàng, mà đằng sau cách đó không xa là một cái đầu to như ngọn núi của Địa Ma Thú.

Không ——!

Cậu mở choàng mắt, cầm lấy kiếm ở bên cạnh vung ra, nhân lúc chúng nó tránh né xoay người nhảy lên, cảm thấy máu toàn thân đang sôi trào, xông lên trước trước chiến đấu với chúng nó..

Cảm giác này giống khi đối đầu với Địa Ma Thú, sức mạnh trong cơ thể dường như không bao giờ hết, cậu nhẹ nhàng chém chết chúng nó.

Vết thương trên người sớm đã biến mất, như chưa từng xuất hiện, cậu thở hổn hển, ngây ngốc nhìn hai tay của mình, thầm nghĩ phải chăng huyết mạch đã thức tỉnh rồi, vậy là cậu có thể đi ra ngoài, nhưng lập tức phát hiện vẫn chưa chấm dứt, bởi vì trạng thái của cậu không kiên trì được bao lâu, lại bị mãnh thú đuổi bắt hốt hoảng bỏ chạy, sau đó lại bị bức ra long huyết, phẫn nộ xử lý chúng nó, lại tiếp tục chạy thoát thân.

Ngoài dã thú, nơi này còn có rất nhiều ma vật mang hình dạng người, có con thấy không rõ mặt mũi, có con thì nhìn thấy rõ, điểm giống nhau là chúng đều muốn lấy mạng cậu. Cậu không thể nhớ rõ mình đã phải chịu bao nhiêu vết thương trí mạng, tứ chi thân thể bị cắt đứt cắn xé bao nhiêu lần, lại càng không nhớ rõ bản thân mình giết chết bao nhiêu ma vật dã thú, chỉ biết là mọi việc không ngừng tuần hoàn, cậu chỉ có chạy liên tục, chạy mãi chạy mãi.

Cậu cảm thấy dường như đã qua rất lâu rồi, mà hình như cũng không lâu như thế, thường xuyên giao chiến khiến cho cậu chết lặng, phản ứng đầu tiên nhìn thấy mãnh thú thay đổi từ chạy trốn biến thành chủ động nghênh địch.

Nhưng cậu nhanh chóng nhạy bén phát hiện đối thủ trở nên mạnh hơn, lực công kích tăng cao, cậu lại phải hứng chịu nhiều vết thương hơn, cuối cùng có một lần trong lúc sơ ý bị móng vuốt sắc nhọn của đối phương xé rách lồng ngực.

Cậu muốn lui về phía sau, lại bị thân thể khổng lồ của dã thú chặn đánh, lập tức phun ra một ngụm máu, suy sụp ngã quỵ.

Dã thú khắp nơi dồn dập vây lại đây, một con trong đó cắn đứt cổ tay của cậu, ngay cả kiếm cũng không thể cầm lấy được nữa. Cậu ngửa đầu nhìn lên bầu trời u ám, bên tai truyền đến tiếng chúng nó cắn xé gặm nhắm thân thể mình, trong lòng chợt dâng lên luồng phẫn nộ điên cuồng không cách nào đè nén.

Đau quá.

Tại sao lại đau như vậy?

Tại sao lúc nào cũng phải đau như vậy?!

Cuộc sống như thế bao giờ mới chấm dứt?

Tại sao bọn chúng không buông tha cho cậu?

—— Nếu đã không thể chấm dứt, vậy ta sẽ giết cho đến khi chúng bây không còn dám ló đầu ra!

Suy nghĩ quay cuồng trong đầu cậu, sau đó nghe thấy một tiếng nhỏ vang lên, như là âm thanh vỡ vụn của tấm lá chắn ở trong lòng. Cậu cảm thấy vết thương trên người nhanh chóng khỏi hẳn, vội vàng nhảy lên, nắm chặt kiếm không chớp mắt nhìn chúng nó trừng trừng, không cho chúng nó cơ hội phát tác lập nâng kiếm lên, chém chết chúng nó, kế đó lao đến con dã thú gần nhất, quét ra một kiếm cắt rụng đầu nó.

Cái đầu rơi trên mặt đất, lăn lông lốc mấy vòng mới dừng lại, cậu vẩy đi máu dính trên thanh kiếm, nhìn đám quái vật còn sót lại.

Lần này thi thể của mãnh thú bị giết chết không biến mất, cậu bước qua máu tươi tụ lại như suối, nhanh chóng phóng về phía trước.

Trên đường đi liên tục chém giết, cho đến khi bạch y bị nhiễm hồng, chung quanh thi thể ngổn ngang chồng chất, cậu rất hài lòng, khóe miệng khẽ nhếch, ngoắc ngón tay gọi con ma vật cách đó không xa:

"Kế tiếp."

Bầu không khí xung quanh chết lặng, một lát sau, những bóng dáng chen chúc nhau đồng loạt khuất phục nằm sấp xuống, run rẩy qùy xuống trước mặt cậu.

"Ta không cần các ngươi thần phục, các ngươi…"

Đường Du cười cười, sát khí bắn ra bốn phía:

"Phụ trách chết là được."

Sau khi quân chủ Du Li chi cảnh rời đi không kềm được nhớ lại bộ dáng đáng yêu mềm mại của đứa con trai nhỏ, nghĩ đến sau này không còn nhìn thấy được nữa, ít nhiều cũng có chút tiếc nuối, nghĩ bụng đáng lý ra lúc đó phải nựng cho đã, nhưng lúc tưởng tượng ra hình ảnh đó, lại không cách nào đem mình gắn vào được, thôi không nghĩ nữa.

Nhạc Chính Tiêu từ bên ngoài lắc lư trở về, nhìn quanh quất:

"Phụ thân, ta nghe nói ngươi đón đệ đệ về rồi, nó đâu?"

Quân chủ nói:

"Ở trong ảo cảnh."

Nhạc Chính Tiêu hơi ngạc nhiên:

"Sao lại vô đó nhanh vậy?"

"Nó không giống ngươi."

Quân chủ nói:

"Ngươi từ nhỏ đã sống và huấn luyện ở đây, quen thuộc hoàn cảnh nơi này, việc thức tỉnh có thể từ từ, nhưng bản thân nó đã tự giải khai một lần, không thể ngừng lại, càng chậm chạp sẽ có hại cho thân thể của nó."

Nhạc Chính Tiêu gật đầu, chuẩn bị trở về phòng, trước khi đi lại hỏi:

“Ảo cảnh đó rất lợi hại, cha chắc chắc nó không có việc gì?”

Quân chủ nói:

“Nó là con ta.”

Nhạc Chính Tiêu không nhiều lời nữa, xoay người rời đi.

Đại điện chìm vảo yên tĩnh, quân chủ im lặng một hồi, chung quy vẫn không yên lòng, nên muốn đến đó xem sao, lúc này thấy có thủ hạ chạy vào thông báo, nói là Bạch Trạch đến, hắn hơi sửng sốt, còn tưởng là mình nghe lầm.

Từ khi xảy ra việc của tiểu Tiêu, Bạch Trạch đã không thích nơi này, mấy năm qua số lần đến đây có thể đếm được trên đầu ngón tay, hắn không khỏi nhớ đến lúc trước mình đã nói tiểu Tiêu trở thành như vậy là do thiếu thốn tình thương của mẹ —— đương nhiên, hắn chẳng qua là nói bừa —— không nghĩ tới Bạch Trạch vẫn luôn ghi nhớ, hiện tại rõ ràng là đến chiếu cố con trai nhỏ.

Trong lòng hắn thật cao hứng, sắc mặt thì cứ như thường ra ngoài nghênh đón, nghe Bạch Trạch hỏi tình huống của con út, bèn nói cho hắn biết đang ởtrong ảo cảnh. Bạch Trạch cũng đã nghe qua ảo cảnh đó, hỏi:

“Đi bao lâu rồi?”

“Vừa về đến là vào ngay “

Quân chủ nói.

“Chắc được hai canh giờ.”

Bạch Trạch lãnh đạm mà ừ một tiếng.

Quân chủ hỏi:

“Ta đang muốn đến đó xem thử, ngươi có đi không?”

Bạch Trạch lại ừ một tiếng, quân chủ nghĩ thầm quả nhiên là đến vì con trai nhỏ, thật sự là nghe lời. Hắn khống chế được không lộ ra vẻ mặt đắc ý, lạnh lùng đi trước dẫn đường, kết quả còn chưa đến nơi, đột nhiên phát giác một cỗ khí tức mạnh mẽ ngang tàng truyền đến, càng đi về trước càng cảm thấy nồng đậm.

Hai người liếc nhau, nhanh chóng đuổi đến nơi, phát hiện ảo cảnh bị sương trắng bao phủ, hoàn toàn không nhìn rõ tình huống bên trong. Bọn họ chỉ có thể đi về phía trước, sau khi đi được hơn mười bước chỉ thấy mảnh đất vốn đỏ sẫm nay đã nhuộm đầy máu tươi, bãi máu liên tiếp nối liền một chỗ, cơ hồ không có điểm dừng.

Bạch Trạch nhíu mày:

“Tại sao thi thể không biến mất?”

“Bởi vì ảo cảnh đã bị nó khống chế. “

Quân chủ đáy lòng nặng nề, bước nhanh chân hơn.

“Nó không muốn để cho chúng nó biến mất rồi lại xuất hiện, cho nên dùng ý niệm khống chế ảo cảnh.”

Bạch Trạch mãnh liệt nhìn hắn:

“Việc đó có thể làm được?”

Quân chủ nói:

“Quả thật lúc này nó đã làm được.”

Bạch Trạch mấp máy môi, đi theo hắn bước qua thi thể rải rác khắp nơi hướng về phía trước, cuối cùng nghe được chút động tĩnh, vội vàng đi qua, đập vào mắt là cảnh con trai nhỏ giơ kiếm từ chính giữa một ma vật hình người bổ xuống, máu tươi thoáng chốc văng đầy người, từ từ nhỏ xuống trên y phục vốn đã ướt đẫm, tụ lại thành một bãi quanh chân.

Cậu chẳng hề để ý liếm khóe miệng, chuẩn bị giết tiếp.

Quân chủ trầm giọng nói:

"Dừng tay."

Đường Du hơi khựng lại, nhìn về phía bọn họ, con ngươi đỏ sẫm, cười cười:

"Phụ thân, mẫu thân."

Quân chủ nói:

"Đi, theo ta đi ra ngoài."

"Bây giờ?"

Đường Du nói:

"Ta vẫn chưa chơi đã, hay là các ngươi đi trước đi."

Quân chủ nhìn trạng thái này của cậu, trái tim lạnh lẽo. Bạch Trạch vốn có thành kiếnđối với huyết mạch của tộc ác long bọn họ, hiện giờ con trai út lại trở thành như thế, chỉ sợ về sau Bạch Trạch sẽ không chịu cùng hắn sinh con.

Bạch Trạch không chú ý hắn, chỉ mở miệng gọi:

"Đường Đường, dừng tay."

Đường Du tức giận chưa tiêu hết, dự định đem toàn bộ vết thương mà bọn chúng gây ra cho cậu báo thù, thốt lên bảo không, lao tới hai con mãnh thú phía trước, một kiếm diệt gọn.

Từ nhỏ đến lớn đây là lần đầu tiên Đường Đường không nghe lời hắn nói, lúc này Bạch Trạch lạnh lùng nhìn quân chủ, người sau bị hắn nhìn càng thêm chột dạ, nghiêm mặt đi qua đó, ra tay đánh con trai nhỏ ngất xỉu. Ảo cảnh nhất thời khôi phục, máu trên người đứa con út đều biến mất, vẫn là bộ bạch y như khi vừa tiến vào.

Hai người sóng vai đi ra ngoài, sau một lúc im lặng, quân chủ thản nhiên nói:

"Nó vừa mới thức tỉnh, sẽ như vậy là bình thường, về sau ngươi ở cùng nó nhiều hơn thì tốt rồi."

Bạch Trạch hỏi:

"Tại sao nó có thể khống chế ảo cảnh?"

Quân chủ nói:

"Khi thức tỉnh sẽ phát sinh rất nhiều nhân tố khác nhau, có mạnh có yếu, không có gì đâu."

Bạch Trạch không hề động mà nhìn hắn.

Quân chủ nói:

"… Nó đã hoàn toàn thức tỉnh."

Bạch Trạch biểu tình khẽ thay đổi.

Hắn đương nhiên biết ý nghĩa của việc hoàn toàn thức tỉnh, hai đứa con trai đều là máu lai, sau khi thức tỉnh sẽ có sự hạn chế nhất định, bình thường chỉ thức tỉnh được tám chín phần, tỷ lệ có thể hoàn toàn thức tỉnh rất thấp, nhưng một khi phát sinh, có khả năng sẽ vĩnh viễn duy trì hình thái ác long, đây chưa phải điều quan trọng nhất, quan trọng là tính cách sẽ không khác gì ác long—— tàn bạo, khát máu, nóng giận thất thường, bất chấp đạo lý.

Hắn hỏi:

"Tại sao lại như vậy?"

"Có lẽ liên quan đến lần đầu nó tự mình thức tỉnh, dẫn đến nó tiếp thu khá nhanh, cho nên toàn bộ khai hỏa "

Quân chủ phỏng đoán nói, nhìn về phía hắn.

“Nếu ngươi sớm đồng ý để ta đưa nó đến đây, chưa chắc sẽ trở nên như vậy.”

Bạch Trạch im lặng không nói.

Quân chủ nhân cơ hội nói:

“Nhưng dù sao từ đó đến nay nó vẫn sống cùng ngươi,bây giờ ngươi ở cạnh nó nhiều, có lẽ sẽ khiến nó Bạch Trạch bên này phát triển.”

Bạch Trạch không trả lời, nhưng quân chủ hiểu rất rõ hắn, vừa nhìn đã biết hắn đồng ý ở bên cạnh con trai nhỏ, lập tức cao hứng, banh mặt trở về cung điện ômcon trai nhỏ vào phòng ngủ, nói rõ thân phận của con cho thủ hạ, ra lệnh bọn họ phải chiếu cố tốt, rồi mang theo Bạch Trạch đi ra ngoài.

Đường Du ngủ cũng không lâu lắm, khi tỉnh dậy vừa vặn kịp giờ ăn cơm chiều. Cậu chậm rãi ngồi dậy, nhìn chung quanh một vòng mới xuống giường đi ra ngoài, hỏi người canh giữ ở ngoài cửađây là nơi nào, được cho biết đây là cung điện của phụ thân:

“Kiếm của ta đâu?”

Thủ hạ nhanh chóng mang đến, cung kính đưa cho cậu.

Đường Du nhẹ nhàng vuốt ve chuôi kiếm, đảo mắt đánh giá cảnh vật chung quanh, phát hiện người bên cạnh cúi đầu lén lút nhìn cậu, dường như cảm thấy ngạc nhiên, lười biếng hỏi:

“Trên mặt ta dính gì à?”

Thủ hạ vội vàng thu hồi tầm mắt:

“Không, không có.”

“Không có thì đừng nhìn bậy, ngươi cứ nhìn chằm chằm khiến ta nhớ tới cái lũ trong ảo cảnh, sau đó sẽ nhịn không được muốn cắt vài miếng thịt từ trên người của ngươi. “

Đường Du mỉm cười mà nhìn gã:

“Hiểu không?”

Thủ hạ chỉ cảm thấy trên người cậu tà khí nồng đậm, trong mắt còn mang theo sát ý, trong lòng run lên, vội vàng vâng dạ.

Đường Du ừ một tiếng, chậm rì rì ra tiểu viện.

Khi quân chủ đến thấy con trai út đã tỉnh rồi, đang rủ mắt nhìn đàn cá trong cái ao bên cạnh, dáng vẻ thờ ơ. Trong đầu của hắn vô thức hiện lên hình ảnh khi cậu mặc hồng y đứng ở trong biển máu, đi đến bên cạnh cậu, im lặng một lát mới nói:

“Tên của con ta đã nghĩ ra rồi, là Nhạc Chính Hoằng.”

Đường Du không quan tâm:

“Uh.”

Quân chủ biết cậu vừa thức tỉnh, chưa tìm được thứ gì làm cho cậu cảm thấy hứng thú, cũng không ngại thái độ của cậu, dẫn cậu đến nhà ăn dùng cơm. Bạch Trạch cùng Nhạc Chính Tiêu cũng lục tục tiến vào, đồng loạt nhìn cậu. Đường Du lên tiếng chào hỏi, cúi đầu bắt đầu ăn cơm.

Nhạc Chính Tiêu nghĩ bụng nhìn bình thường mà, thân thiết đi qua muốn vỗ vai cậu, nhưng lập tức bị cậu né tránh.

Đường Du đối với hắn có bóng ma tâm lý, không thích hắn lại gần, thấy hắn vẫn muốn vỗ thì vươn tay chế ngự:

“Muốn chết?”

Nhạc Chính Tiêu sâu sắc cảm thấy uy tín đại ca đã bị khiêu chiến, thầm nghĩ không đáng yêu dễ dụ như tiểu Bạch Trạch chút nào, cười nói:

“Ngươi có thể làm gì ca? Ngoan ngoãn kêu một tiếng ca, ca mua kẹo cho ngươi ăn, dẫn ngươi đi chơi, ha?”

Đường Du nhìn hắn chằm chằm, mỉm cười nói:

“Đại ca.”

Nhạc Chính Tiêu thoáng chốc cảm thấy toàn thân thỏa mãn, đang muốn xoa đầu cậu, nhưng chỉ trong nháy mắt, đệ đệ nhà mình lại nắm thật chặt bả vai của hắn, sau đó chỉ nghe vang lên hai tiếng “Răng rắc” giòn tan, hắn lập tức gào rú.

Quân chủ:

“…”

Bạch Trạch:

“…”

Đường Du bình tĩnh tiếp tục ăn cơm, giống như người làm tay đại ca cậu trật khớp không phải là cậu, hắn chỉ bàn đồ ăn trước mặt, nói:

“Món này ăn ngon, bữa sau ta muốn ăn nữa.”

Quân chủ nói:

“… Được.”

Nhạc Chính Tiêu bùng nổ, vén tay áo muốn đập người nào đó một trận, nhưng bị Bạch Trạch dùng sức đè xuống, đành phải tạm thời bỏ qua. Bạch Trạch đi đến ngồi xuống bên cạnh con trai nhỏ, âm thầm đánh giá vài lần, khi cậu nhìn qua thì nói:

“Ngày mai cùng ta về núi Côn Lôn.”

Giấc mộng “Một nhà bốn người có thể cùng sống chung ở nơi này.” lúc ban ngày của quân chủ trong nháy mắt vỡ nát, cái trán nhảy dựng, muốn phản đối nhưng lại biết thời cơ chưa đến, nên không lên tiếng. Đường Du hiện giờ cái gì cũng không thèm quan tâm, đương nhiên không có ý kiến, ừ một tiếng.

Bữa cơm coi như cũng khá hòa thuận, sau khi ăn xong bọn họ trò chuyện đôi câu rồi từng người đi nghỉ ngơi.

Tuy rằng kế hoạch của Bạch Trạch rất tốt, nhưng đêm đó lại bị một việc quan trọng phải trở về, quân chủ nghe nói chuyện nghiêm trọng nên cũng đi theo, trước khi đi còn không quên gọi con trai lớn đến, dặn hắn nhất định phải chăm sóctốt đệ đệ, khiến đệ đệ của hắn tích cực hướng về cuộc sống phía trước, ngàn vạn lần đừng phát triển theo hướng xấu.

Hắn trầm giọng nói:

“Chuyện ban ngày không thể trách nó, tính tình nó bây giờ không tốt, ngươi phải nhường nhịn nó.”

Nhạc Chính Tiêu gật đầu:

“Ta biết.”

Quân chủ vẫn lo lắng, dặn dò thêm vài câu, nghe hắn cam đoan sẽ đối xử tốt với đệ đệ lúc này mới rời đi.

Vì thế ngày hôm sau khi Đường Du mở mắt, đã thấy đại ca cậu ôm đến một con bạch nhung thú chỉ đặc biệt có ở Minh giới, để nó chạy long nhong trong phòng, hỏi:

“Thích không? Đây là thú cưng ta nuôi, cho ngươi, để nó cùng ngươi trưởng thành.”

Đường Du quét mắt:

“Thịt trên đùi rất nhiều.”

“…”

Nhạc Chính Tiêu yên lặng một chút, bình tĩnh ôm nó lên, xoay người đi ra ngoài giao cho thủ hạ, dặn dò bọn họ nhanh chóng ôm đi nơi khác tuyệt đối đừng để cho đệ đệ của hắn nhìn thấy, sau đó lại quay trở về phòng, thân thiết nói:

"Đi nào, ta dẫn ngươi đi dạo chơi Minh giới, cảm thụ sinh hoạt cuộc sống."

39. Chương 38: Con Đường Chông Gai 2

Nhạc Chính Tiêu nghiêm túc nói: "Để cho ngươi cảm nhận tình thương của ca ca dành cho ngươi"

Nhạc Chính Tiêu dẫn đệ đệ của hắn đến một nơi gọi là Khinh Ngữ Lâu.

Hai người vẫn chưa bước vào đại sảnh, đã thấy một vị phụ nhân diễm lệ mỉm cười ra đón:

"Tiêu thiếu gia, lâu rồi không thấy ngài đến đây nha."

Tiếng nói vừa dứt, mấy cô nương trẻ tuổi xinh đẹp cũng phát hiện ra Nhạc Chính Tiêu, cũng nở nụ cười đi đến.

Đường Du im lặng liếc nhìn tên nào đó.

Cậu đã sớm phát hiện ca cậu không đáng tin lắm, không nghĩ tới có thể không đáng tin đến mức độ này. Tuy cậu chưa từng đi qua thanh lâu, nhưng trước đây xem không ít sách, tự nhiên biết sự tồn tại của thanh lâu, cho nên cái đại ca cậu gọi là hưởng thụ cuộc sống chính là dẫn cậu đi dạo kỹ viện?

Lúc này Nhạc Chính Tiêu đã cùng vài vị thiếu nữ trò chuyện, dáng vẻ ôn hòa điềm đạm, các nàng nhìn đều rất thích thú.

Nhưng so sánh thì độ tồn tại của người bên cạnh vẫn mạnh hơn, thiếu niên này diện mạo xinh đẹp, vẻ mặt thờ ơ lạnh nhạt, dường như chẳng thèm để ý bất cứ việc gì, nhưng trên người lại mang một cỗ tà khí bức người, chỉ cần đứng ở nơi đây không ai có thể bỏ qua cậu, các nàng cũng không kềm được nhìn nhiều lần.

Phụ nhân diễm lệ đã sớm chú ý đến cậu, cười hỏi:

"Tiêu thiếu gia, vị này là?"

"Là đệ đệ của ta, tên tiểu Hoằng, các ngươi gọi nó Hoằng thiếu gia là được, lúc trước nó vẫn luôn sống cùng mẫu thân của ta, gần đây mới vừa đến Minh giới, các ngươi cần phải tiếp đãi nó cho thật tốt. "

Nhạc Chính Tiêu nói rồi nhìn sang đệ đệ, đang muốn giới thiệu một chút chỉ thấy đệ đệ hắn đạp qua một cước, vội vàng né tránh:

" Ngươi làm gì thế?"

Đường Du mặc kệ hắn, xoay người bỏ đi.

Nhạc Chính Tiêu đuổi theo giữ chặt cậu, còn không có mở miệng chỉ thấy cậu phản thủ tung ra một quyền, lập tức nắm lấy cổ tay của cậu:

"Ngươi nổi điên cái gì? Ta cho ngươi biết, nếu không phải phụ thân bảo ta phải chăm sóc ngươi cho tốt, ta đã sớm đập ngươi rồi!"

Đường Du nheo mắt, giọng nói tràn ngập khiêu khích:

"Ngươi đánh thắng được ta?"

"Ngươi cảm thấy sao?"

Nhạc Chính Tiêu buông tay ra, vén tay áo muốn cho cậu biết ai mới là đại ca, lại bị phụ nhân đi đến ngăn cản, phụ nhân vội vàng hoà giải:

“Hai vị thiếu gia xin bớt giận, chắc chỉ là hiểu lầm thôi.”

“Hiểu lầm cái gì chứ, thằng nhóc này chính là thiếu đòn…”

Nhạc Chính Tiêu nói được một nửa đột nhiên ý thức được vấn đề, nhìn đệ đệ hắn, hỏi:

“Ngươi cho rằng đây là thanh lâu?”

Đường Du nhướng mày:

“Lẽ nào không phải?”

“Tất nhiên không phải, ta lớn như vậy còn chưa có đi qua thanh lâu đâu, càng không thể mang ngươi đi. “

Nhạc Chính Tiêu nói:

“Đây là nơi nghe cầm, đi thôi.”

Đường Du hoài nghi nhìn hắn, đành miễn cưỡng theo hắn đi vào.

Hai người chọn nhã gian trên lầu, ngồi xuống nhuyễn tháp, chẳng bao lâu các nha hoàn nối đuôi nhau tiến vào, bưng tới trái cây trà, trà bánh rồi điểm hương, tiếp theo đó là hai vị thiếu nữ một vàng một phấn bước đến, các nàng ôm theo cầm vàsáo, mỉm cười hành lễ, ngồi xuống bắt đầu diễn tấu.

Tiếng đàn trầm bổng, tiếng sáo du dương, hương thơm thoang thoảng lượn lờ, hết thảy đều khiến tinh thần của người ta không tự chủ được thư giãn. Nhạc Chính Tiêu thấp giọng giáo dục đệ đệ hắn:

“Sau này nếu rảnh rỗi thì đến đây nghe vài khúc, nung đúc tình cảm, tu thân dưỡng tính.”

Đường Du không tỏ ý kiến, kiên nhẫn nghe một lúc, đứng lên.

Nhạc Chính Tiêu hỏi:

“Đi đâu?”

Đường Du nói:

“Rất chán.”

Nhạc Chính Tiêu nói:

“… Không hay à?”

“Không có cảm giác.”

Đường Du nói xong liền đi, Nhạc Chính Tiêu vô thức muốn theo, nhưng lại muốn nghe xong ca khúc, do dự trong chốc lát, dặn đệ đệ ngồi chờ hắntại đại đường, đừng chạy lung tung, nghe đệ đệ đáp ứng, thì bắt đầu chuyên tâm nghe khúc, nhâm nhi thưởng thức tách trà.

Đường Du từ từ bước xuống lầu, chọn vị trí gần cửa sổ, chống cằm nhìn ra phía ngoài, hoàn toàn không để ý tới tầm mắt của kẻ khác nhìn mình.

Vị phụ nhân lúc nãy tò mò, vốn định đến trò chuyện vài câu, lại trông thấy có vài vị khách nhân đến, hơi sửng sốt, cười nói:

“Nhị gia, sao hôm nay lại có thời gian đến chỗ của chúng ta chơi, mau mời vào.”

Nam nhân đi đầu toàn thân toát ra vẻ đáng khinh, cũng không thèm nhìn nàng, hướng ánh mắt đến thiếu niên trong góc, trong đáy mắt không hề che giấu hứng thú, hiển nhiên là vô tình nhìn thấy ở bên ngoài mới tiến vào. Phụ nhân trong lòng hoảng hốt, chưa kịp ngăn cản đã thấy hắn đến bên cạnh thiếu niên, ngồi xuống hỏi:

“Hình như ta chưa từng thấy ngươi, ngươi là người nơi nào?”

Đường Du liếc nhìn cái tay khoát lên trên vai mình, giương mắt nhìn gã và đám người theo sau.

“Đừng sợ, những kẻ này đều là thủ hạ của ta, sẽ không tổn thương ngươi. “

Nam nhân thô bỉ nhìn cậu, chỉ cảm thấy khi lại gần càng xinh đẹp hơn nhiều, liếm liếm khóe miệng:

"Ngươi tới nơi này thăm người thân hay là đi chơi? Nhị gia mang ngươi đi chơi được không?"

Đường Du lại nhìn gã, cong môi mỉm cười.

Đồng tử của nam nhân không ức chế được co lại, hô hấp trong nháy mắt nặng nề.

Nhạc Chính Tiêu lúc này vẫn đang thích chí nghe khúc, đột nhiên nghe thấy dưới lầu truyền tiếng hét thảm thiết, sau đó là một trận ồn ào náo loạn, trong lòng bỗng nhiên có dự cảm không tốt, vội vã đứng dậy đi ra ngoài, mới vừa đi tới cầu thang đã thấy một người nghiêng ngã chạy lên:

"Tiêu thiếu gia, không không không tốt …"

Trước tiên hắn cố giữ cho mình bình tĩnh, rồi mới hỏi:

"Có phải đệ đệ của ta không? Nó thế nào?"

Người tới nói:

"Cậu ấy chém Hách nhị thiếu ở thành đông rồi!"

"Họ Hách kia đến cầm lâu làm gì?"

Nhạc Chính Tiêu hơi kinh ngạc, vừa nói vừa đi xuống dưới, tiếng hét thê thảm lại vang lên, ngay sau đó một bóng người bay qua, nện rầm lên trên tường, chết ngất.

Nhạc Chính Tiêu:

"…"

Đại đường một mảnh hỗn loạn, bàn ghế lật ngược, máu nhuộm đỏ trên tường và mặt đất, Đường Du cầm nắm kiếm đứng ở chính giữa, long tức mãnh liệt khủng bố từ người cậu phóng ra không chút kiêng dè, áp lực đè ép làm người ta không thể thở được. Nằm trước mặt cậu là một người máu me đầm đìa, hai cái cánh tay đã bị cắt đứt, máu không ngừng chảy ra, ngoài ra chung quanh còn vài người nằm, lăn lộn rên la.

Nhạc Chính Tiêu thoáng im lặng, bình tĩnh bước qua người nằm trên đất đi đến bên cạnh cậu:

"Chuyện gì vậy? Trước khi xuất môn ta không phải đã dặn ngươi nên thu liễm khí tức à?"

Bộ tộc ác long của bọn họ thống trị toàn bộ Du Li chi cảnh, địa vị ở Minh giới rất cao, lai tăng thêm một số tin đồn đẫm máu, khiến cho mọi người đều rất sợ bọn họ, nếu không che giấu một chút thì không có cách nào thoải mái ra ngoài chơi, cho nên trước đó hắn đã dặn dò đệ đệ, hai người che khuất khí tức rồi mới ra ngoài.

Đường Du liếc nhìn hắn, miễn cưỡng thu liễm một chút.

Nhạc Chính Tiêu có chút vừa lòng:

"Xảy ra chuyện gì?"

Đường Du nói:

"Ta nhìn gã chướng mắt."

"Vậy chém xong rồi ngươi cũng nên thoải mái, thu hồi kiếm."

Nhạc Chính Tiêu nói xong nhìn tên ác bá thành đông nằm trên đất, nhớ đến tích cách của người này, chắc là chỗ nào chọc giận đệ đệ hắn, hỏi:

"Còn ngươi, muốn nói gì không?"

Hách Nhị gia đau đến sắc mặt trắng bệch, liên tục lắc đầu.

Nếu mà gã biết thằng nhóc này là người của tộc ác long, đánh chết cũng không dám rớ vô!

Nhạc Chính Tiêu gật đầu, ra hiệu cho thủ hạ của gã bồi thường tiền cho cầm lâu, rồi nhanh chân mang người đi, người sau không dám chần chừ, móc tiền đưa cho lão bản, hoảng sợ nhìn thiếu niên, run rẩy lẩy

bẩy xúm lại nâng lão đại của bọn chúng lên, sau đó sai một người đi kiếm hai cánh tay, để khi trở về nhà còn tìm đại phu khâu lại, nhưng lúc này chỉ thấy bóng người nhoáng lên, trong chớp mắt thiếu niên xuất hiện ở trước mặt, giơ kiếm lên băm cánh tay thành từng khúc.

Thủ hạ:

" = ="

Nhạc Chính Tiêu:

"…"

"Đem đi đi. "

Đường Du nói xong đi đến trước mặt Hách nhị gia, dùng y phục của gã chậm rãi lau chùi kiếm.

"Sau này đừng để cho ta nhìn thấy ngươi, gặp một lần, ta sẽ chặt tay ngươi một lần, nghe hiểu không?"

Hách Nhị gia vội vã gật đầu, sợ thiếu niên này không tức giận băm cánh tay của gã thành thịt vụt, vậy thì thật không còn cách nào khôi phục trở lại.

Đường Du nói:

"Cút đi."

Bọn họ không dám dừng lại, quay đầu bỏ chạy.

Đại đường bỗng chốc trở nên yên tĩnh, không ai dám mở miệng, Nhạc Chính Tiêu thấy bộ bạch y của đệ đệ hắn nhiễm đỏ hơn phân nửa, không muốn quay trở về thay quần áo, thế là bảo cậu thay thành y phục khi biến hóa.

Đường Du không ý kiến, thúc dục pháp lực thay đổi quần áo, nguyên bản áo choàng trắng trở thành màu đỏ, hoa văn ở cổ áo giống như của phụ thân, tinh tế và phức tạp. Nhạc Chính Tiêu nhìn cậu đánh giá một lúc, thấy đệ đệ hắn khoác lên một thân hồng y càng thêm tà khí, cảm thấy đầu đau quá, hỏi:

"Ngươi có muốn chơi gì không?"

"Không có."

Đường Du nói:

"Hay là trở về nướng thịt?"

Nhạc Chính Tiêu nói:

"… Bạch nhung thú ăn không ngon."

Đường Du hỏi:

"Ngươi ăn rồi?"

Nhạc Chính Tiêu nghĩ bụng không cần biết có ăn hay chưa, hắn cũng không thể để cho đệ đệ có hứng thú ở phương diện này được, vội mang theo đệ đệ đi dạo nơi khác, chẳng bao lâu trời bắt đầu tối.

Đường Du chợt dừng bước, nhìn lên không trung:

"Đây là âm thanh gì?"

"Tiếng kêu của Hòa hòa điểu. "

Nhạc Chính Tiêu nói,:

"Mỗi ngày giờ Dậu chúng nó sẽ bay về tổ, đồng loạt hót vang, nghe hay không?"

Đường Du ừ một tiếng.

Nhạc Chính Tiêu thấy đệ đệ dường như có chút hứng thú, nên giải thích thêm mấy câu:

"Minh giới có rất nhiều hồn phách, âm "hòa" của Hòa Hòa Điểu cùng âm với "Hòa" của ôn hòa, có tác dụng an hồn, cũng đồng âm với Hòa của vi hòa (tại sao), ý là đến từ nơi nào, thì đi về nơi ấy."

Đường Du lẳng lặng nghe, lại ừ một tiếng.

Nhạc Chính Tiêu ngạc nhiên, đây là lần đầu tiên từ sau khi đệ đệ thức tỉnh hắn cảm nhận được trên người cậu khí tức bình tĩnh, nghĩ thầm thật ra đệ đệ vẫn còn cứu được, vì thế quyết định đối xử với cậu thật tốt, chờ phụ thân trở về nhìn thấy thành quả nhất định sẽ khen ngợi mình!

Nghĩ rồi, hắn dẫn đệ đệ đi dạo mấy nơi danh lam thắng cảnh, xem đèn thả trên sông vào ban đêm ở Minh giới, còn thuận tay hai cho cậu đóa hoa bỉ ngạn, muốn cho cậu tiếp xúc nhiều với những điều tốt đẹp. Đường Du ngay cả mí mắt cũng không thèm động, cầm lấy rồi ném đi, đặc biệt vô tình.

Nhạc Chính Tiêu:

"..."

Cuộc sống bình lặng.

Từ đó Nhạc Chính Tiêu bước lên con đường cảm hóa đệ đệ.

Ví dụ như tự tay nấu cơm cho đệ đệ, tuy rằng đệ đệ chỉ ăn một miếng đã lật bàn; lại ví dụ như đánh đàn cho đệ đệ nghe, tuy rằng mới đàn được một nữa đệ đệ đã chặt gãy đàn; lại ví dụ như mua cho đệ đệ thú cưng nhỏ, bởi vì sợ đệ đệ đem nướng ăn, hắn đều chọn mua dáng vẻ xấu xí nhìn là biết không ăn được, tuy rằng mỗi lần đệ đệ đều vứt hết —— nhưng điều đó cũng không thể dập tắt nhiệt tình của hắn.

Cứ thế được vài ngày, Đường Du lạnh lùng hỏi:

"Ngươi rốt cuộc muốn làm gì?"

Nhạc Chính Tiêu nghiêm túc nói:

" Để cho ngươi cảm nhận tình thương của ca ca dành cho ngươi."

Đường Du nhìn hắn chằm chằm, rút kiếm ra vọt tới.

"... Ngươi lại nổi điên gì nữa?"

Nhạc Chính Tiêu vội vàng né tránh, nhưng phát hiện không có tách dụng, đành phải hoàn thủ, trong nhất thời cung điện gà bay chó sủa người ngã ngựa đổ, cuối cùng Nhạc Chính Tiêu ngồi xổm dưới mái hiên bôi thuốc cho cánh tay bị thương, thấy đệ đệhắn đứng ở trong viện rủ mắt lau kiếm, cảm thấy rất phiền muộn.

Hắn không nhớ rõ lúc trước khi mình thức tỉnh bộ dáng là thế nào, chỉ nhớ rõ sau đó nghe thấy âm nhạc mới dần điều chỉnh lại, nhưng đệ đệ hoàn toàn không thích, mà trải qua quan sát mấy ngày nay, hắn hoàn toàn nhìn không ra đệ đệ cảm thấy hứng thú với cái gì, bây giờ thằng nhóc này làm việc chỉ dựa vào yêu thích, không thèm che giấu chút nào.

Muốn miễn cưỡng xem như có hứng thú... Nhạc Chính Tiêu đếm ngón tay, thầm nghĩ đệ đệ thứ nhất là thích khiêu khích hắn, thứ hai là muốn ăn Bạch Nhung thú của hắn.

Hắn đột nhiên ủ rũ.

Đường Du lau chùi kiếm xong, im lặng nhìn đại ca cậu.

Nhạc Chính Tiêu luôn cảm thấy nó vẫn muốn đánh nhau với mình tiếp, tự hỏi một lát, đứng dậy dẫn cậu đến một nơi rộng lớn hơn, mắc công phòng bị phá hỏng hết, nói:

"Nếu như ta đánh thắng ngươi, sau này phải nghe lời ta."

"Chờ ngươi đánh thắng ta rồi hãy nói."

Đường Du mủi chân khẽ động, thoáng chốc áp sát hắn.

Nhạc Chính Tiêu cũng không phải tầm thường, ngửa đầu tránh thoát đường kiếm của cậu, lập tức cùng cậu giao thủ. Hắn lớn tuổi hơn cậu nhiều, kinh nghiệm cùng pháp lực đều rất cao, mà Đường Du tuy chỉ mới vừa thức tỉnh, nhưng lại là hiếm có được -hoàn toàn thức tỉnh, không mảy may rơi vào thế yếu. Hai người

kẻ tới người đi, chẳng mấy chốc đã bay xa mấy trăm trượng, sinh linh nơi đây bị khí tức ngang tàng của bọn họ đè ép không ngừng run rẩy, không thể động đậy, chỉ có thể sợ hãi kinh hoàng mà nhìn bọn họ.

Đường Du trong lúc đối chiến phát hiện ra gì đó, mắt nhìn về nơi xa xăm, chỉ thấy nơi chân trời có một pháp trận màu bạc thật lớn, không khỏi dừng lại hỏi:

"Đó là cái gì?"

"Pháp trận hồi thiên "

Nhạc Chính Tiêu nói,

"Có rất nhiều tác dụng, đặc biệt nhất là nó có thể trực tiếp nối đến thiên giới."

Đường Du ừ một tiếng, đang muốn đâm thêm mấy nhát lên người đại ca cậu, bỗng nhiên mặt đấtrung động, ban đầu cậu còn cho đó là ảo giác của mình, nhưng ngay sau đó lại tiếp tục chấn động, hơn nữa ngày càng dữ dội hơn, ngay cả đứng cũng không vững.

Nhạc Chính Tiêu vẻ mặt chợt biến, xông lên giữa không trung nhìn về nơi chân trời.

Đường Du theo sát phía sau, chỉ thấy toàn bộ mặt đất đều đang chấn động kịch liệt, dãy núi sụp đổ rầm rầm, bụi mù mịt cuốn tung xa vạn trượng, cậu hỏi:

"Xảy ra chuyện gì?"

Nhạc Chính Tiêu thì thào:

"... Biến thiên."

Đường Du vốn định hỏi rõ ràng, lúc này chỉ cảm thấy ngực nhói đau, một linh cảm đột nhiên chiếm cứ tâm trí cậu, cậu vội vã cùng Nhạc Chính Tiêu bay về phía pháp trận, vượt qua hộ vệ trông coi nhảy vào bên trong, lập tức đến thiên giới.

Lúc này nơi đây sấm sét rền rĩ, cuồng phong thổi to đến mức không thể nào mở mắt ra nổi, hai người nghe theo cảm giác đi về phía trước, chẳng bao lâu nhìn thấy bóng người quen thuộc, vội vàng tiến lên, thấy Bạch Trạch đang hôn mê, ngã vào trong ngực phụ thân, lập tức nổi giận:

"Là ai làm?"

Quân chủ giật mình nhìn về phía bọn họ, quát:

"Ai cho các ngươi tới đây?!"

Lời vừa ra khỏi miệng, hắn lập thức ý thức được bọn họ là cảm nhận được Bạch Trạch xảy ra chuyện, bèn chuyển Bạch Trạch cho bọn họ, ra lệnh:

"Dẫn hắn trở về, ngoan ngoãn chờ ở Minh giới đừng lên đây."

Nhạc Chính Tiêu hỏi:

"Phụ thân còn ngươi?"

"Đừng hỏi nhiều như vậy. "

Sắc mặt của quân chủ nghiêm trọng hơn bao giờ hết, đẩy bọn họ rời đi:

"Đi nhanh lên!"

Nhạc Chính Tiêu hơi chần chờ, nhưng hắn đã quen nghe lời phụ thân nói, bèn ôm mẫu thân dẫn theo đệ đệ quay trở về. Đường Du hơi nghiêng đầu, chợt phát hiện Nguyên Lạcđứng cách đó không xa, vẻ mặt của hắn trắng bệch lo lắng theo dõi trận đấu ở phía trước, cậu cũng nhìn qua nơi ấy, bên kia chỉ có vài bóng người, nhưng tốc độ quá nhanh không tài nào nhận ra được là ai.

Cậu đi tới:

"Nguyên Lạc."

Nguyên Lạc quay về phía cậu, có chút ngoài ý muốn:

"… Đường Đường?"

Đường Du gật đầu:

"Chuyện gì thế?"

Nguyên Lạc thấy Nhạc Chính Tiêu đang nhìn mình, mới nói:

"Đây không phải là việc của đám nhóc các ngươi, theo đại ca ngươi về đi."

Đường Du lại hỏi:

"Tư Nam đâu?"

Nguyên Lạc nói:

"Y vẫn tốt, chờ y khỏi hẳn ta sẽ bảo y đi tìm ngươi chơi, các ngươi rời khỏi nơi đây trước đã."

Đường Du nhìn xem vẻ mặt của hắn, nhưng cuối cùng cũng không nói nhiều, cùng đại ca trở về Minh giới. Hai người vừa mới bước ra hồi thiên pháp trận liền nghe thấy có tiếng ho khan, cúi đầu nhìn xuống, thấy Bạch Trạch mở mắtra.

Nhạc Chính Tiêu vội vàng hỏi:

"Mẫu thân, ngươi cảm thấy thế nào?"

Bạch Trạch nhìn chung quanh một lượt, tránh ra hắn đứng lên, quay lạimuốn đi trở về.

Nhạc Chính Tiêu giữ chặt tay hắn:

"Mẫu thân ngươi muốn đi đâu?"

"Ta còn có việc phải làm, các ngươi không được đi theo. "

Bạch Trạch hoãn một hơi, nhìn bọn họ, ra lệnh:

"Ở trong này chờ, không cho phép đi lên đó, miễn cho thêm phiền."

Đây là lần đầu tiên Bạch Trạch dùng ngữ khí nghiêm khắc như thế nói chuyện với bọn họ, hai người chỉ có thể gật đầu, nhìn theo thân ảnh của hắn biến mất, sau đó chờ đợi, phát hiện sự việc dường như càng ngày càng nghiêm trọng, Minh giới cũng càng ngày càng loạn.

Bọn họ vốn định lên đó thăm dò, ai biết được pháp trận hồi thiên lại bị phong bế, đành phải nhận mệnh chờ đợi, cho đến vài ngày sau mới biết được chuyện gì đã xảy ra—— Thái tử thiên giới từ bỏ vị trí thái tử, nghịch thiên hành sự, vì việc này vài thế giới đều chịu các thiệt hại khác nhau.

Trong đó Minh giới nặng nề nhất, bởi vì việc Thái tử làm có liên quan đến mệnh số, mà Minh giới lại chưởng quản việc luân hồi, lại thêm gần đây tử hồn tràn vào số lượng lớn, dẫn đến khắp nơi hỗn loạn, nhưng đây chưa phải việc nghiêm trọng nhất, nghiêm trọng nhất chính là bởi vì lần đó chấn động dữ dội, vài kết giới quan trọng ở Minh giới bị phá hủy, những thứ bị giam giữ bên trong chạy thoát, ở khắp nơi gây án.

Không đến một tháng, ngoại trừ Du Li chi cảnh và một ít địa phương đặc thù,đại bộ phận Minh giới đều rơi vào chiến loạn.

Đường Du cùng Nhạc Chính Tiêu vẫn không chờ được phụ mẫu trở về, lo lắng suông cũng vô dụng, dần dầntrở lại cuộc sống bình thường..

Nhạc Chính Tiêu lại đặt sự chú ý lên người đệ đệ, bảo cậu chịu khó ra ngoài chơi một chút, khuyến khích nói:

"Ngươi nhìn những người bên ngoài thê thảm biết bao nhiêu, thì sẽ biết chính mình bây giờ có bao nhiêu hạnh phúc."

Đúng lúc Đường Du cũng không muốn cùng người đại ca không đáng tin này ở cùng một chỗ, lạnh lùng liếc hắn, xoay người ra khỏi cửa, đi được vài bước lại quay về, nói:

“Buổi tối ta muốn ăn chân bạch nhung nướng, ngươi xem rồi làm đi.”

Nhạc Chính Tiêu:

“…”

Đường Du lúc này mới rời đi, khoan thai đi đến trấn nhỏ lần trước đã đi qua, dường nhưcó một số dân chạy nạn đến nơi này, trên đường rất nhiều người, cậu trông thấy một đám người đứng phía trước, không biết là đang xem cái gì, liền đi qua đó, phát hiện là cáo thị triệu tập người nhập ngũ.

Người bên cạnh sôi nổi bànluận:

“Đây là quân đội nào?”

“Nghe nói là quân đội của Ân Tướng quân.”

“Ân Tướng quân? Là người rất lợi hại -Ân ngũ thiếu gia?”

“Chứ còn gì nữa, tuổi trẻ đầy hứa hẹn, đợi mà xem,sớm muộn gì Ân Triển cũng sẽ ngồi vào vị trí chủ điện.”

Đường Du vốn là đã định đi rồi, nghe vậy quay đầu lại:

“Các ngươi nói Ân Triển?”

Những người kia nhìn về phía cậu, trả lời:

“Đúng, Ngũ thiếu gia Ân gia.”

Đường Du nhìn về bố cáo dán trên tường, phát hiện tổng cộng dán 3 tờ, liền tháo xuống một tờ, mang về Du Li chi cảnh. Nhạc Chính Tiêu còn tưởng rằng đệ đệ của hắn phải đến tối mới trở về nhà, đang tranh thủ thời gian chơi cùng Bạch Nhung thú, thấy thế một tay ôm lấy Bạch nhung thú vào trong ngực, cảnh giác nhìn cậu. Đường Du không để ý tới vẻ mặt của hắn, cầm bố cáo vỗ xuống trước mặt hắn:

“Ta muốn đi.”

Nhạc Chính Tiêu cầm lấy nhìn thử, nghi ngờ hỏi:

“Ngươi muốn đi đánh giặc?”

Đường Du nói:

“Uhm.”

Nhạc Chính Tiêu nghĩ thầm rằng đệ đệ quả nhiên rất bạo lực, chẳng lẽ có hứng thú với đánh đánh giết giết? Hắn nhìn đệ đệ, lại nhìn bạch nhung thú run rẩy trong ngực mình, im lặng một lát, nghiêm trang chững chạc nói:

“Đi thôi, nam nhi chí ở bốn phương.”

Đường Du nói:

“Ngươi không đồng ý ta cũng đi, ta chẳng qua báo cho ngươi một tiếng thôi.”

“…”

Nhạc Chính Tiêu thấy đệ đệ bắt đầu đóng gói đồ đạc, thầm nghĩ đệ đệ nhà hắn tính tình nóng giận bất thường, lỡ như không nghe người ta chỉ huy… Không, chắc chắn sẽ không nghe người khác chỉ huy! Nếu như đến lúc đó không vui làm thịt luôn chủ tướng thì sao bây giờ?

Hắn cảm thấy khả năng này rất có thể sẽ xảy ra, vội vàng lục lọi trong hòm và tủ áo tìm ra mấy viên đan dược cất giấu nhiều năm đưa cho cậu:

“Ăn vào, một viên là thay đổi dung mạo, một viên có thể che khuất long tức trên người của ngươi.”

Đường Du hỏi:

“Để làm gì?”

Nhạc Chính Tiêu nói:

"Mắc công ngươi gây phiền phức bị người ta tìm đến tận cửa, có thứ này, ngươi nhìn ai không vừa mắt đều có thể giết."

Đường Du lập tức vui vẻ gật đầu, lấy lại đây ăn.

Nhạc Chính Tiêu:

"..."

Lẽ nào ngươi định nếu không vui thì chém luôn chủ tướng?

Nhạc Chính Tiêu luôn cảm thấy không ổn, trước khi đi lại bảo cậu ăn thêm một viên thay đổi giọng nói, cũng đổi cho cậu thanh kiếm khác, lúc này mới yên tâm hơn một chút, vỗ bả vai đệ đệ:

"Mỗi một nam nhân đều nên có giấc mộng chết trận sa trường, mạnh dạn đi theo đuổi giấc mơ của mình, đại ca ở nhà chờ ngươi khải hoàn trở về."

Đường Du im lặng nhìn hắn, vô tình hất tay hắn ra, xoay người rời đi.

Binh sĩ nơi chiêu mộ thấy cậu vẫn còn là một thiếu niên, thậm chí không quá mười bốn tuổi, đương nhiên không đồng ý. Đường Du ngay cả kiếm đều không cần rút, một tay đánh ngã toàn bộ người đến hưởng ứng chiêu binh, bình tĩnh nhìn gã.

Binh sĩ:

"..."

Đường Du nhướng mày hỏi:

"Ta đủ tư cách chưa?"

Binh sĩ há hốc miệng, muốn giải thích cho cậu hiểu vấn đề ở đây không phải là có mạnh hay không, là quy định đặt ra, nhưng lúc này chỉ nghe một tiếng cười khẽ, không khỏi quay đầu nhìn. Đường Du cũng nhìn theo, thấy hai người từ đằng kia bước đến, người cầm đầu người mặc hắc bào, khôi khô quý khí, chính là Ân Triển.

Ân Triển nói:

"Nhóc rất lợi hại, theo bên cạnh ta đi."

Phó tướng bên cạnh nhất thời nhíu mày:

"Tướng quân..."

Ân Triển nâng tay ngắt lời hắn, nhìn thiếu niên:

"Ta thiếu một thư đồng, ngươi đồng ý không?"

Đường Du nhìn hắn một lúc lâu mới nói:

"Được."

Ân Triển nói:

"Đi thôi."

Đường Du vác hành lý theo bọn họ vào doanh trại, sau đó bỏ đồ vật vào trong lều được phân cho, đi đến Ân Triển trước mặt, nghe hắn hỏi tên và thông tin về gia đình của mình, bèn đem bộ lí lịch đại ca đã chuẩn bị sẵn cho cậu ứng phó hắn, hỏi:

"Ta có thể ra chiến trường không?"

Ân Triển nói:

"Nhìn biểu hiện của ngươi."

Đường Du hỏi:

"Ví dụ như?"

Ân Triển chỉ vào nghiên mực:

"Trước tiên lại đây mài mực cho ta."

Đường Du không vui lắm, nhưng vẫn đi qua. Ân Triển có chút vừa lòng, ngồi xuống bắt đầu đọc sách. Trong trướng nhất thời yên lặng, Ân Triển phát hiệnthiếu niên bên cạnh luôn chăm chú nhìn hắn, hỏi:

"Có chuyện gì?"

Đường Du hỏi:

"Nhà của ngươi ở Minh giới?"

Ân Triển buông sách xuống, ngược lại hơi ngạc nhiên:

"Ngươi chưa từng nghe nhắc đến ta?"

Đường Du thành thực mà gật đầu.

Ân Triển nhớ đến tư liệu thiếu niên nói cho hắn, đều không phải là địa phương khó tiếp nhận thông tin, nhưng hắn cũng không tự kỷ mà cho rằng ai cũng phải biết đến hắn, liền thay đổi vấn đề:

"Ngươi tới tòng quân người trong nhà của ngươi biết không? Bọn họ có biết là quân đội của ta không?"

Đường Du nói:

"Biết."

Ân Triển hỏi:

"Bọn họ không nói gì?"

Đường Du nói:

"Đại ca của ta nói với ta nam nhân phải có giấc mộng chết trận sa trường, bảo ta mạnh dạn mà đi."

Ân Triển:

"..."

Cho nên đại ca của ngươi là muốn để ngươi chết ở bên ngoài à?

Ân Triển hết chỗ nói rồi, hỏi:

"Còn bản thân ngươi? Vì sao muốn tòng quân?"

Đường Du ngẫm nghĩ:

"Nhàn rỗi không biết làm gì."

Ân Triển:

"..."

40. Chương 39: Con Đường Chông Gai 3

Để ta dạy cho ngươi biện pháp chính xác hố người

Đường Du nói nhàn rỗi nhàm chán, quả thật chính là nhàm chán.

Tuy cậu được Ân Triển cứu hai lần, nhưng vẫn luôn không biết rõ tình hình của Ân Triển, lại càng không biết nhà của Ân Triển ở Minh giới, ngày đó đột nhiên nghe người ta đề cập tới tên này, lại thấy người này muốn chiêu binh, nên muốn đến chơi thử, dù sao đại ca nhà mình rất động kinh, cứ tiếp tục ở chung với tên ngốc đó, cậu nhất định là không nhịn được băm hắn luôn.

Cậu vốn tưởng rằng lần này có thể ra chiến trường chém vài người, nhưng rõ ràng Ân Triển vẫn chưa có ý này.

Cậu lập tức cảm thấy không vui.

Khi Vương phó tướng trung thành và tận tâm lần đầu tiên cùng thiếu niên gặp mặt, đã cảm thấy thiếu niên này lệ khí rất nặng, giờ phút này thấy thiếu niên đứng ở bên cạnh án ánh mắt âm thầm liếc trên người tướng quân, đôi mắt nhấp nháy hàn quang, dường như rất muốn đâm cho mấy đao, mà tướng quân lại không hề phát giác, gã nhất thời lo lắng, thừa dịp thiếu niên đi ra ngoài thấp giọng hỏi:

"Tướng quân, ngươi cứ thế giữ cậu ấy ở lại thật không có việc gì chứ? Ta cảm thấy cậu ấy…"

"Không có việc gì. "

Ân Triển cũng không ngẩng đầu lên đánh gãy lời gã:.

"Ta biết chừng mực."

Vương phó tướng muốn nói lại thôi, chung quy vẫn không yên lòng, âm thầm điều tra thân phận của thiếu niên, chẳng bao lâu quay về nói cho hắn biết gia cảnh đó là giả, người này vốn không có thật!

Ân Triển vẻ mặt không thay đổi:

"Uh."

Vương phó tướng nói:

"… Ngươi không muốn nói gì nữa?"

"Không có,."

Ân Triển liếc hắn một cái,

"Ta nói ta biết chừng mực."

Vương phó tướng nhịn không được hỏi:

"Tại sao ngươi cứ nhất quyết giữ cậu ấy lại?"

Ân Triển vừa nghe thấy tiếng động từ bên ngoài truyền tới, đoán được một khả năng, cùng gã ra khỏi lều, ra hiệu cho gã nhìn về phía trước. Vương phó tướng nghe vậy ngẩng đầu, thấy thiếu niên đang cùng binh sĩ luận bàn, đại khái là bọn họ nghe được hành động chưa từng xảy ra của cậu khi chiêu binh, rất có hứng thú với cậu, nên muốn thử một lần. Thiếu niên ai đến cũng không cự tuyệt, đánh gục hết tất cả, sau đó lại có thêm người của đội tinh nhuệ gia nhập, mà thiếu niên lại có thể cùng đối phương đánh không phân cao thấp.

Vương phó tướng có chút giật mình:

"Cậu ấy…"

"Cậu ấy sẽ thắng."

Ân Triển vừa nói xong, bên kia đã định ra thắng thua, tinh nhuệ cười xua tay rời khỏi, nhận thua.

Vương phó tướng nói:

"Nhất định là không đánh đàng hoàng, hơn nữa đây cũng không phải là người lợi hại nhất, nếu như là người của đội nòng cốt…"

Gã chợt ý thức được tuổi của thiếu niên, ngậm miệng lại.

Ân Triển biết gã đã suy nghĩ cẩn thận, mới nói:

“Tuổi còn nhỏ, nhưng pháp lực rất cao, nhưng bây giờ vẫn chưa đoán được bối cảnh.”

Vương phó tướng hỏi:

“Ngươi muốn thu cậu ấy?”

“Đang có ý này.”

Ân Triển nheo mắt:

“Nhưng vẫn chưa biết có thể thuần phục một con dã thú nhỏ đang giương nanh múa vuốt hay không.”

Vương phó tướng muốn nói ngươi khẳng định có thể làm được, lúc này chỉ thấy thiếu niên quay lại nhìn bọn họ, khóe môi khẽ cong, ngoắc ngoắc ngón tay với Ân Triển, ý tứ vô cùng khiêu khích. Không khí nháy mắt nóng lên, mọi người vội vã theo sau la hét, muốn tướng quân đích thân ra trận.

Đường Du vung kiếm chỉ về phía trước, nâng nâng cằm:

“Dám đánh không?”

Ân Triển khẽ nhướng màyliếc nhìn cậu, không nhanh không chậm đi lên trước.

Đường Du hỏi:

“Đánh thắng ngươi, ta có thể ra chiến trường chứ?”

“Có thể. “

Ân Triển nói,

“Nhưng nếu đánh không thắng, sau này phải ngoan ngoãn nghe lời của ta.”

“Được!”

Đường Du vừa dứt lời, nhanh chóng lao đến. Ân Triển thoải mái né tránh, nâng cánh tay khống chế cậu. Đường Du ngay lập tức phát hiện, ánh mắt chợt lóe, lại tiếp tục áp sát hắn.

Tốc độ của hai người họ cực kỳ nhanh, chẳng mấy chốc đã tung ra mấy chiêu. Ân Triển từ lúc trẻ tuổi đã thành danh, có thể ngồi vào vị trí hiện giờ, sớm đã trải qua vô số trận quyết đấu, còn Đường Du mặc dù là thuộc tộc ác long, nhưng dù sao tuổi vẫn còn nhỏ, Ân Triển không tốn bao nhiêu công sức đã chế ngự được cổ tay của cậu, dùng sức áp chế trên mặt đất.

Lúc trước ở núi Côn Lôn Đường Du đã cảm nhận được thực lực mạnh mẽ của người này, nhưng giờ phút này càng nhận rõ hơn sự chênh lệch, cậu nhìn hắn, ánh mắt nóng bỏng, hoàn toàn không bởi vì thua mà tức giận.

Hai mắt của cậu sáng lấp lánh, vô cùng sắc bén, cứ như thế trong nháy mắt, Ân Triển thậm chí cảm thấy toàn thân thiếu niên này đều không ngừng tản ra sát ý, nhưng không là thật sự muốn giết mình, mà là bị khơi ý chí chiến đấu bị khơi gợi, hắn thầm than một tiếng thật đúng là con dã thú nhỏ, nói:

“Ngươi thua, sau nãy nhớ phải nghe lời.”

Đường Du nghiêm túc nói:

“Sẽ có một ngày ta đánh thắng ngươi.”

“Hy vọng thế. “

Ân Triển buông cậu ra:

“Đứng lên đi tắm rửa trước, sau đó ta có việc muốn hỏi ngươi.”

Đường Du ngoan ngoãn đi, rồi nhanh chóng trở lại chủ trướng, sau đó nghe Ân Triển hỏi cậu tại sao lại dùng thận phận giả, không khỏi im lặng.

Theo lý mà nói, cậu chỉ là một binh sĩ bình thường thôi, bây giờ lại là lúc chiến loạn, đại ca của cậu cảm thấy bọn họ sẽ không xác minh từng người, bởi vậy lúc làm tư liệu giả cũng qua loa đại khái cho xong, ai biết cậu lại bị Ân Triển mang theo bên cạnh, thế nên dĩ nhiên bọn họ phải điều tra kỹ càng.

Ân Triển hỏi:

"Ngươi cần suy nghĩ bao lâu?"

Đường Du vô thức định nói cho hắn biết mình là tiểu Bạch Trạch, nhưng ngay sau đó lại nhớ đến đại ca nói phụ thân không muốn thân phận của bọn họ ở Minh giới bị bại lộ, bởi vì bọn sinh sống ở Minh giới, nếu như gặp phải chuyện phiền phức, người khác không dám tìm quân chủ mà sẽ trực tiếp tìm tới Bạch Trạch, lúc đó Bạch Trạch sẽ không được vui, rồi ảnh hưởng hạnh phúc gia đình.

Cậu nhớ tới gương mặt lạnh lùng của Bạch, nuốt lại lời muốn nói, hỏi:

"Nếu ta không nói, ngươi sẽ đuổi ta đi à?"

Ân Triển nói:

"Không có."

Đường Du đã lên tinh thần bị đuổi đi, sau đó tự mình đến chiến trường chém người, nghe vậy sửng sốt:

"... Hả?"

Ân Triển nói:

"Khi nào ngươi muốn nói, hãy nhớ cho ta biết."

Đường Du rất hài lòng:

"Được."

Ân Triển sai bảo:

"Lại đây mài mực."

Đường Du lần này không có khó chịu, biết vâng lời đi qua. Ân Triển thầm nghĩ quả nhiên thuần hóa phải kiên nhẫn mới được, mở sách đọc. Đường Du nhìn hắn vài lần, cảm thấy có gì đó không đúng:

"Hình như ngươi đâu có muốn viết chữ, ta mài xong ngươi có dùng không?"

Ân Triển nói:

"Trong chốc lát dùng, ngươi cứ mài đi."

Đường Du nói:

"Ồ."

Ân Triển phì cười trong lòng, tiếp tục đọc sách.

Từ đó Đường Du yên tâm ở lại doanh trại.

Tân binh cần được huấn luyện, nhưng cậu thì không cần, cả ngày đều ở bên cạnh Ân Triển, cũng nhanh phát hiện Ân Triển không phải đối với bất kỳ ai cũng mang khuôn mặt vui vẻ, kỳ thật người này cũng không hay cười, giữa mày như mang theo mấy phần kiêu ngạo, khiến người khác không dám tùy tiện.

Cậu rất ngạc nhiên, cẩn thận quan sát hồi lâu, thấy Ân Triển chỉ cười với một số người, trong đó bao gồm cả mình, không nhịn được tìm cơ hội thăm dò hắn.

Ân Triển nói:

"Ta không biết, đại khái là nhìn thuận mắt."

Đường Du nhớ lại hai lần trước gặp nhau Ân Triển đều mỉm cười với mình, nghĩ bụng người này chắc là rất yêu thích tiểu Bạch Trạch, bỗng nhiên hơi thất thần, có lẽ là do bị ảnh hưởng bởi thức tỉnh, tuy cậu đều

nhớ rõ việc xảy ra trên núi Côn Lôn, nhưng trên cảm giác lại rất mơ hồ, cũng không có tâm tình như lúc đó, nếu Ân Triển biết cậu chính là tiểu Bạch Trạch, sẽ có cảm tưởng thế nào nhỉ?

Ân Triển nhìn hắn:

"Đang nghĩ gì thế?"

Đường Du lấy lại tinh thần:

"… Không có gì."

Ân Triển cũng không hỏi nhiều, trải qua một khoảng thời gian tiếp xúc, hắn có thể nhìn ra cậu nhóc này cũng không để ý đến bất kỳ chuyện gì, như thể trời có sập cũng không quan trọng, thật không biết là trưởng thành ở đâu.

Ngày cứ thế trôi qua, nửa tháng sau, đại quân nhổ trại, bắt đầu hướng về tiền tuyến.

Lần này bọn họ cần đến thành Phong Ma ở phương bắc.

Nơi đó có dãy núi lớn nhất Minh giới, trong núi phong ấn bán ma nhân vô cùng hung ác, nghe nói đã bị nhốt hơn một ngàn năm, cơn chấn động lần đó dẫn đến kết giới vỡ vụn, có một phần đã trốn thoát, đã hủy hoại liên tiếp ba ngôi trấn nhỏ, chẳng mấy chốc sẽ đếnthành Phong Ma. Lần này bọn họ đến tập hợp cùng với người thủ thành – Lạc tướng quân, áp tải bán ma nhân trở về ngọn núi, cũng hồi phục kết giới bị phá hủy.

Bởi vì đối phương số lượng rất lớn, địa hình lại phức tạp, chỉ sợ trận chiến tranh này sẽ kéo dài thời rất lâu.

Đường Du hỏi:

"Sao lại gọi là bán ma nhân?"

Ân Triển giải thích:

"Là cách gọi chung của những người từng làm rất nhiều việc ác, sắp hoàn toàn nhập ma."

Đường Du không thể hiểu được, hỏi vì sao không giết hết cho gọn, phong ấn như thế thật phiền phức, kết quả nghe Ân Triển trả lời:

"Giết thì quá đơn giản cho bọn họ rồi, hoàn cảnh trong núi rất khốc liệt, để chúng thụ hình luôn."

Đường Du hiểu ra, lại hỏi:

"Địa ngục đáng sợ nhất Minh giới ở đâu?"

"Ở dưới Minh phủ. "

Ân Triển nói,

"Ngoài ra mười cung điện của các điện chủ khác cũng có địa lao, việc này mà ngươi cũng khôngbiết?"

Đường Du lắc đầu.

"Những việc này đều là thường thức. "

Ân Triển hỏi:

"Ngươi thật sự lớn lên ở Minh giới?"

Đường Du lười biếng nhắc nhở:

"Ngươi đã nói chờ ta nguyện ý nói sẽ nói cho ngươi biết."

Ân Triển gật đầu, cũng không ép buộc cậu, chẳng bao lâu đội ngũ đã đến thành Phong Ma. Lạc tướng quân lúc này cũng vừa đánh lui địch nhân, nhìn thấy bọn họ, không mặn mà nói mấy câu trên đường vất vả, lại thấy Ân Triển còn có một thiếu niên bên cạnh, ánh mắt lộ ra mấy phần khinh thường, tùy tiện nói vài câu, mang người rời đi.

Đường Du nhìn chằm chằm bóng lưng của gã:

“Có phải gã không thích ngươi?”

“Không có gì lạ.”

Ân Triển nói:

“Gã dựa vào thực lực bản thân từng bước đi lên vị trí này, đương nhiên sẽ không thích loại con ông cháu cha như ta.”

Đường Du không khỏi hỏi:

“Ngươi không phải dựa vào thực lực lên làm tướng quân?”

“Ta đương nhiên cũng vậy, nhưng dù thế nào cũng không tránh khỏi dựa vào mối quan hệ của gia tộc, điểm xuất phát của ta cao hơn gã… Nghe ta nói hết câu đã.”

Ân Triển thấy cậu muốn chen lời, trước ngăn cậu lại, đơn giản nói cho cậu biết nguyên do.

Lạc Tướng quân tính cách cương trực, ghét nhất gối thêu hoa, mà hắn tuy rằng chiến tích huy hoàng, nhưng Lạc Tướng quân vẫn luôn trấn thủ tại phương bắc, đối với những tin đồn này đều là nửa tin nửa ngờ, cũng không xem trọng hắn. Khi phương bắc xảy ra chuyện, Lạc tướng quân vốn muốn để cho người được gọi là Thiết Huyết tướng quân đến đây, nhưng có nơi tình thế nguy hiểm hơn ở đây, Thiết Huyếttướng quân muốn tiến đến nơi đó, mặt trên mới phái hắn đến đây.

“Quan trọng hơn là, nửa năm trước ta mới được đề bạt làm tướng quân, gã cảm thấy ta quá non, hơn nữa thấy ngươi ở bên cạnh ta, cho rằng người là gia phó hầu hạ ta, đương nhiên càng khinh thường ta.”

Ân Triển phân tích:

“Sau này nếu gã làm theo nguyên tắc, chắc là sẽ không có việc gì, nếu bên có người gây xích mích, có lẽ gã sẽ nghĩ cách đẩy chúng ta đi, rồi đổi người khác đến.”

Đường Du nói:

“Vậy giết là được.”

Ân Triển nhướng mày:

“Chỉ cần gặp phải người mình không thích liền giết?”

Đường Du hỏi:

“Không thì sao?”

“Ngươi không nghĩ thử, nếu ta giết gã, thuộc hạ của gã chắc chắn sẽ không để ta yên, kết quả xấu nhất là hai bên đánh nhau. “

Ân Triển nói:

“Như vậy lấy ai thủ thành?”

Đường Du nói:

“Ngươi có thể lén lút giết gã.”

Ân Triển nói:

“Vậy cũng sẽ có biến loạn.”

Đường Du cảm thấy nhàm chán, lười đáp lời. Ân Triển nhìn cậu, thầm nghĩ nhóc con này quả nhiên khi có việc không vừa ý chỉ biết dùng vũ lực giải quyết, lệ khí rất nặng, cần phải dạy dỗ cho tốt mới được. Đường Du thấy hắn cũng im lặng, mới hỏi:

“Vậy ngươi muốn làm thế nào?”

Ân Triển bình chân như vại:

“Ta có biện pháp của ta, ngươi ngoan ngoãn ở bên cạnh xem là được, có một số việc không cần thiết phải xử lý bằng bạo lực.”

Đường Du không bày tỏ ý kiến, thoải mái nghỉ ngơi một đêm, ngày hôm sau lại đi theo hắn đến phòng nghị sự. Lạc Tướng quân nhìn thấy thiếu niên, chân mày nhíu lại, trầm giọng nói:

“Người không liên quan đều ra ngoài hết đi.”

Ân Triển tự nhiên biết ý tứ của gã, nói rằng:

“Trong này không có người dư thừa.”

Lạc tướng quân lại quan sát thiếu niên, nghĩ thầm rằng nhìn cũng không đơn giản, chẳng lẽ không phải là người hầu hay hộ vệ? Gã hừ lạnh trong lòng, nhìn phó tướng của mình.

Phó tướng cười mở bản đồra:

“Ân tướng quân, tướng quân của chúng tôi có một kế hoạch vô cùng tốt, ngài xem nơi này…”

Gã chỉ vào thung lũng giữa hai ngọn núi:

“Chúng tôi và bọn chúng đánh qua mấy trận, bọn chúng đều đã hiểu rõ chúng tôi, nhưng mọi người vừa tới, bọn chúng không biết mọi người, cho nên ý của tướng quân là Ân tướng quân ngươi mang theo một đội nhân mã đi tấn công bọn họ, sau đó giả vờ chống cự không được dụ chúng đến nơi này, chúng ta sẽ mai phục sẵn ở đây, một lưới bắt hết bọn họ, đương nhiên đánh xong trận này, công đầu nhất định là của Ân tướng quân.”

Gã vừa nói xong, đám người phía sau Ân Triển đều nổi giận, thực lực của bán ma nhân không nhỏ, bọn họ rõ ràng muốn cho Ân Triển làm bia đỡ đạn! Còn công đầu? Mệt cho bọn họ có mặt mũi nói!

Đường Du lười nói nhảm, đưa tay muốn rút kiếm, nhưng trong nháy mắt bị Ân Triển giữ chặt, cậu liếc hắn một cái, đành phải tạm thời nhịn xuống. Ân Triển thì nhìn người trước mặt, mặt không đổi sắc:

“Được thôi.”

Mấy người phía sau đồng loạt mở miệng:

“Tướng quân!”

Ân Triển giơ tay ngăn lại bọn họ, nói với Lạc Tướng quân:

“Như vậy, bây giờ ta về cùng thuộc hạ thảo luận phương án, sau đó chúng ta lại bàn bạc tỉ mỉ hơn.”

Nói rồi hắn thấy Lạc Tướng quân gật đầu, liền mang người đi khỏi.Bọn Vương phó trong lòng tức giận, nói:

“Bọn họ rõ ràng muốn hãm hại chúng ta, nói không chừng còn ước gì chúng ta không nghe quân lệnh trực tiếp từ chối, hừ, nếu chúng ta chịu đi càng tốt, cho ngươi thấy khó mà lui, tự mình lâm trận bỏ trốn.”

Ân Triển vẫn bình tĩnh:

“Nếu đã biết, còn ồn ào cái gì?”

Vương phó tướng nhìn hắn hoài nghi:

“Ngươi thật sự muốn đi?”

Ân Triển không trả lời, cho đến khi về chỗ ở mới ghé vào tai gã nói nhỏ vài câu. Vương phó tướng khóe miệng run rẩy, cuối cùng nhịn không được bật cười, lên tiếng đồng ý, xoay người ra ngoài. Đường Du ở bên cạnh nhìn, hỏi:

“Ngươi có ý gì thế?”

“Ý kiến hay.”

Ân Triển nói rồi nhanh chóng viết xuống một bản kế hoạch. Đường Du sáp lại gần nhìn thử, phát hiện vẫn y chang hồi nãy, không có thay đổi gì, cậu hỏi:

“Vậy là ngươi muốn đi tìm chết à?”

Ân Triển nói:

“Lạc Tướng quân chỉ muốn đuổi ta đi, không phải muốn mạng của ta, gã khẳng định sẽ phái người âm thầm bảo hộ ta.”

Đường Du nói:

“Nói cho cùng ngươi vẫn muốn đi.”

Ân Triển cười ý vị sâu sa:

“Ta không đi, làm sao tìm được cớ mời gã ăn cơm?”

Đường Du không hiểu:

“Tại sao còn muốn mời gã ăn cơm?”

“Các ngươi không là chướng mắt gã à? Ta cũng có một chút. “

Ân Triển cười cười:

“Học hỏi nè, để ta dạy cho ngươi biện pháp chính xác hố người.”

41. Chương 40: Con Đường Chông Gai 4

Hắn xuyên qua biển hoa nở rộ khắp đồng ruộng núi đồi, đi đến trước mặt cậu.

Sáng sớm ngày hôm sau, Ân Triển đem bản kế hoạch nộp lên.

Lạc tướng quân nhìn qua một lần, thấy không khác với bọn họ đề cập, chỉ là tiểu đội được phái đi đặc biệt nhấn mạnh hai chữ “Tinh nhuệ”, gã nhớ tới đội ngũ được miêu tả là “Quỷ thần khó chặn” trong truyền thuyết, cảm thấy đều là từ ngữ khoa trương, cũng không xem trọng bọn họ, thoải mái đồng ý, không có ý kiến.

Vì thế Ân Triển nghiêm túc quyết định ngày tấn công với bọn họ, sau đó lấy cớ “Ăn mừng thành công” mời bọn họ ăn cơm.

Còn ăn mừng nữa chứ, ngươi không bị dọa tè ra quần là tốt rồi!

Lạc Tướng quân cùng phó tướng đồng thời nghĩ trong lòng, Lạc tướng quân thấy Ân Triển ngu xuẩn như thế, càng càm thấy quyết định đuổi bọn họ đi của gã là đúng, miễn cưỡng đồng ý, mà gã đã đồng ý, đương nhiên phó tướng của gã cũng đồng ý.

“Tốt, vậy hẹn tối nay.”

Ân Triển nhận lại bản kế hoạch, trở về dặn dò phòng bếp chuẩn bị cơm ngon rượu thơm.

Đường Du vẫn không thể hiểu được, lạnh nhạt quan sát hắn.

Ân Triển bị cậu dùng ánh mắt này nhìn suốt cả ngày, cuối cùng trước khi ăn cơm mới giải thích một câu:

“Cho dù là kẻ nào đều có nhược điểm, chỉ cần ngươi biết được thì có thể tìm ra biện pháp đối phó, Lạc Tướng quân có hai điểm yếu, thứ nhất chính là thích rượu, thứ hai chính là sợ vợ, gã yêu thích cô nương dịu dàng, đáng tiếc cuối cùng thú về lại là cọp mẹ.”

Đường Du vẫn cảm thấy giết luôn mới thoải mái, hỏi:

“Cho nên?”

“Sợ vợ là một chuyện tốt, ta nghĩ cách gạt lão bà của gã đến, nghe nói tính tình của tẩu tử khá là nóng nảy.”

Ân Triển cười cười:

"Chút nữa ngươi nhìn cho kỹ, đánh người không cần thiết tự mình ra tay."

Đường Du muốn hỏi rốt cuộc hắn muốn làm cái gì, lại nghe người báo Lạc Tướng quân đã đến, đành phải đem lời nuốt vào bụng, nhìn theo người nọ đi đến đại sảnh, kế đó nghe nói phó tướng có việc không thể tới. Ân Triển cũng không để ý, mời gã ngồi xuống, bắt đầu dùng bữa. Có mấy người thị nữ quỳ bên cạnh, thường xuyên rót rượu cho bọn họ.

Lạc Tướng quân chóp mũi khẽ hít hà:

"Rượu ngon!"

"Tướng quân đúng là biết hàng."

Ân Triển khen một câu lấy lòng, giải thích rằng rượu này là hắn sai người mang đến từ chủ thành, rất nổi tiếng ở nơi đó, giá cả cũng rất cao.

Lạc Tướng quân đột nhiên lóe lên hình ảnh mấy kẻ nhà giàu ngợp trong vàng son, trên mặt có chút không vui, nhưng cũng sẽ không so đo với rượu, thế nên dự định uống nhiều thêm mấy chén. Thị nữ ngoan ngoãn vâng lời, thấy gã tửu lượng tốt, tò mò mà đánh giá gã. Ánh mắt của Lạc Tướng quân và nàng giao nhau, bỗng nhiên trong lòng nóng lên, không chút nghĩ ngợi kéo người ôm vào trong lòng, cùng lúc đó chỉ nghe một tiếng gầm lên từ ngoài truyền vào:

"Họ Lạc kia, ngươi đang làm gì đó?!"

Lạc tướng quân hoảng hốt giật mình ngẩng đầu lên, chỉ thấy trong chớp mắt nữ nhân ngoài cửa đã lao đến nắm áo gã kéo lên, giơ tay tát vào mặt gã, vang lên tiếng chát giòn giã.

Đường Du:

"..."

Nữ nhân động tác liên tục không ngừng, tát chát chát chát luân phiên hai bên má. Đường Du thấy Lạc tướng quân đường đường nam nhân cao tám thước lại bị một nữ nhân đè ra đánh, lại nghĩ đến dáng vẻ khinh người khác của gã lúc thường, thì cảm thấy hình ảnh này thật sự rất kích thích, không nhịn được phì cười, ngay sau đó bị Ân Triển ôm vào trong lòng.

Thanh âm quen thuộc vang lên bên tai:

"Ngươi nhịn cười cho ta."

Đường Du nghiêng đầu nhìn, thấy Ân Triển đã đứng lên rồi, nói xong liền ném cậu qua một bên nhảy vào căn gián. Bọn Vương phó tướng đã vào ngăn cản từ ban nãy, nhưng nữ nhân quá hung hãn, Ân Triển không giữ được, ngược lại bị nàng đẩy ra, đụng vào Vương phó tướng phía sau, hai người đồng loạt lui về sau, nữ nhân không bị bó buộc, lại lao lên tát thêm mấy cái.

Đường Du:

"..."

Tình huống sau đó rối tung lộn xộn, Lạc tướng quân bị đánh bỏ chạy trối chết, nước canh trên người giàn giụa, nhưng lão bà đã ra lệnh, gã không dám chạy ra bên ngoài —— huống hồ chạy ra ngoài sẽ càng mất mặt —— chỉ có thể không ngừng nói là hiểu lầm. Ân Triển cùng Vương phó tướng cũng nói là hiểu lầm, tốn nửa ngày mới khuyên nhủ được nữ nhân.

Nữ nhân nổi giận nói:

"Có gì mà hiểu lầm? Ta tận mắt nhìn thấy còn có thể là giả à?!"

Lạc Tướng quân há há miệng, hoàn toàn không biết phải nói gì, bởi vìtừ đầu đến cuối gã đều rất tỉnh táo. Nữ nhân lập tức cao giọng:

"Như thế nào, không nói được đúng không!"

Lạc Tướng quân phản ứng đầu tiên muốn chạy, Ân Triển đã vội mở miệng:

"Tẩu tử, ngươi bình tĩnh một chút, đừng dọa nhóc con."

Nữ nhân quét mắt nhìn, thấy hắn ôm một thiếu niên, bả vai của thiếu niên đang run rẩy, đành phải hòa hoãn lại, Lạc Tướng quân hai má cũng nhẹ nhõm, trong lòng thở một hơi.

Sự thật là Ân Triển thấy thiếu niên không biết che dấu cảm xúc, sợ người nào đó cười lộ liễu quá, chỉ có thể đi qua chuyển người khóa vào trong lòng, lúc này hắn giả vờ an ủi vỗ vềbả vai của thiếu niên. Đường Du ngửi được hơi thở quen thuộc, phảng phất nhớ lại cảm giác năm đó,nên không đẩy ra hắn.

Ân Triển nghĩ bụng cậu như vậy thoạt nhìn ngoan ngoãn, rất hài lòng, nhìn về phía nữ nhân:

"Tẩu tử, thật sự là hiểu lầm…"

Lời còn chưa dứt, nữ nhân đã lạnh lùng ngắt lời hắn:

"Được, ngươi nói coi là chuyện gì xảy ra, nếu để ta phát hiện chỗ nào không đúng, ta đánh ngươi luôn."

Ân Triển do dự tính toán, thấy đôi mắt Lạc Tướng quân trông mong nhìn hắn, bèn nghiêm túc nói cho nữ nhân là cô nương kia bỗng nhiên nghiêng ngả, Lạc tướng quân mới vội đỡ lấy nàng ta, hắn suy đoán:

"Có thể nàng ta nhìn thấy tẩu tử sắp vào cửa, liền cố ý diễn một màn này, muốn được nạp làm thiếp?"

Lạc Tướng quân:

"…"

Nữ nhân nhìn chung quanh, phát hiện tiểu cô nương đã chạy, mới nói:

"Bây giờ các ngươi tìm nàng ta đến đây, ta giáp mặt hỏi!"

Lạc Tướng quân trong lòng run lên, Ân Triển nhất thời khó xử, thấy nữ nhân tức giận nhìn mình, đành phải nhận mệnh đi ra ngoài tìm người, một lát sau mang theo một tiểu cô nương vào cửa, người sau về đến đã xội quỳ xuống đất, khóc lóc nói là ngưỡng mộ Lạc tướng quân từ lâu, nên mới chủ động bày tỏ tâm tình.

Lạc Tướng quân:

"…"

Nữ nhân tuy rằng thích đánh nam nhân, nhưng không đánh nữ nhân, mắng mấy câu chua ngoarồi đuổi nàng ta đi, sau đó nhìn về Lạc tướng quân. Lạc Tướng quân mang khuôn mặt bị đánh sưng đỏ bừng, vẻ mặt cứng ngắc, hoảng hốt sợ hãi nhìn nàng.

Ân Triển nói xen vào:

"Tẩu tử, ngươi thật sự hiểu lầm đại ca rồi, lúc trước khi tiểu cô nương còn ngồi ở đây, đại ca có nói nàng ta không bằng một phần vạn của ngươi đâu."

Nữ nhân nhớ tới hành động lỗ mãng của nàng lúc nãy, hai má ửng hồng, chột dạ nhìn trượng phu:

"Ta… Ta nghe nói viện quân của các ngươi đã đến, lập tức muốn xuất binh, nên nhịn không được tới thăm ngươi… Ngươi có đau không?"

Nàng nói xong lấy khăn tay ra, lau lau khóe miệng đang chảy máu của gã.

Lạc tướng quân được săn sóc mà hoảng sợ, khiếp đảm ngồi yên, cho đến khi nàng nói vào phòng bếp làm vài món ăn cho bọn họ mới ngẩn ngơ nhìn qua Ân Triển:

"… Chuyện gì xảy ra?"

Ân Triển liếc gã một cái, kéo cho gã coi cánh tay quấn vải trắng, chỉ thấy trên đó vẫn còn chảy máu, hắn bất đắc dĩ nói:

"Tiểu nha đầu kia tính tình rất tệ, ta bảo nàng thừa nhận chủ động câu dẫn ngươi, thiếu chút nữa nàng đâm ta rồi, ta phải năn nỉ dỗ dành một hồi nàng ta mới đồng ý."

Tạm dừng một chút, hắn tử tế khuyên nhủ:

"Đại ca, ta cũng thông cảm cho ngươi, nhưng mà mấy chuyện này… Về sau vẫn nên chú ý một chút."

Lạc Tướng quân nói:

"… Ta thật sự không là có ý đó."

Ân Triển kinh ngạc:

"Lẽ nào thật sự là hiểu lầm? Ngươi không có ý đồ đó?"

Lạc Tướng quân im lặng, kỳ thật gã cũng hơi động lòng, nhưng chỉ có một chút thôi sao có thể khiến gã mất khống chế được.Cả người gã mông lung, nhớ lại sự việc xảy ra, nhưng không tài hiểu mình bị hạ dược thế nào, một lúc lâu mới chần chờ nói:

"Hay là trên người nàng có cái gì?"

Ân Triển hỏi:

"Nhưng nếu như là nàng cố ý, sao sau đó lại đồng ý giúp đỡ?"

Điều này thì… Lạc Tướng quân lại im lặng.

Ân Triển nói:

"Có điều tẩu tử tới cũng đúng lúc thật."

Lạc Tướng quân đáy lòng lạnh run, bắt đầu tự hỏi đây có phải là âm mưu không, nhưng thường ngày đều là phó tướng giúp gã phân tích, lúc này phó tướng không ở bên cạnh, gã nghĩ hoài cũng lý không ra manh mối. Ân Triển muốn chính là hiệu quả này, cố ý dẫn dắt vài câu, Lạc Tướng quân rất nhanh nheo mắt nói:

"Ta nhớ ra rồi, Ma tộc có một chiêu gọi là nhiếp hồn."

"Ý của tướng quân là tiểu nha đầu kia trúng nhiếp hồn? Là bán ma nhân làm?"

Ân Triển nói:

"Vậy bọn hắn cố ý chọn hôm nay ra tay, chẳng lẽ là muốn chúng ta đánh nhau?"

"Có thể lắm. "

Lạc Tướng quân nói:

"Châm ngòi ly gián."

Đường Du:

"…"

Thế là Ân Triển ra vẻ nghiêm túc cùng gã phân tích, đem bát nước bẩn hắt cho bán ma nhân, cuối cùng còn quan tâm hỏi thăm sao hôm nay phó tướng không đến.Lạc tướng quân nghe hắn nhắc tới, càng sâu sắc cảm nhận đây là một âm mưu, bật người chạy ra ngoài, lúc này Lạc phu nhân vừa bưng đồ ăn đến, thấy thế bèn dò hỏi nguyên do, sau đó cũng muốn đi theo.

Ân Triển vội đuổi theo họ, nói cho bọn họ biết hắn sẽ giam tiểu nha đầu lại, chờ bọn họ trở về thẩm vấn, sau đó lấy ra một chai linh dược đưa cho Lạc tướng quân, bảo gã bôi lên rồi hãy đi, nhân tiện lại ở trước mặt Lạc phu nhân khen ngợi mấy câu, khiến cho Lạc phu nhân càng thêm chột dạ, khó được ở trước mặt Lạc Tướng quân tỏ ra yếu thế.

Lạc Tướng quân nhìn Ân Triển vô cùng cảm kích, vội vàng bỏ đi.

Đường Du:

"…"

Bọn Vương phó tướng đã dọn dẹp đại sảnh sạch sẽ, Ân Triển trở về phòng ngồi xuống, cầm đũa gắp đồ ăn nếm thử, đánh gia:

“Lạc phu nhân tính tình không tốt, ngược lại tay nghề nấu ăn rất khá, đến đây nếm thử.”

“…”

Đường Du nhìn hắn vài lần, đi đến ngồi ở bên cạnh hắn, hỏi:

“Tại sao phó tướng của gã không tới?”

Ân Triển nói:

“Trước khi đến ta đã thăm dò sở thích của bọn họ, tên phó tướng kia thích thư pháp, vì đề phòng có khi dùng đến ta sai làm một bản đơn lẻ, gã nhìn thấy thì không muốn đi nữa, người của ta sẽ dụ gã tới một chỗ không người đập một trận, chỉ là không thể tận mắt nhìn thấy, hơi đáng tiếc.”

Đường Du:

“…”

Đường Du ăn vài miếng, nhớ lại hình ảnh mới vừa rồi, cảm thấy trận đòn đó làm cho cả người cậu vô cùng thoải mái dễ chịu, không nhịn được nở nụ cười.

Từ khi quen biết đến nay, thiếu niên tựa hồđối việc gì cũng không bận tâm, lần đầu tiên Ân Triển thấy cậu vui vẻ như thế, hỏi:

“Thế nào, có phải vui hơn việc chém quách luôn không?”

Đường Du không trả lời, hỏi hắn việc của tiểu nha đầu khi xử lý thế nào, sau đó thấy hắn gọi một thanh niên mặc hắc y đến, người đến lập tức biểu diễn súc cốt công, thân thể chớp mắt nhỏ đi, âm thanhdịu dàng:

“Tiểu nha đầu kia đã bốc hơi khỏi nhân gian rồi, ôi chao, nhất định là bán ma nhân lợi dụng xong thì ăn luôn.”

Đường Du:

“…”

“Tiểu đệ đệ, ngươi nói xem có phải không?”

Thanh niên đá lông nheo với cậu, Đường Du cùng ánh mắt của hắn ta giao nhau, bỗng nhiên có chút hoảng hốt, nhưng ngay lập tức tỉnh táo, bình tĩnh cúi đầu ăn cơm. Thanh niên thấy nhiếp hồn của mình vô dụng, cảm thấy ngoài ý muốn, nghĩ bụngánh mắt chọn người của tướng quân nhà mìnhquả nhiên không sai, cũng ngồi xuống bắt đầu dùng bữa.

Phó tướng quả nhiên bị đánh một trận, bên cạnh còn rơi lệnh bài của thuộc hạ Ân Triển, đây đương nhiên là Ân Triển cố ý sai người để, Lạc tướng quân càng cảm thấy bán ma nhân muốn châm ngòi ly gián, mà phó tướng nghĩ sâu hơn, hơi hoài nghi Ân Triển, cũng phái người theo dõi, âm thầm tìm kiếm chứng cớ.

Thuộc hạ có năng lực dưới trướng của Ân Triển rất nhiều, thấy thế tìm cơ hội đánh người tiếp, sau đó cũng quăng lệnh bài ở đó. Người của phó tướng vẫn luôn theo dõi bọn họ, không thấy có người giữa đường rời đi, lúc này gã mới tin có thể là bán ma nhân làm. Ân Triển nghe được tin tìm đến, nhìn phó tướng bị đánh đến mặt mũi bầm dập, lạnh lùng nói:

“Bán ma nhân thật quá ngông cuồng!”

Đường Du:

“…”

Ân Triển vẻ mặt lạnh băng, nhìn về phía Lạc Tướng quân, dự tính mau chóng xuất binh.

Những ngày gần đây hắn đề ra không ít chủ ý cho Lạc Tướng quân ra, khiến cho quan hệ của Lạc tướng quân cùng phu nhân trở nên tốt hơn, mà trải qua tiếp xúc, Lạc tướng quân cảm thấy Ân Triển tuy rằng có hơi kiêu ngạo, nhưng tính tình không tồi, làm cho gã càng thêm chột dạ, nhưng lại không thể nói rõ mình chỉ muốn bẫy hắn, chỉ có thể nói:

“Ta cảm thấy việc này khá nguy hiểm, hay là đợi thương nghị lần nữa xem.”

Ân Triển nói:

"Không cần, ta tin tưởng người của ta, đánh thắng trận này, đối với cục diện sau đó vô cùng có lợi."

Lạc Tướng quân thuyết phục không có kết quả, lại nghĩ mình cũng đã chuẩn bị đầy đủ, liền gật đầu. Vương phó tướng nghe thấy rõ ràng, theo Ân Triển đi ra ngoài, hỏi:

"Tướng quân ngươi thật sự muốn làm vậy?"

Ân Triển gật đầu:

"Nhìn có vẻ nguy hiểm, nhưng thật ra có nhiều lợi, ta cùng tiểu đội thứ nhất ra trận."

Tiểu đội thứ nhất đều là người nòng cốt, mạnh không giống người, Vương phó tướng há há miệng:

"… Cũng không phải không được, nhưng lỡ có sai lầm?"

Ân Triển nói:

"Lạc Tướng quân sẽ tiếp viện, không sao đâu."

Vương phó tướng thấy hắn đã tính trước mọi việc, đem lời muốn nói nuốt trở vào.

Đường Du nói:

"Ta cũng muốn đi theo."

Ân Triển nói:

"Không được, ngươi ngoan ngoãn chờ ở sau, lúc mai phục có thể đi xuống."

Đường Du lập tức không vui, rút kiếm cùng Ân Triển đánh một trận, kết quả không bất ngờ lại thất bại, đành phải miễn cưỡng nghe lời.

Thời gian vừa nhoáng đã đến ngày tiến công, Ân Triển mang theo năm mươi tên tinh nhuệ, lại chọn thêm vài người khác, đội quân hùng dũng xuất phát. Đường Du chú ý tới có rất nhiều gương mặt quen thuộc trong tiểu đội thứ nhất, hình như lúc trước đến núi Côn Lôn tiêu diệt Địa ma thú họ cũng có mặt, hiểu được thực lực của họ rất mạnh.

Cậu đi theo bên cạnh Vương phó tướng, ngẩng đầu nhìn kết giới bên ngoài thành Phong Ma, không khỏi hỏi:

"Đó là cái gì?"

"Pháp trận phòng ngự của phương bắc, để phòng ngừa bán ma nhân từ trên không bay đến."

Vương phó tướng nói:

"Nếu không thì với thuật đằng vân giá vũ, bọn họ đã sớm tiến vào chủ thành, cũng vì có pháp trận này, tên họ Lạc kia mới có thể tùy ý muốn đuổi viện quân thì đuổi."

Đường Du ừ một tiếng, thu hồi ánh mắt, đi theo bọn họ đến địa điểm mai phục.

Lạc Tướng quân lo âu thấp thỏm, sợ bọn họ trên đường xảy ra sự cố, mãi đến khi đợi hoài không thấy hình bóng Ân Triển lúc này mới yên tâm, nghĩ thầm chắc là quân cứu viện gã phái đến cứu đi rồi. Gã cùng với phó tướng nhìn nhau, bắt đầu chờ đợi tin tức của bộ hạ,vào lúc này lại nghe tiếng chém giết từ xa truyền đến, bóng dáng của Ân Triển cũng lập tức xuất hiện, phía sau rất nhiều bán ma nhân bám theo.

Lạc Tướng quân:

"…"

Phó tướng:

"…"

Tình huống gì thế này, thật sự dụ được chúng nó đến?!

Bên người Ân Triển chỉ có năm mươi tên tinh nhuệ, còn lại đại bộ phận đều đang trong quá trình đuổi giết bị hắn điều động đi rồi, nhưng bán ma nhân nhận định hắn là chủ tướng, tự nhiên cắn chặt hắn không buông nếu không có gì bất ngờ xảy ra, giờ phút này nhóm người kia phải đã cùng một chỗ với đám người Lạc Tướng quân phái đến tăng viên, rất an toàn.

Ân Triển giả vờ sợ hãi, cùng tinh nhuệ dẫn bán ma nhân vào sâu trong sơn cốc, sau đó hạ lệnh xoay người, năm mươi tên tinh nhuệ gần như đồng thời phản công, cuộc tấn công khủng bố bất ngờ giết chết phần lớn bán ma nhân.

Lạc Tướng quân:

"..."

Phó tướng:

"..."

Ân Triển xông lên phía trước, hô to:

"Người giết địch ít nhất, buổi tối đãi khách."

Năm mươi tên tinh nhuệ cười ha ha:

"Được!"

Tiếng nói vừa dứt, công kích của mọi người đột ngột tăng mạnh, lại giết chết thêm một đám, y hệt như cắt rau quả.

Lạc Tướng quân:

"..."

Phó tướng:

"..."

Lạc tướng quân nhìn thấy Vương phó tướng dẫn người đứng lên, cuối cùng cũng hoàn hồn, tinh thần rung động, cũng mang người xông lên. Đường Du được Vương phó tướng bảo hộ ở phía sau, nhìn cảnh tượng trước mắt, nghe thấy mùi máu tươi nồng đậm, dùng sức nắm chặt thanh kiếm, chỉ cảm thấy máu trong cơ thể không ngừng sôi trào, thậm chí ngay cả đầu ngón tay đều run rẩy hưng phấn.

Vương phó tướng đang muốn dặn thiếu niên đừng rời khỏi gã, nhưng chỉ thấy một bóng đen nhoáng lên, thiếu niên nhanh chóng lao vào chiến trường, khuôn mặt gã biến đổi, vội vàng đuổi theo, nhưng động tác của thiếu niên rất linh hoạt, chẳng mấy chốc gã đã không nhìn thấy bóng người.

Chiến tranh dần dần đếngiai đoạn gay cấn.

Bán ma nhân thấy bị sập bẫy, lập tức muốn rút lui. Bọn người Lạc tướng quân đương nhiên đuổi theo sau, nhưng khi tới cửa khẩu ở sơn cốc đã thấy thi thể chất đầy, chồng chất cao gần ba thước, một thiếu niên đứng ở phía trên, cả người bị máu nhuộm ướt đẫm, đang không ngừng thu gom mạng của đám ma nhân chạy đến.

Lệ khí quấn quanh thân cậu càng khủng bố hơn so với trước, ngay cả người đứng ở phía dưới đều có thể cảm nhận được rõ ràng, Lạc Tướng quân cùng phó tướng đều ngơ ngác nhìn, Vương phó tướng thấy thiếu niên còn muốn đuổi theo bán ma nhân, vội vã xông lên giữ chặt tay cậu:

"Đi thôi, đừng hành động lỗ mãng."

Đường Dukhông thèm để ýnhìn gã, Vương phó tướng chú ý tới ánh mắt của cậu ánh lên tia đỏ sậm, chỉ nghe thiếu niên nói:

"Ta vất vả lắm mới được chơi thỏa thích, ngươi chọc ta bực mình, coi chừng ta đâm ngươi luôn đó."

Bộ dạng của cậu hoàn toàn không giống đang nói đùa, Vương phó tướng vô thức buông tay, mãi đến khi thấy thiếu niên xoay người nhảy ra mới tức giận, lại tiếp tục đuổi theo. Lạc Tướng quân cùng phó tướng

cũng đều đuổi theo, nhưng có một người nhanh chân hơn bọn họ, chỉ thấy Ân Triển lướt qua bọn họ, phúc chốc đã áp sát thiếu niên.

Đường Du lại giết không ít người, phát hiện phía sau có động tĩnh, trong lòng giận dữ, xoay tay lại vung ra một kiếm. Chiêu thức của cậu rất sắc bén, trong khoảng khắc mọi người thậm chí cảm thấy Ân Triển sẽ bị cậucắt ngang eo, nhưng Ân Triển lại vững vàng giữ chặt cậu.

"Dừng tay."

Ân Triển rủ mắt nhìn cậu, nghĩ bụng hóa ra cậu nhóc này khó thuần phục hơn hắn nghĩ nhiều.

Đường Du giãy giụa mãi không thoát được, nhìn thấy ánh mắt trầm trọng của Ân Triển, chậm rãi buông lỏng thân thể, cắn răng nói:

"Chẳng vui chút nào."

Ân Triển nói:

"Đừng phàn nàn, sẽ có lúc cho ngươi tha hồ đánh thỏa thích."

Đường Du thu hồi kiếm:

"Mong là vậy."

Trải qua khúc nhạc đệm này, mọi người không tiếp tục truy đuổi quân địch, bắt đầu quét dọn chiến trường. Đường Du vẫn đi theo Ân Triển, máu trên người từng giọt nhỏ xuống, khiến cho tất cả mọi người đều không dám nói chuyện cùng cậu.

Ân Triển quan sát cậu:

"Có bị thương không?"

Đường Du nói:

"Không có."

Ân Triển gật đầu, không để ý tới ánh mắt những người bên ngoài, dẫn cậu quay trở về.

Trận chiến lần này, bán ma nhân tổn thất nặng nề, mà biểu hiện của Ân Triển cùng quân tinh nhuệ khiến Lạc Tướng quân cùng phó tướng đều khiếp sợ và bội phục, không còn bài xích hắn. Sau khi thương nghị mọi người quyết định thừa thắng xông lên, lần lượt giành lại hai ngôi trấn nhỏ.

Trong khoảng thời gian này, Ân Triển luôn luôn quan sát thiếu niên bên cạnh, đứa nhỏ này lạnh lùng, khát máu, tính tình không tốt, sở thích lớn nhất hiện nay là giết người, chỉ cần không vui đã muốn làm thịt đối phương, căn bản không có lòng mềm mại, giống như là… thiếu hụt cảm xúc.

Vương phó tướng lại rất lo lắng, hỏi hắn có phải vẫn muốn thu thiếu niên.

Ân Triển nói:

"Càng khó khăn, mới càng đáng giá khiêu chiến."

Vương phó tướng nhìn vẻ mặt của hắn, đành phải bỏ cuộc.

Ân Triển tiếp tục ở bên cạnh thiếu niên, chẳng bao lâu phát hiện mỗi lần thiếu niên nghe được tiếng Hòa Hòa điểu hót vang, lệ khí trên người đều sẽ giảm bớt, vì thế khi hôm nay hắn vô tình phát hiện được một tổ chim, nên muốn dẫn thiếu nên đến xem, kết quả vừa đến gần thì đúng lúc trông thấy một con chim non rơi xuống, hắn vô cùng hài lòng,xoay người vờ muốn quay trở về

Đường Du hỏi:

"Ngươi có nghe thấy tiếng gì không?"

Ân Triển hỏi:

"Hả? Cái gì?"

Đường Du không trả lời, đi lên phía trước mấy bước, thấy trong bụi cỏ có một con chim non. Hòa Hòa điểu nho nhỏ sợ hãi ngẩng đầu nhìn cậu, kêu chiếp chiếp. Đường Du im lặng cùng nó nhìn nhau, một lát sau mới hỏi:

"Đây là con gì?"

Ân Triển đi tới vừa thấy, nói rằng:

"Hòa Hòa điểu, chắc là không cẩn thận rơi xuống, ngươi ôm nó về chỗ cũ đi."

Đường Du hỏi:

"Tại sao lại là ta?"

"Ta lười động, nếu ngươi không muốn thì cứ vứt đó, đi thôi."

Ân Triển nói đi là đi, không quan tâm đến bọn họ nữa.

Đường Du như thường lệ đi theo phía sau, được vài bước nghe thấy chim nhỏ lại kêu chiếp chiếp, chợt khựng người, quay trở về đó.Khóe miệng Ân Triển khẽ cong, rồi vội vàng thu lại, nhìn thiếu niên ôm lấy chim nhỏ trèo lên cây, cũng nhảy theo lên đó, ngồi bên cạnh cậu, thấy cậu chỉ rủ mắt chăm chú nhìn chúng nó, kéo tay cậu qua để lên người chúng nó.

"Ngươi sờ lông nó này, có mềm không?"

Từ sau khi tỉnh lại Đường Du chưa từng đụng qua con vật nho nhỏ mềm mại như thế, cậu cảm nhận ấm áp từ đầu ngón tay truyền đến, im lặng không mở miệng.Tiểu Hòa Hòa điểu vô cùng cảm ơn cậu, cọ cọ ngón tay của cậu, Đường Du im lặng một lát, bắt đầu vuốt ve, Ân Triển hỏi:

"Thích không?"

Đường Du ngẩng đầu nhìn hắn, bỗng nhiên chạm đến ánh mắt ôn hòa của hắn, rốt cục nói:

"Ừ."

Bắt đầu từ hôm đó, Ân Triển lại dùng nhiều cách để thiếu niên dần dần tiếp xúc với những sự vật mềm mại, đi đến đâu cũng mang cậu theo bên cạnh, kiên nhẫn dạy cho cậu rất nhiều thứ, khí tức của thiếu niên ngày càng trở nên bình tĩnh hơn.

Vương phó tướng thấy tướng quân nhà mình dốc hết tâm trí dạy dỗ thiếu niên, bắt đầu nghi ngờ hắn có ý đồ với người ta, nhịn không được tò mò hỏi.

Ân Triển nhướng mắt nhìn gã:

"Nghĩ cái gì thế, cậu ấy vẫn còn nhỏ."

Vương phó tướng bụng nghĩ ừ nhỉ, hơn nữa tuy rằng thiếu niên có chút thay đổi, nhưng vẫn còn nóng nảy, vẫn cần dạy dỗ nhiều hơn.

Từng ngày trôi qua, cuối cùng bọn họ cũng đẩy bán ma nhân vào bước đường cùng, mọi việc thuận lợi, chờ đến lúc kết giới sửa chữa xong bọn họ có thể quay về. Hôm nay khi Đường Du vừa định ngủ trưa đột nhiên cảm thấy trong ngực đau nhói, không chút nghĩ ngợi chạy vụt ra ngoài, vội vã nói với Vương phó tướng mình có việc, nhanh chóng ra khỏi trấn nhỏ, tiếp theo đó hóa ra nguyên hình bay thẳng đến núi Côn Lôn.

Còn chưa lên đến nơi đã thấy đỉnh đầu giăng đầy mây đen, sấm vang chớp giật, cuồng phong quấn lấy cây cối, không ngừng rung chuyển.

Phía sau vang lên tiếng thét dài chấn động màng tai, cậu không cần quay đầu lại cũng biết là đại ca cậu, cậu không để ý tới, theo dõi chặt chẽ mặt đất nơi xa xa, chỉ thấy cha mẹ hóa thành hình người, trên người đã bị thương rất nặng, cả hai sớm đã hôn mê, phụ thân ôm chặt mẫu thân vào lòng, đôi mắt khép kín, trên vẩy tràn đầy miệng vết thương rợn người.

Mây đen cuồn cuộn vần vũ, sắp giáng xuống những cơn sétthịnh nộ, vẻ mặt Đường Du khẽ thay đổi, nhanh chóng lao tới phía trước, trong lúc ngàn cân treo sợi tóc đúng lúc chặn được tia sét kia, chỉ nghe bên tai ầm ầm nổ vang, cậu ngay lập tức phun ra một ngụm máu, ngã khuỵu xuống.

Nhạc Chính Tiêu đến chậm một bước, mắt mở trừng trừng nhìn đệ đệ xông qua đó, con ngươi co rút:

"Tiểu Hoằng ——!"

Đó là đạo lôi kiếp cuối cùng, Đường Du hoàn toàn hôn mê, Nhạc Chính Tiêu vội vàng đỡ lấy cậu, đáp xuống bên cạnh cha mẹ, nhìn cha mẹ chỉ còn nửa hơi thở, cảm giác bầu trời như muốn sụp đổ.

Ân Triển biết được thiếu niên biến mất, sợ xảy ra chuyện, nhưng hắn còn phải đánh trận, chỉ có thể phái thủ hạ tìm kiếm, nhưng cũng không có được kết quả gì, hắn nheo mắt, nghĩ thầm lần sau gặp mặt nhất định phải đánh cho người nào đó một trận.

Chiến tranh phương bắc diễn ra rất thuận lợi, cuối cùng hắn cũng được trở về, tin tức đầu tiên nghe được là Bạch Trạch trong lúc trọng thương lại đụng phải thiên kiếp, không biết tung tích, có thể đã ngã xuống, ngay cả thi thể đều không lưu lại. Trong đầu của hắn bỗng nhiên hiện lên hình ảnh tiểu Bạch Trạch, hắn đến đó tìm hiểu, phát hiện toàn bộ Minh Trạch cung đều trống rỗng, hắn đoán chắc nó được bằng hữu của Bạch Trạch thu dưỡng rồi, bèn trở về Minh giới tiếp tục dẹp loạn.

Khi Đường Du tỉnh lại đã thấy mình đang ở trong Du Li chi cảnh.

Nhạc Chính Tiêu thấy thế đến gần:

"Cảm giác thế nào?"

Đường Du muốn ngồi dậy, nhưng cảm thấy cả người không có một chút sức, yếu xìu hỏi:

"Xảy ra chuyện gì?"

Nhạc Chính Tiêu kiên nhẫn giải thích rằng cậu đã chắn một đạo thiên kiếp cuối cùng, bị thương rất nghiêm trọng, cần phải tĩnh dưỡng.

Đường Du hỏi:

"Cần tĩnh dưỡng bao lâu?"

"Trong vòng ba đến năm năm ngươi đừng mong xuống giường."

Nhạc Chính Tiêu nói:

"Còn hên ngươi là Long, nếu như đổi thành người khác chắc đã sớm hồn phi phách tán."

Đường Du lại hỏi:

"Cha mẹ đâu?"

Nhạc Chính Tiêu im lặng một lát:

"Bọn họ cũng đang dưỡng thương, cần thời gian khá lâu. "

Hắn chợt khựng lại, không muốn tiếp tục đề tài này, nói:

"An Quân cũng đã đến đây, nàng phụ trách chăm sóc ngươi, còn nữa, Tư Nam-bạn chơi hồi nhỏ của ngươicũng từng đến tìm người, ngươi còn nhớ y không?"

Đường Du ừ một tiếng.

"Lúc đó ngươi vừa mới đi tòng quân, ta vẽ cho y một bức chân dung của ngươi sau khi biến hóa."

Nhạc Chính Tiêu hỏi:

"Y không đến tìm ngươi à?"

Đường Du trầm mặc một chút:

"Ngươi vẽ một tấm ta xem thử."

Nhạc Chính Tiêu bảo cậu chờ, đi đến thư phòng vội vàng vẽ một bức, cầm đến cho cậu xem.

Đường Du nói:

"… Y có thể tìm được ta mới là lạ, ngươi đi nói cho y biết ta đã trở về."

"Y biết ngươi trở lại rồi."

Nhạc Chính Tiêu nói:

"Lúc ngươi hôn mê y có đến thăm ngươi, nhưng sau đó y có việc, bị gọi quay về Thiên giới, y có nói sau này lại đến tìm ngươi."

Đường Du gật đầu.

Nhạc Chính Tiêu tò mò quan sát cậu, phát hiện trên người đệ đệ nhà hắn lệ khí giảm đi rất nhiều, khen:

"Ngươi trông tốt hơn trước rồi đó, xem ra cho ngươi đi tòng quân là quyết định chính xác."

Trong đầu Đường Du lóe lên hình bóng của Ân Triển, im lặng hồi lâu mới hỏi:

"Có tin của Ân Triển không?"

Nhạc Chính Tiêu lắc đầu:

"Có gì không?"

"… Không có việc gì."

Đường Du nói:

"Ta hỏi chơi thôi."

Nhạc Chính Tiêu bảo cậu cố gắng nghỉ ngơi cho tốt, đắp chăn cho cậu.

Du Li chi cảnh nằm ở vị trí đặc biệt, không nghe được tiếng hót của Hòa Hòa điểu, Đường Du ở đó một năm, cảm giác đã có thể làm vài động tác đơn giản, bèn mua một ngôi nhà trong thành, dọn đến nơi đó. An Quân cũng muốn đi theo, nhưng vết thương của cha mẹ càng nghiêm trọng hơn, nên cậu dặn dò nàng chăm sóc mẫu thân, dẫn theo mấy người đại ca cho rời đi.

Mỗi khi trời sập tối, cậu sẽ ngồi ở trong viện lắng tai nghe tiếng chim hót vang khắp nơi, từng tiếng từng tiếng nối tiếp nhau, tựa như khúc nhạc cầu hồn.

Người hầu phát hiện tiểu thiếu gia nhà mình tựa hồ cảm thấy hứng thú đối với chiến sự, nên sẽ thường xuyên vì cậu hỏi thăm một ít tin tức về, trở về kể lại cho cậu nghe, lâu ngày, gã lại phát hiện thật ra tiểu thiếu gia chỉ cảm thấy hứng thú với đội quân của Ân Triển, từ đó về sau chỉ chọn kể những chuyện về bọn họ.

Đường Du lẳng lặng lắng nghe, thỉnh thoảng sẽ đáp một tiếng.

Thời gian ba năm thoáng chốc trôi qua, cuối cùng vết thương của Đường Du cũng khá hơn phân nửa, chuyện đầu tiên là đến tìm đại ca xin đan dược, Nhạc Chính Tiêu nói:

"Ta có mấy viên đó thôi, cho ngươi hết rồi."

Đường Du hỏi:

"Không còn nữa?"

"Phải có thời gian. "

Nhạc Chính Tiêu hỏi:

"Ngươi muốn làm gì?"

Đường Du không trả lời, im lặng xoay người bỏ đi.

Cậu nghe được tin tức là mấy ngày sắp tới Ân Triển sẽ đi ngang qua nơi này, nhưng không có đan dược, Ân Triển sẽ không nhận ra cậu, nếu như cậu nói thật, Ân Triển có đồng ý mang theo người của tộc ác long đi không?

Cậu chậm rãi đi vào trong thành, bên tai nghe được tiếng chim kêu, nhìn về gốc cây đằng xa, đi đến đó ngẩng đầu xem, phát hiện phía trên có một tổ chim, một vài con Hòa Hòa điểu chen chúc cùng nhau, kêu vang chiếp chiếp.

Cậu đột nhiên ngẩn người.

Lúc này Ân Triển dẫn người đi ngang qua, chỉ thấy hoa bỉ ngạn bên cạnh nở rộ, uốn lượn quanh co khúc khuỷu, không thấy bờ bến, trong lơ đãng hắn nhìn thấy bóng người, bỗng nhiên dừng lại:

"Đó là ai thế?"

Người bên cạnh nói:

"Hồi Ngũ gia, đó là Hoằng thiếu gia."

Ân Triển hỏi:

"Hoằng thiếu gia là…?"

Người bên cạnh nói:

"Cậu ấy họ Nhạc Chính, tên một chữ một Hoằng, chúng tôi đều gọi cậu ấy là Hoằng thiếu gia."

Đường Du như cảm giác được, khẽ nghiêng đầu, ánh mắt bất chợt cùng Ân Triển giao nhau. Ân Triển hô hấp chợt ngừng, phất tay ra hiệu những người phía sau đi trước. Đường Du đang không biết nên làm gì, đã thấy hắn không chớp mắt theo dõi mình, bước từng bước, xuyên qua biển hoa nở rộ khắp đồng ruộng đồi núi, đi đến trước mặt cậu.

—— Ân Triển.

Đường Du giật mình mở mắt ra, cảm thấy thân thể đang lơ lửng trên không, một lát sau mới ý thức được mình đang ở trong trận pháp, cậu chưa kịp suy nghĩ cẩn thận, ngay sau đó bỗng cảm thấy thấy hoa mắt, kế đó bị một lực kéo rơi mạnh xuống đất.

Cậu đứng lên, phát hiện đây là một hành lang sáng ngời, đại loại giống như trong ktv, tự hỏi vài giây đoán mình chắc là bị trận pháp ném ra ngoài rồi.

Cho nên… Đây là thành phố nào?

42. Chương 41: Đại Lục Dị Năng 2

Phú nhị đại bằng lòng bỏ ra ngàn vạn tìm kiếm người trong lòng

Đường Du nhanh chóng biết được mình đang ở đâu.

Đây là một câu lạc bộ, trang trí vô cùng lộng lẫy.

Cả đời trước cậu đều là thiếu gia nhà giàu có, nên có thể nhìn ra câu lạc bộ này hình như thuộc về loại cao cấp, men theo hành lang đi về phía trước, muốn tìm nhân viên phục vụ hỏi đường, lúc này đột nhiên cánh cửa bên cạnh mở ra, người đi ra nhìn cậu, tức giận hỏi:

"Không phải chỉ thay đồ thôi à, sao lại chậm chạp quá vậy?"

Cậu hơi sửng sốt, tiếp sau đó, người này nắm lấy cổ tay cậu muốn kéo cậu vào, thuận miệng hỏi:

"Sao chỉ có mình cậu? Những người khác đâu?"

Đường Du không hiểu ra sao, ánh mắt nhìn thoáng qua, chú ý tới ba vị thiếu niên mặc cùng một kiểu đồng phục ngồi trong ghế lô, đều là áo sơ mi trắng và quần đen ôm sát người.Cậu nhìn quần áo của mình, biết là hiểu lầm rồi, tránh ra nói:

“Mọi người nhìn nhầm rồi, tôi không phải là nhân viên phục vụ ở đây.”

Nói rồi cậu không để ý tới bọn họ nữa, tiếp tục đi tới hành lang, đang muốn rẽ vào góc, lại nghe phía sau vang lên tiếng bước chân dồn dập, giọng nói quen thuộc quát lên:

“Nè, cậu chờ một chút!”

Cậu dừng lại quay đầu nhìn, thấy người vừa nãy đổi sang khuôn mặt tươi cười:

“Thật ngại quá nhận lầm người, hay là đi vào trò chuyện một lát, để tôi bồi thường cho cậu, nếu không cậu cho tôi biết cậu ở phòng nào, tôi đích thân đến đó một chuyến, được không?”

Đường Du nói:

“Không cần.”

“Đừng vậy mà, gặp mặt chính là có duyên, đi vào trò chuyện nhé?”

Người tới cười nói:

“Chúng tôi là học sinh của học viện quân sự Santo, không phải là người xấu, nhìn tuổi tác của cậu chắc hẳn cũng là học sinh phải không?”

Santo… Đường Du nhạy bén nhận ra những từ then chốt, nhớ đến thời gian trong quy luật và ở ngoài giống nhau, hỏi:

“Sắp có cuộc thi rồi mà? Mọi người đi chơi như vậy không sao à?”

Người tới nói:

“Không sao đâu, còn hơn nữa tháng cơ, hôm nay sinh nhật của bạn học, chúng tôi đi ra tụ tập một chút thôi, lát nữa về liền.”

Đường Du nghe thế biết họn họ không ra khỏi thành phố, cho nên nếu không có gì bất ngờ xảy ra, nơi đây chính là thành phố Santo.

Thành phố Santo ở phía tây của lục địa, đất đai rộng lớn, có một học viện khá là nổi tiếng, chính là học viện quân sự Santo.

Học viện này xếp thứ chín trong tất cả các trường đại học quân sự, học phí thấp, số lượng giáo viên rấtphong phú, được các gia đình phổ thông chú trọng, lúc trước Lăng Mâu chuyên tâm muốn trở thành dị năng giả, cũng muốn tiến vào Santo.

Nhưng những việc này cũng không quan trọng, quan trọng là nhà nhà của cậu ởphía đông của lục địa, cách nơi này xa tít tắp, mà bây giờ trên người cậu chẳng có một xu nào, trên tay cũng không có máy truyền tin, lẽ nào phải đi ăn xin về tới nhà? Nơi này lại không giống quốc gia quy luật làm việc tốt sẽ được cộng điểm, sẽ có người quan tâm cậu à?

Người trước mặt thấy cậu im lặng, cho rằng cậu đồng ý rồi, lại bước đến kéo cổ tay cậu:

“Đi thôi, qua đó nói chuyện.”

“Không, tôi còn có việc.”

Đường Du đúng lúc tránh ra, xoay người bước đi, vô sự hiến ân cần phi gian tức đạo, cậu cũng không phải là đứa ngốc.

“Đợi chút mà. “

Người tới vẫn muốn giữ lấy cậy, lại thấy cậu tránh thoát, vội vã chạy lên trước ngăn cản đường đi của cậu:

“Hay là cậu cho tôi biết tên hoặc là số điện thoại liên lạc đi?”

Gã vừa nói xong thấy cậu nheo mắt, vội ho một tiếng:

“Được rồi,nói thật cho cậu biết, lúc nãy cậu vừa đi ra có một bạn học trông thấy cậu liền thích, hôm nay là sinh nhật của gã, tướng tá đẹp trai, cho nên… cậu thấy thế nào?”

Đường Du nói:

"Anh nói cho gã biết, tôi đã kết hôn."

Người tới nói:

"… Không phải vậy chứ?!"

Đường Du giơ tay lên, cho gã nhìn chiếc nhẫn đeo trên ngón áp út.

Người tới:

"…"

"Anh Nghiêm, làm sao thế?"

Trong lúc người trước mặt không thể tin được nhìn chằm chằm Đường Du, trong lòng tự hỏi người này rốt cuộc đã thành niên chưa, có phải đang đùa giỡn gã hay không, bên kia lại có thêm một thiếu niên đến. Thiếu niên nhỏ hơn bọn họ một hai tuổi, vừa đi vừa đánh giá Đường Du, khi Đường Du nghe được thanh âm quay đầu lại, gã ngạc nhiên trợn to mắt:

"Anh hai, là anh thật à?"

Đường Du tỉ mỉ xem xét, phát hiện đây chính An Tiêu, em trai cùng cha khác mẹ của cậu, thoáng kinh ngạc:

"Sao cậu lại ở đây?"

"Câu này tôi hỏi anh mới đúng, không phải anh đến khu huấn luyện Cổ Duy Độ à? Tại sao lại ở chỗ này?"

An Tiêu kinh ngạc khó tin:

"Chẳng lẽ sau khi ba ba đưa anh đến đó anh lại trộm trốn ra? Hơn hai năm nay anh làm gì? Nếu như để ba ba biết, chắc chắn sẽ không tha cho anh!"

"Khoan đã, hai người quen biết?"

Người lúc nãy được An Tiêu gọi là "anh Nghiêm" vội chen miệng, nhìn An Tiêu đầy thâm ý:

"Đây là anh hai của cậu? Thật đúng lúc, mau mời anh hai cậu đến chơi một chút, có gì thì đi vào trong rồi nói."

An Tiêu chợt nhớ đến một việc nào đó, thái độ thoáng tốt hơn:

"Anh hai, chúng ta đi thôi."

Đường Du liếc gã:

"Không có hứng thú."

An Tiêu thật không ngờ đến thằng anh từ trước vẫn luôn yếu đuối ngoan ngoãn sẽ từ chối gã, nhất thời nghẹn họng, âm thầm đánh giá cậu, cảm giác thằng anh của gã hình như thay đổi rất nhiều, không biết đến cùng đã trải qua chuyện gì. Gã thấy anh Nghiêm ra hiệu cho gã rồi bỏ đi, kiểu như đem việc này giao hết cho gã, liền nhìn đại ca:

"Đi vào trước đã, có chuyện gì chúng ta từ từ nói…"

"Tôi nói không có hứng thú."

Đường Du ngắt lời:

"Tôi mới ra khỏi Cổ Duy Độ, trong tay không có tiền, cậu cho tôi mượn một ít, sau này tôi trả lại cho cậu."

An Tiêu nhìn cậu, vẻ mặt mang biểu tình như bảo "Mày đang nằm mơ à".

Đường Du:

"…"

“Anh hai, có phải anh sợ ba ba mắng không? Chắc anh chưa biết, khi tôi 15 tuổi đã đo ra được có dị năng, bây giờ là học sinh của học viện Santa, nếu tôi giúp anh đỡ lời, ba ba sẽ không trùng phạt anh đâu, vậy anh có thể về nhà. “

An Tiêu quyết định áp dụng biện pháp khác:

“Đi thôi, vào phòng chúng ta lại bàn bạc kỹ hơn, học trưởng của tôi là con trai của thị trưởng thành phố Santa, hôm nay sinh nhật của gã, rất muốn làm bạn với anh, chỉ nói mấy câu thôi mà, không có ý gì khác, anh đừng làm khó tôi được không?”

Đường Du nhìn chằm chằm gã một lúc,khóe môi bỗng nhiên khẽ cong.

An Tiêu chỉ cảm thấy gương mặt thanh tú của cậu như phảng phất như ngọn lửa, không chỉ sáng ngời chói mắt còn lộ ra mấy phần tà khí, thấy cậu lại gần mình, vô thức lui về phía sau, lưng dán vào trên tường.

Đường Du một tay chống tường, vỗ vỗ mặt của gã:

“Bây giờ tính tình của tôi rất xấu, cậu muốn tôi đến chơi với học trưởng cậu, nếu lỡ như tôi không vui có khi sẽ làm cho mấy người tàn phế luôn, cậu nghĩ cho kỹ đi, thật sự muốn tôi cùng đi à?”

An Tiêu thấy tâm trạng của cậu không đúng, đang muốn mở miệng từ chối, nhưng cửa phòng đằng xa lại mở, người ở bên trong ló đầu ra, nhìn bọn họ kêu:

“Nhanh lên, Giang thiếu đang chờ kìa!”

Gã chợt giật mình lấy lại tinh thần, nghĩ đến đại ca dù sao không có dị năng, trong phòng bọn họ toàn dị năng giả chẳng lẽ còn sợ cậu? Gã gật đầu:

“Nếu hôm nay anh giúp tôi, tôi sẽ cho anh một khoản tiền, không cần anh trả lại, thế nào?”

Khi ông đây rẻ mạt như thế à? Đường Du nhịn không được bật cười, lại nghĩ dù sao gã cũng là em trai của bộ thân thể này, nên cũng không phát tác, buông tay xuống đứng thẳng:

“Lần này ta không tính toán với ngươi, không có lần sau.”

Nói rồi cậu định bỏ đi, An Tiêu thấy thế giận dữ:

“Anh đứng lại cho tôi!”

Tiếng nói vừa dứt, Đường Du cảm giác trước mắt lóe lên, An Tiêu thoáng xuất hiện ngăn cản cậu. Cậu không cần ngẫm nghĩ, thấy người này muốn kềm chế cổ tay của cậu, nhanh chóng nghiêng người, thuận thế tiến lên trước, nắm đấm tay phải giộng mạnh vào bụng của gã. Gương mặt của An Tiêu đau đớn co rút, gập người ôm lấy bụng mình.

Đường Du định đá thêm một cước, thì nghe phía sau có người cười hỏi:

“Chuyện gì thế này?”

Cậu từ từ quay lại, thấy một nam sinh gương mặt đẹp trai bị vây quanh đang đi đến, người này hai mắt đưa tình, mang theo mấy phần vô lại và phong lưu, có thể là Giang thiếu mà nãy giờ bọn họ nhắc đến. Đường Du nhẹ nhàng bâng quơ nói:

“Không có gì, kẻ làm anh đang dạy dỗ em trai không nên thân thôi mà.”

An Tiêu:

“...”

Mẹ, mày mới là đứa không nên thân!

Giang thiếu chăm chú nhìn cậu.

Vừa rồi chỉ nhìn thoáng qua, gã cảm thấy khí chất của thiếu niên này thực đặc biệt, lúc này nhìn kỹ lại mang theo vài phần nguy hiểm, có thể khơi gợi ham muốn khiêu chiến của người khác,rất đáng giá chơi đùa, gã hỏi:

“Thật thế à? Hay là bởi vì tôi?”

Đường Du lười biếng hỏi:

“Anh là ai?”

Giang thiếu một chút đều không buồn bực:

“Tôi họ Giang, là học trưởng của em trai cậu, lúc nãy tôi thấy cậu giống một người bạn, nên nói muốn gặp cậu, chắc bọn họ hiểu lầm ý của tôi, cho nên tôi ra đây giải thích.”

Đường Du à một tiếng:

“Còn có chuyện gì không?”

Giang thiếu tốt tính nói:

“Không có.”

Đường Du xoay người liền đi, quải cái cong phát hiện cuối là toilet, lại lộn trở lại đi. Giang thiếu đang tại cùng An Tiêu nói chuyện, mấy người thấy thế nhất tề nhìn hắn. Đường Du nhìn không chớp mắt, lướt qua bọn họ tiếp tục đi, đến cuối tả hữu nhìn xem, rốt cục phát hiện một khối bảng hướng dẫn.

An Tiêu rất nhanh truy lại đây:

“Anh hai, đợi em một chút!”

Đường Du hỏi:

“Lại muốn bị đánh?”

Đó chẳng qua là tao sơ suất có được hay không! Trong đáy mắt của An Tiêu hiện lên một tia tức giận, nhưng nhanh chóng nén xuống, miễn cưỡng bản thân mỉm cười:

“Không phải, học trưởng nghe nói chúng ta đã lâu không gặp, mới vừa gặp lạiđã cãi nhau, nên bảo tôi lại đây xin lỗi anh. “

Gã dừng lại một chút:

“Đúng rồi, nãy anh có nói mới từ Cổ Duy Độ ra, hẳn là không chỗ ở đúng không?”

Đường Du nói:

“Ừm, không có.”

An Tiêu hỏi:

“Thế hay là đến chỗ tôi ở tạm, đợi tôi thi xong rồi cùng nhau về nhà, được không?”

Đường Du rốt cuộc cũng chịu liếc nhìn gã:

“Câu tiếp theo có phải là kêu tôi vô phòng ngồi chơi, sau đó lại đi về chung với cậu?”

“Không phải, anh thật sự hiểu lầm rồi. “

An Tiêu nói:

“Nếu anh không muốn vào chơi với bọn tôi, vậy tôi đưa anh đến trường học trước.”

Đường Du lần này hơi chút động lòng, dù sao thật sự bây giờ cậu chẳng biết đi nơi nào, tự hỏi một lát, gật đầu. An Tiêu âm thầm thở phảo, dẫn cậu đi.

Lúc này Giang thiếu đã trở lại phòng, nhìn các thiếu niên nghe theo mệnh lệnh của gãđổi sang quần áo khác, nhìn như thế nào cũng không vừa mắt, hoàn toàn không hợp khẩu vị, lại ra lệnh cho họ thay đổi. Các thiếu niên đương nhiên không dám đắc tội hắn, hỏi:

“Ngài muốn đổi thành kiểu dáng nào?”

“Nào cũng được, không phải áo trắng quần quần đen là tốt “

Giang thiếu uống một ngụm rượu, nhìn cái ly chằm chằm,cảm giácthiếu niên kia tựa như rượu vang đỏ, hấp dẫn khiến người không nhịn được muốn nếm thử hương vị, gã thõa mãn nheo mắt lại:

"Dặn An Tiêu điều tra cẩn thận tình huống của anh hai gã, bao gồm cái gọi là kết hôn."

Người bên cạnh vâng lời, gởi tin nhắn cho An Tiêu.

Lúc bấy giờ Đường Du cùng An Tiêu đã ra khỏi câu lạc bộ, khoa học kỹ thuật ở đại lục dị năng phát triển mạnh, tuy câu lạc bộ cách trường học khá xa, nhưng đón xe không đến mười phút đã đến nơi. Ký túc xá của học viện giống những khu nhà trọ, hai người một phòng, Đường Du có thể tạm thời cùng An Tiêu ở chung một phòng, nhưng bởi vì cậu không có thẻ căn cước, nên An Tiêu đành phải gọi điện thoại cho cha, để ông ta đánh tiếng với người quản lý ký túc xá, sau đó mới được đồng ý đi vào.

An Tiêu thấy cha mẹ đang muốn hỏi cả đống việc, liền vội vàng nói cho bọn họ biết chút nữa lại liên lạc, sau khi cúp máy an bài nơi ở cho anh hai, kế đó nghe cậu nói chưa có ăn cơm tối, bèn chạy tới nhà ăn mua không ít thức ăn ngon, xách trở về lấy lòng cậu.

Khẩu vị của Đường Du bị Ân Triển chiều quen, ăn vài miếng đánh giá:

"Thức ăn ở quán mấy người ăn dở quá."

An Tiêu nói:

"… Buổi tối tôi đem cái khác cho anh."

Đường Du có chút vừa lòng, ừ một tiếng:

"Nhớ rõ đem một số tiền đến, tôi về nhà trước."

An Tiêu nheo mắt, thật sự muốn đè cậu đánh một trận, gã miễn cưỡng cười nói:

"Không phải đã nói muốn đi chung à?"

Đường Du không thèm vạch trần ý đồ của bọn họ, nói:

"Tôi có việc gấp."

An Tiêu nói:

"Nhưng mấy ngày trước tôi nghe nói ba mẹ muốn đi du lịch, không biết có phải đi vào mấy ngày này không, hay anh cứ chờ tôi đi chung, nếu không lúc về nhà chưa chắc có ai ở đó."

Đường Du nói:

"Không thành vấn đề, tôi có thể đá sập cửa."

"…"

An Tiêu nói:

"Sắp đến cuối kỳ nên trên người tôi không có nhiều tiền, đợi tôi xin ba thêm một ít."

Đường Du gắp một cọng rau xanh bỏ vào trong miệng, lại ừ một tiếng.

An Tiêu cơn tức nghẹn trong bụng, xoay người đi ra ngoài tìm một chỗ vắng vẻ, mới bấm số gọi về nhà.

Cha mẹ An đã đợi nãy giờ rồi, đợi nghe gã giải thích xong, phản ứng đầu tiên là cảm thấy hoang đường, bởi vì người nào đó vẫn luôn yếu đuối, dù thế nào cũng không thể chỉ cần dùng thời gian hơn hai năm đã hoàn thành thử luyện mà vô số người không làm nổi.

Mẹ An nhìn chồng:

"Lúc trước ông có tận mắt thấy nó đi vào không?"

"Không có, khi đó một đám người đều chen lấn, lộn xộn, tôi sợ bị đẩy vào luôn, nên vội đi ra ngoài, lúc quay lại nhìn thì không thấy bóng nó đâu cả. "

Nói rồi cha An lóe lên một tia hy vọng:

“Hai người nói xem có khi nào nó thông qua thật không?”

“Không thể nào!”

An Tiêu cùng mẹ An đồng thời mở miệng, sau đó mẹ An vội vã bổ sung:

“Tôi chưa từng nghe qua có ai ra sớm được như thế, ông thử nghĩ thằng nhỏ nhà họ Lăng xem, suất sắc hơn nó nhiều? Có ra cũng phải là tiểu Lăng ra trước chứ.”

Cha An nghĩ thấy cũng đúng, ba người cộng lại, đều cảm thấy người nào đó nhất định là lén trốn ra, sau đó không biết đến nơi nào rèn luyện, đem việc này ứng phó bọn họ. cha An tức giận, muốn đến tìm con lớn tính sổ, nhưng nhanh chóng bị An Tiêu khuyên can.

An Tiêu kể lại chuyện hôm nay cho họ nghe, nói cha nhất định phải giúp đỡ gã.

Mẹ An có chút thất vọng Giang thiếu nhìn trúng không phải con trai mình, nhưng nghĩ lại mấy tên công tử đó có ai chung tình đâu, không vừa mắt càng tốt hơn. Bà thấy cha An không đồng ý việc này lắm, kiên nhẫn khuyên nhủ:

“Ông nghĩ lại coi, bối cảnh của Giang thiếu gia không phải đơn giản, cha là thị trưởng, chú là người trong quân bộ, nếu gã có thể nói vài câu tốt đẹp trước mặt chú gã, đâu cần phải lo lắng tiền đồ của tiểu Tiêu nữa?”

Cha An khẽ nhíu mày, vẫn cảm thấy đem con trai bán không tốt lắm.

Mẹ An nói:

“Nó là con trai, cũng đâu thiệt thòi gì, có cái gì mà sợ, hơn nữa lỡ đâu lại tác thành một mối hôn nhân tốt? Cho dù không được, đến lúc đó tiểu Tiêu có tiền đồ rồi, địa vị nhà chúng ta cao lên, nhiều cô gái muốn kết thân, ông còn lo nó không cưới được vợ à?”

An Tiêu cũng nhìn ông:

“Đúng đó ba ba, Giang thiếu đã lên tiếng, nếu con không giúp gã, gã nhất định sẽ không bỏ qua đâu.”

Từ khi An Tiêu có dị năng, cha An coi trọng cậu còn hơn bản thân mình, lúc này bị hai bọn họ khuyên nhủ, cũng không rối rắm lâu lắm đã đồng ý.

“Hơn nữa còn có một việc.”

An Tiêu nói:

“Nếu ảnh nói mới từ Cổ Duy Độ ra, thì chúng ta cứ coi như thật đi, tạm thời đừng vạch trần ảnh, mắc công lại cãi nhau.”

Cha mẹ An gật đầu, không có ý kiến. An Tiêu thấy thế mới an tâm trở về phòng, đưa máy truyền tin cho anh hai. Cha An nhìn con lớn đánh giá, hỏi thăm mấy việc lặt vặt ngày thường,dặn dò cậu tạm thời ở nơi này, sau đó cùng nhau trở về, lỡ như có việc phải đón xe cũng bớt được một chút tiền.

Đường Du ngạc nhiên nói:

“Trong nhà nghèo đến thế rồi à?”

“...”

Cha An nói:

“Không phải, chỉ là không được lãng phí.”

Đường Du nói:

“Mấy hôm nay tôi ở đây ăn uông tốn không ít tiền, vậy không lãng phí à?”

“Bảo con ở thì ở đi, nói nhiều thế làm gì. “

Cha An nghiêm mặt, lại ý thức được mình quá cứng rắn, ngữ khí mềm đi:

“Nếu con đã thông qua thử luyện, chắc là cũng có dị năng, nhân tiện tham quan trường học, năm sau tham gia cuộc thi.”

Đường Du híp mắt theo dõi ông, vẻ mặt không nhìn ra cảm xúc.

Cha An bỗng nhiên cảm thấy khí thế của con trai lớn quá mạnh, dù cho cách màn hình, ông cũng không dám cùng cậu đối mặt, nhất thời ngoài mạnh trong yếu hỏi:

“Thế nào, con có ý kiến?”

Đường Du biết rõ sự việc có mờ ám, lười đấu đácùng bọn họ, sau một lúc lâu nói:

“Được, nhưng tôi có một điều kiện, nếu mấy ngày nữa có người tìm tôi, ông nói cho hắn biết tôi ở học viện Santo.”

An phụ thở phào trong lòng, đồng ýrồi tắt máy.

An Tiêu từ nãy đến giờ đều đứng ở bên cạnh, lúc này lấy lạimáy truyền tin, giả vờ ngạc nhiên hỏi:

“Ai tìm anh thế?”

“Nói cậu cũng không biết. “

Đường Du nhướng mày:

“Đừng lắc lư trước mặt tôi, cần làm gì thì làm đi.”

An Tiêu nghĩ bụngchờ Giang thiếu chơi chán mày rồi, tao nhất định đánh mày một trận, duy trì nụ cười trên mặt, quay ngườirời đi. Đường Du nghe cửa phòng truyền đến tiếng đóng, đi đến ban công ngắm nhìn phong cảnh học viện, hơi ngẩn người.

Sau khi hồi phục ký ức, tình cảm của cậu đối với mấy người An Tiêu rất nhạt, thật ra cũng không muốn quay về cái nhà đó, nhưng lúc ở trongquốc gia quy luật, ca có hỏi địa chỉ nhà cậu, bây giờ cậu đi ra rồi, ca cậu chắc cũng sẽ nhanh ra thôi, chắc chắn sẽ đi tìm cậu, cho nên cậu mới muốn về nhà chờ.

Hiện giờ sự việc phát triển đến bước này, cho dù cậu đi tìm cảnh sát, sợ là họ cũng sẽ liên lạc với người nhà của cậu, kết quả như nhau, cậu chỉ có cách tạm thời ở đây, đợi ca đến tìm cậu.

Nghĩ đến ca cậu, trong đầu Đường Du bỗng nhiên hiện lên một hình bóng cao ngạo, cảm thấy hình như tính cách của ca thay đổi khá nhiều, ít ra trước kia người đó tuyệt đối sẽ không hát thần khúc.

Hơn nữa tên của cậu là Nhạc Chính Hoằng, người yêu đã mất của ca cũng gọi là tiểu Hoằng, có thể là cậu hay không?

Nếu thật sự chính là cậu, vậy cậu chết rồi?

Tại sao lại chết?

Đường Du rũ mắt im lặng thật lâu, xoay người vào nhà bò lên giường, lặng lẽcuộn thànhmột cục.

Cũng thời gian đó, quân đội trung ương đang mở một cuộc họp khẩn cấp, bởi vì chiều ngày hôm nay, trên không trung khu huấn luyện Cổ Duy Độ trước sau lần lượt xuất hiện hai luồng sáng, điều này dẫn đến toàn bộ quân bộ đều sôi sục.

Nguyên soái từ bên ngoài vội vã trở về:

“Không tính sai chứ?”

“Không tính sai. “

Một trong những thiếu tướng chỉ lên bầu trời trong màn hình trong suốt, ấn nút phát lại.

“Ngài nhìn xem, đây là hình ảnh do máy chụp đước, ánh sáng rất rõ ràng, một cái hướng đông, một cái hướng tây, trong đó ánh sáng phía đông ngắn hơn, chắc hẳn là rơi xuốnggần thành phố, cái còn lại thì khá dài, vẫn chưa có cách tìm được vị trí chính xác.”

Mọi người đồng loạt nhìn, ánh mắt nóng rực.

Gần hai mươi năm nay chưa từng có ai đi ra Cổ Duy Độ, hơn nữa còn một lần xuất hiện đến hai người, cho dù đối phương trước kia chỉ là người bình thường, hiện giờtư chất cũng đủ điều kiện đạt đến dị năng giả cấp thần, tiền đồ vô lượng.

Nguyên soái nghiêm túc nói:

"Lập tức tìm cho ra bọn họ!"

Mọi người đồng loạt đứng nghiêm:

"Dạ!"

Quy luật thật là rất yêu mến Ân Triển, ném đến một nơi không xa, hắn có thể đón xe về nhà, ra hiệu cho người làm trả tiền.Cha Cố nhận được tin tức, không nói một lời quăng hết công việc đang làm quay trở về, thấy con trai đang lên mạng, sải bước chân đến gần:

"Mày mày mày…"

Ân Triển nói:

"Ta bị ném vào thật đó, không tin ngươi hỏi vệ sĩ của ngươi."

Cha Cố hốc mắt đỏ ửng, thật ra con trai vừa đi vào ông liền hối hận, lúc nửa đêm còn thường xuyên bị ác mộng làm tỉnh giấc, thầm mong con trai có thể bình yên trở về thì ra sao cũng được, hiện giờ con trai không có việc gì, ông vui mừng lắm, nhưng vừa nghe hắn nói thế, nhiều lần kinh nghiệm bị gạt khiến ông theo bản năng nghi ngờ nhìn hắn:

"Mày hứa hẹn bao nhiêu việc tốt để bọn họ giúp mày lừa cha?"

Ân Triển không trả lời, vươn tay, dòng điện trong lòng bàn tay bắn xẹt xẹt, khoe cho ông coi món quà quy luật tặng hắn.

Cha Cố vẻ mặt bỗng nhiên thay đổi, trước kia dị năng con của ôngrất bình thường, thuộc loại hình phụ trợ, hiện giờ lại là dị năng hệ lôi hiếm thấy, lực công kích rất mạnh, mà có thể thay đổi thuộc tính… Chỉ ở khu huấn luyện Cổ Duy Độ mới có thể làm được.

Con trai từ bé luôn được nuông chiều, phải chịu bao nhiêu cực khổ mới được thành quả này? Vành mắt của ông lại đỏ, không chút nghĩ ngợi ôm chầm hắn, khi buông tay cảm xúc dâng trào:

"Con… con sống thế nào?"

Ân Triển nói:

"Cũng được."

Cha Cố hỏi:

"Muốn ăn gì không? Cha dặn nhà bếp làm."

Ân Triển nói:

"Gì cũng được."

Cha Cố đáp ứng, đi qua lại trước giường, đó giờ ôngkhông biết biểu đạt tình cảm, vừa rồi ôm một cái đã là cao nhất. Ông nhìn con trai dường như trở nên ổn trọng, không biết nói gì nên tìm đề tài:

"Mày đang làm gì đó?"

"Lên mạng xem tin tức. "

Ân Triển nói:

"Ta muốn tìm người."

Cha Cố nói:

"Tìm ai, cha tìm giúp mày."

Ân Triển nói:

“Con dâu của ngươi, cậu ấy đi ra sớm hơn ta mấy phút, không biết bị ném tới chỗ nào rồi.”

Cha Cố yên lặng tiêu hóa tin tức, há há miệng, miễn cưỡng giữ vẻ mặt nghiêm túc, nghĩ bụng rằng con dâu thế mà cũng thành công đi ra, chắc chắn không tầm thường, ông cố găng bĩnh tĩnh hỏi:

“Là ai thế?”

Ân Triển nói một cái tên, tiếp tục lướt xem tin tức.

Cha Cố chen qua nhìn:

“Mày đang tìm xem tin nào đăngcó người trên trời rớt xuống hả?”

“Không phải. “

Ân Triển nói:

“Ta đang xem lệnh truy nã toàn quốc.”

Cố cha:

“…”

Chẳng lẽ con dâu là phần tử khủng bố!

Ân Triển tìm nửa ngày cũng không tìm được gì, suy nghĩ một lúc, đến phòng sách vẽ nhanh một bức tranh:

“Cho ngươi, chụp lại đi, dặn người thường xuyên xem tin tức, chỉ cần nhìn thấy cậu ấy, lập tức nói cho ta biết.”

Cố cha im lặng cầm lấy nhìn thử, cảm thấy rất thanh tú, không giống kẻ xấu, ông hỏi:

“Còn mày?”

Ân Triển híp lại mắt:

“Ta đi liên hệ mấy nhà truyền thông, lên mạng phát tin tức.”

Cha Cố hỏi:

“Phát tin gì?”

Ân Triển nói:

“Phú nhị đại gặp được người nhất kiến chung tình, bằng lòng bỏ ra ngàn vạn tiềm kiếm người trong lòng, ngươi cảm thấy đề tài này được không?”

Cha Cố:

“…”

43. Chương 42: Đại Lục Dị Năng 3

Một đám người xếp hàng đau lòng cho phú nhị đại.

Ân Triển liên hệ truyền thông, là cách nhanh chóng nhất trong thời gian ngắn có thể nghĩ đến. Bởi vì chưa chắc Đường Du cũng được ném đến nơi gần nhà giống hắn, nhưng để cho chắc chắn, hắn vẫn dặn phụ thân liên hệ với người ở bên đó đến nhà của Đường Du thăm dò thử.

Đúng lúc người mở cửa là mẹ An, gặp người lạ hỏi con trai lớn có trở về đây không, có chút đề phòng, nói với bọn họ vẫn chưa thấy con trai lớn trở về, rồi xin thông tin liên lạc của bọn họ, sau đó mới gọi điện thoại cho con trai mình.

An Tiêu sợ xảy ra chuyện không tốt, lo lắng hỏi:

"Mẹ không nói cho bọn họ biết chứ?"

Mẹ An nói:

"Không có, mẹ đâu có ngốc thế?"

"Vậy là tốt rồi."

An Tiêu thở phào nhẹ nhõm, bỗng nhiên nhớ tới một việc:

"Đúng rồi, trên tay anh hai có đeo nhẫn, còn nói đã kết hôn rồi, mẹ nghĩ ảnh nói thật không?"

"Thật hay giả quan trọng gì, còn mấy tháng nữa nó mới trưởng thành, cho dù có tổ chứ hôn lễ, chắc chắn cũng chưa có giấy chứng nhận, hơn nữa bây giờ kết hôn vẫn ly hôn được…"

Mẹ An đang nói chợt giật mình, vội vàng hỏi:

"Giang thiếu gia có để ý việc này không?"

"Con cũng không biết."

An Tiêu cau mày khó chịu:

"Sao ảnh lại kết hôn sớm vậy chứ?"

"Đúng thế."

Mẹ An cũng hơi tức giận, an ủi con trai vài câu, cùng gã bàn bạc một hồi, cuối cùng quyết định trước tiên để gã thăm dò người nào đó, sau đó mới quyết định, rồi mới kết thúc cuộc gọi.

Bên kia Cha Cố nhận được tin trả lời, nói cho con trai cậu ấy không về nhà.

Ân Triển gật đầu, không chờ đợi nữa.

Tức phụ của hắn bây giờ trên người không có đồng nào, còn có khả năng đang trong giai đoạn tính tình nóng nảy, thay vì thụ động chờ đợi, không bằng chủ động tìm kiếm, mà trongthời đại internet, muốn được cộng đồng dân mạng giúp đỡ, thì phải cố gắng tạo ra tin tức hấp dẫn.

Hắn ngay lập tức liên lạc với các phương tiện truyền thông để thu video, sau đó ngay lập tức được đăng trên các trang chính thức, còn chi tiền đem đề tài "Phú nhị đại tìm kiếm người trong lòng" đẩy lên tin tức sốt dẻo.

Tất cả mọi người bị tiêu đề hấp dẫn, tò mò nhấn vào xem.

Chỉ thấy gương mặt của thanh niên đã được xử lý qua, nhưng giọng nói rất trầm ấm, kể với người chủ trì rằng hôm nay hắn ở sân bay gặp được một thiếu niên tầm mười bảy mười tám tuổi, chỉ vừa thoáng nhìn đã cảm thấy cả người như bị một luồng sức mạnh vô hình giữ chặt tại chỗ, đáng tiếc khi hắn hoàn hồn chạy tới, đã không còn nhìn thấy bóng dáng của người nọ đâu.

Sau khi về nhà, hắn nằm trên giường không ngừng nhớ lại hình ảnh đó, không cách nào có thể quên được người nọ, hắn cảm thấy thiếu niên là người yêu định mệnh của hắn, bởi vậy sau khi suy nghĩ kỹ càng, hắn quyết định tìm cậu ấy, còn muốn tại vài cái thành phố lớn trong thuê hạ biển quảng cáo, tranh thủ mau chóng cùng hắn gặp mặt.

Cuối cùng, hắn lấy ra một bức trang đặt ở màn ảnh trước:

"Đây là cậu ấy, ta tự tay vẽ, có đẹp không?"

"Ừm, rất xinh đẹp, "

Người chủ trì nhìn hắn:

“Anh đẹp trai thế này, thật sự không muốn lộ mặt à? Nếu cậu ấy nhìn thấy anh, có khi thích anh luôn đó.”

Điều này Ân Triển cũng đã bàn bạc trước với người chủ trì, vì ngăn chặn có người phàn nàn hắn đem hình của đối phương truyền khắp nước, nhưng lại giấu diếm thân phận mình, do đó khiến cho mọi người bực mình, cho nên chủ động đưa ra lý do.

“Ta cũng có nghĩ đến, nhưng lại sợ cậu ấy không thích mẫu người như ta, sẽ từ chối ta ngay lập tức.”

Ân Triển giọng nói khẩn trương, mang theo thấp thỏm lo âu.

“Cho nên ta muốn tạo một cảm giác thần bí, như vậy có thể cậu ấy sẽ cảm thấy tò mò… Cậu ấy sẽ tò mò chứ?”

Người chủ trì mỉm cười trấn an:

“Tôi nghĩ nếu cậu ấy nhìn thấy anh nhất định sẽ thích anh.”

Ân Triển nói:

“Hy vọng như thế, ta rất sợ cậu ấy không để ý tới ta.”

Tất nhiên, sự thật hoàn toàn không phải như thế.

Nhị thế tổ trước đây rất nổi tiếng, có không ít người biết hắn bị lão tử ném vào khu huấn luyện Cổ Duy Độ, vì tránh cho xảy ra sự cố, hắn đành phải che mặt, bởi vì nếu để người khác biết bọn họ ra từ Cổ duy độ, nhất định sẽ chấn động khắp nơi, lỡ như Đường Du đụng phải những kẻ ghen ghét, có khi sẽ bị đuổi giết, hắn không dám tùy tiện đánh cuộc.

Về phần Đường Du, trước kia tính cách nguyên chủ yếu đuối, gầy còm ốm yếu, ở quốc gia quy luật được mình dưỡng béo hơn hai năm, phát triển khá nhiều, tính tình cũng thay đổi, có lẽ trừ những người thân thiết nhất, bình thường khó có ai đoán được thân phận thật sự của cậu, cho nên làm như vậy là tốt nhất.

Video không dài, sau khi phỏng vấn đơn giản vài câu cuối cùng lưu lại thông tin liên lạc, còn nói sẽ hậu tạ cho những người cung cấp manh mối, sau đó kết thúc. Dân mạng xem xong, lập tức sôi sục, bình luận bắt đầu bùng nổ.

“A a a tự nhiên trong đầu xuất hiện thể loại văn ngọt sủng! Tôi lại tin tưởng tình yêu rồi!”

“Đây rõ ràng là văn tổng tài có được không? Kiểu như:cậu thành công thu hút sự chú ý của tôi … ~~ “

“Mọi người có nhìn thấy tay của hắn không? Mười ngón thon dài, tay khống thực là không kềm lòng được mà, hắn nhất định rất đẹp trai! Hơn nữa hắn còn biết vẽ, trời ơi, tại sao tôi không gặp được chuyện này a a a a!”

“Lại nói, có ai biết cậu ấy không? Giúp anh đẹp trai này đi!”

Video truyền phát với tốc độ điên cuồng, đề tài càng ngày càng hot, người chú ý cũng càng ngày càng nhiều.Ban đầu vốn là Ân Triển chủ động tiếp cận truyền thông, hiện tại lại đổi thành vô số truyền thông liên hệ Ân Triển, đều muốn có được tin tức đầu tay, quay chụp hình ảnh hắn cùng thiếu niên gặp lại nhau.

Ân Triển khá hài lòng, cảm thấy không đến ba ngày có lẽ sẽ biết được vị trí của tức phụ.

Hắn nhìn người phụ trách nhận điện thoại, dặn dò:

“Hễ là ai nói biết tin tức người ở đâu, đều bảo bọn họ gửi hình xác minh, đừng có dễ tin quá, nếu như không chụp được ảnh, cứ dựa theo những lời ta nói lúc trước hỏi tỉ mỉ.”

Mấy người bên kia tranh thủ gật đầu, ngay sau đó lực chú ý bị tiếng chuông vang không ngừng kéo đi.

Sau khi đoạn video được phát sóng, các máy điện thoại không có một giây ngừng reo, ngoài rất nhiều truyền thông, còn lại cái gì cũng có, ví dụ giả mạo phụ huynh của đối phương đòi hình chụp thiếu gia của bọn họ, tự đề cử mình cũng có, còn có người nói nếu thiếu gia không đồng ý bọn họ có thể chỉnh thành gương mặt của người nọ, còn có rất nhiều tin tức, chỉ để nói một câu cố lên moah moah moah~~, làm cho bọn họ đầm đìa mồ hôi đồng thời không biết nói gì.

Ân Triển dặn dò xong đến hỏi người phụ trách trực tin tức, biết được vẫn không có tin tức, cảm thấy khá bất ngờ, tự nghĩ không lẽ mình đoán sai rồi, tính tình Đường Du còn chưa tớithời kì nghiêm trọng nhất, hoặc là đã vượt qua thời kỳ đó rồi? Nhưng điều này cần thời gian khá dài, có thể hồi phục nhiều ký ức vậy à?

Cha Cố thấy con trai đang ngẩn người, hỏi:

"Mày đang nghĩ gì thế?"

Ân Triển vô thức nói:

"Đang nghĩ sao cậu ấy chưa phạm tội."

Cha Cố:

"..."

Cậu ấy đáng sợ vậy thật à?

...

Học sinh có nhiều thời gian rãnh rỗi, không có việc gì làm thích nhất là lướt web, An Tiêu lập tức biết được chuyện này, bởi vì người cùng ký túc xá với gã thích nhiều chuyện, tò mò xem hết video, nhận ra đó là anh hai tối qua bạn cùng phòng dẫn về, lập tức liên lạc với An Tiêu.Lúc này Giang thiếu cũng đã nghe được tin tức, bấm số của An Tiêu.

Đây là lần đầu tiên gã chủ động tìm An Tiêu, An Tiêu vừa mừng vừa sợ, nhanh tay nhận điện thoại:

"Giang thiếu."

Giang thiếu hỏi:

"Xem chủ đề nóng hôm nay chưa?"

An Tiêu nói:

"Mới vừa xem xong."

Giang thiếu lại hỏi:

"Là anh hai mày đúng không?"

An Tiêu gật đầu:

"Đúng vậy."

Giang thiếu nheo mắt, nghĩ bụng người gã nhìn trúng đúng là đầy sức quyến rũ, có thể lôi cuốn công tử ca theo đuổi đến mức thế, khiến cho người ta có cảm giác thành tựu, nhưng lại nghĩ đến giờ mình và thiếu niên kia không có chút quan hệ nào, cảm giác thành tựu ngay lập tức biến mất, thay vào đó là cảm giác nguy cơ nồng đậm.

Gã hỏi:

"Cậu ấy bây giờ có lên mạng được không?"

"Không được, ảnh không biết mật khẩu của tôi, tôi chỉ sợ ảnh đi ra ngoài..."

An Tiêu nói rồi không kịp chờ gã trả lời, vội cúp điện thoại đi vào trong phòng, vừa vào phòng thì trông thấy người nào đó đang mang giầy, lập tức hoảng hốt hỏi:

"Anh hai, anh đi đâu vậy?"

Đường Du cũng không ngẩng đầu lên:

"Đi ra ngoài dạo."

"Không được!"

An Tiêu lập tức thay đổi suy nghĩ, giải thích:

“Chút nữa tôi phải lên lớp học, không đi cùng anh được, anh không quen nơi này, nếu như lạc đường thì làm sao?”

Đường Du thực bình tĩnh:

“Tôi sẽ đi tìm chú cảnh sát.”

An Tiêu nói:

“… Vậy nếu gặp kẻ xấu thì sao?Dạo gần đây trường học chúng tôi không tốt lắm, nếu anh xảy ra chuyện gì tôi biết ăn nói thế nào với cha mẹ?”

Đường Du nói:

“Yên tâm, nếu như gặp kẻ xấu, tôi sẽ còn xấu hơn bọn chúng.”

An Tiêu:

“…”

Đường Du lướt qua gã chuẩn bị đi ra ngoài, An Tiêu vội vàng chặn đường cậu, nhất quyết không cho cậu ra cửa, thấy anh hai gã kinh ngạc nhíu mày, mới nói:

“Có phải là anh chán không? Hay là tôi cùng nói chuyện?”

Đường Du hỏi:

“Cậu không cần đi học à?”

An Tiêu nói không cần nghĩ:

“Tô có thể trốn học.”

“Vậy được rồi. “

Đường Du nói rồi thấy gã lộ ra vẻ mặt vui mừng, lười biếng đề nghị:

“Cậu cùng tôi ra ngoài đi dạo, chúng ta vừa đi vừa trò chuyện.”

An Tiêu:

“…”

Đường Du nhìn gã chằm chằm, bẻ khớp tay tiến lại gần:

“Nói thật đi, tại sao muốn ngăn cản tôi?”

An Tiêu định theo phản xạ nói không có, thấy anh hai gã cười thật đáng sợ, lặng lẽ suy nghĩ một lát, rồi hỏi cậu lúc trước nói đã kết hôn có phải là thật không, kế đó thấy cậu gật đầu, bèn nói:

“Anh hai, tôi cũng muốn tốt cho anh, hôm trước anh có đến sân bay không?”

Đường Du tính nói không có, nhưng đột nhiên dừng lại, nhướng cằm:

“Nói tiếp đi.”

An Tiêu cung kính mời anh hai trở về phòng ngủ, cho cậu xem video trên mạng, nói với cậu rằng hiện nay khuôn mặt cậu đã được truyền khắp cả nước, rất dễ bị nhận được, đi ra ngoài nhất định sẽ bị vây xem. Gã lén quan sát vẻ mặt của anh hai, nhưng không thể đoán được cậu đang nghĩ gì, đành khuyên nhủ:

“Anh hai, anh kết hôn rồi, đừng dính vô mấy chuyện phiền toái này, để tôi nghĩ xem nên giải quyết thế nào.”

Đường Du ừ một tiếng, ầm thầm ghi nhớ cách thức liên lạc.

An Tiêu thấy thế vui vẻ, nhưng vẫn sợ không đủ, nói thêm:

“Hơn nữa loại người như hắn chỉ mới thấy anh một lần đã theo đuổi điên cuồng, chưa biết chừng là tâm lý biến thái, nếu hắn biết ngươi đã kết hôn, có khi lại muốn giết ngươi hoặc là giết chị dâu, biến thái hơn nữa dám sẽ băm nát anh để ăn…”

Đường Du liếc nhìn gã:

“Tôi mỏi chân.”

An Tiêu bị những lời còn chưa nói nghẹn trong cổ họng, một lát sau mới hiểu được ý của cậu, trong lòng bùng lên cơn tức, nhưng trên mặt vẫn không hiện ra chút nào, đi đến qua loa đấm vài cái cho xong, rồi lấy cớ phải lên lớp chuồn đi.

Đường Du chầm chậm bước ra ban công, nhìn bóng dáng của gã biến mất trong tầm mắt, lập tức xoay người ra cửa, dùng tiền tiêu vặt thằng em để trong ngăn kéo ngồi xe bus đến khu phố thương mại ở trung tâm thành phố, tìm đại một chỗ ngồi xuống, không bất ngờ khi chung quanh càng lúc càng nhiều người vây xem cậu.

Cùng lúc đó, An Tiêu lại nhận được điện thoại của Giang thiếu, sau khi nhận điện thấy rõ sự tức giận trên mặt của đối phương:

“Mày muốn dụ vị công tử kia tới, thăm dò thực lực của hắn, mới quyết định đứng về phía nào?”

“Hả?”

An Tiêu sửng sốt:

“Sao Giang thiếu lại nói như thế? Đã xảy ra chuyện gì?”

Giang thiếu lười nói nhảm với gã, gửi cho gã ảnh chụp màn hình của dân mạng, chỉ thấy trên khu phố thương mại người qua lại tấp nập, mà anh hai của gã ngồi trên băng ghế dài ở khu nghỉ chân nhìn đám đông, vẻ mặt nhàm chán.

An Tiêu:

“= = “

“Đây không không không là thật sự, ảnh đã nói là sẽ không đi mà!”

An Tiêu vội vàng giải thích, còn kém chỉ tay lên trời thề thốt.

Giang thiếu quan sát gã, tạm thời tin tưởng gã, sau đó dặn dò mấy câu. An Tiêu lẳng lặng nghe, gật đầu vâng dạ, cúp điện thoại thầm mắng người nào đó thật sự là không làm nên trò trống gì, đứng dậy chạy ra ngoài.

Đường Du lúc này vẫn đang chờ người.

Người vây xem càng ngày càng nhiều, mí mắt của cậu thậm chí không thèm nâng lên, tiếp tục bình tĩnh ngồi đó, trong tay còn bị nhét cho một đống tờ quảng cáo. Cậu lật xem qua, rồi cứ thế xếp thành con hạc, sau đó lại xếp một con ếch.

Bình luận trên mạng thì liên tiếp không ngừng:

“Mẹ ôi,người thật đẹp hơn trong hình nhiều!”

“Đúng đó, tôi đang ở hiện trường, khí chất của cậu ấy thật đặc biệt, cảm giác có chút xấu xa, nhìn một hồi tôi muốn động lòng luôn!”

“Cá một xe dưa chuột, cậu ấy nhất định đang chờ trai đẹp!”

“Tôi cá hai xe!”

“Lẽ nào không ai cảm thấy cậu ấy rất moe à? Nhìn cậu ấy nghiêm túc xếp giấy, tôi bị moe đến chịu không nổi luôn!”

An Tiêu vừa lướt web, vừa vội vãlo lắng chạy đến hiện trường, cuối cùng chen được đến nơi, xông lên trước nắm lấy cổ tay của anh hai gã:

“Anh hai, mau cùng tôi trở về!”

Đường Du ngồi yên không động:

“Tại sao?”

“Anh hai sao anh làm như thế?”

An Tiêu vô cùng đau đớn:

“Anh đã kết hôn rồi, bây giờ biết có người nhiều tiền đeo đuổi mình, liền không chờ đợi được muốn dâng lên, anh như thế chị dâu làm sao chịu được?!”

Mọi người:

“…”

Phắc phát triển thần kỳ rồi!

Chuyện xảy ra lập tức được phát trên mạng, độ nóng của đề tài không ngừng sôi sục, một đám người xếp hàng đau lòng cho phú nhị đại, đều khuyên nhủ hắn bỏ cuộc đi, người như thế không đáng để yêu, các máy điện thoại lại tiếp tục bị oanh tạc.

An Tiêu phát hiện anh hai muốn tránh tay gã, lén vận dụng sức lực, muốn lôi người đi.

Đường Du lập tức trở lạnh giọng:

“Buông tay!”

“Không buông, anh không thể làm chuyện có lỗi với chị dâu!”

An Tiêu nói năng hùng hồn, còn nhìn về phía mọi người xung quanh:

“Anh thử để cho mọi người nhận xét, cho dù anh thật sự thích người ta, cũng phải chờ ly hôn xong mới được chứ, cứ đi như thế sao mà được? Có đúng không?”

Mọi người đều gật gù, nhìn thiếu niên vẻ mặt không bằng lòng.

Đường Du cũng chẳng để ý bọn họ, nhìn chằm chằm An Tiêu:

“Hôm qua ta đã nói không có lần sau, còn chọc ta, đừng trách ta không nể tình.”

Mày không nể tình thì thế nào? Hôm qua tao chẳng may bất cẩn mới bị mày đánh có được không! An Tiêu cười nhạo trong lòng, ngoài miệng tiếp tục hùng hồn nói:

“Dù hôm nay anh đánh chết tôi, tôi cũng không thể nhìn anh làm thế!”

Vừa dứt lời, gã thấy bả vai của Đường Du khẽ động, vung nắm tay đấm qua, nhưng tốc độ quá nhanh, gã hoàn toàn không thể tránhné, chỉ cảm thấy hốc mắt đau đớn, vô thức buông tay. Đường Du nhân cơ hội áp sát gã, bắt lấy tay gã vặn thật mạnh, quật ngã gã xuống đất chỉ trong chớp mắt, chân đạp lên ngực gã, từ trên cao nhìn gã chằm chằm, khí thế sắc bén đáng sợ:

“Có cút đi không?”

Toàn bộ quá trình diễn ra An Tiêu đều cảm thấy mơ hồ, không thể tin được, nhưng lúc này không có thời gian suy nghĩ nữa, ôm chầm lấy chân anh hai gã:

“Không cút, trừ phi anh theo tôi trở về!”

Đường Du gật đầu, chân lại dùng thêm sức, ngay lập tức ấn gãy xương sườn của gã.

An Tiêu đau đến hai má co rút, phát hiện cậu còn muốn tăng thêm sức, vội vàng tránh ra, ngồi dưới đất ôm lấy ngực, cố nhẫn nhịn tức giận tràn ngập trong lòng, đau đớn ho khan vài tiếng nói:

“Anh hai, tôi là em của anh mà, anh lại có thể ra tay nặng vậy!”

“Không làm thịt ngươi đã tốt rồi.”

Đường Du nói rồi muốn quay về chỗ ngồi, nhưng lại nghe động tĩnh từ phía sau truyền đến, quay đầu nhìn thấy An Tiêu lại muốn ôm đùi của cậu, trong lòng tức giận, sắc mặt trở nên trầm trọng hơn, trước khi đối phương kịp đến gầnlập tức đá vào cằm gã, tiếp theo là một cú đá vào ngực, rồi tiến lên cầm lấy cổ tay của gã bẻ gãy.

Tiếng răng rắc vang lên.

An Tiêu kêu la thảm thiết muốn rách cổ:

"A a a a!"

Đường Du vốn còn định bẻ luôn tay kia, nhưng đột nhiên cảm thấy một luồng lực mạnh mẽ từ lòng bàn chân đánh lên, vội vàng lui về phía sau, giữ vững người nhìn qua.

An Tiêu bẻ lại cổ tay bị trật khớp của mình, hai mắt đỏ sẫm đứng lên.

Từ nhỏ gã được nuông chiều đến lớn, chưa từng chịu qua đau khổ, hiện giờ lại đang độ tuổi trẻ bốc đồng, ở trước mặt mọi người liên tiếp nhịn nhục, cuối cùng nhịn không nỗi nữa. Vẻ mặt của gã dữ tợn:

"Mẹ nó,mày dám đánh tao, mày tưởng mày là ai, một thằng phế vật!"

Ở đất nước này, nếu không phải tình huống đặc biệt, nếu dị năng giả sử dụng dị năng đánh nhau tại nơi công cộng là phạm pháp, dị năng giả ra tay với người thường thì tội càng nặng hơn, bởi vậy tuy rằng An Tiêu tức giận, nhưng vẫn nhớ rõ luật pháp, không dám dùng dị năng. Mà Đường Du có ký ức của nguyên chủ, đương nhiên cũng không dùng dị năng.

Thực lực của cả hai không phải cùng một cấp, An Tiêu vẫn không cách nào phản ứng kịp, chỉ qua vài giây đã bị áp chế. Lần này Đường Du liên tiếp bẽ gẫy hai cánh tay của gã, toàn bộ quá trình diễn ra gọn gàng sạch sẽ, không có một động tác dư thừa.

Quần chúng vây xem nghe thấy kêu la thảm thiết, lúc này mới như bừng tỉnh từ trong mộng, đang muốn tiến đến ngăn cản, nhưng khi thấy thiếu niên lạnh lùng nhìn sang, trong mắt tràn ngập sát khí, lập tức rùng mình sợ hãi.

Giang thiếu vẫn luôn đứng trong đám người, thấy thế không thể tiếp tục khoanh tay đứng nhìn, bước ra nói:

"Hai người lại có chuyện gì thế?"

Đường Du đang giẫm cho người nào đó la hét không ngừng, nghe thế liếc nhìn về phía gã.

Bây giờ tâm trạng của cậu rất tệ, tà khí quanh thân nồng đậm hơn hôm qua rất nhiều,lúc nhìn đến, thậm chí Giang thiếu có thể cảm thấy ngay cả mi mắt của cậu đều mang theo sự lạnh lùng, sau lưng lập tức nổi lên một tầng hưng phấn đến run rẩy. Gã áp chếcảm giác kích thích, khuyên nhủ:

"Hai anh em có gì thì từ từ nói, nhiều người nhìn như vậy, chúng ta đổi chỗ khác đi, được không?"

"Ở đây không có chỗ cho ngươi nói chuyện."

Đường Du lười biếng nói:

"Cút xa chỗ khác cho ông."

Giang thiếu khóe miệng cứng ngắc, chưa mở miệng thì nhìn thấy đám đông nhanh chóng tách ra, một chiếc xe quân sự tiến vào, cửa xe mở ra, một vị thiếu tá từ trong bước xuống. Giang thiếu đã từng gặp qua người này ở quân đội, chủ động tiến lên chào đón:

"Anh Lưu, sao anh lại tới đây? Đây là đàn em khóa dưới của tôi, chúng tôi…"

"Tôi có việc."

Thiếu tá không chờ cho gã nói xong đa bước đến trước mặt Đường Du, thái độ lịch sự, trong đó còn mang theo sự cẩn thận và kính trọng khó mà phát hiện được.

“Cậu là An tiên sinh? Chồng của cậu biết cậu làm mất bóp tiền không có cách liên lạc với hắn, bảo chúng tôi đến đây đón cậu, để cậu đợi lâu, chúng ta đi thôi.”

Mọi người:

“...”

Phắc lại thêm một phát triển thần kỳ nữa!

Đường Du nhướng mày:

“Dựa vào cái gì để tôi tin mấy người?”

Thiếu giáo nói:

“Chồng của cậu nói vì xin lỗi đã đến trễ, hắn sẽ mua cho cậu hai con thỏ.”

Đường Du trong lòng khẽ động, cuối cùng cũng đồng ý tin tưởng gã, cậu đi mấy bước về phía chiếc xe quân đội nhưng chợt dừng lại, quay đầu nhìn An Tiêu đã ngưng la hét, hỏi:

“Ai nói với ngươi là ta ở đây chờ phú nhị đại? Ngay cả người yêu của ta là nam hay là nữ cũng không biết, còn dám nói là em của ta?”

Nói rồi cậu không để ý đến nữa, leo lên xe rời đi.

Phút chốc đám đông chợt im lặng, rồi bùng nổ vang dội, video đầy đủ được gửi lêntrên mạng, độ chú ý một lần nữa tăng vọt.

“Tôi phắc, thực tế còn cẩu huyết hơn tiểu thuyết nữa!”

“Tôi cầnsuy nghĩ chút, quá loạn rồi.”

“Không loạn đâu, tôi đoán cậu ấy không có cách liên lạc với chồng, lại bỗng nhiên nghe nói có phú nhị đại tìm cậu ấy, mới nhân cơ hội này chủ động xuất hiện, chờ chồng cậu ấy cho người đến đón.”

“Lầu trên +1, tôi cũng nghĩ như vậy, hơn nữa chồng cậu ấy có thể nhờ người trong quân đội đến đón, khẳng định bối cảnh rất mạnh!”

“Vậy em trai cậu ấy là sao?”

“Ai biết, có hay không người nhận thức, chúng ta chờ đến tiếp sau!”

“Khoan đã, có ai còn nhớ rõphú nhị đại đáng thương của chúng ta a a a a a!”

Mọi người nghe nhắc đến, lúc này mới tập trung chú ý đến người nào đó, nhớ đến phú nhị đại luôn thấp thỏm lo âu, ngượng ngùng, tràn đầy hy vọng và nhiệt tìnhnhưng cuối cùng không chỉ không tìm được người yêu, còn bị lợi dụng, vô cùngcảm thông, lại tiếp tục xếp hàng đau lòng phú nhị đại, mà đề tài “Đau lòng phú nhị đại” cũng được theo dõi hàng đầu.

Lúc này Ân Triển đang ở trên máy bay xem video.

Hôm nay tin tức vừa mới nóng sốt, hắn đã bị người của quân đội tìm đến cửa.

Bởi vì quân bộ thăm dò được hắn rớt xuống gần thủ đô, sau khi dùng đủ loại từ khóa tìm kiếm trên mạng tra được có người đưa tin nhìn thấy một người từ trên trời rơi xuống, liền kiểm tra camera theo dõi ở gần đó, nhanh chóng phát hiện được Ân Triển, theo dõi cả đoạn đường tìm đến đây, kế đó biết được người hắn muốn tìm cũng đi ra từ Cổ Duy Độ, bèn nói cho hắn biết máy thăm dò tra được một vị trí ở phía tây, có lẽ là thành phố Santo.

Ân Triển cùng bọn họ trò chuyện một lúc, chắc chắn bọn họ không có ý đồ xấu, theo bọn họ lên máy bay đi đến nơi đây, sau đó nhìn thấy trên mạng có tin tức của tức phụ, bảo bọn họ liên hệ với người của quân đội Santo đến đón, kẻo trên đường có chuyện xảy ra, nên giờ mới xuất hiện một màn này.

Cha Cố ngồi ở bên cạnh cùng hắn xem video, thấy thiếu niên động tác gọn gàng bẻ gãy tay An Tiêu, chần chờ hỏi:

“Người đó thật sự là em của cậu ấy?”

Ân Triển nói:

“Chắc là vậy.”

Đối với em trai mà ra tay nặng như thế?Cha Cố nhìn thiếu niên khí tức đáng sợ, nhấp nháy môi, nhưng cũng không nói gì. Ân Triển thì đánh giá trạng thái của tức phụ bằng một câu:

“Tính tình của cậu ấy tốt hơn nhiều nha.”

Cha Cố:

“…”

Mấy tiếng sau máy bay đáp thẳng xuống quân khu của thành phố Santo, Đường Du đang đợi hắn đến, nghe thấy tiếng liền chạy ra. Ân Triển ngẩng đầu nhìn lên, hô hấp căng thẳng, bước nhanh đến ôm người vào trong lòng, dùng sức ôm thật chặt, chỉ hận không thể vùi sâu cậu vào trong thân thể mình.

Đây là người yêu của hắn.

Xuyên qua trăm năm thời gian, cuối cùng cậu cũng trở về bên cạnh hắn.

Bỗng nhiên hắn muốn bật khóc, nhưng phát hiện mọi người chung quanh đều đang nhìn bọn họ, đành phải cố gắng đè nén cảm xúc, buông người trong ngực ra, nói:

“Ta cần nói chuyện một mình với cậu ấy.”

Người của quân đội tỏ vẻ hiểu được, còn chu đáo dẫn họ đến một căn phòng, đóng cửa lại đi ra ngoài.

Đường Du nhìn về phía hắn:

“Ca, em…”

Cậu còn chưa nói hết lời đã bị đẩy dựa lưng vào cánh cửa, ngay sau đó trên môi cảm nhận được sự mềm mại ấm áp, không thể chờ đợi được quyện vào trong miệng.

44. Chương 43: Đại Lục Dị Năng 4

Lần đầu tiên Đường Du cảm thấy ca cậu thật thiếu đòn

Đường Du nghe thấy trong đầu vang lên ầm ầm, trong phút chốc hiện lên vô số hình ảnh hỗn loạn không rõ ràng.

Nhưng còn chưa kịp nắm giữ liền lại nhanh chóng biến mất như thuỷ triều xuống, không lưu lại chút dấu vết nào.

Miệng lưỡi ướt át tham dò sâu hơn, cậu vội vàng thanh tỉnh lại, đẩy ngực của Ân Triển ra muốn trốn thoát, lúc này gáy lại bị giữ chặt, đầu bị bắt ngẩng lên không cách nào tránh được, chỉ có thể thụ động thừa nhận nụ hôn cưỡng ép này.

“Buông ra um… Không… um um…”

Tiếng nói đứt quãng mơ hồ từ trong gắn bó mật thiết tràn ra, ngay sau đó đều bị nuốt vào trong bụng, bên tai có thể rõ ràng nghe được tiếng nước rất nhỏ, kèm theo hô hấp nặng nề của Ân Triển, khiến cho người hoảng hốt. Cậu giãy giụa mấy lần, bỗng nhiên phát hiện vị mằn mặn tan ra trong miệng, giật mình mở mắt, phát hiện vệt nước mắt trên gương mặt của Ân Triển, cả người đột nhiên đờ ra.

Ân Triển kiên cường bất khuất bao nhiêu, cậu là người biết rõ.

Người này mạnh mẽ, thông minh, ý chí kiên định, hành động dứt khoát, dù cho trầy da tróc vảy đều có thể cùng người vui cười trò chuyện mà sắc mặt không biến đổi, từ trên người hắn không thể nào thấy được bất kỳ dáng vẻ yếu ớt nào, nhưng cậu nhìn hắn lúc này, lại cảm thấy người này đang đau.

Dường như đã một mình đau quá lâu rồi, vẫn luôn đè nén dưới biểu tình chẳng sợ hãi bởi sóng to gió lớn, giờ phút này vỏ ngoài cuối cùng không chịu đựng được nữa, tan vỡ thành mảnh nhỏ, miệng vết thương không được che dấu cứ thế lộ ra ngoài.

Lồng ngực đột nhiên bị bao trùm bởi một nỗi bi thương không thể kìm nén, nồng đậm lấn át, ép tới người cơ hồ không thở được, Đường Du nhẹ buông tay, không giãy dụa nữa.

Ân Triển sắc bén cảm nhân được, thế là hôn càng thêm sâu.

Hắn hôn thật lâu, lâu đến tình cảm nồng cháytạm bình ổn, lúc này mới bồi hồi buông ra, vươn ngón tay chầm chậm vuốt ve đôi môi của cậu.

Môi Đường Du khẽ hé mỡ, hô hấp hỗn loạn, lồng ngực không ngừng phập phồng. Cậu ngơ ngác nhìn ca cậu, rồi nhanh chóng hoàn hồn sải bước sang bên cạnh, vẻ mặt cảnh giác:

"Ca làm gì thế? Ca đã nói không thể tùy tiện hôn mà."

Nước mắt của Ân đã không còn dấu vết, cảm xúc của hắn được trút ra, lý trí lại quay trở về, liếm liếm khóe môi mỉm cười nói:

"Ngươi hôn ta một lần, ta hôn ngươi một lần, công bằng thôi."

Đường Du hỏi:

"… Sao mà giống nhau được?"

Ân Triển chu đáo tỏ vẻ:

"Thế thì, nếu ngươi cảm thấy thiệt thòi, ngươi có thể hôn lại nha."

"…"

Đường Du mặt không đổi sắc, nhưng suy nghĩ trong đầu lại cuồn cuộn dâng lên.

Lẽ nào cậu thật sự là Tiểu Hoằng người yêu của ca cậu, ca cậu phát hiện ra rồi?

Nhưng trước khi ra khỏi quốc gia quy luật ca vẫn bình thường mà, sao mới chớp mắt đã biến thành thế này, hay bởi vì hôm nay nhìn thấy cậu đánh nhau mới đoán được? Không đúng, khi cậu đánh nhau với hoàng kim thú ca cũng ở bên cạnh, cũng không thấy có gì khác thường, cuối cùng là tại sao?

Cậu còn chưa kịp sắp xếp suy nghĩ, liếc thấy ca cậu muốn đến gần, lập tức né qua mấy bước kéo dài khoảng cách.

Ân Triển đứng lại, hiền lành vẫy tay:

"Đến đây."

Đường Du vô thức muốn từ chối, nhưng do dự một một lát vẫn chầm chậm bước đến.

Ân Triển rất hài lòng, xoa xoa đầu cậu, nâng cằm cậu lên ngắm nhìn, thấy tuy rằng trong đáy mắt của cậu mang theo bàng hoàng và cảnh giác, nhưng vẫn ngoan ngoãn mặc cho mình quan sát, bèn ôm vào trong ngực xoa xoa.

Đường Du đẩy hắn:

"Làm gì thế?"

Ân Triển nhìn hắn:

"Chuyện trước đây ngươi nhớ được bao nhiêu?"

Đường Du chần chờ nói:

“Một chút.”

Ân Triển không biết trong phòng này có gắn máy theo dõi không, nên không nhắc đến Minh giới, chỉ hỏi mơ hồ đại khái:

“Là lúc ngươi mười mấy tuổi đi theo ta?”

Đường Du kinh ngạc:

“Ca biết đó là em?”

Ân Triển gật đầu, hắn cũng không có ngốc, quen biết tiểu Hoằng không bao lâu hắn liền phát hiện đối phương là tiểu thư đồnglúc trước hắn tự tay dạy dỗ, nhưng mà hắn thấy tiểu Hoằng vẫn không nhắc đến, nên cũng không có hỏi nhiều.

Nhưng tất cả đều không quan trọng, quan trọng là ký ức của tức phụ hắn chỉ mới đến đó thôi, đây là thời kì cậu nóng nảy nhất, nếu như là trước kia, hắn giống hôm nay mạnh mẽ ép hôn, tức phụ đã sớm rút kiếm chém hắn, nhưng hôm nay lại rất bình tĩnh.

Chẳng lẽ là bởi vì lần này tức phụ là khôi phục ký ức mà không phải thức tỉnh, cho nên thời kì tiểu Bạch Trạch cũng không mơ hồ như lúc trước? Hay nguyên do bởi vì bọn họ ở chung rất lâu, nên tình cảm sâu đậm?

Hắn sung sướng nheo mắt, thầm nghĩ cho dù là vì cái gì, đều rất có lợi với hắn.

Đường Du thấy ca cậu cười mang đầy ý tứ hàm xúc, luôn có linh cảm không tốt lắm, lại yên lặng xê dịch ra xa. Ân Triển liếc thấy thế, đang muốn đem người kéo trở về, thì nghe cửa phòng truyền đến tiếng gõ cửa cốc cốc, mới nhớ tới người của quân đội còn đang chờ bọn họ, liền dẫn Đường Du đi ra ngoài.

Mục đích của quân đội rất đơn giản, là muốn thu nhận bọn họ.

Mảnh đại lục này có số lượng trùng nhân nhiều đáng sợ.

Chúng nó có ngoại hình tương tự như con người, chỉ là trên người có vài chỗ kết cấu khác với người thường, phần lớn là tứ chi, số nhỏ hơn là da và râu. Lực lượng của chúng nó hùng mạnh, tóc độ sinh sôi rất nhanh, thèm muốn lãnh thổ của con người đã lâu, chiến tranh giữa hai bên chưa bao giờ chấm dứt, con người nếu muốn đạt được thắng lợi, đều rất cần thiết nhân tài và cao thủ, nhưng dị năng thần cấp giả rất hiếm có, lúc này lại phát hiện hai người có tư chất trở thành thần cấp, nói thế nào thì quân đội cũng phải giữ người lại.

Trong thế giới này, người càng mạnh địa vị càng cao, Ân Triển đã quen làm người có địa vị cao, tất nhiên không có ý kiến, cho dù quân đội không đưa ra lời mời, sau này hắn cũng chủ dộng tiến vào. Mà Đường Du còn chưa học đại học, hơn nữa vừa mới có được dị năng, nên cầnphải tiến hành huấn luyện có hệ thống, quân đội sắp xếp để nửa năm sau cậu nhập học, đến học viện xếp hạng nhất của quân sự trung ương học tập.

Thiếu tướng đến từ quân đội nhìn Đường Du hỏi:

“Dị năng thuộc tính của cậu là gị, là phụ trợ hay công kích? Chúng tôi sẽ đánh tiếng trước với học viện.”

“Công kích, thuộc tính hỏa.”

Đường Du nói rồi thúc dục năng lượng trong cơ thể, ánh lửa ngay lập tức sáng lên toàn bộ cơ thể.

Mọi người sôi nổi lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, thậm chí có người hít ngược một hơi, bởi vì dị năng giả phổ thông thuộc hỏa tính ngọn lửa hiện ra đều là màu vàng sáng, mà của cậu ấy là lại màu đỏ rực rỡ, nhiệt độ cũng cao hơn rất nhiều, chỉ nhìn thôi đã thấy lợi hại.

Dị năng phân cấp bậc, theo thứ tự từ thấp đến cao là: thấp, trung, cao, vương, hồn, thần.

Kỳ thức tỉnh của con người đa số đều là khoảng 15 tuổi, cá biệt có khi là giữa 16 đến 18 tuổi, sau khi thức tỉnh phần lớn đều là dị năng cấp thấp,rất ít người có thiên phú cao mới có thể là dị năng hậu kỳ cấp thấp hoặc sơ kỳ trung cấp, nhìn ngọn lửa thiếu niên tạo ra, chắc chắn thực lực ở mức trung cấp.

“Tốt, quá tốt!”

Thiếu tướng vẻ mặt kích động, thực sự muốn lập tức mang người về quân đội nuôi.

Ân Triển thấy thế mới dặn bọn họ áp chế tin tức ngày hôm nay, như thế đến nửa năm sau khai giảng, mọi người cũng quên mất chuyện này. Thiếu tướng gật đầu đồng ý, lại hỏi thếm mấy thông tin khác, bao gồm học viện Ân Triển tốt nghiệp, chuyên nghiệp vâng vâng.

"Năm thứ tư ta đã vào Cổ Duy Độ, chưa có tốt nghiệp, học quản lý kinh doanh, làm việc khác chuyên ngành."

Ân Triển đề nghị:

"Hay là ta trước tiên đến học viện trung ương đào tạo sâu thêm hai năm."

Người quân đội đồng loạt từ chối.

Bọn họ đã thử nghiệm dị năng của người này, biết hắn đã đến hậu kỳ cao cấp, trở thành dị năng giả cấp vương chỉ là việc trong nháy mắt, cao thủ như thế đương nhiên phải đưa vào quân đội, rèn luyện một hai năm sau là có thể ra chiến trường, tốt hơn nhiều so với ném vào trường học, chưa kể đến đừng cho là bọn họ mắt mù không nhìn ra cái gọi là đào tạo sâu của thằng nhãi này chẳng qua là muốn ở cùng vợ thôi!

Ân Triển hết cách, cuối cùng nhận lấy quân hàm thượng úy, mặc cả thương lượng với bọn họ hơn nửa ngày, ấn định nửa tháng sau đến quân đội báo danh, cùng nhau lên máy bay rời khỏi Santo.

Cha Cố vẫn luôn chờ bọn họ trong phòng nghỉ, lúc lên máy bay tìm chỗ ngồi xuống, nhìn về phía con dâu.

Ân Triển bèn đem người nào đẩy đến trước mặt ông cha của mình, giới thiệu bọn họ với nhau. Đường Du ở trước mặt người lớn rất nghe lời, ngoan ngoãn gọi cha.

Cha Cố gật đầu, âm thầm đánh giá, phát hiện con dâu ở trước mặt con trai cũng không phát tính tình, cảm thấy khá yên tâm, lập tức lại nghĩ đến đứa con trai không nên thân của mình có thể vào quân đội, nhất thời cảm khái vô cùng, vỗ vỗ vai hắn, dặn hắn về nhà thì đốt nén nhang cho người mẹ quá cố của hắn.

Giao thông ở thời đại này rất nhanh chóng, hai giờ sau bọn họ đã quay về đến Cố gia, lúc này đã chạng vạng tối, bọn họ cùng nhau hòa thuận ngồi ăn cơm.

Ân Triển dành chút thời gian lên mạng xem tin tức, phát hiện độ hot của đề tài đã giảm bớt, nhưng tư liệu của An Tiêu lại bị moi ra, trên đó nói gã có một người anh cùng cha khác mẹ, quan hệ với anh gã vẫn luôn rất tệ, còn nghe nói anh hai của gã hai năm trước bị cha ném vào khu huấn luyện Cổ Duy Độ, không biết là thật hay giả.

Lầu dưới rất nhiều người bình luận:

"Chắc là giả, nếu thật đã đi vào sao lại xuất hiện ở đây, cũng không thể là thành công đi ra, tỉ lệ này còn thấp hơn so với anh hai gã gả cho nguyên soái, hơn nữa không phải nói cậu ấy đã kết hôn à?"

Những người khác cũng nghĩ như vậy, chẳng bao lâu đề tài này bị vứt qua một bên, chắc hẳn không được vài ngày sẽ hoàn toàn quên việc này. Ân Triển lại xem vài tin khác, phát hiện phần lớn đều là xếp hàng đau lòng phú nhị đại, đóng trang web, nhìn về phía tức phụ:

"Ngươi không liên lạc với người nhà?"

"Em về thẳng đó luôn. "

Đường Du nói:

"Lấy vài món đồ rồi đi."

Ân Triển rất hài lòng, cùng cậu đi ra ngoài. Cha Cố thấy thế cũng đứng dậy, định đi cùng với bọn họ, cùng thân gia gặp mặt ăn bữa cơm, thuận tiện chọn ngày kết hôn. Tuy rằng hai đứa nhỏ đã tổ chức hôn lễ trong Cổ Duy Độ, nhưng dù sao vẫn chưa đăng ký, cũng không có cha mẹ chứng kiến, không bằng lại tổ chức một buổi lễ náo nhiệt.

Đường Du nhìn hắn:

"Con còn chưa trưởng thành."

Cha Cố:

"..."

Đường Du lại tạt thêm một gáo nước lạnh:

"Hơn nữa bọn họ sẽ không đồng ý, bởi vì học trưởng của em trai con là con trai của thị trưởng, gã nhìn trúng con, cha và mẹ kế của con còn muốn bán con cho gã chơi vài ngày."

Cha Cố nghĩ bụng thì ra người trong nhà người cậu toàn cực phẩm, con dâu mới như vậy hung tàn, hỏi:

"Vậy con nghĩ sao?"

"Chẳng nghĩ sao cả, bọn họ muốn gì không liên quan với con. "

Đường Du nói:

"Đợi mấy tháng sau con thành niên rồi, bọn họ cũng không bắt con làm gì được, chỉ cần đừng chọc con là được."

Cha Cố nghe cậu nói thế cũng bỏ ý định, nhưng vẫn dặn con trai mang theo ít lễ vật, dù sao cũng là bậc cha chú.

Ân Triển cười vâng lời, vừa lên xe liền mở máy liên lạc, nhân lúc quân đội còn chưa hoàn toàn áp chế đề tai kia, tìm người tung vài tài liệu, trọng điểm là miêu tả cả nhà kia là cực phẩm cỡ nào, ngược đãi con trai lớn ra sao, khiến người ta phải trốn nhà ra đi, khó khăn lắm hai năm sau mới có tin tức, kết quả bị học trưởng của An Tiêu nhìn trúng, cả nhà lại bắt đầu bán con cầu vinh bla bla.

Đường Du ngồi ở bên cạnh, nhìn ca cậu vừa cười tủm tỉm vừa gõ chữ, còn viết nếu không bán con cầu vinh được, có thể mang con trai lớn đi bán nội tạng, cậu im lặng quay sang chỗ khác.

Hiện giờ đề tài vẫn được theo dõi kha khá, Ân Triển biết cho dù sẽ nhanh chóng bị quân đội áp chế, cả nhà kia cũng phải chịu tiếng xấu một thời gian, lúc này mới đóng cửa thông tấn khí, kéo móng vuốt nhỏ của Đường Du qua chơi đùa.

Sau khi đến sân bay hai người lên máy bay chuyên dụng, lúc này đã không còn ai khác bên cạnh, Đường Du do dự hỏi:

"Ca, người yêu của ca tên là gì?"

Ân Triển vươn tay ôm cậu vào trong ngực:

"Ngươi đoán?"

Đường Du chớp chớp mắt, cứ cảm thấy câu này hơi nguy hiểm, duỗi móng vuốt đẩy tay của hắn a, thấy hắn lại ôm chầm lấy mình, mới nói:

"... Em không nhớ rõ."

Ân Triển nói:

"Không sao, sớm muộn rồi cũng sẽ nhớ ra."

Đường Du hỏi:

"Vậy em đã chết ư? Chết như thế nào?"

Ân Triển im lặng, hắn thật sự không muốn nhớ lại tình hình lúc đó. Đường Du quan sát vẻ mặt của hắn, tựa đầu lên vai hắn, than mệt quá, rồi ngủ mất. Ân Triển ánh mắt dịu đi, đắp chăn cho cậu.

Khi bọn họ đến An gia trời đã tối, cha mẹ An đều ở nhà, hai người đã biết được tin tức, cũng biết hiện nay người trên mạng đều mắng bọn họ là cực phẩm, lúc này họ đang nhắc đến chuyện này. Thính lực của Ân Triển vẫn rất tốt, chưa đi đến cửa đã nghe tiếng phụ nữ oang oang, trong lời nói còn mang theo sự oán hận.

“Nhất định là nó tìm người tung tin, gì mà ngược đãi đánh đập nó hả, chúng ta làm gì có, mấy năm nay chúng ta đối với nó còn chưa đủ tốt? Ông bắt nó vào Cổ Duy Độ cũng là vì nó suy nghĩ, sao biết vì thế mà nó hận chúng ta, còn tiểu Tiêu chỉ là khuyên nó vài câu, ông xem nó còn đánh người!”

Một giọng nam nói tiếp lời:

“Đúng là cánh cứng rồi, không thể tưởng tượng được!”

Người nữ nói:

“Đúng vậy, nhưng dù sao tôi cũng không phải mẹ ruột của nó, không có cách quản giáo nó, nếu nó trở về ông nên nói chuyện nghiêm chỉnh với nó, bảo nó đi xin lỗi tiểu Tiêu, rồi lên trên mạng đính chính rõ ràng, nếu không sẽ ảnh hưởng đến sinh hoạtở trường học của tiểu Tiêu.”

Ân Triển nhìn Đường Du, người này theo ký ức khôi phục, tinh thần lực cũng theo đó gia tăng, hiện giờ lại thành dị năng giả, chắc chắn cũng có thể nghe thấy. Đường Du ngay cả mí mắt cũng chẳng thèm động, vươn tay gõ cửa.

Âm thanh trong phòng khách chợt dừng, người nữ vội vàng ra mở cửa.

Mẹ An nhìn thấy là con trai lớn, trong phút chốc tức giận xông lên đầu, nhưng lại nghĩ người này có thể quen được người quân đội, mới cố gắng gượng mỉm cười:

“Ôi, trở về rồi, mau vào đi, tôi và cha con vừa nhắc đến con đây. “

Bà nhìn thanh niên bên cạnh, cười hỏi:

“Vị này là?”

Đường Du đang tính theo thói quen nói là ca cậu, nhưng còn chưa mở miệng, đã nghe người nào đó tươi cười nói:

“Chào dì, ta là Cố Ngạn, là chồng của cậu ấy.”

Đường Du yên lặng đem lời định nói nuốt vào bụng, phụ họa mà ừ một tiếng, nhìn về phía cha.

Cha An vẫn còn tức giận, trầm giọng quát:

“Mày còn biết trở về!”

“Ông làm gì thế, con nó khó lắm mới về nhà, đừng ồn.”

Người nữ vội vàng hoà giải, mời bọn họ ngồi xuống sô pha, xoay người vào phòng bếp rửa trái cây.

Hiện tại chỉ có trước mặt ca cậu Đường Du tâm tình mới bình tĩnh, không kiên nhẫn đối với kẻ khác, vào thẳng chủ đề:

“Những giấy tờ chứng nhận của tôi đâu? Đưa đây, tôi muốn mang đi.”

Cha An hỏi hỏi:

“Lấy làm gì? Đi đăng ký kết hôn?”

“Chỉ là một trong những việc cần. “

Đường Du nói:

“Nửa năm sau tôi sẽ đến học viện quân sự ở trung ương, cần dùng giấy tờ này.”

An phụ nhìn cậu, vẻ mặt không thay đổi:

“Mày? Học việnquân sự trung ương?”

Đường Du hỏi:

“Có vấn đề?”

“Nằm mơ à? Mày tưởng mày ở Cổ Duy Độ ra thật hả?”

Cha An nói rồi không áp chế được lửa giận:

"Đừng tưởng là tao không biết mày bỏ trốn giữa chừng, mày còn đánh em mày, nhìn coi mày làm chuyện tốt gì, mày quỳ xuống cho tao!"

"Chú à, cậu ấy nói thật đó."

Ân Triển sờ sờ đầu trấn an tức phụ, mở máy liên lạc ra, tìm thư đề cử hôm nay người quân đội gửi đến, phóng lớn cho ông xem.

Mọi người đều biết, muốn vào trường học nổi tiếng nhất chỉ có hai con đường, một là phải thông qua cuộc thi, còn lại là phải có người của quân đội đề cử, nhưng số người được phép đề cử có hạn, hơn nữa phải phải có tài năng thực sự, nghe nói không có cách nào đi cửa sau, quan trọng là con dấu của quân đội được làm với kỹ thuật rất cao, khó mà làm giả, hơn nữa một khi phát hiện được có người làm giả, không cần biết là đùa hay thật đều sẽ bị phán tội nặng, không ai dám đem việc này ra giỡn chơi.

Cha An nhìn chọc chọn dấu ấn trên thư đề cử, cảm thấy không thở nỗi. Mẹ An không để ý rửa trái cây nữa, vội vàng chạy ra, không thể tin nhìn màn hình tinh thể lỏng đang treo lơ lửng:

"Sao mày lại có được nó?"

"Cha ta quen người trong quân đội."

Ân Triển lại nói nhảm.

"Bọn họ chọn một chuyên môn Đường Đường có thể học, Đường Đường đạt được điểm thấp nhất của tiêu chuẩn."

An phụ hỏi:

"Đường Đường?"

Ân Triển cười nói:

"Tên thân mật ta đặt cho cậu ấy, hay hơn tên của cậu ấy đúng không?"

Cha An đâu có tâm trạng quan tâm có tên có hay không, mà nhìn chằm chằm con trai lớn:

"Mày… Mày thật sự có thể đến học viện trung ương?"

Đường Du hỏi lại:

"Nếu không thế thì sao?"

"… à, ừ, tốt."

An phụ bởi vì quá khiếp sợ, vẻ mặt thẫn thờ, một lúc sau mới bình tĩnh lại, cùng hai đứa nhỏ trò chuyện một lát, nhưng vẫn không nhịn được răn bảo con trai lớn không nên đối với em trai mình như thế.

"Cái gì là nên làm hay không."

Đường Du hỏi:

"Mấy người muốn ném tôi cho họ Giang thì nên làm à?"

"…"

An phụ cảm thấy chột dạ:

"Cha không có."

"Đúng vậy, chúng ta chẳng qua là nghĩ hai anh em con lâu ngày không gặp, nên ở chung nhiều, chuyện này cũng trách tiểu Tiêu, chưa hỏi đã tự ý chạy đến. "

Mẹ An lại nói:

"Dì thay nó xin lỗi con, con đừng để bụng nha."

Đường Du phiền chán lắm rồi, hỏilại:

“Đồ của tôi đâu?”

“Để dì đi tìm đã. “

Mẹ An nhìn đồng hồ,

“Hôm nay cũng trễ rồi, hai con mới xuống máy bay hẳn là mệt lắm? Nghỉ ngơi trước, ngày mai dì tìm đưa cho con.”

Đường Du gật đầu, đứng dậy về phòng của mình, thấy phòng của cậu đã bị đổi thành phòng sách. Cậu lười nghe bọn họ ngụy biện, muốn thuê khách sạn ngủ.

Cha An nói:

“Thuê khách sạn làm gì, ngủ phòng em con đi.”

Đường Du lờ tịt ông, tiếp tục đi ra ngoài.

Từ nãy đến giờ cha An đã phát hiện cậu không còn tôn trọng ông như trước đây, lúc này lại bị lờ đi, cảm thấy thể diện bị mất hết.

Ân Triển không muốn cãi nhau vô ích, huống chi hiện nay tình huống của tức phụ khá đặc biệt, sơ ý một chút sẽ dẫn đến hậu quả nặng nề, bèn giải thích trước khi sự việc phát sinh nghiêm trọng:

“Chú, ban đầu chúng ta cũng không định ngủ trong nhà, da mặt Đường Đường mỏng, ngài đừng hỏi thì hơn.”

Cha An nhìn hắn:

“Cái đó và da mặt mỏng có liên quan gì?”

“Đương nhiên là có.”

Ân Triển cười tủm tỉm

“Phòng ngủ trong nhà, hiệu quả cách âm không được tốt.”

Cha An:

“…”

Mẹ An:

“…”

Đường Du chưa đi xa:

“…”

Ân Triển vứt một ánh mắt “mọi người hiểu “mà, trong sự im lặng quỷ dị kéo Đường Du đi, phát hiện người nào đó đang liếc nhìn hắn, hỏi:

“Làm sao thế?”

Đường Du nghẹn một bụng, lại nghĩ tâm tư của ca cậu khó mà đoán được, nếu như cậu hỏi hắn mới nãy là ý gì, không biết ca sẽ trả lời cậu thế nào nữa, đành hỏi:

“Ca không muốn bọn họ biết em ra từ Cổ Duy Độ?”

“Ừ, cha ngươi mong muốn con trai thành danh như thế, chắc chắn sẽ rêu rao khắp nơi.”

Ân Triển nói:

“Ta lo lắng.”

Đường Du nói:

“Nhưng sau đó em vào học hệ chiến đấu, bọn họ cũng biết thôi.”

Ân Triển rất bình tĩnh:

“Ngươi vẫn chưa đủ 18 còn gì? Lúc đó nói cho bọn họ là mới thức tỉnh.”

“Nhưng sau 15 tuổi mới thức tỉnh dị năng giả, có được năng lượng đều rất yếu.”

Đường Du nhắc nhở, đó cũng là một nguyên nhân khi Lăng Mâu 15 tuổi không đo lường ra được dị năng liền quyết định vào Cổ duy Độ.

“Thì ngươi nói mình đột biến gien. “

Ân Triển tạm dừng, cười đen tối:

“Hay là ngươi nói với bọn họ ngươi và ta song tu, ngươi nói xem đến lúc đó ông già ngươi có tìm thằng nào đó đến đè em trai ngươi không?”

Đường Du:

“…”

Lúc này cha mẹ An đang bàn bạc tìm cách nào cho nhà họ Cố liên hệ người quân đội, đưa con trai nhỏ vào trường ở trung ương luôn, dị năng và gien có liên quan mật thiết, trong trường học hạng nhất toàn là thiếu gia tiểu thư của đại gia tộc cùng tập đoàn tài chính, nếu An Tiêu thật sự vào được, cần gì nịnh bợ cái gì Giang thiếu gia nữa!

Mẹ An nói:

“Ngày mai ông nhất định phải kiểm soát tính tình, nói chuyện đàng hoàng với nó, tôi thấy tính tình vị Cố thiếu gia rất tốt, chỉ cần con của ông đừng ở giữa làm khó dễ, chắc hẳn không thành vấn đề.”

Đối với việc quan trọng cha An rất nghiêm túc, gật đầu.

Mẹ An bèn liên lạc với con trai, dặn gã dạo gần đây đừng lên mạng nói lung tung, coi chừng chọc anh gã. An Tiêu hận người nào đó đến tận xương tủy, nghe vậy liền hỏi:

“Sao thế, cha mẹ biết nó gả cho ai à?”

“Ừ, là một thương nhân…”

Mẹ An kể lại chuyện đêm nay cho gã nghe, An Tiêu nghe nói anh hai của gã thế mà lại có thể đến học ở trường trung ương, vẻ mặt vặn vẹo, kế đó lại nghe nói gã cũng có cơ hội đi theo, khuôn mặt lại vui vẻ bừng sáng, vội vàng hỏi có thật hay không. Mẹ An nói:

“Ngày mai mẹ với cha con sẽ hỏi thử, cho nên sắp tới con đừng chọc anh con.”

An Tiêu vội vàng gật đầu, nghĩ bụng tạm thời nhẫn nhịn, đợi gã có tiền đồ rồi lại tìm người nào đó tính sổ.

Lúc này hai người bị bọn họ nhớ thương đã vào khách sạn, Đường Du đã quen ở cùng ca cậu, chẳng chút ngại ngùng, lấy quần áo vào phòng tắm, định tắm trước, nhưng lúc này chỉ nghe cửa phòng lại vang lên, ca cậu thong thả bước vào, cậu nhìn qua:

“Làm gì đó?”

Ân Triển nói:

“Quốc gia của chúng ta nước ngọt rất khan hiếm, sau này ngươi trở thành quân nhân, càng phải nhớ kỹ điều này.”

Trước đến nay Đường Du vẫn luôn được hắn dạy bão, a một tiếng, đơ một chút lại hỏi:

“Vậy nên?”

Ân Triển nghiêm trang chững chạc:

“Hai người cùng tắm đi, tiết kiệm nước.”

Đường Du:

"..."

Đường Du trừng ca cậu, từ khi kết bạn trong thế giới Mary Sue cho đến nay, cậu đối với ca lúc nào cũng là thân thiết và ỷ lại, đây là lần đầu tiên cậu cảm thấy ca cậu thật thiếu đòn. Cậu thấy người nào đó từ từ cởi hai cái nút trên cổ áo, lại trừng to mắt, tức giận thở phì phò muốn đi ra ngoài.

Ân Triển phì cười, nắm lấy cái gáy của cậu:

"Được rồi, không chọc ngươi nữa, tắm đi."

Đường Du thấy hắn đi ra ngoài, mới dễ chịu một chút, nhanh chóng tắm sạch sẽ chui vào ổ chăn. Ân Triển tốc độtắm rửa cũng rất mau, qua loa lau tóc mình, xoay người lên giường ôm người vào trong lòng, nhấc cằm cậu lên hôn dây dưa triền miên. Đường Du giãy giụa đứng lên:

"Sao ca lại hôn em?"

Ân Triển hỏi:

"Khó chịu?"

Đường Du nói:

"Ừ."

Ân Triển cười gật đầu:

"Ta đã nói, ngươi có thể hôn lại."

"..."

Đường Du thế mới phát hiện, từ khi ca biết thân phận của cậu, bắt đầu đùa giỡn lưu manh đủ kiểu với cậu. Cậu lầm bầm, đẩy tay hắn ra cuộn một cuộc xoay qua bên cạnh, không thèm phản ứng hắn.

Ân Triển chọt chọt mấy cái:

"Lại đây."

Đường Du nhắm mắt đi ngủ, im lặng kháng nghị.

"Không muốn ta ôm ngươi ngủ à?"

Ân Triển hỏi xong thấy cậu vẫn im lặng, khẽ nhướng mày:

"Tiểu Bạch Trạch?"

Tim Đường Du khẽ run, yên lặng làm ổ một lát, thấy người nào đó nửa ngày không nói gì nữa,nhịn không được quay sang nhìn, thấy đối phương nhìn cậu mỉm cười, vươn hai tay ra.Cậu do dự chút xíu, duỗi móng vuốt nắm lấy hắn, ủi cả người vào trong ngực của hắn, theo thói quen cọ cọ.

Ân Triển ôm cậu, hôn lên trán cậu một cái, rồi mới chịu tắt đèn.

Một đêm yên tĩnh.

Ngày hôm sau Đường Du cùng Ân Triển đến An gia rất sớm,phát hiện thái độcủa cha mẹ An thay đổi một trăm tám mươi độ. Đường Du vẫn lười trả lời họ, lấy đồ xong muốn đi ngay.

Ân Triển thì có thể đoán được kế hoạch của bọn họ, cứ dựa theo đó mà nói, bảo với bọn họ việc này không khó, rồi xin thông tin liên lạc của họ, dặn bọn họ yên tâm chờ tin tức.

Cha mẹ An vui mừng quá chừng, muốn bọn họ ở lại thêm vài ngày, nhưng lại nghe phải tranh thủ thời gian, thế là vẻ mặt vui vẻ tiễn bọn họ ra cửa. Đường Du ngồi trên xe, nhìn ca cậu:

"Ca không tính lo thật chứ?"

Ân Triển cười nói:

“Đương nhiên là không rồi, bọn họ đâu có biết địa chỉ với số liên lạc của ta, dù sao cũng không tìm đến cửa được, thích chờ thì chờ đi.”

Đường Du:

“…”

45. Chương 44: Đại Lục Dị Năng 5

Ân Triển hỏi: “Có nhớ ta không?”

Sinh hoạt của Đường Du ở Cố gia rất bình đạm.

Cha Cố luôn bận rộn, sau khi con trai trở về lại đề cập vài ý tưởng khá tốt, ông cần trao đổi thêm với các giám đốc, cộng thêm thỉnh thoảng cần bay vài nơi, bởi vậy phần lớn thời gian trong nhà chỉ có đôi tiểu phu phu.

Sinh hoạt giống như trở về đời trước khi Ân Triển từ bỏ địa vị gia chủ, bình thản mà ấm áp. Đương nhiên, Đường Du cảm thấy nếu ca cậu không thỉnh thoảng lại đùa giỡn lưu manh, vậy còn hoàn mỹ hơn.

Ân Triển gần đây cũng thường quan sát Đường Du, đối với trạng thái hiện nay của người này vô cùng hài lòng.

Trước kia khi tiểu Hoằng còn là thư đồng luôn có thói quen đi theo hắn, hiện giờ thói quen này lại tăng thêm tính ỷ lại, dù biết rằng có thể sẽ bị đùa giỡn, cũng vẫn ngoan ngoãn chạy đến bên cạnh hắn, khiến cho hắn không nhịn được nhớ tới hình ảnh tiểu Bạch Trạch làm ổ trên chân mình liếm móng vuốt lúc trước, nghĩ bụng có một mặt tàn bạo để so sánh, bộ dạng như bây giờ thật là khiến người yêu thích không thôi.

Lập tức ý xấu của hắn nảy lên, nhịn không được trêu đùa cậu, nhìn cậu bị mình ăn đậu hũ mà uất ức không nói nên lời, thiếu chút nữa đã muốn đem người nuốt trọn.

Đường Du cảm giác cả người đều không tốt, bỏ chạy đếnphòng khách ngủ, nhưng thói quen rất đáng sợ, khi cậu làm ổ trên giường cố gắng ngủ lại phát hiện ca cậu đến đây, hầu như đều không chứng cự được chui ngay vào trong ngực đối phương.

Tiếng cười của Ân Triển vang lên trong đêm tối, nghe vào có chút ái muội: “Trở về phòng hay là ngủ ở đây?”

Đường Du kéo cái tay chui vào trong áo ngủ của mình ra, nghẹn một lúc rồi hỏi: “… Ca bớt phóng túng một chút được không?”

Ân Triển thầm nghĩ ông đây không biết đã ngủ qua bao nhiêu lần rồi, có thể nhịn xuống không nuốt ngươi ngay đã tốt lắm, nhắc cho cậu nhớ bọn họ đã kết hôn. Đường Du hoàn toàn không bị thuyết phục, nói cho hắn biết lần này kết hôn không khác với đời trước. Ân Triển nhướng mày:

“Ý của ngươi là nếu tương lai ta gặp người hợp ý, thì cùng ngươi ly hôn?”

Đường Du thử tưởng tượng đến hình ảnh đó, lập tức không vui.

Ân Triển liếc nhìn cậu, ôm ôm xoa xoa, thấy cậu không phản kháng, cười cười, cuối cùng không trêu chọc cậu nữa.

Hắn hiểu rõ tính cách của Đường Du ở thời kỳ này, cũng biết rõ nếu cậu không đồng ý mà cưỡng ép ngủ, nhóc con này nhất định sẽ trở mặt, nên chỉ chiếm tiện nghi trong phạm vi cho phép. Hắn đã hẹn nửa tháng sau đến quân đội báo danh, bây giờ đã đến ngày, sau khi thu thập đồ đạc xong, nhìn Đường Du:

“Thật sự không đi với ta?”

Quân đội và học viện quân sự trung ương đều ở thủ đô, Ân Triển phải đến nơi đó ở, không thể trở về, còn Đường Du tuy rằng nửa năm sau mới khai giảng, nhưng bây giờ vẫn có thể đến trước.

Thật ra Đường Du cũng không muốn rời khỏi ca cậu, nhưng lại nghĩ đến mấy chuyện gần đây, nên vẫn dự định ở một mình. Ân Triển không ép cậu, cẩn thận dặn dò vệ sĩ và người làm, trước khi đi nhìn Đường Du, cười vươn tay. Đường Du mặt không đổi sắc nhìn hắn, cuối cùng vẫn ngoan ngoãn bước lên ôm hắn một cái.

Ân Triển đi rồi, ngôi nhà trở nên yên tĩnh.

Đường Du không có sở thích gì, nên nghe theo ý kiến của ca cậu bắt đầu đọc sách, đỡ phải khi khai giảng theo không kịp lớp văn hóa, thời gian còn lại thì ngồi bên trong vườn hoa nhỏ ngẩn người, cũng thường thường để ý xem ca cậu có gửi tin nhắn máy liên lạc không.

Nữ hầu cắn khăn tay im lặng quan sát, thầm nghĩ thiếu phu nhân nhà bọn họ ngoài việc không thích phản ứng người khác ra, tính tình rất tốt nha, chẳng hung dữ như trong video một chút nào cả!

Cha Cố cũng cảm thấy con dâu thực ngoan, lại nghĩ đến lần trước ra tay đánh người quả nhiên đều là do người nhà cực phẩm mà ra, ông hơi lo con dâu bức bối quá sẽ sinh bệnh, nên cổ vũ cậu ra ngoài đi dạo, hoặc là đến quân đội thăm con trai.

Đường Du không hề do dự quyết định đi tìm ca cậu, kết quả còn chưa kịp đi, Ân Triển đã liên lạc với cậu trước. Cậu thấy ca mặc quân phục chiến đấu, hơi ngạc nhiên:

"Ca đi đâu vậy?"

"Ra tiền tuyến, có nhiệm vụ. "

Ân Triển nói: "Nói trước cho ngươi biết, gần đây có thể không rảnh liên lạc với ngươi."

Đường Du rất không hiểu: "Không phải cần rèn luyện một hai năm à? Mới được có một tháng."

Ân Triển nói: "Hết cách rồi, biểu hiện quá tốt."

Trên thực tế ngay cả một tháng người quân đội còn chê nhiều, sau khi Ân Triển tới quân đội nhanh chóng thăng lên hàng ngũ vương cấp dị năng giả, ngoài ra kỹ thuật chiến đấu của hắn, hiểu biết về chiến sự cùng khả năng phân tích đều vô cùng thông thạo, giống như trời sinh chính là để đánh giặc, mấy vị đại tướng đều khen hắn không hết lời, thế nên lần này liền phái hắn ra trận.

Đường Du nhất thời bất mãn: "Em cũng muốn đi theo."

Ân Triển cười hỏi: "Quan tâm ta?"

Đường Du thực thành thực mà gật gật đầu.

Ân Triển lại hỏi: "Mấy ngày nay có nhớ ta không?"

Đường Du: "..."

Bọn họ hẳn là đang nói chuyện ngiêm túc đi?

Ân Triển nhìn hắn: "Hửm?"

Đường Du im lặng một chút, ngoan ngoãn nói cho hăn biết có nhớ. Ân Triển thực vừa lòng, dặn cậu ở nhà, ngoan ngoãn đến trường học, trò chuyện vài câu rồi cúp máy. Đường Du nhìn màn hình tối đi, lo lắng lên mạng tìm kiếm video chiến đấu với trùng nhân, cảm thấy ca cậu có thể đối phó được, thế này mới yên tâm.

Cậu biết thực lực của bản thân vẫn chưa đủ mạnh, vì có thể sớm ngày cùng ca kề vai chiến đấu, từ đây về sau ngoài việc học tập, cậu đem tất cả năng lượng dư thừa trút hết vàotrong phòng huấn luyện, tiến bộ nhanh đến nỗi bọn vệ sĩ đứng ngoài vây xem nghẹn lời.

Nữ hầu lại cắn khăn tay yên lặng nhìn, cảm thấy vô cùng đau lòng.

"..."

Vệ sĩ thẫn thờ nhìn các cô, chỉ vào trùng người bị chém thành vụn trong phòng mô phỏng huấn luyện, hỏi:

“Các cô nhìn chỗ nào mà ra được thiếu phu nhân khiến cho người ta đau lòng?”

Nữ hầu lau nước mắt:

“Mấy người thì biết gì chứ, đây là do thiếu phu nhân nhớ thương thiếu gia, ép buộc mình phải trở nên mạnh mẽ!”

Vệ sĩ nói: “… Không, chúng tôi cảm thấy cậu ấy vốn đã đủ mạnh rồi, không cần phải “buộc” có được hay không?”

Nữ hầu không để ý tới bọn họ, thút thít nhìn xem, sau đó đi làm rất nhiều món ăn đưa đến cho phu nhân.

Sau khi Ân Triển tới tiền tuyến, thì đúng là rất ít liên lạc với Đường Du.

Mỗi ngày Đường Du đều kiểm tra máy liên lạc, ban đầu cách ba bốn ngày đều nhận được tin nhắn, nhưng sau đó hoàn toàn không có. Tuy cậu biết rằng ca rất lợi hại, nhưng vẫn cảm thấy khó chịu, sau đó mỗi ngày càng khó chịu hơn, lệ khí trên người cũng có xu hướng tăng lên, làm cho bọn vệ sĩ cũng e ngại trò chuyện với cậu.

Nữ hầu lại tiếp tục khóc rấm rứt, không ngừng làm đồ ăn ngon cho cậu, thấy cậu vẫn không có hứng thú, chỉ lo để ý giao diện tin nhắncùng huấn luyện, lại tiếp tục khóc thút thít.

Thấm thoát thời gian lại trôi qua hơn nửa tháng.

Hôm nay Đường Du chạy bộ sáng sớm xong đi tắm rửa, vào phòng ăn dùng cơm, nghe thấy TV phát sóng tin tức mới nhất, nói là tối ngày hôm qua, quân đội tiền tuyến đột nhiên bị tập kích mạnh mẽ, thương vong nặng nề, rơi vào đường cùng đành phải bỏ lại cứ điểmkhó khăn lắm mới công chiếm được, rút trở về đại bản doanh. Cậu giật mình nhìn sang, hình ảnh lúc này đã chuyển đến doanh trại, nhìn thấy khắp nơi đều là người bị thương.

“Được biết, khi cuộc tập kích xảy ra, có một tiểu đội đang ở bên ngoài thăm dò hướng đi, hiện nay toàn bộ tiểu đội gồm hai mươi ba người đều bị mất liên lạc, chủ tướng Hình thượng tướng đã tổ chức đội ngũ tìm kiếm, tạm thời vẫn chưa có tin tức, đài của chúng tôi sẽ không ngừng cập nhật tin tức…”

Đường Du nhướng mày, thấy tin tức chuyển sang tiết mục khác, tự mở ra máy liên lạc lên mạng tìm kiếm.

Đúng như dự đoán, những tin tức này từ giữa đêm qua đã trở nên nóng sốt, trên danh sách người thất lạc đã đưa ra năm người, tên của ca cậu bỗng chốc hiện ra. Đôi mắt cậu trầm xuống, tắt trang web đứng dậy đi ra ngoài.

“Con muốn đi đâu, trở về!”

Cha Cốbước vội lên giữ chặt con dâu, vừa nãy ông cũng có xem tin tức trên web, biết con trai đã mất liên lạc,nhịn xuống lo lắng khuyên nhủ:

“Con đi cũng không giúp được gì, ngoan ngoãn chờ.”

Đường Du quay đầu nhìn ông, lạnh nhạt nói: “Buông tay.”

Cha Cốtim khẽ run, nghĩ thầm tuy rằng con dâu vẻ mặt bình tĩnh, nhưng khí thế này thật sự là khủng khiếp, cho dù ông là dị năng giả, nhưng cũng phải lùi tránh về phía vệ sĩ. Ông cố gắng ngăn chặn tim đập nhanh, nói:

“Dù cho con qua đó cũng sẽ bị ngăn lại, tiểu Ngạn là người có thể từ trong Cổ Duy Độ ra đến, sẽ không có gì xảy ra.”

Đường Du muốn tránh thoát, lại cảm nhận được ông giữ thật chặt, nghĩ đến dù sao đây cũng là bậc cha chú, nên không có nổi giận. Đương nhiên cậu biết ca rất mạnh, nhưng biết là một chuyện, có lo lắng hay không lại là một chuyện khác.

“… Ba ngày. “

Cậu đè nén cảm giác hung hăng nảy lên trong lồng ngực, từ từ nói:

“Ba ngày sau mà còn chưa có tin tức, con sẽ đi tìm ca.” Nói xong cũng không màng ăn cơm, vào thẳng phòng huấn luyện.

Cha Cố không biết nên lo cho con trai hay con dâu nhiều hơn bây giờ, đứng yên nửa ngày, giật mình hoàn hồn nhìn vệ sĩ bảo:

“Đi mua một ít thuốc ngủ, thuốc an thần gì gì đó, nhanh đi!”

Vệ sĩ nói: “… Dạ.”

Chiến tranh giữa con người và trùng tộc luôn là đề tài nóng, chủ đề bị tập kích chỉ trong nháy mắt đã chiếm đầu danh sách tìm kiếm, dân mạng vừa căm tức trùng nhân, vừa cầu nguyện cho tiểu đội bị mất tích, không ngừng quan tâm diễn biến.

Mỗi ngày Đường Du vẫn như cũ học tập huấn luyện, ngoài việc vẻ mặt lạnh lùng hơn, thì cũng không có gì khác ngày thường. Cha Cố sợ cậu kích động, từ chối hết công việc ở nhà trông chừng, đồng thời lo lắng xem tin tức.

Đêm khuya hai hôm sau, tiền tuyến truyền đến tin tức tốt khiến mọi người mừng rỡ,tiểu đội mất tích dưới sự dẫn dắt của đội trưởng thành công tránh thoát cuộc tập kích của trùng nhân, đồng thời tìm cơ hội đoạt lấy cứ điểm của quân địch, hiện nay đã tập hợp cùng đội quân tìm kiếm họ, đang đợi quân đội đến lần nữa chiếm lấy căn cứ.

Trên mạng khắp nơi một mảnh hò reo, đội trưởng Cố Ngạn cũng được vô số người khen ngợi.

Lúc này cha Cố đang lén lút bỏ thuốc vô thực đơn chạy bộ buổi sáng của con dâu, sau khi thành công lên mạng tra, lập tức kích động, đang địnhthông báo cho con dâu, nhưng đi đến trước cửa đãngừng lại, thầm nghĩ đứa bé kia chắc là vẫn còn đang ngủ say không nên đánh thức, quay về phòng ngủ nghỉ ngơi, ngày hôm sau mới nói cho cậu biết.

Đường Du lúc thức dậy cũng đã xem tin tức, uống một ngụm sữa, gật đầu: “Con biết rồi.”

“Cha đã nói tiểu Ngạn sẽ không sao mà.”

Cha Cố cười nói, cảm thấy tảng đá đè nặng trong lòng đã rơi xuống đất, cầm lấy muỗng đũa chuẩn bị ăn cơm, đột nhiên sực nhớ ra một chuyện, vội vàng nhìn phía đối diện, chỉ thấy con dâu nghiêng đầu sang một bên, ngã gục xuống bàn.

Cố phụ: = =”

Bảo tiêu: = =”

Nữ hầu: “= =”

Nhà ăn trong phút chốc một mảnh tĩnh mịch, bọn vệ sĩ khiếp sợ nhìn ông chủ, nghĩ bụng ông lại dám bỏ thuốc cái vị sát khí khủng bố này, chờ cậu tỉnh lại còn không phải là tận thế a, cẩn thận cậu ấy tay không xé người!

Cha Cốcứng người một lát, bình tĩnh mang con dâu trở về phòng, bảo cho bọn họ gọi bác sĩ đến. Vì thế chờ khi Đường Du mở mắt, thì thấy người nào đó lo lắng nhìn cậu, còn lại gần hỏi cậu có khó chịu ở đâu không. Cậu xoa trán ngồi dậy:

“Con bị sao vậy?”

“Con bị xỉu, bác sĩ nói nguyên do là con thiếu dinh dưỡng, không nghỉ ngơi tốt.”

Cha Cố nói: “Sau này con phải ăn cơm nhiều chút, đây là thuốc được kê, nhớ phải uống đúng giờ.”

Đường Du tiêu hóa trong chốc lát, nhìn thuốc rồi lại nhìn ông, nheo mắtlại, im lặng không nói.

Cha Cố bị cậu nhìn chăm chú vô cùng chột dạ, ra vẻ người bề trên vỗ vai cậu:

“Con ngủ thêm chút đi, muốn ăn gì thì bảo nhà bếp làm, cha về công ty.”

Ông nói đi là đi, đóng sập cửa lại.

Đường Du: "..."

Chiến sự vẫn chưa chấm dứt, quân đội mới vừa tiến vào cứ điểm, trùng nhân lập tức công kích, bọn họ ngăn chặn ba cuộc tấn công liên tiếp, mãi cho đến buổi chiều mới chấm dứt chiến đấu. Ân Triển bận tối mày tối mặt, đêm đó cuối cùng dành được chút thời gian liên lạc với người nhà, đầu tiên là hắn cùng cha trò chuyện vài câu, sau đó nhìn về phía tức phụ, trêu đùa hỏi:

"Có nhớ ta không?"

Đường Du nhìn ca cậu, người này dáng vẻ vẫn như xưa, không thể nào nhìn ra hắn đã từng trải qua một trận nguy cơ hãi hùng, cậu hỏi:

"Ca có sao không?"

"Không có việc gì." Ân Triển thực bình tĩnh: "Chút việc nhỏ đáng gì."

Đường Du nhớ tới lúc trước ở Minh giới ca cậu đã trải qua vô số trận chiến, sóng to gió lớn gì chưa từng gặp qua, ừ một tiếng.

Ân Triển lại hỏi: "Có nhớ ta không?"

Đường Du gật gật đầu.

"Ngoan, ta cũng nhớ ngươi." Ân Triển cười nói một câu, nghe có người gọi hắn, bèn kết thúc cuộc gọi.

Lần này hắn biểu hiện năng lực vượt trội, bị Hình thượng tướng nhìn trúng xếp vào bên cạnh, cho hắn một đội quân. Vừa bắt đầu mọi người đều cho là hắn quá may mắn đánh bậy bạ mà thôi, nhưng ngay sau đó liền đánh mất suy nghĩ đó, bởi vì người này liên tiếp đánh mấy trận quá tuyệt vời, đúng thật là thiên tài.

Hình thượng tướng biết nội tình của Ân Triển, giành cho hắn kỳ vọng rất lớn, cho nên lúc trước khi biết được hắn mất liên lạc mới vội vã mà tìm người, lúc này thấy thế liền cùng người trong quân đội mở cuộc họp qua video, một lần nữa nâng người lên, đưa luôn cho hắn một đội quân.

Mọi người hít ngược một hơi, đều cảm thấy quyết định quá vội vã, trên mạng tiếng nghị luận khắp nơi, nhưng chẳng bao lâu Ân Triển đã khiến cho tất cả mọi người ngậm miệng. Đội quân hắn dẫn dắt tựa như thanh gươm sắt bén xông thẳng vào trận doanh của quân địch, đánh hạ một thành phố. Quân đội rèn sắt khi còn nóng, lại phái ra không ít quân tinh nhuệ, còn cho một vị thiếu tướng khác khá lợi hại cùng hắn phối hợp.

Hai người liên thủ vô cùng mạnh mẽ, gần hai tháng liên tiếp đánh hạ ba thành, trùng nhân bị đánh tổn thất nặng nề, ước chừng trong khoảng thời gian ngắn sẽ không tái phạm.

Hai tháng này quả thật khiến người mừng rỡ điên cuồng, Cố thượng úy tốc độ thăng chức như tên lửa sáng tạo ra thần thoại, thành thiếu tướng trẻ tuổi nhất trong nước, trở thành nhân vật nóng sốt, dẫn tới vô số người thờ cúng quỳ liếm, còn thành lập club fan hâm mộ, chỉ trong chớp mắt đã có hàng trăm ngàn người tham gia.

Truyền thông trung ương cố gắng tranh thủ với phía lãnh đạo, cuối cùng dành được cơ hội phỏng vấn Cố thiếu tướng, mặc dù chỉ có một phút ngắn ngủn, nhưng đã đủ khiến người kích động gào thét.

"Tôi chịu không nổi rồi,ông xã tôi đẹp trai quá, cười rộ lên làm cho người ta không nhịn được mà!"

"Giọng nói của ông xã êm tai quá!"

"Lúc bắt đầu tôi còn tưởng là Cố Ngạn gặp được Hình thượng tướng tựa đã là may mắn gặp được Bá Nhạc, sau tôi càng nghĩ càng cảm thấy, trên đời này có một loại người không cần Bá Nhạc, giống như Cố Ngạn, thậm chí nếu không có Hình thượng tướng, loại người mở bug như hắn thế này sớm muộn gì cũng sẽ sáng lên, cuối cùng tôi muốn biết Cố thiếu có thích nam sinh không? Tôi cũng muốn gọi hắn là ông xã nha!"

Theo chú ý ngày một tăng lên, Ân Triển càng ngày càng hot, tư liệu nhanh chóng bị đào bới ra, còn là một tin tức nặng ký, bởi vì trước kia hắn nổi tiếng ăn chơi trác táng, rất nhiều người biết hắn bị cha mình ném vào khu huấn luyện Cổ Duy Độ, ngay cả hình ảnh lúc trước học ở thương nghiệp cũng bị tung ra, dân mạng thông qua các công cụ so sánh, tìm thấy điểm tương đồng giữa cả hai lên đến 95%.

Quan trọng nhất là Cố Ngạn lúc trước là dị năng phụ trợ, hiện giờ lại là thuộc tính lôi hiếm thấy, nếu đúng là cùng một người, vậy hắn nhất định từ Cổ Duy Độ thành công đi ra, nếu không chẳng có cách nào giải thích thuộc tính biến hóa.

Dân mạng lại càng thêm điên cuồng, đồng loạt ập đến trang web của quân đội, hy vọng bọn họ đưa ra một lời giải thích.

Mọi người đều biết, quân đội có máy dò xét chuyên nghiệp, nếu ai đó thực sự đi ra, quân đội chắc chắn là một trong những người đầu tiên biết, cũng nhất định sẽ tìm đến, sau đó giấu đi bồi dưỡng —— bọn họ thích nhất làm như thế.

Các trang web quân sự gần như đẩy tê liệt, cuộc họp cấp cao nhanh chóng thương lượng, sau đó hào phóng t công bố, nói cho mọi người biết Ân Triển vừa trở về không lâu, phá tan kỷ lục ngắn nhất thông qua Cổ Duy Độ.

Mọi người lại tiếp tục cúng bái quỳ liếm, Ân Triển cũng thành nam thần kiêm ông xã quốc dân.

Cha mẹ An đương nhiên cũng xem tin tức.

Tâm trạng gần đây của bọn họ là giống như đang đi tàu lượn cao tốc, vừa bắt đầu cảm thấy Ân Triển là kẻ lừa đảo, nói giúp đỡ chẳng qua là lừa bọn họ, bởi vậy mắng hắn không ít, sau đó phát hiện hắn ra tiền tuyến đánh giặc, nên cho là hắn bận rộn, càng thêm tin tưởng hắn có người quen trong quân đội, ôm vẻ mặt vui mừng chờ hắn trở về, sau đó thấy hắn liên tục thăng chức đều lo lắng không thôi, sợ hắn phạm sai lầm, kết quả thấy hắn lại giành chiến thắng, lập tức kích động.

Mà hiện giờ nghe nói hắn ra từ Cổ Duy Độ ra tới, trong đầu hai người đột nhiên hiện lên hình ảnh của con trai lớn, đồng thời sửng sốt.

Cha An ôm lấy ngực, bộ dáng như muốn ngất đi. Mẹ An há há miệng, một lát sau mới tìm được tiếng nói của mình:

"Ông nói… Có khi nào là nó được Cố Ngạn mang theo đi ra?"

"Tôi chưa bao giờ nghe qua mang ra cũng được. "

Cha An nhớ tới con trai lớn tính tình thay đổi, thì thào:

"Hóa ra là nó nói thật…"

Phản ứng đầu tiên của ông là muốn đi tìm con trai lớn, nhưng lại nhớ mình chẳng có phương thức liên lạc với người ta, chắp tay sau lưng đi vòng vòng trong phòng, suy nghĩ coi lần sau hai người kia trở về nên nói gì.

"Nhưng Cố Ngạn lợi hại như thế, còn phá kỷ lục, lỡ như thật sự có cách mang người ra thì sao? Huống hồ bọn họ bọ còn có quan hệ như thế."

Mẹ An không bỏ cuộc, bà thế nào cũng không tin thằng con phế vật đó lại có thể thông qua cửa.

An phụ nói: "Chờ nó về tôi hỏi thử."

Mẹ An cắn môi, lại muốn nói mấy câu, chỉ nghe máy liên lạc vang lên, bà thấy con trai mình gọi đến, liền đi tới phòng ngủ tiếp máy, hỏi gã ở trường học thế nào.

"Rất tốt, việc kia có tin gì chưa?"

Mùa hè này An Tiêu phải thực tập, nên ở lại học viện, bởi vậy cũng không cha mẹ bị kích động cỡ nào, gã nói rồi thấy vẻ mặt của mẹ không đúng lắm, không khỏi hỏi:

"Có phải là xảy ra chuyện gì không?"

Mẹ An hít sâu:

"Anh hai con… Nói không chừng nó thật là ra từ Cổ Duy Độ."

An Tiêu không thể tin được: "Mẹ nói gì chứ?"

Mẹ An hỏi: “Biết Cố Ngạn không?”

An Tiêu gật đầu: “Biết chứ, gần đây nổi lắm.”

An mẫu nói: “Hắn chính là chồng của anh con.”

An Tiêu bị tin tức bất ngờ: “… Cái gì?”

Mẹ An kể lại chuyện lúc nãy, nói cho gã người nọ lần trước tùng đến nhà, không nhầm được, cho nên nếu không có gì bất ngờ xảy ra, khẳng định anh hai gã cũng ra từ Cổ Duy Độ,điều này có thể giải thích được vì sao lần trước ở thành phố Santo, người quân đội lại xuất hiện.

An Tiêu vẻ mặt vặn vẹo, không cách nào chấp nhận được:

“Con không tin! Không thể nào có chuyện đó!”

“Không cần biết có hay không, quan hệ của nó và Cố Ngạn là thật.”

Mẹ An nói:”Chỉ cần có tầng này quan hệ tại, sau này con không thể đắc tội anh con, có hiểu chưa?”

An Tiêu càng thêm vặn vèo, miễn cưỡng gật đầu.

Lúc này mẹ An mới yên tâm, kết thúc cuộc gọi liền đi ra ngoài. Cha An vẫn còn đi qua đi lại, nhìn thấy bà thì đột nhiên dừng lại, dặn bà mau đem phòng của con lớn đổi về, mua lại giường và dụng cụ mới. Mẹ An tuy rằng không muốn, nhưng hiểu được đạo lý co dãn, cười ừ một tiếng, chỉ tiếc sau khi sửa xong cho đến khi trường học viện quân sự trung ương khai giảng, bọn họ cũng không thấy được bóng dáng của con lớn.

Cha An biết con lớn bực bội vì việc của Giang thiếu, ngẫm nghĩ, quyết định đặt vé máy bay đến thủ đô, dự định hôm nay khai giảng gặp cậu.

Học viện Quân sự Trung ương quản lý chặt chẽ, sinh viên sẽ được yêu cầu phải sống trong khuôn viên trường, không thể ở bên ngoài trường, bình thường trường học sẽ không mở cửa, chỉ có ngày đầu tiên khai giảng sẽ mở cửa cho mọi người tự do vào. Ông bước vào, cảm thấy nơi đây to lớn vô cùng, chẳng biết nên đi đâu tìm con trai, tự hỏi một lúc, cuối cùng đến khu vực ký túc xá của các nam sinh.

Lúc này Đường Du đã vào ký túc xá.

Đây là nhà trọ hình thức hai người, bạn cùng phòng của cậu đã đến từ trước, nghe thấy tiếng chạy từ phòng ngủ ra gặp cậu, cười chào hỏi, hỏi:

“À này… Cậu giúp tôi một chút được không?”

Đường Du không hiểu, nhưng vẫn đi qua: “Làm gì?”

Bạn cùng phòngcầm poster ở trên giường mở ra: “Giúp tôigiữ nó, tôi muốn dán lêntường.”

Đường Du quét mắt nhìn, nháy mắt đối mặt với gương mặt của ca cậu.

Đường Du: “…”

Bạn cùng phòng thấy cậu nhìn chằm chằm poster không động, đắc ý nói: “Cái này tôi down xuống ở trên web rồi nhờ người in ra đó, đẹp trai không, ông xã tôi đó!”

Đường Du: “…”

“Dán ở đây thì mỗi ngày đều nhìn thấy hắn,mỗi ngày hắn sẽ ngủ chung với tôi.”

Bạn cùng phòng càng ngắm càng thích, không nhịnđược ôm mặt, ra hiệu cho cậu nhanh tới giữ hộ. Đường Du im lặng nhìn gã, đi lên giữ lấy poster, thấy gã quay đi tìm băng keo, ngón tay khẽ động, một tia lửa xuất hiện, đốt cháy sạch.

“Phắc phắc phắc!”

Bạn cùng phòng hoảng sợ, vội vàng đã chạy tới dập lửa:

“Cậu làm gì thế?!”

Đường Du nhàn nhạt nói: “Nhìn hắn gần thế này, nhất thời kích động không khống chế được.”

Bạn cùng phòng đau lòng nhìn tấm poster, một lúc lâu mới tức giận nói: “Bỏ đi, cậu cũng không cố ý.”

Đường Du bình tĩnh ừ một tiếng: “Không có gì thì tôi đi đây.”

“Từ từ, có chứ. “

Bạn cùng phòng nói rồi lấy ra hai tấm poster từ vali, vẫn là Ân Triển, gã đặt len trên tường:

“Lần này cậu dán đi, trăm ngàn lần phải khống chế nha!”

Đường Du: “…”

Đường Du nhìn gã chằm chằm, bắt đầu nghiêm túc suy nghĩ xem có nên đốt luôn gã hay không,sau đó nghe thấy cửa phòng ký túc xá có tiếng gõ cữa, xoay người ra ngoài mở, trước cửa một nam nhân cao lớn đang đứng đó, còn đội nón và đeo khẩu trang, bổng nhiên sửng sốt, rồi không chút nghĩ ngợi mà nhào đến.

Ân Triển cười tiếp được cậu, ôm vào trong ngực xoa.

Đường Du hỏi: “Không phải ca đang trên đường về à?”

“Ừ, ta đi sớm một ngày.”

Ân Triển kéo cậu đi về phòng ngủ, Đường Du đang muốn nhắc nhở đó không phải phòng của cậu, chỉ thấy ca cậu trong lúc nói chuyện đã tháo khẩu trang ra, người ở bên trong nghe tiếng quay đầu lại, lập tức cùng bọn đối diện.

Đường Du: “…”

Ân Triển: “…”

Bạn cùng phòng: ” = =”

46. Chương 45: Đại Lục Dị Năng 6

Bạn cùng phòng ghen đáng sợ quá đi!

Trong phòng đột nhiên im lặng.

Bạn cùng phòng há miệng, hoàn toàn không nghĩ rằng người gã vừa nhắc tới, trong chớp mắt bỗng nhiên lại xuất hiện, gã vui quá chừng, thế cho nên hoàn toàn không nhận thấy rằng hai người kia đang nắm tay nhau, phản ứng đầu tiên là phấn khích vội vã muốn nhào qua ôm.

Ánh mắt Đường Du chìm xuống, bước lên ngăn chặn gã, ngọn lửa bùng bùng nổi lên xung quanh.

Bạn cùng phòng kêu lên, sợ hãi lui về phía sau, sau đó thấy Ân Triển mỉm cười xoa đầu của thiếu niên, vẻ mặt tràn đầy yêu thương, cảm giác tim như tan ra, nghĩ thầm người thật quả là đẹp trai hơn trong hình trăm triệu lần nha, làm sao bây giờ, hoàn toàn không chống đỡ nổi!

Ân Triển hỏi: “Ngươi cùng phòng với cậu ấy hả?”

Bạn cùng phòng gật đầu mạnh, hai mắt tỏa ánh sáng:

“Ông… Nam thần, tui tên Vân Hồng, anh có thể gọi tui là tiểu Hồng.”

Ân Triển cười trả lời: “Ừ, tiểu Hồng.”

Vân Hồng đáy mắt càng sáng hơn, cảm thấy có thể được nghe đích thân ông xã gọi một tiếng có chết cũng đáng giá. Gã chưa mở miệng, chỉ cảm thấy ngọn lửa trong phòng ngủ càng nóng hơn, lại khiếp sợ lui về phía sau:

“Cậu đừng đốt phòng tui nha!”

Ôi, bạn cùng phòng tính tình tệ quá, một câu không vui là muốn đốt đồ đạc! Cuối cùng lý do là tại sao đây?

Ân Triển biết tên này khiến cho tức phụ không vui, kéo cậu ra ngoài phòng khách. Vân Hồng tung tăng đi theo sau bọn họ, muốn lén lút sờ góc áo của nam thần. Đường Du mặt không biểu tình, vỗ chát một cái hất tay gã ra.

Vân Hồng ủy khuất ôm móng vuốt, ngồi xuống ghế sa lông nhìn bọn họ, tò mò hỏi:

“Hai người có quan hệ gì thế?”

Ân Triển cười tủm tỉm:

“Hỏi cậu ấy đi.”

Vân Hồng vội vàng chờ đợi nhìn bạn cùng phòng, hy vọng là em trai hay là em họ gì đó, như vậy gã có thể cận thủy lâu đài tiên đắc nguyệt(*) rồi.

Đường Du đang tính nói đây là ca cậu, nhưng lời nói đến bên miệng bỗng khựng lại, nhìn xem ca cậu, thấy Ân Triển mỉm cười nhìn mình, dáng vẻ mặc cho cậu trả lời, im lặng vài giây nói:

“… Ảnh là ông xã của tôi.”

Vân Hồng: ” = = “

Vân Hồng nói: “Nói chơi phải không?!”

“Không có.”

Ân Triển nghe thấy tức phụ chính miệng gọi mình là chồng, hạnh phúc sung sướng, ôm cậu hôn một cái:

“Chúng tôi đã kết hôn.”

Ôi phắc, thì ra không phải đang yêu đương, mà là đã kết hôn luôn rồi! Vân Hồng cảm thấy mình cần có thời gian tiêu hóa, nhưng mà gã cũng không tốn nhiều thời gian lắm, bởi vì gã thích Cố thiếu tướng, chủ yếu trong đó xem là thần tượng nhiều hơn, bèn chân thành chúc phúc bọn họ, lại nhớ đến chuyện vừa nãy, xấu hổ sờ sờ cái mũi, rốt cục cũng biết bạn cùng phòng vì sao lại giận.

Nhưng mà chút xíu cảm xúc đó gã nhanh chóng quẳng mất, lúc này ông xã đang ngồi ở trước mặt, gã sao có thể lãng phí cơ hội gần gũi chứ, lấy lòng nói:

“Nam thần anh ăn trái cây không? Em lấy nha, đều rửa sạch rồi!”

Nói rồi nhanh chân chạy về phòng ngủ, tính toán cùng lão công tâm sự.

Đường Du rất không vui.

Ân Triển nắm móng vuốt nho nhỏ của tức phụ, thấy Vân Hồng quay trở ra, mới cùng gã trò chuyện, nhìn ra thằng nhỏ này tính tình không tệ, chắc là sẽ không gây rắc rối cho tức phụ, lúc này mới yên tâm, qua loa ứng phó vài câu rồi mang tức phụ trở về phòng ngủ, giúp cậu dọn giường, kế đó áp người lên trên.

Đường Du đang muốn mở miệng, một nụ hôn liền ập đến, ấm áp quen thuộc truyền vào trong miệng, rất nhanh quấn lấy lưỡi cậu. Cậu mơ màng ừm một tiếng, vươn tay ôm lấy bờ vai của ca cậu, cảm giác có luồng điện tê dại lủi thẳng lên não, chẳng mấy chốc bỏ qua chống cự.

Ân Triển xốc áo sơ mi của cậu lên, ôm vào trong ngực vuốt ve, mãi cho đến khi không nhịn được nữa mới buông cậu ra. Đường Du bị hôn mềm nhũn cả người, đáy mắt mơ màng hơi nước, hô hấp hỗn loạn. Ân Triển trông thấy thế, chậm rãi hôn lên khóe miệng cậu, khàn khàn hỏi:

“Có cảm giác rồi đúng không?”

Đường Du từ chối trả lời vấn đề này, duỗi móng vuốt ôm hắn, ngửi được hơi thở quen thuộc, yên tâm nhắm mắt lại, nhưng lập tức đột nhiên nơi nào đó bị hắn nhẹ nhàng nhéo một cái, không khống chế được rên lên, bốn móng vuốt cùng lúc trốn qua bên cạnh.

Ân Triển cười một tiếng, đè cậu lại:

"Đêm nay cùng ta đi ra ngoài ngủ? Hửm?"

Lời này rất ái muội, Đường Du nhất thời không biết nên trả lời như thế nào, đúng lúc này, chỉ nghe bên ngoài có người gõ cửa, hai người không khỏi khựng lại, lắng nghe động tĩnh.

Vân Hồng đã chạy ra mở cửa, thấy đó là bạn của mình, ngoài ra còn có vài người bên cạnh, đều là mới quen biết, cùng là hệ chiến đấu, người bạn rảo bước đến:

"Bạn cùng phòng của cậu đến chưa?"

"Đến rồi."

Vân Hồng nói xong thấy gã muốn đi gõ cửa, hoảng sợ, vội vàng kéo cậu bạn lại:

"Cậu ấy đang thu dọn đồ đạc, đi thôi, muốn ăn cơm hả? Chúng ta đi ăn."

Người bạn nói:

"Đợi cậu ấy luôn đi, mọi người đều là bạn học, nếu không nói cậu ấy ăn về rồi dọn tiếp."

Vân Hồng thấy gã vẫn muốn kêu người ta cùng đi, chỉ có thể nói thầm:

"Bạn trai cậu ấy cũng đến, hai người đang nói chuyện ở trong đó, đừng quấy rầy bọn họ."

Mọi người xung quanh thấy gã hơi lo lắng, cho nên hiểu sai, ái muội nhìn cửa phòng, ra vẻ đã hiểu, nhốn nháo rời đi. Ký túc xá trở nên yên tĩnh, Ân Triển nhìn người trong lòng, hôn lên vành tai cậu một ngụm, cười nói:

"Chỉ còn hai người chúng ta."

Đường Du tim khẽ run, trực giác không phải chuyện tốt lành gì, vội vàng giãy dụa muốn né tránh.

Ân Triển dễ dàng kéo người trở về, xấu xa đùa giỡn cậu một hồi, cho đến khi thấy tức phụ co móng vuốt thở dốc, có dấu hiệu trở mặt mới dừng lại, nói:

"Lúc ta tới nhìn thấy phụ thân ngươi."

Đường Du sửng sốt, cố gắng ổn định hô hấp: "Ông ta tìm em?"

Ân Triển nói:

"Ừ, ta không muốn ông ta hỏi thăm lung tung, nên bảo người mời ông ta đến khách sạn, ngươi muốn gặp không?"

Đường Du ngẫm nghĩ, đứng dậy nói:

"Gặp đi, việc này để em nói với ông ta."

Người bên cạnh cha An là Ân Triển từ đội binh sĩ trẻ tuổi chọn ra, đều mặc quần áo giản dị bình thường, không gợi lên sự nghi ngờ của người khác. Bọn họ chọn một khách sạn tốt nhất cạnh trường học, thuê căn phòng, gửi địa chỉ cho thiếu tướng rồi yên lặng chờ. Cha An uống một ngụm trà, hỏi:

"Mọi người đều từ chiến trường trở về?"

Binh sĩ lên tiếng trả lời.

Cha An nói: "Tôi xem tin tức, tiền tuyến rất nguy hiểm đúng không?"

"Cũng tạm, thiếu tướng rất lợi hại, chúng tôi đi theo hắn thì chẳng sợ."

Binh sĩ vừa trả lời, vừa thầm đoán quan hệ giữa ông ta và thiếu tướng.

"Ừ, nó rất tốt, may mắn trở về rồi, lúc đánh nhau tôi lo lắng đến nỗi cả ngày ngủ không ngon." Cha An chợt ngừng:

"À, Cố Ngạn là con rể của tôi."

Binh sĩ hơi sốc, nhưng dù sao bọn họ có thể được Ân Triển chọn trúng, ánh mắt cũng khá tốt, không nhịn được nhớ lại hình ảnh lúc trước nhìn thấy, luôn cảm thấy rằng trong đó có vấn đề, liền gật đầu và tiếp tục nói chuyện với ông ta.

Khi Đường Du vào đến, thì nghe thấy cha cậu nói đến việc lựa chọn ngày làm hôn lễ, lạnh lùng ngắt lời:

"Việc đó chúng tôi sẽ tự lo, cha không cần quan tâm đâu."

Cha An vội vàng nhìn qua: "Đến rồi à."

Ông thấy con trai của mình ngồi xuống bên cạnh Cố Ngạn, bèn đẩy menu đến trước mặt của họ:

"Nhìn coi muốn ăn cái gì, chúng ta ăn cơm trước."

Đường Du chẳng nói gì, ngồi yên không nhúc nhích. Ân Triển gọi người phục vụ đến chọn vài món mà tức phụ thích ăn, lại hỏi ý binh sĩ và cha An, chọn thêm vài món ăn khác, lúc này mới nhìn cha An, cười tủm tỉm vào thẳng chủ đề:

"Hôm nay ngài đến tìm Đường Đường, có phải có chuyện gì không?"

Cha An nói:

"Không có việc gì, chỉ là nhân lúc khai giảng đến thăm nó, xem coi nó còn thiếu gì không, nó mua máy thông tin mới chắc là quên không nói cho tôi biết, làm hại cha không cách nào liên lạc được, đứa nhỏ này."

Ân Triển nói: "Vậy ăn xong rồi nói."

Cha An đương nhiên không ý kiến, cười lên tiếng trả lời. Từ đầu đến cuối Đường Du đều không đáp lời, chờ thức ăn được dọn lên bàn chỉ cắm đầu ăn. Ân Triển hiểu ý của tức phụ, nên lúc cha An muốn bắt chuyện với Đường Du hắn liền chuyển đề tài, cha An không thể phớt lờ hắn, chỉ có thể tiếp lời, mãi cho đến lúc gần ăn xong mới có cơ hội hỏi con trai khi nào sẽ về nhà.

Đường Du lau khóe miệng, cuối cùng cũng nhìn ông:

"Tôi sẽ không về đó nữa."

Mấy binh sĩ sợ run, nhanh chóng tìm cớ chuồn đi, đợi ra ngoài rồi mới ngẫm lại, cảm thấy chắc là thiếu tướng phu nhân muốn cho bọn họ ăn no trước nên mới chọn thời điểm này để mở miệng, thiếu niên kia nhìn không dễ sống chung, thật ra rất hiểu ý thông cảm nha!

Trong phòng một khoảng yên tĩnh, kế đó cha An hỏi: "Không về là có ý gì?"

"Ý trên mặt chữ."

Đường Du nhìn ông: "Ông sẽ không ngây thơ đến mức cho là tôi còn xem các người là người thân chứ?"

"Điều này lại có ý gì đây?"

Cha An thấy Ân Triển ở đây, không dám phát tác, nén giận nói:

"Cha là cha con, con có thể không nhận cha à?"

Đường Du nói: "Có thể."

Cha An nghẹn một chút, sắc mặt khó coi: "Con bởi vì việc của Giang thiếu mà oán hận cha? Cha đã nói đều là hiểu lầm thôi."

"Có phải hiểu lầm hay không trong lòng ông rõ nhất. "

Đường Du nhìn thẳng vào ông:

"Ông nói thật đi, nếu lúc trước tôi không trốn vào Cổ Duy Độ, chọn đại một nơi lánh hai năm, cũng không kết hôn, chắc chắn ông sẽ ném tôi cho tên họ Giang, đúng hay không?"

Cha An định phủ nhận, nhưng trước ánh mắt thấu đáo của con trai, ông không cách nào mở miệng, cứng đơ trong chốc lát chỉ có thể nói:

“Cha cũng chỉ là suy nghĩ cho gia đình.”

“Đó là gia đình của các người, không phải của tôi, ông cũng không phải đơn giản nghĩ cho gia đình mà là vì tư lợi của mình, ông đem mong muốn và tham vọng không thể đạt được đặt lên con mình, để bọn họ thay ông thực hiện, hoàn toàn không quan tâm bọn họ có khả năng hay không. “

Đường Du thản nhiên nói:

“Ông không xứng đáng làm cha.”

Tuy cậu và cha mẹ ruột không sống chung bao lâu, nhưng vẫn biết họ luôn lo lắng cho cậu, dù cho phụ thân ném cậu vào trong ảo cảnh, cũng bởi vì cậu đã mạnh mẽ thức tỉnh một lần, mà nguyên chủ của thân thể này từ nhỏ đã yếu đuối, không có gì có thể dựa dẫm đã bị cha An ném vào Cổ Duy Độ, có khác gì muốn giết người đâu chứ?

“Đừng vội chối.”

Đường Du liếc nhìn vẻ mặt của cha An, hỏi:

“Ông ném con trai vào Cổ Duy Độ, có lòng tin nó sẽ trở về không? Ông không tin, chẳng qua ông cảm thấy đứa con trai này là kẻ vô dụng, chi bằng đánh cuộc một lần, từ nhỏ đến lớn ngoài việc ra lệnh, ông có từng làm gì cho con mình không? Không có đúng chứ?”

Cha An giải thích: “Cha cũng muốn tốt cho con, nếu cha không nhẫn tâm, con có ngày hôm nay à?”

Đường Du không thèm nghe, chậm rãi nói:

“Tôi quen một người, lúc đó tôi ngây thơ, yếu đuối, dễ lừa, bất kỳ người nào đều có thể lừa tôi đến chết, gặp chuyện nguy hiểm cũng không có cách bảo vệ mình, nếu không có hắn, tôi không biết phải chết bao nhiêu lần, nhưng dù cho tôi có ngu ngốc thế nào, hắn cũng vẫn luôn ở bên cạnh tôi cùng…”

Ân Triển biết cậu nói đến đời trước, yên lặng nhìn cậu. Có lẽ vì từ nhỏ ít được ở cùng cha mẹ, nên tức phụ trước mặt người lớn luôn có rất nhiều kiên nhẫn, thật là hiếm thấy cậu bình tĩnh hòa nhã như thế này.

“Tôi bị bắt nạt, hắn sẽ bắt nạt lại, tôi gặp rắc rối, hắn sẽ giúp tôi giải quyết, bất kỳ việc gì có thể gây nguy hiểm cho tôi, hắn đều chắn đỡ trước tiên.”

Đường Du nói:

“Hắn sẽ không vứt bỏ tôi bởi vì tôi vô dụng, sẽ không bởi vì ích lợi mà bán tôi, sẽ không ra lệnh cho tôi làm những việc mà tôi không muốn làm, sẽ chỉ cho tôi biết nên làm thế nào mới tốt, đây mới đúng là một người thân nên làm, ông nói có đúng không?”

Cha An cảm giác thật xấu hổ, mở miệng, nhưng một chữ đều không nói được.

Đường Du cũng không cần ông trả lời, lại nói:

“Đứa con yếu đuối vô dụng của ông đã chết trong Cổ Duy Độ, kẻ sống sót là tôi, tôi không có tình cảm với các người, lại càng sẽ không ngoan ngoãn mặc cho các người lợi dụng, tăng thể diện cho các người, bây giờ tính tình của tôi không tốt đâu, không nhiều kiên nhẫn, lời này tôi từng nói với An Tiêu một lần, bây giờ lại nói với ông một lần nữa, tôi chỉ bỏ qua cho các người một lần, không có lần thứ hai, lần sau còn tự cho là đúng mà đến đây, đừng trách tôi không khách sáo.”

An phụ nhìn cậu, giọng nói run rẩy: “Con là… là muốn cắt đứt quan hệ với chúng ta?”

Đường Du nói: “Đúng, tôi sẽ cho các người một số tiền cấp dưỡng, từ nay về sau chúng ta coi như thanh toán xong.”

“Đồ vô liêm sỉ!”

Cha An kích động đập bàn, không thể tin:

“Tao… Tao dù gì cũng là cha mày, làm gì có chuyện con không nhận cha! Việc này nói ra, mày không sợ người khác mắng mày bất hiếu à?”

Đường Du vẫn bình tĩnh: “Tôi không quan tâm.”

“Mày không quan tâm, vậy còn hắn?”

Cha An chỉ Ân Triển: “Hắn bây giờ đang là thiếu tướng nổi tiếng, vợ hắn lại không nhìn mặt cha, việc này nếu như khuấy to …”

Lời còn chưa dứt, ông chỉ cảm thấy bóng người chợt lóe, tiếp theo cổ đã bị nắm chặt cứng ép vào phía sau bức tường, cổ bị bóp nghẹt không thể phát ra tiếng. Ông nhìn xuống, thấy con trai đang nhìn mình chằm chằm, đôi mắt tràn đầy sát khí, cỗ khí thế vô cùng đáng sợ, giống như có thể xé nát ông, ông sợ đến nỗi run rẩy.

Ân Triển nhanh chóng đứng dậy đè tay tức phụ xuống: “Đường Đường.”

Đường Du nhìn cha An, cũng không thả lỏng khí lực, nhiệt độ xung quanh tăng lên nhanh chóng, lửa bắt đầu bốc cháy. Mặt cha An trắng bệch, hoảng sợ nhìn con trai. Đường Du nhìn sát vào ông:

“Muốn làm lớn chuyện, thì đem chuyện lúc trước bán tôi ra nói luôn đi, đừng thách thức sự kiên nhẫn của tôi, tôi không quan tâm giết nhiều thêm mấy người đâu.”

Trực giác cho cha An biết cậu nói là sự thật, mồ hôi rơi như mưa.

Đường Du hỏi: “Bây giờ, những lời lúc nãy tôi nói, ông có phản đối không?”

An phụ bị bóp cổ, căn bản không dám chống lại, khó khăn nói: “Không… Không có…”

“Ừm, rất tốt, làm cha mà giống như ông thật là thất bại, muốn con trai cho mình thể diện thì đi tìm An Tiêu đi, cút.” Đường Du buông tay ra, nhẹ nhàng vất ông đi.

Ân Triển nhìn cha An chạy ra khỏi cửa, lại nhìn tức phụ ở trước mặt mình, không nhịn được ôm người vào trong ngực, sau đó thấy tức phụ thu hồi lệ khí ngoan ngoãn mặc cho mình vuốt ve, chỉ cảm thấy càng ngày càng thích, nâng cằm hôn một cái.

Binh sĩ ở bên ngoài không nghe thấy bên trong có tiếng động, cẩn thận he hé cửa ra, trông thấy thế vội vàng đóng cửa lại, trung thành và tận tâm gác cửa cho họ.

Ân Triển còn có việc, đưa Đường Du trở về ký túc xá liền chuẩn bị đến quân đội, trước khi đi nhìn cậu hỏi: “Tối ta đến đón ngươi?”

Đường Du nói: “Không.”

Ân Triển cực kỳ vô hại: “Ta không làm gì đâu, chỉ đơn thuần ngủ thôi mà, ngươi không muốn ta ôm ngươi ngủ à?”

Đường Du đương nhiên cũng rất muốn ca cậu, nhưng cậu mới không tin ca trong sáng như thế, chống lại sự cám dỗ: “Em không đi.”

Ân Triển biết tiểu Bạch Trạch đã đến tuổi thông suốt rồi, động lòng yêu hắn là chuyện sớm muộn thôi, cười tủm tỉm hôn cậu một ngụm, rồi mới chịu rời đi. Vì thế khi Vân Hồng trở về nhìn thấy bạn cùng phòng một mình nhàm chán ngồi trên ghế sô pha, gã nhìn trái nhìn phải:

“Ông xã tui đâu? Không không không, là nam thần đâu?”

Gã nhanh chóng né thoát ngọn lửa tấn công, nhìn ánh mắt khó chịu của bạn cùng phòng, lau mồ hôi lạnh đi qua:

“Tui quen miệng mà, tui sẽ sửa, thật đó.”

Đường Du nói: “Nam thần tôi cũng không thích nghe.”

Vân Hồng nói: “Nhiều người đều gọi vậy mà.”

Đường Du nhướng mày: “Hửm?”

Vân Hồng nói: “… Tui sửa.”

Ôi, bạn cùng phòng đúng là một bình dấm chua!

Đường Du phần nào hài lòng, nói cho gã biết người ta về quân đội rồi. Vân Hồng cùng cậu ngồi xuống, tò mò hỏi cậu làm sao mà quen biết được Cố thiếu, kết hôn bao lâu rồi, Cố thiếu tướng bình thường như thế nào. Đường Du không thèm để ý mấy câu trước, chỉ trả lời câu hỏi cuối cùng:

"Hắn rất tốt."

Vân Hồng hỏi: "Ví dụ?"

Đường Du suy nghĩ, nói vài ví dụ đơn giản. Vân Hồng không kịp đề phòng bị bất ngờ cho ăn một miệng cẩu lương, quả thực hâm mộ ghen tỵ, đột nhiên chẳng muốn chơi chung với cậu nữa. Đường Du thấy gã muốn về phòng, nhắc nhở:

"Poster."

"… Biết rồi, tui không dán."

Vân Hồng trong lòng không ngừng chảy máu, trở về phòng nằm lăn lộn trên giường, lấy máy thông tin vào diễn đàn "Hậu cung của thiếu tướng" tám chuyện, nói:

"Tui có tin tức nội bộ, thật ra nam thần là người đã kết hôn, còn phần đối tượng là ai, tui cũng không rõ lắm."

Tất cả mọi người đều biết gã thi đậu vào hệ chiến đấu của học viện quân sự trung ương, tương lai nói không chừng có thể gia nhập đội của nam thần, nghe vậy đồng loạt kinh ngạc:

"Có thật không, ở trong trường học nghe thấy tin gì à?"

"Tui không tin tui không tin, ông xã tui nhất định chưa kết hôn!"

"Tôi cảm thấy không phải đâu, ông xã còn đang học ở học viện quân sự mà, bây giờ còn chưa trở về, mấy người kia làm sao biết được tình hình của ảnh được?"

"Đúng rồi, tin tức này chắc chắn là giả, có người cố ý muốn chúng ta hết hy vọng, ông xã là của một mình cậu à?"

"Tiểu kỹ nữ!"

"Đồ mưu mô!"

"Tiểu kỹ nữ 1000000000000 "

Vân Hồng: "…"

Đờ, mấy người chờ bà xã của nam thần đốt chết đi!

Trái tim bé nhỏ của Vân Hồng đã vỡ nát lại bị bọn họ cầm súng bắn bùm bùm, tắt máy thông tin, lăn vào ổ chăn.

Ban đầu Ân Triển dự định buổi tối lại đến lần nữa, nghĩ cách dụ Đường Du đi ra ngoài, kết quả chờ hắn đến mới biết được huấn luyện quân sự dành cho người mới của học viện quân sự trung ương bắt đầu từ tối nay, hơn nữa ngày mai phải dậy sớm, hắn không muốn làm khổ Đường Du, đành đi trở về.

Từ đó Đường Du bắt đầu cuộc sống đại học.

Tân sinh viên đa số đều là dị năng giả cấp thấp, chỉ một số ít có thể đạt tới trung cấp, mà Đường Du bởi vì lúc trước huấn luyện, dị năng đã đến hậu kỳ trung cấp, chỉ kém một chút là có thể tiến vào hàng ngũ cao cấp dị năng giả, không hề ngạc nhiên đã trở thành người mạnh nhất trong nhóm năm nhất, cho dù nhóm tân sinh viên biết cậu lớn hơn họ một tuổi, cũng vẫn cho rằng cậu rất nghịch thiên.

Không ít người tìm Vân Hồng hỏi thăm lai lịch của cậu, muốn biết cậu là thiếu gia của gia tộc nào. Vân Hồng cũng rất ngạc nhiên, nhịn không được hỏi một câu, biết được là đến từ gia đình bình thường, ngạc nhiên nói:

"Gien và dị năng có quan hệ, không lẽ cậu đột biến gien?"

Đường Du khá vừa lòng với biểu hiện mấy hôm nay của gã, không quan tâm đến nói với gã sự thật:

"Lúc tôi 15 tuổi đo lường không có dị năng, bị cha tôi ném vào trong Cổ Duy Độ."

Vân Hồng: "= ="

Vân Hồng thắt lưỡi: "Nói vậy cậu mới ra khỏi đó? Cậu và thiếu tướng kết hôn ở trong đó sao?"

Đường Du gật đầu: "Ờ."

Vân Hồng vô cùng khiếp sợ, nghĩ bụng rằng thiếu niên này vừa có dị năng đã là trung cấp, tương lai nói không chừng còn khủng khiếp hơn nam thần! Gã đơ vài giây, đột nhiên nhào qua ôm đùi:

"Phu nhân, sau này tiểu nhân cùng cậu lăn lộn nha!"

Đường Du ghét bỏ né gã.

Những ngày huấn luyện quân sự trôi qua thật nhanh, cuối cùng đến giai đoạn kiểm tra đánh giá. Hệ chiến đấu và hệ phụ trợ tiến hành phân chia tổ, đi vào sân huấn luyện mô phỏng để hoàn thành nhiệm vụ, sau đó căn cứ thành tích tổng hợp lại mà xếp hạng.

Huấn luyện mô phỏng của các tổ đều giống nhau, bởi vì Đường Du dị năng cực mạnh, được chọn làm tổ trưởng, cậu thực sự không thích giao tiếp với mọi người, may mắn Vân Hồng cùng đội với cậu, có thể ở giữa điều tiết. Bọn họ trang bị tốt tiến vào sân, chỉ thấy lúc này là ban đêm, rừng cây rậm rạp, ánh trăng chiếu sáng từ bầu trời, làm cho xung quanh nổi lên một tầng bụi nhàn nhạt.

Nhiệm vụ của bọn họ là đánh lén căn cứ của quân địch, thương vong thấp nhất, giết địch nhiều nhất, điểm sẽ càng cao, Vân Hồng nhìn vào bản đồ:

"Bây giờ chỉ biết được sơ đồ của cứ điểm, số người của quân địch, sức mạnh của bọn họ toàn bộ đều không biết."

Đường Du lên tiếng đáp lời, chăm chú nhìn bản đồ, tưởng tượng nếu như là ca cậu thì sẽ làm thế nào, sau đó dẫn theo người từ từ tiến lại gần xung quanh, đầu tiên là cẩn thận quan sát tình hình của cứ điểm, sau đó nhân lúc một tiểu đội ra ngoài tuần tra lẳng lặng bám theo, giết sạch đám đó, mặc vào quần áo của chúng.

Vân Hồng hỏi: "Vậy có được không?"

Đường Du chỉ vào một chỗ trên bản đồ: "Đây là kho súng đạn, chúng ta nổ tung nó."

Vân Hồng đơ một chút, lang huyết sôi trào: "Được!"

Bọn họ tiến đến doanh trại của địch dưới sự hướng hẫn của Đường Du, cuối cùng lấy thương vong hai người, nổ tung toàn bộ kho súng đạn của quân địch, trong khoảnh khắc giết chết hơn phân nửa quân địch, ánh lửa hừng hực nhiễm đỏ bầu trời, sau khi kết thúc mọi người cùng ngồi xem chiếu lại đều không nói nên lời, ai cũng cứng lưỡi, nghĩ thật là quá kích thích, không nhịn được nhìn về phía Đường Du.

Tiểu đội của bọn họ không bất ngờ giành được hạng nhất, huấn luyện viên phát xong hình ảnh của mười hạng đầu, nhìn chung quanh một vòng rồi nói:

"Trận giả chiến này là mô phỏng lại trận khi Cố Ngạn thiếu tướng mất liên lạc, dẫn người tiến đánh."

Mọi người nhất thời sửng sốt, lại nghe huấn luyện viên tiếp tục nói:

"Chỉ có ba đội cùng ý tưởng với thiếu tướng, trong đó đội hạng nhất là giống nhất, tôi nghĩ hắn sẽ có hứng thú với các bạn, sau khi tập huấn kết thúc là lễ khai giảng, đến lúc đó Cố thiếu tướng cũng sẽ tới."

Phòng học trong phút chốc sôi sục, tân sinh viên đều mừng rỡ: "Ông xã của tôi sắp đến!"

"Chồi ôi, tôi nghĩ phải chờ đến khi tốt nghiệp tiến vào đội quân của ông xã mới được gặp, không ngờ nhanh vậy đã được thấy!"

"Ể, mấy người cũng muốn vào đội của ảnh hả? Tui nghe nói, ông xã chọn người khó lắm."

"Không sao, chỉ cần trở nên xuất sắc, nhất định ông xã sẽ chọn tui!"

Vân Hồng chỉ cảm thấy nhiệt độ không khí tăng cao, yên lặng nhìn thiếu tướng phu nhân ở bên cạnh, lại vội vàng nhìn bạn học kế bên, khuyên nhủ:

"Mọi người bình tĩnh một chút!"

Người bên kia nói: "Nói hay quá ha, ông xã sắp đến, cậu bình tĩnh nổi à? Cậu cũng muốn vào đội của ảnh chứ?"

Vân Hồng: "..."

Mợ nó mau câm miệng!

Người bên kia bắt đầu thảo luận muốn đi mua quần áo, rồi còn muốn tìm vị trí tốt để chụp ảnh, cài làm hình nền, mỗi ngày hôn một cái. Đường Du im lặng ngồi đó, ngọn lửa ở đầu ngón tay bắt đầu bốc cháy.

Vân Hồng: "= ="

Má ơi làm ơn đừng nói nữa! Nói nữa sẽ thành địa ngục Tu La! Đến lúc đó còn nhìn ông xã cái gì, tất cả đi tìm diêm vương đi thôi!

Hết chương 45

(*)Cận thủy lâu đài tiên đắc nguyệt: gần quan được ban lộc; nhà ở ven hồ hưởng trước ánh trăng; gần gũi người có thế lực nên được lợi trước; làm quan ăn lộc vua, ở chùa ăn lộc Phật.

47. Chương 46: Đại Lục Dị Năng 7

Dù cho thời gian đổi thay, biển cả hóa nương dâu, ta vẫn yêu cậu ấy

Gần đây Ân Triển không được thoải mái.

Đội ngũ lúc trước hắn tiếp quản là mặt trên ném cho hắn, thật sự là tốt xấu lẫn lộn, sau này có khả năng liên tiếp giành chiến thắng cũng là do đội tinh nhuệ đến kịp, hơn nữa tinh thần tăng cao, nên mới thuận lợi như thế, kỳ thật về mặt nhân sự hắn vẫn không hài lòng lắm, nhưng lúc đó chiến tranh vẫn chưa kết thúc, bây giờ hắn trở về, chuyện thứ nhất chính là muốn tuyển người.

Quân đội cấp cao toàn là đám tinh ranh, hắn muốn lôi kéo quân tinh nhuệ, các tướng khác đương nhiên mặc kệ, cho dù nguyên soái và mấy vị thượng tướng đều đánh giá hắn rất cao, thì cũng không được. Ân Triển đã biết sẽ như vậy, cười tủm tỉm trò chuyện vài ngày, thượng tướng mà hắn trực thuộcđều cảm thấy đau đầu.

Bọn họ đều có tư liệu về người này, biết hắn trước kia là đại thiếu gia ăn chơi trác táng, chỉ cảm thấy đến Cổ Duy Độ đã thay đổi chiều quá nhiều,người bây giờ khó dụ dỗ lừa gạt quá. Mà quân đội cũng không phải vững vàng như sắt, trong đó bao gồm rất nhiều gia tộc, kèm theo rất nhiều lợi ích, mọi người đổ xô tranh nhau nhét người cho hắn, hắn không hài lòng muốn, người hắn muốn người ta lại không cho, thương lượng nửa ngày, cuối cùng thượng tướng không có cách nào, nói cho hắn biết đợt sinh viên tiếp theo của học viện quân sự tốt nghiệp, hắn có thể chọn người trước.

Ân Triển nói: "Ta cần những học sinh kia làm gì, đều là chưa từng ra chiến trường."

"Có thể từ từ huấn luyện, binh tốt không phải là do luyện ra à?"

Thượng tướng nói:

"Dù sao biên cảnh trong mấy năm nay cũng sẽ không có chuyện gì, anh có thừa thời gian huấn luyện bọn họ."

Ân Triển nói: "Theo ý của ta là đánh tiếp, tại sao cứ phải đợi bọn họ đánh chúng ta mới ra tay, đánh một trận cho họ thua sạch luôn, đỡ bớt việc."

Thượng tướng nói: “Nhưng đây không phải là việc nhỏ.”

Ân Triển cũng biết cần chờ thảo luận, cười quay lại đề tài, tiếp tục thảo luận với ông về vấn đề quân tinh nhuệ, ngoài quyền ưu tiên lựa chọn, cuối cùng cũng giành được một số người lại đây. Hắn nhìn danh sách, vẫn còn chút ghét bỏ, vô cùng nhớ nhung các thành viên gia tộc thỏ Mao Mao, không biết đám khỉ kia bao giờ mới kiếm đủ điểm đi ra.

Thượng tướng thấy tổ tông này rốt cục miễn cưỡng hài lòng, nhanh chóng thay đổi đề tài:

“Đêm nay là thọ yến của Vương lão gia, có mời anh chứ?”

Ân Triển nhướng mày: “Vậy thì sao?”

Thượng tướng nói: “Tôi và gia chủ Vương gia là bạn học.”

Ân Triển vừa nghe liền hiểu rõ vị gia chủ kia tìm tới người này, gật đầu nói: “Ta biết.”

Bởi vì lợi thế của việc di truyền, nhiều tướng lĩnh quân đội được sinh ra trong gia đình thế gia, có mối quan hệ phức tạp với nhau, hiện giờ bỗng nhiên xuất hiện thêm một người tiền đồ vô lượng, bối cảnh lại sạch sẽ, các đại gia tộc đương nhiên muốn tranh giành lôi kéo, tung ra đủ loại chiêu trò, đủ loại thư mời dự tiệc giống như hoa tuyết bay đầy trời.

Sau khi trở về ngoại trừ công tác và đòi người, hầu hết thời gian đều đều cùng bọn họ giao tiếp, mỗi ngày vội đến đêm khuya, khi đó Đường Du đã kết thúc một ngày tập huấn bắt đầu nghỉ ngơi, hắn cũng không nỡ quấy rầy cậu.

Bởi vậy hơn nửa tháng nay, số lần hắn cùng Đường Du trò chuyện có thể đếm được trên đầu ngón tay, thật là không thoải mái chút nào.

Thượng tướng cũng biết tính toán của mấy gia tộc đó, nhưng có mấy việc không cách nào từ chối, có điều ông cũng nhìn ra tên nhãi này tinh ranh lắm, tuyệt đối sẽ không chịu thiệt, hỏi:

“Nghe nói anh muốn tham dự lễ khai giảng học viện quân sự trung ương?”

Ân Triển cười nói: “Ừ, đi thăm tức phụ.”

Thượng tướng liếc nhìn hắn: “Hai người hình như chưa đăng ký?”

“Cậu ấy còn hai tháng nữa mới thành niên, chuyên sớm muộn thôi. ” Ân Triển nhìn ông:

“Nghe được đồn đãi gì à?”

Thượng tướng nói: “Thằng con nhà họ Chu hình như đối với anh…”

“Đó là chuyện của gã, ai để ý đến gã. “

Ân Triển rất bình tĩnh:”Chỉ cần đừng chọc ta thì cái cũng dễ thôi.”

Thượng tướng nhắc nhở một câu: “Cha nó có khả năng là nguyên soái tiếp theo.”

Ân Triển nói: “Ta biết.”

Thượng tướng thấy hắn trong lòng đều biết, cũng không trò chuyện nữa, để cho hắn đi.Vì thế Ân Triển nhàn nhã bước ra ngoài, phó tướng đợi đã rất lâu vội vàng bước đến nghênh đón:

“Thiếu tướng, học viện gọi đến hai lần, hỏi có thể tăng thêm tiết mục hỏi đáp trực tiếp hay không.”

Ân Triển nói: “Cách thức thế nào?”

“Ban đầu bọn họ dự định chọn người ngẫu nhiên, còn chọn bao nhiêu thì xem ý ngài thế nào.”

Phó tướng nhìn thiếu tướng vừa mạnh mẽ vừa anh tuấn của bọn họ, hoàn toàn có thể hình dung ra cảnh tượng bùng nổ hỗn loạn của học viện gần đây.

Mấy trận đánh trước kia khiến cho cả nước sôi sục, chủ đề vẫn luôn nóng sốt, cộng thêm thiếu tướng phá vỡ kỷ lục ngắn nhất thông qua Cổ Duy Độ, cho nên số lượng fan rất lớn, các phương tiện truyền thông cả ngày mơ ước được phỏng vấn hắn, đáng tiếc thiếu tướng luôn là thần long kiến thủ bất kiến vĩ, bọn họ vẫn

luôn tìm không được cơ hội, hiện nay video có liên quan đến thiếu tướng chỉ có đoạn phỏng vấn chưa đến một phút của cơ quan chính phủ, mọi người vô cùng khó chịu.

Lúc này, mọi người nghe nói lễ khai giảng của học viện quân sựtrung ươngvìkhích lệ tinh thần lại mời được hắn, nhất thời cuồng loạn, đương nhiên không hài lòng chỉ được nghe hắn diễn thuyết, mà còn muốn giao lưu nhiều hơn nữa, ước chừng tám mươi phần trăm học sinh đều đề ý kiến lên nhà trường, thế cho nên nhà trường gánh không nổi áp lực, lúc này mới vội vàng liên lạc với bọn họ.

Có điều thường là mấy việc này, thiếu tướng đều là mặc kệ.

Phó tướng ở trong lòng rơi lệ đồng tình cho nhóm fan kia, chờ thiếu tướng từ chối, lại nghe Ân Triển cười nói:

"Được, nói với bọn họ ta chỉ trả lời 5 vấn đề."

Phó tướng cảm thấy ngoài ý muốn, nhưng không có hỏi nhiều, gật đầu.

Ân Triển chờ đến tối, lười biếng đến tham giathọ yến của Vương gia, qua loa đối phó vài câu với người sáp đến rồi trở về nhà, sáng hôm sau ăn mặc gọn gàng, cười tủm tỉm hội họp với vị thiếu tướng lúc trước cùng hắn đánh lui quân địch, xuất phát đến học viện quân sựtrung ương.

Người của học viện từ sớm đã trông chờ mòn mỏi, không chỉ là tân sinh nam nhất, ngay cả các học sinh niên cấp khác đều đến, người đông đúc chật ních. Ân Triển cùng thiếu tướng vừa rảo bước đến sân huấn luyện, bước lên đài đã nghe thấy âm thanh la hét vang trời, gần như có thể chấn động chôn vùi người vây xem.

Thiếu tướng thửnhìn xuống dưới, vui vẻ:

"Tôi phục luôn rồi, đến cả dây cảnh sát chăng ra để phong tỏa mà cũng kéo tới luôn, có phải khoa trương quá rồi không?"

"Thật là hiểu lòng ghê. " Ân Triển cười nhìn chung quanh một vòng:

"Hệ chiến đấu ở đâu?"

"Ở trung tâm, mỗi lần hệ chiến đấu đều sẽ được xếp ở vị trí trung tâm. "

Thiếu tướng nhìn hắn:"Tôi nghe nói anh đồng ý thêm mục hỏi đáp?"

Ân Triển ra vẻ nghiêm túc: "Học sinh đều nhiệt tình như thế, ta đâu thể để bọn họ thất vọng?"

Thiếu tướng nghi ngờ lắm, dù saobọn họ ở chungtrong hai tháng, gãcảm thấy người này không thích làm chuyện vô ích, ngẫm nghĩ, đoán thử:

"Lẽ nào anh định nhân cơ hội công khai chuyện của anh và vợ?"

Ân Triển lắc đầu: "Ta sợ tai nạn chết người."

"Cũng đúng, tôi cũng không đồng ý anh làm như thế. " thiếu tướng nói:

"Anh coi bọn họ điên loạn như thế, fan cuồng có thể làm bất cứ điều gì, sẽ nguy hiểm cho cậu ấy."

Ân Triển cười: "Không, ta sợ người xảy ra chuyện là người khác."

Thiếu tướng: "…"

Ân Triển thầm nghĩ dựa theo trạng thái hiện nay của Đường Du, nếu fan tìm đến nơi thật, bảo đảm một lời không vừa ý sẽ giết người luôn, đến lúc đó hắn phải đến nhà giam thăm cậu… Hắn nhìn đội ngũ của hệ chiến đấu, nhanh chóngtìm được Đường Du, thấy nhóc con vẻ mặt bình tĩnh ngồi đó, bộ dạng có vẻ không được vui, bèn mỉm cười với cậu.

"A a a a ông xã nhìn chúng tôi cười kìa!"

Hệ chiến đấu dưới khán đài bùng nổ.

"Đúng, chắc chắn là hướng về tụi này! Không được rồi, tui hạnh phúc muốn xỉu!"

“Chắc ông xã biết chúng ta là hệ chiến đấu?Trời ơi,muốn tốt nghiệp ngay bây giờ rồi cầu ông xã đóng gói mang đi a a a!”

Vân Hồng nghe chữ “ông xã” cùng “nam thần” vang khắp nơi, trái tim nhỏ bé run lẩy bẩy, sợ thiếu tướng phu nhân bạo nộ tại chỗ, run rẩy phe phẩy quạt cho cậu:

“Thời tiết rất nóng ha, cậu nóng không?”

Đường Du không trả lời, ngẩng đầu nhìn ca cậu, thấy ca cậu mặc quân phục, dáng người cao thẳng, mới thoải mái một chút.

Vân Hồng cũng không nhịn được nhìn nhiều hơn: “Thiếu tướng thật đẹp trai!”

Đường Du nghĩ thầm nguyên thân của ca cậu còn đẹp hơn nhiều, sau đó cậu phát hiện ca vẫn luôn nhìn cậu, lặng lẽ dời tầm mắt.

Ân Triển lại mỉm cười, thấy mấy vị tướng lĩnh khác cũng đã đến, nên cùng họ trò chuyện, lúc này mới ngồi xuống bắt đầu nghe người chủ trì mở màn, tiến hành dần dần theo trình tự, sau một lúc cuối cùng đến phiên mình phát biểu.

Dưới khán đài lại vang lên tiếng hò hét tưng bừng, đến tận mấy phút sau mới dừng, mọi người kích động nghe hắn đọc diễn văn, đều cảm thấy giọng nói của ông xã êm tai ghê, hơn nữa còn mang theo ý cười, quyến rũ không chịu được!

Ân Triển vừa nói tiếng “cám ơn”, hiện trường lại tiếp tục la hét chói tai, người chủ trì cố gắng mãi mới đè ép xuống được, nói:

“Được rồi, tiếp theo là tiết mục hỏi đáp, Cố thiếu có tham gia không?”

Để công bằng, mỗi vị tướng lãnh đều có quyền lựa chọn có tham gia tiết mục này hay không, đương nhiên, Ân Triển là phải tham gia, người chủ trì chẳng qua là làm cho có lệ, Ân Triển cười gật đầu, hông ngạc nhiên khi nghe thấy tiếng la hét.

Người chủ trì ý ra hiệu cho mọi người yên lặng, cùng Ân Triển nhìn về phía mã số học sinh trên bảng quay không ngừng chuyển động, khi Ân Triển gọi dừng, chọn ra học sinh đặt câu hỏi. Người may mắn đầu tiên là hệ phụ trợ, cầm micro hỏi:

“Thiếu tướng, em muốn biết Cổ Duy Độ là như thế nào.”

Tiếng nói vừa dứt, toàn trường ngay lập tức im lặng, mọi người đồng loạt nhìn Ân Triển, ngay cảmấy vị tướng lãnh cũng nhịn không được nhìn hắn.

Thông qua Cổ Duy Độ tỷ lệ quá thấp, cho tới vẫn luôn là nơi tập hợp các loại kẻ điên cuồng cùng người muốn đánh cược vận mệnh, ngoài các loại truyền thuyết, còn được gọi là vùng đất bí ẩn của cái chết, tất cả mọi người vô cùng tò mò.

“Cậu có biết tại sao người ra khỏi không bao giờ nhắc đến tình trạng bên trong không?” Ân Triển nói:

“Đó là bởi vì sau khi chúng ta rời đi đều nhận được cảnh cáo, cảnh báo này là nếu chúng ta nói cho người khác về tình hình bên trong, nó sẽ thu lại lễ vật đã tặng cho chúng ta, mà người biết được tình huống sẽ vĩnh viễn không được bước vào đó.”

Mọi người đồng loạt hít ngược.

Ân Triển cười nói: “Nhưng mà tuy không thể nói rõ ràng, vẫn có thể nói một ít việc khác, ví dụ như trong Cổ Duy Độ chơi rất vui.”

Học sinh không khỏi hỏi: “Ngài nói là phương diện nào?”

“Các phương diện.” Ân Triển đáp một câu, nhìn về phía người chủ trì, người sau hiểu được, bắt đầu sắp xếp rút thăm tiếp theo.

Ân Triển từ đầu đến cuối đều rất phối hợp, bởi vì hắn biết chắc chắn sẽ có người tò mò tin đồn, quả nhiên, chẳng bao lâu có một bạn nữ sinh đỏ mặt hỏi hắn tiêu chuẩn chọn bạn đời.

Toàn trường nhất thời chấn động, Ân Triển rất vừa lòng, cười tủm tỉm nói:

"Vấn đề này ta không có cách nào trả lời, ta đã kết hôn, không cần thiếtchọn bạn đời nữa."

Phắc!

Toàn trường khiếp sợ, mọi người không thể tin, thậm chí có người nhịn không được đứng lên.

Ân Triển nâng tay, áp chế tiếng nghị luận huyên náo, tiếp tục nói:

"Câu sau nhất định mọi người sẽ hỏi tin tức của cậu ấy, nhưng bây giờ ta chưa thể nói, bởi vì ta không muốn ảnh hưởng đến cuộc sống hiện tại của cậu ấy, thật ra cậu ấy là người thế nào, đang làm gì, dung mạo thế nào, tính cách như thế nào, tất cả đều không quan trọng, quan trọng là ta yêu cậu ấy. "

Hắn nhìn Đường Du: "Dù cho thời gian đổi thay, biển cả hóa nương dâu, ta vẫn yêu cậu ấy.

Trái tim Đường Du run lên, chỉ cảm thấy một cảm xúc lạ kích động từ trong cơ thể tràn đến, rất nhanh theo máu chảy khắp toàn thân, khiến cậu muốn xông lên.

Một lát sau cậu mới có thể đè nén cảm xúc xuống, nhìn ca cậu, lại lặng lẽ quay hướng khác.

Ân Triển cười nói:

"Ngoài ra ta biết mọi người có một cách gọi dành cho ta, hy vọng về sau gọi thế nữa, vị kia nhà ta là một bình dấm chua, đối với ta chiếm hữu rất mạnh, nghe thấy nhất định sẽ không vui."

Đường Du: "…"

Thiếu tướng anh thật là sáng suốt! Vân Hồng hò hét ở trong lòng, cam tâm tình nguyện ăn cẩu lương.

Ân Triển nói xong mới ra hiệu cho người chủ trì đổi người khác, kiên nhẫn trả lời xong hai vấn đề cuối cùng, về tới chỗ ngồi.Thiếu tướngbên cạnh liếc hắn:

"Thì ra đây là mục đích của anh."

Ân Triển nói: "Thứ nhất."

Thiếu tướng hỏi: "Còn thứ hai?"

Ân Triển cười tủm tỉm: "Ta tỏ tình trước mặt nhiều người như vậy, ngươi nói cậu ấy có cảm động không?"

"Chắc có…"

Thiếu tướng nói rồi chợt dừng, cũng là đàn ông, gã đương nhiên nghĩ đến phương diện thiếu nhi không nên nghĩ, cười lắc đầu, thu hồi tầm mắt.

Lễ khai giảng kéo dài hai giờ mới chấm dứt, sau đó mỗi khoa sẽ cùng tướng lãnh tương ứng có một cuộc họp ngắn, Ân Triển thân phận là thiếu tướnghệ chiến đấu, đương nhiên đến chiến đấu hệ. Đường Du là người mạnh nhấtlần này, lại đạt được thành tích khảo hạch cao nhất, nên làm đại biểu bắt tay với hắn.

Ân Triển nhéo nhéo lòng bàn tay của cậu, bí mật đùa giỡn một chút: "Ta đã xem video, rất lợi hại."

"…" Đường Du rút móng vuốt về liếc hắn một cái, trở lại hàng ngũ.

Người chung quanh ghen tỵ hâm mộ lắm: "Tay ông xã sờ có đã không?"

Đường Du nhìn bọn họ: "Hắn không phải đã nói không được gọi ông xã à? Tại sao mấy người còn gọi?"

Mọi người nghe cậu nhắc mới nhớ tới chuyện đau lòng, một mảnh u ám ảm đạm.

Đường Du quay người lại, thoải mái.

Vân Hồng: "…"

Sau lễ khai giảng tân sinh được nghỉ một ngày, sau đó mới chính thức lên lớp. Cùng ngày hôm đó video Ân Triển diễn thuyết và trả lời câu hỏi được truyền lên mạng.Đề tài "Nam thần đã kết hôn" cũng bị đẩy lên hàng đầu, khiến cho một đám người xếp hàng khóc lóc, sau đó là lời chúc phúc tràn ngập.

Lúc này người được nhắc đến trong tin tức đã lái xe khu dành cho các tướng lĩnh cấp cao, nơi đâyđược canh gác cẩn mật, người ngoài không thể vào dước, không phải lo lắng bị phóng viên chụp ảnh. Hắn nói:

“Sao các ngươi chỉ được nghỉ một này, trường học thường ít nhất cũng là hai ngày.”

Đường Du ngồi ở bên tay lái phụ, suy đoán: ” Có lẽ bởi vì đây là trường quân đội?”

Ân Triển hừ một tiếng, vuốt ve móng vuốt của cậu, nhanh chóng dẫn cậu đến bãi đậu xe, sau đó đi thang máy vào căn hộ.Đây là lần đầu tiên Đường Du đến chỗ ở của hắn, đơn giản là nhìn xung quanh đánh giá. Nơi đây gồm là ba phòng trong một phòng khách, phong cách ngắn gọn, ánh sáng rất tốt, nhìn ra ngoài cửa sổ, có thể thấy rõ ràng cao ốc văn phòng to lớn của quân đội. Ân Triển nhìn hắn:

“Buổi tối muốn ăn cái gì?”

Đường Du vẫn đang ngắm nhìn, thuận miệng đáp: “Gì cũng được.”

Ân Triển cười cười: “Hay là chọn món khai vị trước?”

Đường Du không hiểu quay đầu nhìn.

Ân Triển mỉm cười vẫy tay gọi cậu, vẻ mặt vô cùng vô hại.

Đường Du nhìn hắn mặt không biểu tình.

Ân Triển cũng không vội vàng, nếu là Đường Dutrước đây, chắc chắn đã tung tăng chạy tới, đổi thành người bây giờ, lưỡng lự một chút vẫn sẽ đến đây.

Quả nhiên, Đường Du im lặng một lúc, ngoan ngoãn bước đến trước mặt hắn, không chờ hắn vươn tay đã chủ động ôm lấy hắn, mà còn ỷ lại cọ cọ lên cần cổ của hắn. Ân Triển cười ôm cậu xoa nắn, nhấc cằm cậu đặt lên một nụ hôn.

Đường Du um một tiếng, vô thức nắm lấy cổ tay của hắn, cảm thấy hơi thở quen thuộc tràn đầy trong miệng, dần dần lan ra toàn thân, chẳng bao lâu đã nềm nhũn trong ngực của hắn.

Ân Triển hơn phân nửa tháng không được ở cùng cậu, không kềm lòng được hôn thật lâu, mãi đến phát hiện cậuthở không nổi mới buông cậu ra, thấy cậu tựa vào trong lòng mình thở gấp, thấp giọng nói:

“Đường Đường.”

Đường Du nhìn về phía hắn: “Dạ?”

Ân Triển hôn lên khóe môi của cậu: “Thích ta không?”

Đường Du thành thật gật đầu.

Ân Triển hỏi: “Ngươi có biết là kiểu thích nào không?”

Đường Du cùng hắn nhìn nhau, lặng lẽ quay đầu từ chối trả lời vấn đề này. Ân Triển cười một tiếng, bế bổng cậu lên, đi về phía phòng ngủ. Đường Du cảnh giác, co móng vuốt hỏi:

“Ca, ca làm gì thế?”

Ân Triển cười nói: “Ngươi đoán, đoán đúng ca thưởng cho.”

Đường Du cảm thấy không phải chuyện gì tốt, nghi ngờ hỏi: “… thưởng cái gì?”

“Ví dụ như hầu hạ ngươi thật tốt.”

Nói rồi Ân Triển thả người lên giường, sau đó đè lên. Đường Du hơi hơi giãy giụa, nhưng lại tiếp tục bị hôn đến nhũn ra, trong mơ màng phát hiện áo bị kéo ra, lòng bàn tay nóng như lửa mang theo lực đạo vừa phải, cậu không kềm được thở dốc.

Ân Triển cởi toàn bộ áo sơ mi của cậu ra, đang định cởi thắt lưng, thì nghe thấy tiếng chuông chói tai của máy thông tin vang lên, lướt nhìn qua tên người gọi, bình ổn hơi thởấn nuốt nhận cuộc gọi:

“Có việc gì?”

Thượng tướng thanh âm đột nhiên vang lên: “Anh đang ở đâu?”

Ân Triển nói: “Ở nhà.”

“Đến tổng bộ họp ngay. ” Thượng tướng nói:

“Lúc nãy trên bầu trời ở Cổ Duy Độ đo ra được một luồng sáng, có người đi ra.”

Ân Triển cùng Đường Du đồng thời sửng sốt, liếc nhìn nhau, Ân Triển trả lời đã biết, cúp máy nhìn Đường Du:

“Ngươi đoán là ai?”

Đường Du suy đoán: “Một trong hai người lúc trước?”

Ân Triển cũng nghĩ thế, bởi vì chỉ có bọn họ đến cấp bậc khiêu chiến hoàng kim thú, hắn nhìn tức phụ đang nằm trên giường, nhanh chóng nhận ra rằng cuộc gọi này tới vô cùng không đúng lúc, thầm mắng một tiếng trong lòng, lẩm bẩm cho dù là ai đến hắn cũng phải đập cho một trận.

Hắn nhâc cằm Đường Du lên hôn hôn: “Ngoan ngoãn chờ ta trở lại.”

Đường Du nhìn hắn rời khỏi, đứng dậy tò mò đi dạo xung quanh, cuối cùng nhàm chán làm ổ trên ghế sa lông xem tv, có lẽ hơn một giờ trôi qua, cậu nghe thấy tiếng gõ cửa, liền bước trước mở của, nhìn vài người đứng ở bên ngoài, thanh niên dẫn đầu ước chừng hai mươi tuổi, khuôn mặt thanh tú mang theo vẻ được nuông chiều, ngoài ra còn năm ngườiđi theo bên cạnh, hai người trước đều là dáng vẻ thiếu gia quý báu, ba người còn lại là vệ sĩ.

Cậu hỏi: “Mấy người là ai?”

“Ngay cả tôi cũng không biết?” Thanh niên quét mắt nhìn cậu, không đợi cậu mời đã tự động bước vào phòng:

“Tôi họ Chu, Chu thượng tướng là cha tôi, cũng là người được chọn làmnguyên soái kế nhiệm.”

Đường Du a một tiếng: “Có việc gì thế?”

Chu thiếu gia ngồi xuống ghế sa lông, hếch cằm: “Tôi uống trà.”

Đường Du liếc gã, nhấc cổ áo ném gã qua một bên, ngồi xuống chỗ gã vừa ngồi, rất bình tĩnh tiếp tục xem tv.

Chu thiếu gia: “…”

Những người khác: “…”

Chu thiếu khiếp sợ quá rồi: “Cậu tiếp khách thế này à?”

Đường Du nói: “Cậu cản trở tôi.”

“…” Chu thiếu gia nói:

“Được rồi, tôi vào thẳng chủ đề, tôi nghe nói trước đây cậu là người bình thường, bây giờ là được Cố Ngạn bao nuôi?”

Đường Du nhìn gã: “Cậu muốn nói gì?”

“Tôi biết hai người vẫn chưa đăng ký, cũng biết cậu ra từ Cổ Duy Độ, tình cảm của hai người cùng vun đắp từ bên trong đó. “

Chu thiếu gia từ trên cao nhìn cậu:

“Nhưng ở đây không cần hai người vì tính mạng mà dựa vào nhau nữa, chỉ mạnh là không đủ, Cố Ngạn bây giờ là thiếu tướng, hắn sẽ nhanh chóng phát hiện hắn cần cái gì, rất nhiều thứ cậu không thể cho hắn, thậm chí còn cản trở hắn, mà tôi, có thể giúp được hắn.”

Đường Du gật gật đầu, Chu thiếu gia cảm thấy cậu có thể xiêu lòng, hai mắt sáng ngời, rất hài lòng vì cậu biết điều, đang muốn tiếp tục cố gắng lại nghe thiếu niên nói:

“Tôi đếm đến ba, cút.”

Chu thiếu gia: “…”

Người bên cạnh nhịn không được: “Thằng nhãi, cậu thật không biết tốt xấu, Chu thiếu của chúng ta lần này đến đều rất thành ý!”

Đường Du nâng giương mắt da: “Cút.”

Biểu tình vẫn luôn băng lãnh của Chu thiếu gia đột nhiên sụp đổ, chạy đếnngồi xuống bên cạnh cậu, van xin:

“Tui thật sự thích hắn lắm, tui chưa bao giờ thích một người như thế, cậu có thể không… Có thể tác hợp cho chúng tui không, tui cầu xin cậu.” Nói rồi, nước mắt tí tách rơi.

Đường Du: “…”

Gì thế này, tiếp theo không phải là “Mày không đồng ý thì tao giết mày” à?

“Tui… nói thật, nãy giờ tui chỉ giả vờ thôi, ở trên tv đều diễn vậy mà, dùng tốt lắm, thật ra tui sợ cậu lắm, rất sợ cậu, cậu là từ Cổ Duy Độ ra đó nha, quả thực không phải người, không không không hổng phải tui đang chửi cậu, chỉ muốn nói cậu thật lợi hại, cậu mạnh như vậy, tương lai chắc chắn là rất nhiều người thích cậu, thế nên… cậu có thể tặng Cố Ngạn cho tui không?”

Chu thiếu gia nói xong cảm thấy ngọn lửa bắt đầu sáng lên, hút hút cái mũi: “… Mị?”

Đường Du nhìn gã: “Cảnh cáo lần cuối, tôi đếm đến ba, cút cho tôi.”

Chu thiếu gia sắc mặt trắng bệch nhảy lên tránh thoát khỏi ngọn lửa: “Tui tui tui sẽ không bỏ cuộc!”

Đường Du kiên nhẫn cạn kiệt, không hài lòng đứng lên, ngọn lửa giữa không khí trở nên lớn hơn. Chu thiếu gia lập tức gào khóc thảm thiết chạy ra ngoài, kết quả vô ý đụng vào cửa, run rẩy vươn tay mở ra tiếp tục chạy, chỉ chốc lát sau liền biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi. Mấy người còn lại vội vàng đuổi theo sau.

“…”

Gân xanh trên trán Đường Du co giật, mặt không đổi sắc đi qua đóng sầm cửa lại, quay về ngồi lên ghế sopha, lúc này bỗng nghe máy thông tin vang lên, cậu ấn nút nhận, nghe ca cậu nói bị phái ra ngoài tìm người, muộn lắm mới trờ về, ò một tiếng, thở dài.

Ân Triển lại nghĩ nhất định phải đánh họ một trận, nói: “Muộn rồi ngủ sớm chút đi, ngày mai còn đi học.”

Đường Du nói: “Em về trường luôn đây.”

Ân Triển lập tức không vui, im lặng một chút: “Ở nhà chờ, ta cho người đến đưa ngươi về.”

Đường Du gật đầu, trò chuyện với hắn thêm lát nữa rồi cúp máy, đợi chừng mười phút, nghe máy liên lạc vang lên, cậu tưởng là người của ca phái đến, nhưng lúc nhìn xem phát hiện là Vân Hồng, nhận máy.

“Phu phu phu nhân, chuyện không hay rồi!”

Vân Hồng run giọng nói:

“Quan hệ của cậu và thiếu tướng bị lộ rồi, bây giờ trên mạng đều là tin tức của cậu, làm sao làm sao làm sao bây giờ?”

48. Chương 47: Đại Lục Dị Năng 8

Ân triển cười tủm tỉm: “Tức phụ làm ta mê mẩn quá rồi”

Khi Ân Triển biết tin tức, thì hắn đang trên đường tìm người.

Phản ứng đầu tiên của hắn là lấy máy liên lạc gọi điện thoại, dặn Đường Du hôm nay đừng về trường học, sáng mai hắn đích thân đưa cậu về. Đường Du luôn rất nghe lời hắn, gật đầu. Ân Triển cười khen cậu ngoan, tắt máy rồi từ từ nheo mắt lại.

"Điều tra xem tin này là do ai truyền ra."

Phó tướng nhanh chóng truyền mệnh lệnh xuống, liếc mắt nhìn vẻ mặt của thiếu tướng, biết hiện nay mọi người đang điên cuồng thích thiếu tướng, lúc này lộ ra thật không đúng dịp, ngẫm nghĩ nói:

"Thật ra cũng không rắc rối lắm đâu, học viện quản lý chặt chẽ, người ngoài không vào được, bên trong còn có giáo sư, phu nhân chắc hẳn sẽ không có việc gì?"

Ân Triển nói: "Ừ, có việc là người khác."

Phó tướng: "…"

Ân Triển nói:

"Bị thương nặng cũng đỡ, nếu giết người chắc chắn sẽ bị bắt giam vào tù, lúc thả ra dị năng sẽ bị áp chế, dị năng giả cấp cao áp xuống với dị năng giả cấp thấp cơ bản không đáng kể, còn dễ cho cậu ấy giết người hơn, tùy tiện chém vài người, cả đời khỏi ra ngoài."

Phó tướng: "…"

Nói nhảm, thiếu tướng phu nhân chỉ là không thích để ý người khác thôi, vẫn rất ngoan!

Ân Triển sờ sờ cằm, cười nói: "Đến lúc đó ta cũng chém vài người luôn, vào tù cùng cậu ấy, thuận tiện yêu đương trong đó, tốt hơn so bên ngoài nhiều."

Phó tướng: "…"

Phó tướng nói: "Thiếu tướng ngài nói chơi thôi đúng không?!"

Ân Triển đương nhiên chỉ nói là chơi, cùng lắm thì hắn có thể mang bà xã ở bên cạnh tự mình dạy dỗ, khỏi sợ bọn họ mãi chẳng gặp được nhau. Nghĩ xong hắn bình tĩnh hơn, mở trang web nhìn đề tài hiện nay đang nóng sốt.

Tiêu đề của người đăng tin là: Cố Ngạn, tôi biết hai người vẫn chưa đăng ký.

Nội dung viết: "Cố Ngạn, tôi thật sự thực thích anh, tôi nghĩ rất nhiều người đều hiểu tình cảm điên cuồng của tôi dành cho anh,anh tựa chiến thần bất khả chiến bại, xứng đáng được tất cả mọi người ngưỡng mộ, thậm chí phải trả bằng mạng sống của họ, thật ra từ trước ngày khai giảng học viện quân sự tôi đã chú ý đến anh; anh cùng một chàng trai trông rất thân mật, tôi những tưởng đó là em trai của anh mà thôi, cho đến hôm thấy anh nhìn cậu ấy dưới khán đài và rồi nói những lời kia, tôi mới biết là không phải…"

Đoạn sau đều là cảm nhận trong lòng sau khi biết được chuyện này, bi thương khiến người đồng cảm, sau đó bắt đầu nói đến chuyện khác, ý đại khái là gã thường sẽ quan sát chàng trai kia, biết cậu ấy rất xuất sắc, biết cậu ấy tính tình hơi cáu kỉnh, cũng biết cậu ấy vẫn chưa thành niên, hai người có lẽ vẫn chưa đăng ký.

Chủ topic viết: "Cố Ngạn, tôi rất sợ vừa thức dậy hai người đã đăng ký, mặc dù tôi nói điều này là rất ích kỷ và rất ti bỉ không biết xấu hổ, nhưng có thể cầu xin anh chậm một chút, tôi nhất định sẽ trở nên thật xuất sắc, đủ để đứng bên cạnh anh…"

Đoạn sau càng viết càng trữ tình, càng viết càng đáng thương, Ân Triển nhanh chóng đọc hết, mặc dù không còn tiết lộ thêm thông tin gì của Đường Du, nhưng nhiêu đó cũng đủ khơi lênlòng hiếu kỳ cho mọi người, mọi người xem lại video quay các học sinh phát lại nhanh chóng nhắm được mục tiêu, liền moi ra được thông tin của Đường Du.

"Mặt mũi coi như thanh tú, nghe nói là sinh viên mạnh nhất năm nhất, hình như còn hạng nhất huấn luyện quân sự?"

"Tôi phắc nội dung cuộc thi quân huấn của chúng ta là trận đánh lần trước của ông xã đó, ăn gian à!"

Hồng thủy mãnh thú: “Cái gì mà ăn gian? Thiếu tướng phu nhân vốn rất mạnh, đó chính là sự thật!”

“A a a a bọn họ còn chưa đăng ký, bây giờ chỉ đang yêu đương thôi? Hừ, nhìn chả có tướng phu thê! Sớm muộn cũng chia tay!”

Hồng thủy mãnh thú: “Nói xàm, thiếu tướng phu nhân và thiếu tướng rõ ràng rất xứng đôi!”

“Comment trên kia tức giận thế, là chính chủ à?”

Hồng thủy mãnh thú: “Mới không phải chính chủ!”

Phía dưới bình luận kiểu gì cũng có, một phần là chướng mắt Đường Du, nói cậu không xứng với ông xã,mong mỏi cậu nhanh chóng nhường vị trí, một số khác thì khá lý trí hơn, cảm thấy chỉ cần là thiếu tướng thích, nên chúc phúc cho bọn họ.

“Thích một người không phải hy vọng hắn hạnh phúc à? Thật không hiểu tâm lý một số người ra sao nữa.”

“Nói chứ không ai cảm thấy tỏ tình trước mặt mọi người như thế thật không còn gì ngọt ngào hơn à? Độc thân cẩu tổn thương vô cùng!”

“Đúng, bất ngờ không kịp đề phòng bị cho ăn bánh gato!”

“Xì, nhất định là bình dấm chua đó không thích nghe chúng ta gọi ông xã, bắt ông xã nói như vậy, chờ ông xã chán nó rồi, cho nó tha hồ khóc!”

Ân Triển nhìn hai bên cãi nhau, kéo nhanh xuống phía dưới, kết quả thấy có theo chiều hướng mới, không biết là ai bới ra đoạn video vài tháng trước.

“Tui đã nói nhìn quen lắm, dù sao khí chất này rất đặc biệt, rất dễ dàng lưu lại ấn tượng, thật đúng là cậu ấy hả? Chuyện phú nhị đại lúc trước ai còn nhớ không?”

“Ai u đờ mờ, quá tàn nhẫn!”

“Chờ chút, tôi nhớ rõ sau đó có người nói cậu ấy 15 tuổi đã bị cha ném vào Cổ Duy Độ , việc này là thật hay giả? Còn nữa, nam thần vừa ra không bao lâu, sau đó lập tức đi đánh giặc, như thế sao bọn họ lại quen nhau?”

“Á đù lượng tin tức hôm nay nhiều quá, chờ chút…”

Tranh luận càng ngày càng gay gắt, mọi người không ngừng suy luận, tổng hợp lại tất cả manh mối hiện nay, cuối cùng cho ra cái kết luận: chắc chắn cậu trai cũng từ Cổ Duy Độ ra, mà phú nhị đại lúc trước nói không chừng chính là ông xã bọn họ!

“Á đù ngất mất, cậu ấy mới nhiêu tuổi mà đã qua cửa?”

“100 điểm cho màn diễn biến thần kỳ này, tát mặt quá đã rồi, chủ thớt không phải muốn trở nên xuất sắc à? Có bản lĩnh cũng dạo một vòng trong Cổ Duy Độ đi a ha ha ha!”

“Đúng, còn có mấy người lúc nói không xứng ha ha ha ha ha!”

Những lời châm biếm mỉa mai sau đó giảm đi nhất thời, Ân Triển xem thấy rất hài lòng, thầm nghĩ fans của hắn không phải toàn não tàn, cũng có người lý trí, nhưng mà hiện giờ việc Đường Du từ Cổ Duy Độ ra chỉ có một vài cấp cao biết, giờ đây bị lộ ra ngoài, sau này người ôm các loại mục đích tiếp cận Đường Du chỉ sợ không ít, này cũng là một vấn đề.

Ân Triển nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ, chìm vào suy tư, một lát sau nghe thấy phó tướng nói tra IP của chủ topic, vị trí là một tiệm net ở thủ đô, đối phương hình như mời hacker, biết chặn tìm kiếm.

Hắn nói rằng: “Lượt dùng gần nhất thì sao?”

Phó tướng nói: “Đang điều tra.”

Ân Triển nói: “Điều tra những con phố quanh đó. “

Hắn dừng một chút, bổ sung nói: ” Ngoài ra cậu kiểm tra cho tôi hoạt động gần đây của mấy người này.”

Nói xong, hắn chỉ thị cho phó tướng những người của An gia, về phần những thứ tiếp xúc gần đây, người có khả năng động thủ đều có dính líu tới gia tộc, nếu những người đó không phải chủ topic, hắn sẽ tự mình điều tra phía sau những người này.

Tốc độ quân sự rất là nhanh, phó tướng truyền đạt xong mệnh lệnh, mười phút sau Ân Triển đã cầm được tư liệu trên tay. Hắn xem hình ảnh theo dõi được cắt ra, thầm nghĩ quả nhiên như thế, hắn trước còn ngạc nhiên nếu đã gặp được hắnở trường học, sao lại không đến tìm hắn xin chụp hình nói chuyện, thì ra tất cả là bịa đặt.

Phó tướng nhìn chằm chằm người trên ảnh theo dõi chùm kín mít không lộ mặt mũi, hỏi: "Thiếu tướng ngài biết gã?"

Ân Triển cười tủm tỉm gật đầu: "Em trai của bà xã ta, mệt gã nhọc công chạy đến thủ đô đăng tin."

Phó tướng: "…"

Thù thật sâu mà!

Ân Triển liên lạc cha hắn, nói cho ông biết người tung bài viết là An Tiêu, nhờ ông tìm vài người dội nước bẩn lên nhà họ An, trọng điểm là làm nổi bật bà xã hắn đáng thương như thế nào, người họ An đáng ghét thế nào. Cha Cố cũng đang lo lắng vì chuyện này, nghe vậy vô cùng tức giận, nhanh chóng ra lệnh, chuyện phú nhị đại lúc trước chỉ là tin lá cải, mọi người xem qua rồi quên, còn chuyện bây giờ lại liên quan đến Cố thiếu tướng, người quan tâm nhiều hơn nữa, lần này An gia tha hồ nổi bật.

Đường Du hoàn toàn không biết, kết thúc trò chuyện với Vân Hồng cùng ca cậu thì đến phòng bếp làm cơm tối, sau khi ăn xong thì đi tắm rửa, nhàm chán xem TV một lúc, rồi trở lại phòng ngủ.

Khi Ân Triển trở về chỉ thấy tức phụ đang nằm ngủ say trên giường, người này bình thường lạnh lùng, nhưng sau khi ngủ lại thật ngoan ngoãn, giống như tiểu Bạch Trạch lúc trước. Hắn nhìn đắm đuối một hồi, cũng nhanh chóng tắm rửa, lên giường ôm lấy cậu.

Đường Du hầu như đã dưỡng thành phản ứng theo bản năng, trong mơ hồ nhận thấy hắn đến gần, chủ động lăn vào trong ngực của hắn. Ân Triển ôm chặt cậu, hôn một cái lên trán, rồi cũng ngủ thật nhanh —— từ khi ở quốc gia quy luật, chứng mất ngủ của hắn đã giảm bớt, hiện nay không cần thuốc cũng khỏi.

Một đêm yên tĩnh, ngày hôm sau trời đổ mưa.

Đường Du bị đánh thức bởi tiếng mưa, mở mắt ra thấy trong phòng ngủ mờ tối, cậu vẫn chưa tỉnh hẳn, dựa vào trong ngực của ca cậu, bỗng giật mình cúi đầu, phát hiện áo ngủ không biết bị cởi từ bao giờ, lúc này làn da hai người dán chặt vào nhau, cảm xúc mềm mại nhẹ nhàng.

Đường Du: "…"

Ân Triển cảm thấy được cậu nhúc nhích, giam người vào trong lòng, nhẹ nhàng vuốt ve thân thể rồi nhấm nháp vành tai cậu. Đường Du vội vàng rụt cổ, ca cậu giữ lấy trêu chọc một hồi, chẳng mấy chốc đã nổi lên cảm giác, cả người nóng nực không thôi. Ân Triển hoàn toàn tỉnh giấc, xoay người đè cậu xuống:

"Cần lên lớp tiết đầu không?"

Đường Du gật đầu.

Ân Triển liếc mắt nhìn đồng hồ, khó chịu hầm hừ.

Đường Du cố gắng bình phục hô hấp, chui vô góc yên lặng nhìn hắn.

"… Hôm nay tạm buông tha cho ngươi."

Ân Triển đè cậu lại xoa nắn, hôn cậu một hơi, rời giường làm bữa sáng cho cậu. Đường Du liếc thấy quần lót của ca cậu phồng lên, vội vàng quay đi, một lát sau mới nhớ ra một việc, rửa mặt xong đi tìm hắn:

"Người đi ra tìm được chưa?"

Ân Triển cười cười: "Tìm được, ngươi đoán là ai?"

Đường Du định nhắc lại câu hôm qua đã đoán, nhưng nhìn vẻ mặt ca cậu, hỏi lại: "Là gia tộc của chúng ta?"

Ân Triển ừ một tiếng: "Là Lăng Mâu."

"Lăng Mâu?" Đường Du kinh ngạc: "Vậy cậu ta đâu?"

Ân Triển lười biếng nói: "Bị ta đập một trận, xách cậu ta ra khỏi nhà, mang về quân đội."

Sao ca lại đánh cậu ấy?

Lời nói đến bên miệng Đường Du dạo qua một vòng, nghĩ lại tình hình ngày hôm qua, thức thời mà nuốt trở vào, bắt đầu nghĩ đến việc Lăng Mâu thông quan, cảm thấy cũng không bất ngờ chút nào. Lúc đó Lăng Mâu làm thơ liên tục không ngừng, hầu như là một ngày một bài, sau đó được ca và cậu giúp đỡ kiếm thêm không ít điểm số, còn thiếu một ít thì cậu ta sẽ nhanh chóng kiếm đủ thôi, hơn nữa Lăng Mâu rất có thiên phú trên phương diện đánh đấm, được ca cậu đích thân dạy dỗ lâu như vậy, tiến bộ rất nhanh chóng.

Cậu hỏi: "Quân đội sắp xếp thế nào?"

Ân Triển đem bữa sáng bưng lên bàn: "Hôm nay ngươi sẽ biết."

Hai người ăn cơm xong, ngồi xe đến học viện.

Ân Triển trước tiên đánh tiếng cho học viện, rồi cho xe chạy thẳng vào, bởi vì vẫn còn mưa, hắn đưa Đường Du đưa tận khu dạy học, giờ phút này là lúc người đông đúc, người xung quanh nhìn thấy thấy Đường Du từ trong xe bước xuống, chậm một nhịp, đồng loạt nhìn người chỗ điều khiển, nhanh tay chụp mấy tấm ảnh, đăng stasus nói: ni mã a, mới sáng sớm đã bị ép ăn cẩu lương rồi!

Status của gã nhanh chóng được lan truyền, mọi người đợi cả đêm đều không thấy thiếu tướng lên tiếng thì biết thiếu tướng đây là muốn hoàn toàn công khai, có điềubài postsau một đêm không ngừng chuyển đổi, thái độ của họ đã thay đổi một chút, không quá khích như trước nữa.

Về phần học sinh ở học viện, một phần bọn họ biết Đường Du một lời không hợp sẽ đánh người, hình ảnh cậu đánh gãy xương em trai mình thật sự rất khủng khiếp, không ai dám tìm phiền phức, một phần khác là xem được thông tin tối hôm qua, biết cả nhà Đường Du đều là cực phẩm, vô cùng thương xót cho cậu, bây giờ nhìn thấy cậu, chỉ muốn đến xoa đầu an ủi.

Đường Du hứng đủ kiểu ánh mắt mang các ý nghĩa không rõ ràng rảo bước vào phòng học, toàn bộ hành trình khuôn mặt đều dửng dưng.

Vân Hồng đi đến gần: "Cậu không sao chứ?"

Đường Du rất bình tĩnh: "Không có việc gì."

Vân Hồng quan sát một lúc, phát hiện bạn cùng phòng thật sự không có việc gì, thầm nghĩ không hổ là phu nhân thiếu tướng, gã định nói cái gì khác, chỉ thấy phu nhân bỗng nhiên nhìn về phía cửa lớp, nên cũng tò mò mà nhìn theo, thấy giáo viên hướng dẫn cùng một vị thiếu niên có khuôn mặt lạnh lùng bước vào phòng học.

"Trước khi lên lớp tôi giới thiệu một bạn học mới, bởi vì trong nhà có việc nên cậu ta bỏ qua quân huấn, bây giờ mới đến, sau này mọi người phải sống chung hòa thuận."

Giáo viên hướng dẫn nói xong nhìn về phía thiếu niên, ra hiệu cho cậu ta tự giới thiệu, người sau nhìn chung quanh một vòng, nói:

"Tôi họ Lăng, Lăng Mâu, chào mọi người."

Mọi người thấy cậu ta thậ là đẹp trai, đều vô cùng hoan nghênh. Giáo viên hướng dẫn thấy thế cũng ra hiệu cho giáo viên bắt đầu dạy, xoay người rời đi, Lăng Mâu thì mặc kệ ánh mắt của mọi người đi đến ngồi xuống bên cạnh Đường Du, vươn tay ôm lấy cậu.

Mọi người: "= ="

Cậu muốn bị thiêu chết à thiếu niên?!

Vân Hồng phản ứng đầu tiên, vội vàng kéo bạn cùng phòng lại gần mình: “Cậu làm gì đó?”

Lăng Mâu lạnh lùng nhìn gã, kéo người trở về. Vân Hồng đương nhiên không chịu, vừa định kéo Đường Du sang, ngay sau đó phát hiện trên người bạn cùng phòng phát ra tia lửa, hai người đồng thời buông tay.

Mọi người lập tức phấn khởi, nghĩ thầm nổi giận đi nổi giận đi, đốt đốt đốt!

Nhưng để cho người ta ngoài ý muốn là, Đường Du không hề nổi giận, vẫn lẳng lặng ngồi đó, làm cho mọi người vô cùng ngạc nhiên. Lăng Mâu không để ý xung quanh tò mò quan sát, hỏi:

“Cậu ta là ai?”

Đường Du nói: “Bạn cùng phòng của tớ.”

Lăng Mâu gật đầu, cẩn thận đánh giá Đường Du, nhớ đến tối hôm qua Ân Triển nói Đường Đường bị dị năng ảnh hưởng, dẫn đến tính cách thay đổi khá nhiều, quả nhiên là thật. Vân Hồng lúc này mới tỉnh lại, hỏi:

“Hai người… quen à?”

Đường Du lên tiếng trả lời, thấy giáo viên nhìn qua đây, bắt đầu chú tâm nghe giảng.

Tiết đầu tiên là học tri thức cơ bản, tiết thứ hai là phần thể dục.

Topic ngày hôm qua tranh cãi ầm ĩ, nhưng dù là người ủng hộ hay phản đối, có một việc học viện nhất định phải xem trọng, đó chính là nói cậu ăn gian trong kỳ khảo hạch.

Huấn luyện viên chịu trách nhiệm giảng dạy nhìn bọn họ, nói việc khảo hạch trong đợt quân huấn chủ yếu là đoàn đội phối hợp, vẫn chưa khảo hạch năng lực cá nhân, bởi thế muốn tăng thêm một cuộc thi, nhưng thực chất trong lòng mọi người đều hiểu là liên quan đến việc ngày hôm qua, lặng lẽ nhìn Đường Du.

Huấn luyện viên nói:

“Nội dung cuộc thi rất đơn giản, trongthời gian quy định nội tránh thoát sự đuổi giết của trùng nhân, sống sót là đủ tư cách, giết được càng nhiều trùng nhân, thành tích càng cao. “

Gã dừng một chút, bổ sung nói: “Lần này sử dụng trùng nhân cao cấp có hình người.”

Mọi người đồng thời hít lạnh một hơi.

Huấn luyện viên còn chu đáo nói: “Xét thấy các bạn đều là dị năng giả cấp thấp, tốc độ và công kích của trùng nhân cao cấp sẽ được hạ xuống.”

Vẻ mặt của mọi người vẫn vô cùng thê thảm, trùng nhân cũng phân chia cấp bậc, càng lên cao càng lợi hại, trùng nhân cao cấp phải là dị năng giả vương cấp hoặc hồn cấp mới đáng bại được, dù cho có giảm xuống cũng rất khủng khiếp có được hay không!

Huấn luyện viên hỏi: “Ai thử trước?”

Mọi người quay mặt nhìn nhau, kế tiếp đồng thời nhìn về phía Đường Du, Đường Du không để ý, tiến lên nói: “Tôi trước.”

Huấn luyện viên gật đầu, ra hiệu cậu chọn vũ khí. Đường Du liếc mắt nhìn, phát hiện có kiếm, bèn chọn một thanh thuận tay, rảo bước vào phòng mô phỏng, nhìn thấy trước mắt là một khu rừng rậm rạp, làn gió thổi nhẹ qua gò má, cảm giác rất chân thực.

Mọi người nhìn màn hình, khôngnhịn được mở máy thông tin, dự định quay video.

Lúc này Đường Du đã gặp trùng nhân thứ nhất, đối phương là một cô giá xinh đẹp, nếu bỏ qua cánh tay giống như bọ ngựa, thì sẽ là cảnh đẹp ý vui. Ả ta nhìn cậu, cười đa tình lẳng lơ:

“Cậu bé ~ tôi…”

Đường Du không đợi cô nói hết câu, phóng lên nhanh như chớp, từ chính giữa bổ thẳng xuống.

Mọi người: “…”

Hung bạo!

Đây chỉ là trùng nhân cấp thấp, Đường Du chỉ một kiếm đã thoải mái giải quyết, vẩy đi huyết dính phía trên tiếp tục đi. Sau khi cậu khôi phục kí ức, sự công kích sắc bén cũng khôi phục, không cần né tránh, ngược lại chủ động đi tìm trùng nhân, chém liên tục giống như cắt rau, ngay cả dị năng cũng chẳng cần dùng.

Cậu nhanh chóng gặp được trùng nhân cao cấp, tốc độ và tấn công của đối phương thực sự đáng sợ, nhưng vẫn thua kém Hoàng kim thú, Đường Du không chút áp lực, vẫn không sử dụng khả năng, chỉ dựa vào thanh kiếm sắc bén chém nó thành từng khúc.

Mọi người: "= ="

Móa nó, trùng nhân cao cấp yếu ớt như vậy hả, sao bọn họ lại không biết!

Đường Du bước qua thi thể của nó đi vào sâu trong rừng cây, gặp trùng nhân thì giết, dần dần cảm thấy linh hồn như đang sục sôi, khoái cảm đã lâu quay về, công kích tăng mạng, thậm chí trùng nhân cao cấp ở trước mặt cậu không đánh nổi ba chiêu.

Mọi người quay video mà tay run rẩy, đờ ra nhìn màn hình, thầmnghĩđây là đơn phương ngược sát có được không nha! Mạnh đến nỗi không khoa học rồi?

Thời gian cuối cùng cũng vang lên tiếng "đinh" chấm dứt, trong rừng tràn ngập thi thể, ngoài hai con trùng nhân trung cấp, còn lại đều bị Đường Du làm thịt, mà sỡ dĩ hai con kia không chết không phải do Đường Du không đủ thời gian, mà bởi vì chúng nó có chỉ số thông minh khá tốt, sợ hãi đào hố trốn vào, lúc này mới tránh được một kiếp —— mọi người tỏ vẻ vô cùng hiểu.

Đường Du giết rất thoải mái, thong thả đi ra phòng mô phỏng.

Trên người cậu lệ khí rất nặng, phát hiện xung quanh vô cùng yên tĩnh, không để ý liếc nhìn bọn họ, tất cả mọi người đột nhiên sợ hãi về lui về phía sau, sợ cậu ngay cả bọn họ cũng chém.

Lăng Mâu cũng trố mắt nhìn, sau khi hoàn hồn lập tức liên hệ Ân Triển:

"Anh nói thật đi, Đường Đường có phải bị cái gì kích thích hay không, hay là quy luật làm gì cậu ấy rồi?"

Ân Triển trả lời rất nhanh: "Sao thế?"

Lăng Mâu bèn tìm Vân Hồng hỏi video, phát qua cho hắn xem. Ân Triển nhìn thấy nhớ đến chuyện xưa, ánh mắt sâu xa, vuốt ve gò má cậu trong video. Lăng Mâu thấy hắn nửa ngày không trả lời, gửi tin hỏi:

"Xem xong chưa? Có gì muốn nói không?"

Ân Triển cười tủm tỉm gõ chữ: "Ừ, tức phụ làm ta mê mẩn quá rồi."

"..."

Lăng Mâu lạnh lùng tắt máy thông tin. Cậu ta thấy Đường Du sau khi trả lại vũ khí đến bên cạnh mình, khí tức quanh thân dần dần nhạt đi, vỗ vai cậu:

"Sau này có chuyện gì bực bội thì nói cho tớ, tớ giúp cậu." Cậu đừng tự mình ra tay, không tốt cho kẻ khác đâu.

Đường Du ừ một tiếng.

Lăng Mâu lại vỗ vai cậu,nhìn thấy phòng mô phỏng đã được phục hồi các dữ liệu ban đầu, là người thứ hai tiến vào.

Kiếm thuật của cậu ta không biến thái giống Đường Du, nhưng đối phó trùng nhân cao cấp cũng không thành vấn đề, một đường giết sạch, khiến cho mọi người khiếp sợ không thôi, sau đó lại nghĩ đến cậu ta và Đường Du hình như rất thân quen, không khỏi bắt đầu hoài nghi có phải cậu ta cũng từ Cổ Duy Độ ra.

Tiết thể dục trôi qua lúc nào chẳng hay, không hề ngạc nhiên khi Du lại đạt hạng nhất, người của chiến đấu hệ đứng bên cạnh Đường Du, nên đem video tung lên trên mạng, ngay lập tứckhiến một đám người sửng sốt.

Dị năng đại lục lấy cường giả vi tôn, mọi người biết cậu còn tuổi còn trẻ đã thông qua được Cổ Duy Độ, bây hiện giờ lại thấy công kích sắc béncủa cậu, bỗng nhiên chỉ muốn quỳ liếm.

"Phắc, hèn chi được nam thần nhìn trúng!"

"Mọi người phát chậm nhìn thử, lúc cậu ấy giết trùng nhân vậy mà còn cười nha, tính cách quỷ súc này cách màn hình còn cảm nhận được, mém chút nữa là tôi quỳ rồi!"

"Tôi đã quỳ!"

"Cái gì mà quỷ súc, rõ ràng là yêu nghiệt nữ vương có được không! Não bổ hình ảnh cậu ấy lúc ở trên giường, bưng cái mũi ngã xuống đất không dậy nổi."

Video vừa phát, người phản chiến lại nhiều thêm. So sánh thi An Tiêu khá thê thảm, danh tiếng của gã bị hủy sau việc này, mà bởi vì Giang thiếu lại nhớ mãi không quên Đường Du, mỗi lần nhìn thấy gã đều thấy gai mắt, thỉnh thoảng còn chỉnh đốn gã một trận, đến nỗi khiến cho gã muốn tạm thời nghỉ học.

Cha mẹ An vốn là không biết việc làm gần đây của gã, sau đó cha An mới biết được, giận dữ nói:

"Mày coi mày đã làm cái gì!"

An Tiêu nín thinh, khi gã xem hết video làm rõ, càng nghĩ càng không cam lòng, suy nghĩ mượn tay fan hủy hoại Đường Du cũng càng ngày càng nhiều, thế nên mới đến thủ đô, ai biết được lại bị phát hiện.

"Cha nghĩ, không bằng mày cũng vào Cổ Duy Độ đi." Cha An nói.

Đây là việc sau khi ông cùng con trai lớn đoạn tuyệt vẫn nghĩ đến, con trai út được ông thương yêu từ nhỏ đến lớn, sau này đi ra được chắc chắn sẽ hiếu thảo với ông, đến lúc đó trở thành dị năng giả cấp thần, người khác đều phải kỉnh nể ông ba phần, chỉ tiếc vẫn luôn bị phản đối.

Quả nhiên mẹ An thốt lên:

"Đi Cổ Duy Độ làm gì? Nơi đó người làm sao có thể vào?!"

Cha An nói: "Lúc tên bất hiếu kia đi bà cũng đâu có phản đối?"

Mẹ An lắc đầu nguầy nguậy, bà sẽ không để cho con trai của mình đi đến nơi đó. An Tiêu nghe bên kia không biết đã cãi nhau bao nhiêu lần âm thầm cắt đứt cuộc gọi.

Lúc này đây, gã xem video vừa mới được tung ra, ánh mắt dần dần nóng lên, nghĩ thầm đây là kết quả rèn luyện từ Cổ Duy Độ à? Từ nhỏ đến lớn gã đều mạnh hơn thằng phế vật đó, nếu ngay cả tên phế vật đều có thể thông qua, gã cũng có thể, dù sao gã cũng chẳng muốn đi học, không bằng đi Cổ Duy Độ, chờ gã đi ra, xem ai còn dám xem thường gã!

Nghĩ thế rồi, gã liền nộp đơn xin nghỉ học, bắt đầu điên cuồng huấn luyện, chuẩn bị chờ khi Cổ Duy Độ mở thì đi vào.

Đường Du hoàn toàn không biết người nào đó vì cậu mà đưa ra quyết định vĩ đại, vẫn tiếp tục việc học của mình. Ân Triển chú ý mấy ngày, phát hiện không xảy ra chuyện gì, mới cảm thấy yên tâm. Hiện giờ Lăng Mâu thức tỉnh dị năng thuộc tính băng, Vân Hồng lại là thuộc tính thủy, tuy rằng Lăng Mâu ngẫu nhiên sẽ thoát tuyến, nhưng ở phương diện nhìn người vẫn khá tốt, có bọn họ ở bên cạnh tức phụ, chắc sẽ không có vấn đề gì.

Gần đây sinh viên năm tư tốt nghiệp có một trận đấu kết hợp, hắn muốn đến xem, thuận tiện chọn vài người, tạm thời không thể gặp tức phụ, trước khi rời khỏi cũng gọi thông báo trước với cậu, nói cho cậu biết chắc khi các cậu mở đại hội thể dục thể thao thì hắn có thể trở về.

Đường Du gật đầu nói đã biết, sau khi kết thúc trò chuyện bèn cùng Lăng Mâu đến nhà ăn, hỏi:

"Cho nên bọn họ không phải là không ra được, mà là đang bận hướng dẫn người mới?"

Lăng Mâu nói: "Ừa, hai người kia với nhóm dã đoàn cũng đã chuyển đến gia tộc của chúng ta, nói muốn cùng phó đoàn ra một lúc."

Đường Du ồ một tiếng, quét mắt nhìn sang, phát hiện Chu thiếu gia đang ở phía trước chờ bọn họ, mặt không đổi sắc hỏi:

"Muốn bị đánh?"

Chu thiếu gia đang học năm thứ ba, nhưng lại sợ vị sinh viên mới này muốn chết, run giọng nói:

"Cậu cậu cậu dù cậu có đánh chết tui, tui… tui cũng không bỏ cuộc!"

Đường Du không vui nheo mắt, Lăng Mâu thấy thế giữ cậu lại không cho ra tay, vén tay áo đập cho người ta một trận. Chu thiếu gia khóc thét bỏ chạy, mấy ngày sau gã lại đến chắn đường Đường Du, kết quả lại bị Lăng Mâu đập tiếp một trận chỉ đành khóc chạy đi. Tiếp đó vài lần vẫn kiên cường đến chắn đường bọn họ, dần dà Lăng Mâu thành thói quen cứ thấy gã là đập.

Một thời gian sau có một ngày cả hai tình cờ gặp nhau tại dãy phòng học, Chu thiếu gia vẻ mặt trắng bệch, run rẩy đi đường vòng. Lăng Mâu không để ý gã, cứ đi tiếp. Chu thiếu gia rất ngạc nhiên, mong chờ đi qua hỏi cậu ta có phải sau này sẽ không đánh mình nữa đúng không. Lăng Mâu liếc gã, đè cậu lại đập một trấn, Chu thiếu gia lại òa khóc bỏ chạy.

Quần chúng vây xem: "…"

Mày xem mày tiện hay không?

Từng ngày trôi qua, đã đến ngày học viện quân sự tổ chức đại hội thể dục thể thao, Đường Du vốn là không tính báo danh, nhưng thực lực của cậu quá mạnh, ủy ban thể thao tìm đủ mọi cách thuyết phục, ngay cả giáo viên hướng dẫn cũng đến, cậu đành đi báo danh, thuận tiện bị kéo đi phụ đạo cho học sinh lớp mình.

Lăng Mâu luôn đi theo cậu, chậm rãi đến sân vận động, kết quả lại không thấy bóng người, không khỏi bước lên nhìn thử. Lăng Mâu nhìn quanh quất:

"Bọn họ đâu?"

"Không biết…"

Đường Du mới nói được một nửa, trực giác nguy hiểm khiến cậu vô thức kéo Lăng Mâu né sang phía khác, bên tai vang lên tiếng răng rắc, trong phút chốc mặt đất phía sau đóng thành băng.

Hai người vội vã nhìn lên, thấy một vài bóng đen nhanh chóng lóe lên từ phòng dụng cụ, chỉ trong chớp mắt đã bao vây bọn họ, Đường Du cảm nhận được dao động năng lượng trên người bọn họ, biết tất cả đều là dị năng giả cao cấp trở lên. Cậu nhìn thấy mấy thi thể hình dáng quen thuộc nằm trong phòng dụng cụ, phát hiện là bạn học của cậu, nhìn người trước mặt:

"Bọn bây muốn làm gì?"

Mấy tên kia không trả lời, lập tức xông lên tấn công bọn họ.

Hai người vội vàng né tránh, đợt công kích này khiến trong lòng họ giật mình, những người này… Là muốn giết bọn họ.

49. Chương 48: Đại Lục Dị Năng 9

Không có ngoại lệ, tất cả bọn họ đều đi về tuyến bên kia.

Ở đại lục dị năng, dị năng giả số lượng thuộc ba giai đoạn thấp trung cao là nhiều nhất, từ hậu kỳ cao cấp bắt đầu giảm dần, dị năng giả cấp vương, hồn là ít nhất. Còn cấp thần… Đó là truyền thuyết, không cần xếp hạng, bởi vì nó quá là biến thái rồi.

Mười người hôm nay đến, hơn phân nửa là dị năng giả hậu kỳ cấp cao, trong đó còn có hai gã cấp vương —— nhiều người như vậy chỉ vì giải quyết hai tên dị năng giả trung cấp là Đường Du cùng Lăng Mâu, có thể thấy đối phương tốn công sức không nhỏ.

Một điểm tốt là, cao giai cùng đê giai chỉ chênh lệch ở mặt tốc độ, lực lượng, thể năng cùng phạm vi công kích, cũng không có uy áp, ngược lại Đường Du cùng Lăng Mâu cũng không cảm thấy khó chịu. Hai người ở trong quốc gia quy luật đã cùng nhau làm qua không biết bao nhiêu nhiệm vụ, sớm đã phối hợp ăn ý, chỉ cần một ánh mắt cũng hiểu nên hành động thế nào.

Đường Du nhanh chóng tránh đợt công kích, phát hiện tay áo bị cắt đứt, hô lên:

"Yểm hộ, bên trái."

Tiếng nói vừa dứt, hai người đồng thời thúc dục dị năng, nhưng không phải để tấn công, mà là để cho ngọn lửa đâm vào hàn băng, bên tai vang lên tiếng xì xì, hơi nước trong phút chốc không ngừng dâng lên, tầm mắt đột ngột bị che khuất. Gương mặt một vị dị năng giả vương cấp trong đó biến đổi:

"Chú ý cửa, không để cho họ xông ra! Nổi gió, nhanh!"

Trong lúc nói chuyện, trong đám người liên tiếp vang lên tiếng kêu rên, khi dị năng giả thuộc tính phong thổi tan sương mù, nhìn thấy hai tên đồng bạn ngã xuống đất không dậy nổi, hai vị thiếu niên kia mỗi người cầm một thanh kiếm, đứng tựa lưng vào nhau.

Trong lòng bọn họ lạnh run.

Khi họ xem tài liệu điều tra đã biết được tài kiếm thuật của hai người này, trong đó video của một người còn được lan truyền rầm rộ trên mạng, bộ dáng thích huyết khát máu đúng là khiến người rung động tâm can.

Tên cầm đầu lập tức ra lệnh: "Dùng dị năng, tốc chiến tốc thắng!"

Nói xong gã dẫn đầu xông về phía hai người, những người còn lại theo sau, đủ loại dị năng cùng kết hợp, ầm ầm lao đi, hoàn toàn che kín đường rút lui của họ. Lăng Mâu đột nhiên ngẩng đầu, nắm chặt tay Đường Du lùi về phía sau, trực tiếp nghênh đánh, khoảnh khắc tiếp theo,bóng dáng hai người nháy mắt bị năng lượng to lớn nhấn chìm, ngay cả mặt đất đều rung động.

Bất ngờ tới được quá nhanh, mọi người còn chưa phản ứng gì, quay mặt nhìn nhau.

"… … Chết rồi…?"

"Chắc chắn rồi, dù lợi hại cũng mới chỉ là giai đoạn trung cấp, làm thế nào có thể chống đỡ được một đòn này?"

"Ừm, chỉ có kiếm thuật mạnh cũng vô dụng, ở trước mặt cao thủ vẫn phải quỳ xuống, tao đã nói tụi bây không cần phải quá lo lắng."

Tên cầm đầu vẫn giữ im lặng, thần kinh luôn buộc chặt, nhìn chằm chằm vào trung tâm, chuẩn bị tùy lúc đánh thêm một đòn, nhưng khi ánh sáng tan hết, chỉ thấy một lô cốt hình tròn do băng tạo thành đứng ở nơi đó, vững vàng chặn đòn tấn công lúc nãy, vẻ mặt của gã có chút thay đổi.

"FML, làm sao có thể như vậy!" Những người khác cũng hoảng sợ.

Phải biết rằng, cao giai có ưu thế năng lượng hơn đê giai, bọn họ còn chưa bao giờ nghe đê giai có thể chống đỡ công kích của cao giai!

Tuy nhiên tình hình lúc này hoàn toàn không cho người ta thời gian suy nghĩ, bọn họ chưa kịp hiểu gì, đã thấy tường băng nhanh tan chảy, ngay sau đó ngọn lửa cực nóng xông đến. Đường Du nhìn bọn họ, chậm rãi bước về phía trước, ngọn lửa hừng hực nháy mắt bốc lên bốn phía, nóng đến nỗi không khí đều biến đổi.

Mọi người thầm hít vào.

Khai giảng cho đến nay, hai người họ cũng thỉnh thoảng tạo ra ngọn lửa và băng, có thể để mọi người biết là thuộc tính gì, nhưng tình huống chính thức dùng dị năng quyết đấu thì chưa bao giờ có, bởi vậy người

ngoài đều không hiểu lai lịch của bọn họ, bây giờ nhìn thấy, năng lực của bọn họ so với dị năng giả thông thường cao hơn rất nhiều, lẽ nào đây là điểm tốt từ trong Cổ duy độ ra?

Hai tên dị năng giả cấp vương liếc nhau, không nói lời này nào đồng loạt nghênh chiến. Lúc nãy họ sợ gây ra tiếng động quá lớn, không dám sử dụng toàn lực, nhưng bây giờ rõ ràng là không thể trì hoãn.

Đường Du cùng Lăng Mâu bị gia tăng áp lực, dù cho dị năng của bọn họ có mạnh thế nào, đối mặt với vị cường giả cao hơn một bậc vẫn có khó khăn, chưa kể xung quanh còn có các dị năng giả như hổ rình mồi khác.

Dị năng giả cấp vương chọn đúng thời cơ nhanh chóng tấn công, cuối cùng cũng tách hai người họ ra, bắt đầu chia ra công kích. Tấn công mạnh mẽ ngay lập tức phá hủy căn phòng thành một mớ hỗn loạn, ngay cả nóc nhà đều bị dị năng giả hệ phong đánh thủng nhiều lỗ.

Đường Du hiểu rõ bọn họ muốn dồn mình vào đường chết, e là dị năng giả cấp chẳng mấy chốc sẽ mở rộng phạm vi công kích… Tâm trí cậu chỉ vừa lóe lên, quả nhiên thấy gã cấp vương mặt trước ấn tay lên mặt đất, đây là dị năng hệ thổ, trong nháy mắt chỉ thấy những ngọn măng đá bén nhọn từ mặt đất đột ngột mọc lên, đâm về phía bọn họ.

Cậu nhảy lên thoát được, liếc thấy một bóng đen, lại nhanh chóng né tránh, nhưng vẫn chậm một chút, bất ngờ bị đao phong sắc bén mạnh mẽ quét qua bả vai, máu đột ngột tràn ra. Hai mắt đối phương sáng ngời, tiếp tục tấn công dữ dội, Đường Du trong lòng tức giận, lần này ngay cả dị năng cũng không dùng, xem những thứ này là giống nọc độc vương miện xà phun ra, sau khi tránh được lao đến người gần nhất ở trước mặt, dùng sức bẻ gãy tay của gã, sau đó chém mấy kiếm, cắt gã thành từng khúc.

"Anh hai!" Người cách đó không xa hai mắt đỏ sậm, điên cuồng nhào về phía cậu:

"Mẹ, tao liều mạng với mày!"

Dị năng giả cấp vương quát: "Đừng kích động!"

Đường Du quét mắt, sẵn sàng cắt gã luôn, lúc này lại đột nhiên phát hiện Lăng Mâu bị thương, mà một người đang muốn vọt đến phía sau, không nghĩ ngợi phóng tới đạp bay gã, dị năng giả đang đuổi theo cậu cũng đến cùng lúc, cậu chỉ cảm thấy một luồng khí nóng rát cuộn lại đây, lập tức xoay người, may mắn bảo vệ thân thể trong gang tấc, ngay sau đó bị lực lượng to lớn đánh bay, đập rầm vào tường.

Hai mắt Lăng Mâu co rụt lại: "Đường Đường!"

Đường Du ho khan, cảm giác máu trượt vào hốc mắt, cậu nhìn người đang lao tới, vẻ mặt nặng nề.

Dị năng giả cấp vương đang muốn đánh một kích trí mệnh, đột nhiên nhìn thấy ngọn lửa lan tràn, diện tích càng lúc càng lớn, bọn họ vội vã lùi về phía sau, nhìn lửa không ngừng bủa vây, một người trong đó rốt cục không nhịn được lẩm bẩm:

"Hình như cậu ấy tiến cấp …"

Lời còn chưa dứt, ngọn lửa to lớn bỗng nhiên lắng lại, Đường Du cầm kiếm đứng lên, liếm vết máu trên môi, lệ khí quanh thân nhìn còn đáng sợ hơn trong video.

Trong lòng mọi người run rẩy.

Lúc này Ân Triển vẫn còn đang quan sát một số học viện quân sự liên kết tổ chức các trận đấu đối kháng, trước mắt trận đấu còn lại ba ngày, sau ba ngày, hắn xác định danh sách với nhà trường xong thì có thể trở về thủ đô, khi đó học viện của Đường Du chắc đang tổ chức đại hội thể dục thể thao, chờ tức phụ tham gia trận đấu xong, hắn có thể mang người về nhà rồi.

Giám khảo lần này còn có các tướng lãnh khác, lúc này là thời gian ăn tối, Ân Triển vui vẻ cùng bọn họ ngồi chung một bàn, vừa ăn vừa nói chuyện. Phó tướng ở bên cạnh nhận điện thoại, ánh mắt chợt thay đổi, vội vã đi đến bên tai hắn thì thầm mấy câu.

Ân Triển trong lòng căng thẳng, phản ứng đầu tiên là quét mắt nhìn mấy người chung bàn, sau đó mới đứng lên, cáo từ rời đi.

Thiếu tướng từng cùng hắn đánh trận hỏi: “Chuyện gì thế?”

“Có việc cần xử lý.”

Ân Triển trả lời qua loa, cùng phó tướng rời đi. Những người còn lại ngạc nhiên, nhưng cũng không nghĩ nhiều, một lát sau mới lục tục nhận được tin tức, một trung tướng mở cuộc gọi video, trầm giọng hỏi:

“Xảy ra chuyện gì, nói cho rõ ràng! Đối phương là ai?”

“Bây giờ vẫn chưa biết.”Người bên kia nói:

“Chỉ biết có mười người ra tay, tám người cấp cao, hai người cấp vương, quân đội và trường học đang điều tra bọn họ đi vào bằng cách nào.”

Trung tướng vội vàng hỏi: “Hai đứa nhóc kia đâu? Bọn họ có sao không?”

Bên kia người nói: “Đều bị thương nhẹ, không sao.”

Mọi người trong phòng thở phào, ngay sau đó trung tướng giận dữ nói:

“Phản rồi! Có bắt được mấy gã đó không?”

“Không cần bắt, mười người chết bảy, còn sống sót đều bị thương nặng, nếu không phải học viện phát hiện kịp thời, có lẽ bọn họ cũng sẽ bị cắt thành từng khúc.”

Người bên kia do dự hỏi:

“Hình chụp hiện tràng máu me lắm, ngài đang ăn cơm à? Muốn coi không?”

Trung tướng tiêu hóa một chút, hỏi:

“Ý anh là hai đứa nhóc trung cấp, liên thủ làm thịt bảy người của đối phương?”

“Đúng vậy trung tướng.”

Mọi người: “…”

Tối 6h30, còi xe cảnh sát vang vọng trung ương học viện quân sự.

Ngoài sân động giăng dây phong tỏa, nhiều sinh viên chen chúc ở bên ngoài, duỗi cổ nhìn vào bên trong, chỉ thấy hiện trường bị lửa thiêu đốt một phần, vẫn đang âm ỉ, một phần khác thì bị đóng băng, tản ra hơi lạnh.

Đường Du cùng Lăng Mâu ngồi trên bậc thang, vẻ mặt đều lạnh lùng, trong đó Lăng Mâu vẫn tốt hơn chút, nhìn Đường Du ở bên cạnh, xoa xoa đầu thuận mao cho cậu. Mấy vị giáo viên và cảnh sắc căng thẳng bảo vệ họ, nhìn thấy xe cứu thương cuối cùng cũng đến, nhanh chóng đưa hai người đi.

Tin tức đã sớm lan tràn trên mạng, tất cả mọi người biết thiếu tướng phu nhân gặp chuyện, vừa bắt đầu là xích mích đánh nhau, giết người, chẳng bao lâu chủ topic lại phát tin:

“Tin tức mới nhất, nghe nói người đến là thành viên bên ngoài, đều là dị năng giảcao cấp, cố tình đến sân vận động ngăn chặn bọn họ, còn đánh bị thương vài học sinh.”

“Đây là bắt cóc hay là ám sát?”

“Tui cảm thấy ám sát khả năng lớn hơn?”

“Móa nó, dám đụng đến hai người bọn họ, muốn chết à!”

“Đúng là chết… thấp nén.”

Mọi người đã sớm cho rằng Lăng Mâu cũng ra từCổ Duy Độ, chủ đề liên quan đến học viện hạng nhất và hai thiếu niên kia, trong một thời gian ngắn đã trở thành đề tài nóng, ngay sau đó có sinh viên học viện quân sự trung ương lên tiếng:

“Tôi và các giáo viên là những người đầu tiên nghe thấy tiếng động, đây là ảnh chụp lúc đó, bởi vì rất máu me, tôi che hết những thứ không cần thiết, thực ra trên mặt đất có rất nhiều mảnh thi thể, mọi người tự trải nghiệm đi, chân tôi đến giờ vẫn mềm nhũn.”

Mọi người vội vàng mở ra xem, chỉ thấy hai người kia cầm kiếm, cả người toàn là máu đi ra ngoài, mặt đất bị đổ nát thê thảm, đằng sau là căn phòng bị băng lửa hai tầng quấn lấy, toàn bộ hình ảnh giống như poster phim, uy nghiêm hùng tráng.

“Ôi trời ơi cứu mạng, tui thậm chí còn cảm nhận được sát khí!”

“Tui cũng vậy, những người đó đến cùng luẩn quẩn trong lòng thế nào mà lại muốn đi giết bọn họ?”

“Sát thủ chỉ là công cụ, quan trọng đứng phía sau là ai, nam thần biết lão bà đã xảy ra chuyện không?”

“Chắc chắn biết!”

Bình luận càng ngày càng nhiều, đủ loại suy đoán nổ ra, các cơ quan chính phủ cũng liên tục lên tiếng, hứa sẽnhanh chóng thông báo kết quả điều tra.

Lúc này hai nhân vật chính của sự việc đã được đưa tới bệnh viện, bọn họ đều bị thương, nhưng không nặng lắm, sau khi xử lý vế thương xong thì đến phòng bệnh đôi.

Người của quân đội, học viện và cảnh sát người vẫn luôn đi theo bọn họ, nhìn họ trong tình trạng này, người quân đội lên tiếng trước, ngập ngừng hỏi:

“Đói bụng chứ? Có muốn ăn chút gì không?”

Lăng Mâu gật đầu: “Tôi muốn ăn sườn ram mặn, canh củ sen, cà-ri bò, dưa leo trộn chua ngọt, ba tô cơm. “

Cậu ta dừng một chút: “À, thêm canh nấm hương anh đào.”

Mọi người: “…”

Được nha, khẩu vị tốt vô cùng, hoàn toàn nhìn không ra vừa mới giết người xong.

Bọn họ nhìn về Đường Du: “Còn cần gì nữa không?”

Đường Du nghĩ: ” Thêm một dĩa rau salat trộn, cho nhiều mayonnaise.”

Mọi người: “… Được.”

Hai người rốt cuộc đã trải qua những gì ở trong cổ duy độ!

Bọn họ tách ra hai người đi mua cơm, còn lại nhìn nhau, người của quân đội bắt đầu hỏi họ những gì đã xảy ra, khi nghe Lăng Mâu kể lại, hỏi:

“Bọn họ không nói gì khác?”

Lăng Mâu ừ một tiếng.

Bọn họ không hỏi thêm nữa, trong phòng đột nhiên im lặng, lúc này đột nhiên máy liên lạc vang lên, Đường Du nhìn màn hình hiển thị, ấn nhận cuộc gọi, thấy hình ảnh của ca cậu nhanh chóng xuất hiện trong không trung, tâm tình đột nhiên cảm thấy tốt hơn.

Ân Triển ngay lập tức phát hiện trên vai cậu quấn băng vài, hỏi: “Ngươi sao rồi?”

Đường Du nói: “Không có việc gì, vết thương nhỏ.”

Ân Triển quan sát một vòng, thấy sắc mặt của cậu vẫn ổn, lúc này mới cảm thấy yên tâm.

Lúc hắn đến trời đã tối đen, Đường Du vừa định nghỉ ngơi, nhìn thấy hắn hơi ngạc nhiên, chạy vội đến. Ân Triển không dám dùng sức ôm cậu, chỉ ôm một cái rồi buông ra, kéo cậu trở về giường, ôm người vào lòng dỗ cậu ngủ, sau một lúc thấy cậu đã ngủ say, mới xuống giường đi ra ngoài.

Phó tướng chấp hành mệnh lệnh của hắn đi dò hỏi tiến độ, lúc này đem mọi chuyện từ đầu đến cuối nói cho hắn, lần này tới đều là những gương mặt mới, bởi vì bị thương nặng hôn mê, tạm thời vẫn không thể hỏi gì,

nhưng một vị dị năng giả cấp vương trong đó trên người có ấn ký gia huy của Liễu gia, mà Liễu gia và Chu gia luôn quan hệ rất tốt, hai vị thiếu gia cũng là thanh mai trúc mã, quan hệ rất thân thiết.

Ân Triển hỏi: "Tên nhãi Chu gia này hình như hay bị Lăng Mâu đánh?"

Phó tướng lên tiếng trả lời, nhìn hắn: "Ý thiếu tướng là?"

"Ta hỏi đại thôi mà." Ân Triển nói.

Việc này nhìn qua có vẻ là Liễu thiếu gia vì muốn xả giận cho Chu thiếu gia mà làm, nhưng cũng có thể là người khác cố ý muốn họ nghĩ vậy, muốn hắn nghĩ người ra tay là Chu gia. Hắn bảo phó tướng trở về nghỉ ngơi, mình thì trở về phòng bệnh.

Đường Du sáng hôm sau đã bị đánh thức bởi những tiếng ồn ào, không khỏi mở mắt ra, thấy ca vẫn ôm cậu, theo thói quen chui vào trong ngực của hắn cọ cọ, mơ hồ hỏi:

"Chuyện gì thế?"

Ân Triển thấp giọng nói: "Không có gì, ngươi ngủ đi."

Đường Du vựng hồ hai phút, ngẩng đầu: "Ưm?"

Ân Triển hôn cậu một cái: "Ngủ đi."

Đường Du vẫn cảm thấy có việc gì đó, bò dậy. Ân Triển hết cách, kéo cậu trở về, nói cho cậu biết sát thủ ngày hôm qua đã bị người diệt khẩu. Đường Du sửng sốt:

"Chết hết? Không phải cảnh sát và quân đội luôn canh gác à?"

Ân Triển nói: "Dung dịch tiêm bị đánh tráo, bên trong có độc."

Đường Du hỏi: "Làm sao bây giờ?"

Ân Triển nói: "Để ta lo."

Đường Du yên tâm, lại chui vào trong ngực của hắn. Ân Triển cười cười, ôm cậu vuốt ve. Lăng Mâu ở bên cạnh liếc nhìn, cảm thấy quan hệ của hai người họ còn tốt hơn trước rất nhiều, mặc dù trước đó đã kết hôn, nhưng về cơ bản cũng không thấy bọn họ hành động quá thân mật,còn bây giờ thì lúc nào cũng sẵn sàng phát sáng chói mù mắt.

Ân Triển phát hiện tầm mắt của cậu ta, hỏi: "Giường không nhỏ à?"

Ngụ ý là, ngươi đổi sang phòng bệnh đơn đi, giường sẽ rộng rãi hơn, nhưng Lăng Mâu vốn chẳng biết tự giác là gì, nói: "Không nhỏ."

"..."

Ân Triển mỉm cười trả lời, dụ tức phụ đổi phòng bệnh còn hơn. Đường Du cảm thấy không hay lắm, nghĩ bụng cũng không thể bỏ lại mình Lăng Mâu, vẫn là ở chung tốt hơn. Ân Triển thâm sâu nhướng mày:

"Ngươi chắc chứ?"

Đường Du mặt không đổi sắc nhìn hắn, áp chế dự cảm nào đó không tốt lắm, nói chắc chắn rồi, kết quả đêm đó liền bị ca cậu mò đến suýt rên rỉ ra tiếng, móng vuốt run rẩy vội vã muốn đi qua ngủ với Lăng Mâu.

Ân Triển ấn cậu lại, cắn vành tai cậu thấp giọng cười nói: "Cứng thế này rồi, ngươi muốn qua đó cách nào?"

Đường Du hai má ửng đỏ lên, phát hiện ca lại muốn sờ cậu, không nhịn được vùng vẫy. Lăng Mâu ngủ không sâu, nghe có tiếng động thì ngồi dậy, nhìn họ trong bóng tối:

"Hai người làm sao vậy?"

Ân Triển cười nói: "Không có việc gì, cậu ấy mơ thấy ác mộng."

Lăng Mâu a một tiếng, nằm xuống tiếp tục ngủ.

Đường Du: "..."

Sáng sớm hôm sau Đường Du thức thời cùng ca cậu chuyển đi, tuy rằng thế này càng dễ dàng cho ca đùa giỡn cậu hơn, nhưng ít nhất không phải lo lắng bị người khác nghe thấy. Ân Triển hài lòng, xoa xoa đầu cậu. Đường Du duỗi móng vuốt đẩy tay hắn ra, đang định nhắc nhở hắn một câu mình đang bị thương, thì nghe tiếng gõ cửa, cậu lên tiếng mời vào.

Người tới là Chu thiếu gia va Chu gia quản gia, người trước nhìn thấy Ân Triển, hai mắt sáng ngời, chưa kịp chào hỏi đã thấy Đường Du nhìn mình chằm chằm, lập tức sợ hãi, trốn sau lưng quản gia:

"Tui đến thăm… thăm cậu, cậu không sao chứ?"

Đường Du gật đầu: "Cậu đi được rồi."

Chu thiếu gia vô cùngtủi thân, đến phòng kế bên tìm Lăng Mâu, sau đó lại bị đánh, khóc chạy trở về. Quản gia kiên nhẫn an ủi thiếu gia như đóa hoa của bọn họ, lễ phép xã giao với Ân Triển vài câu, đứng dậy tạm biệt. Ân Triển tiễn người ra ngoài cửa,trở về cùng tức phụ, Lăng Mâu và Vân Hồng đến thăm bệnh chơi bài cả ngày, dán một đống giấy lên mặt bọn họ, sau đó cùng bọn họ dùng cơm tối, rồi đến Chu gia một lúc, khi trở về đã vào đêm.

Đường Du đang buồn chán xem ti vi, hỏi: "Ca tra được việc do ai làm?"

"Vẫn chưa." Ân Triển dựa vào đầu giường, kéo cậu vào lòng:

"Nhưng chắc sẽ nhanh thôi."

Đường Du hỏi: "Ca biết là ai à?"

Ân Triển tạm dừng một lát, nói với Đường Du nguyên chủ của khối thân thể này bởi vì đắc tội kẻ quyền thế, cha hắn không có cách khác mới phải vứt hắn vào Cổ Duy độ, giờ hắn đã ra, những người đó chắc chắn sẽ lo lắng. Tuy rằng hắn chỉ ra rằngtừ nay về sau nước giếng không phạm nước sông, nhưng bọn vẫn nghi ngờ, quan trọng nhất là người dự tuyển nguyên soái không chỉ có một người.

Đường Du hiểu rõ: "Cho nên bọn họ muốn ca và Chu gia đánh nhau?"

Ân Triển gật đầu: "Hơn nữa bọn họ càng sợ một ngày nào đó ta sẽ càng mạnh hơn."

Đường Du nhịn không được hỏi bao gồm những ai, phát hiện các thế lực gia tộc liên quan phức tạp, dẫn đầu là Hàn gia, chiếm một phần ba vị trí cao tầng, cậu hỏi:

"Nhưng chúng ta không có chứng cớ, phải làm sao?"

Ân Triển nheo lại mắt: "Ta sẽ có."

Đường Du thấy thế biết hắn lại muốn thiết kế người khác, vô thức vuốt ve gương mặt của hắn, ngay sau đó mới nhận ra mình đã làm gì, thấy hắn mỉm cười nhìn mình, lập tức lủi ra phía sau, rồi không ngoài ý muốn bị đè trên giường, bị trêu chọc đến cả người mềm nhũn, nếu không phải trên người còn bị thương, Đường Du cảm thấy chắc chắn sẽ bị ăn tươi.

Cuộc sống như thường lệ, từ hôm đó Ân Triển chỉ tập trung chăm sóc tức phụ, thỉnh thoảng đến quân đội một chuyến, rồi cũng nhanh chóng trở về, nửa tháng trôi qua nhanh chóng, Đường Du cùng Lăng Mâu dần dần khỏi hẳn, làm xuất viện thủ tục. Chuyện lúc ấy là bọn họ phòng vệ chính đáng, sẽ không bị truy cứu trách nhiệm hình sự, nên trở về học viện.

Ân Triển trở về quân đội tiếp tục công việc, bình tĩnh giống như không còn nhớ gì đến chuyện đã xảy ra, nhưng tin tức trên mạng đã bị áp chế, chỉ còn người của học viện quan tâm tiến triển, dù sao sự việc xảy ra ngay tại bên cạnh bọn họ, nhưng mà chẳng bao lâu bọn họ cũng không còn tinh thần để ý nữa, bởi vì rạng sáng hôm nay tin tức từ biên giới truyền về, trùng người nhân đột nhiên mạnh mẽ tấn công nhân loại, đến lúc hừng đông, đối phương đã đánh ngã một thành phố.

Cả nước tức giận, hy vọng Cố thiếu lại đánh cho bọn họ một trận, tốt nhất đánh đến khi bọn họ kêu cha gọi mẹ.

Quân đội cấp cao cũng muốn cho Ân Triển cùng đi với thiếu tướng lần trước, hai người không ý kiến, dưới sự chờ đợi của toàn dân dẫn quân đến tiền tuyến, nhanh chóng cùng đối phương đánh nhau, chiến sự giằng

co. Tất cả mọi người đều cảm thấy đối phương sẽ bị đánh thê thảm, nhưng sự thật ngược lại, bên thua lại là Cố Ngạn.

Hai người không có cách nào, đành lui về phòng thủ, ba ngày sau lại tiếp tục giao chiến, vẫn thất bại như cũ, đành tiếp tục lui lại, hai ngày trôi qua, hai người thương lượng kế hoạch chủ động tấn công, kết quả không chỉ một vị thiếu tướng khác bị thương nặng hôn mê, còn bị đối phương gậy ông đập lưng ông, bao vây chặt chẽ.

Mọi người nhìn tin tức từ tiền tuyến, cảm thấy mê mang, tiếp sau đó không ngừng chửi mắng.

"Chuyện gì xảy ra? Tụi bây có biết đánh giặc hay không! Không biết thì nhanh chóng trờ về, đừng làm mất mặt!"

"Lúc vừa bắt đầu tôi còn cho rằng thắng bại là chuyện thường tình của binh gia, nhưng bọn Cố Ngạn cũng thất bại thì không cách nào tin được? Sắp xếp chiến thuật gì thế này? Lẽ nào những thần thoại lúc trước đều là thêu dệt nên?"

"Tôi đã nói một tên nhị thế tổ làm sao mà chỉ nháy mắt trở thành chiến thần được, nhất định là quân đội thấy hắn từ trong Cổ Duy Độ ra, cố ý bảo người thay hắn bày mưu kế nâng hắn lên cao."

"Tôi cảm thấy không thể đoán mò, còn phải xem xét."

"Còn xem xét cái gì, quân đội bây giờ đều bị bao vây, trùng nhân rất hung ác, lần này phải chết bao nhiêu người đây, ni mã, tội đồ của nhân loại!"

Đường Du cũng đang xem tin tức, vô cùng muốn đi tiền tuyến giúp ca cậu, nhưng cha Cố đến, lấy danh nghĩ thăm người thân dẫn cậu và Lăng Mâu đi ra ngoài ăn cơm, sau đó ngồi xe chạy đến khu nhà của Chu gia. Đường Du ở trước mặt ông tính tình sẽ thu liễm lại, hỏi:

"Vậy là sao?"

Cố phụ nói: "Ở trong này vài ngày."

Đường Du hoài nghi nhìn ông: "Có phải cha biết gì đó?"

Cha Cố thở dài: "Cha không biết, nhưng cha tin tưởng con cha."

Đường Du im lặng, đành tạm thời nhẫn nhịn.

Lúc này quân đội đang mở cuộc họp, thảo luận có nên tăng viện hay không.

Hàn gia nói: "Phải tăng viện, hơn nữa phải nhanh, nếu quá trễ, bọn họ đừng mong trở về!"

Chu gia mỉm cười: "Bọn họ vốn không có báo cáo, tăng viện cái gì?"

"Đó là bọn họ tự cao! Nguyên soái, tôi tự nguyện xin đi giết giặc!"

Nguyên soái khẽ nhíu mày, cũng hiểu được nên tăng viện, nhưng còn chưa lên tiếng, chỉ thấy tiền phương gửi một yêu cầu gọi video, vội vàng bảo người tiếp nhận, gương mặt Ân Triển xuất hiện, ngoài ra trên mặt đất phía trước hắn còn đang đè vài người, đều là cấp bậc đại tá, đều có người của hai quân đội, trong đó còn có một vị phó tướng của thiếu tướng khác.

"Video này là phát trực tiếp cả nước, ta cho người chiếm kênh tin tức, bởi vì ta có một việc quan trọng cần công bố. "

Ân Triển chậm rãi nói:

"Ta vốn cho rằng người nào đó ở cấp cao nhìn ta không vừa mắt, sẽ ở trên đường âm thầm ra tay với ta, nhưng ta nghĩ sai, sự thật càng khiến người ta bàng hoàng khiếp sợ, người nào đó lại âm thầm cấu kết với trùng nhân, muốn hy sinh mạng sống của đồng bào."

Vừa nói hết câu, tất cả mọi người hít ngược một hơi.

Ân Triển nói: "Đưa chứng cớ cho bọn họ."

Phó tướng vâng lệnh, đưa ra toàn bộ chứng cứ bọn họ thu thập được, mọi người nhìn kỹ, phát hiện có video, máy thu âm đầy đủ mọi thứ, không thể là gian lận, chỉ nghe phó tướng tức giận nói:

"Chính là đám nồng cốt này, báo kế hoạch của chúng tôi cho trùng nhân, vì muốn giết chết chúng tôi!"

Ân Triển xua tay ngắt lời gã, đứng lên:

"Bằng chứng như núi, giết hết cho ta, tất cả hậu quả ta sẽ gánh vác, niêm phong tất cả các bằng chứng, nếu chúng ta có thể sống sót trở về, giao cho toà án quân sự xử lý. " Hắn nhìn màn hình.

"Trước khi điều tra kỹ lưỡng đám sâu nhọt của quân đội, ta không chấp nhận bất kỳ quân tiếp viện nào, ta sẽ dẫn binh phá vòng vây, nếu như bất hạnh hy sinh, hy vọng quân đội coi đây là lời cảnh báo, cứ vậy đi."

Video đến đây hoàn toàn kết thúc, mọi người vẫn ngồi đơ ở đó, không có phản ứng gì, một lát sau mới bắt đầu bùng nổ, ồn ào ăn năn xin lỗi, đồng thời cầu nguyện bọn họ an toàn thoát ra.

Ân Triển chỉ nói đùa thôi, trận chiến này hắn không hoàn toàn nắm chắc, sẽ rất khó khăn, nhưng quân đội không biết, đồng loạt tái mét, Nguyên soái đang định phái người thân tín tăng viện, chỉ thấy một thiếu tướng đột ngột đẩy cửa ra:

"Nguyên soái, cổ duy độ dò ra được có ánh sáng, có… có mấy chục luồng!"

Mọi người kinh ngạc: "Thiệt không đó?"

Thiếu tướng nói: "Thật sự! Không hề sai!"

Giờ phút này Nguyên soái đâu có tâm trạng để ý việc đó, chỉ qua loa ừ một tiếng: "Sai người dò tìm."

"Dò tìm rồi, phương hướng là tiền tuyến." thiếu tướng run giọng nói: "Không có ngoại lệ, tất cả bọn họ đều đến bên kia tiền tuyến!"

50. Chương 49: Đại Lục Dị Năng 10

Hu hu hu, đội trưởng!

Sau khi Ân Triển tắt máy thì lập tức ra hiệu bảo sĩ quan phụ tá kéo người ra ngoài hành hình trước mặt toàn quân, bản thân hắn cũng vội vàng đi theo.

Miệng những người kia đều bị bịt kín, không thể nói được tiếng nào, chỉ có thể liên tục lắc đầu, có người còn hung dữ trừng hắn, dường như muốn nói với hắn rằng làm thế này không hợp pháp, nhưng Ân Triển không quan tâm điều này, bình tĩnh đi ra cửa.

Hai đội quân đã tập hợp đông đủ, bọn lính sớm đã biết là chuyện gì xảy ra, lúc này đang nhìn chằm chằm những tên kia đầy căm giận, chỉ hận không thể băm nát bọn họ ra. Ân Triển đứng ở vị trí đầu tiên, ra lệnh cho phó tướng ấn bọn họ quỳ trên mặt đất, nói:

" Phản bội đồng bào, tội không thể tha thứ, giết, tế bái những anh em đã hy sinh!"

Nhóm lính hai mắt đỏ bừng, vung tay hô to: "Giết! Giết! Giết!"

Tiếng nói vừa dứt, bỗng thấy một khối cầu khổng lồ từ trên trời bay xuống, rơi thẳng trên mặt đất trống ở ngay trước mặt Ân Triển, khối cầu mang nhiều màu sắc khác nhau, vô cùng chói mắt. Phó tướng hoảng sợ, vội vàng chạy đến bên cạnh thiếu tướng, rút súng chĩa vào bọn họ. Ân Triển trong lòng khẽ động, đè lại tay gã. Phó tướng do dự:

"Thiếu tướng…"

Ân Triển cười ngắt lời: "Không sao đâu."

Phó tướng không hiểu ra sao, lại nhìn qua, đội bảo vệ Ân Triển vẻ mặt thận trọng, chỉ thấy sau khi ánh sáng nhanh chóng tan đi, lập tức một trận ồn ào truyền đến, trộn lẫn với một số tiếng mắng chửi.

"FML sắp bị tụi bây đè chết rồi, lăn qua một bên cho ông!"

"Mày tưởng tao muốn đè mày hả, tao cũng đang bị đè có được hay không! Muốn trách thì trách quy luật kìa, ai bảo nó nhồi chúng ta thành quả cầu chứ!"

Một người khác nói: "Ây dô hay chưa kìa, mới vừa thoát ra đã dám trách mắng quy luật, lúc trước là ai làm thơ cầu xin nó sm mình nha?"

"… Tao không có nói thế!"

"Dù sao ý nghĩa cũng giống vậy, có cần tụi tao tác thành cho mày không?"

"Ni mã, đã nói ra ngoài cũng phải tương thân tương ái mà ——!"

Trong đám người lại vang lên một tiếng cười to, xấc xược không thôi:

"Phắc, hóa ra tao là dị năng giả cấp vương ha ha ha ha! Đều quỳ xuống gọi ông là đại ca đi! Nhanh lên! Ai không quỳ tao chà đạp đó!"

"Cút đi, ai thèm quan tâm mày!"

"Được nha, để ca ca đến thương cưng!"

"Đừng có ồn, đây là đâu? Đội trưởng đâu? Mau chóng đi tìm đội trưởng thôi!"

Ân Triển cười tủm tỉm: "Đội trưởng ở đây này."

Mọi người bỗng nhiên yên tĩnh, ngay sau đó đồng loạt quay đầu, lập tức nhìn thấy gương mặt mang nụ cười quen thuộc của Ân Triển, há há miệng, lập tức bổ nhào qua:

"Đội trưởng oa oa oa!"

"Đội trưởng, chúng tôi nhớ anh muốn chết a a a!"

"Hu hu hu, tao muốn khóc quá!"

"Mẹ nó đội trưởng anh đã là thiếu tướng rồi, khí phách ghê!"

Phó tướng cùng đội vệ sĩ thấy bọn họ đều quen biết nhau, thì không nhúc nhích nữa, tò mò không biết bọn họ chui ra từ đâu. Phó tướng biết nhiều hơn, mơ hồ đoán ra một khả năng, khiếp sợ không thôi.

"Được rồi, đi qua một bên trước đã."

Ân Triển cười đẩy bọn họ ra, hành hình mấy tên phản bội, ra lệnh đám binh lính đang ngẩn người giải tán, dẫn nhóm người mới tới đến phòng sách. Hắn để ý tới trong nhóm ngoại trừ mấy gã nồng cốt của dã đoàn ra còn có vài gương mặt lạ lẫm, nhìn các thành viên nhà mình:

"Kể xem trải qua những gì rồi."

"Là vậy nè…" Đội viên từ tốn kể.

Liên quan đến điểm số làm thơ,dưới sự giúp đỡ của đội trưởng bọn họ kiếm được mấy chục điểm rồi, mấy tháng này bèn lập chí tự cường, nhanh chóng kiếm đủ một trăm điểm, cho nên bắt đầu cuộc huấn luyện ma quỷ không có nhân tính.

"Lúc trước hai vị giáo viên từng quan sát anh và Đường Đường quyết đấu với hoàng kim thú, nên vẫn luôn dựa theo yêu cầu đó mà huấn luyện chúng tôi, sau khi chúng tôi đủ điểm rồi, bắt đầu liên tục không ngừng vào đó tìm ngược, thê thảm khủng khiếp luôn." Đội viên đáng thương nói.

Sau đó họ dần dần tiến bộ, Lăng Mâu được đội trưởng dạy dỗ lâu nhất,là người đầu tiên chiến thắng hoàng kim thú, bọn họ vây xem cậu ta quyết đấu, đều tiếp thu được không ít kinh nghiệm, dần dần tìm được bí quyết, nên đều liên tiếp thông qua.

Hai vị giáo viên và Thạch phó đoàn đều đã đánh xong hoàng kim thú, nhưng người trước bởi vì đoạn thời gian gần đây luôn làm huấn luyện, làm quỷ súc riết rồi đâm nghiện, chưa đã muốn làm thêm mấy ngày. Thạch phó đoàn thì muốn chọn người kế nhiệm phó đoàn, cần thêm thời gian bàn giao. Đội trưởng dã đoàn thì đến giờ vẫn chưa góp đủ một trăm điểm, mỗi ngày đều nhăn nhó đau khổ làm thơ, nhân tiện mỗi ngày còn lượn khắp nơi xem có chuyện gì tốt để làm không, Từ phó đoàn thì đã sớm làm thơ đủ điểm, nhưng vẫn kiên nhẫn chờ gã.

Thật ra mọi người đã hẹn đến năm mới cùng nhau đi ra, làm một bàn cơm đoàn tụ, kết quả Lăng Mâu lại lạc đàn, có một lần dẫn người mới vào rừng kiếm điểm, lúc đánh quái dùng sức hơi quá, nháy mắt phi thăng trước mặt người mới luôn, làm bọn họ không biết nói gì hết.

Ân Triển hỏi: "Vậy sao mấy người đi ra luôn?"

Đội viên nói: "Bởi vì gần đây phó đoàn nằm mơ liên tục."

Ân Triển nhướng mày: "Hở?"

Đội viên nói:

"Gã mơ thấy một người toàn thân vàng óng ánh nắm tay gã ca hát, toàn là mấy bài đội trưởng lúc trước từng hát qua đó, còn hát nguyên cả đêm, mãi đến trời gần sáng mới bảo phó đoàn cho người ra ngoài tìm anh."

Ân Triển: "…"

Đội viên nói: "Việc này xảy ra liên tiếp ba bốn ngày, phó đoàn bị tên ấy hát cho hoảng hốt, cảm thấy có vấn đề, nên bảo chúng ta vô rừng xoát điểm, chắc chắn có thể đồng thời đi ra, sau đó bị quy luật vo thành cầu ném ra ngoài, gần đây đội trưởng có xảy ra việc gì không? Sao mới nãy lại giết người thế?"

Ân Triển nghĩ bụng quy luật thật có tình nghĩa, nếu không phải nóng lòng việc của tức phụ, lúc trước hẳn là nên tâm sự nhiều hơn, không biết sau này còn cơ hội vào đó chơi một lần không. Hắn nén suy nghĩ này xuống, kể sơ tình huống trước mắt cho bọn họ nghe.

Đội viên đều sợ hãi: "Má nó, dám tính kế anh tức là tính kế chúng tôi! Bọn họ còn dám ám sát phu nhân, muốn chết nha!"

"Ni mã, ra ngoài liều mạng với bọn họ! Cùng lắm thì chúng ta tự xây một quốc gia, ai ham làm thiếu tướng cho chúng chứ!"

"Đúng, bọn họ làm chúng ta khó chịu, chúng ta cho cả nhà bọn họ cùng khó chịu!Lên, chúng ta phá vòng vây trước, rồi sau đó giết bọn họ!"

"Ừ, băm thành cám!"

Phó tướng trung thành tận tụy đứng canh giữ ngoài cửa, mặc dù không nghe đoạn đối thoại lúc nãy, nhưng mấy tiếng gầm giận dữ này lại nghe rất rõ ràng, mồ hôi lạnh không ngừng tuôn xuống, vì sao người trong đó ra đều hung ác như thế? Bên trong đến cùng là như thế nào?

Ân Triển áp chế lửa giận của đội viên, hỏi một câu thắc mắc từ nãy giờ, chỉ vào hai người trong đó: "Đây là cái quỷ gì?"

Hai người giơ thỏ tai dài lông xám tròn vo trong lòng lên:

"Đường Đường thích chúng nó lắm, nên tụi này nghĩ thử xem có mang nó ra được không, ai dè là được nha, đây là một con cái một con đực, có thể sanh ra một tổ nha!"

"Ừm, chúng ta đã hẹn rồi, nếu lần này thành công, lần sau bọn họ trở ra cũng sẽ mang theo một cặp, tin chắc không bao lâu sẽ nhiều lên."

Ân Triển vô cùng hài lòng, lại nói vài chuyện khác, thế mới biết hai gương mặt mới kia là thành viên trong gia tộc của hai vị giáo viên, mấy tháng nay mọi người đều sống chung một chỗ, tình cảm rất sâu, cũng đã hẹn ở trong là liên minh, sau khi ra vẫn là liên minh. Hắn gật đầu, mở bản đồra nói sơ qua kế hoạch, cuối cùng bảo bọn hắn họ đi nghỉ ngơi trước, nửa đêm sẽ hành động.

"Được!"

Đội viên đã lâu không cùng hắn kề vai chiến đấu, đều cảm thấy nhiệt huyết sôi trào, hào hứng lao qua ôm đùi, xong đâu đó mới đi ra ngoài. Cùng lúc đó phó tướng gõ cửa, im lặng nhìn bọn họ đi ra ngoài, vào cửa nói:

"Thiếu tướng, quân bộ thỉnh cầu trò chuyện."

"Rầm!"

Cửa phòng bị đẩy ra, những người đó quay trở lại, nổi giận đùng đùng: "Nhận! Xem bọn hắn lại muốn nói gì!"

Phó tướng: "…"

Tại sao? Giọng gã rõ ràng là nhỏ lắm rồi!

Kỳ thật điều này không trách gã được, do đội viên cảm thấy gã lén lén lút lút, hơn nữa còn cầm máy thông tin, cho nên áp tai lên cửa nghe ngóng, thế nên nghe hết cả. Bọn họ nhanh chóng xông vào đây, nhìn chòng chọc máy thông tin, phó tướng cả người đều không ổn, đành phải nhìn về phía thiếu tướng cầu cứu.

Ân Triển cười một tiếng: "Nhận đi, chắc là quân đội phát hiện được người từ cổ duy độ ra đi về bên đây."

Quả nhiên, video vừa được kết nối, nguyên soái đã nhắc ngay đến chuyện này. Ân Triển lên tiếng trả lời, ra hiệu cho phó tướng chuyển góc nhìn cho ông thấy những người ở xung quanh, nói:

"Tất cả đều ở đây, không thiếu một ai."

Nguyên soái choáng váng: "Lại đáp hết về chỗ anh, anh quen bọn họ à?"

Ân Triển nói quen biết, và sẽ thành công thoát vòng vây, không cần lo lắng.

Nguyên soái hỏi: "Anh thật sự không cần tăng viện? Tôi chọn thân tín đến."

"Tạm thời không cần, chờ ta phá vòng vây ra ngoài, ngươi có thể chọn vài tên tinh nhuệ đến đây." Ân Triển cười tủm tỉm:

"Ta chỉ cần binh, không cần tướng."

Nguyên soái gật đầu, vẫn không nhịn được, chỉ vào thỏ tai dài lông xám giống như cái gối, hỏi đó là gì. Đội viên thấy quan hệ của ông và đội trưởng cũng tạm, miễn cưỡng ép lửa giận, giới thiệu đây là vật cưng của gia tộc thỏ mao mao bọn họ, còn là vật biểu tượng. Nguyên soái lặp đi lặp lại:

"Thỏ Mao Mao?"

Đội viên nói: "Là tên của quân đoàn chúng ta trong kia."

Nguyên soái: "…"

Đội viên kề lại gần: "Sao nào? Ông có ý kiến với tên này?"

"… Không có." Nguyên soái bình tĩnh nói, nhanh chóng kết thúc cuộc gọi.

Vì thế đội viên đi nghỉ ngơi, thuận tiện tìm rau đút cho thỏ ăn, thấy chúng nó vui vẻ ăn, mới yên tâm. Một ngày dần dần trôi qua, đêm buông xuống.

Trên mạng sớm đã tranh cãi ầm ĩ, thậm chí còn muốn tổ chức biểu tình, ùn ún kéo đến là mắng kẻ phản bội, bọn họ cũng biết bây giờ phái người nào đi đều không yên tâm nên lo lắng vô cùng.

"Mẹ, đừng để cho tôi biết tên nào đâm sau lưng!"

"Nói cái này có ích gì, nam thần còn bị vây ở bên trong đó! Lo muốn chết!"

"Hay là để cho hai thiếu niên kia dẫn quân? Bọn họ lợi hại như thế, còn từ trong cổ duy độ ra, chắc không phải là gian tế."

"Mẹ nó ý kiến này tốt nha, dù bọn họ không có kinh nghiệm, cũng còn có nam thần điều khiển chỉ huy mà!"

“100000000 “

Mọi người càng nói càng cảm thấy rất tốt, gần như muốn lật tung cơ quan của quân đội. Mà đêm nay, Ân Triển cũng bắt đầu phá vòng vây,hiện giờ bọn họ bị địch quân bao vây ba mặt, phía trước là đại doanh quân địch, phía sau trận doanh của bên mình, bên trái là núi cao hiểm trở, bên phải lại là một cứ điểm của quân địch.

Muốn thoát ra ngoài, trên lý thuyết mà nói cách tốt nhất là đi về hướng trận doanh của mình, nội ứng ngoại hợp, nhưng Ân Triển cảm thấy đối phương lâu như vậy không hành động, có thể là đang lén lút đóng quân, cho nên từ nơi này đi đến trận doanh nhà mình ngược lại là là một đường khó khăn nhất.

Phó tướng cùng mấy vị đại tá nhìn hắn: “Ý của thiếu tướng là?”

Ân Triển nheo mắt, trên một địa điểm trong bản đồ vẽ một vòng tròn: “Chúng ta tập kích đại bản doanhquân địch.”

Mọi người hít vào: “Nhưng nếu làm như vậy, hai nơi khác sẽ đồng loạt tấn côngchúng ta?”

“Ừ, bọn họ càng sốt ruột, càng nhiều sơ hở. ” Ân Triển nói:

“Lúc này đại bản doanh là nơi lơi lỏng nhất, trong thời gian ngắn đánh úp, chúng ta sẽ không có tổn thất, chờ viện quân quân địch kéo tới, chúng ta đã chuẩn bị đầy đủ đối phó họ.”

Các đội viên gật đầu không ngừng, nhìn mấy gã đại tá vẫn còn do dự, nói:

“Chấp hành mệnh lệnh đi, ngoan, lại nói cũng đâu phải bảo mấy người xung phong, bọn này tự đi mờ.”

Nhóm đại tá đương nhiên biết đạo lý quân lệnh như núi, chỉ là không nhịn được oán mấy câu mà thôi, giờ phút này bị đám biến thái này ghét bỏ, lặng lẽ liếc bọn họ, chung quy giận mà không dám nói gì, giống như cô dâu nhỏ bị ủy khuất ngồi xổm một góc. Ân Triển quyết định thời gian, bảo bọn họ đi chuẩn bị, sau đó dựa theo dị năng cùng cấp bậc của đội viên chia thành vài tiểu đội, dự định đích thân chỉ huy.

Đội viên sửng sốt: “Đội trưởng anh là chủ tướng mà, cũng đi theo chúng tôi à?”

Ân Triển cười nói:

“Bọn họ biết ta là dị năng lôi cấp vương, một khi ta sử dụng lôi, khẳng định sẽ có không ít người xông về phía ta, ta cùng mọi người tiêu diệt cho chúng không kịp trở tay.”

Đội viên đều phấn khởi: “Được!”

Thời điểm đột phá vòng vây nhanh đến, mấy người tụ lại cùng nhau cười nói, trong đó người dị năng cấp vương nghe nói Ân Triển sau khi ra là hậu kỳ cao cấp, vô cùng tự hào, sâu sắc cảm thấy rằng thiên phú của mình hẳn là cao hơn so với đội trưởng, kết quả bị Ân Triển không nể nang mà tạt cho gáo nước lạnh:

“Này là nói trước khi ngươi vào đã cao hơn ta đúng không?”

Phó tướng nhìn bọn họ, cảm thấy rất thất vọng, sắp phải đánh một trận sinh tử, thoải mái thế này có ổn không?

Các đội viên liếc gã, chạy tới: “Anh đưa tụi mao mao cho ai?”

Phó tướng nói: “Vệ sĩ.”

Các đội viên lo lắng, dặn dò nhất định phải chăm sóc tốt, thiếu một cọng lông bọn họ liền giết chết hắn. Phó tướng lập tức phản đối, dựa vào cái gì lại là gã, kết quả nghe đội viên nói bởi vì là người là gã chọn, đờ đẫn, trìu mến vỗ tay của họ:

“Nhanh chóng ra chiến trường, đi thôi!”

Tốt nhất là bị trùng nhân đập mấy cái vô đầu rồi bình thường lại, đỡ phải làm người ta mệt tim.

Ân Triển cười nói: “Được, chúng ta đi.”

Tiếng nói vừa dứt, mọi người nghiêm túc, nhanh chóng thu lại dáng vẻ nhí nhố, khí thế thay đổi, toàn thân tựanhư thanh lợi kiếm ra khỏi vỏ, làm cho phó tướng ngạc nhiên sửng sốt.

Bọn họ dẫn đầu đi về phía trước, vốn dĩ Ân Triển dự định âm thầm lặng lẽ giết bọn họ, nhưng tướng lĩnh chỉ huy của trùng nhân đã từng bị hắn đánh lén, biết rõ hắn xảo trá giảo hoạt rất đáng sợ, nên vẫn luôn phái người canh phòng, sắp xếp nhiều lớp cảnh giới bảo vệ, cũng giữ liên lạc mọi lúc, bởi vậy chẳng mấy chốc bọn họ đã bị phát hiện.

Trùng nhân thấy bọn họ thật sự đột phá về hướng bên này, vội vàng thông báo bộ chỉ huy, đồng thời nã pháo bắn về phía bọn họ, muốn thử giết vài tên không có dị năng hay dị năng cấp thấp. Ân Triển thấy tình hình như thế không ẩn núp nữa, sử dụng lôi phá hủy đạn pháo.

Khi chủ tướng của trùng nhân đi ra nhìn thấy tình cảnh trước mắt, hô hấp ngưng lại, hành động của đối phương khiến cho gã không kịp trở tay, ai ngờ được nhận được kinh hách lớn như thế… Gã siết chặt tay, khi mở miệng gằn từng tiếng:

"Là Cố Ngạn, không cần biết bên cạnh hắn có bao nhiêu người, bất chấp tất cả xông lên giết hắn cho tao!"

"Dạ!" Trùng nhân nhận được mệnh lệnh, bắt đầu ào ạt lao về phía bên đó.

Ân Triển khóe miệng cong lên: "Chuẩn bị."

Hắn giơ kiếm lên cao rồi vung mạnh xuống:

"Giết!"

Các đội viên đồng loạt phóng ra dị năng, trong phút chốc ánh sáng rực rỡ, năng lượng khủng bố như những con sóng ầm ầm gào thét trào ra, trong chốc lát giết chết vô số trùng nhân. Bọn họ tiếp tục xông lên trước, gặp được người sống thì thuận tay chém, chỉ trong chốc lát đã tiến lên vài trăm mét, nơi họ đi qua thây phơi đầy đất, quả thật là tiết tấu gặp thần giết thần, gặp phật giết phật.

Mọi người: "= ="

Thế này thì quá mạnh rồi!

Phó tướng dẫn người đi theo phía sau, giật mình nhớ tới video giết trùng nhân của thiếu tướng phu nhân nhà bọn họ, nghĩ bụng thực sự là cùng một phong cách, đúng là từ trong Cổ duy độ ra ai cũng hung ác!

Chủ tướng trùng nhân cũng bị biến cố này làm tái mặt, nói:

"Màu sắc của dị năng này không đúng, Cố Ngạn không thể nào có viện quân, bên hắn hiện tại có bao nhiêu người?"

Thuộc hạ rất nhanh đi tra, trả lời: "Chưa… chưa tới năm mươi người."

"Không thể nào!" Chủ tướng nhìn lực công kích khủng bố.

"Hắn có người từ đâu!"

Nói rồi, gã chợt nhớ ra lúc ban ngày có nghe ai nói nhìn thấy trên trời xuất hiện vầng sáng, mặc dù không biết có liên quan với việc này không, nhưng trong lòng lại nảy lêndự cảm không tốt.

Đúng lúc vào thời khắc này, một tên thuộc hạ khác chạy về: "Tướng quân, bọn họ lợi hại quá, phía trước sắp không chống được nữa!"

Chủ tướng đập vỡ kính viễn vọng trong tay, sắc mặt nặng nề đi qua đi lại. Thuộc hạ muốn khuyên gã rút lui, nhưng vừa mới mở miệng đã bị gã ngăn lại, đành mặc gã đưa ra quyết định. Chủ tướng hỏi:

"Viện quân chừng nào mới tới?"

Thuộc hạ nói: "Tối thiểu còn phải ba bốn mấy giờ."

Chủ tướng lại hỏi: "Chúng ta có thể kéo dài bao lâu?"

Thuộc hạ khó khăn nói: "Không được bao lâu."

Chủ tướng tức giận nghiến răng, đành phải bỏ lại cứ điểm, nhưng gã vẫn đánh giá thấp lực công kích của Ân Triển cùng đội viên, bọn họ vừa mới bỏ chạy, Ân Triển đã đuổi theo đến, bởi vì hắn dẫn người đột kích thẳng vào trong, còn trùng nhân hai bên do phó tướng dẫn người xử lý, cho nên tốc độ vô cùng nhanh.

Ân Triển thấy thế không nói một lời lập tức đuổi theo, giết sạch phần lớn người trong bộ chỉ huy, chỉ còn chủ tướng cùng hai tên cảnh vệ may mắn thoát khỏi, mặc dù trốn thoát, nhưng cho dù trở về cũng không thoát số phận bị trừng phạt. Ân Triển cũng không dừng lại, tranh thủ nghỉ ngơi hồi phục một lúc, bắt đầu tấn công viện quân từ hướng khác đến, từ đêm tối mãi cho đến hừng đông, cuối cùng cũng hội hợp với người bên mình.

Trung tướng tiếp ứng nhìn thấy Ân Triển và mấy chục người chung quanh toàn là máu, khiếp sợ đi đến, ra lệnh đội trị liệu chữa trị cho người bị thương. Nhóm người nhuốm máu khoát tay, ra vẻ bọn họ không bị thương nhiều, bảo cứu những người bị thương nặng trước, sau đó liếc nhìn nhau, đồng loạt cười to:

“Ha ha ha ha đã quá!”

“Má nó đã lâu không đánh sướng thế này!”

“Thật ra tao cảm thấy vẫn còn giết tiếp được!”

“Tao cũng vậy!”

Trung tướng nhìn bọn họ như mấy gã thần kinh, lại nhìn Ân Triển:

“Mọi người phá vây từ đâu?”

“Đầu tiên đánh úp đại bản doanh, au đó quay trở lại rừng ẩn náu, giết một đám viện quân rồi…”

Ân Triển cười tủm tỉm, kiên nhẫn giải thích. Trung tướng yên lặng nghe, cảm thấy bọn họ không phải là phá vây, mà là thảm sát, há hốc miệng:

“… Nói chơi hả?!”

Nhưng sự thật chứng minh không phải là một trò đùa, người được phái đi điều tra đã nhanh chóng báo lại với gã các cứ điểm phía trước của đối phương thật sự không còn ai,khắp nơi đều là thi thể, tình cảnh rất tàn khốc. Trung tướng đờ đẫn rảo bước vào thư phòng, nhìn người nào đó đã tắm rửa, đang cho thỏ ăn, đột nhiên hiểu được vì sao có nhiều fan cuồng nhiệt vì hắn như thế.

Tin tức nhanh chóng truyền về quốc gia, mọi người biết được nam thần không chỉ không có việc gì còn đồ sát quân địch, đều không kềm được bật khóc, sau đó lại muốn quỳ bái, nhao nhao nói không hổ là Cố thiếu tướng, đề tài ” cuộc đời này yêu nam thần không hề hối tiếc ” cũng nhanh chóng dẫn đầu.

Ân Triển không trở về thủ đô, chờ Nguyên soái phái tinh nhuệ đến lập tức tấn công, đoạt lại tất cả các cứ điểm lúc trước bị chiếm, còn thuận tay hạ một tòa thành. Hắn còn định đánh tiếp, lại nghe quân đội bảo hắn quay trở lại,thế mới dừng.

Các đội viên vẫn chưa đã: “Thế là kết thúc à?”

Ân Triển cười nói: “Người nào đó đợi không kịp muốn lôi kéo các người, đương nhiên không hy vọng ta và các ngươi thân thiết quá.”

Hắn nghĩ không sai.

Quân đội cấp cấp biết được những người thông qua cổ duy độ trong đều đến tiền tuyến, cũng biết lần đại thắng này bọn họ dốc sức không nhỏ, Hàn gia và mấy gia tộc khác nghĩ cũng không thể người nào ra đều quen biết Ân Triển, nên muốn nhanh chóng mượn sức vài người, vì thế lấy các loại lí do như “Tiền tuyến rất hỗn loạn, nhân tài quý giá, bọn họ vẫn chưa có biên chế, cần được sắp xếp.” nên gọi người quay về.

Các gia tộc còn lại cũng có ý định này, đương nhiên đồng ý. Nguyên soái muốn xem chứng cứ Ân Triển đưa ra, để biết ai là phản đồ, nên cũng ra lệnh.

Các đại gia tộc mừng thầm, chỉ là chờ người về đến kết quả khiến bọn họ sửng sốt, bởi vì người ta tỏ vẻ ngoài đội của Ân Triển chỗ nào cũng không đi, bọn họ phải nói:

“Như thế không đúng quy tắc, là quân nhân phải phục tùng mệnh lệnh.”

Đội viên nói: “Thế tụi này không tòng quân, tạm biệt.”

Bọn họ nhìn về phía Ân Triển:

“Đội trưởng anh đi với chúng tôi luôn đi, chúng ta mở công ty lính đánh thuê, dưỡng con thỏ, đánh bài, sau này người khác thuê chúng ta đi đánh giặc, còn phải trả một số tiền lớn!”

Ân Triển khen: “Cũng được.”

Quân đội cấp cao: “…”

Nguyên soái ấn đường co giật, thấy Ân Triển thực sự đang nghiền ngẫm xem có nên đi không, dở khóc dở cười, vội vàng đồng ý. Các đội viên lúc này mới lưu lại, thương lượng với Ân Triển tổ chức quân đoàn tinh anh, gọi là binh đoàn thỏ mao mao.

Quân đội cấp cao: “…”

Ân Triển gật đầu: “Được thôi.”

Quân bộ cao tầng: “…”

Anh không cảm thấy tên này có vấn đề à!

Ân Triển quyết định xong việc này liền vào văn phòng của nguyên soái, trò chuyện hơn một giờ, mới trở ra tìm tức phụ.

Lúc trước hắn sợ người Hàn gia cá chết lưới rách, lấy mạng sống của Đường Du, Lăng Mâu cùng phụ thân uy hiếp hắn, lại sợ dẫn người theo cùng sẽ khiến Hàn gia đoán ra được hắn đã cảnh giác, không còn cách nào đành nhờ Chu gia bảo vệ, sau đó có lẽ là Hàn gia cảm thấy bọn họ ra tay không để lại dấu vết, bởi vậy vô cùng bình tĩnh, không có xuống tay với Đường Du và mọi người, mà gia chủ Chu gia thấy thái độ Hàn gia như vậy, cũng không muốn lộ ra quan tâm quá mức, nên đưa hai thiếu niên trở về học viện, âm thầm bảo vệ, cũng thông báo cho Ân Triển biết chuyện này.

Cho nên sau khi Ân Triển ra quân đội, liền đến thẳng học viện.

Đúng dịp là thứ sáu, hắn kiên nhẫn chờ tức phụ tan học, đem hắn cùng Lăng Mâu đồng thời tiếp ra đến bên ngoài.Gia tộc thỏ Mao mao đã đặt sẵn khách sạn, hai người đi theo Ân Triển vào phòng, bỗng nhiên ngẩn người, ngay lập tức bước về phía trước ôm chầm lấy nhau.

Các đội viên nghe đội trưởng nói phu nhân tính cách thay đổi, liếc mắt đánh giá, nịnh nọt đưa thỏ tai dài lông xám cho cậu. Đường Du chớp mắt mấy cái, vươn tay ôm lấy. Các đội viên nhịn không được sờ đầu cậu, nghĩ thầm rằng dù thay đổi thế nào, ít nhất vẫn là yêu thích tụi mao mao như trước!

Ân Triển mỉm cười, bảo bọn họ ăn cơm.

Ngày mai các đội viên muốn về thăm nhà, ở lại một vài ngày rồi mới đến quân đội, do không cần dậy sớm, nên lúc này tha hồ chè chén, ngay cả Đường Du cũng uống, nhưng mà tửu lượng cậu kém lắm, uống vài ly thì buông, ở cùng bọn họ cho đến đêm khuya, mới ôm con thỏ trở về.

Hơi rượu xông lên đầu, khi cậu xuống xe trở nên mơ màng, sau khi về phòng trọ tắm rửa, thì ngồi ở trên giường ngơ ngác nhìn ca cậu. Ân Triển trông thấy thế, nắm cằm lật qua lật lại đánh giá:

“Say?”

Đường Du vuốt ve tay hắn: “Không có.”

Ân Triển hơi nghiêng đầu, mổ một cái lên môi cậu.

Đường Du liếm khóe môi, tiếp tục nhìn hắn, thấy hắn đang lau tóc, bèn giúp hắn lau, sau đó vứt khăn mặt đi, nhào vào trong ngực của hắn. Ân Triển xoay người đặt cậu lên giường, rủ mắt nhìn cậu:

“Rốt cuộc có say không?”

“Không…” Đường Du nói chưa dứt đã bị hắn hôn, vươn tay ôm cổ của hắn.

Ân Triển hô hấp căng thẳng, nhanh chóng cởi áo ngủ của cậu.

51. Chương 50: Đại Lục Dị Năng 11

Ông không có rảnh chơi với bọn bây.

Ân Triển cảm thấy thế giới này chắc không đến nỗi ác như thế đâu, sẽ không lúc nào cũng nhằm khi hắn vừa định thưởng thức tiệc ngon thì có chuyện, cho nên khi hắn chuẩn bị cởi phăng quần lót của Đường Du lại đột nhiên nghe thấy máy thông tin vang lên, lập tức thầm mắng má nó.

Hắn vội vàng liếc nhìn tên người hiển thị trên máy, khi thấy đó là phó tướng, thì ném sang một bên mặc kệ nó, cởi sạch sẽ tức phụ và chính mình, bắt đầu ôm hôn cậu. Đường Du bị hắn hôn mãi đã thành thói quen, mơ màng "ưm, ưm", ngoan ngoãn ngẩng đầu lên đáp lại. Ân Triển bị đầu lưỡi mềm mại của cậu quấn lấy, chỉ cảm thấy trong miệng tràn đầy hương vị ngọt ngào, hôn càng thêm sâu sắc, cũng bắt đầu chậm rãi vuốt ve thân thể cậu.

Đường Du không kềm được rên rỉ, hô hấp dần trở nên nóng bỏng.

"Cứng." Ân Triển dán lên môi cậu cười nhẹ:

"Muốn không?"

Đường Du đã có vết xe đổ lúc nằm viện rồi nên thành thật gật đầu. Bởi vì nếu cậu nói không muốn thì ca sẽ càng làm cho cậu khó chịu hơn, cuối cùng cậu cũng sẽ muốn rồi sau đó bị ca cậu dùng tay làm đến bắn ra.

"Ngoan."

Ân Triển rất hài lòng, tiếp tục hôn cậu. Lúc này máy thông tin bỗng im bặt rồi tiếp tục réo ầm ĩ.

Trán của hắn nhảy dựng, thấy Đường Du cũng chú ý đến âm thanh này, hôn một chút lên khóe môi cậu, nói cậu chờ mình một lát, sau đó tùy tay quơ lấy áo ngủ mặc vào, ra phòng ngủ mở cuộc gọi video.

Phó tướng vẻ mặt rất lo lắng, đang muốn nói xảy ra chuyện rồi, chỉ thấy thiếu tướng tài ba của họ đang mỉm cười làm gã nổi hết cả da gà, không chớp mắt trừng gã, giống như muốn uống máu người, gã sợ tới mức run rẩy:

"… Thiếu thiếu thiếu tướng…"

Ân Triển gật đầu, vẻ mặt tươi cười:

"Tốt nhất là ngươi có chuyện gấp quan trọng, nếu không ngày mai ta sẽ đày ngươi đến phòng bếp gọt khoai tây, gọt đến khi ta cảm thấy hài lòng mới thôi."

Phó tướng giật mình, mới hiểu thiếu tướng bọn họ đã lâu không được gặp phu nhân, bản thân mình chắc là phá hỏng chuyện tốt mất rồi, vội vàng nói:

"Thực xin lỗi thiếu tướng, nhưng chuyện gấp lắm, Nguyên soái bị ám sát!"

Tay cầm máy thông tin của Ân Triển hơi khựng lại: "Ông ta giờ sao rồi?"

Phó tướng nói: "Vẫn đang cấp cứu."

Ân Triển hỏi: "Còn phó nguyên soái đâu?"

Phó tướng nói: "Đều ở bệnh viện, các vị đại tướng cũng đã đến, sát thủ tự sát tại chỗ, đến nay chưa rõ do ai sai khiến."

"Ta biết rồi."

Ân Triển nói xong tắt máy, lập tức liên lạc với đội viên nhà mình, kêu bọn họ gọi người tập trung đầy đủ, bọn họ tuy rằng uống hơi nhiều, nhưng tìm đại mấy dị năng giả hệ trị liệu, giải rượu chỉ là việc trong tức thì.

Ân Triển cẩn thận dặn dò bọn họ, xoay người trở về phòng ngủ. Đường Du cũng không có choáng váng nhiều lắm, nằm một hồi thấy ca còn chưa trở về, bò xuống giường muốn đi tìm hắn, thấy hắn bước vào liền nhào vào lòng hắn. Ân Triển hô hấp căng chặt, ôm cậu xoa nắn một lúc:

“Mặc quần áo vào, đi theo ta.”

Đường Du mờ mịt ngẩng đầu: “Đi đâu ạ?”

Ân Triển nói: “Đến bệnh viện một chuyến.”

Đường Du vốn cũng chẳng nghe rõ nơi hắn nói chỉ đồng ý theo bản năng, sửa soạn qua loa rồi bị ca cậu kéo xuống lầu. Cậu ở trên xe mơ mơ màng màng ngủ một giấc, đến khi mở mắt mới tỉnh táo một chút, thấy bệnh viện chật ních người, ngồi thẳng dậy:

“Chuyện gì thế?”

Ân Triển thì thầm nói tình hình hiện nay, dẫn cậu đi qua các trạm canh gác đến phòng chăm sóc đặc biệt.

Phó soái cùng mấy vị đại tướng đang ngồi ở bên khu nghỉ ngơi, vẻ mặt nghiêm trọng, có hai người tính tình nóng nảy đang giận dữ la mắng, lưng ghế dựa cũng bị vặn thành sắt vụn. Lúc này nhìn thấy bọn họ, bọn họ đều nhìn thoáng qua, sau đó lại đồng thời dời ánh mắt đi.

Phó tướng vội vàng đến gần.

Với cấp bậc của gã, thật ra vẫn chưa đủ trình độ để được đi đến đây, nhưng lúc ấy thiếu tướng không có mặt, chỉ gã có thể thay thiếu tướng nghe lệnh sắp xếp, sau đó thở cũng không dám thở mạnh trốn ở trong góc chờ thiếu tướng, cuối cùng nhìn thấy họ đến, nhanh chóng truyền đạt các nội dung của cuộc họp cho thiếu tướng, cuối cùng thấp giọng nói:

“Người đã được đưa ra phòng cấp cứu, nhưng vẫn chưa qua thời kỳ nguy hiểm.”

Ân Triển bước đến trước phòng bệnh quan sát, hỏi thăm bác sĩ về tình hình cụ thể, kế đó cùng Đường Du trở lại khu nghỉ ngơi, trò chuyện vài câu với các vị tướng rồi tìm chỗ ngồi xuống, nắm móng vuốt nhỏ của tức phụ đùa nghịch.

Đường Du âm thầm quan sát, thấy vẻ mặt ca cậu mang theo ý vị lười nhác quen thuộc, bộ dáng như có thể tùy lúc ngâm nga vài câu thần khúc, nhỏ giọng hỏi:

“Ca, ca làm sao vậy?”

Ân Triển thở dài:

“Ta đang nghĩ hung thủ thật ngang ngược, không biết là hành vi của các cá nhân hay tổ chức, ngươi mấy ngày nay ngươi ngoan ngoãn ở trường học, không được nói chuyện với người lạ, cũng được ăn thức ăn người lạ đưa, càng không được cùng người lạ làm chuyện kỳ quái, lỡ như ngươi có chuyện gì xảy ra, ta làm sao sống nổi đây?”

Đường Du mặt không đổi sắc ừ một tiếng.

Ân Triển vui mừng xoa đầu cậu: “Ngoan, về sau ca nấu đồ ngon cho ngươi ăn, muốn ăn cái gì tùy ngươi chọn.”

“...”

Đường Du vô cùng chắc chắn ca cậu lại mở ra cái chốt quái đản gì rồi, thức thời giữ im lặng. Phó tướng cũng nhận thấy được trạng thái thiếu tướng nhà họ không ổn lắm, lặng lẽ cách xa một chút.

Nhóm người ngồi chờ thêm một lát, thấy Nguyên soái vẫn chưa thoát khỏi nguy hiểm, nhưng tình hình cũng không xấu đi. Phó soái xem thời gian, mở một cuộc họp ngắn gọn, chọn vài người ở lại, những người khác thì đều rời đi làm việc khác, đều ở đây hết cũng không ich gì.

Mọi người đứng dậy cùng ông đến thang máy, định tranh thủ thời gian xử lý những việc khác. Chu thượng tướng luôn quan hệ thân thiết với phó soái, khuyên ông đừng về nhà, không bằng đến quân bộ, nơi đó có phòng an toàn, đầy đủ mọi phương tiện. Những người khác cũng hùa theo, dù sao hiện nay không biết sát thủ là ai, nếu như ông cũng xảy ra chuyện, tình hình sẽ càng khó khăn.

Phó soái cũng muốn đến quân bộ canh chừng, để có thể đúng lúc biết được tiến triển, gật đầu đồng ý. Chu thượng tướng nhanh chóng gọi điện thoại, phái người hộ tống ông đi qua. Trong phòng nghỉ phút chốc chỉ còn lại một nửa, đột nhiên trở nên im ắng.

Ân Triển thuộc vào đám người được chọn ở lại, nhìn thượng tướng trực thuộc của mình cũng được ở lại đây bảo vệ, thấp giọng nói:

"Ta đưa Đường Đường về nhà trước, sau đó trở về."

Thượng tướng nhíu mày: "Ngủ luôn ở bệnh viện đi, qua lại chi mắc công, đỡ phải trên đường xảy ra chuyện."

"Không có việc gì, ta chú ý động tĩnh chung quanh. "

Ân Triển nói: "Sau lần Đường đường bị ám sát đến nay vẫn luôn không thích bệnh viện, cũng ngủ không được ngon, ta đưa cậu ấy về thôi, ngày mai còn phải đi học."

Đường Du: "…"

Thượng tướng nghe thế đồng ý, lo lắng dặn dò hai người chú ý an toàn. Ân Triển đáp lời, kéo Đường Du đi ra ngoài, phát hiện phó tướng đang muốn đi theo bảo vệ bọn họ, khoát tay, ra hiệu mình hắn là đủ rồi.

Phó tướng đặc biệt nghi ngờ thiếu tướng nhà gã thật ra là muốn trở về cùng phu nhân ngủ, nhưng rồi lại cảm thấy thiếu tướng chắc sẽ không vô trách nhiệm thế đâu, do dự nhìn hắn:

"… Thật… Thật sự không cần thuộc hạ đi theo?"

Ân Triển nhướng mày: "Hửm?"

Phó tướng ngay lập tức chạy trở lại, vô cùng thức thời. Ân Triển lúc này mới hài lòng, thong thả xuống lầu lấy xe, rời khỏi bệnh viện.

Đường Du nhìn hắn: "Ca muốn làm gì?"

Ân Triển mỉm cười: "Ngươi đoán, đoán đúng có thưởng."

Đường Du không muốn hỏi thưởng cái gì, suy nghĩ một chút nói: "Ca biết lần này là do ai làm?"

"Đoán đúng." Ân Triển khen ngợi:

"Phần thưởng hai ngày nữa thực hiện."

"…" Đường Du nói:

"Chúng ta đi đâu đây?"

"Đi tìm gã họ Hàn."

Nói rồi Ân Triển gọi một cuộc điện thoại, biết Hàn thượng tướng sau khi an bài xong công việc thì đi thẳng về nhà, dặn dò người bên kia vài câu, sau khi tắt máy thì giảm tốc độ xuống, cho đến lúc cảm thấy lúc này Hàn thượng tướng hẳn là đã về đến nhà mới tăng tốc, lúc chạy đến cửa nhà của đối phương cũng không dừng lại, nhấn chân ga, hùng hổ xông thẳng vào.

Trong phút chốc ánh sáng phát ra chói lóa, mấy tên cảnh vệ nhanh chóng dùng dị năng. Ân Triển hoàn toàn bình tĩnh, dễ dàng lướt qua tránh thoát công kích, thắng két trước tòa nhà. Hắn mở cửa xuống xe, quét mắt thấy một cảnh vệ lao lên:

"Cút qua một bên."

Hàn thượng tướng nghe thấy động tĩnh vội vã xuống lầu, sau đó ngay lập tức nhìn thấy cánh cửa bị phá hỏng, một tên cảnh vệ từ giữa không trung rơi nặng nề xuống đất. Gã chợt dừng lại, lạnh giọng hỏi:

"Cố Ngạn, anh muốn làm gì?"

Ân Triển lười biếng dắt tức phụ rảo bước tiến vào, nhìn gã:

"Ta nghi ngờ việc hôm nay này là do ngươi làm."

Hàn thượng tướng hỏi: “Anh có chứng cớ không?”

Ân Triển nói:

“Không có, nhưng ta tin vào trực giác của mình, lúc trước ngươi đã không vừa mắt ta, lần này ta thành công trở về, ngươi sợ ta đem chứng bất lợi cứ đối với ngươi nói cho nguyên soái, thế nên mới tranh thủ hành động trước, ta nói không sai chứ?”

Đại trạch bỗng chốc yên tĩnh, nhóm cảnh vệ sâu sắc cảm thấy việc này quá quan trọng, muốn đi ra ngoài, nhưng lại không dám, chỉ có thể cứng ngắc nhìn bọn họ. Hàn thượng tướng thì không nhịn được lộ ra vẻ xem thường, gã vốn dĩ cũng có khá trọng tên này, ai biết hắn lại làm việc lỗ mãng như thế.

Giọng nói của gã lạnh hơn:

“Không có chứng cớ thì đừng ngậm máu phun người, giờ anh rời đi, tôi có thể xem như việc này chưa từng xảy ra…”

Lời còn chưa dứt, đã nghe máy thông tin chợt vang lớn, gã thấy là bộ hạ gọi đến, liền nhanh chóng nhấn nút tiếp nhận. Tiếng nói bên kia truyền đến, còn mang theo run rẩy:

“Thượng tướng, lại có chuyệnxảy ra! Phó soái trên đường đến quân bộ đã bị ám sát, bản thân bị trọng thương, được đưa đến bệnh viện cấp cứu!”

Hàn thượng tướng tái mặt hỏi: “Ai làm?”

“Không rõ lắm, hung thủ đã chạy mất, Chu thượng tướng phái người đuổi theo, ngài mau tới bệnh viện…”

Hàn thượng tướng không chờ gã nói xong đã tắt máy, sắc mặt tối tăm nhìn về phía Ân Triển:

“Là anh làm?”

Ân Triển lúc này cũng nhận được tin tức, vẻ nhạc nhiên trên mặt chưa kịp thu hồi, nghe vậy nheo mắt nhìn gã:

“Không phải,việc hôm nay này thật sự không phải ngươi làm?”

Hàn thượng tướng nói: “Không phải.”

Ân Triển nói: “Nhưng nếu không phải ngươi làm, thì là ai…”

Hắn đột ngột dừng lại, đối mặt với Hàn thượng tướng, trầm giọng nói:

“Phó soái được Chu thượng tướng hộ tống về… Nhưng không thể nào, không phải quan hệ của ông ta và phó soái rất tốt à?”

Hắn tạm dừng một chút, trên mặt lạnh như đóng băng:

“Đúng rồi, lúc trước Đường Đường bị tập kích, cũng chính ông ta nói cho ta biết là ngươi đã ra tay.”

Hàn thượng tướng cười lạnh: “Ông ta muốn tôi và anh đối đầu? Tính toán thật chu đáo.”

Ân Triển hỏi: “Làm sao bây giờ?”

Hàn thượng tướng nói: “Đến bệnh viện trước, có chuyện gì bàn bạc sau.”

Ân Triển không có ý kiến, cùng Đường Du nhanh chóng đi ra ngoài, sau đó ngay đúng lúc sắp bước chân ra thân ảnh chợt nhoáng lên, lập tức vọt đến trước mặt Hàn thượng tướng đang định đi theo, hai người lao vào đối chiến. Hàn thượng tướng ít nhiều cũng nghi ngờ Ân Triển là tới diễn kịch nên vẫn luôn đề phòng, nhưng hoàn toàn không ngờ đến tốc độ của người này sẽ nhanh như vậy.

Vẻ mặt của gã hơi đổi, còn chưa kịp phản ứng đã cảm thấy ngực đau nhói, Ân Triển cầm chủy thủ đâm thẳng vào.

Hàn thượng tướng là dị năng giả cấphồnhiếm có, tố chất thân thể vô cùng mạnh mẽ, Ân Triển đâm một nhát thành công cũng không dừng lại, lại giáng xuống vô số nhát, còn thuận tay chémvào cổ gã, lúc này mới ném người xuống đất, toàn bộ quá trình thậm chí không quá mấy giây.

Nhóm cảnh vệ như bừng tỉnh giấc mộng, đồng loạt tái mặt, lập tức muốn bắt hắn, nhưng lúc này chỉ thấy vài bóng người nhanh như thiểm điện, bọn họ còn không hiểu chuyện gì xảy ra đã mất đi ý thức.

Các đội viên gia tộc thỏ Mao mao dựa theo đội trưởng phân phó, nhân lúc hắn đến phá cửa, đánh lạc hướng sự chú ý của cảnh vệ nhanh chóng ẩn thân vào đến, vẫn luôn âm thầm ẩn giấu, lúc này mới ra tay. Bọn họ chạy đến bên cạnh đội trưởng, đưa cho hắn mấy mẩu thuốc thử:

"Đội trưởng thuốc ức chế dị năng anh cần, trong thời gian ngắn không tìm được thứ tốt nhất, loại này chỉ có thể liên tục duy trì hai giờ."

"Đủ rồi."

Ân Triển khen ngợi, chích một mũi cho Hàn thượng tướng, phân phó: "Đóng cửa, trói hết lại."

Mọi người vâng lệnh, bắt đầu làm việc. Ân Triển thì quay về hướng Đường Du từ đầu đến cuối đều đứng vây xem, muốn giải thích cho cậu, kết quả vừa ngẩng đầu chỉ thấy Đường Du lướt qua cảnh vệ nằm dưới đất, bình tĩnh đến sô pha ngồi xuống mở TV.

Ân Triển: "…"

Ừa, không hổ là tức phụ của ta.

Ân Triển cười ngồi xuống bên cạnh cậu, hỏi cậu có muốn hỏi gì không.

Đường Du gật đầu, ra hiệu mình đang nghe.

Tuy cậu không hiểu rõ kế hoạch của ca lắm, nhưng một loạt hành động vừa nãy của đối phương cậu hoàn toàn không ngoài ý muốn, bởi vì bắt đầu từ trước cậu đã biết ca cậu dù làm gì cũng có lý do. Ân Triển hôn cậu một ngụm, đang định giải thích cho cậu, bỗng nghe Hàn thượng tướng ho khan vài tiếng, giọng nói yếu ớt trộn với sự tức giận rõ ràng, nhưng bởi vì mất máu quá nhiều, chẳng có chút khí thế.

"Cố Ngạn, đến cùng mày muốn làm gì?"

Các đội viên gia tộc thỏ Mao mao kéo gã lại đến trói lại, xử lý đơn giản vết thương, chặc lưỡi nói:

"Đội trưởng mấy nhát anh đâm gã thật là tài, vừa có thể khiến gã bị thương nặng không động đậy, lại có thể khiến gã chỉ còn chút hơi tàn… Nói chứ sẽ không chết ha?"

"Tạm thời sẽ không. "

Ân Triển nói xong liếc thấy Hàn thượng tướng đang trừng mắt nhìn hắn chờ đáp án, nhún vai nói:

"Ngươi đoán đúng, phó soái gặp nạn là ta cho người làm."

Hàn thượng tướng hỏi: "Tên họ Chu phụ trách chấp hành?"

"Ngươi nói đi?" Ân Triển cười nói: "Không nghĩ tới chúng ta sẽ lập tức phản kích?"

Tất nhiên, lâm thời quyết định chuyện này cũng có khó khăn.

Trời mới biết khi hắn ở trong WC của bệnh viện thì thầm dặn Chu thượng tướng đem phó soái đánh gần chết, vẻ mặt đối phương lúc ấy đặc sắc biết bao, có điều không cần biết nội tâm người sau trải qua đấu tranh thế nào, cuối cùng vẫn đi cùng phó soái, bên này hắn cũng dễ ra tay.

Hắn nhàn nhã nói:

"Mọi người đều cảm thấy mối quan hệ của phó soái cùng Chu thượng tướng rất tốt, đối với ngươi thì không hợp ý, thậm chí ngay bản thân Chu thượng tướng cũng cho là như thế, nhưng trên thực tế phó soái vẫn luôn đứng về phía ngươi, hiện nay các ngươi không chắc chắn trong tay nguyên soái có chứng cứ các ngươi thông đồng với địch hay không, nên đơn giản ám sát ông ta, sau đó mọi công tác sẽ do phó soái tạm thời quản lý, mà các ngươi ngồi được đến vị trí này, cơ bản đều có vài chuyện thầm kín, các ngươi có thể từ từ lật đổ chu thượng tướng, sau đó nghĩ cách hoặc là giết chết ta, hoặc là cải thiện quan hệ một chút, ta nói đúng không?"

Hàn thượng tướng thở hổn hển: "Ai nói cho anh biết tôi với gã quan hệ tốt?"

“Ta liếc mắt một cái là đoán ra.” Ân Triển vờ nghiêm túc:

“Kỳ thật ta đã sống mấy trăm năm rồi, mấy thủ thuật nhỏ của các ngươi không thể gạt được ta đâu, bên Chu thượng tướng cũng là lúc trước ta nói cho ông ta biết, ông ta mới ngẫm nghĩ kỹ.”

Hàn thượng tướng không thở được lại ho khan vài tiếng, đương nhiên không tin lời nhảm nhí của hắn.

Ân Triển liếc nhìn gã, cười tủm tỉm mở miệng:

“Câu tiếp theo của ngươi chắc là muốn hỏi ta có chứng cớ không? Hoặc là cảm thấy sau khi chúng ta biết việc này sẽ kiên nhẫn chờ đợi thời cơ, từ từ đấu đá với các ngươi?”

Hàn thượng tướng căng thẳng nhìn hắn, chờ hắn nói tiếp, muốn biết rốt cuộc mình sai ở đâu.

Ân Triển nói: “Khỏi phải đoán, trong tay của ta thật sự không có chứng cứ hay nhược điểm gì cả.”

Hàn thượng tướng: “…”

“Nhưng mà cần gì phải có chứng cớ mới được?”

Ân Triển nói:

“Ta cho ngươi biết, cái kiểu biết rất rõ ràng là ai làm, nhưng bởi vì không chứng cớ mà không thể làm gì được, ông không có rảnh mà chơi với bọn bây. “

Hắn như nghĩ tới điều gì, sung sướng bổ sung:

“Lại nói chứng cớ gì đó, đợi ta lục soát máy thông tin và tòa nhà của ngươi rồi, thế là sẽ có thôi.”

Hàn thượng tướng sắc mặt khó coi, rốt cuộc không chống đỡ nổi, hai mắt trợn trừng hôn mê.

Ân Triển đá đá gã, cảm thấy không hài lòng.

Đội viên hỏi: “Cần vào thư phòng lục soát không?”

“Không cần, chúng ta không dính vô chi, chờ họ Chu tự mình làm.”

Ân Triển nói xong chợt nghe thấy bên ngoài vang lên tiếng động, đi đến bên cửa sổ nhìn thử. Hắn còn tưởng rằng là người do Chu thượng tướng phái tới, nhưng lại thấy đó là một chiếc xe thể thao tư nhân, không khỏi nhíu mày, khi thấy rõ ràng người bước xuống, trong lòng đột nhiên nhảy dựng:

“Lui về phía sau!”

Khoảnh khắc vừa thốt ra, cửa phòng ầm vang nổ vụn, người vào đến ước chừng năm mươi, tướng mạo có vài phần tương tự như Hàn thượng tướng, đây là em bà con xa của gã, hiện giờ là một vị trung tướng.

Mọi người đồng tử hơi co rút, trái tim thắt lại.

Sở dĩ một đại gia tộc có thể lớn mạnh như thế, ngoài thế lực quân bộ cùng các loại quan hệ rắc rối phức tạp, còn bao gồm số lượng cường giả có được, hai nhà Chu-Hàn đều sở hữu một vị dị năng giả cấp thần, chỉ là tuổi tác đã cao.

Đêm nay, dị năng giả cấp thần của Chu gia đã đi kềm chế vị kia của Hàn gia, nhưng Hàn gia còn một người có tư chất thần cấp, bởi vì đến bình cảnh, hơn nửa năm nay vẫn luôn ở nơi khác, nghe nói vẫn luôn chưa đột phá, xem ra vì ổn định cục diện, Hàn thượng tướng mới lâm thời gọi người trở về.

Phản ứng đầu tiên của hắn là kéo Hàn thượng tướng đang nằm dưới đất lên, kề dao vào cổ gã:

“Không được động.”

Hàn trung tướng nhìn chòng chọc anh mình toàn thân đều là máu, sắc mặt không tốt:

“Buông anh ấy xuống.”

“Anh ngươi làm toàn những chuyện khốn nạn, đi theo gã không có tiền đồ. “

Ân Triển hàm tiếu nhìn hắn: “Đúng dịp mọi người đều từ trong quy luật ra ngoài, không bằng ngồi xuống tâm sự đi?”

Hàn trung tướng nheo mắt, không nói tiếng nào lao đến, tốc độ cực kỳ nhanh, ngay sau đó chỉ thấy sóng nước như thủy triều dâng lên khắp nơi, gầm thét cuốn về phía bọn họ. Ân Triển đang định chém Hàn thượng tướng mấy nhát, đã thấy một luồng nước lao theo tốc độ ánh sáng phóng đến trước mặt Đường Du, vị trí đó lại là góc chết của hắn, không chút nghĩ ngợi vứt Hàn thượng tướng qua kéo cậu lại bên cạnh mình.

Đường Du lúc này vừa mới nghe thấy tiếng động, vội vã quay đầu, thấy dòng nước xẹt ngang qua mình.

Ân Triển không kịp mở miệng, thoáng nhìn thấy đối phương đến gần, liền chủ động nghênh chiến, quát:

"Lui ra!"

Các đội viên chần chờ giây lát, nhanh chóng chạy ra ngoài. Bởi vì thuộc tính của đội trưởng là lôi, đối phương lại là nước, mà nước lại dẫn điện, bọn họ còn ở lại đây chắc chắn bị giật chết. Đường Du cũng lùi lại mấy bước, dùng lửa bốc hơi tất cả nước quanh mình, trong tay nắm thanh kiếm lấy từ đồng bạn, chăm chú theo cuộc dõi chiến.

Hàn trung tướng dị năng đã đến hậu kỳ cấp hồn, chỉ kém một bước thì có thể bước vào cấp thần. Ân Triển lại là trung kỳ cấp vương, dị năng của hai người lại đều được quy luật gia tăng lên, không có một điểm mức độ chất lượng, bởi vậy chênh lệch rất lớn.

Nhưng mà Ân Triển có ưu điểm thuộc tính, chỉ cần để hắn tìm được cơ hội, Hàn trung tướng sẽ bị điện giật, nhưng dù sao Hàn trung tướng cũng từng rèn luyện trong Cổ Duy Độ, khi các đội viên lui lại, gã lập tức dựng vòng cách ly xung quanh mình, đứng trên mặt đất khô ráo, khống chế nước quyết chiến với Ân Triển.

Trong dòng nước chảy xiết, các hành động bị hạn chế nghiêm trọng. Đường Du nhướng mày, chạy đến bên cạnh ca cậu, nhanh chóng cho bốc hơi dòng nước dưới chân hắn, sau đó khống chế lửa tạo thành một khiên chắn, giúp ca cậu ngăn cản dòng nước.

Ân Triển nhìn cậu, hai người tâm hữu linh tê, đồng thời vọt lên phía trước. Cách đó không xa đội viên thấy đội trưởng tạm thời không dùng đến lôi, cũng quay trở về, đồng loạt tham gia cuộc chiến.

Đôi mắt Hàn trung tướng âm trầm, lập tức thúc dục toàn bộ dị năng, bên tai chỉ nghe tiếng sóng biển gầm thét, cả tòa nhà trong khoảng khắc trở thành đại dương mênh mông. Lăng Mâu cùng hai vị dị năng giả hệ băng khác vốn định đóng băng nước, nhưng dòng nước quá nhanh, bọn họ bị cuốn văng xa năm sáu mét mới có thể đứng vững, mà lửa của Đường Du lại nhanh chóng bị dập tắt rồi bị cuốn vào trong nước.

Ân Triển vẫn luôn nắm chặt cậu, dùng sức kéo cậu ra khỏi mặt nước, chưa mở miệng chỉ cảm thấy ngực chợt lạnh, một luồng nước ngay khoảnh khắc hắn xuất hiện phóng thẳng tới, đâm xuyên qua hắn, ngay lập hắn tức ho ra máu.

Đường Du đồng tử co rút: "Ca!"

Các đội viên cũng tái mặt: "Đội trưởng!"

Hàn trung tướng đã tìm được anh gã, đứng ở trên dòng nước nhìn hắn:

"Tao sẽ đem những vết thương của anh tao từ đầu đến cuối trả lại cho mày."

Ân Triển giữ chặt Đường Du đang muốn xù lông, giương mắt nhìn gã, khóe miệng gợi lên nụ cười khiêu khích lạnh băng:

"Ta không có dùng dị năng, để cho công bằng, có giỏi thì ngươi cũng đừng dùng."

Hàn trung tướng nhìn thoáng qua người chung quanh.

Ân Triển nói: "Bọn họ sẽ không ra tay, ta cam đoan."

Hàn trung tướng không trả lời, rủ mắt theo dõi hắn.

Ân Triển giơ ngón cái lau khóe miệng:

"Không dám? Biết tại sao ngươi vẫn mãi chậm chạp không đột phá không? Chính là bởi vì ngươi rất ỷ lại dị năng của mình."

Hàn trung tướng nheo mắt, ngay sau đó, Ân Triển chỉ cảm thấy vài luồng sáng đánh đến, nhanh tay đẩy Đường Du né sang bên, nhưng mà ở trong nước tốc độ sẽ bị chịu hạn chế, cánh tay của hắn bị chém trúng, máu lập tức tuôn ra. Đường Du nhìn thấy rõ ràng, hung bạo trong lòng càng thêm nồng đậm.

Hàn trung tướng lúc này mới thu hồi luồng nước, buông anh gã xuống: "Đến đây đi."

Đường Du bước ra:

"Ca của ta bị thương, ta đánh thay hắn, nếu ta thua, cái mạng này cho ngươi." Cậu hơi dừng lại, chậm rãi nói:

"Nhưng nếu ngươi thua, ta sẽ cắt ngươi thành từng lát."

52. Chương 51: Đại Lục Dị Năng 12

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Ca chết, em sẽ không sống một mình.

Hàn trung tướng liếc mắt nhìn thiếu niên.

Thực lực đạt đến tầng này như gã, căn bản rất ít chú ý những người trẻ tuổi lớp sau, nhưng hai người trước mắt là ngoại lệ, dù sao bọn họ cũng từ trong cổ duy độ ra tới, huống chi lúc trước còn ồn ào nổi bật như thế, cho nên đương nhiên gã cũng xem qua video, biết rõ kiếm thuật của thiếu niên này vô cùng lợi hại.

Vẻ mặt của gã lạnh nhạt, thế nào cũng được, ý là mày muốn thì cứ đến đây.

Đường Du khẽ nângcẳm: "Vũ khí của ngươi đâu?"

Hàn trung tướng nói: "Tao không cần."

"Ta không muốn thắng một cách không vẻ vang."

Đường Du hai mắt sắc bén cùng với sự kiêu ngạo của riêng mình ở độ tuổi này, nói với người bên cạnh:

"Lăng Mâu, lấy kiếm của cậu qua đây."

Lăng Mâu lạnh lùng gật đầu, cầm kiếm tiến lên.

"Tao đã nói là không cần."

Giọng nói nặng nề của Hàn trung tướng vang lên, một dòng nước đột nhiên lao về phía Lăng Mâu. Lăng Mâu đã sớm cảnh giác, cùng lúc bị tấn công cũng dùng sức ném kiếm đi, kiếm trong tay chính xác bay về phía Đường Du. Hàn trung tướng sắc mặt hơi tối tăm, đại dương mênh mông vừa mới dịu xuống trong chốc lát lại dâng trào.

Đường Du không cảm thấy ngoài ý muốn.

Cậu và ca đã đoán trước, cho dù trong bọn họ ai đứng ra ứng chiến, nhất định chưa đến hai chiêu, Hàn trung tướng cũng sẽ bất ngờ dùng "Vạn thủy xuyên tim" đối phó họ, bởi vì Hàn trung tướng muốn trêu đùa bọn họ —— điều này khi cậu nghe ca đề nghị, đầu tiên là khống chế dòng nước giống như đùa nghịch mèo con làm ca cậu bị thương sau đó mới miễn cưỡng nhìn ra.

Mặc dù trên mặt gã không lộ ra vẻ gì là đang hưởng thụ, nhưng không giấu được ánh mắt của bọn họ. Nếu ca cậu thật sự xông lên, phỏng chừng chưa kịp đến gần đã bị Hàn trung tướng dùng dị năng ngược thảm rồi.

Đương nhiên, cậu biết ca cậu cũng không thật sự có ý định đánh nhau với gã này.

Cậu hiểu Ân Triển rất rõ.

Ân Triển đánh qua nhiều trận, trải qua bao sóng gió trắc trở đều nhiều hơn so với tất cả những người ở đây, cho dù là việc quyết định đột ngột, hắn cũng sẽ tính đến tất cả khả năng có thể xảy ra, sao lại không nghĩ đến việc gã này sẽ xuất hiện chứ.

Điều quan trọng nhất là, trong trường hợp biết rõ đối phương lúc nào cũng có thể bùng nổ dị năng, Ân Triển sẽ không ngây thơ đến mức tin rằng sau khi nói "Có giỏi ngươi đừng sử dụng" thì đối phương thật sự không sử dụng, nếu là bọn họ cũng không ngốc mà không sử dụng.

Cho nên khi Ân Triển vừa bật thốt ra câu đó, cậu biết ngay ca cậu có mục đích, suy nghĩ một hồi, cậu lập tức hiểu được —— kéo dài thời gian.

Vì thế ngay sau đó cậu liền lên tiếng, nhưng Hàn trung tướng rõ ràng không phải đèn cạn dầu, vừa hơi động một tí đã lập tức dùng dị năng, bọn họ cũng chỉ tranh thủ được nửa phút.

—— Nhưng chỉ cần như thế là đủ rồi.

Trước đây bọn họ chưa từng giao đấu với dị năng giả cấp bậc này, cho nên có chút không kịp trở tay, bây giờ có được nửa phút này, bọn họ thừa sức lấy lại tinh thần.

Trong nháy mắt sóng lớn ập đến, mọi người cơ hồ đều lập tức hành động.

Tất cả mọi việc chỉ ra trong chớp nhoáng.

Đường Du cầm kiếm lao về phía trước, Ân Triển vươn tay ở sau lưng cậu, chính xác nhận lấy kiếm của Lăng Mâu. Đội viên hệ mộc và hệ thổ ở gần đó nhanh chóng thúc dục dị năng, cọc gỗ cùng trụ đá trong phút chốc đột ngột mọc lên từ mặt đất vô cùng hoàn hảo tiếp lấy đội trưởng cùng phu nhân, hình thành một loạt cọc nối đuôi tựa như mai hoa cọc(1) —— sau cơn lũ đầu tiên lúc nãy bọn họ đã vào đến trong viện, lúc này càng dễ dàng ra tay.

Đường Du tung người nhảy lên, lao về phía Hàn trung tướng.

Hàn trung tướng cười lạnh một tiếng, chỉ thấy vài luồng ánh sáng bay theo mọi hướng đồng loạt nhắm vào thiếu niên.

Đường Du nhớ tới những dòng nước này từng làm ca cậu bị thương, sát ý nơi đáy mắt càng đậm, tạo thành từng đoàn lửa, không hề sợ hãi tiếp chiêu, chỉ nghe âm thanh xèo xèo bên tai không dứt, sương mù trong khoảng khắc lan truyền. Dị năng của cậu không mạnh như Hàn trung tướng, bắt đầu không ngừng gia tăng ngọn lửa. Hàn trung tướng nheo mắt, đang muốn tăng thêm sức đâm xuyên cậu, nhưng chợt nhận ra điều gì, vội vàng ngẩng đầu.

"Rầm rầm!"

Một luồng sấm chớp màu tím giáng thẳng xuống!

Gã nhanh chóng lùi về sau tránh né, mặt nước lấy gã làm trung tâm bỗng nhiên mở ra một khối đất trống, tránh thoát một đòn kia chỉ trong tích tắc.

Trong chớp mắt Ân Triển giành trước tiến lên, vươn tay tung ra thêm mấy luồng tia chớp, dễ dàng tiến lại gần bao quanh gã.

Hàn trung tướng đã có chuẩn bị, nhanh chóng dùng nước ngưng tụ thành tầng tầng màn nước, lần này nước không bị dính tạp chất, cũng không dẫn điện, thậm chí gã không cần phải cử động, bình tĩnh hứng lấy toàn bộ, nhưng mà ngay sau đó, một bóng người quen thuộc lóe lên từ sương mù mờ mịt chỉ thoáng chốc đã đến trước mặt gã!

Nước trên những cọc mà Đường Du đứng đều bị bốc hơi, cho nên luồng sét mới vừa rồi tuy rằng dính nước, nhưng không gây ra rắc rối cho cậu, lúc này nhân cơ hội ca cậu công kích liền áp sát đối phương, chém ngay vào lồng ngực của gã.

Hàn trung tướng lập tức lui về phía sau, ngay sau đó nhận thấy ngực chợt lạnh, quân trang bị cắt phá, làn da cũng bị mũi kiếm cắt trúng, mang theo chút đau đớn, vẻ mặt của gã vô cùng đáng sợ.

Ân Triển cũng đã gần kề, đột nhiên phát hiện năng lượng dao động truyền đến từ giữa không trung, thấp giọng gọi:

"Đường Đường!"

Lúc hắn nhắc nhở Đường Du cũng phản ứng ngay tức khắc, đồng thời cùng hắn nhảy về phía sau. Hai người ngẩng đầu, thấy một làn sóng khổng lồ xuất hiện trên hư không, giống như sóng thần cuồn cuộn lao về phía họ!

Mấy tên đội viên mắng thầm một tiếng cũng nhanh chóng chạy đến, không ngừng thúc dục dị năng, trong giây lát dùng bùn đất và dây leo tạo nên một bức tường cao che chắn trước mặt họ, vững vàng chặn dòng lũ. Bởi vì phát ra dị năng quá nhiều, sắc mặt bọn họ tái đi bằng tốc độ mà mắt thường cũng thấy được.

Hàn trung tướng lạnh lùng liếc mắt nhìn bọn họ: "Nhiều chuyện!"

Gã vung mạnh tay, mũi tên nước lao ra, nhưng lại thấy luồng chớp giáng xuống, đành phải tập trung chú ý vào đó, mà mũi tên nước mất sự điều khiển, bị đội viên khác giải quyết gọn lẹ.

Ân Triển tranh thủ thời gian nói: "Đường Đường, cho ta chút lửa."

Đường Du đột nhiên nắm chặt thanh kiếm, dùng sức mạnh đến mức đầu ngón tay đều trắng bệch, nhưng cậu vẫn gật đầu ừ một tiếng, dùng lửa hơ lên miệng vết thương trên ngực của hắn để cầm máu.

Ân Triển mí mắt chỉ khẽ nhướng rồi khôi phục như cũ, thấy tường cao đã được đội viên thu về, lại tiếp tục cùng Đường Du áp sát Hàn trung tướng.

Dị năng giả hệ mộc và hệ thổ tìm được một khoảng đất cao, thở hổn hển quan sát bọn họ, không bỏ qua một hình ảnh nào, đội viên khác chia ra vài người bảo vệ bọn họ:

"Hai người nhất định phải chống đỡ nha!"

"... Biết, đừng có lảm nhảm."

"Còn có bọn tiểu Lăng, mấy người đông cứng nước ở xung quanh nhanh đi, bây giờ chúng ta cách họ gần lắm, lỡ như đội trưởng dùng sấm sét, chúng ta cũng xui xẻo theo."

Đội viên vừa nói vừa chăm chú nhìn cuộc cuộc, có vài khoảnh khắc nguy hiểm thậm chí không dám thở. Bọn họ tuy rằng rất muốn lên đánh, nhưng hệ mộc và hệ thổ nhiều nhất chỉ có tập trung vào hai người, nhiều hơn một người chỉ sợ chờ bị nước cuốn trôi đi, bọn họ chẳng còn cách nào khác chỉ đành chờ đợi cơ hội công kích từ xa.

Lúc này Ân Triển cùng Đường Du lại đến đượctrước mặt Hàn trung tướng, hai người công kích rất sắc bén, phối hợp không một kẽ hở, mặt Hàn trung tướng càng ngày càng lạnh lẽo, rốt cục trốn tránh không kịp, vội vàng rút chủy thủ đỡ một kiếm của Đường Du.

Đường Du châm chọc: "Không phải ngươi nói không cần vũ khí à?"

"Muốn chết!" Hàn trung tướng quát to nhấc chân muốn đá cậu.

Đường Du nhảy ngay xuống mặt đất để tránh, thấy gã lại muốn dùng thủy, lập tức dùng ngọn lửa vây quanh gã. Hàn trung tướng điều khiển nước dễ dàng thổi bay tường lửa, trong nháy mắt sương mù bốc lên, cùng lúc đó gã phát hiện bóng người chợt lóe, chưa kịp phản ứng đã thấy bóng Ân Triển như quỷ mị áp lại gần.

Trái tim gã nhảy dựng, trong lúc nguy cấp chỉ thấy một luồng kiếm sáng như tuyết, rồi sau đó cổ tay lạnh lẽo, máu đột nhiên phun ra. Bởi vì tốc độ quá nhanh, gã không cảm giác đau đớn, nhưng biết tay phải đã bị Ân Triển cắt đứt, vô cùng giận dữ gầm rú.

Ân Triển còn định chém thêm nhát nữa, lại phát hiện năng lượng khủng bố tràn lên như dã thú liền vội vàng lui lại.

Đội viên hệ mộc và hệ thổ không cách nào tạo ra bức tường lớn như thế, mặt đều tái đi.

Lăng Mâu cùng mấy vị dị năng hệ băng khác nhanh chóng thế vào, trong làn sóng khủng khiếp cấp tốc hình thành một căn phòng băng, suýt soát bao lấy bọn họ.Mấy vị khác cũng hồi phục tinh thần, dị năng giả hệ thổ vội vàng tạo một cái hố trên mặt đất để thoát nước ra ngoài rồi ngẩng đầu nhìn lên.

Ân Triển cùng Đường Du đã phá vỡ lớp băng, hoàn toàn không cần trao đổi, lại xông về phía Hàn trung tướng.

Hàn trung tướng theo sát phóng ra luồng nước xoáy, thấy hai người kia nhảy lên hoa mai cọc, hung dữ nhìn Ân Triển, tay trái vừa nhấc, mặt nước lấy Ân Triển làm trung tâm dâng lên hàng loạt mũi tên nhọn, vun vút bay về phía hắn.

Ân Triển rất nhanh nhảy xuống nước, tránh thoát công kích phía trên.

Hàn trung tướng lập tức muốn điều khiển nước siếc cổ hắn, lại bỗng nhiên thấy Đường Du giơ lên kiếm từ trên đầu mình chém xuống, vội vàng nghiêng người né tránh.Sau kích thứ nhất Đường Du lại lập tức ra chiêu, nhìn thấy miệng vết thương của gã, vươn tay tạo một đoàn lửa tung ra.

Nhiệt độ ngọn lửa của cậu vốn cao hơn lửa thường, hiện nay đốt lên vết thương đã đẫm máu, Hàn trung tướng không kềm được gầm lớn một tiếng, Đường Du thừa dịp lực chú ý của gã bị cảm giác đau chiếm cứ, kiếm trong tay đi chém xuống, tức khắc chặt đứt cổ tay khác của gã.

Các đội viên nhất tề hét lớn: "Đẹp lắm!"

Ân Triển nhân lúc này nổi lên mặt nước: "Đường Đường, lui!"

Đường Du không do dự đến bên cạnh hắn, ngay sau đó Ân Triển cùng Hàn trung tướng gần như đồng thời ra tay, lôi điện và nước xoáy cùng lúc từ trên trời giáng xuống, gầm rú cắn nuốt lẫn nhau. Bọn Lăng Mâulại tiếp tục che chắn Ân Triển cùng Đường Du, Hàn trung tướng lại không may mắn như vậy, rốt cục bị sấm đánh trúng, toàn bộ cơ thể lập tức tê liệt.

"Wow!" Các đội viên kích động nắm chặt tay, bọn họ biết, thắng bại sẽ sớm được công bố.

Khi Chu thượng tướng ổn định cục diện phái người đến, chỉ thấy Hàn gia ngập trong đống đổ nát, các đội viên binh đoàn thỏ mao mao ngồi bệt dưới đất, sắc mặt trắng bệch, vô cùng thê thảm, cònhai người Đường Du và Ân Triển đang bao vây một người toàn thân là máu, ông vội vàng hỏi:

"Xảy ra chuyện gì? Gã là ai?"

Đội viên yểu xìu nói: "Em của Hàn thượng tướng."

Chu thượng tướng tiêu hóa một lúc, dù cho bản thân từ lâu đã ở vị trí rất cao cũng vẫn không kềm được lộ ra ngữ khí không thể tin:

"… Là cái người em có tư chất thần cấp?"

Đội viên nói: "Ừ."

Chu thượng tướng: "…"

Binh sĩ phía sau: "= ="

Giỡn cái gì vậy!

Chu thượng tướng vẻ mặt cứng ngắc: "Hai người bọn họ làm?"

"Gần như thế, chúng ta cũng có giúp sức."

Đội viên nói, cuối cùng hơi bị khó đánh, người nào đó hai tay bị cặt, sau khi bị sét đánh trúng bắt đầu cuồng loạn phóng dị năng, bọn họ tốn không ít sức lực mới bảo vệ đội trưởng cùng phu nhân, có điều người nào đó cũng chỉ phát cuồng được một lần, ngay sau đó đã bị đội trưởng cùng phu nhân bổ xỉ.

Chu thượng tướng vẫn cảm thấy khó mà ngờ được hai người kia liên thủ giết người sắp tiến vào dị năng giả thần cấp, đang không biết phải nói gì, chỉ nghe "rầm" một tiếng, Hàn trung tướng cuối cùng chống đỡ không nỗi, ngã sầm xuống.

Đường Du đột nhiên xoay người: "Trói gã lên cho tôi!"

Dị năng giả hệ mộc hệ bị cậu nhìn nghe được mệnh lệnh, liền dùng cọc gỗ cùng dây leotrói đứng người nọ lên, lúc này Hàn trung tướng vẫn còn một chút ý thức, nhìn cậu.Lệ khí trên người Đường Du sớm đã tăng cao, đi đến gần gã:

"Ta đã nói rồi, ta muốn cắt người thành từng lát."

Chu thượng tướng cùng binh lính vây xem đang tự nghĩ cậu có phải đang nói đùa không, đã thấy cậu cầm kiếm chém xoèn xoẹt, thật sự bắt đầu cắt.

Sĩ binh: "= =!!"

Chu thượng tướng: "…"

Mẹ ơi quá tàn nhẫn, mau cản cậu ấy lại, nhanh nhanh dắt cậu đi nựng tụi mao mao! Đội viên tập thể nhìn đội trưởng. Ân Triển bật cười, giữ chặt tức phụ:

"Đủ rồi."

Giờ phút này Đường Du đã tràn ngập suy nghĩ hung ác: "Em không."

Ân Triển yếu ớt nói: "Vết thương của ta đau quá, ngươi đừng phá."

Đường Du hơi cứng đờ, không tình nguyện dừng lại. Ân Triển xoa đầu cậu, ra hiệu binh sĩ giải người đi, sau đó chỉ vào anh của Hàn trung tướng được gã dùng nước nâng lên trên mái nhà:

"Đó là Hàn thượng tướng, nhớ mang xuống dưới."

Chu thượng tướng cùng bọn lính ngẩng đầu nhìn, phát hiện đối phương toàn thân cũng là máu, đột nhiên im lặng.

"Ta tiêm cho gã thuốc áp chế dị năng có hiệu quả hai giờ."

Ân Triển thấy bọn lính mang người xuống dưới, nhắc nhở một câu, người sau gật đầu, lấy ra thuốc thử do quân đội đặc chế chuẩn bị tiêm thêm cho gã một mũi, miễn cho nửa đường gã tỉnh dậy.

Hàn thượng tướng cúi thấp đầu, cảm giác mũi tiêm đâm vào da, ngón tay chợt động.

Ân Triển biết dược hiệu cũa gã gần hết, vẫn luôn phòng bị gã, lúc này vừa trông thấy động tác của gã, ngay sau đó chỉ thấy những cây kim bén nhọn bằng gỗ lao thẳng đến Đường Du đang gần đó, đúng lúc còn là sau lưng cậu, hắn vội vã xông lên trước.

Hắn định ôm tức phụ né tránh, nhưng vừa mới chạm vào cậu,một chân đã bị mắc kẹt sâu trong bùn,động tác khựng lại, không nghĩ ngợi gì vội đẩy Đường Du ra ngoài, chỉ nghe một tiếng vút, kim gỗ nháy mắt xuyên qua ngực hắn. Hắn đột ngột phun ra ngụm máu, ý nghĩ đầu tiên là tốt nhất đừng cho hắn biết việc này có liên quan đến Tư Nam.

Ý thức nhanh chóng mơ hồ, hắn ngã về sau.

Đường Du nghiêng ngã quay đầu lại, toàn thân như bị đóng đinh tại chỗ, bên tai giống như vang lên âm thanh toàn bộ thế giới sụp đổ, giọng nói của cậu lạc đi:

"Ân Triển!!!"

"Ha ha ha ha!"

Hàn thượng tướng hoàn toàn không để ý tới chất lỏng lạnh lẽo đang bị tiêm vào trong cơ thể, cười ha hả:

"Cố Ngạn, mày cũng có ngày hôm nay, tao… Ách…"

Lời còn chưa dứt, Đường Du đã vung kiếm, đâm xuyên qua trái tim của gã. Cậu chạy lên đỡ lấy Ân Triển, nước mắt không thể cầm được tuôn rơi. Các đội viên cũng vội vàng chạy tới, ngón tay cũng run rẩy, lập cập nói:

"Cứu… Xe cứu thương, gọi xe… Xe! Có xe kìa!"

“Đường Đường, buông ra chúng ta đi bệnh viện!”

“Đường Đường!”

Đường Du vẻ mặt đờ đẫn, cuối cùng họ đã buộc phải tách tay cậu ra kéo lên xe. Ân Triển hơi khôi phục ý thức, hai mắt cố điểu chỉnh tiêu điểm, nhìn rõ Đường Duở bên cạnh, dỗ dành:

“… Đừng khóc, ta không sao.”

Đường Du nhìn hắn không dám chớp mắt, trên mặt không có một chút biểu tình gì, nhưng mà nước mắt lại ào ào tràn ra hốc mắt, từng giọt từng giọt rơi. Một lúc sau cậu mới nói nên lời:

“Ca chết, em sẽ không sống một mình.”

Ân Triển muốn vươn tay xoa mặt cậu, nhưng chỉ có thể nâng lên được một chút. Đường Du nhìn thấy thế, nắm chặt tay hắn. Ân Triển nắm tay cậu, thở hào hển rồi nhẹ giọng nói:

“Nhớ kỹ, cho dù phát sinh chuyện gì chăng nữa, ta cũng sẽ không rời khỏi ngươi…”

Hắn nói xong cảm giác ý thức lại bắt đầu mơ hồ, hỏi:

“Ta đã nói cho ngươi nghe câu này chưa?”

Đường Du hỏi: “Câu gì?”

Ân Triển nhìn cậu, ánh mắt ôn nhu: “Đường Đường, ta yêu ngươi.”

Đường Du nghẹn ngào: “Ca chưa nói.”

Ân Triển nói: “Vậy giờ nói không muộn chứ?”

Đường Du đang muốn nói cái gì, đã thấy hắn nhắm mắt lại, tay cũng buông thõng xuống.

Tối nay, thủ đô xảy ra tình trạng hỗn loạn chưa từng có —— Phó soái và Nguyên soái lần lượt bị ám sát nhập viện, các đội quân liên tục được điều động, xung đột kịch liệt phát sinh ở vài nơi, dị năng giả thần cấp của hai nhà Chu Hàn ở vùng ngoại ô quyết đấu, cũng đều bị thương, Hàn thượng tướng cùng Hàn trung tướng có hi vọng thăng lên dị năng cấp thần một chết một bị thương, Cố Ngạn thiếu tướng trọng thương hôn mê, vào phòng chăm sóc đặc biệt.

Toàn quốc giới nghiêm.

Trên mạng bùng nổ điên cuồng, phát ngôn gì cũng có, các phương tiện truyền thông cũng túc trực 24/ 24 ở ngoài bệnh viện, sẵn sàng chờ đợi những tin tức mới nhất. Hai ngày sau, phó soái và Nguyên soái cùng thoát khỏi giai đoạn nguy hiểm, lúc này Chu thượng tướng đã lục soát toàn bộ Hàn gia, mang chứng cứ đến trước mặt Nguyên soái, phó Nguyên soái lập tức bị khống chế.

Hiện giờ Chu thượng tướng đã là người thừa kế chắc chắn, Nguyên soái đem mọi sự việc giao cho ông, hỏi:

“Tôi nghe nói Cố Ngạn cũng xảy ra chuyện, là thế nào?”

Chu thượng tướng nói: “Đã có chuyển biến tốt đẹp, ngài không cần lo lắng.”

Nguyên soái gật đầu, trò chuyện với ông môt lát rồi muốn nghỉ ngơi. Chu thượng tướng đắp chăn cho ông ta, ra ngoài đi đến phòng bệnh bên cạnh, nhìn Đường Du đang canh giữ ở bên cạnh, khuyên nhủ:

“Bác sĩ đã nói hắn không sao cậu đi nghỉ ngơi đi.”

Đường Du như không nghe được, tiếp tục đứng.

Chu thượng tướng nghĩ đứa nhỏ này ngoài việc đi vệ sinh hầu như không rời đi nơi này, vỗ vỗ vai cậu, dặn dò đội viên gia tộc thỏ mao mao chăm sóc cậu, rồi rời đi.

Các đội viên lo lắng:

“Đường Đường, đại mao nhị mao hai ngày rồi không gặp cậu, đều không ăn uống gì, hay là chúng ta đi thăm tụi nó nha?”

Đường Du vẫn không nhúc nhích.

Đội viên nói: "Nếu không chúng ta ăn một chút đi, được không?"

Đường Du muốn nói không ăn, đột nhiên phát hiện mí mắt ca cậu khẽ động, vội vàng bước lên phía trước. Đội viên nhìn theo, cũng phát hiện đội trưởng bọn họ sắp tỉnh, vội vàng chạy đi gọi bác sĩ, trải qua thời gian chờ đợi, nghe được bác sĩ nói đội trưởng đã hoàn toàn thoát khỏi gian đoạn nguy hiểm, đều thở phào nhẹ nhõm. Đường Du cũng gật đầu, ngay sau đó nhũn người ngã gục.

Các đội viên hoảng sợ, lại thêm luống cuống tay chân.

Lúc Ân Triển tỉnh táo đã là ban đêm, hắn nhìn khắp nơi, nương ánh sáng lờ mờ biết được đây là phòng bệnh cao cấp, rồi phát hiện tay đang bị nắm, không khỏi nghiêng đầu, thấy Đường Du cuộn tròn nằm ngủ mê mệt bên cạnh mình, có lẽ do sợ đụng vào mình nên người này cách rất xa, chỉ dám nắm một bàn tay hắn.

Trong lòng hắn đau nói, vuốt ve gương mặt cậu.

Đường Du lập tức mở mắt, đứng lên nhìn hắn: "Ca?"

Ân Triển ừ một tiếng, lại xoa lên mặt cậu. Đường Du mở đèn bàn, muốn quay đi gọi bác sĩ, lại bị cầm tay, không khỏi quay đầu lại. Ân Triển vỗ vị trí bên người:

"Ta không sao, lại đây."

Đường Du hơi do dự, nằm trở lại.

Ân Triển nói: "Gần hơn một chút."

Đường Du lại nhích gần hơn một xíu. Ân Triển nhéo má cậu, bảo cậu gần hơn nữa, Đường Du rốt cục không nén được cảm xúc dâng lên, ôm lấy cánh tay của hắn, vùi đầu vào trong. Ân Triển cảm nhận được một dòng chất lỏng ấm áp, trong lòng lại đau, cố sức nâng lên cánh tay khác, xoa đầu cậu.

Đường Du mãi mới lên tiếng: "Ân Triển."

Ân Triển nhướng mày.

Từ sau khi nhận ra nhau, Đường Du vẫn luôn gọi hắn là ca, cơ bản không gọi qua tên hắn, hắn không khỏi nhớ tớihình ảnhkhi bọn họ yêu nhau, cười hỏi:

"Như thế nào?"

Đường Du nói: "Lúc em chết, khi đó cảm giác của ca thế nào?"

Ân Triển im lặng một lúc: "Ta cũng muốn chết."

Đường Du lui vào cạnh hắn, ôm chặt cánh tay của hắn, vùi đầu vào đó.

Ân Triển rủ mắt thấy nhìn hắn: "Đường Đường."

"… Dạ?" Đường Du nhìn hắn, ánh mắt hồng hồng, rất đáng thương.

Ân Triển hỏi: "Thích ta là loại thích nào?"

Đường Du không trả lời, chỉ ôm lấy cánh tay của hắn, trong động tác tràn đầy quyến luyến. Ân Triển cười một tiếng, dần dần thiếp đi.

Chuyện lần này nhanh chóng được công bố, từ chứng cứ lục soát nơi ở của Hàn thượng tướng cho ra kết quả rõ ràng, sau đó bọn họ không ngừng thực hiện một loạt hành động, bao gồm vu oan Chu thượng tướng và Ân Triển, hợp tác với trùng nhân giúp bọn chúng đánh thắng mấy trận… Nếu không phải Ân Triển nhanh chóng ra tay trước thì hậu quả thực khó mà lường được.

Dân chúng tức giận vô cùng, phẫn nộ mắng Hàn thượng tướng và không ngớt lời ca ngợi Cố thiếu tướng, rất nhiều chính trị gia đời sau đều cho rằng đây là một trong những bằng chứng nói rõ khi đó Cố thiếu tướng đã có được ánh mắt vô cùng sắc bén về chính trị, chỉ có phó tướng trung thành và tận tâm mới cảm thấy,

có lẽ sự thật chính là đêm hôm đó thiếu tướng của bọn họ không gặm được tức phụ nên mới bùng phát mà thôi.

Qua sự việc này danh tiếng của Ân Triển càng trở nên nổi trội, ngay cả Đường Du cũng có liên quan đến, việc hai người bọn họ đánh bại Hàn trung tướng đẳng cấp cao hơn mình đã được truyền ra đủ loại thần kỳ, dẫn tới một đám người cúng bái quỳ liếm,sau đó có người chụp được ảnh Đường Du đang ôm con thỏ liền tải lên trên mạng khiến cho cả đám người bị moe chịu không nổi, đều tò mò hỏi đó là giống loài gì.

Phương tiện truyền thông cũng đặc biệt tò mò, quân đội không có cách nào, dành phải công bốrằng chúng được mang ra từ trong Cổ duy độ, thế là lại tạo thành rung động không nhỏ.

Các chuyên gia động vật rất hứng thú với loài thỏ tai dài lông xám này, tìm đủ mọi cách gặp Đường Du để được nhìn chúng, còn bảo rằng giống loài quý giá này tốt nhất là nộp lên cho nhà nước.

Đường Du liếc gã, đưa tụi mao mao cho Lăng Mâu, mặt lạnh rút kiếm ra nhìn gã:

"Nào, nói lại lần nữa."

"…" Chuyên gia quay đầu bỏ chạy.

Đường Du lúc này mới vừa lòng, ôm con thỏ xoa xoa rồi đặt chúng vào trong ổ, ngồi xổm trước mặt đút cho chúng ăn rau xanh sau đó mới đi tìm ca cậu.

Vết thương của Ân Triển đã tốt hơn rất nhiều, lúc nào cũng có thể xuất viện, lúc này hắn đang dựa vào đầu giường chăm chú đọc tiểu thuyết, thấy Đường Du đếnthì mỉm cười ngoắc cậu đến gần.

Đường Du bò lên: "Ca đang xem gì thế?"

Ân Triển cười đưa cho cậu, Đường Du cầm đến xem thử, đập vào trong tầm mắt là đoạn ngắn mà thiếu nhi không được coi.

"A… A um… Không, không được…"

Cố Ngạn thấp giọng mỉm cười: "Bảo bối, chỉ thế đã không chịu được?"

"Ông xã, em thật sự… A!"

Đường Du: "…"

Ân Triển cười nói: "Truyện viết chúng ta là nhân vật chính, muốn coi nữa không?"

Đường Du: "…"

Hết chương 51

Ghi chú: mai hoa cọc là những cọc gỗ nối liên tiếp như trong hình

53. Chương 52: Đại Lục Dị Năng 12

Đường Du sâu sắc cảm nhận được cánh cửa thế giới mới đến với cậu.

Những tiểu thuyết ca cậu xem bên trong đủ các loại "play", còn có quyển viết tay trong viết cậu là một con thỏ tinh lông xám với đôi tai dài, trong Cổ Duy Độ bị sói đuổi giết, kết quả được Cố Ngạn đi ngang qua cứu giúp. Cứ thế giơ móng bám lấy ống quần người ta đòi đóng gói đem đi cùng, không những vậy còn mỗi tối biến thành hình người nằm ngủ bên cạnh người ta. Sau đó bị Cố Ngạn phát hiện, không hề báo trước mà bắt đầu lột sạch áo quần "thịt" cậu, còn bị đòi hỏi hết lần này đến lần khác không thôi. Đường Du thấy vậy ném thẳng điện thoại về chỗ cũ ngay lập tức.

"Không xem nữa à?"-Ân Triển cầm máy để sang một bên cười nói-"Mấy thứ này viết biết bao đáng yêu, đoạn sau còn miêu tả trong lúc ngươi đang cao trào để lộ đôi tai thỏ nữa kìa".

Đường Du: "..."

Thiết nghĩ ca cậu hẳn là nhàm chán quá thể. Cậu hỏi: "Ca không ra viện à?"

Ân Triển kéo cậu lại gần, ôm hôn cậu một cái rồi trả lời:

-Ra viện gì chứ. Bây giờ ta đang là bệnh nhân, nếu như có chuyện gì bọn họ sẽ không cần đến tìm đến ta. Lại càng không có người gọi điện đến, hiểu không?

“Tùy”

Đường Du rầm giọng đáp lại một câu rồi chợt nhớ đến chuyện ngày xưa, cậu thức thời không mở miệng thêm nữa, ngoan ngoãn ngồi lại bầu bạn bên ca cậu, và quả nhiên không ngoài dự liệu bị ca cậu ăn đậu hủ mấy lần. Ân Triển thấy cậu thu móng mặc hắn chòng ghẹo thậm chí không hề trốn tránh liền tiện thể cúi đầu hôn lên môi cậu. Hắn phát hiện cậu ngẩng đầu khẽ hé miệng đón lấy liền cười:

“Đường Đường”

Đường Du nhìn hắn.

Ân Triển hỏi cậu: “Đã hiểu thích ta là loại tình cảm gì rồi chứ?”

Đường Du trong lòng run lên, mắt đối mắt nhìn hắn mấy lần. Rốt cuộc cũng giơ tay lên ôm lấy cổ rồi vùi đầu vào trong lòng hắn. Ân Triển vòng tay ôm cậu, đôi môi cọ xát lên gáy Đường Du. Đường Du trầm mặc vài giây sau mới thấp giọng “ừm” một tiếng.

Ân Triển biết người này từ trước đến nay đều không đem tình yêu treo trên miệng, dù thực ra hắn cũng không thường nói. Hai người bọn hắn bên nhau không cần nói năng chi nhiều cũng có thể hiểu rõ tình cảm của đối phương với mình như thế nào. Hắn nở nụ cười, động thân đặt người lên giường, thân mình cũng áp lên trên cậu.

Đường Du ngẩng đầu cùng hắn hôn môi, không lâu sau đã bị hắn vuốt ve nổi lên phản ứng. Áo cậu bị Ân Triển cởi ra, Đường Du hổn hển thở dốc cố né tránh: “Giờ là ban ngày đó”.

Phản ứng đầu tiên của Đường Du là sợ hãi thế nhưng tiếp theo đó trong đầu chỉ còn lại hàng đống hình ảnh mơ mơ hồ hồ lướt qua. Mặc dù ngay sau ấy lại biến mất hệt như những lần trước tuy nhiên cũng thành công khiến cậu thay đổi lực chú ý. Đường Du rên rỉ:

“Ca….”

“Hửm?”-Ân Triển hôn cậu, thuận tiện cầm “đồ vật” cương lớn bên dưới đưa đẩy một cái-

“Giúp ca sờ sờ với nào”.

“Không sao, ta cho người đi hết rồi”

Ân Triển tay cầm lấy cằm kéo cậu ngẩng lên rồi tiếp tục hôn. Đường Du miệng “ưm” một tiếng, trong lúc Ân Triển nhanh nhẹn cởi quần áo, chỉ biết hỏi: “Từ……từ lúc nào vậy?”

Ân Triển tay mở cúc áo liếc cậu một cái, cười nói: "Trưa nay lúc ăn cơm xong ta nói bọn họ từ nay đến tối mai không cần lại đây, chờ ngày mốt hãy đến."

Đường Du nhìn nhìn đồng hồ lúc này, chợt nhận ra. Đôi tay run rẩy rụt lại về sau chằm chằm nhìn hắn. Ân Triển thuận tay ném chiếc áo bệnh nhân đi, híp mắt cười ngoắc ngoắc ngón tay với cậu. Đường du do dự mất vài giây, cậu nghĩ ca cậu từ trước đến giờ vẫn luôn thương yêu mình, chắc sẽ không làm mấy cái chuyện mất tiết tháo thế đâu thành thử lại rề rà quay về.

Ân Triển đưa tay kéo cậu vào lòng: "Ngoan nào."

Thế là Đường Du chỉ biết ngoan ngoãn mặc cho hắn hôn mình, hôn đến nỗi toàn thân cậu trở nên mềm nhũn, nhịn không nổi rên rỉ thành tiếng, bất lực bám víu vào người hắn, hơi thở trở nên nóng cháy, dưới eo khó nhịn lắc lư liên hồi:

"Ca…."

"Hửm?"-Môi Ân Triển dán vào môi cậu, giọng nói đầy gợi cảm vang lên: "Chịu không nổi rồi?"

Đường Du cảm giác cả người mình như bị thiêu đốt, vừa hổn hển thở dốc vừa gật đầu. Thấy vậy hô hấp Ân Triển càng thêm trầm trọng, tay quàng phía sau gáy cậu càng thêm chặt tiếp tục đặt xuống môi cậu nụ hôn nóng bỏng. Một tay còn lại sờ soạng vuốt ve theo sống lưng cậu, dần dần xuống sâu bên dưới. Rốt cuộc cũng chạm đến động nhỏ, hắn khẽ khàng đè nhấn xung quanh mép động.

"Đường Du, thả lỏng nào"-Ân Triển vỗ về cậu nhưng tay thì không hề dừng lại tiếp tục dạo quanh, sau cùng lèn vào bên trong động nhỏ ấy.

Phản ứng đầu tiên của Đường Du là sợ hãi, tuy nhiên đột nhiên một loạt hình ảnh mơ mơ hồ hồ phiêu đãng hiện lên trong trí óc cậu. Mặc dù nó lại biến mất hệt như những lần trước, nhưng cũng vừa đủ để khiến cậu thay đổi trọng tâm của mình. Đường Du chỉ còn lại tiếng rên rỉ: "Ca…."

"Hửm?"-Ân Triển hôn cậu, thuận tiện cầm "đồ vật" cương lớn bên dưới đưa đẩy một cái-

"Giúp ta sờ sờ với nào".

Vật đó của Ân Triển trước đây Đường Du đã sờ mó không chỉ mấy lần rồi, thành thử lần này cậu rất ngoan ngoãn thò tay xuống sờ nó, tiện thể hé miệng cuốn đầu lưỡi của hắn mút mát. Hôn được một hồi lâu mới nhớ ra cần phải hỏi chuyện trước kia của hai người. Nhưng vừa hay là lúc ngón tay thứ hai của Ân Triển cắm vào bên trong, cậu cứ thế rên lên. Ngay lập tức cảm nhận được độ nóng lẫn mức cứng rắn không tưởng của vật đó truyền đến lòng bàn tay mình.

Ân Triển cảm nhận được cảm giác của cậu bèn khàn giọng cười đáp: "Lát nữa là cho cả vào nha".

Đường Du có chút hãi: "Vào không nổi đâu…."

"Vào được hết"

Ân Triển đáp lại chắc nịch, tiếp tục lèn vào ngón tay thứ ba, khuếch trương kỹ càng mỗi một nơi bên trong. Thấy Đường Du co rúc lại trong lòng mình miệng không ngừng rên rỉ, một đoàn lửa nóng bốc lên toàn thân, đôi con người trở nên trầm đục, bất tri bất giác tăng thêm chút sức lực.

Đường Du chỉ thấy đầu ngón tay dường như chạm đến một nơi nào đó, cả người như bị dòng điện xẹt qua khiến cậu chịu không nổi hét lên: "Á!"

Ân Triển cười hỏi: "Nơi này?"

Đường Du muốn trả lời lại phát giác hắn đang không ngừng ở nơi đó quấy nhiễu, tức khắc hô: "Đừng đừng..ư ưm……Ca……."

Ân Triển lúc này đây đã nhịn không nổi nữa rồi, nhân lúc cậu thất thần rút tay ra, đỡ lấy cây gậy thịt của mình kề ngoài lỗ huyệt rồi chầm chậm đi vào. Đường Du theo bản năng vội vàng thít chặt chặn lại hắn. Ân Triển chỉ đành ôm lấy cậu, dùng thanh âm khàn khàn dịu dàng dỗ cậu:

"Đừng thít chặt ta thế chứ, ngoan nào, thả lỏng ra…."

Đường Du nghe lời run run khẽ "ừm" một tiếng. Ân Triển hôn lên môi cậu hòng vỗ về yên lòng cậu, kiên nhẫn cuốn mút cậu một lúc lâu, sau khi thấy hô hấp cậu dần dà gấp rút lên liền đẩy thân mình vào trong thêm một chút. Thấy cậu không có dấu hiệu khó chịu hai tay hắn giữ chặt eo cậu đâm thẳng một nhát thật mạnh vào tận sâu trong cùng, "bẹp" một tiếng vang lên rõ ràng. Đôi mắt Đường Du trợn lên, ôm chặt hắn.

Ân Triển dừng lại hỏi: "Đau không?"

Đường Du khẽ nức nở nhưng vẫn lắc đầu, cậu không hẳn thấy đau, chỉ là cảm giác căng trướng cứ quẩn quanh trong người. Cậu hé miệng nhỏ hít vài cái rồi luồn mình vào trong lòng hắn, giữ vài giây mới ngẩng đầu lên, muốn hắn hôn cậu. Đôi con ngươi Ân Triển co rụt lại ngay lập tức đè môi mình lên hai cánh môi cậu mút thật mạnh, đôi tay mở banh hai cánh chân cậu, bắt đầu công cuộc di động dưới thân. Đường Du không kiềm được rên thành tiếng, đôi mắt nhanh chóng óng ánh ngập nước.

Ân Triển mới đầu còn giữ được lý trí chậm rãi di động, nhưng càng động càng không thể khống chế được bản thân càng trở nên hung mãnh, tựa như dã thú phát tình. Hắn chống người dậy, giữ eo cậu thật chặt ra sức đâm chọc vào trong cậu. Đường Du chỉ cảm thấy khoái cảm như điện giật từ xương chậu chạy thẳng lên não, ngón chân cuộn tròn, cổ họng càng không kiềm được rên lớn, nghe như sắp vỡ vụn.

Ân Triển nhìn cậu, thở dốc rồi cười trêu cậu: "Sướng rồi chứ?"

Đường Du không đáp lại, bất lực túm lấy cánh tay hắn.

Ân Triển kéo tay cậu xuống bên dưới, đi đến nơi hai người đang gắn liền với nhau. Hắn hôn lên khóe môi cậu khẽ hỏi:

"Vào hết cả rồi đúng không? Thấy sướng không?"

Đường Du chịu không nổi rù quến của hắn, rên rỉ: "……Ca đừng nói gì nữa"

Ân Triển cười khàn, còn định nói tiếp lại bị cậu víu cổ xuống. Tiếp đó là cánh lưỡi mềm dẻo ướt át dò xét tiến vào, hắn đành tạm thời buông tha cậu, nhiệt liệt cùng cậu ôm hôn. Mạnh mẽ, khát khao chiếm lấy cậu, càng ngày càng sâu, cũng càng ngày thêm dùng sức.

Đường Du đã sớm mất không chế, chỉ còn biết "ư ưm" vài tiếng, cả người dâng trào lên cơn gió nóng bỏng hừng hực, nhanh chóng mất hồn mất trí. Trong lúc lơ đễnh bị ca hắn đổi sang tư thế khác, cúc nhỏ vừa mới trống không ngay lập tức căng đầy trở lại, cậu nhịn không được kêu thành tiếng.

Ân Triển từ sau lưng ôm lấy cậu, dịu dàng kề bên tai cậu cất tiếng: "Chặt thít làm sao, cứ quấn quýt anh mãi không thôi"

Đường Du cả người bị hắn ôm chặt trong lòng, bị hắn đâm chọc đến không biết trời trăng, căn bản nghe không rõ hắn nói gì. Cả người chỉ cảm thấy nóng, khó chịu di chuyển eo hông mình lên tiếng: "Ca….."

Ân Triển hô hấp đình đốn rốt cuộc không trêu chọc cậu nữa, thay vào đó ra sức chuyển động đâm vào cúc nhỏ cậu.

Thời gian dường như nhoáng cái qua đi.

Ân Triển đánh mất cậu đã trăm năm nay rốt cuộc lúc này đây lại có được cậu, lại được cùng cậu thân mật thắm thiết, hoàn toàn mất khống chế với dục vọng dâng trào trong người mình. Lúc đầu còn miễn cưỡng giữ được chút lý trí, không lâu sau đã bó tay chịu trói thành tâm nghe theo trái tim mình, mãi đến khi phát tiết xong ba lượt mới hơi hơi đè được lửa tình, kéo người gói trọn trong lòng mình, hôn lên vầng trán mướt mồ hôi của cậu.

Đường Du sớm đã bị mồ hôi tẩm ướt toàn thân, ngực phập phồng kịch liệt, thở dốc một hồi lâu mới lấy lại tinh thần. Liếc mắt nhìn về phía cửa sổ mới nhận ra đã vào đêm mất rồi. Cậu cứ nghĩ đến đây là xong ngờ đâu không lâu sau lại thấy ca cậu muốn đổi một cái tư thế khác đè lên người mình, mới giật mình phát giác vẫn chưa xong. Cơ thể cùng năng lượng của Ân Triển dũng mãnh vô cùng, đã thế trên giường còn rất lưu manh, Đường Du nhịn không được nhìn hắn: "Ca, đủ, đủ rồi…."

Ân Triển kéo tay cậu đến bên cánh môi mình, in lên trên một nụ hôn: "Không đủ"

Đường Du lắc đầu: “Đủ rồi…….”

“Giờ mới đến đâu cơ chứ?”-Tâm tình Ân Triển lúc này trở nên khoan thai, giống như chậm rãi nhấm nháp thưởng thức mỹ vị, giữ chặt rồi hôn lên eo cậu rồi nói: “Biết Minh giới có một nơi gọi Cửu Xuyên không?”

Đường Du nghe chỉ thấy rất quen, nhưng cậu hiện tại không có tâm tình suy ngẫm kỹ càng, đành nói: “Không biết”

Ân Triển vừa cắn tai cậu vừa kể lại câu chuyện bằng thứ giọng trầm thấp: “Cửu Xuyên là một khu trực thuộc điện Lạc Hồn, bởi vị trí địa lý đặc biệt vốn chẳng có ai đến nơi đó. Ở đó có loài hoa Lạc Hồn trắng như tuyết, vô cùng đẹp. Lúc bấy giờ ta muốn có được em, chiếm lấy cơ thể em hoàn toàn liền dẫn em đi Cửu Xuyên, còn làm một cái kết giới ở bên trong……”, tiếp đó cười khẽ bên tai hỏi cậu: “Muốn biết trong mười ngày đó chúng ta làm bao nhiêu lần không?”

Tai Đường Du tê rần, vội né tránh: “……Không, không muốn biết”

Ân Triển lại đặt người nằm lên giường, cúi đầu nhìn cậu.

Đôi mắt hắn vì nhiễm dục vọng nhìn càng thêm thâm trầm sâu sắc, mồ hơi từ trên trán theo hai bên má chảy xuống càng khiến hắn trở nên gợi cảm hơn. Hắn cười nói:

“Có muốn biết ta cũng không cách nào nói cho ngươi biết, ta vốn dĩ không đếm. Ta chỉ nhớ được tiếng kêu rên gợi cảm của ngươi, cả người đều bị ta làm cho mơ màng, trên người một đống bừa bộn, y chang hồi nãy”

Đường Du thở không ra hơi: “Đừng nói nữa”

“Đúng là……”

Ân Triển tiến đến sát bên tai cậu nói nhỏ vài câu, tiếp tục quyến rũ cậu. Đường Du chỉ đành chủ động vòng tay ôm lấy cổ hắn, dùng môi mình lấp kín không cho hắn nói tiếp nữa, Ân Triển thấy thế mà lại vừa lòng. Đường Du tức tối cắn môi hắn:

“Ca là tên khốn mà!”

Ân Triển sung sướng cười:

“Trước kia ngươi cũng thường nói như vậy, và rồi lại phải chịu lấy hậu quả ngay sau đấy”

Đường Du bỗng hiện lên dự cảm xấu, đẩy tay giãy dụa muốn chạy thế nhưng sức lực cạn kiệt nhanh chóng

bị Ân Triển đè lại, chỉ đành run giọng cầu xin:

"Không, Ân Triển, a……ưm……..Ca……"

Ân Triển đáp lại: "Gọi tướng công"

Đường Du thức thời: "Tướng công"

Ân Triển chụt một cái lên môi cậu: "Ngoan hơn so với trước kia rồi"

Đường Du mong đợi nhìn hắn hy vọng hắn có thể dừng tay, nhưng lập tức biết mình quá ngây thơ rồi. Ân Triển ở trên giường luôn là thế cường, kiểu gì cũng sẽ không buông cậu ra. Đường Du lại một lần nữa bị cơn gió nóng hổi càn quét toàn thân mình, ý thức trở nên mơ mơ hồ hồ, bản thân nói những gì, làm những gì cũng không còn rõ nữa, chỉ có thể như cánh bèo trôi dạt trên dòng sông, hoàn toàn mặc người làm càn.

Đêm chẳng mấy thành khuya.

Đường Du căn bản chẳng rõ mình ngủ thiếp đi tự lúc nào, chỉ biết khi mở mắt ra trước mắt là một mảnh cỏ xanh. Bất ngờ là, cậu biết rõ mình đang nằm mơ.

Cậu nhìn một vòng khắp xung quanh rồi khẽ sửng sốt, theo bản năng cúi đầu phát hiện bản thân quả nhiên đang mặc chiếc áo bào trắng khi còn là tiểu bạch trạch liền hiểu mình không nhận sai, nơi đây quả thật là núi Côn Lôn. Cậu có chút hoài niệm chốn này. Bước về phía trước hơn chục bước đột nhiên thấy một bóng người ngồi dưới tàn cây, Đường Du không nghĩ nhiều bước về phía đó: "Tư Nam!"

Tư Nam vẫn mang hình dáng cũ y hệt trong trí nhớ của Đường Du. Tư Nam quan sát cậu một chốc rồi vỗ chỗ bên cạnh mình. Đường Du ngồi xuống rồi hỏi:

"Sao anh lại ở đây?"

Tư Nam vươn tay muốn sờ đầu cậu, thấy cậu không có tránh đi liền khẽ mỉm cười vuốt vuốt đầu Đường Du, nhẹ giọng nói:

"Ngươi tạm thời đừng nói gì, ngồi đây cùng ta một lúc đi"

Đường Du gật đầu, nghe lời y không lên tiếng. Chung quanh trở nên tĩnh lặng, một cơn gió lướt tới nơi hai người ngồi, mang theo mùi hương cỏ cây, mang theo hương vị của mùa hè. Đường Du thả lỏng dựa lưng vào gốc cây, đang định nhắm mắt lại bỗng nghe thấy Tư Nam hỏi:

"Sao ngươi lại thích hắn?"

Đường Du mê man không hiểu: “Hả?”

Tư Nam đáp lại: “Ân Triển”

Đường Du kinh ngạc hỏi: “Hai người quen nhau sao? Ý tôi à sau vụ ma thú anh có gặp lại hắn à?”

Tư Nam trả lời: “Gặp qua” rồi lại nói tiếp: “Ngươi còn chưa trả lời câu hỏi của ta”

Đường Du suy nghĩ một chốc xong nói: “Không có nguyên nhân, thích là thích thôi”

Tư Nam trở nên trầm mặc, Đường Du thấy vẻ mặt hắn có chút bệch ra liền hỏi:

“Có phải anh có chuyện gì không? Hai lần trước gặp ngươi là vì sao?”

Tư Nam vô cảm đáp lại: “Không có gì”

Đường Du lại hỏi tiếp: “Sao tôi lại đến nơi này?”

Rồi đột nhiên nghĩ đến một khả năng bèn nói: “Anh cũng mắc kẹt trong máy xuyên việt?”

Tư Nam không đáp lại câu hỏi của cậu mà chỉ đăm đăm nhìn cậu. Đường Du còn chưa mở miệng nói gì tiếp đã thấy quần áo mình từ màu trắng biến thành đỏ. Tư Nam lại vươn tay sờ đầu cậu, phán một câu:

“Nguoiư bây giờ mặc đồ đỏ vẫn là hợp hơn”

Đường Du bị sự thay đổi đột ngột này khiến đầu óc đơ ra, liên tưởng đến hai lần trước gặp y, nhíu mày:

“Lẽ nào anh có thể điều khiển máy xuyên việt kia?” Rồi rất nhanh nhớ ra một chuyện, biểu cảm có chút khó khăn, định hỏi: “Thế anh…..”

Tư Nam đánh gãy lời cậu: “Ta không có hứng xem”

Trên thực tế phần lớn thời gian của y là đánh cuộc với kính Bồ Đề, chủ yếu là truy tìm linh hồn của hai người. Thi thoảng mới có chút thời gian xem bọn họ đang làm gì. Mới nãy phát hiện Đường Du tiến vào giấc ngủ sâu, thần kinh đang trong trạng thái hoàn toàn buông lỏng hắn mới ước chừng đánh giá một chút, rồi mới đoán ra nguyên nhân và dẫn cậu tiến vào nơi đây.

Đường Du biết y sẽ không nói dối mình, lúc này mới thả lỏng, lại hỏi tiếp: “Rốt cuộc là có chuyện gì?”

“Nếu ta làm sai một chuyện, ngươi sẽ tha thứ ta chứ?”

Tư Nam không trả lời mà còn hỏi ngược lại, thấy cậu định mở miệng lại ngăn lại:

“Câu trả lời này chờ khi ngươi nhớ lại mọi chuyện hãy trả lời ta. Ngươi đã lâu rồi không xem qua cung Minh Trạch, có muốn đi xem không? Dù rằng trong cung không có ai”

Đường Du gật đầu đồng ý.

Tư Nam cười cười kéo cậu dậy, dẫn cậu đi đến cung điện nơi không xa kia. Đường Du nhớ lại khoảng thời gian khi xưa ở nơi đây khí tức cả người cũng theo đó dịu dàng nhã nhặn lại, vừa đi vừa cùng Tư Nam nói chuyện. Dần dà nói đến lúc đi tới Thiên Giới. Tư Nam im lặng một hồi rồi chợt nói:

“Nếu như chuyện đó không xảy ra ….”

Đường Du nghe không rõ hỏi lại: “Cái gì?”

Tư Nam lại im lặng như cũ, khẽ thở ra một hơi, mãi mới nói tiếp:

“Thái tử nghịch thiên, tất cả quỹ tích trước đó đều bị xáo trộn. Nếu như không có chuyện này Minh giới cũng không bị nhiễu loạn, ngươi cũng sẽ không đi tòng quân……..”

Y đứng lại chăm chăm nhìn cậu, trong mắt hiện lên vài cảm xúc mà người khác xem không hiểu-“Vậy thì người cùng cậu trải qua quãng thời gian đó sẽ là ta, chứ không phải Ân Triển”

Đường Du ngớ ra muốn hỏi một câu “thế rồi sao?” rồi lại nhận ra lực hút quen thuộc kéo cậu đi, hình ảnh trở nên mơ hồ, không bao lâu sau mở mắt ra đã thấy quay lại phòng bệnh.

Ngoài cửa sổ ánh nắng rực rỡ, Ân Triển đang dựa vào đầu giường đọc sách thấy thế liền ôm kéo cậu vào trong lòng. Hai người trần truồng da thịt dán chặt lấy nhau. Cậu có chút mê man không rõ tình hình.

Ân Triển trên môi vẫn mang nét cười hôn chụt lên môi cậu hỏi: “Ngươi ngủ ngon chứ?”

Đường Du xoay người lại nói với hắn: “Em nằm mơ gặp Tư Nam”

Ân Triển vốn còn định làm thêm hiệp nữa ngay lập tức bị dội nước lạnh lên đầu, nháy mắt định chửi thề một câu rồi lại kiềm chế lại, hỏi cậu: “Ồ, thế tên đó nói những gì?”

Đường Du ngẫm nghĩ rồi đáp: “Đại để cũng không nói gì quan trọng, chỉ nói chút chuyện linh tinh với em.

À đúng rồi, anh ta dường như cũng ở trong máy xuyên việt"

"Không phải máy xuyên việt, là kính Bồ Đề"-Ân Triển dứt lời liền giải thích sơ qua cho cậu. Đường Du nghe xong chớp chớp mắt hỏi:

"Thế nên cái cây với cả cục bông lúc trước cũng là ca?"

Ân Triển đáp gọn: "Ừ"

Đường Du lại hỏi tiếp: "Thế còn Tư Nam?"

Ân Triển thực chất không muốn nhắc đến người này, hiện tại trí nhớ của Đường Du còn chưa hồi phục hoàn toàn. Đã vậy lần này trùng sinh mà vẫn còn nhớ rõ khi còn là tiểu bạch trạch, tình cảm đối với Tư Nam đang là lúc sâu đậm nhất. Nếu biết hắn có ý làm thịt tên Tư Nam kia cậu sẽ có cảm nghĩ gì cơ chứ! Quan trọng là hắn vẫn chưa đoán ra được tình trạng của Tư Nam rốt cuộc là sao, hiện tại hai người bọn họ còn đang ở trong kính Bồ Đề, lỡ như hắn nói ra rồi khiến Đường Du sinh ra chán ghét cùng cảnh giác Tư Nam liệu có đột nhiên nổi điên lên không?

Đường Du nhìn hắn: "Ca?"

Ân Triển hoàn hồn, nói đơn giản: "Tư Nam là thượng tiên của thiên giới, sau này lại tới Minh giới, làm người canh giữ kính Bồ Đề"

Đường Du vẫn không buông: "Rồi sao nữa?"

Ân Triển đành đáp: "Y vẫn luôn giữ chức trách canh giữ kính Bồ Đề"-cho đến khi tên đó chết.

Đường Du hoài nghi hỏi lại: "Thật chứ?"

Ân Triển làm dáng trịnh trọng: "Ừ"

Đường Du vẫn có chút không tin, chốc chốc lại liếc hắn. Ân Triển đưa tay ôm cậu vào lòng, nở nụ cười xấu xa: "Không tin hửm?"

Đường Du vội vã muốn chạy, kết quả vẫn cứ chậm, y hệt tối qua. Cậu căn bản không cách nào trốn thoát khỏi lòng bàn tay của hắn, cuối cùng chỉ đành ngoan ngoãn ôm lấy cổ hắn, cam chịu bị hắn ăn sạch sành sanh.

Ân Triển lần này chỉ làm một hiệp, vẫn chưa đủ no nhưng cũng chỉ đành buông tha cậu, cùng cậu ăn đồ ăn sáng. Ăn xong lại ôm người vào lòng. Đường Du nhớ đến "mười ngày" hắn nói lúc trước, cảm giác có chút

không ổn, tính bắt lấy quần áo đi học. Ân Triển kéo người trở lại, cười nói:

"Đi học làm cái gì, đi rồi không lo bị người ta vây xem à?"

Đường Du nói: "……..Em vẫn cứ đi"

Ân Triển nhăn mày: "Nguơi đành lòng bỏ lại một mình ta trong phòng bệnh?"

Đường Du vội đáp: "Ca có thể tìm người khác ở cùng"

Ân Triển làm một câu: "Ta không cần người khác, ta chỉ muốn nguơi"

Đường Du trầm mặc một hồi rồi lại theo thói quen chui vào trong lòng hắn. Ân Triển cười thơm cậu một cái, cũng không dằn vặt cậu thêm nữa, cùng cậu trải qua thế giới hai người. Đường Du thấy thế liền vui vẻ, ôm hắn cọ đến cọ đi, và rồi trời tối lại bị hắn ăn tiếp.

Ân Triển đối với cuộc sống hiện tại rất là vừa ý, vốn định ở thêm vài ngày, thế nhưng sóng gió vừa mới lắng lại không lâu, công việc sau đó cũng chất thành một đống. Phó tướng của hắn ngày ba cuộc điện tới làm bộ đáng thương, hắn thấy đối phương gần thắt cổ tự tử tới nơi rồi mới chịu ra viện.

Cuộc sống lại trở về như cũ.

Đường Du quay lại trường học, không ngoài ý muốn nhận được thêm một đống fans. Tuy nhiên cậu trước giờ không thích để ý người ngoài, mà trên mạng video clip về cậu toàn kiểu hung mãnh, chưa kể cậu còn có một ông chồng bá đạo kề bên. Thành thử không có tên mắt mù nào dám tiến đến chọc cậu, cùng lắm là trốn nơi xa xa chụp trộm vài tấm ảnh.

Chu thiếu gia trải qua chuyện này càng trở nên sợ cậu, bị chính cha mình giáo dục một trận rốt cuộc cũng dập tắt tâm tư đen tối. Ở học viện chỉ cần thấy bọn họ là thút thít chuyển đường khác mà đi, bọn họ cũng hết biết nói gì. Trong khi đó Vân Hồng dạo gần đây lại trở thành fan cuồng não tàn của Thiếu tướng phu nhân, vô cùng kỳ vọng hỏi liệu cậu ta có thể treo poster cậu lên khắp mọi nơi hay không, kết quả bị cậu liếc một cái đành thức thời ngậm miệng lại.

Lăng Mâu ở bên cạnh nghe thấy liền bảo: "Cậu ấy cũng là vì nhà ngươi thôi"

Vân Hồng đau lòng hỏi: "Là muốn tôi đừng rơi vào lưới tình quá sâu?"

Lăng Mâu đáp: "Không, là sợ ngươi bị đội trưởng của chúng ta thấy. Nếu thật sự bị ngài ấy thấy được, nhà ngươi chờ xuống âm phủ đi!"

Vân Hồng: "……Ta mỗi ngày cẩu lương ăn đã đủ nhiều rồi, cậu có thể đừng cho thêm được không?"

Lăng Mâu: "…."

Khóa học bất tri bất giác đến lúc kết thúc, Đường Du cũng đã trưởng thành. Chuyện đầu tiên cậu làm chính là bị ca cậu dẫn đi lĩnh chứng nhận kết hôn, còn hôn lễ thì hai người quyết định chờ đám người Thạch đoàn phó cùng ra thì làm một thể. Nếu không có gì bất ngờ xảy ra phỏng chừng là cuối năm.

Bọn họ đoán không sai, một ngày trước Tết Ân Triển nhận được thông báo của bên quân đội rằng có vài người đi ra từ Cổ Duy Độ, hắn cong khóe môi:

"Giao cho ta đi"

Chu thượng tướng liếc hắn một cái hỏi: "Có quen biết sao?"

Ân Triển đáp lại: "Chắc thế"

Chu thượng tướng đoán chừng mấy người này chắc sẽ gia nhập binh đoán của Ân Triển, ông tưởng tượng một chút tư chất thần cấp của toàn bộ đoàn quân này, âm thầm hút khí nhìn hắn nói:

"Nếu như binh đoàn Thỏ Bông của cậu…."

Ân Triển biết ông muốn nói gì liền cười: "Chắc không vấn đề gì đâu"

Chu thượng tướng gật đầu, nói một câu tốt lắm. Bọn họ là là quân chủ chiến, nếu như binh đoàn Thỏ Bông nâng cao đẳng cấp dị năng, bọn họ chắc chắn có thể mở rộng biên giới. Ân Triển nói thêm vài câu rồi rời đi, chuẩn bị triệu tập đội viên cùng đi tìm người. Ai người vừa mới ấn mở máy truyền phát tin đã thấy đối phương gọi đến, liền ấn nghe.

"Đội trưởng!"-Đội viên của hắn ra chiều phấn khởi hét lên-"Phó đoàn bọn họ ra rồi"

Ân Triển hỏi lại: "Anh ta liên hệ với các ngươi?"

Đội viên vội vã trả lời: "Không phải, bọn họ trực tiếp điều đến doanh trại chúng ta"

"…."

Ân Triển lại lần nữa cảm giác được Quy luật đúng là đủ trò, đủ thú vị. Ân Triển dẫn vợ mình cùng đi tìm đám người kia, mọi người ngồi chung với nhau một bàn ăn uống tưng bừng. Ăn mừng xong về nhà ăn tết

cùng cha Cố, tiếp đó rút chút thời gian rảnh đi Cổ Duy Độ một chuyến.

Đường Du chần chờ hỏi: "Hiện tại cũng không phải lúc mở cửa, có thể vào được không?"

"Ai biết được đấy, thử một chút cũng không sao"

Ân Triển tủm tỉm cười bước đến trận pháp trước vào, thò tay vào:

"Nguơi nói thử tết nhất thế này, nó liệu cô đơn không?"

Tiếng nói vừa dứt bóng dáng hắn liền biến mất, Đường Du cả kinh vội vàng đi tới. Ngay sau đấy cũng bị truyền tống vào pháp trận. Cậu ngẩng đầu, chỉ thấy xung quanh toàn một màu vàng sáng chói. Một bóng người sáng óng ánh đang kéo ca cậu ngồi xổm dưới đất, nghẹn ngào tám chuyện, khiến cậu chỉ biết trầm mặc.

"Vẫn là ngươi có lòng, biết đến thăm ta"-Quy luật nói tiếp: "Ta thật sự cô đơn"

Ân Triển nhìn nhìn đánh giá: "Ngươi là linh trận hay là bị người khác đẩy vào đây?"

Quy luật nói: "Ta cũng không biết, trong trí nhớ của ta luôn là ở nơi đây, cô đơn, lạnh lẽo, ngươi hiểu ta không?"

Ân Triển biết tất cả thế giới đều cùng chung một Thiên giới, trí tuệ cùng năng lực của Quy luật đến cấp này có lẽ là bị Thiên giới xử phạt tới nơi này. Cũng không biết nó có thể làm được những gì nữa. Ân Triển nhớ lại khoảng thời gian trăm năm ngồi trong nhà tù, chân thành nói: "Ta hiểu"

Quy luật nắm lấy tay hắn kêu lên: "Ta biết ngay mà, hai ta kết bái huynh đệ đi!"

Đường Du: "...."

Hai người cứ thế trịnh trọng bái lạy, lại tán gẫu thêm một lúc. Ân Triển hứa hẹn sau này nếu có thời gian rảnh sẽ dẫn thêm cả đội viên đến đây thăm nó. Hẹn xong được nó đưa ra ngoài.

Đường Du đứng ngoài vây xem từ đầu đến cuối, bấy giờ mới nhịn không được mở miệng: "Ca!"

Ân Triển đang lúc tâm trạng vui vẻ: "Hử?"

Đường Du nói tiếp: "Thực ra em vẫn luôn muốn hỏi ca một điều, tính cách ca trước kia dường như không giống với bây giờ?"

Ân Triển không muốn đề cập lại những tháng ngày đau khổ xưa kia nữa, nhăn mày hỏi:

"Nguơi không thích ta bây giờ à?"

Đường Du vội đáp: "Thích"

Ân Triển thấy vậy lại cười: "Vậy được rồi, đi thôi, đi về nhà"

Đường Du nghe thế đưa tay ra cho hắn, hai bàn tay mười ngón nắm chặt lấy nhau, ngoan ngoãn theo hắn về nhà.

Học viện quân sự Trung ương một khóa học liền năm năm, biểu hiện của Lăng Mâu với Đường Du cực kỳ ưu tú chỉ mất có hai năm rưỡi đã tốt nghiệp. Xong rồi hai người trực tiếp tiến vào đội ngũ của Ân Triển. Trải qua khoảng thời gian tu luyện này dị năng của toàn đội viên đều có tiến bộ không nhỏ. Ân Triển thảo luận với thượng tướng Chu, quyết định dẫn toàn đội tiến thẳng nơi tiền tuyến.

Trận chiến này được ghi nhận lưu vào sử sách, lần đầu tiên trong cuộc chiến giữa nhân loại và trùng nhân, nhân loại rốt cuộc cũng toàn lực tiến công, đánh cho trùng nhân tan rã rải rác phải trốn biệt vào vực hoang, biên cảnh bởi thế hòa bình trăm năm. Binh đoàn Thỏ bông trở thành đội quân át chủ bài của chủ bài. Không một ai dám cười nhạo tên đoàn họ, thậm chí còn không ai nghĩ rằng tên này dở ẹc bởi vì cái tên này tượng trưng cho vô số chiến thắng vinh quang, biết bao nhiêu người nằm mơ cũng muốn được gia nhập binh đoàn họ.

Ngoài ra thỏ xám tai dài không những là thú vật tượng trưng của đoàn nay còn trở thành báu thú của cả nước. Đáng tiếc nó chỉ có thể nhìn không thể sờ, mỗi khi nhìn thấy Đường Du ôm chú thỏ béo tròn trong tay mọi người đều ngưỡng mộ không thôi. Lúc này đây Ân Triển cũng trở thành Thượng tướng trẻ tuổi nhất trong lịch sử, lượng fan hâm mộ lớn vô cùng, trở thành người kế nhiệm lớn nhất chức vị Nguyên soái. Dù rằng chính hắn cũng chẳng thèm để ý, thay vào đó thích ngày ngày kề bên vợ hơn là chức vị kia. Trong khoảng thời gian này An phụ có tìm tới cửa muốn nhờ bọn họ xem có cách nào giúp đỡ đem An Tiêu rời khỏi Cổ Duy Độ hay không, vì hắn ta vào đó mãi chẳng thấy ra. Thấy bọn họ không cách nào giúp được đành hối hận không thôi, chỉ còn cách rời đi.

Cuộc sống dần dần yên ổn, tuy nhiên cuộc đời lần này khác lần trước. Thay vì chỉ có ấm áp càng nhiều hơn là ngọt ngào cùng với yêu thương khôn nguôi của hai người. Đường Du từ ngày đó trở đi không gặp thêm Tư Nam thêm lần nào nữa, đành chờ khi nào quay lại Minh giới lại tính sau. Cậu mỗi ngày đi làm, tan ca cùng Ân Triển, cho thỏ ăn, khi rảnh rỗi nghỉ ngơi thì câu cá hoặc là…..bị ca cậu đặt trên giường dùng đủ loại tư thế ăn sạch.

Cứ thế một năm, hai năm, ba năm……hai người họ lại trải qua cả một cuộc đời dài đằng đẵng.

Hôm nay bên ngoài trời đổ mưa, Đường Du sau khi ngủ dậy rời giường mơ hồ cảm giác được sắp có chuyện gì đó xảy ra sắp tới, nhưng cậu là dị năng giả mức thần cấp, đâu ai có thể làm hại được cậu. Cứ vậy cậu ngồi ngẩn ngơ trước cửa sổ.

Ân Triển phát hiện ra sự khác thường của cậu, hỏi: “Làm sao thế?”

Đường Du trả lời: “Em cứ có cảm giác sắp xảy ra chuyện gì đó vậy”

Ân Triển giật mình, nghe xong liền di dí ở nhà không muốn đi đâu, cùng cậu đi dạo vườn hoa đào nở rộ, đột nhiên nảy lên dự cảm, bàn tay đầy nếp nhăn nắm chặt lấy tay Ân Triển: “Ca”

Ân Triển cũng nắm lấy tay cậu: “Ừm, ta đây”

Đường Du bày tỏ: “Em yêu ca”

Một đời này số lần cậu nói lời yêu với hắn rất ít, Ân Triển lập tức cười rộ:

“Ta cũng yêu nguơi”

Đường Du nghe thế liền vui vẻ, tiếp tục đi về phía trước ngắm cảnh dần dà cảm thấy có chút buồn ngủ. Đầu cậu nghiêng sang một bên, tựa vào vai Ân Triển. Ân Triển hoảng sợ dùng sức nắm chặt lấy tay cậu, cảm nhận được cảm giác linh hồn muốn rời đi như đời trước, cũng theo đó nhắm mắt lại.

Ngày này, chờ đến khi cô giúp việc phát hiện ra, chỉ thấy hai vị tướng lãnh huyền thoại song song lìa trần.

Quốc tang, cả nước tiếc thương.

54. Chương 53: Tình Bất Tri Sở Khởi 1

Tình bất tri sở khởi, nhất vãng nhi thâm(*)

Đã có nhiều kinh nghiệm rồi nên dần dần Đường Du cũng hiểu được quy luật của việc khôi phục ký ức.

Sau khi rời khởi quốc gia quy luật, cậu không nhận được thứ mình muốn có nên lần này sẽ không nhớ lại, còn tưởng là sẽ nhìn thấy dòng chữ “Hệ thống đang báo hỏng”, nhưng khi cậu mở mắt ra lại phát hiện mình đang trôi lơ lửng trong không trung.

Cậu ngốc lăng trong chốc lát, sau đó đột nhiên nghe thấy tiếng nhạc mặc niệm, thấy một giọng nói đang kể lại cuộc đời của cậu và ca, làm cho cậu vô cùng kinh ngạc, nhưng cậu còn chưa kịp phản ứng thì nhìn thấy hình ảnh: Nguyên soái lấy ra hai huy chương đặc biệt đặt từng cái lên hòm của cậu và ca.

Ngay lúc này cậu nhìn thấy luồng sáng trắng tràn ra từ huy chương rồi nhanh chóng xuyên qua làn ranh của không gian, len lỏi vào nơi cậu đang đứng,ánh sáng bao bọc quanh cậu.

Khi cậu hồi phục lại ý thức nghe thấy bên tai là âm thanh náo nhiệt của mọi người.

Cậunghiêng đầu từ cửa sổ lầu hai nhìn ra ngoài, trông thấy trên đường người đến người đi, cảnh tượng nhìn rất quen mắt, đây chính là tòa thành lớn gần với Du Li chi cảnh nhất. Lúc cậu nhìn xuống đúng lúc đại ca của cậu Nhạc Chính Tiêu đang cầm một sợi dây dắt bạch nhung thú chậm rãi tản bộ ngang qua.

"Ngươi đang nhìn gì thế?"

Đường Du nghe thấy tiếng nói quay đầu nhìn,người ngồi đối diện chính là Ân Triển, rồi cậu nghe được bản thân mình nói: "Không có gì."

Cậu nhớ rồi.

Đây là ký ức khi cậu lấy thân phận Nhạc Chính Hoằng vừa mới quen biết với Ân Triển.

Lúc này hai người đang ở trong một quán rượu của thành thị, cậu bị thương nặng vừa mới khỏi trên lý thuyết là không được uống rượu, nhưng trước giờ cậu đều không quan tâm những việc đócộng với cậu chưa bao giờ uống rượu, cho nên khi Ân Triển đề nghị đây để nếm thử loại rượu ngon nổi tiếng thì cậu không từ chối.

Hương rượu đậm đà nhẹ nhàng lan ra khiến cho người ta không kềm được muốn say sưa.

Cậu nếm một ngụm cảm giác vị cay cay lan tràn trong miệng, khẽ nhíu mày.

Ân Triển nhìn cậu: "Uống không ngon?"

Đường Du cũng không dấu diếm suy nghĩ của mình ừ một tiếng đầy chán ghét. Ân Triển nhìn cậu hỏi có phải là say rồi hay không.Thế là Đường Du im lặng. Ân Triển có chút buồn cười lại thấy cậu nhìn mình bộ dáng giống như là sẵn sàng tức giận bất cứ lúc nào, đành nén nhịn chọn cho cậu bầu rượu khác nhẹ hơn, dặn cậu phải từ từ thưởng thức.

Lúc trước Đường Du vẫn luôn làm thư đồng cho hắn nên khá nghe lời hắn nói, lại uống thử một ngụm lần này cảm thấy tốt hơn nhiều, thoải mái nheo nheo mắt.

Ân Triển nhìn cậu không chớp mắt: "Thế nào?"

Đường Du chỉ ừ một tiếng xem như trả lời, trò chuyện với hắn vài câu: "Có phải các ngươi lại đi đánh giặc

nữa?”

Ân Triển nói: “Tạm thời cần điều chỉnh một thời gian.”

Đường Du ngẩn người, cậu còn tưởng lần này Ân Triển đi ngang qua đây là muốn đến nơi khác chinh chiến, không nghĩ lại là trở về, nếu quen thân với hắn lần sauxuất chinh hắn sẽ mang mình theo chứ? Nhưng tộc ác long của bọn họ địa vị ở Minh giới khá đặc biệtrất nhiều người đều sợ bọn họ, Ân Triển sẽ đồng ý cho cậu theo à?

Ân Triển nhìn đôi mắt xinh đẹp của cậu, chẳng hiểu sao mà lại đọc được tâm trạng ấy:

“Làm sao vậy?”

Đường Du lắc đầu tạm thời không nhắc đến chuyện này, chỉ cùng hắn uống rượu trò chuyện, lúc này ánh mắt thoáng qua nhìn thấy một vài hình bóng quen thuộc bước lên, tên cầm đầu nói:

“Mẹ, khó lắm mới trở về một chuyến, hôm nay không say không về!”

“Đúng đó Nhị gia, ta nghe nói vị gia kia cũng dọn đến ở trong thành này.”

“Sợ cái gì mà sợ, ta đã hỏi thăm rồicậu ấy bị thương bình thường sẽ không đi ra ngoài đâu, hơn nữa cậu ấy lại không… uống… rượu…”

Gã cầm đầu Hách nhị gia vừa bước lên lầu, lập tức đối mặt với vị thiếu niên hồng y đúng lúc quay đầu lại, trong đầu của gã bỗng nhiên hiện lên câu nói:Sau này đừng để cho ta gặp lại ngươi, gặp một lần thì ta chặt tay ngươi một lần.

Sắc mặt của gã tái nhợt vội quay đầu bỏ chạy, trong lúc gấp rút hai chân vướng vào nhau té rầm trên mặt đất tạo nên tiếng vang ầm ĩ làm cho cả tòa lều như rung lên, có thể thấy được lần này gã té nặng cỡ nào. Nhưng gã không hề có cảm giác, dùng cả tay và chân lao xuống cầu thang, sau đó là từng trận từng trận âm thanh binh binh bang bang —— gã sợ quá lăn luôn xuống dưới.

Đám người đằng sau gã cũng không tốt hơn là bao, đều ào ào chạy theo gã, kết quả cùng túm tụm lăn xuống dưới.

Ân Triển: “…”

Đường Du: “…”

Lầu hai đột nhiên trở nên tĩnh lặng, một lát sau Ân Triển mới nhướng mày hỏi: “Ngươi quen gã à?”

Mặt Đường Du chẳng có chút cảm xúc, vừa nãy cậu còn đang tự hỏi Ân Triển có để ý thân phận ác long của cậu hay không thì đã gặp ngay việc này, lỡ như bị chán ghét thì cho dù theo tới chân trời góc biển cậu cũng sẽ băm tên họ Háchđó thành từng mảnh!

Cậu nói qua loa: “Trước kia từng gặp mặt rồi nói qua mấy câu.”

Ân Triển hỏi: “Sau đó?”

Đường Du nói: “Không có sau đó.”

Ân Triển cũng đoán được đối phương hẳn là đãchịu không ít thiệt thòi nên không hỏi nhiều, thấy chén rượu của cậu đã hết lại vươn tay đổ đầy cho cậu. Đường Du muốn được ở bên cạnh hắn nhiều hơncộng thêm đây là lần đầu tiên uống rượu, thế nên uống quá chén lúc nào không biết. Ân Triển nhìn thấy thế vội ngăn cậu lại:

“Ngươi say rồi.”

Đường Du hếch cằm lười biếng nói: “Ta không có say.”

Trong đôi mắt hờ hững của cậu mang theo sự mơ màng, lại tôn thêm cỗ tà khí thản nhiên trên người tựa như chất độc quyến rũ người hãm sâu vào, Ân Triển yên lặng nhìn cậu, thấy cậu đẩy tay mình ra muốn tiếp tục uống thế là hắn đoạt luôn chén của cậu.

Đường Du không vui đôi mắt nheo lại đầy nguy hiểm: “Đưa cho ta.”

Ân Triển thực bình tĩnh: “Không đưa.”

Đường Du biết bản thân cũng không đánh lại hắn đành không cam lòng rút tay về.Đây không biết đã là lần thứ mấy Ân Triển cảm thấy thiếu niên này luôn khiến hắn có cảm giác rất quen thuộc, chưa kịp nghĩ rõ ràng đã nghe cậu hỏi ngày mai còn cùng uống rượu nữa không, vội trả lời với cậu rằng có thể. Đường Du tin tưởng hắn,cảm thấy hơi chóng mặt nên cáo biệt hắn muốn trở về nhà.

Ân Triển đuổi theo sau: “Ngươi về Du ly chi cảnh à?”

Đường Du nói: “Ta có nhà ở đây.”

Ân Triển hỏi: “Ở chỗ nào?”

Đường Du nói cho hắn biết địa chỉ từ từ bước xuống cầu thang.Ân Triển thấy cậu đi cũng không vững nên bước qua đỡ cậu:

“Ta đưa ngươi về nhé?”

Đường Du đồng ý rồi chợt phát hiện tay mình bị hắn nắm chặt, cậu nhìn hắn nhưng không nói gì.Nụ cười trên khóe môi Ân Triển chợt lóe rồi biến mất, kéo tay cậu thong thả đi trên đường. Đường Du nhắm mắt theo đuôi đi theo hắn, được nửa đường thì trông thấy đại ca đi đến trước mặt,hai mắt cậu phát sáng nhìn chằm chằm bạch nhung thú của hắn ta.

“…” Nhạc Chính Tiêu thấy trạng thái lúc này của đệ đệ không ổn, vốn là còn định đến xem cậu lúc này thấy thế vội vàng ôm lấy thú cưng chạy trốn.

Đường Du thì vẫn kiên nhẫn nhìn theo. Ân Triển chợt phát hiện tốc độ của cậu chậm lại định quay sang hỏi cậu làm sao thế, thấy cậu không thèm nhìn đường mà đập thẳng vào lòng mình, hắn vội vàng đỡ lấy cậu. Đường Du rốt cuộc cũng tỉnh táo quay đầu nhìn hắn.Tay Ân Triển vẫn vòng trên người cậu rủ mắt hỏi:

“Ngươi tự đi được không?”

Đường Du gật đầu.

Ân Triển vẫn không buông tay: “Chắc chứ?”

Đường Du nói: “Chắc mà “

Ân Triển hơi tiếc nuối, giả vờ đứng dấn dặn dò cậu chú ý đường đi rồi mới buông tay ra.

Khi Nhạc Chính Tiêu đưa bạch nhung thú cho người quen chăm sóc rồi đuổi theo đến nhìn đến hai người kia đang ôm nhau thì vô cùng giật mình, thấy họ lại tiếp tục đi về phía trước cũng vô thức đi theo sau,nhìn họ muốn đi về phòng của đệ đệ mình thì mới yên tâm.

Hắn ta nhận ra đó là Ân Triển, sờ sờ cằm, đột nhiên nghĩ đến một chuyện có thể xảy ra mà giật hết cả hồn, sau khi đệ đệ của hắn khỏi hẳn việc thứ nhất là muốn đi tòng quân, hiện giờ còn đồng ý cho Ân Triển ôm còn bằng lòng cho hắn nắm tay nữa, lẽ nào nó thích Ân Triển?

Ôi trời ơi, người Ân gia đều có nhân duyên trời định, lỡ như đệ đệ không phải là nhân duyên của Ân Triển, thế không phải sẽ chết người à!

Làm sao bây giờ?

Hắn ta thầm nghĩ đệ đệ có thể nghe mình khuyên can hay không, đừng nghĩ đến thì hơn để quan sát xem thế nào.

Lúc này Đường Du đã về đến tiểu viện của mình, người hầu nhanh chóng vươn tay nghênh đón muốn đỡ cậu, thì bị thiếu gia lạnh lẽo liếc nhìn, lập tức biết điều lui về phía sau dẫn bọn họ vào phòng ngủ.

Ân Triển đưa người đến tận giường còn đắp chăn cho cậu, nói với cậu ngày mai gặp lại. Đường Du thấy hắn muốn đi không nghĩ nhiều vội kéo hắn lại. Ân Triển chợt ngừng lại quay đầu nhìn cậu. Người hầu càng thêm biết điều nhanh chân chạy ra ngoài giúp bọn họ đóng cửa lại.

Ân Triển: "…"

Ân Triển đều nhìn thấy vẻ mặt của bọn người hầu, không khỏi có chút tự kỷ, ngồi lên giường nâng cằm cậu lên hỏi: " Chẳng lẽ là ngươi thích ta?"

Đường Du vô tình đẩy hắn ra giọng nói hơi mơ hồ: "… Không có."

Ân Triển nhớ lại thái độ của thiếu niên, đúng là không nhìn ra có vẻ gì là đang thích hắn mới ừ một tiếng, thấy người này dường như muốn ngủ lắm rồi, nghĩ một hồi cởi áo khoác xoay người leo lên giường kéo người vào lòng mình.

Hắn rủ mắt nhìn thiếu niên.

Hai ngày trước lần đầu tiên gặp mặt cậu hắn không thể kềm chế được mà bị người này cuốn hút, vốn chỉ định quen biết nhau trước đã kết quả càng ở chung càng cảm thấy quen thuộc, cũng càng ngày càng hợp nhãn duyên, giống như bọn họ vốn sinh ra dành cho nhau, bây giờ… có vẻ muốn ngừng cũng không được rồi.

Hắn cúi đầu hôn một cái lên môi cậu rồi nằm xuống cùng cậu.

Vì thế khi Đường Du tỉnh dậy mơ màng phát hiện bên cạnh mình có một người thì trong lòng tức giận đạp qua một cái. Ân Triển đã phát hiện ra cậu sắp tỉnh lại nên vẫn âm thầm đề phòng, lúc này liền nhấc chân ngăn cản cậu, ngay sau đó thấy cậu muốn giơ nắm đấm lại nhanh chóng giữ lấy cổ tay của cậu đặt lên đầu giường, đè cả người lên cười nói:

"Tỉnh rồi?"

Đường Du trừng mắt, toàn thân tràn đầy sát khí bạo ngược khi nhìn thấy người trên thân của mình bỗng nhiên hòa hoãn lại: "… Ngươi?"

"Ừ. " Ân Triển nói:

"Đáng lẽ ta định đi rồi nhưng ngươi uống say rồi cứ lôi kéo ta mãi, ta không biết làm sao đành phải ở lại, nếu không tin ngươi có thể hỏi những người bên ngoài đó."

Đường Du hỏi: “Ta lôi kéo ngươ mãi?”

Ân Triển nói: “Đúng, mãi đến lúc nãy mới buông ra.”

Trước kia Đường Du đã thấy hắn lừarất nhiều người rồi nên hơi nghi ngờ, nhưng lại nghĩ hắn lừa mình cũng đâu được gì chứ, thế nên cũng tạm tin hắn.Cậu ngồi dậy nhìn ra ngoài cửa sổ phát hiện giờ đã là buổi tối.

Ân Triển cười hỏi: “Ta hy sinh lớn như vậy ngươi không mời ta ăn một bữa à?”

“...”

Đường Du lại đột nhiên cảm thấy Ân Triển đang lừa mình, bởi vì mỗi lần người này bẫy ai đó xong đều làm bộ dáng như mình thiệt thòi lắm, cậu quen quá rồi.

Ân Triển hỏi: “Thế nào không muốn mời?”

Đường Du không biểu tình nhìn hắn, cố áp chế nghi ngờ dẫn hắn đi dùng cơm.

Vốn là cậu dự định âm thầm quan sát Ân Triển xem coi người này rốt cuộc muốn làm gì, nhưng ngày hôm sau khi bọn họ vừa mới vào tửu quán ngồi xuống đã thấy Vương phó tướng vội vã chạy tới tìm thấp giọng nói:

“Tướng quân,điện chủ Lạc hồn điện ngã xuống rồi.”

Ân Triển nhíu mày: “Xảy ra chuyện gì?”

Vương phó tướng nói: “Rơi vào trong Địa ma đạo, minh chủ bảo ngươi lập tức về chủ thành.”

Ân Triển gật đầu, nói vài câu với thiếu niên rồi định bước đi nhưng trước khi đi lại ma xui quỷ khiến nhớ tới hình ảnh tối hôm qua khi thiếu niên giữ chặt hắn, quay đầu lại thấy người này vẫn luôn nhìn mình, hắn liền hỏi:

“Ngươi đã từng đến chủ thành chưa?”

Đường Du lắc đầu.

Ân Triển hỏi: “Muốn đi không?”

Đường Du hơi giật mình nhưng lại rất nhanh hiểu được ý của Ân Triển, lập tức nói muốn và đi theo bọn họ. Vương phó tướng ngạc nhiên nghi ngờ nhìn bọn hắn, lúc vào thành chủ chờ tướng quân nhà bọn họ kiên nhẫn sắp xếp cho thiếu niên chu đáo rồi mới đi Minh phủ rốt cục cũng hỏi:

"Tướng quân, không phải ngươi muốn thu cậu ấy chứ? Cậu ấy là con trai của vị quân chủ kia đó!"

Ân Triển gợi lên vẻ mỉm cười: "Đúng là muốn thu, nhưng không phải loại ngươi đang nghĩ."

"Vậy còn có thể là gì…" Vương phó tướng nói được một nửa, khống nhịn được hít ngược vào.

Ân Triển nói: "Giờ đúng rồi đấy."

Vương phó tướng chần chờ hỏi: "Còn kính bồ đề…?"

Ân Triển nói: "Kính Bồ đề có thế nào thì ta cũng sẽ không thay đổi quyết định."

Vương phó tướng biết thế nào đáp án cũng là thế, nhớ lại khí tức của thiếu niên cảm thấy tuy rằng cậu ấy đã cố gắng áp chế long tức, nhưng đối với bọn họ mà nói vẫn có thể cảm nhận được, tin chắc với thực lực của tướng quân thì càng cảm nhận rõ ràng hơn, gã tê hết cả da đầu không nhịn được nói:

"Chẳng thà ngươi chọn tiểu thư đồng kia còn hơn, tuy rằng không xinh đẹp như cậu ấy nhưng ít nhất là tình cảm sâu đậm."

Đổi thành thiếu niên đáng sợ này, lão gia ngài tương lai cùng cậu ấy nằm chung trên giường còn ngủ được à!

Ân Triển đột nhiên chợt lóe lên một suy nghĩ khó mà tin được.

Vương phó tướng nhìn hắn: "Làm sao vậy?"

Ân Triển suy nghĩ một hồi không trả lời mà hỏi lại: "Ngươi nói có loại đan dược nào có thể hoàn toàn che kín long tức của bọn họ không?"

Hóa ra lão gia ngài vẫn còn biết quan tâm! Vương phó tướng thử nghĩ:

"Chắc… chắc khả năng không nhiều đâu? Ác long khác với long tộc bình thường, độ nguy hiểm rất cao, khí tức càng vô cùng mạnh mẽ, vậy sao mà che dấu được?"

Ân Triển nói: "Pháp trận hồi thiên ở Du Li chi cảnh thông với thiên giới, quân chủ và người của thiên giới

cũng rất thân thiết, ngươi nói xem?"

Vương phó tướng chần chờ nói:

"Nếu… Nếu người của thiên giới có cách, vậy chắc cũng có thể? Không không không đây không phải là điểm quan trọng, điểm quan trọng là nếu ngươi bảo cậu ấy che dấu long tức của mình cậu ấy có cho rằng ngươi chê cậu ấy không?"

Ân Triển cười ý vị thâm sâu, cũng không trả lời vấn đề này, đến Minh phủ nghe minh chủ an bài xongthì lập tức trở về nhà dự định dẫn người nào đó đi chơi.

Đường Du rất kinh ngạc: "Ngươi không làm việc à?"

"Tạm thời không cần. " Ân Triển nói:

"Nhưng phải chuẩn bị sẵn sàng, nếu vẫn không đánh hạ được Địa ma đạo thì sẽ đến phiên đội ngũ ta."

Đường Du ừ một tiếng.

Ân Triển nhìn hắn: "Ngươi muốn đi không?"

Đường Du sửng sốt cảm thấy hạnh phúc đến quá bất ngờ: "Ta có thể đi chứ?"

Ân Triển gật đầu nhìn thấy đôi mắt cậu phát sáng càng chắc chắn suy đoán của mình là đúng, mỉm cười dẫn cậu lên phố:

"Ngoài chủ thành là hoàng tuyền lộ liên kết với vô số thế giới, ngươi biết không?"

Đường Du biết việc này.

Chuyện này đại ca cũng đã nói cho cậu nghe, sau đó khi đi theo Ân Triển nghe hắn kể không ít việc mắt thấy tai nghe ở chủ thành. Cậu biết tử hồn ở tất cả thế giới đều phải tiến vào Minh giới, còn chủ thành là cầu nối liên kết với các nơi trong ngoài, nơi này có tử hồn cũng có người bản địa của Minh giới, chuyện gì cũng có thể xảy ra.

Tất nhiên, hầu hết các linh hồn đều sẽ tiến vào luân hồi thai có thể lưu lại chỉ là số ít, nhưng theo như Ân Triển nóimột phần nhỏ này cũng có thể cung cấp rất nhiều chuyện vui.

Khi hai người nói chuyện thì đã đến đường lớn,đưa mắt nhìn chỉ thấy trên đường các loại người đầy đủ

kiểu dáng, không cách nào nhìn thấy điểm đầu. Ân Triển lấy lý do sợ lạc mất nhau thế nên tự nhiên nắm lấy tay cậu, quả nhiên cậu không tránh né.Hắn dẫn cậu đi đến những nơi mình đã từng đi qua bao gồm cả những nơi có đồ ăn vặt nổi tiếng ởchủ thành.

Đường Du ăn đến thỏa mãn, khí tức trên người càng ngày càng ôn hòa hơn. Ân Triển nhìn xem vô cùng hài lòng,khi đó hắn còn chưa dạy dỗ tiểu thư đồng của mình đầy đủ nên vẫn cảm thấy tiếc nuối, lúc này vừa hay có thể tiếp tục rồi. Đường Du hoàn toàn không hề biết suy nghĩ của hắn,theo hắn đến trước quán hoành thánh:

"Ta ăn không vô."

Ân Triển nói: "Gọi một chén thôi hai chúng ta cùng ăn."

Đường Du đồng ý ngồi xuống.

Lão bản đương nhiên biết Ân Triểnvội vã chiêu đãi bọn họ thật nồng hậu. Ân Triển cùng lão trò chuyện vài câu rồi chuyển sự chú ý tới trên người thiếu niên.Đúng lúc này ánh mắt hắn lại trông thấy một gã tướng quân ăn mặc như tử hồn đến bên cạnh quán gà quay, gã nhìn trái nhìn phải rồi kéo mộtthanh niên cũng muốn mua gà quay.Hắn thấy thế lập tức vỗ vai thiếu niên.

Đường Du hỏi: "Gì thế?"

"Chắc sắp có chuyện vui để coi. " Ân Triển nói:

"Thông thường các tử hồn ở thế giới khác nhau mà ở chung một chỗ đều có chuyện vui."

Đường Du nghe vậy cũng nhìn qua,đúng lúc nghe thấy tướng quân nói với thanh niên mình là tướng quân của triều đại nào đó.Trước khi chết tướng quân cùng địch nhân chiến đấu hai ngày một đêm chưa ăn gì cả nên bây giờ hơi đói, muốn muộn ít tiền mua gà quay, chờ thuộc hạ đốt tiền cho thì gã sẽ trả lại gấp mười.

Thanh niên mặc áo sơ mi trắng và quần jean nhìn gã tha thiết chân thành nói:

"Anh hai, thật ra ta chính là siêu nhân điện quang trong truyền thuyết, bởi vì cứu cả thế giới mà chết.Hiện giờ trên người ta không có bao nhiêu tiền, ngươi cho ta mượn trước, chờ khi mọi người trên toàn thế giới đốt tiền ta sẽ trả cho ngươi gấp trăm lần, sẵn tiện mang ngươi đi khắp nới đánh quái tranh bá Minh giới, phong ngươi làm hầu tước, ngươi thấy thế nào?"

Ân Triển nhịn không được phì cười.

Đường Du nhìn hắn: "Cười cái gì?"

“Ngươi không biết siêu nhân điện quang là gì ha?” Nói rồi Ân Triển lại gần thì thầm bên tai cậu.

Vì thế Đường Du mới biết thanh niên cho rằng tướng quân đang lừa gã, ngạc nhiên không biết Ân Triển từ đâu biết được việc này, vừa ngẩng đầu liền chạm phải đôi mắt chứa đầy ý cười của hắn, cậu cảm nhận được sự ôn hòa và sâu sắc trước đây chưa từng thấy, trong lòng bỗng nhiên khẽ run vội quay đầu sang nơi khác.

Tướng quân nơi đó cũng không hiểu mà hỏi siêu nhân điện quang là cái gì, thanh niên lại nhìn gã,rồi lảm nhảm mình là Ngọc Hoàng đại đế.Bởi vì làm việc vất vả nên linh hồn xuất khiếu, bây giờ còn chưa có ai phát hiện, cho gã mượn tiền đichờ có người phát hiện sẽ trả lại gấp ngàn lần,sẵn tiện dẫn tướng quân lên thiên đình làm thần tiên. Tướng quân ngơ một lát mới phản ứng đè thanh niên ra đạp một trận.

Đường Du cũng cười.

Dung mạo cậu vốn đã xinh đẹp mỹ lệ, nụ cười này khiến gương càng mặt thêm rạng rỡ như một ngọn lửa, Ân Triển rủ mắt nhìn cậu:

“Rất vui đúng không?”

Đường Du trả lời, phát hiện Ân Triển vẫn luôn nhìn mình, bất giác nhìn sang ánh mắt lại lần nữa đối diện với nhau, ngại ngùng hỏi: “Gì thế?”

Ân Triển nói: “Hoành thánh lạnh rồi.”

Đường Du luôn cảm thấy bầu không khí hình như không ổn lắm, nhưng lại nói không rõ là tại sao nên cũng chẳng để ý nữa, nếm thử hoành thánh Ân Triển từng khen ngợi, cảm thấy thật sự rất ngon, đẩy chén đến trước mặt Ân Triển.

Hai người cùng nhau ăn một chén hoành thánh làm cho chủ quán thấy được tò mò. Thực lực của lão không cao nên không cảm nhận được long tútrên người của thiếu niên nên lúc nói chuyện cũng tùy tiện:

“Ngũ gia chiếu bồ đề kính rồi?”

Ân Triển nói: “Vẫn chưa.”

Chủ quán nói trong bụng chắc do mình nghĩ nhiều, lại nhìn thiếu niên một cái rồi quay đi, Đường Du cảm thấy có vấn đề đưa mắt nhìn Ân Triển dò hỏi. Ân Triển thoáng im lặng, kể truyền thống của gia tộc mình cho cậu biết. Đường Du nghe thấy hắn được định trước cũng một người xa lạ nào đó thì cảm thấy hơi khó chịu, nhưng đó là gia quy của người ta cậu cũng không thể nói gì chỉ ừ một tiếng.

Sau ngày hôm nay cậu đến Ân gia ở.

Khoảng thời gian Ân Triển cũng không có việc bận, dẫn cậu đi khắp nơi kể cho cậu rất nhiều chuyện. Đường Du mới đầu có hơi kinh ngạc về sau lại chuyển thành nghi ngờ, bởi vì dù sao cậu cũng hiểu Ân Triển, người này sẽ không vô duyên vô cứ mà tốt với ai đó, mà tình huống hiện giờ hắn đối với cậu còn tốt hơn khi cậu là thư đồng nhiều.

Cuối cùng cậu không nhịn được hỏi: "Chúng ta chỉ vừa mới quen chưa bao lâu sao ngươi lại tốt với ta như thế?"

Ân Triển hỏi lại: "Ngươi chưa nhận ra?"

Đường Du tưởng hắn đoán được thân phận của mình nhưng vẫn vờ hỏi: "Cái gì?"

Ân Triển nhìn cậu trong chốt lát, chậm rãi tiến lại gần. Lúc này bọn họ đang ở trong phòng của Ân Triển, ngoài ra không còn người nào khác, Đường Du nhận thấy trong mắt hắn có cảm xúc khiến người ta không tài nào hiểu được, vô thức lui về sau dựa lên kệ sách. Ân Triển cũng đứng lại nhìn cậu:

"Ta đang theo đuổi ngươi."

Đường Du nói: "… Cái gì?"

Ân Triển không trả lời vươn tay kéo người vào trong lòng, cúi đầu hôn.

Đường Du thấy hắn muốn hôn mình vội đè hắn lại nheo mắt nói: "Ân Triển, trò đùa này không vui đâu."

Ân Triển nói: "Ta không nói đùa."

Đường Du nói: "Vậy ngươi thích ta từ lúc nào?"

Ân Triển nghiêm túc nói: "Tình bất tri sở khởi, nhất vãng nhi thâm."

Đường Du: "…"

Đường Du lại nheo mắt, khí tức trên người hơi lạnh đi, trong đầu toàn là suy nghĩ có phải Ân Triển muốn lừa cậu hay không, không khỏi nhớ lại toàn bộ sự việc sau khi gặp nhau muốn tìm ra manh mối trong đó, nhưng lúc này bỗng nhiên trước mắt mờ tối, ngay sau đó nhận thấy trên môi mềm mại có gì đó ấm áp len vào trong miệng khuấy đảo một vòng.

Đường Du: "…"

Ân Triển chỉ hôn một chút rồi lui ra, thấy vẻ mặt người trong ngực như muốn nứt ra, không khỏi cười một tiếng. Đường Du nhanh chóng hoàn hồn, tránh thoát hắn rồi lao lên đánh, kết quả khỏi phải nói vì cậu không đánh lại Ân Triển, cuối cùng bị đè trên tường hoàn toàn không thể nhúc nhích. Ân Triển cười cười lại hôn cậu một hơi:

"Không tin?"

Sát khí trên người Đường Du lan tràn: "Ngươi bảo ta làm sao mà tin?"

Ân Triển cười đề nghị: "Hay là chúng ta thành thân đi?"

Đường Du: "…"

Hết chương 53

Ghi chú:

(*)Tình bất tri sở khởi, nhất vãng nhi thâm : tình không biết bắt đầu từ khi nào cứ thế mà sâu đậm

55. Chương 54: Tình Bất Tri Sở Khởi 2

Trước đây ta từng gặp một con tiểu bạch trạch, nó rất ngốc, ngớ nga ngớ ngẩn.

Gần đây Đường Du không được vui.

Cậu cho rằng có thể chơi đùa thỏa thích ở chủ thành, sau đó cùng Ân Triển đi đánh giặc, tiếp tục trôi qua cuộc sống vui vẻ kích thích như trước đây.Kết quả chơi thì chơi rồi đó, nhưng toàn bộ hành trình đều bị Ân Triển quấy rầy, mà người nào đó còn ra vẻ đương nhiên làm người nhìn thấy tức giận nổi bão.

Nếu như mà đổi thành người khác cậu đã giết chết từ lâu, nhưng người này lại là Ân Triển… Một là cậu đánh không lại, hai là khi Ân Triển đứng yên mặc cho cậu đánh, ngoại trừ đá hắn vài cái thì chẳng hiểu sao không xuống tay được, khiến cho tên nào đó càng thêm ngang tàng được một tấc lại muốn tiến thêm một thước.

Cậu không vui, trong lòng ngập đầy lửa giận, nụ cười lại càng xinh đẹp hơn.

Thực lực của đám người Ân gia đều khá mạnh, đương nhiên có thể cảm nhận được long tức khủng khiếp phát ra trên người cậu.Họ thấy tiểu Triển còn chưa bắt được người vào tay mà thiếu niên thì cả ngày dáng

vẻ đều là muốn cắt tiểu Triển ra rồi đem nướng, cho nên chẳng ai dám chọc cậu.

Nhóm gia đinh tuy rằng cũng nhìn ra cậu không dễ chọc nhưng lại không biết chính xác mức độ nguy hiểm thế nào.Bọn họ trốn ở trong góc tò mò nhìn cậu, thấy cậu ngồi dưới hiên nhà, nụ cười trên môi lạnh như băng từ từ lau chùi thanh kiếm của mình, cảm giác giống như một đóa hoa ăn thịt người vô cùng diễm lệ, lập tức ôm mũi chạy đi. Người đến Ân gia làm khách nhìn thấy cậu hô hấp cũng muốn ngừng:

"Đó là ai?"

Người Ân gia nói: "Người trong lòng của Tiểu triển."

Khách nhân hỏi: "Chiếu bồ đề kính rồi?"

"Vẫn chưa." Người Ân gia vừa nói vừa liếc gã:

"Đừng mơ nữa,cho dù không phải, ngươi cảm thấy ngươi có thể theo đuổi cậu ấy à? Không muốn sống nữa hả?"

Khách nhân nói: "… Cũng đúng."

Nhưng không nhịn được vẫn muốn mơ mộng!

Khách nhân thầm nghĩ số của Ân Triển thật tốt, nhìn thiếu niên một lần cuối mới lưu luyến rời đi cùng người Ân gia, còn thuận miệng hỏi cậu ấy rốt cuộc có phải nhân duyên trời định của Ân Triển không.

Về điều này người Ân gia cũng tò mò lắm, nếu dựa trên kinh nghiệm quá khứ thì tám phần là phải, nhưng cũng không thể loại bỏ chuyện ngoài ý muốn, dù sao người Ân gia bọn họ vừa đến vừa độ tuổi nhất định sẽ đến chiếu qua kính bồ đề, trước lúc chiếu đã có người trong lòng đều là số ít không đủ tạo thành quy luật.

Hiện nay Minh giới đại loạn, kính bồ đề là một trong nhữngthần khí trấn thủ, còn nhiều việccầnthiết phải dùng đến nó, giúp Ân gia chiếu ra nhân duyên trời định chỉ là một công năng bổ sung, tất nhiên lúc này không thểlo cho bọn họ, hơn nữa Ân Triển còn phải dẫn binh đánh giặc, nhân sinh đại sự nhất định phải trì hoãn.

Lão đại Ân giahơi lo lắng:

"Các ngươi nói xem, lỡ như thiếu niên kia cũng động tâm với tiểu Triển nhưng tương lai tiểu Triển chiếu kính bồ đề, kết quả nhân duyên trời định lại không phải là cậu ấy, có khi nào cậu ấy làm thịt tiểu Triển không?"

“Sao lại không phải chứ, ta cảm thấy nhất định phải.”

Lão Nhị lão Tam Ân gia bắt đầu đưa ra ví dụ, tỷ như đường đệ nè tam thúc nè người trong lòng của họ đều là nhân duyên đó thôi, bọn họ nói xong thấy đại ca còn muốn chêm thêm một câu liền ngắt lời:

“Đại ca mấy việc này đều không quan trọng, quan trọng là bây giờ ngươi có dám đi tìm tiểu Triển bảo hắn đợi chiếu kính bồ đề xong mới theo đuổi người ta hay không?”

Ân lão đại nói: “Đương nhiên là không.”

Ân nhị Ân tam đồng thời buông tay: “Thấy chưa.”

Ân Triển từ nhỏ đã ưu tú hoàn toàn là kiểu mẫu”Con nhà người ta”, cho đến bây giờ hắn đều biết chính mình muốn làm gì và cũng toàn tâm hoàn thành.Những hoạch định cho cuộc sống hắn cũng đều tự mình làm chủ chưa từng phải làm phiền phụ mẫu, cho nên hiện nay hắn thích Nhạc Chính Hoằng thì nhất định phải bắt vào tay.

Bọn họ nhìn nhau rồi lại nhìn Ân phụ. Ý của Ân phụ đương nhiên là dựa theo nguyện vọng của Ân Triển, ông cảm thấy chỉ cần hài tử có thể hạnh phúc là quan trọng nhất. Mấy người gật đầu, đề tài đến đây thì chấm dứt, sau đó chuyển sang bàn về Nhạc Chính Hoằng, bọn họ đều muốn cùng người ta trò chuyện nhưng cảm giác thiếu niên kia dường như không thích để ý đến người khác.

“Thật ra cha đang nghĩ. ” Ân phụ chen vô một câu.

“Hình như cậu ấy rất thích kiếm, các con nói ta tặng thanh kiếm vô giá này cho cậu ấy được không?”

Mấy người thoáng im lặng rồi đồng thanh nói: “Ngài không sợ thanh kiếm này cuối cùng lại đâm trên người tiểu Triển à?”

Vì thế Ân phụ cũng im lặng.

Đường Du có thể cảm thấy được mọi người xung quanh đang nhìn cậu nhưng cũng không thèm để ý, lau chùi kiếm xong thì tìm một chỗ ngồi yên lặng chờ Ân Triển từ Minh phủ trở về,nhìn hắn hỏi:

“Phải lên đường hả?”

Ân Triển nói: “Tạm thời thì chưa.”

Đường Du hờ hững ừ một tiếng không vui. Ân Triển đi đến ngồi xuống bên cạnh nắm lấy tay cậu, thấy cậu né tránh thì nắm thật chặt. Đường Du nheo mắt nhìn hắn khóe môi cong lên muốn giết người.

Ân Triển không để ý khí tức trên người cậu,hơi mạnh mẽ kéo cằm cậu qua hôn một ngụm, rồi lập tức đè lại cái tay đang muốn rút kiếm của cậu cười nói:

"Hôm nay là lễ quỷ ngươi muốn đi xem không?"

Đường Du nói: "Không muốn."

Ân Triển gật đầu: "Vậy ta ở nhà cùng ngươi."

Đường Du thầm nghĩ hậu quả ở nhà cùng người này, đứng lên ra hiệu cho hắn dẫn đường:

"Hôm nay tử hồn đều đi nhân gian còn cái gì để coi?"

Ân Triển nói: "Không phải tất cả đều đi, đương nhiên cũng có tử hồn không muốn đi, mỗi khi đến lễ quỷ lễ bọn sẽ tổ chức ăn mừng kéo dài rất nhiều ngày."

Hai người rời khỏi chủ thành, dọc theo con đường dẫn đến luân hồi thai đi Vực thành.

Tòa thành này rất rộng lớn phần đông đều là tử hồn trú ngụ, có tử hồn ở rất lâu cũng có tử hồn chỉ ở vài ngày thì đi luân hồi. Lúc này đây cửa thành mở rộng, đèn đuốc sáng trưng từ rất xa đã nghe thấy tiếng ồn ào náo nhiệt.

Ân Triển phát hiện rất nhiều tử hồn đều đeo mặt nạ bèn mua hai cái. Đường Du liếc nhìn hắn ngoan ngoãn đeo vào rồi bị hắn dắt tay từ từ hòa vào dòng người đông đúc.

Đèn đường ngang dọc đan xen giăng khắp nơi tỏa ra ánh sáng rực rỡ. Ở nơi đây tử hồn thế giới nào cũng có, những thứ được bán cũng rất đa dạng. Cậu chú ý tới bên cạnh có một cái sạp phía trên cắm đủ loại viên tròn tròn nhiều màu sắc, có cả hình đóa hoa nhìn rất mềm mại.

Ân Triển từ đầu vẫn luôn chú ý cậu thấy thế thì hỏi: "Ngươi đã từng ăn kẹo bông gòn chưa?"

Đường Du nghe hắn nhắc đến kẹo thì hơi muốn ăn: "Chưa."

Ân Triển không lên tiếng kéo cậu đến trước sạp hô: "Lão bản, cho nương tử nhà ta hai cây kẹo bông gòn."

Đường Du: "..."

Ân Triển nắm thật chặt tay không cho cậu tránh ra,hỏi thăm lão bản từng màu sắc mùi vị thế nào rồi tự chọn hai cái. Động tác của lão bản nhanh nhẹn khéo léo, nhiệt tình đưa cho thiếu niên:

“Đây này, tiểu nương tử, làm xong rồi nếu ăn ngon nhớ quay lại nha!”

Đường Du: “…”

Để tránh cho lão bản bị đánh hồn phi phách tán Ân Triển chủ động nhận lấy, thưởng cho lão ít tiền rồi mới lôi kéo người nào đó rời đi, đưa kẹo bông gòn cho cậu. Đường Du lười tức giận với hắn chỉ cầm lấy kẹo nếm thử, cảm thấy ăn thật ngon tâm tình cũng vì thế dần dần khôi phục.

Ân Triển hỏi: “Ta thấy bọn họ đều cầm lồng đèn, ngươi muốn không?”

Đường Du nghĩ người này chắc lại muốn nói gì mà cho nương tử nhà ta một cái lồng đèn nên kiên quyết từ chối, vừa ăn vừa lôi kéo hắn đến một trà lâu tên là “Thính Ngữ”, tò mò nhìn hắn dò hỏi. Ân Triển tìm một chỗ ngồi xuống, nói cho cậu biết nơi đây là nơi chuyên kể các câu chuyện xưa, phần lớn đều là những câu chuyện có thật nên các tử hồn đều rất thích thú.

Lúc này có một tiểu cô nương đang đứng trên đài, nhẹ nhàng kể lại câu chuyện của nàng và tướng công:

“Tướng công rất tốt với ta, những việc trong nhà đều không cho ta làm, cho dù nhịn ăn nhịn uống cũng muốn mua cây trâm ngọc mà ta nhìn thấy thích ở trên chợ phiên, ngay cả bản thân ta cũng đã quên…”

Dưới đài có người hỏi: “Hôm nay là quỷ lễ, sao ngươi không đi tìm gã?”

Tiểu cô nương nói: “Tướng công ra đi trước ta, khi ta đuổi theo sau thì nghe người ta nói lúc trước có mấy con Thực Hồn Thú quấy phá.”

Tất cả mọi người yên lặng, Thực Hồn Thú ở Minh giới thích ăn tử hồn, nếu tướng công của nha đầu kia không may đụng phải e là dữ nhiều lành ít.Ngược lại tiểu cô nương khá lạc quan:

“Tướng công rất lợi hại, bây giờ chắc bị lạc đường thôi, ta muốn ở đây chờ tướng công đến tiếp tục cùng nhau chung sống, tướng công làm quỷ ta cũng làm quỷ, tướng công đầu thai ta sẽ cùng đi theo, kiếp sau ta vẫn trở thành nương tử của tướng công.

Câu chuyện của nàng rất bình thường nhưng lại mang hương vị ngọt ngào, nàng cám ơn rồi đi xuống, sau đó nhanh chóng có tử hồn khác bước lên vị trí lúc nãy của nàng.

Cả đời cũng không chờ được tướng quân trở về, hôn nhân bị gia đình cấm cản; lang quân bạc tình phụ lòng; tài tử khắp nơi gặp trắc trở; vui buồn hợp tan, âm kém dương sai, đủ loại câu chuyện phức tạp rắc rối khiến cho vẻ mặt của Đường Du không kềm được biến đổi, cậu nhìn Ân Triển:

“Nghe cái này để chi?”

“Để ngươi biết được trên đời này có nhiều chuyện ngoài ý muốn nên phải quý trọng ta nhiều hơn.”

Ân Triển nhìn cậu, đôi mắt hắn từ xưa đều nhìn người khác với vẻ lạnh lùng nay lại tràn ngập tình cảm dịu dàng, dưới ánh nến ấm áp càng thêm nhu hòa mềm mại,tựa như có thể hóa thành thật thểhoàn toàn ôm lấy cậu.

Trong lòng Đường Du khẽ run vội dời mắt đi nơi khác.

Ân Triển cảm thấy nhóc con này không được tự nhiên bèn cầm lấy tay cậu, thấy cậu thoáng khựng nhưng không giãy ra, cộng thêm những gì quan sát trong thời gian này hắn hoàn toàn chắc chắn người này có cảm giác với mình, hắn khẽ mỉm cười.

Khi hai người rời khỏi tiểu lâu, bên ngoài không biết từ lúc nào mưa nhỏ đã rơi như lớp sương mù, nhưng điều này cũng không ngăn được nhiệt tình của những người khác, trên đường vẫn nhộn nhịp như trước. Ân Triển mua một cây dù kéo cậu đi về phía trước, thấy ánh mắt cậu dừng lại trên một sạp hàng khá lâu thì cũng nhìn theo, đó là một tổ ấu thú Bạch Nhung.

Hắn ngạc nhiên: “Ngươi muốn nuôi?”

Đường Du lắc đầu, cậu chỉ là nghĩ đến đại ca mình nên mới nhìn nhiều chút. Ân Triển cũng biết người này không thích nuôi động vật, nhìn thoáng qua thấy trong đó có một con đang liếm móng vuốt thì nói:

“Muốn nuôi cũng đừng nuôi con này, sau này có dịp ta tìm một con tiểu Bạch Trạch cho ngươi.”

Đường Du khẽ giật mình: “Tiểu Bạch Trạch?”

Ân Triển gật đầu, nhớ tới hình ảnh nào đó nở một nụ cười:

“Trước đây ở trên núi Côn Lôn ta có gặp được một con, không biết bây giờ nó đang ở đâu, nếu sau này có thể gặp được ta mang về cho ngươi xem,nó rất ngốc, ngớ nga ngớ ngẩn, vừa thấy đã muốn nựng rồi.”

Đường Du: “…”

Ân Triển thấy cậu muốn tránh mình ra thì vội nắm chặt, ngạc nhiên hỏi cậu làm sao thế. Đường Du quay đầu đikhông muốn trả lời. Ân Triển quan sát cậu, nhướng mày:

“Ghen à?”

Đường Du: “…”

Ân Triển xem như cậu thầm chấp nhận không nhắc lại đề tài này nữa, dẫn cậu đến nơi khác. Đường Du nhanh chóng chuyển sự chú ý lên những đồ vật mới mẻ, ăn vài món điểm tâm đặc sắc thì quên hết chuyện không vui lúc nãy. Hai người đến trước Hồ Vọng Nguyệt của Vực thành, nơi này người cũng chật kín người, trên sông đang thả đèn, sắc màu xuyên qua mưa nhỏ tạo thành một lớp màng mông lung mờ ảo.

Ánh mắt của Ân Triển rất tốt, nhìn thấy bên hồ có mấy cái xuồng gỗ bèn chọn một cái dẫn cậu lên, làm một kháp quyết đơn giản đưa xuồng đến giữa hồ.

Xuồng nhỏ vốn không phải để cho thuê, thế nên lúc này trên mặt hồ ngoài bọn họ ra không có ai khác.Đường Du đứng nhìn từ xa chỉ thấy khắp nơi tràn đầy ánh đèn, hai người như đang bước chân dãi ngân hà, nghe tiếng mưa rơi tí tách khiến cho trái tim cậu trở nên bình lặng.

Ân Triển thấy khí tức trên người cậu dịu đi thì hỏi: “Có đẹp không?”

Đường Du ừ một tiếng.

Ân Triển đứng cùng cậu trong chốc lát, xếp ô lại gọi: “Tiểu Hoằng.”

Đường Du nghe tiếng ngẩng đầu, trên môi cảm thấy mềm mạivà có chút lành lạnh, nhưng không làm người ta ghét.

Cách đó không xa pháo hoa phóng lên trời cao nổ tung vang dội.

Bầu trời rực lửa.

Cậu nhìn người trước mặt từ từ nhắm đôi mắt lại. Ân Triển nhẹ nhàng hôn cậu vài cái rồi ôm lấy vòng eo của cậu, sau đó đẩy ra môi răng cuốn lấy đầu lưỡi của cậu giao triền. Đường Du giật mình vô thức muốn tránh né, thì thấy hắn ném ô đi giữ chặt lấy gáy mình buộc phải ngẩng đầu đón nhận.

Động tác của Ân Triển không thô lỗ thậm chí còn nhẹ nhàng. Đường Du bắt đầu thả lỏng không từ chối hắn. Ân Triển cảm nhận được hôn càng thêm sâu đậm, lúc phát hiện cậu có dấu hiệu muốn trở mặt mới buông ra, đỡ lấy cậu:

“Đứng không nổi?”

Hơi thở của Đường Du rối loạn, hai má dưới mặt nạ ửng đỏ, vội vàng tránh né hắn.

Ân Triển nén cười cùng cậu chơi thêm chốc lát mới về nhà.

Hắn cứ tưởng là sau đêm nay gần như có thể thu phục người sau đó là ăn được rồi, kết quả đề nghị cùng

tắm cùng ngủ đều bị từ chối, đành phải về phòng của mình mà ngủ. Sáng sớm sau vẻ mặt hắn càng lộ rõ mấy chữ dục cầu bất mãn.

Vương phó tướng cùng mấy vị nòng cốt thấy hắn nghiêm túc xem văn kiện từ Địa ma đạo truyền đến mà nửa ngày còn chưa lật được một tờ thì hỏi:

"Lão Đại, làm sao vậy?"

Ân Triển ở trước mặt bọn họ cũng khá thoải mái: "Ta đang nghĩ phải làm sao mới để cho người đó bớt thẹn thùng."

Mấy người cũng biết hắn đang theo đuổi Nhạc Chính Hoằng của Du Li chi cảnh, họ cũng đã gặp qua cậu, có người nói: "Làm tới luôn nha, còn không thì hạ dược?"

Ân Triển nói: "Ừ, sau đó ta sẽ cho cậu ấy đó là ý kiến của ngươi, mắc công cậu ấy lại cầm kiếm chém ta."

Người nọ: "…"

Ân Triển nhìn bọn họ ra hiệu tiếp tục.

Mấy người há há miệng, cũng không dám đưa ra cách gì quá bỉ ổi nhưng biện pháp thông thường lại sợ không có hiệu quả, thương lượng cả nửa ngàymột người trong đó nói:

"Ta nhớ tới… không, không có gì."

Ân Triển nhướng mày: "Như thế nào?"

Nồng cốt nói: "Cách của gã ngươi không dùng được đâu."

Ân Triển nói: "Nói nghe thử xem."

"Được rồi. " Nồng cốt nói:

"Coi như là nghe chuyện vui, dưới nhân gian có một gia tộc tu tiên, một tên trong gia tộc vì muốn theo đuổi tức phụ liền đào một cái sơn động gạt tức phụ rằng mình phát hiện được tiên cảnh.Bọn họ chân trước vừa đi vào thì chân sau cửa động đã bị các trưởng bối lấp kín, hai người ở bên trong mắt to trừng mắt nhỏ suốt ba năm, đến lúc nảy sinh tình cảm mới rời đi."

Ân Triển gật đầu cười thâm thúy: "Ý kiến này không tệ."

“Ngươi nói đùa phải không?!”

Mấy người hoảng sợ: “Lão Đại, Ngũ gia, sắc đẹp mê muội tâm trí đó, lão ngài tỉnh táo lại nha, chúng ta còn phải đánh giặc nữa!”

Ân Triển nói: “Ta biết rồi, việc này không chậm trễ được, lúc này còn không nắm chặt cậu ấy, chờ khi chúng ta đi đánh Địa ma đạo thì còn bận rộn hơn.”

Mấy người họ nghe thế đều biết rõ trong lòng hắn đã có tính toán, đều tò mò muốn biết hắn định làm thế nào. Ân Triển đương nhiên sẽ không nói cho bọn họ biết, đứng dậy về nhà tìm người nào đó:

“Ngươi đi qua Cửu Xuyên chưa?”

Đường Du hỏi: “Cửu Xuyên?”

Ân Triển nói: “Nơi đó rất đẹp, ta nghĩ ngươi rất thích nghe tiếng hót của chim Hòa Hòa, ở đó có thể nghe rất rõ.”

Đường Du cảm thấy hứng thú, nghe Ân Triển nói muốn đưa cậu đến đó liền gật đầu đồng ý. Ân Triển cười thầm trong lòng, ôm theo mục đích không thể cho ai biết cùng cậu bay đến Cửu Xuyên.

Chữ “Cửu” ở đây có nghĩa là cửu trọng thiên, là nơi cao nhất ở Minh giới cao, người bình thường không thể lên được, nhưng hiển nhiên Ân Triển không phải người bình thường chỉ nhẹ nhàng đã lên đến. Đường Du từ trong ngực của hắn ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy bầu trời như gần trong tầm tay, nơi cao như thế mà hoa lại nở khắp đồng ruộng núi đồi, ở chính giữa còn có một gốc đại thụ cao ngất ngưỡng, không biết được là đã bao nhiêu tuổi rồi.

Những bông hoa này trắng như tuyết, tỏa ra mùi hương nhàn nhạt, cậu bước lên trước:

“Đây là hoa gì?”

Ân Triển nói: “Hoa Lạc hồn.”

Đường Du nghe giọng nói của hắn phát ra hơi xa mới quay đầu nhìn lại, thấy hắn đang tạo kết giới xung quanh liền hỏi:

“Ngươi đang làm gì đó?”

Ân Triển xoay người đến cạnh cậu ra vẻ nghiêm túc: “Nơi này rất cao, ta sợ ngươi ngã xuống.”

Đường Du cứ ảm thấy bộ dáng này của hắn nhìn rất quen mắt, có chút nghi ngờ hắn muốn gạt người, sau đó sực nhớ nơi này chỉ có hai người bọn họ, im lặng rồi nói:

"Ta muốn đi về."

Ân Triển hỏi: "Không nghe chim Hòa Hòa hót à?"

Đường Du nói: "Không nghe."

Ân Triển nói: "Nhưng ta muốn nghe."

Đường Du: "…"

Ân Triển mỉm cưởi vươn tay: "Lại đây."

Đường Du đứng im không nhúc nhích.

Ân Triển cũng không ép buộc cậu đi đến dưới tàng cây lẳng lặng ngồi. Đường Du liếc nhìn hắn, một lát sau lại liếc hắn cái nữa, cuối cùng vẫn đi tới. Ân Triển hài lòng, vươn tay đỡ lấy eo cậu kéo vào lòng mình mà hôn.

Đường Du thử tránh nhưng không được cũng mặc kệ hắn, cho đến khi phát hiện hắn hôn càng lúc càng sâu mới đưa tay đẩy hắn. Ân Triển thoáng buông ra, nhân lúc cậu hít thở đẩy người ấn trên mặt đất. Đường Du giật mình nhìn hắn.

Ân Triển chống hai tay bên mặt cậu: "Ta muốn ngươi."

Trái rim Đường Du khẽ run: "Không… um…"

Ân Triển hôn cậu thuận tay cởi y phục của cậu xuống. Đường Du bị hôn cả người người như nhũn ra, bàn tay nóng bỏng của hắn không ngừng vuốt ve thân thể, khiến cậu không nhịn không thở dốc. Ân Triển ngẩng đầu nhìn đôi mắt xinh đẹp của cậu dần dần nhiễm tầng hơi nước, ánh mắt không khỏi càng trầm, thì thào:

"Ngươi thật là hấp dẫn."

Cửu xuyên, mười ngày.

Sau này mỗi khi Đường Du nhớ đến những ký ức đó, cảm giác đầu tiên chính là nóng, cái nóng ùn ùn kéo

đến khiến cho lý trí của cậu đình trệ, chỉ còn mặc cho người xâm lăng.Cảm giác tiếp theo là Ân Triển bình thường nhìn rất cao ngạo quý khí, không ngờ ở trên giường lại lưu manh đến mức đó, cái gì cũng biết, đúng là khốn khiếp vô sỉ.

Năm ngày trước, Ân Triển gần như không buông cậu ra, còn không biết học ở đâu một đống tư thế về bắt cậu thử toàn bộ, làm cho cậu hối hận vô cùng vì sao lúc đi lại không mang theo kiếm. Sau năm ngày, mặc dù Ân Triển bớt phóng túng hơn nhưng cậu vẫn bị nhào nặn quá sức, cuối cùng lúc rời đi hai chân cậu đều mềm nhũn.

Ân Triển mỉm cười ôm cậu: "Hay ngủ thêm một giấc rồi đi?"

Đường Du đẩy ra hắn: "Không."

Ân Triển lấy nước từ trong không gian ra: "Uống nước?"

Đường Du kháng cự: "Không, đi ngay bây giờ."

Ân Triển nhướng mày: "Lúc trước được ta hầu hạ bộ dáng còn rất hưởng thụ, cứ giục ta nhanh lên chưa gì muốn trở mặt rồi?"

Đường Du nói: "… Ngươi câm miệng cho ta!"

Ân Triển cười cười sáp lại gần hôn cậu, khi cậu vô thức hé miệng hắn hôn càng thêm triền miên say đắm, sau đó mới mang cậu về nhà. Khi tiếp đất, dáng vẻ lưu manh trên người lập tức biến mất không còn sót chút nào, lại là Ân Tướng quân cao ngạo quý khí như trước.

Đường Du: "…"

Ân Triển nhìn cậu: "Đến phòng của ta ngủ đi, ta đến Minh phủ một chuyến, buổi tối trở về cùng ngươi ăn cơm… Làm sao vậy?"

Đường Du nói: "… Tạm thời ngươi đừng nói chuyện với ta."

Ân Triển chỉ xem như cậu đang làm nũng, đưa người trở về phòng.

Đường Du chìm vào giấc ngủ sâu,lúc tỉnh lại cảm nhận đượcsức lực đã khôi phục, không chút do dự cầm lấy kiếm chạy đi tìm Ân Triển, tuy rằng không nỡ giết nhưng ít ra cũng chém vai phát!

Người Ân gia thấy cậu đằng đằng sát khí lao ra ngoàithì đều run sợ, nhưng vẫn đến nói cho cậu biết đại ca của cậu đến tìm, bây giờ đang ở đại sảnh. Đường Du giật mình, không biết có phải là tin tức có liên quan

đến phụ mẫu hay không liền vội vã đi ra gặp hắn ta.

Nhạc Chính Tiêu ở Du Li chi cảnh đợi mãi vẫn không thấy đệ đệ trở về thành, càng lúc càng lo lắng nên mới đến tìm cậu. Hắn ta và đệ đệ đi trên đường, hỏi chuyện cậu và Ân Triển là như thế nào.

Đường Du nói: "Chúng ta ở cùng một chỗ."

Nhạc Chính Tiêu nghĩ quả nhiên là thế, nhịn không được nhắc nhở: "Nhà bọn họ ai cũng có nhân duyên định sãn, lỡ ngươi không phải thì sao?"

Đường Du nói: "Ân Triển sẽ không phản bội ta."

Nhạc Chính Tiêu hỏi: "Ngươi chắc chắn như vậy?"

Đường Du gật đầu: "Đúng."

"Ngươi có lý trí chút đi." Nhạc Chính Tiêu nói

"Bây giờ hắn đương nhiên là nói ngon ngọt, đợi hắn gặp người mệnh định rồi cùng người ta song túc song tê thì ngươi làm thế nào? Ở nhà cả ngày ăn dưa muối, cầm khăn tay khóc hu hu à?"

Đường Du: "..."

Nhạc Chính Tiêu còn muốn nói thêm gì đó, đã thấy Ân Triển đang đi ở trước mặt đành phải ngừng lại. Ân Triển cũng phát hiện bọn họ, nghe nói đây là đại ca của tức phụ bèn dẫn bọn họ đến tửu lâu dùng cơm. Hắn là tướng quân trẻ tuổi nhất hiện nay, còn có thể là điện chủ trẻ tuổi nhất nữa, Nhạc Chính Tiêu không biết phải chê bai hắn chỗ nào.Hắn ta thấy đệ đệ liếc mình ý là ngươi ăn no có thể đi rồi đó, thầm than đúng là bát nước hất ra ngoài rồi!

Hắn tacảm thấy đau lòng quá, lau miệng rồi đứng dậy bỏ đi.

Ân Triển tiễn người ra đến cửa, lúc về nhìn người nào đó: "Hình như ngươi không thích gặp hắn ta?"

Đường Du đang định nói đại ca của cậu hơi ngốc, nhưng lại nghĩ đại ca lần này vì cậu mà đến thì đem lời muốn nói nuốt trở về:

"Hắn ta rất bận, cứ kệ đi."

Ân Triển nhớ lúc trước khi cậu tòng quân có nói đại ca cậu cổ vũ cho cậu chết trận sa trường, ít nhiều cũng

hiểu tâm tình của cậu nhưng không vạch trần, ngồi xuống cùng cậu tiếp tục ăn.

Đường Du im lặng một lát mới nói:

"Ta nghe nói mỗi người đều có tuyến nhân duyên, nếu là nhân duyên trời định sớm muộn gì cũng sẽ gặp gỡ, tại sao các ngươi còn phải chiếu kính?"

Ân Triển nói:

"Trên đời này đâu phải ai cũng may mắn gặp được người đầu tiên đã là người mệnh định, nếu như gặp không đúng người thì đối với cả hai đều là tổn thương, tổ tiên của ta hình như từng gặp phải chuyện này, bởi vậy kính bồ đề mới mở thêm một công năng cho chúng ta."

Đường Du nhìn hắn: "Nếu ta không phải là người đó?"

Ân Triển trêu đùa hỏi: "Đúng vậy, làm sao bây giờ?"

Đường Du nheo mắt: "Nếu ngươi dám phản bội ta sẽ chính tay giết ngươi."

Ân Triển bật cười, nắm tay cậu hôn một cái: "Không cần phiền ngươi ra tay, ta sẽ chủ động tự sát trước mặt ngươi."

Đường Du nghe thế thoải mái hơn nhưng khi nghĩ đến hình ảnh đó vẫn cảm thấy không được vui. Ân Triển không muốn cậu suy nghĩ lung tung bèn thay đổi đề tài, chợt nhớ ra một chuyện:

"Ta nghe nói trên người của ngươi chỉ mang một nửa dòng máu ác long, vậy nửa còn lại là gì?"

Đường Du nhớ tới đánh giá của hắn đối với tiểu Bạch Trạch thì không muốn nói cho hắn biết chút nào:

"Ta không nói cho ngươi biết."

Ân Triển nhướng mày: "Hử?"

Đường Du không biểu tình nhắc lại lần nữa.

Ân Triển sờ cằm nghĩ bụng tối nay nhất định phải tìm cách ép cậu nói ra, nhưng hắn còn chưa kịp làm gì đã thấy Vương phó tướng vội vàng tìm đến:

“Tướng quân, Địa ma đạo không chống cự được rồi!”

56. Chương 55: Tình Bất Tri Sở Khởi 3

Đệ đệ của hắn cuối cùng cũng vượt qua kỳ thức tỉnh rồi.

Trong tất cả trận đánh của Ân Triển thì Địa ma đạo là trận đánh gian nan vất vả nhất.

Nó không phải là một con đường, mà là một khu rừng tối tăm âm u rộng lớn, bên có vô số ma vật trú ngụ, chúng không chỉ vô cùng hung ác, còn có chỉ số thông minh rất cao. Trong số đó Địa ma thú cấp thánh có thực lực mạnh nhất, kích thước cũng lớn nhấtto cao như đỉnh núi nhỏ, nếu như nó trốn thoát thì trong khoảnh khắc nó có thể phá tan một tòa thành.

Vì vậy để ngăn chặn thương vong, từ ngàn năm trước Minh giới không ngừng củng cố kết giới ở Địa ma đạo, từ trong ra ngoài tổng cộng có bảy lớp, khi tràng hạo kiếp lúc trước qua đi những lớp kết giới khá cũ bên trong bị chấn động nứt ra, sau đó Địa ma thú không ngừng dùng sức tông vào nên chúng đều vỡ tan.

Nhiệm vụ bây giờ của họ là tiến vào sâu bên trong khôi phục lại các tầng kết giới.

Bắt đầu từ hôm xảy ra chuyện, bốn vị trong mười điện chủ của Minh giới được phái đến Địa ma đạo chia ra các phương hướng khác cùng nhau tiến quân.

Điện chủ Lạc hồn điện phụ trách chịu trách nhiệm về phía nam, trong một lần tiến công đụng phải hai con Địa ma thú cấp thánh vì bảo hộ cho thủ hạ rút lui mà bất hạnh ngã xuống. Khi đó ba người khác đều không giúp đỡ được, Minh chủ lập tức điều đội quân gần đó vội vàng chạy đến.Nhưng có lẽ ma vật đã đoán ra phía nam là điểm yếu,vẫn không ngừng chạy đến đây vì thế đội ngũ dần dần không chống đỡ nổi, cuối cùng Ân Triển phải dẫn quân tiếp viện.

Đường Du nghe tình hình hiện nay thì hỏi: “Sao không bố trí kết giới từ bên ngoài?”

“Nếu được đã làm từ lâu.” Ân Triển nói:

“Các tầng kết giới bên trong đều dựa theo pháp trận bố trí, sau khi tu sửa hoàn tất sẽ xuất hiện rất nhiều con đường được kết giới bảo vệ thuận tiện cho mọi người ra vào.”

Đường Du hỏi: “Có tác dụng gì?”

Ân Triển luôn sẵn sàng giải thích những nghi hoặc của cậu, kiên nhẫn nói cho cậu biết trong khu rừng này có một số thảo dược và thực vật rất quý hiếm.Do hoàn cảnh ảnh hưởng không thể tồn tại ở nơi khác chỉ có

trồng ở đây, ngoài ra còn ngoài ra có một số ma vật có giá trị sử dụng cao không thể tiêu diệt.Vì thế các vị chủ sự trước kia mới bày trận phong ấn, nếu không bọn họ đã có thể dùng biện pháp mạnh mẽ xử lý nơi đây.

Ân Triển nói:

"Bên ngoài Địa ma đạo còn là một nơi du lịch khá nổi tiếng, nuôi sống rất nhiều gia đình xung quanh.Bởi vì kích thích nên một số người cũng thích đến đây hưởng tuần trăng mật, cắm trại dã ngoại."

Gần đây Đường Du được tiếp xúc với các nền văn hóa trên các trên thế giới khác nhau nên cũng biết tuần trăng mật là gì, ừ một tiếng.

Ân Triển cười nâng cằm cậu lên: "Về sau chúng ta có cần đến đây không?"

Đường Du chẳng có biểu tình đẩy tay hắn ta, không thèm để ý hắn.

Đôi mắt của Vương phó tướng và mấy vị nồng cốt nhìn hai người họ sáng lấp lánh, lão đại trầm ổn ngạo khí của bọn họ từ khi bắt đầu yêu đương thì bắt đầu thích cười, bây giờ còn đùa giỡn cậu ấy trước mặt bọn họ! Đúng là nhìn người không thể nhìn tướng mạo!

Đường Du cảm nhận được ánh mắt quay đầu nhìn lại,thấy đa số bọn họ đều đang tò mò nhìn Ân Triển, còn có người vẻ mặt nghi ngờ.Cậu im lặng nghĩ thầm nếu như để bọn họ biết Ân Triển ở trên giường lưu manh vô sỉ cỡ nào, e là sẽ sợ hãi lắm luôn —— tất nhiên, loại chuyện này bọn họ sẽ mãi mãi không biết được.

Đội ngũ dùng tốc độ nhanh nhất ngày đêm không ngừng nghỉ đến Địa ma đạo.

Lần này Ân Triển giữ chức vụ chủ tướng, dù là thuộc hạ cũ của Lạc hồn điện hay những người mới được điều đến đều phải nghe theo mệnh lệnh của hắn. Hắn nhìn thấy từ xa có đội ngũ đến tiếp đón thì dẫn quân đội của mình tiến đến.

Hiện nay bên ngoài Địa ma đạo có một tầng kết giới dùng khi khẩn cấp, để phòng ngừa những người bên trong chống đỡ không nổi khiến cho đám ma vật trốn ra. Ân Triển nhìn bọn họ mở ra môt lỗ hổng cho đội quân tiến vào mới hỏi:

"Nghe nói kết giới này có thể chống được một trăm năm?"

Người mang đội bên Lạc hồn điện tên là Bạch Thống Hề có dáng vẻ nho nhã, là một mưu sĩ được cố điện chủ coi trọng, nghe vậy đáp:

"Nếu nó không bị tổn hao gì thì đúng là vậy."

Ân Triển gật đầuhiểu rõ ý tứ của gã.

Kết giới được lưu lại từ hàng ngàn năm trước, hiện nay lại phải trải qua một trận chấn động nghiêm trọng, không ai biết được cự thạch dùng để bố trận có hư tổn gì không, lúc này có thể hoạt động bình thường là tốt lắm rồi.

Hai đội quân hạ trại ở bên ngoài chung quanh bày các trận pháp phòng ngự, một vị tướng lãnh vừa tuần tra trở về nhìn thấy Ân Triển thì lập tức ra đón như thể trút được gánh nặng:

"Rốt cuộc ngươi cũng tới rồi."

Ân Triển cùng gã là bằng hữu, vỗ vai gã cùng bọn họ đi vào chủ trướng, nhanh chóng hiểu rõ tình hình hiện nay, biết được những con khác đột phá nhiều lần vẫn chưa phá vỡ được tầng trong cùng.

Bạch Thống Hề cùng tướng lãnh nhịn không được nhìn thiếu niên hồng y bên cạnh hắn.

Kỳ thật ngay từ đầu bọn họ đã chú ý tới người này rồi, nhưng còn có chính sự phải bàn bạc nên không có hỏi nhiều, lúc này mới cẩn thận đánh giá thiếu niên.Bọn họ chỉ cảm thấy khi nhìn gần càng thêm rung động, quan trọng nhất là trên người thiếu niên này mang theo khí tức của tộc ác long, hiển nhiên thân phận vô cùng đặc biệt.

Bạch Thống Hề vô cùng kinh ngạc, gã biết Minh chủ rất được coi trọng Ân Triển, cộng thêm những chiến tích huy hoàng của hắn, nếu không có gì bất ngờ xảy ra Ân Triển sẽ là điện chủ kế nhiệm của bọn hắn.Cho nên trước khi Ân Triển đến đây gã cũng đã tìm hiểu rõ đội ngũ của hắn, chưa có nghe nhắc đến vị đại nhân vật này.

Bọn Tướng lãnh khá thân với Ân Triển nên hỏi thẳng: "Vị này là?"

"Cậu ấy là Nhạc Chính Hoằng, thành viên mới của tiểu đội tinh nhuệ."

Ân Triển nghiêm túc nói: "Đồng thời cũng là mẫu thân của con ta."

Bạch Thống Hề: "…"

Tướng lãnh: "…"

Đường Du: "…"

Chủ trướng rơi vào tĩnh mịch, Vương phó tướng thầm nghĩ lão ngài thiệt bình tĩnh mà, lại nhìn thoáng qua thiếu niên vuốt ve chuôi kiếm dường như muốn đập cho tướng quân một trận.Trong lòng gã lo lắng,

nhưngvẫn chưa kịp nghĩ cách gì hóa giải đã thấy một binh lính đến thông báo ma vật đang tiến về hướng này..

Binh lính vừa dứt lời bọn họ lập tức quên ngay chuyện này mà nhìn Ân Triển.

Ân Triển nói:

"Bình thường đánh thế nào thì bây giờ cũng thế, cố gắng chống đỡ lui ra bên ngoài."

Hắn gõ lên một vị trí bản đồ được vẽ trên mặt đất:"Lui về hướng này."

Bạch Thống Hề hiểu được hắn muốn thiết kế bẫy, bởi vì ma vật không biết viện quân củ bọn họ đã đến bọn họ có thể thừa lúc đánh cho đối phương không kịp trở tay.Bọn họ nhanh chóng nhận lệnh cũng các tướng lãnh khác dẫn người rời đi.

Ân Triển ra hiệu cho Vương phó tướng chọn một ít người cũng hắn đi mai phục, nhìn qua Đường Du: "Ngươi muốn đi không?"

Đường Du đương nhiên là muốn đi không hề do dự đồng ý. Ân Triển xoa đầu cậu dặn dò đừng cách hắn xa quá, dẫn theo cậu rời khỏi chủ trướng tiến vào rừng rậm.

Bên trong Địa ma đạo thực yên tĩnh, cây cối như ngọn núi cao che phủ bầu trời, từ mặt đất nhìn lên không thấy được đỉnh, hơn nữa mỗi gốc cây đại thụ đều cần mấy chục người mới ôm hết được.Mặc dù là rừng rậm nhưng núi cao ao hồ cái gì cũng có.

Khi Đường Du đến đã cảm nhận được sự hùng vĩ của nó, càng nhìn kĩ càng cảm thấy bọn họ thật nhỏ bé.Nhưng khi nhớ đến con Địa ma thú từng gặp qua ở núi Côn Lôn cậu lại không thấy bất ngờ, dù sao rừng rậm có thể dung nạp được loại ma vật này thì lớn như thế cũng là bình thường.Thế cho nên cái đối với Địa ma thú là gò đất nhỏ thì đối với bọn họ lại là dốc núi.

Cậu khá kinh ngạc: "Ta nghe nói ngươi đã từng tuy bắt con Đia ma thú cấp vương,nhưng nơi này có kết giới sao nó lại thoát được?"

Ân Triển nói: "Lúc ấy điện chủ của Quảng Hòa điện muốn tìm một món đồ nênmới tạm thời mở kết giới ra, sau đó bổ ra một không gian bên trong thế là bị một con Địa ma thú ẩn núp gần đó thừa dịp gã sơ hở lao vào."

Đường Du hiểu rõ hỏi thêm: "Ta còn nghe nói chỉ mình ngươi cùng 1 tiểu đội đã bắt được nó?"

Ân Triển gật đầu, nghĩ đến hình ảnh trong một năm tức phụ rời khỏi hắn vẫn tìm hiểu tin tức và sự tích về mình thì cười bí hiểm:

"Ngươi còn muốn biết gì về ta thì hỏi thoải mái, sau này đừng nghe người khác nói, ta đích thân nói cho ngươi bảo đảm chính xác hơn ngươi nghe được, hửm?"

Đường Du: "..."

Đám người Vương phó tướng yên lặng đi đằng sau đều nghĩ bọn họ đang đi đánh giặc đó, đừng có tán tỉnh nhau có được hay không!

Trận chiến này hoàn toàn không có gì hồi hộp, mọi người sẽ dễ dàng đẩy lùi làn sóng ma vật. Ân Triển hiểu đây chỉ là sự may mắn tạm thời, sau này khi ma vật càng cẩn thận hơn họ sẽ không dễ dàng chiến thắng nữa.

Bầu trời nhanh chóng tối đi, hắn bố trí đơn giản phân phó bọn họ nghỉ ngơi, ngày mai bắt đầu tiến vào sâu bên trong. Bạch Thống Hề cùng tướng lãnh lĩnh mệnh cùng rời đi, trong chủ trướng thoáng chốc chỉ còn lại Ân Triển, Đường Du và Vương phó tướng.

Vương phó tướng không chờ Ân Triển lên tiếngđã chủ động đi ra ngoài. Đường Du hỏi:

"Còn ta?"

"Ngươi đương nhiên ngủ cùng ta." Ân Triển vừa nói xong thấy cậu lui về phía sau liền cười kéo người vào trong ngực hôn một cái:

"Sợ gì chứ, ở đây nhiều người thế này ta cũng không ăn ngươi được."

Đường Du nghi ngờ nhìn hắn.

Ân Triển hỏi: "Vậy ngươi muốn ngủ chung lều với người khác?"

Nghe thế Đường Du im lặng.

Vì thế Ân Triển mang theo nụ cười chiến thắng, bế bổng tức phụ lên quay người đi đến bên tháp. Mới đầu Đường Du vẫn chưa tin tưởng hắn lắm, nhưng sau khi quan sát một lúc phát hiện người này thật sự đàng hoàng, chỉ là lâu lâu ăn đậu hũ thôi, lúc này cậu mới hoàn toàn yên tâm. Ân Triển thấy cậu dần dần tạo thành thói quen bắt đầu chủ động dựa vào lòng mình thì mỉm cười vỗ về cậu.

Trận đánh ở Địa ma đạo quả nhiên đúng như Ân Triển đã đoán trước rất khó đánh.

Pháp trận ở sâu trong rừng, bọn họ phải vận chuyển tất cả địa long thạch vào đó.Nhưng ma vật cũng không phải ngu ngốc đương nhiên sẽ canh gác nghiêm ngặt không để bọn họ thực hiện được. Để hoàn

thành nhiệm vụ, hoặc là nghĩ cách tốt nhất tiến vào, hoặc là dựa vào nhân thủ mạnh mẽ khiến cho những ma vật đó không còn rãnh rỗi để ý đến người bố trận.Nhưng thực lực của Địa ma thú cấp rất khủng khiếp, một chưởng ụp xuống đã có thể giết một đám người, nếu thật sự dùng sức mạnh nhất định sẽ tổn thương nghiêm trọng.

Về phần nghĩ cách tiến vào… Khứu giác của ma vật khứu rất nhạy cảm, cho dù bọn họ có tìm được cách tốt nhất để che dấu khí tức, thì lúc thả địa long thạch xuống cũng sẽ bị phát hiện, thế là cũng chết thôi.Còn một vấn đề nữa là càng đi sâu vào bên trong thì việc hạ trại sẽ càng khó khăn rất nhiều.Nói không chừng chưa dựng lều xong đám ma vật đã lao ra vây quanh nuốt chửng bọn họ.

Mấy tháng trôi qua khoảng cách bọn họ di chuyển chỉ bằng một phần mười của toàn bộ hành trình, điều đó làm cho cả Ân Triển cũng cảm thấy bực tức.

Đường Du nhìn hắn thế thì đi đến bên cạnh hắn.

Ân Triển ôm cậu đùa giỡn một hồi tâm tình tốt hơn nhiều.

Đường Du ổn định hơi thở hỏi: “Chúng ta sẽ đánh bao lâu?”

“Dựa theo tốc độ này chắc phải vài năm.” Ân Triển nói:

“Nhưng phải tăng tốc lên, hiện nay chắc chắn đã có ma vật muốn đụng vỡ tầng kết giới khẩn cấp đó rồi, lỡ như kết giới bị nát thì sẽ rất phiền phức.”

Đường Du không hiểu: “Tại sao lại đặt pháp trận ở bên trong đó?”

“Bởi vì làmnhư thế kết giới khá chắc chắn.” Ân Triển nói:

“Hơn nữa lúc đó cũng không ai nghĩ sau này sẽ xảy ra trận hạo kiếp.”

Đường Du thấy hắn chăm chú xem bản đồ thì cũng không nói gì nữa. Ân Triển vẫn ôm cậu, cầm lấy tay cậu chơi đùa. Đường Du nhìn hắn hỏi:

“Đám ma vật đó có đoàn kết không? Nếu làm cho những con ma vật tự đánh lẫn nhau, chúng ta có thể nhân lúc hỗn loạn vào không?”

“Chúng nó phân chia cấp bậc nghiêm ngặt, lấy cường đứng đầu.Chúng tuyệt đối nghe lệnh của ma vật cấp thánh, trừ khi…”

Ân Triển trầm ngâm một chút, xao xao mặt bàn: “Trừ khi chúng nó mất hết lý trí.”

Đường Du hỏi: “Có cách gì làm bọn chúng hỗn loạn không?”

Ân Triển nói: “Hạ dược.”

Đường Du vô thức định hỏi có loại dược này không, nhưng lại nghĩ dù có hạ dược cũng phải tiến vào trong thì im lặng.Lúc này bỗng nhiên cậu cảm thấy có gì mềm mại chạm vào trên môi, hơi thở quen thuộc ấm áp xông vào ôn nhu quyện lấy cậu,cậu chợt ngừng thở chủ động ngẩng đầu đón nhận.

Ân Triển chỉ hôn một lát liền buông ra, bảo cậu đi ngủ trước còn bản thân ra ngoài đi loanh quanh tiếp tục nghiên cứu địa đồ.

Đúng lúc Bạch Thống Hề cũng đang ở bên ngoài, gã thấy hắn đang nhìn chằm chằm đại thụ thì đi qua gọi: “Tướng quân.”

Ân Triển ừ một tiếng: “Trong Địa ma đạo, cấp bậc của Ma Điểu hình như không cao lắm?”

Bạch Thống Hề vừa nghe đã hiểu: “Ngươi muốn tấn công từ phía trên? Nhưng việc này nguy hiểm lắm.”

Cây cối trong Địa ma đạo đều rất to lớn, nếu làm như vậy không khác gì phải di chuyển liên tục giữa các ngọn núi cao.Lỡ như không may bị Ma Điểu phát hiện thì hậu quả rất nghiêm trọng.

“Không phải tất cả, vài người lên là được rồi.” Ân Triển nói:

“Lúc đó phải chú ý ẩn dấu, tốc độ theo sát với đội ngũ phía dưới, khi gần đến trung tâm thì bắt đầu tăng tốc, từ trên cao hạ dược tụi nó.”

Bạch Thống Hề sửng sốt: “Hạ dược?”

Ân Triển rất tự hào: “Ý kiến của nương tử nhà ta đó.”

Bạch Thống Hề: “…”

Một ngày không âu yếm các ngươi sẽ khó chịu đúng không?

Ân Triển không để ý tới sắc mặt của gã, vỗ vai dặn gã ngày mai sẽ thương lượng chi tiết cụ thể rồi trở về ôm tức phụ ngủ một giấc.Sáng sớm ngày hôm sau hắn triệu tập bọn họ mở cuộc họp quyết định kế hoạch.

Đội quân vẫn thận trọng tiến lên từ phía dưới, khi khoảng cách dần ngắn lại Ân Triển quyết định không cắm trại.Hắn bảo bọn họ tạo một hang động từ thân cây, ở bên ngoài rắc một vòng bột tiêu trừ khí tức sau

đó mới tiếp tục tiến về trước.

Trên đường bọn họ đụng phải ma vật cấp thánh, Ân Triển không muốn đối chiến trực tiếp.Trước tiên là lập bẫy vây nó sau đó mới cùng tiểu đội tinh nhuệ giết chết nó.Điều này khiến đám người Bạch Thống Hề nhìn xem há hốc mồm, nghĩ bụng rằng tiểu đội trong truyền thuyết quả nhiên danh bất hư truyền, trong phút chốc sĩ khí đều tăng cao.

Trận đánh ở Địa ma đạo này Ân Triển đánh trong một năm rưỡi.

Trận quần ma hỗn chiến cuối cùng vô cùng mãnh liệt, mặt đất không ngừng rung động. Khi mọi người từ trong hầm trú đi ra đều kinh ngạc khiếp sợ, sau đó cùng Ân Triển thu hoạch thắng lợi, lấy địa long thạch ra bố trận.

Trong thời gian một năm rưỡi này, Đường Du cùng Ân Triển như hình với bóng.

Có lẽ bởi vì quan hệ đã xác định, chỉ cần ở bên cạnh Ân Triển Đường Du đều cảm thấy an lòng, tâm tình cũng thoải mái. Ân Triển thì nhân cơ hội tiếp tục dạy dỗ tức phụ, để cậu dần dần cảm nhận cách đối nhân xử thế, không cần hở một chút là dùng vũ lực giải quyết vấn đề. Đường Du rất nghe lời hắn dạy bảo, khí tức càng ngày càng ôn hòa.

Bọn người Vương phó tướng đều cảm thấy rõ ràng sự thay đổi của thiếu niên, thầm khen sức mạnh của tình yêu quả nhiên vĩ đại, nhân tiện… Hai người ở cùng một chỗ thật là làm cho người ta chói mù mắt.

Ân Triển chẳng quan tâm tới bọn họ, sau khi hoàn thành nhiệm vụ liền dẫn đội quân rời khỏi Địa ma đạo.Hắn đang chuẩn bị hưởng thụ những ngày nghỉ lâu lắm rồi mới có, ai ngờ vừa mới đi ra ngoài đã nhận được mệnh lệnh mới.Bởi vì bên phía điện chủ điện Quảng Hòa cũng gặp khó khăn, Minh chủ muốn bọn họ đến giúp đỡ. Hắn lập tức khó chịu, thấp giọng nói:

“Lại là tên ngốc kia.”

Đường Du nhìn hắn: “Làm sao vậy?”

Ân Triển kể lại sự việc, dẫn theo đội ngũ tiến về phía tây hội hợp cùng điện chủ điện Quảng Hòa.Khi bọn họ đến, những người đó đang đụng phải Địa ma thú cấp thánh hơn nữa dường như họ vừa trải qua một trận xung kích, trên người đều có vết thương.

Điện chủ điện Quảng Hòa tay cầm đại đao, chủ động bước lên chống đỡ phần lớn công kích của Địa ma thú.Lúc này gã trông thấy Ân Triển gã mừng muốn khóc, chưa kịp mở miệng đã thấy một thân ảnh hồng sắc diễm lệ từ trên trời giáng xuống, rút kiếm giao thủ với Địa ma thú cấp thánh. Ân Triển theo sát phía saucậu phối hợp vô cùng ăn ý, chỉ trong chớp mắt đã giải quyết gọn con Địa ma thú đã bị thương sẵn.

Mọi người ở điện Quảng Hòa: “…”

Đường Du thu kiếm đứng lại nhìn về phía bọn họ.

Điện chủ điện Quảng Hòa há há miệng: "… Đa tạ thiếu hiệp."

Đường Du cười hỏi: "Tạ lễ đâu?"

Điện chủ điện Quảng Hòa lập tức nhìn Ân Triển: "… Đây là thủ hạ của ngươi?"

Ân Triển nói: "Mẫu thân của con ta."

Quảng cùng điện điện chủ nói: "… Nói chơi hả!"

Ân Triển nói: "Đương nhiên là không."

Điện chủ điện Quảng Hòa lại nhìn người nào đó, cảm thấy cậu thật xinh đẹp, hơn nữa còn rất lợi hại, khiến gã hâm mộ ghen tỵ lắm luôn.Vài năm trước đây từ khi Ân Triển đích thân xử lý sự kiện Đại ma thú do gã gây ra họ liền trở thành bằng hữu.Ân Triển biết gã rất ngốc nên bảo gã trước tiên bàn bạc chính sự. Điện chủ điện Quảng Hòa mới hoàn hồn dẫn bọn họ vào doanh trại chủ trướng, vừa vào đã than thở.

"Huynh đệ, đây không phải việc cho người làm mà, vừa tới gần chúng nó đã đuổi theo cắn bọn ta, ngươi xem nó quào ta nè!"

Gã đột nhiên xắn tay áo, cho bọn họ nhìn từng đường vết thương như mèo cào:

"Hung ác ghê!"

Ân Triển: "…"

Đường Du: "…"

Điện chủ điện Quảng Hòa quăng lọ dược để phó tướng bôi cho mình:

"Bây giờ các ngươi đến rồi ta mới cảm thấy có hy vọng,vị trí chủ tướng cho ngươi làm."

Ân Triển xua tay: "Ta chỉ tới hỗ trợ thôi, không quản những cái khác."

"Đừng mà, chúng ta quen biết nhiều năm như thế. "

Điện chủ điện Quảng Hòa vừa nói lại nhìn mỹ nhân ở bên cạnh tiến hành dụ dỗ:

"Tiểu nương tử, ngươi khuyên tướng công của ngươi đi,nếu hắn chịu đánh trận này biết đâu được thăng làm điện chủ, ngươi không muốn làm điện chủ phu nhân à? Oai phong lắm đó!"

"Thật hả?" Đường Du tò mò hỏi: "Trận này chỉ có cấp bậc điện chủ mới đánh nổi à?"

"Đúng thế." Điện chủ điện Quảng Hòa nói:"Vậy mới chứng minh được tướng công của ngươi có thực lực làm điện chủ!"

Đường Du nói: "Ý của ngươi là điện chủ đều phải vô cùng lợi hại, những việc như thế này đều có thể giải quyết?"

Điện chủ điện Quảng Hòa lập tức ngẩng đầu tự hào: "Tất nhiên, điện chủ như ta thực lực rất mạnh!"

Đường Du nhìn về mọi người chung quanh: "Mọi người nghe rõ rồi đó, gã đều có thể giải quyết thế nên chúng ta về nhà thôi."

Điện chủ điện Quảng Hòa: " = = "

Mọi người: "..."

Ân Triển phì cười kéo tức phụ đi ra ngoài.

Điện chủ điện Quảng Hòa vội vàng hoàn hồn: "Quay ... quay lại!"

Hai người làm ngơ tiếp tục đi.

Điện chủ điện Quảng Hòa nói: "Các ngươi chỉ cần giúp đỡ thôi được chứ!"

Ân Triển lúc này mới miễn cưỡng dừng lại, cùng gã thảo luận cục diện hiện nay. Điện chủ điện Quảng Hòa thầm nghĩ Ân Triển chọn tức phụ khó đối phó y như hắn vậy, nhìn người nào đó có chút bực tức.

Đường Du nói: "Ta nhớ trên sách có nói, muốn nhờ người khác giúp đỡ thái độ phải tốt, mặt phải mỉm cười."

"..." Vì thế điện chủ điện Quảng Hòa nở nụ cười cứng ngắc.

Đường Du dè dặt gật đầu hài lòng.

Điện chủ điện Quảng Hòa: "…"

Nhóc chết tiệt!

Ân Triển có kinh nghiệm lúc trước, cộng thêm địa long thạch bố trí ở phía nam hoàn tất hành động của ma vật bắt đầu bị hạn chế.Vì thế trận này đánh khá dễ dàng, nhanh chóng vượt qua khoảng cách ban đầu.

Người của điện Quảng Hòa nhìn tốc độc chém quái của tiểu đội tinh nhuệ bọn họ mà líu lưỡi, tiếp theo đó sĩ khí tăng mạnh họ cũng cầm vũ khí gia nhập cuộc chiến. Từng ngày trôi qua, bọn họ dần dần có chung nhận thức với bọn Vương phó tướng: Ân Triển hắc y cùng Nhạc Chính Hoằng hồng y, chỉ cần có một người ở đó một người khác chắc chắn sẽ ở gần bên, không hề tách ra.

Thực lực của hai người mạnh mẽ, diện mạo xuất chúng, tính cách cũng tốt, quả là một đôi do trời đất tạo nên.Ngay cả điện chủ điện Quảng Hòa đối với người nào đó tức đến nghiến răng cũng cảm thấy bọn họ rất xứng đôi —— sau mỗi lần bị người nào đó chỉnh đốn càng thêm chắc chắn.

Gã nhìn Ân Triển: "Quản giáo tức phụ của ngươi đi, sao lại có thể nghe lén người khác nói chuyện chứ!"

Đường Du đứng ở đỉnh cây trên đầu gã, vẻ mặt vô tội: "Ta không có."

Điện chủ điện Quảng Hòa nói: "Rõ ràng có!"

Đường Du nói: "Vậy ngươi nói xem ta nghe thấy gì chứ?"

Điện chủ điện Quảng Hòa nói: "Nhất định là ngươi nghe thấy ta nói Bạch Thống Hề diện mạo rất tốt, có thể làm tức phụ…"

Gã đột nhiên nhận ra mình bị hố lập tức im miệng.

Đường Du ôm cây ngồi bệt xuống cười không dừng được: "Ha ha ha ha…"

Điện chủ điện Quảng Hòa nổi giận: "Ân Triển!"

"Ừ, ta nhất định dạy dỗ cậu ấy đàng hoàng." Ân Triển tiến lên giang hai cánh tay:

"Nào, xuống đây."

Đường Du mỉm cười sà vào lòng hắn, Ân Triển ôm chầm lấy cậu xoay người rời đi, bỏ lại Điện chủ điện Quảng Hòa đứng đó nghiến răng nghiến lợi.

Nhiệm vụ ở phía tây chỉ cần một năm đã hoàn thành, cuối cùng bọn họ cũng được quay về. Nhạc Chính Tiêu ngóng trông đệ đệ mãi, biết cậu về vội chạy đến thăm.Hắn ta thấy cậu cười chào hỏi mình thì ngạc nhiên hết sức, nhìn trái nhìn phải xem xét cậu.

Đường Du hỏi: "Như thế nào?"

"Không có việc gì." Nhạc Chính Tiêu nói, lại nhìn trong chốc lát mới hoàn toàn xác định đệ đệ của hắn tacuối cùng vượt qua kỳ thức tỉnh rồi.

57. Chương 56: Tình Bất Tri Sở Khởi 4

Đường Đường, đã lâu không gặp.

Chuyện đầu tiên Đường Du làm khi nhìn thấy Nhạc Chính Tiêu là lập tức dặn dò hắn ta đừng để cho Ân Triển biết bọn họ là Bạch Trạch. Nhạc Chính Tiêu không hiểu gì cả vừa định hỏi lý do, thì đệ đệ đã thân thiết vỗ vai hắn ta:

"Ngươi phải nhớ cho kỹ, nếu không ngươi biết hậu quả rồi đó."

Nhạc Chính Tiêu: "…"

Hậu quả là ăn bạch nhung thú của ta à? Sao ngươi vẫn hung ác như thế!

Đường Du thay đổi đề tài: "Phụ mẫu thế nào rồi?"

Nhạc Chính Tiêu nói: "Vẫn đang dưỡng thương."

Đường Du hỏi: "Đã hủy bỏ kết giới chưa?"

Nhạc Chính Tiêu lắc đầu.

Phụ mẫu bị thương quá nặng, lúc trước vẫn hôn mê không tỉnh, hắn tốn rất nhiều sức lực mới giúp họ khôi phục được chút ý thức.Sau đó đưa họ đến linh trì chuyên dùng để dưỡng thương ở nhà của họ, bố trí các tầng kết giời ở bên ngoài giống như lúc đang bế quan.

Đường Du biết đi cũng không gặp được họ nên bỏ ý định trở về Du Li chi cảnh, ánh mắt cậu vô thức tìm kiếm Ân Triển ở trong đám người. Ân Triển đang trò chuyện cùng nhóm Bạch Thống Hề, bấy giờ cũng phát hiện Nhạc Chính Tiêu đến.Hắn đi đến nắm tay tức phụ mời đại cữu ca cùng ăn bữa cơm.

Đoàn người đi đến một tửu lâu khá nổi tiếng bên trong thành.Điện chủ điện Quảng Hòa thấyBạch Thống Hề muốn ngồi ở bên cạnh tên nhóc chết tiệt kia,gã vội vàng bước lên giành lấy vị trí đó, mỉm cười giải thích rằng mình có chuyện muốn nói với Nhạc Chính Hoằng.

Bạch Thống Hề gật đầu chọn vị trí khác ngồi xuống.

Điện chủ điện Quảng Hòa thở phào nhẹ nhõm.

Từ khi gã cùng bộ hạ lén lút nói chuyện bị nghe thấy thì gã rất sợ người nào đó nói cho Bạch Thống Hề biết, thế nên lúc nào gã cũng lo lắng.Gã thấy người bên cạnh nhìn mình cười như không cười thì hừ một tiếng.

Đường Du không để ý, chủ động đẩy những món gã chọn đến trước mặt để cho gã dễ lấy.

Điện chủ điện Quảng Hòa ngạc nhiên, đang nghĩ có phải thằng nhóc này muốn xin lỗi mình hay không.Sau đó thấy cậu rót hai chén rượu mà còn đưa lại đây một ly thì biết mình đoán đúng rồi.Vì thế gã cũng miễn cưỡng cùng cậu chạm chén.

Đường Du lại đẩy món ăn đến cho gã: “Đây đều là món ngươi thích ăn.”

Điện chủ điện Quảng Hòa hài lòng, cảm thấy nhóc con này cũng khá thuận mắt.

Đường Du nói: “Điện chủ, nhân lúc còn nóng ăn đi.”

Điện chủ điện Quảng Hòa nghe cậu gọi cả người đều thoải mái: “Ừ.”

Đường Du nói: “Ăn cho no mới dễ đi đường.”

Điện chủ điện Quảng Hòa chủ lập tức đặt chén xuống tức giận trừng Ân Triển. Ân Triển cũng nghe rõ bọn họ trò chuyện:

“Cậu ấy không nói sai, sau khi ăn cơm xong chúng ta thật sự phải lên đường.”

Đường Du bổ sung:

“Hơn nữa mọi người của điện Quảng Hòa không đi chung đường với chúng ta, sắp mỗi người đi một ngả rồi.Sau này mỗi người nhận mỗi nhiệm vụ khác nhau có khi mấy năm cũng không gặp lại, đúng không Bạch đại ca?”

Bạch Thống Hề trả lời cậu rồi lập tức hiểu được đây là bữa cơm chia tay, gã cũng kính Điện chủ điện Quảng Hòa một chén rượu. Hai tay điện chủ điện Quảng Hòa run rẩy cùng gã cụng chén, trong lòng đau đến không thở nỗi.Mãi một lúc sau gã mới ý thức được việc Ân Triển trở thành điện chủ điện Lạc Hồn đã là việc chắc chắn, nếu mình hỏi xin Ân Triển một người chắc sẽ không có vấn đề.

Gã vội vàng quay đầu, đúng lúc đụng phải đôi mắt xinh đẹp cười như không cười của ai đó, tựa như có thể nhìn thấu tiếng lòng gã.

“…”

Điện chủ điện Quảng Hòa ân hận ghê gớm, nghĩ bụng lúc trước mình không nên chọc tên nhóc này làm gì.Giờ gã đành kiên nhẫn dụ dỗ cậu, chỉ cần tổ tôngnày đồng ý bỏ qua thì có dọn sạch bảo bối của gã cũng được!

Đường Du nói: “Được.”

Điện chủ điện Quảng Hòa: “…”

Mẹ nó, ngươi muốn dọn thật à!

Đường Du chỉ đùa giỡn gã thôi, một lúc sau không để ý gã nữa mà đưa mắt nhìn về phía Ân Triển. Ân Triển mỉm cười vuốt ve tay cậu, gắp món cậu thích cho cậu, vì thế Đường Du bắt đầu yên lặng ăn cơm.

Nhạc Chính Tiêu vừa trò chuyện cùng bọn hò vừa để ý tình trạng của đệ đệ.Sau khi ăn xong cùng bọn họ đến nơi khác dạo, hắn ta phát hiện ánh mắt của đệ đệ phần lớn thời gian đều đặt lên người Ân Triển.Nhớ lại khi đệ đệ mới tòng quân trở về lệ khí quanh thân cậu đã giảm bớt, hắn ta bỗng nhiên nghĩ đến một khả năng, đồng tử không kềm chế được mà co rụt.

Tuy hắn ta không nhớ rõ việc mình thức tỉnh nhưng vẫn biết mình trong một thời gian dài không quan tâm đến những thứ xung quanh.Mãi cho đến khihắn ta tìm được nơi ký thác linh hồn mới dần dần thoát ra khỏi tâm tính lạnh lùng khát máu. Lúc ấy là âm nhạc cứu vớt hắn ta, mà cứu vớt đệ đệ … lại là Ân Triển.

Nhưng âm nhạc lúc nào cũng sẽ có mà Ân Triển lại chỉ có một.

Điều này cơ hồ làm cho hắn ta lo lắng sợ hãi.

Lỡ đâusau này nhân duyên trời định của Ân Triển thật sự không phải là đệ đệ, cuối cùng Ân Triển thành

thân với người khác.Hắn ta không dám tưởng tượng khi đó tiểu sẽ như thế nào.

Đường Du nhìn hắn ta: “Đại ca?”

“… Ừ.”

Nhạc Chính Tiêu khôi phục tinh thần, thấy đệ đệ tâm tình hòa nhã nhìn mình, thậm chí trong đôi mắt cậu có thể nhìn thấy ảnh ngược của mình.Hắn ta im lặng một lúc mới hỏi cậu muốn ở thêm mấy ngày nữa không. Đường Du lắc đầu:

“Ta đi cùng Ân Triển.”

Nhạc Chính Tiêu thầm nghĩ nếu tương lai đệ đệ thật sự không phải nhân duyên của Ân Triển, thì hắn ta sẽ giúp đệ đệ trói Ân Triển lại rồi đánh một trận.Hắn ta dặn dò cậu có chuyện gì bất cứ lúc nào cũng có thể liên lạc với người nhà. Đường Du nghe hắn ta dặn rồi cùng Ân Triển đi về đội ngũ.

Ân Triển nhìn cậu: “Không về nhà thật à?”

Đường Du nói: “Ừa, để về sau.”

Ân Triển hỏi: “Hay là ngươi không muốn để ta biết nửa huyết thống còn lại của ngươi?”

Đường Du nói: “Ngươi nghĩ nhiều rồi.”

Ân Triển xoa cằm nhìn cậu, thấy tức phụ lười biếng nheo mắt nhìn mình mới bật cười nắm lấy tay cậu.

Từ nơi này trở về chủ thành phải đi ngang qua khu trực thuộc của điện Lạc Hồn điện.Kế hoạch ban đầu của Ân Triển là trở về phục mệnh với Minh chủ, kết quả lúc đi đến điện Lạc hồn thì phát hiện điều lệnh chính thức đã ở đây chờ hắn rồi.Ngay cả trường bào dành cho điện chủ cũng được chuẩn bị sẵn,cứ thế bắt đầu từ hôm nay hắn chính thức trở thành điện chủ điện Lạc Hồn điện.

Nhóm người Bạch Thống Hề mấy năm nay cùng hắn sớm chiều ở chung nên đối với hắn đã tâm phục khẩu phục.Bọn họ từ lâu đã coi hắn là điện chủ nên cảm thấy đây là điều đương nhiên, cùng hắn vào chủ điện.Đầu tiên Ân Triển cần nắm rõ tình hình khu vực mình quản lý, hắn thấy tức phụ như mọi khi đều đi theo mình, hắn nhìn cậu với ánh mắt đăm chiêu suy nghĩ.

Đường Du hỏi: “Ngươi đang có ý đồ gì đó?”

Ân Triển nói: “Cửu xuyên cách nơi này không xa, lần trước ngươi vẫn chưa nghe được chim hòa hòa hót,hay là bây giờ ngươi tranh thủ đến đó nghem lát nữa ta đến tìm ngươi.”

Đường Du không cần nghĩ đã nói: “Không đi.”

“Đi đi. “

Ân Triển nói rồi thấy cậu vẫn muốn từ chối bèn ôm cậu vào lòng hôn, mãi đến khi phát hiện người cậu mềm nhũn mới buông ra, vươn ngón tay vuốt ve bờ môi cậu cười nói:

“Sớm muộn cũng phải đi, giờ ngươi đến trước ít ra còn nghe được một lát, chứ đợi ta đi cùng ngươi thì… hửm?”

Đường Du giãy ra liếc hắn rồi quay đầu bỏ đi.

Cậu đương nhiên sẽ không nghe lời như vậy, mà dạo một vòng quanh thành Lạc Hồn phồn hoa náo nhiệt.Cậu mua vài ăn món ngon, khi thấy thời gian không còn sớm mới bay về phía Cửu xuyên. Long tộc của bọn họ bẩm sinh đã có được ưu thế vô cùng lớn, trải qua mấy năm rèn luyện cậu đã không cần Ân Triển ôm nữa mà đã có thể tự mình đi lên.

Cửu Xuyên vẫn không thay đổi, khung cảnh như mộng an tĩnh và xinh đẹp.

Cậu vừa mới nhảy lên cây ngồi đã nghe thấy tiếng đàn chim hót vang từ phía chân trời, từng tiếng nối tiếp nhau như văng vẳng bên tai.Cậu thích thú nhắm mắt lắng nghe, lúc này ở bên dưới truyền đến bước chân nhẹ, cậu vội nhìn qua thấy đó là Ân Triển.

“Không phải ngươi đã nói lát nữa mới…”

Cậu bỗng chú ý đến người này đang mặc tử bào tượng trưng cho thân phận của điện chủ, cậu dừng lại chăm chú nhìn hắn.

“Những văn kiện đó xem sau cũng được, ta gọi ngươi đến đây là muốn mặc bộ này cho ngươi xem thôi. ” Ân Triển nhướng mày,

“Thế nào, tướng công của ngươi soái chứ?”

Đường Du thật thà: “Ừm.”

“Ngoan.” Ân Triển đi đến dưới tàng cây đứng lại, cười giang hai tay cánh tay:”Xuống đây, ta đón ngươi.”

Đường Du ngoan ngoãn nhào vào lòng hắn, bỗng nhiên cậu lui về sau lấy rượu đặt ở trong bụi hoa rót hai chén đưa cho hắn:

“Ta mới vừa mua uống ngon lắm đó.”

Ân Triển ngửa đầu uống cạn, thấy cậu mỉm cười nhìn mình hắn cũng bật cười: “Định hạ dược ta à?”

Đường Du nghi ngờ nheo mắt: “Ngươi uống thuốc giải trước rồi?”

“Ngươi đoán xem?” Ân Triển kéo cậu đến gần hôn một cái: “Không nhớ là ai dạy dỗ ngươi à?”

Đường Du vô thức muốn tránh đi nhưng bị hắn nhấc cằm lên, kế đó là đầu lưỡi quen thuộc len lỏi vào trong miệng dịu dàng quấn lấy cậu. Cậu mơ hồ khẽ hầu như không cưỡng lại cùng hắn dây dưa.

Hô hấp của Ân Triển càng thêm nặng nề.

Bình thường khi hắn đang đánh giặc sẽ không bao giờ làm chuyện khiến bản thân phân tâm, dù cho có binh lính canh gác cũng không lơi lỏng.Bởi thế mấy năm nay cơ hồ không chạm qua tức phụ, lúc này hoàn toàn thả lỏng không cần lo lắng gì mà yêu thương cậu.

Áo bào điện chủ dùng để quyến rũ tức phụ lập tức bị vứt đi không thương tiếc, hồng bào rơi xuống đất. Ân Triển khẽ lui ra nhìn người nào đó thở dốc trong lòng mình, ôm chặt cậu đùa cợt:

“Chưa gì đã có cảm giác rồi, ngươi cũng muốn đúng không?”

Đường Du biết hắn lại muốn giở trò lưu manh nên chủ động bịt miệng hắn lại.

Ân Triển đặt cậu lên trên hồng bào cúi đầu nhìn: “Ngươi có muốn không?”

Đường Du nói: “… Câm miệng.”

Ân Triển đương nhiên sẽ không câm miệng, bắt đầu đùa bỡn cậu, thấy cậukhông kềm được ôm chặt lấy mình, hắn nhẫn nhịn dục vọng dâng trào trong lòng nhìn cậu.Đường Du bị hắn làm cho toàn thân nóng bừng đành phải nói:

“Muốn, muốn, ngươi nhanh lên.”

Ân Triển cười nói: “Gọi tướng công đi nào.”

Đường Du nói: “Ngươi đừng mơ.”

Ân Triển mỉm cười tiếp tục đùa bỡn cậu, nghe tiếng thở dốc không ức chế được của cậu, hắn khàn giọng:

"Không gọi cũng được nhưng có một điều kiện, ngươi phải nói muốn bị ta làm đến điên đảo tâm hồn."

Đường Du khẽ rên lên: "Không nói."

Ân Triển lúc này muốn làm cho bằng được bèn tiếp tục trêu chọc cậu.Sau một lúc lâu nghe cậu thốt lên tướng công, hô hấp của hắn càng thêm nặng nề mới buông tha cho cậu.

Đường Du tức giận: "Ân Triển ngươi là tên khốn khiếp!"

Ân Triển cười một tiếng: "Để ta cho ngươi thấy ta càng có thể khốn khiếp hơn."

"Không um…" Đường Du muốn bỏ chạy, nhưng vốn dĩ không cách nào từ chối người nam nhân này, cậu nhanh chóng rơi vào trầm luân.

Ân Triển còn phải tiếp nhận công việc ở điện Lạc Hồn không thể giống như lúc cùng cậu triền miên mười ngày.Hắn thỏa mãn ăn sạch cậu một đêm, ngày hôm sau cùng cậu ở lại đến hoàng hôn nghe chim hòa hòa hót rồi mới trở về.

Sóng gió ở Minh giới vẫn chưa dừng lại, nhưng những nơi trọng yếu nhất đều được xử lý ổn thỏa, dư lại phần lớn đều là những trận chiến nhỏ.

Sau khi Ân Triển lên làm điện chủ liền dẫn người đi bình loạn những nơi thuộc phận sự quản lý của hắn.Bình thường ngoài việc xử lý công việc hắn thích kéo theo tức phụ du ngoạn khắp nơi, thuận tiện tìm một nơi đẹp đẽ ăn sạch cậu.Nhưng cuộc sống nhàn nhã không kéo dài lâu lắm, bởi vì Minh giới vẫn còn vài nơi hơi khó đối phó cần phải giải quyết.

Điện chủ điện Quảng Hòa thượng lại tìm Ân Triển muốn xin Bạch Thống Hề, nhưng Ân Triển cần hiểu rõ tình hình của điện Lạc Hồnthông qua Bạch Thống Hề nên vẫn chưa đồng ý với gã.Vì thế lần này gã chủ động xin phép Minh chủ ra trận bình loạn còn kéo theo người của điện Lạc Hồn.

Ân Triển thích thú nói: "Được, chúng ta gặp nhau ở rừng Hồng Ám, đợi ta giao công việc lại cho Bạch Thống Hề rồi dẫn người đến tìm ngươi."

Điện chủ điện Quảng Hòa ở bên kia pháp khí chợt khựng lại: "Ý của ngươi là sao?"

Đường Du tốt bụng giải thích: "Chúng ta đi hết rồi thì ai quản lí điện Lạc hồn, đương nhiên phải giữ một người ở lại trông chừng rồi."

Điện chủ điện Quảng Hòa nói: "… Ừm… thật ra đây cũng không phải chuyện gì lớn, các ngươi không cần tự mình đến đâu, phái thủ hạ đắc lực đến là được, ta thấy phái Bạch tướng quân được đó."

Vẻ mặt Ân Triển đường hoàng: "Như vậy không được, chúng ta quen biết bao năm nay ta nhất định phải giúp ngươi."

Đường Du gật đầu: "Sau khi đánh giặt xong chúng ta tiễn các ngươi về rồi lại đi, các ngươi không cần đi theo đâu."

Mợ nó toàn cái bọn cấu kết với nhau làm việc xấu! Điện chủ điện Quảng Hòa muốn phun máu trừng Ân Triển:

"Ngươi có phải là huynh đệ hay không!"

Ân Triển nói: "Đương nhiên rồi, có chuyện gì cứ nói thẳng."

Điện chủ điện Quảng Hòa cứng ngắc lắp bắp nói: "… Ta thích Bạch Thống Hề."

Ân Triển cùng Đường Du đồng thời mở miệng: "Cái gì?"

Điện chủ điện Quảng Hòa tức giận quát: "Ta nói, ông đây thích Bạch Thống Hề! Muốn thú gã làm tức phụ! Giờ nghe rõ chưa ——!"

Ân Triển cùng Đường Du chợt im lặng,Bạch Thống Hề đi đến phía sau bọn họ, nhìn người trong pháp khí thản nhiên nói: "Nghe rõ."

Điện chủ điện Quảng Hòa: "= ="

Sau khi hai đội quân họp mặt, Điện chủ điện Quảng Hòa liên tục kéo Ân Triển oán giận hỏi có phải hắn cố ý không. Ân Triển lắc đầu, lúc đó thật sự là trùng hợp, hắn và tức phụ chỉ muốn chọc gã thôi, đâu ngờ được đúng lúc Bạch Thống Hề đi vào, thế là bị nghe hết. Điện chủ điện Quảng Hòa vẫn rất oán giận, nhưng thấy Ân Triển còn biết điều dẫn theo Bạch Thống Hề đến mới thoải mái hơn.

Trận đánh lần này cũng không quá khó nên Đường Du rảnh rỗi đều quan sát tên ngốc nào đó theo đuổi người ta, có chuyện thú vị thì về kể cho Ân Triển. Ân Triển kéo cậu vào trong lòng:

"Đừng nhìn chằm chằm người ta hòai mắc công bọn họ ngượng ngùng."

Đường Du nghĩ thế cũng đúng, thế là ngoan ngoãn bầu bạn bên cạnh Ân Triển.Cứ thế vài ngày trôi qua, người nào đó bỗng nhiên trốn mãi trong lều chẳng thấy mặt mũi đâu.Mãi đến lúc qua thêm mấy hôm nữa,

gã mới mang vẻ mặt u buồn đến tìm Ân Triển uống rượu. Hai người trò chuyện vài câu mới biết gã gom hết dũng khí mới dám thổ lộ với Bạch Thống Hề.

Ân Triển hỏi: "Gã nói cái gì?"

Điện chủ điện Quảng Hòa nói:

"Gã hẹn ta buổi chiều đến phía tây bìa rừng gặp nhau, ta đến đợi cả đêm cũng không thấy gã đâu, chắc đó là đáp án của gã rồi."

Đường Du ngẫm nghĩ:

"Ta nhớ rõ mấy hôm trước có nhìn thấy Bạch đại ca đi ra doanh trại mà, có khi nào ngươi đi nhầm chỗ không?"

"Không có, ta vẫn đi men theo con đường nhỏ bên kia." Điện chủ điện Quảng Hòa còn chỉ cho bọn họ xem.

"…" Ân Triển cùng Đường Du nói:"Đó là phía đông."

Điện chủ điện Quảng Hòa nói: "… Hả?"

Ân Triển: "…"

Đường Du: "…"

Điện chủ nào đó: "…"

Trong trướng bỗng nhiên rơi vào im lặng, sau đó Đường Du bật cười nghiêng ngả:

"Uổng cho ngươi là điện chủ cơ đấy, thế mà còn không phân biệt được hướng đông hướng tây a ha ha ha ha… ngươi còn một mình trốn trong lều khó chịu mấy ngày ha ha ha ha…"

Điện chủ điện Quảng Hòa nhịn không xông lên trừng mà cậu vội lao ra ngoài.

Ân Triển thấy người trong ngực vẫn cười mãi thì ôm lấy cậu đặt lên tháp, cởi sạch quần áo lẫn nhau ôm hôn mấy cái.Khi Đường Du bình tĩnh lại mới tò mò hỏi hắn tại saoBạch Thống Hề không nói chuyện ở trong doanh trại luôn. Ân Triển đoán thử:

“Chắc là gã cảm thấy doanh trại nhiều người quá, trong rừng yên tĩnh nói xong sẵn làm chút chuyện luôn?”

Ngươi cho là ai cũng lưu manh giống ngươi à? Đường Du nhịn được không hỏi ra tiếng, vươn tay ôm lấy ngủ say trong lòng hắn.Ngày hôm sau cậu nghe được hai người nào đó vào rừng cây đến tận hừng đông mới trở về, mà Bạch Thống Hệ thì vẫn chưa thức dậy thì trầm mặc.

Cậu nhìn Ân Triển dò xét, chẳng lẽ điện chủ lưu manh thế nên dẫn đến thủ hạ cũng lưu manh theo?

Ân Triển nhìn cậu: “Làm sao thế?”

Đường Du lại dò xét một lát mới nói không có việc gì. Ân Triển đương nhiên sẽ không tin, hắn gọi thủ hạ hỏi thăm rõ ràng tình hình rồi cười thầm trong lòng.Sau khi đánh trận xong trở về hắn liền đè cậu ra lưu manh mấy lần.

Trận chiến kết thúc, Minh giới cách ngày hòa bình không xa.

Có mặt các vị tướng quân lợi hại, Ân Triển thân là điện chủ hoàn toàn nhàn rỗi.Thấy lại sắp tới qủy lễ bèn dẫn tức phụ đến Vực thành. Hai người nắm tay nhau, đi trên đường phố ngập tràn đèn đuốc sáng trưng, vượt qua cầu đá ngàn năm phủ đầy rêu xanh, trôi nổi trên chiếc ghe trong hồ Vọng Nguyệt, cuối cùng triền miên hôn nhau giữa ánh đèn sông vây quanh.

Ân Triển biết tức phụ rất hứng thú đối với mọi vật ở các thế giới khác nhau, nhưng hiện nay vẫn chưa thể đi.Nên hắn lần lượt đưa cậu đến dạo những địa danh nổi tiếng ở Minh giới, còn thật sự dựng lều cắm trại trong Địa Ma đạo.Đợi đến khi bọn họ dạo khắp những nơi cần đi, hạo kiếp ở Minh giới cũng bắt đầu lắng xuống.

Khi đó Ân Triển đã trở thành điện chủ được năm năm.

Suốt năm năm, bọn họ chưa bao giờ tách rời, rất nhiều người ở Minh giới đều gặp qua bọn họ.Điện chủ trẻ tuổi anh tuấn, công tử phong lưu tiêu sái, như hình với bóng, song túc song tê, khiến cho vô số người ước ao đố kỵ, thậm chí còn có thể tìm được bản thoại nói về họ trên phố chợ.

Ân Triển không chú ý đến những việc đó, mắt thấy sắp thái bình rồi bèn bắt đầu kế hoạch dẫn tức phụ đi dạo các thế giới.

Đường Du hỏi: “Ngươi đi được à?”

“Giống như trước đây, ta xử lý những công việc quan trọng, an bài nhiệm vụ cho bọn họ xong thì có thể nghỉ ngơi.” Ân Triển nói:

“Đến lúc để lại mấy đạo phù truyền âm phù, nếu có việc thì trở về xong rồi lại đi.”

Đường Du gật đầu, cùng hắn đi khắp nơi.

Thành phố thời thượng, tương lai khoa học viễn tưởng, cung đình hầu tước, khoái ý giang hồ… Từng cái từng cái thế giới, mặc dù chỉ ở lại một vài ngày nhưng bọn họ chơi vô cùng vui vẻ. Thấm thoát năm năm lại trôi qua.

Lần này bọn họ trở lại, Ân Triển như thường lệ trở về nhà một chuyến, dự định thành hôn. Nhưng Ân gia có tổ huấn hậu thế phải tuân thủ, tuy rằng bọn họ đều cảm thấy Nhạc Chính Hoằng chính là nhân duyên trời đình của tiểu Triển, có điều vẫn phải chiếu qua kính bồ đề.

Nhưng vấn đề lớn nhất hiện nay là, Minh giới có một pháp trận trung tâm, bồ đề kính thân là thần khí cần phải ở nơi đó trấn giữ một thời gian nên vẫn chưa thể giúp hắn chiếu.

Ân Triển nói: "Nếu lỡ vài thập kỷ nó còn chưa về thì sao đây?"

"Không thể nào." người Ân gia nói: "Hiện tại chiến loạn đã được bình ổn ước chừng trấn thủ thêm mấy năm thôi."

Ân Triển nhướng mày: "Vậy giờ ta thành hôn trước sau đó chiếu sau."

Người Ân gia trăm miệng một lời: "Không được, không thể phá hủy quy củ."

Ân Triển không bị ảnh hưởng: "Nếu như có một ngày kính vỡ nát lẽ nào người trong tộc khỏi thành hôn luôn?

Người Ân gia không có cách nào khuyên nhủ hắn vội mời các lão nhân trong tộc đến.Bắt đầu lao nhao vây quanh giáo dục Ân Triển.Cái trán của Ân Triển co giật, lại nghĩ đến dù cho có phải là tiểu Hoằng hay không hắn cũng sẽ không buông tay, lạnh nhạt ứng phó bọn họ.

Trước giờ Đường Du cũng không dính vào mấy việc này, cậu ra phố dạo một vòng rồi ngồi xuống quán hoành thánh mà hắn từng dẫn cậu đến gọi một chén nóng hôi hổi.Cậu hứng thú ngắm nhìn người đi lại trên đường, xem coi có tìm được việc gì vui không.Lúc này nghe được hai người ngồi bàn kế bên nói:

"Ngươi có nghe chưa, gần đây có vị thủ kính mới đến."

"Người thủ kính?"

"Chính là thủ kính bồ đề."

Ba chữ kính bồ đề khiến trong lòng Đường Du khẽ động, cậu tò mò nhìn bọn họ.

Một người khác gật đầu nói:

"Có gì lạ đâu, nhất định là có mục đích gì đó mới đến nơi này, nhưng lại không biết an bài chức vị gì nên đặt ra người thủ kính, trước đây còn có người thủ hoa cơ mà?"

"Ừ, gã kia chờ đến người cần chờ thì rời đi… Không không mấy cái này không quan trọng, ta nghe nói người thủ kính lần này đến từ Thiên giới, còn là một thượng tiên nữa!"

"Ồ?" Một người khác nghe thế kinh ngạc:

"Thượng tiên đến minh giới làm gì? Tên y là gì?"

"Ta quên rồi, hình như họ Tư, nhìn còn trẻ lắm. "Người nọ nói:

"Sau khi y đến thì đi Du li chi cảnh ngay, chắc là có quen với quân chủ."

"Ừ, vị quân chủ kia vốn cũng thân quen với Thiên giới…"

Đằng sau những lời nói Đường Du không có lắng nghe.Cậu ngồi trầm ngâm một lát, trả tiền chén hoành thánh cho lão bản, nhìn thời gian cảm thấy lúc này Ân Triển e là vẫn bị người trong nhà vây công.Thế là cậu trở về dặn dò quản gia Ân gia, nhờ ông chuyển lời đến Ân Triển nói mình có việc rời khỏi chốc lát, sau đó đi đến pháp trận trung tâm.

Pháp trậntrung tâm ở Minh giới được trọng binh canh gác, bên ngoài bố trí các kết giới vô cùng lợi hại. Đường Du chưa đến gần đã bị ngăn lại,cậu hỏi:

"Người thủ kính mới đến có ở trong đó không?"

Bọn lính cũng nhận ra cậu nên khách sáo trả lời: "Có."

Đường Du hỏi: "Người đó tên là Tư Nam phải không?"

Bọn lính sửng sốt: "Đúng vậy, ngài quen ạ?"

Đường Du đang định trả lời, bỗng nhiên thấy trong kết giới xuất hiện một bóng người.Cậu không khỏi quay sang thấy được một vị nam tử đang bước đến gần.Đây đúng là Tư Nam mà rất lâu rồi cậu không gặp.

Y đã trưởng thành, diện mạo so với khi còn là thiếu niên càng thêm tinh xảo.Y khoác áo choàng màu xanh nhạt, ánh mắt vẫn ôn hòa như trong trí nhớ của cậu.Y mỉm cười bước nhanh đến bên cạnh cậu:

“Đường Đường, đã lâu không gặp.”

—— Tư Nam.

Đường Du bừng tỉnh, đập vào mắt là dòng chữ: thực xin lỗi, hệ thống đang bị hỏng…

Cậu vẫn không cách nào chống lại chỉ mặc cho linh hồn bị hút ra, ý thức chìm vào vực sâu..

58. Chương 57: Đế Quốc Thú Nhân 1

Đường Du thử nhúc nhích lỗ tai xù lông của mình

Khi Đường Du khôi phục ý thì phát hiện bản thân mình đang được bao bọc trong dòng nước ấm áp.

Chính xác hơn là, cậu bị treo lơ lửng trong một thiết bị trong suốt hình trụ cao bằng một người, bên trong chứa đầy nước, miệng gắn liền với một máy hô hấp, cánh tay còn quấn đủ loại ống dẫn.

Phản ứng đầu tiên của cậu là nguyên chủ có phải là vật thí nghiệm của người khác hay không.Nhưng sau đó cậu nhìn thấy dòng chữ bệnh viện in trên thiết bị, mới thở phào một hơi.Cậu đoán đây chắc là dung dịch chữa bệnh, xem ra khoa học kỹ thuật ở thế giới rất tiên tiến.

Cậu vừa kết thúc dòng suy nghĩ thì bỗng nhiên cửa phòng bật mở ra.Vài người bác sĩ y tá vội vàng bước vào, theo sau là vài người ăn mặc như sinh viên, có nam có nữ, vài tên trong đó còn hung ác trừng cậu.Nhưng có điều đây không phải điểm chính, cái quan trọng là trên đầu bọn họ đều mọc đôi tai xù lông, đằng sau còn có cả đuôi nữa.

Đường Du: “…”

Đường Du rất muốn nhìn xem bản thân mình có mấy thứ đó hay không, nhưng cậu không có chút sức lực nào, chỉ có thể tiếp tục nhìn bọn họ. Bởi vì các giác quan dần dần khôi phục, cậu bắt đầu cảm thấy toàn thân đều đau đớn.

Cùng lúc đó cậu nghe thấy giọng nói mơ hồ của bác sĩ, đại loại là người bệnh đã thoát khỏi thời kỳ nguy hiểm, chỉ cần ngâm thêm nửa tiếng thì có thể trở về phòng bệnh, bây giờ có thể thêm một lượng nhỏ thuốc gây mê để cậu có thể ngủ ngon hơn.

Y tá nghe lời bác sĩ dặn dò, đi đến giao diện điều khiển bấm vài nút.

Bác sĩ bắt đầu trò chuyện cùng các sinh viên, có lẽ đề thảo luận về tình hình của cậu.Trong đó có hai người chăm chú lắng nghe, vài tên còn lại thì đến gần khoang trị liệu nhìn cậu.Vẻ mặt bọn họ đều không thân thiện, nhưng chắc do cậu bị thương nặng nên bọn họ cũng không nói gì.

Đường Du chuyển tầm nhìn, chẳng mấy chốc nhận thấy một vị thanh niên vẻ mặt lạnh lùng trong đám người.Gã đứng cách bọn họ vài bước, sự có mặt của hắn rất gây chú ý, lúc này đang lặng lẽ nhìn hai người kia trò chuyện với bác sĩ..

Dường như nhận ra ánh mắt của cậu,thanh niên lạnh lùng ngẩng đầu nhìn về phía cậu.

Bác sĩ dặn dò xong thì đi ra ngoài, hai người sinh viên kia đồng loạt nhìn về khoang trị liệu.Họ thấy người bên trong khoang và thanh niên lạnh lùng đang nhìn nhau, một người trong đó chạm vào thanh niên đó thì thầm vài câu. Thanh niên lại đứng yên một chút mới tiến lên lạnh nhạt nói với cậu:

“Cậu cố gắng dưỡng thương.”

Đường Du luôn cảm thấy gã này hình như không ưa mình, nhận thấy thuốc mê bắt đầu có tác dụng thì nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Giấc ngủ này rất sâu.

Trong mơ tất cả đều là ký ức của nguyên chủ.

Đúng như cậu đoán, khoa học và công nghệ ở thế giới này phát triển rất cao trở thành tinh hệ.

Hiện nay có ba đế quốc lớn, hai nhân loại, một thú nhân.Nơi nguyên chủ sinh sống chính là đế quốc thú nhân.

Nói là đế quốc, nhưng thật ra không có sự tồn tại của đế vương như loài người, mà mỗi chủng tộc đều có liên minh thú nhân.Khi có chuyện xảy ra mọi người sẽ cùng nhau thương nghị, đế quốc thú nhân chẳng qua là cách xưng hô của những người bên ngoài.

Nguyên chủ là bạch thụy thú, tinh cầu này thì tên là Bạch Thụy tinh.

Bạch thụy thú là chúa tể ở thế giới thú nhân, từ xưa đến nay còn có danh xưng là bạch long.Bởi vì bọn họ ngoài hình thái thú nhân phổ thông và thuần thú, còn có hình thái thứ ba là bạch long.Nghe nói bạch thụy thú trong điều kiện nhất định lông trên người họ sẽ biến thành vảy màu trắng bạc, sức tấn công cũng tăng lên gấp bội.Nhưng cảnh giới này đã lâu không có người đạt tới, cơ hồ đã trở thành truyền thuyết.

Hiện nay tình hình đã ổn định.

Tuy rằng trước kia loài người và thú nhân đã có rất nhiều cuộc chiến, nhưng dưới sự nỗ lực của hai bên mọi việc đã dần bước vào giai đoạn ổn định.Bắt đầu từ mười năm trước hai bên bắt đầu tăng cường mối quan hệ, nhất là người của BạchThụy tinh.Nguyên nhân là hoàng thất cùng đế quốc cao tầng của loài người rất thân mật.

Có lẽ là ý tưởng giao lưu vẫn còn ngắn, một số ý tưởng ăn sâu bén rễ vẫn không thay đổi.Ví dụ như kỳ thị con lai giữa loài người và thú bạch thụy.Mặc dù đức vua đương nhiệm của thú Bạch thụy hoàn toàn phản đối việc này, cũng đã công khai phát biểu rất nhiều lần.Nhưng e rằng trong khoảng thời gian ngắn vẫn không thể loại bỏ hiện tượng này..

Thật không may nguyên chủ chính là con lai.

Cha của gã là bạch thụy thú, mẹ lại là con người.

Kết quả dung hợp giữa hai tộc khác nhau là: gien không cao, tuổi thọ không dài, nghiêm trọng nhất là thậm chí còn bị biến dạng.

Nhưng bây giờ các loại nghiên cứu khác nhau đã chỉ ra máu của thú bạch thụy rất có ích trong việc điều trị những suy yếu phổ biến của con lai.Có lẽ vì trong cơ thể có một nửa huyết thống của thú bạch thụy, nguyên chủ cũng không suy yếu như các con lai khác, bình an sống đến hiện nay còn thi đậu đại học, nhưng mà… đuôi của gã ngắn hơn so với thuần huyết khá nhiều.

Chính bởi vì điều này nguyên chủ vẫn luôn bị kỳ thị.Ở trường học gã thường xuyên bị bắt nạt, về đến nhà cũng không biết nói cùng ai. Khi đó mẹ bệnh nặng, cha dành toàn bộ tâm tư cho mẹ.Nhưng thật không may, mẹ gã chỉ kéo dài được đến khi gã học trung học thì qua đời.Cha gã đau lòng vô cùng, sau khi say rượu thì gặp tai nạn giao thông cũng ra đi.Trong nhà phút chốc chỉ còn lại nguyên chủ, sau đó gã được bác mình đón đi.

Bác của gã sống ở một thành phố khác, chỉ có một con trai lớn hơn nguyên chủ một tuổi.Anh họ gã là thiên tài trong trường học nên được nhiều người hâm mộ.Nhờ hưởng phúc của anh họ, sau khi nguyên chủ chuyển trường sự kỳ thị đã được cải thiện đáng kể.

Cuộc sống dần bước lên quỹ đạo.

Dưới sự giúp đỡ của anh họ nguyên chủ dần dần thoát ra nỗi đau mất người thân. Thành tích học tập cũng bắt đầu tăng cao còn thi đậu vào một ngôi trường trung học cấp có tiếng, ngay bên cạnh trường nổi tiếng của anh họ. Anh họ của gã là thiên chi kiêu tử, toàn kết bạn với những người ưu tú.Nguyên chủ cùng bọn họ ở cùng nhau, dần dần sinh ra tình cảm với một người bạn của anh họ.Tuy người ta chẳng ưa gì gã nhưng gã vẫn rất thích, theo đuổi người ta đến tận đại học.

Đương nhiên là nguyên chủ không thi đậu được trường đại học cao cấp gì.Gã mặc kệ sự phản đối của anh họ ghi danh vào một trường loại ba, chỉ vì nơi đây kế bên trường của người trong lòng gã.

Mặc dù anh họ đối với gã thất vọng, nhưng mỗi khi đi ra ngoài chơi đều cố gắng gọi gã theo.Sau đó chắc là người trong lòng gã ý kiến với anh họ, anh họ vì tôn trọng người ta nên cũng không gọi gã đến nữa.Nguyên chủ liền tự mình tìm cơ hội tham gia, nhưng người ga thích rất ưu tú lại là nam thần của nhiều người.Bọn họ thấy một tên máu lai như gã suốt ngày bám lấy nam thần đương nhiên khó chịu, âm thầm ngáng chân gã không ít.

Lúc này nguyên chủ đã tự lập, không muốn vì chút việc nhỏ phàn nàn với anh họ nên vẫn luôn âm thầm đối chọi với bọn họ.Vì thế tính tình cũng bị bọn họ làm cho càng lúc càng xấu, còn bị anh họ và nam thần bắt gặp gã giận dữ đập phá đồ vật để phát tiết.

Nguyên chủ không muốn nhịn cơn tức cũng bắt đầu thiết kế bọn họ, nhưng đều bị nam thần bắt gặp. Gã có thể cảm nhận được nam thần càng ngày càng không ưa mình, điều đó làm cho gã sợ hãi và nôn nóng.

Từng ngày trôi qua, gã không chịu nỗi dày vò đau khổ.Ngày hôm qua gã uống rượu, chạy đến trường học chặn đường nam thần hỏi người ta có thể thích gã hay không.

Giọng nói của nam thần rất lạnh lùng, gọn gàng dứt khoát nói:

“Không, bây giờ không thể, sau này cũng không thể.”

Nguyên chủ muốn hỏi nguyên do, muốn hỏi người ta không thích gã cái gì gã có thể thay đổi.Nhưng nam thần không muốn tiếp tục trò chuyện với gã mà bỏ đi. Những người theo đuổi nam thần ở gần đó nhìn thấy tất cả, châm chọc gã:

“Nam thần sao mà thích đuôi ngắn được?”

“Đúng đó, nam thần ưu tú như vậy đương nhiên phải là thuần huyết mới xứng, một tên máu lai đừng có ở đó mơ mộng hão huyền.”

“Haiz, hay là mày thử kéo dài đuôi ra xem?”

“Ha ha ha ha…”

“Nói nhảm, sao lại lừa trẻ con chứ dù có dài thì nó vẫn là con lai, chẳng có ích gì, tốt nhất là đầu thai lần nữa.”

Đám người đó cùng cười lớn.

Lúc đó nguyên chủ không có lòng dạ cãi nhau với họ, đầu óc tràn ngập muốn muốn kết thúc sự đau đớn.Gã đờ đẫn đi đến trước cửa sổ, nhìn thấy nam thần đã xuống lầu, gọi to tên nam thần ngay sau đó từ trên lầu nhảy xuống.

Sau khi Đường Du tỉnh giấc, cảm thấy toàn bộ cơ thể đau đớn rã rời.Cậu thầm nghĩ may là lầu đó cũng không cao lắm, nếu không dù có ngâm cả chục lần cũng chẳng cứu nỗi.

Cậu nhìn quanh quất phát hiện mình đã được đưa đến phòng bệnh.

Hoàn cảnh gia đình của bác cậu rất khá nên cậu được ở trong phòng đơn.Cửa sổ đang hé mở, một làn gió nhẹ thổi vào mang theo mùi hương cỏ cây chỉ có ở tinh cầu này khiến cho phòng bệnh càng thêm yên tĩnh.Vừa lúc này cửa phòng đột nhiên vang lên, anh họ Cố Kỳ đi vào, vẻ mặt anh ấy trước nay luôn ôn hòa giờ lại khá lạnh lùng:

"Em có gì muốn nói không?"

Đường Du giải thích: "Do em uống nhiều quá."

Cố Kỳ nói: "Uống nhiều quá thì đi nhảy lầu à?"

Đường Du nói: "Anh không thể tính toán với người say được."

Cố Kỳ tốt tính ừ một tiếng cũng không định tranh cãi với cậu, anh họ kéo ghế ngồi đến bên giường:

"Trải qua sự việc này em có suy nghĩ gì?"

Đường Du ra vẻ nghiêm túc:

"Em cảm thấy đối mặt với sự sống thì tình cảm đơn phương chẳng đáng là gì.Vì thế em quyết định sau này sẽ lên kế hoạch cho tương lai của mình, sẽ không cố chấp như thế nữa."

Cố Kỳ ngạc nhiên sửng sốt, nghi ngờ nhìn cậu: "Em nói thật lòng?"

Đường Du yếu ớt gật đầu.

Cố Kỳ chăm chú nhìn cậu một lúc mới đứng dậy nói: "Vậy thì tốt, anh sẽ đi tìm Vũ nói cho nó biết sau này em sẽ không quấn nó nữa."

Đường Du nói: "Anh đi đi."

Cố Kỳ lại ngồi xuống, bắt đầu tin cậu thật sự muốn buông tay.Lúc này vẻ mặt của anh họ mới dễ nhìn hơn, hỏi han cậu cảm thấy sao rồi. Đường Du muốn nói là cả người mình đều đau, nhưng biết nói ra thế nào cũng bị mắng là đáng đời, nên cậu nuốt lại lời ấy mà nói là mình cũng khá tốt rồi.

Cậu hỏi: “Anh có nói việc này cho các bác biết chưa?”

Cố Kỳ nói: “Vẫn chưa nói.”

Đường Du nói: “Vậy thì đừng nói mắc công họ lo lắng, dù sao mấy hôm nữa em cũng xuất viện rồi.”

Cố Kỳ hỏi: “Em sợ họ mắng chứ gì?”

Đường Du im lặng thừa nhận.

Cố Kỳ cũng không có ý định nói, dù sao bọn họ cũng lớn cả rồi có một số việc phải tự mình giải quyết, may mắn là không xảy ra việc gì không thể cứu chữa. Cố Kỳ trò chuyện với cậu một lát, thấy sắc mặt của cậu vẫn không tốt lắm thì bảo cậu ngủ thêm một giấc.Cố Kỳ còn chọn dịch vụ chăm sóc đặc biệt cho cậu, hẹn tối lại đến thăm cậu rồi trở về trường học.

Đường Du cảm thấy mơ màng, cậu tự hỏi không biết bây giờ ca đang ở đâu, sẽ làm sao liên lạc với mình đây, chẳng bao lâu lại ngủ mê mệt.

Có lẽ là do đã ngủ một giấc rồi nên lần này cậu ngủ không lâu.Khi tỉnh dậy lần nữa tinh thần đã tốt hơn nhiều, sau khi ngâm dịch chữa bệnh thêm lần nữa thì thân thể hết hẳn đau đớn .

Cậu dựa vào đầu giường, cầm cái gương xin được của hộ tá đặc biệt ngắm nghía bản thân,thử nhúc nhích lỗ tai xù lông, lại thử sờ sờ đuôi của mình.Cậu thấy cũng không khó chấp nhận lắm, đằng nào bản thân cậu cũng là thú, cũng đã làm tiểu Bạch Trạch nhiều năm rồi.Ít nhất bây giờ còn duy trì được hình người, chẳng qua nếu bị tên lưu manh kia nhìn thấy thì cậu thảm rồi.

Ý khoan, ca cậu cũng sẽ xuyên thành thú nhân mà nhỉ?

Cậu tưởng tượng dáng vẻ thú nhân của Ân Triển, không kềm được mỉm cười.

Hộ tá đặc biệt thấy thấy cậu cầm gương mỉm cười thì nghĩ bụng chủ thuê của mình thật là tự kỷ,tiếp tục cúi đầu gọt trái cây cho cậu.Bỗng nhiên lúc này có tiếng gõ cửa, hộ tá quay sang nhìn thì thấy có vài sinh viên đi vào.

Đường Du nhìn thoáng qua, thấy đó là đám fan não tàn từng công kích mình thì khẽ nhướng mày.

Những người kia đặt giỏ quà lên đầu giường:

“Chúng tôi tới thăm cậu.”

Đường Du ừ một tiếng: “Có gì nói thẳng đi.”

Những người kia nói: “Chỉ là muốn thăm cậu thôi.”

Đường Du nói: “Vậy giờ mấy người thăm xong rồi đó.”

Những người kia im lặng một lúc, đi đến bên cạnh giường nói:

“Tuy quan hệ của chúng ta không tốt lắm, nhưng vẫn muốn khuyên cậu một câu, sau này cậu đừng kích động như thế cũng uống ít rượu thôi.Cậu có nhớ hôm qua uống say rồi làm những gì không?”

Đường Du hiểu rõ hỏi: “Ý mấy người nói việc kêu tôi đi đầu thai lại?”

Những người kia: “…”

Đường Du nhớ ra: “Hay là việc mấy người khuyên tôi đi kéo dài đuôi?”

Những người kia: “…”

Đường Du nhìn bọn họ còn rất tốt bụng bổ sung thêm:

“Hay là việc nói con lai đừng có mơ mộng hão huyền? Thật xin lỗi nha, tuy rằng tôi uống say nhưng mà mấy người nói gì tôi đều nhớ hết đó.A, còn có khi tôi vừa tỉnh lại mấy người trừng tôi ở bên ngoài khoang điều trị nữa, tôi cũng biết.”

Mặt những kia đều cứng đơ.

Sự việc lần này thật sự quá trớn, bọn họ sợ cậu không nhịn nhục như trước nữa, mà sẽ nói cho Cố Kỳ.Thế nên bọn họ mấy tính đến đây thăm dò thử, ai ngờ người này không chỉ nhớ rõ ràng còn làm bộ chăm sóc mà nói ra hết, nếu như đễ Cố Kỳ biết được, bọn họ sẽ rất thảm.

Có người trong đó lập tức tỉnh táo: “Chúng tôi không nói thế, có phải cậu uống say rồi nghe nhầm không?”

Những người khác lập tức kịp phản ứng: “Đúng rồi, chúng tôi đâu có nói như thế.”

“Cậu nhớ kỹ lại đi chúng tôi đâu có nói, hôm qua tự nhiên cậu lại nhảy lầu dọa chúng tôi sợ lắm, tôi là người đầu tiên gọi xe cấp cứu đó!”

Đường Du cười lớn trong lòng, làmnhư không thể tin được nhìn bọn họ, giọng nói yếu ớt:

"Tôi còn thấy lạ sao tự nhiên… mấy người lại tốt bụng đến thăm tôi.Hóa ra là vì chuyện này, ngậm máu phun người tôi thấy rồi còn chưa có ai giống… giống mấy người như vậy…"

Cậu chưa nói xong đã ngất đi.

Những người kia: = ="

Hộ tá đặc biệt tái mặt, vội vàng liên tục ấn chuông ở đầu giường, bác sĩ nhanh chóng đi vào.Hai mắt Đường Du nhắm chặt nằm cứng đơ, cậu nghe thấy Hộ tá đặc biệt gọi điện thoại cho anh họ, còn những người kia sợ hãi rời đi.Cậu lại nằm thêm chốc lát mới giả vờ tỉnh lại.

Cố Kỳ đến rất nhanh, nghe hộ tá đặc biệt kể lại sự việc, vẻ mặt anh họ lạnh lùng hỏi cậu những lời kia thật sự là họ nói.

Đường Du tủi thân gật đầu, yên lặng nhìn anh họ.

Một thời gian dài cậu bị vây trong trạng thái lo lắng bất an, cả người đầy gai nhọn. Cố Kỳ đã đã lâu chưa nhìn thấy em họ mình yếu ớt như thế, không khỏi xoa đầu an ủi cậu. Đường Du nhúc nhích lỗ tai né tránh.

Cố Kỳ cũng không để ý, cùng cậu ăn cơm chiều rồi nói mình sẽ xử lý việc này.

Đường Du đương nhiên tin tưởng năng lực của Cố Kỳ.Cậu bắt đầu ngoan ngoãn dưỡng thương, vài ngày sau lại thấy những người đó đến xin lỗi, cậu lạnh nhạt nói:

"Tôi không chấp nhận lời xin lỗi, đời này tôi sẽ không tha thứ cho mấy ngừoi."

Ngôn ngữ bạo lực và các loại cạm bẫy cứ như thế làm hại một mạng người, dựa vào cái gì mà cậu phải tha thứ?

Cố Kỳ nhìn cậu.

Đường Du nhẹ giọng nói:

"Anh họ, có một số việc lúc trước em không muốn nói, là bởi vì em cảm thấy không cần thiết.Bây giờ em sẽ nói cho anh biết, lúc trước tính tình và tính cách của em thay đổi lớn như vậy đều liên quan đến bọn họ.Lần này em may mắn được cứu, nhưng nếu như không may?"

Cố Kỳ nhìn những người kia: “Đi ra ngoài.”

Đường Du thấy bọn họ xạm mặt rời đi thì dễ chịu lắm, cậu hỏi: “Em lên mạng được không?”

Cố Kỳ nói: “Máy thông tấn của em hư rồi, để mai anh mua cái mới cho em.”

Đường Du rất hài lòng, nắm chặt tay Cố Kỳ: “Anh họ, sau này em thành đạt rồi nhất định sẽ báo đáp anh thật tốt.”

Cố Kỳ buồn cười đẩy cậu ra, lại không nhịn được nói sau khi cậu tỉnh lại tính tình thay đổi rất nhiều. Đường Du rất bình tĩnh, nói rằng mình đã đi qua quỷ môn quan một lần nên nhìn thấu nhiều việc. Cố Kỳ cũng không nghi ngờ, dù sao tính tình em họ trước khi trở nên âm u cũng đã rất tốt.Giờ chẳng qua là trở về như trước, vả lại thêm mấy phần sáng sủa lanh lợi, đây là chuyện tốt.

Y học hiện đại rất phát triển, Đường Du chỉ ở một tuần là có thể làm thủ tục xuất viện, trở về học viện.

Chuyện cậu nhảy lầu đã bị truyền ra cộng thêm việc nguyên chủ là con lai, thế nên Đường Du cả đoạn đường đi đều bị dòm ngó đánh giá.Cậu không để ý mà về thẳng ký túc xá.

Nơi đây giống với học viện quân sự của đời trước, là ký túc xá hai người một gian. Bạn cùng phòng lúc này vừa tan học đang ngồi trong phòng khách, thấy cậu đến liền hỏi han:

“Cậu khỏe chưa?”

Khi Đường Du còn nằm viện gã cũng từng đến thăm, cũng từ trong trí nhớ biết được quan hệ của gã và nguyên chủ khá tốt, ôn hòa nói:

“Tôi khỏe rồi.”

Bạn cùng phòng gật đầu: “Buổi trưa cậu muốn ăn gì? Chúc mừng cậu xuất viện.”

Đường Du nói ăn gì cũng được, bỏ quần áo đem đến từ bệnh viện vào phòng ngủ. Bạn cùng phòng đi theo sau, nói:

“Đúng rồi, cậu có biết gần đây trong game xảy ra chuyện lớn không?”

Đường Du thoáng dừng tay.

Bạn cùng phòng nói đến là game Thế giớithứ năm .

Game này được sáng tạo bởi đế quốc nhân loại, đồng thời phát hành ở ba đế quốc, được hưởng ứng vô cùng nồng nhiệt.

Ngoài việc game được thiết kế tinh tế tỉ mỉ, có rất nhiều nội dung bí ẩn, quan trọng nhất là mỗi máy chủ đều dấu một vương miện.Người tìm được vương miện có thể mở ra phó bản "Thế giới thứ 5", được thưởng một tòa thành và trở thành một ông vua chân chính.

Từ khi game phát hành đến nay đã được ba năm, vẫn chưa người nào tìm được vương miện.Điều này khiến cho càng nhiều người hiếu kỳ tò mò chơi thử để rồi không thể dừng được.

Sau khi tỉnh lại Đường Du sẽ chú ý đến nó, bởi vì hễ là người nào tìm được vương miện công ty game sẽ tặng cho họ một món quà phiên bản giới hạn được thiết kế đặc biệt, hơn nữa mỗi sever đều khác nhau.

Cậu rất muốn có món đồ đó.

Cậu thuận miệng hỏi: "Ồ, chuyện gì?"

Bạn cùng phòng nói: "Bang chủ của bang hội mạnh nhất sever chúng ta tỏ tình với bang chủ bang Trọng Vân!"

Đường Du cũng không có hứng với mấy tin đồn này lắm: "Sau đó?"

Bạn cùng phòng nói:

"Kết quả bị từ chối thẳng thừng trước đám đông, trong lúc đau lòng bang chủ nhường lại vị trí cho phó bang chủ.Cho đến nay vẫn không có tin tức, có lẽ hắn sẽ không chơi nữa.Mà nếu có chơi nữa chắc cũng sẽ luyện acc nhỏ, tóm lại rất xấu hổ."

Đường Du nói: "À."

Bạn cùng phòng nói: "…Cậu phản ứng chút coi nào, lẽ nào cậu chỉ quan tâm người nào đó của bang Bạch Long à?"

Cái gọi là người nào đó, đương nhiên là nam thần mà nguyên chủ thầm mến.

Thông qua anh họ gã biết nam thần cũng đang chơi game này, nên cũng đăng ký tài khoảndự định vào trong game gần gũi với người ta.Đương nhiên việc này chỉ có anh họ và bạn cùng phòng biết thôi.

Đường Du nói: "Không phải, tôi đã quyết định buông tay, về sau chuyện của gã không liên quan đến tôi."

Bạn cùng phòng giật mình: “Thật hay giả đó?”

“Thật mà.”

Đường Du không muốn lặp đi lặp lại giải thích quá trình tâm lý của mình, chỉ nói mình đói bụng rồi theo gã xuống lầu ăn cơm.Sau đó chọn đại một đề tài khác đáng mất sự chú ý của gã, lúc này mới xem như qua chuyện.

Buổi chiều bọn họ không có khóa, Đường Du liền vào tinh võng.

Hiện giờ internet đều là không gian ba chiều, được thiết lập rất chân thực. Cậu giống như mấy hôm trước vào mục tin tức, cẩn thận lướt xem tin đồn,thông báo tìm người, thư tình công khai …các kiểu, nhưng vẫn như cũ không có tin nhắn nào của ca cậu.

Cậu suy nghĩ một hồi rồi vàodiễn đàn lớn nhất trong nước đăng một bức thư tình cảm động.Khi thoát ra cậu nhìn thấy icon Thế giới thứ 5 thì bấm vào, lập tức nhìn thấy ID của mình: Khuynh Thế Luyến Vũ.

Cậu đột nhiên cau mày, thoát ra ngoài mua đan dược đổi tên.Vốn cậu định đổi tên thành Đường Đường nhưng đã có người đăng kí rồi.Thế nên cậu nhập ba chữ “Nhạc Chính Hoằng” vào, lập tức thay đổi thành công.

Cậu nhìn tin tức ở bên góc trái không ngừng thay đổi, nghĩ một chút rồi phát loa.

[loa] Nhạc Chính Hoằng: gọi Ân Triển, gọi Ân Triển, gọi Ân Triển.

Loa còn chưa dừng lại trên kênh thế giới được ba giây, đã nhanh chóng bị người khác thay thế.

[loa] Lang Vương: tiểu hồ ly đâu? Anh đánh ra đồ tốt nè, cưng có muốn không?

Đường Du đợi một lát không thấy ai gặp trả lời, lại phát loa với nội dung y chang hồi nãy.Ai biết còn chưa được hai giây đã bị tin khác đẩy đi.

[loa] Khuynh Thế Tiểu Hồ: là cái gì vậy [mắt hình ngôi sao]

[loa] Lang Vương: kêu ông xã đi anh nói cho cưng nghe [cười xấu xa]

[loa] Khuynh Thế Tiểu Hồ: ây chồi ôi, ghét quá nha ~

[loa] Lang Vương: nhanh lên.

Đường Du đợi thêm mấy phút đồng hồ, thấy đối phương không trả lời.Cậu nghĩ chắc là họ chọn trò chuyện riêng tư, hoặc là đối phương không để ý gã kia nữa.Vì thế cậu lại phát tin tức.

[loa] Nhạc Chính Hoằng: Ân Triển Ân Triển Ân Triển, nhìn thấy trả lời.

Lần này loa vừa lên đã lập tức bị đẩy đi.

[loa] Khuynh Thế Tiểu Hồ: em mới đi wc, em không gọi ông xã, hay vậy nha, em hát cho anh nghe ~

Đường Du: "..."

[loa] Lang Vương: được.

[loa] Khuynh Thế Tiểu Hồ: tiểu ca ca ~ đẹp trai quá ~

[loa] Nhạc Chính Hoằng: hay là tui hát mấy bài cho mọi người nghe nha, bài hát tên não tàn đừng khóc , chia tay vui vẻ , tạm biệt tình yêu , đánh chết hai con chó đối diện cùng nè chó, tao không yêu mày .

[thế giới] Lang Vương: ...

[thế giới] Khuynh Thế Tiểu Hồ: ...

Hết chương 57

Spoid chap sau:

[Chat riêng] Bạc Hà Hạ: Ân Triển nãy em muốn tìm là ai?

[Chat riêng] Nhạc Chính Hoằng: giữ bí mật.

[Chat riêng] Bạc Hà Hạ: chơi nhân vật nào?

[Chat riêng] Nhạc Chính Hoằng: cũng giữ bí mật.

[Chat riêng] Bạc Hà Hạ: vậy tên trong game của hắn là gì?

[Chat riêng] Nhạc Chính Hoằng: giữ bí mật luôn [mỉm cười]

[Chat riêng] Bạc Hà Hạ: …

59. Chương 58: Đế Quốc Thú Nhân 2

Tôi sẽ đồ sát bang Trọng Vân.

Đồ họa trong game Thế giới thứ 5 vô cùng tỉ mỉ và xinh đẹp.

Ban đầu lúc trò chơi bắt đầu tuyên truyền, các thú nhân vốn là không muốn mua, còn nghĩ trò chơi của loài người hoặc là cơ giáp chiến hạm gì đó, hoặc là đại lục huyền huyễn, dù có đẹp thì cũng có đẹp hơn quê hương của bọn họ không?

Nhưng mở video quảng cáo và những cảnh game beta của loài người, bọn họ lập tức bị chinh phục.Họ cảm thấy tuy rằng cũng là phong cảnh đó nhưng lại có thêm cây cầu hoặc là ngôi đình nhỏ.Trong nước lại có thêm một ít hoa, sao lại có thể đẹp như thế chứ!Ngay cả trang phục cũng vô cùng độc đáo! Vốn đã nhìn quen làn gió huyền huyễn, nên kiểu này khiến cho người ta có cảm giác khác biệt!

Vì thế mọi người đều nhào vào trò chơi đó.

Đế quốc thú nhân dựa theo tỉ lệ thực tế chia làm bốn khu vực lớn.Đường Du ở khu vực một, nhân vật trong game là huyết ảnh đại khái giống như thích khách. Lúc ban đầu nguyên chủ định chơi vú em thế thì có thể tăng máu cho nam thần.Nhưng trong đội ngũ của anh họ đã có người chơi rồi, hơn nữa còn chơi rất giỏi, gã không muốn bị so sánh nên chọn luyện huyết ảnh tương đối dễ lên cấp.

Công ty game rất chu đáo, cung cấp rất nhiều trang phục cho đế quốc thú nhân.Trên người nguyên chủ mặc bộ đồ giống y như dáng vẻ bên ngoài của bạch thụy thú, đằng sau có một cái đuôi lông xù xinh đẹp.

Đường Du nhìn thoáng qua, đổi thành trang phục thông thường màu đỏ dành cho người trưởng thành.Cậu ngồi trên con đê khinh bỉ hai tên não tàn kia một trận, thấy Lang Vương vừa chửi tục một câu đã bị hệ thống cấm nói nhốt vào phòng tối, thế là toàn thân cậu đều thoải mái.

Trên kênh thế giới cười điên cuồng, bên tai cậu cũng vang lên tiếng cười khẽ:

"Miệng cậu cũng độc thật đấy."

Đường Du nghe tiếng nhìn qua, thấy bên cạnh không biết khi nào có bốn người đến.Trang phục của họ cùng một màu, trên đầu treo danh hiệu "Bang Bạch Long".Anh họ cậu và nam thần mà nguyên chủ thích cũng có mặt. Cậu mới nhớ đến trươc khi nguyên chủ logout đã chọn nơi cách nam thần không xa, mà lúc này những người này cũng vừa login.

Người lên tiếng là nhân vật nữ duy nhất trong bốn người, người này mặc bộ trang phục đơn giản, ID tên là Tử Lâm.

Cô ấy là một trong những bạn bè của anh họ, tính tình cởi mở, luôn đối xử tốt với nguyên chủ.Lúc cậu vừa tỉnh dậy, nhìn thấy người đứng cùng anh họ nghiêm túc nghe bác sĩ dặn dò chính là cô ấy.

Đường Du nói: "Bình thường."

Tử Lâm nói: "Lang Vương là phó bang chủ bang Trọng Vân bang, cậu cẩn thận bọn họ sẽ tìm cậu trả thù."

Đường Du đã nhìn đến trên kênh thượng có người đang mắng cậu, có điều người bang mạnh nhất có lẽ là bởi vì việc bang chủ của mình biến mất mà trút giận lên bọn họ nênngay lập tức quay sang nhạo báng bọn họ.Cậu đoán có lẽ không bao lâu chiến hỏa sẽ được dời đi, tỏ ra bình tĩnh:

"Cám ơn cô đã nhắc nhở."

"Nhưng mấy câu của cậu thiệt là làm người ta sảng khoái."Tử Lâm cười nói, thấy cậu ngạc nhiên nhướng mày, cô cũng kinh ngạc:

"Cậu không biết chuyện của bọn họ à?"

Đường Du lắc đầu.

Lúc trước tâm trạng của nguyên chủ không tốt, ngoài việc ở trong game xa xa ngắm nhìn nam thần thì không để ý đến việc khác.

Tử Lâm cho là lâu rồi cậu không chơi, nên giải thích cho cậu biết hai người kia dần đây mới gặp nhau.Sau đó chỉ cần Lang Vương rảnh rỗi sẽ phát loa đùa giỡn đối phương, thế mà lần nào Khuynh Thế Tiểu Hồ cũng đều ra mặt đáp lời, giọng điệu nũng nịu hờn giận làm người ta phiền chán.

Đường Du ồ một tiếng, nhìn thấy phần tin tức nhấp nháy thì nhấp vào.

[Chat mật] Bạc Hà Hạ: …

Bạc Hà Hạ là ID của anh họ.Đường Du biết anh họ phát hiện tên cậu trong phần bạn bè nên mới nhận ra cậu, cậu gửi đi một cái mỉm cười. Cố Kỳ im lặng nhìn cậu vẫn chưa có trả lời. Tử Lâm lại cảm thấy Đường Du khá vừa mắt, hỏi cậu có vội không, cùng nhau đi đánh phó bản đúng lúc bọn họ còn thiếu một người.

Đường Du hơi do dự, lại thấy anh họ tiến lên trước:

“Đi thôi, em không đi bọn anh cũng phải tìm người khác. Phó bản này đánh dễ lắm, nếu em bận hay không tiện thì có thể nhấn theo sau.”

Em họ vì đề phòng bị Vũ phát hiện chỉ thêm mình làm bạn tốt, luyện cấp chưa bao giờ tìm mình.Trang bị và cấp bậc đều là nhờ người train dùm nên kỹ thuật chắc là không tốt.Hiện giờ em họ chọc vào người của bang Trọng Vân, Cố Kỳ lo cho cậu nên phải giữ lại bên người trông nom.

Đường Du giờ cũng không có chỗ để đi, liền đồng ý:”Không cần đi theo, kỹ thuật của em tốt lắm.”

Cố Kỳ: “…”

Đoàn người nhanh chóng tiến vào phó bản, Đường Du thấy mục tin nhắn lại nhấp nháy thì mở ra.

[Chat riêng] Bạc Hà Hạ: Ân Triển nãy em muốn tìm là ai?

[Chat riêng] Nhạc Chính Hoằng: lúc trước em quen một người trong game, hắn đối với em tốt vô cùng.Lúc em giãy dụa với tử thần nghĩ về hắn rất nhiều, kỹ thuật lợi hại với kỹ xảo mắng người của em cũng là do hắn dạy.

Cố Kỳ không để ý vấn đề kỹ, mà là bắt đầu tự hỏi khả năng em họ động lòng với người ta có bao nhiêu.Nhưng ngẫm lại thấy mình lo xa, dù sao em họ vừa nhảy lầu không lâu, vì thế anh dự định trước xem xét coi sao.

[Chat riêng] Bạc Hà Hạ: hắn là người bang hội à?

[Chat riêng] Nhạc Chính Hoằng: giữ bí mật.

[Chat riêng] Bạc Hà Hạ: chơi nhân vật nào?

[Chat riêng] Nhạc Chính Hoằng: cũng giữ bí mật.

Đường Du trả lời xong mới nhanh chóng nhận ra rằng anh họ của cậu chắc muốn tìm người, bổ sung một câu “Ân Triển” không phải là tên trong game.Cố Kỳ nghe thế ngạc nhiên.

[Chat riêng] Bạc Hà Hạ:Ngay cả tên thật hắn cũng nói cho em biết?

[Chat riêng] Nhạc Chính Hoằng: xem như vậy đi.

[Chat riêng] Bạc Hà Hạ: vậy tên trong game của hắn là gì?

[Chat riêng] Nhạc Chính Hoằng: giữ bí mật luôn [mỉm cười]

[Chat riêng] Bạc Hà Hạ: …

Cố Kỳ còn định hỏi tiếp, lại phát hiện Vũ đang nhìn mình.Cố Kỳ vội tắt khung đối thoại, cùng lúc đó anh nghe thấy tiếng hô kinh ngạc của Tử Lâm:

"Em chọn chế độ tự điều khiển hoàn toàn?"

Đường Du trả lời, đây là sau khi cậu quyết định đi đánh phó bản thì lập tức chuyển đổi.

Chơi game online, cho dù là PK hay là đánh phó bản đều phải chú ý vừa đánh vừa di chuyển.Game onlile truyền thống cần phải có chuột và bàn phímcùng với kỹ năng thao tác, mà trong game 3d người chơi được tự do điểu khiển nhiều hơn.Bởi vậy chia thành hai loại:tự điều khiển hoàn toàn và bán điều khiển.

Tự điều khiển hoàn toàn chính là điều chỉnh độ tiếp thu, phím tắt điều khiển và AR đến độ cao nhất định, còn phát huy thê nào thì dựa vào thực lực của bản thân. Bán điều khiển là dựa vào yêu cầu của bản thân điều chỉnh độ tiếp thu, nhờ vào vài thao tác mới có thể chuyển động khéo léo và chính xác.Hiện nay hình thức bán điều khiển là phương pháp được sử dụng chủ yếu.Tuy rằng mọi người đều biết nếu chơi tốt tự điều khiển hoàn toàn sẽ lợi hại hơn so với bán điều khiển tự động, nhưng bởi vì nó rất khó nên chỉ có một số ít người có thể khống chế.

Các tiểu đội trong chiến đội Bạch long cũng đều chơi bán điều khiển, trong đó độ tiếp thu đạt giá trị cao nhất chính là nam thần của nguyên chủ.ID trong game của gã là Vi Mệnh Danh, chọn nhân vật chiến thần. Lúc này gã nghe thấy thế liền nhìn về phía Đường Du.

Cố Kỳ thì lại tiếp tục nhắn tin cho em họ.

[Chat riêng] Bạc Hà Hạ: em cảm thấy chơi tự điều khiển hoàn toàn thì lợi hại lắm hả? Nhanh chóng đổi trở về, đi theo bên cạnh.

[Chat riêng] Nhạc Chính Hoằng: bây giờ em lợi hại thật mà, đây là do Ân Triển dạy, hắn dẫn em đi xoát quái cấp thấp, thường xuyên dạy cho em rất nhiều kỹ năng, quái em soát còn nhiều hơn bọn anh cùng nhau soát đó.

[Chat riêng] Bạc Hà Hạ: hắn cũng chơi tự điều khiển hoàn toàn?

[Chat riêng] Nhạc Chính Hoằng: em không nói anh biết [mỉm cười]

[Chat riêng] Bạc Hà Hạ: …

Cố Kỳ đột nhiên cảm thấy em họ thiếu đòn.Gã thấy làm cách nào cậu cũng không chịu nói, đành chuẩn bị tâm lý nhìn em họ mất mặt.Mọi người cùng vào phó bản lập tức nghênh đón làn sóng quái đầu tiên.

Vi Mệnh Danh là chiến thần nên lập tức bước lên trước, làm một kỹ năng đơn giản thu hút tất cả sự chú ý của quái lên bản thân mình.Những người còn lại tìm vị trí thích hợp, bắt đầu đánh quái. Đường Du đứng ở bên cạnh thích ứng một lát, mở thanh kỹ năng kiểm tra các kỹ năng trong.Cậu chỉ vừa xem được một nữa bọn họ đã diệt xong tất cả các quái.

Mọi người: "..."

Không phải cậu nói không đi theo à?

Đường Du vô tội: "Nhìn tôi làm gì? Đi trước đi, tôi chưa đến đây lần nào không biết đường."

Tử Lâm ngạc nhiên: "Cậu chưa đi qua phó bản này lần nào?"

Đường Du gật đầu.

Tử Lâm hỏi: "Vậy sao cậu thăng cấp?"

Đường Du nói: "Làm nhiệm vụ hằng ngày, ở dã ngoại đánh quái thăng cấp."

Mọi người gật đầu, tiếp tục đi về phía trước. Cố Kỳ đi theo sau khá hài lòng nhìn người nào đó.Chẳng bao lâu họ lại gặp được đợt sóng quái thứ hai.

Đường Du vẫn như cũ xem các kỹ năng.Sau khi xem xong cậu mở thanh kĩ năng, thay vào một thanh thủy thủ khá dài. Những người trong đội của Cố Kỳ đều rất lợi hại, vốn cũng chỉ định kiếm đủ người đi phó bản, cho nên đối với việc cậu chỉ đi theo cũng không nói gì.Bọn họ nhanh chóng tiến vào bên trong, cuối cùng cũng gặp được boss số 1.

Vi Mệnh Danh vẫn là người đầu tiên ra tay, đợi cho đến khi boss hoàn toàn tập trung lên người mình, gã mới ra hiệu cho bọn họ tấn công. Đường Du không nói một tiếng xông lên đầu tiên, xem nó giống như những ma vật cậu từng giết, sử dụng kỹ năng cắt thẳng xuống.

Điểm tinh tế của trò chơi này là ở chỗ thiết lập boss và quái vô cùng chân thật, vết thương tạo thành do đâm vào tim hay chém cánh tay đều hoàn toàn khác nhau. Đường Du có thói quen lúc đánh quái chuyên chọn điểm trí mạng để ra tay.Cậu nhắm chuẩn điểm yếu của nó, nhanh chóng tấn công. Mọi người chỉ thấy tên của cậu trên danh sách đột nhiên biến đỏ, ngạc nhiên sợ hãi vô cùng.

Cố Kỳ nói: "Mau dừng tay, sắp không kéo nổi cừu hận rồi!"

Đường Du nói: “Không sao đâu, em tính qua lượng máu rồi.”

Cậu vừa dứt lời, cừu hận trong nháy mắttừ trên người Vi Mệnh Danh chuyển sang người cậu.Boss điên cuồng xông qua chỗ cậu chém giết, Đường Du dễ dàng tránh né, dùng một góc độ không thể tin được áp sát nó, lại cho nó một đòn trí mệnh.Boss lập tức chuyển sang trạng thái cuồng nộ, chỉ cần một chiêu Đường Du lập tức còn có một hơi.

Mọi người: “…”

Đường Du hành động dứt khoát cho nó thêm một nhát, nhìn nó ngã rầm xuống đất, cậu nói:

“Xin lỗi, em không biết cuối nó lại phát nổ.”

Mọi người: “…”

Đây là thường thức mà… Cũng phải, cậu chưa đánh qua phó bản này.

Mọi người hoàn toàn không thể chê bai, bởi vì thật sự quá sốc rồi.

Vũ khí cậu dùng có tỉ lệ đánh crit nhất định, nếu liên tục đánh trúng cũng sinh ra crit, cho nên mới vừa rồi chính là crit thêm crit thêm crit.Máu không ngừng văng ra ngoài, trong chớp mắt đã thảm sát boss, hình ảnh có chấn động vô cùng.

Trong bốn người cũng có một gã chơi thích khách, nhìn thời gian và danh sách, líu lưỡi nói:

“Cậu thiệt là đáng sợ! Cậu cậu cậu cho tui xem trang bị của cậu nha.”

Đường Du nói: “Xem đi, tôi để chớ độ công khai mà.”

Người nọ liền tỉ mỉ xem từ đầu đến cuối, phát hiện đầu tiên đó là gã không nhìn lầm, nhóc con này điểm trang bị thấp hơn gã rất nhiều.Có thể đạt trình độ như thế này chỉ có thể quy công lao cho kỹ thuật mạnh mẽ, hơn nữa cậu mất máu rất ít nên lúc boss cuồng nộ mới chống đỡ được.

Nhân vật trâu bò nhứ thế, tại sao lúc trước không có chút danh tiếng gì? Thật không khoa học!

Cả người gã đều không tốt: “Sư phụ, có thiếu đồ đệ không?”

Đường Du nói: “Tôi không thu đồ đệ.”

Người nọ đau lòng: “Tại sao?”

Đương nhiên Đường Du không thể nói cậu chỉ muốn chơi cùng với ca thôi, đâu có rảnh mang người khác, nên tùy tiện tìm lý do ứng phó qua loa, tiếp tục theo bọn họ hướng đi vào trong.Bởi vì không hiểu rõ tình hình,nên lần này cậu khôn rồi không có đi qua phá mọi người.Lúc bọn họ đánh boss thì cậu đứng gần đó đánh quái, dùng những chiêu thông thường nhất bổ chết chúng nó, làm cho mọi người nhìn thấy chẳng biết nói sao luôn.

Cố Kỳ nãy giờ liên tục gửi tin nhắn cho em họ, hỏi cậu học được kỹ thuật từ đâu thế.Câu trả lời của cậu vẫn là như thế làm cho gã tò mò về Ân Triển quá chừng.

Vi Mệnh Danh lại bởi mối quan hệ của gia đình nên có thể nhìn ra thực lực của người nọ là từ kinh nghiệm chiến đấu thực tế.Có điều trước kia gã từng xem qua nhiều video, bao gồm cả trò chơi và đối chiến thực tế, thế nên đạt đến trình độ như Đường Du rất là hiếm có, điểu này khiến gã bắt đầu chú ý đến cậu.

Phó bản nhanh chóng kết thúc.

Đường Du cảm thấy không có ca cậu ở đây thì chẳng có ý nghĩa gì cả nên rời khỏi đội ngũ.

“Cậu đợi tí.” Tử Lâm càng lúc càng thích cậu:

“Tôi thấy cậu chưa có bang hội, hay là gia nhập bang hội chúng tôi nhé?”

Đường Du nói: “Không.”

Cậu phải chờ ca cậu, dù là gia nhập hay tự lập bang hội cậu đều nghe lời ca.

Cậu đang định tạm biệt bọn họ, thì thấy một thông báo nhảy ra, làVi Mệnh Danh gửi cậu yêu cầu muốn PK, cậu quay sang nhìn gã.

Vi Mệnh Danh nói: “Đồng ý đi.”

Đường Du nói: “Gọi anh đi.”

Cố Kỳ: “…”

Mọi người: “…”

Vi Mệnh Danh: “…”

Tất nhiên Vi Mệnh Danh sẽ không đồng ý gọi cậu là anh.Đường Du cũng nói chơi thôi, bởi vì trong trí nhớ của cậu gã này cả ngày mặt mũi lạnh lùng, nên nhịn không được muốn chọt một câu.Đường Du thấy anh họ cứ nhìn mình chằm chằm, nên gửi tin hỏi ảnh mình có nên đồng ý hay không.

[Chat riêng] Bạc Hà Hạ: dù sao em cũng đã buông tay rồi, tùy ý em thôi.

Vì thế Đường Du nhấn từ chối.

Vi Mệnh Danh hỏi: “Sao cậu không đồng ý?”

Đường Du nói: “Tôi chưa giao đấu với chiến thần bao giờ, không biết có những kỹ năng gì.”

Vi Mệnh Danh nói: “Tôi sẽ nói cho cậu nghe.”

Đường Du nói: “Bữa khác đi giờ tôi có việc đi trước.”

Nói xong cậu không để ý bọn họ nữa, đi đến truyền tống trận gần đó nhất.Cậu nhìn thoáng qua tin Vi Mệnh Danh gửi yêu cầu kết bạn cũng không để ý đến, đi thẳng đến chủ thành.

Trò chơi phải có sức chứa tất cả các nhân vật ở khắp khu vực trên tinh cầu này, bởi thế chủ thành được xây dựng rộng lớn và bề thế. Đường Du đi đến quảng trường xem giới thiệu ngắn gọn trên tấm bia đá, sau đó cậu dạo một vòng trong cung điện ở đối diện, nhưng hoàn toàn không tìm thấy manh mối gì của vương miện cả.Cậu ngồi xuống bậc thang của cung điện, lại gửi một tin tức.

[loa] Nhạc Chính Tiêu: Ân Triển có đó không?

Đợi một lát vẫn không thấy có người trả lời cậu đành thoát game.Cậu kiểm tra lá thư tình viết lần trước, thấy có không ít người chia sẻ, cũng nhận được rất nhiều inbox nhưng đều không phải ca cậu.Cậu không khỏi nheo mắt suy nghĩ lại tình huống những lần xuyên qua trước đây, cứ cảm thấy ca cậu hẳn là ở không xa lắm nhỉ ra phải liên lạc với cậu mới đúng chứ.

Cậu suy nghĩ một lúc rồi vào diễn đàn game đăng thông báo tìm người.Sau đó vừa xem những thông tin về game vừa lẳng lặng chờ đợi tin tức.Nhưng một buổi chiều đi qua vẫn không hề có tiến triển, ngược lại thông tấn khí đột nhiên truyền đến tiếng vang.

Cậu nhìn xem, thấy đó là anh họ nhắn rủ cậu đi ăn cơm, liền xuống lầu cùng đối phương đi đến nhà ăn ở gần trường học, đặt một căn phòng riêng.

Cố Kỳ chọn xong món ăn, ung dung nhìn cậu: “Nói cho anh nghe em xem Ân Triển là gì? Thầy giáo? Bạn bè? Hay là…”

“Người yêu.”

Đường Du tiếp lời gã, sau đó thành thực nói với gã mình rất thích Ân Triển. Cố Kỳ không chấp nhận được lời cậu, nhắc nhở:

“Mới đây không lâu em còn nhảy lầu vì Vũ mà.”

Đường Du nói: “Lúc đó em say.”

Cố Kỳ nói: “Em còn chạy đến tỏ tình với Vũ … Đừng nói do em uống say, uống say nói là lời thật.”

Đường Du nói: “Được rồi, em trải qua sinh tử mới biết rõ mình thật sự thích ai.”

“Đây là kế hoạch cuộc sống của em? Em phải nhớ kỹ em đã nói tình cảm chỉ từ một phía không quan trọng bằng sinh mệnh của mình.”

Cố Kỳ nói, anh sợ em họ mình bị tình cảm khống chế lại nhảy lầu, lỡ như lần này không cứu kịp thì phải làm sao?

Đường Du nghiêm túc nói:

“Hai đứa em là đều có tình cảm với nhau, hắn đã tỏ tình với em rồi, nhưng lúc đó em không nhận ra tình cảm của mình, trong lòng rối bời nên mới đi uống rượu.Bây giờ em đã hiểu rõ người em thích là hắn, em sẽ không rời xa hắn.”

Cố Kỳ nghe cậu nói vậy mới hơi thả lỏng, nhưng lại cảm thấy tình cảm trong game không thể tin:

“Lần sau gặp hắn trong game thì dẫn hắn đến gặp anh.”

Đường Du đồng ý, cùng gã ăn cơm xong thì trở về trường học.Lúc này cậu vửa ngẩng đầu lên thì nhìn thấy nam thần và mấy người bạn khác của anh họ đi đến.Cậu đành phải dừng lại, yên lặng chờ anh họ và mọi người trò chuyện, khi nghe thấy bọn họ rủ nhau đi chơi bóng, cậu chủ động nói:

“Anh họ, vậy em trở về trước.”

Cố Kỳ gật đầu, dặn dò: “Buổi tối nhớ đi ngủ sớm một chút.”

Đường Du nói mình đã biết, rồi xoay người đi.

Mọi người đứng sau vô cùng kinh ngạc, người này cả quá trình đều vô cùng bình tĩnh, giống như không nhìn thấy được Vũ.Cậu ấy vừa không nhìn lén, cũng không dán lại đây trò chuyện, làm cho người ta không tin được.Ngay cả lạnh lùng như Diệu Vũ cũng không nhịn được thoáng nhìn cậu, có điều gã cũng chỉ là nhìn qua một lát rồi thôi.

Những người khác thì lại hỏi: "Kỳ nè, em của cậu làm sao thế?"

Cố Kỳ cũng hiểu ý bọn họ, đơn giản nói: "Người đều sẽ trưởng thành nên đã hiểu ra mà thôi."

"Thiệt không đó? Có nhanh vậy không?"

Những người khác khó mà tin được, bắt đầu thảo luận có phải cậu đang cố tỏ vẻ bình tĩnh hay không, còn dặn dò Cố kỳ mấy ngày này nhớ quan tâm cậu, tránh xảy ra chuyện. Cố Kỳ không muốn nói cho bọn họ biết em họ của mình đã thay lòng một cách thần kỳ, chỉ qua loa để đối phó.

Sau khi Đường Du trở về ký túc xá thì đầu tiên là vội vã tắm, sau đó làm ổ trong phòng lên mạng xem tin tức.Còn nghiêm túc tìm hiểu các phó bản đã được phát hiện cùng nội dung nhiệm vụ ẩn dấu trong game.Cứ thế đến tối lúc nào không hay, vậy mà ca cậu chẳng có tin tức gì.

Cậu xem giờ, biết có chờ thêm nữa cũng không được gì, miễn cưỡng out mạng tắt đèn chuẩn bị đi ngủ.

Đời trước cậu vẫn luôn ngủ trong lòng của ca, bây giờ mấy ngày rồi con không được ca ôm,cậu cảm thấy không vui chút nào, cái tai xù lông rũ xuống, yên lặng cuộn mình vào trong chăn.

Một đêm yên tĩnh trôi qua, hôm sau là thứ bảy, không phải lên lớp.

Cậu ăn cơm xong lại vào game ngay.

Do sự chênh lệch thời gian, lúc nào trong game cũng có rất nhiều người.Đường Du vẫn ngồi ở chủ thành nhìn đám người đến đến đi đi.Cậu đứng dậy bước xuống bậc thang men theo con phố đi từ đầu đến cuối, nhìn thoáng qua cửa thành rồi thoang thả đi ra ngoài.

Quan cảnh ngoài thành rất đẹp, bờ biển có không ít người chơi ngồi câu cá. Cậu nhìn thoáng qua rồi định tiếp tục đi, lại chợt phát hiện trong bụi cỏ có mấy con thỏ trắng như tuyết, lông trên người chúng rất dài che hết cả mắt.

Cậu bỗng nhiên nhớ đến đám thỏ tai dài lông xám của mình, đi đến nựng chúng nó.Cậu thấy chúng nó cũng không tránh né, hài lòng ngồi dựa vài thân cây, ôm một con vào lòng xoa nắn.Cậu cảm thấy lông phía trước của chúng quá dài, bèn tìm sợi dây cột tóc trong quần áo, định bụng thắt bím cho nó.

Khi Diệu Vũ đi ngang qua nhìn thấy hình ảnh này, khóe mắt của gã không khỏi giật giật, gã bước đến hỏi

cậu:

“Cậu đang làm gì đó?”

Đường Du nói: “Thắt bím tóc.”

Diệu Vũ hỏi: “Ngày hôm qua tôi thêm bạn sao cậu không chấp nhận?”

Đường Du nghiêm trang chững chạc đáp: “Ấn nhầm, sau tìm lại không thấy.”

Thế là Diệu Vũ lại gửi yêu cầu kết bạn, lần này Đường Du không thể làm ngơ đành phải đồng ý.Cậu túm đám lông của con thỏ, lấy dây cột thành một vòng.. Diệu Vũ nhìn:

“Hay cậu ra cửa hàng mua kéo cắt cho nó đi.”

Đường Du thử hình dung hình ảnh đó: “Cắt hình như không đẹp lắm.”

Diệu Vũ chẳng ừ hử gì cả, thay đổi đề tài:

“Trước kia cậu cũng chơi tài khoản này à? Không là mua tài khoản chứ?”

Đường Du nói: “Không phải, làm sao thế?”

Diệu Vũ thản nhiên nói: “Với thực lực của cậu lẽ ra tên đã lọt vào bảng từ lâu, lúc trước cậu làm gì thế?”

Đường Du hơi ngẩn ra: “Lọt vào bảng gì?”

Diệu Vũ hỏi: “… Rốt cuộc cậu có chơi game không thế?”

“Không cần để ý những cái nhỏ nhặt đó.”

Đường Du mở giao diện thế giới ra tìm tòi, quả nhiên tìm được bảng xếp hạng.Trên đó có đầy đủ các loại bảng đơn, lợi hại nhất là có cả bảng đơn của đế quốc, còn có cả bảng đơn của thế giới. Nếu có tên trên bảng thế giới bảng, người của ba đế quốc người đều có thể nhìn thấy ID đó.

Cậu vội vàng ngẩng đầu: “Bang hội của anh có phải cái gì cũng chơi không?”

Diệu Vũ ừ một tiếng: “Cậu muốn gia nhập không?”

Đường Du nói: “Không, tôi muốn PK với mấy anh, xem như tập luyện.”

Diệu Vũ nói: “Cậu muốn lọt vào bảng PK.”

“Điều kiện đó nghiêm khắc quá, phải từ từ tích lũy, tôi không đi đâu. “

Đường Du nói:

“Đợi tôi nắm rõ các kỹ năng của nhân vật, kỹ thuật PK nhuần nhuyễn, tôi sẽ đi đồ sát bang Trọng Vân.Nếu quay video cảnh tôi đang chém ngàn người, người của đế quốc thú nhân chắc là sẽ xem được, vậy thì tôi nổi tiếng rồi!”

Diệu Vũ: “…”

Đường Du nói xong thì thắt một cái nơ bướm cho con thỏ, cậu đứng lên định đi.Bỗng nhiên lúc này nghe đinh một tiếng, thân thể con thỏ sáng lên, đi lên dụi vào người cậu:

“Cám ơn cậu, người tốt bụng.”

Đường Du: “…”

Diệu Vũ: “…”

Đây là nhiệm vụ ẩn à!

60. Chương 59: Thế Giới Thú Nhân 3

Cậu đừng nói nữa, để tụi tui tiêu hóa đã.

Con thỏ vừa nói xong, mấy con thỏ trắng chung quanh nhanh chóng biến mất, chỉ còn mình nó nằm trên cỏ, trên đầu bím tóc nghiêng nghiêng, nhìn họ bằng đôi mắt hấp dẫn to tròn như viên hồng ngọc.

Nó hỏi: “Người tốt bụng, mấy ngày rồi tui không có ăn gì cả, cậu có thể dẫn tui đi ăn chút gì đó không?”

Đường Du kinh ngạc: “Chung quanh nhiều cỏ quá trời kìa sao mày không gặm?”

Con thỏ: “…”

Diệu Vũ: “…”

Diệu Vũ nhanh chóng hoàn hồn bổ sung: “Được chứ, mày muốn ăn cái gì?”

Con thỏ không để ý tới gã, tiếp tục nhìn Đường Du.

Diệu Vũ quay sang định nhắc nhở cậu đây là nhiệm vụ đã thấy đối phương giơ tay lên nhấn xác định. Gã lại quay qua nhìn con thỏ, quả nhiên trông nó thật vui vẻ.

“Thật tốt quá, chúng ta đi thôi, nghe nói bên hướng tây nam có cà rốt tươi ngon lắm!”

Đường Du gật đầu, nhìn về phía người bên cạnh.

Diệu Vũ nói: “Mức độ khó của nhiệm vụ ẩn đều khác nhau, chúng ta đi theo hướng tây nam tìm thử xem, có khi lại tìm được gì đó ngay khu lân cậu, nếu như không có thì đến quầy rau ở thành phố tiếp theo xem thử.”

Đường Du nói: “Không đi, anh dẫn tôi đi tìm người của bang các anh đi.”

Diệu Vũ hỏi: “Cậu không làm nhiệm vụ à?”

Đường Du nói: “Không làm, tôi muốn luyện PK trước.”

Diệu Vũ phát hiện ở cùng một chỗ với người này đôi khi chẳng biết nên nói gì.

Nếu như là người khác, tìm thấy nhiệm vụ ẩn vui mừng còn không kịp, nhóc này lại nói không làm, gã thản nhiên nói:

“Người chơi và boss trong game khác nhau, có rất nhiều tính chất ngẫu nhiên.Tuy cậu thực chiến rất mạnh, nhưng nếu không quen kỹ năng, trong khoảng thời gian ngắn sẽ không luyện được, đừng gấp gáp.”

Đường Du nói: “Không được, tôi muốn nổi tiếng.”

Diệu Vũ hỏi: “Mục đích của cậu là gì?”

Đường Du nói: “Này còn phải hỏi à, đương nhiên là tìm cảm giác tồn tại.”

Diệu Vũ nói: “… Cậu làm xong nhiệm vụ ẩn cũng có thể nổi tiếng mà.”

Đường Du suy nghĩ một lát, lắc đầu:

“Anh nghĩ khi mọi người nghe đến nhiệm vụ ẩn thì người ta sẽ chú ý đến nội dung nhiệm vụ nhiều hơn hay là người đánh nhiều hơn?”

Diệu Vũ nói: “Về trước, nhưng mà ít nhiều cũng sẽ có người chú ý đến cậu.”

Đường Du hỏi:

“Vậy nếu so sánh với video quay một kẻ cuồng sát liên tục chém chết trăm người, xử gọn tất cả người của một bang hội thì sao? Anh thấy cái nào nổi nhanh hơn?”

Diệu Vũ không cách nào phản bác ý kiến hoàn toàn đối lập của cậu, chỉ có thể nói cho cậu biết dù có vú em bơm máu, cậu cũng không thể nào làm được trình độ như thế. Đường Du lập tức nói cậu có thể thêm thuốc liên tục, vung tiền đi cửa hàng mua các loại thuốc xanh đỏ phục hồi, rồi mua thêm số lượng lớn hoàn hồn đan, chết thì hồi phục, chết nữa hồi phục nữa. Diệu Vũ im lặng trong chốc lát, chỉ vào con thỏ:

“Vậy nó làm sao đây?”

Đường Du nói: “Cho nó đi theo, dù sao cũng không hạn chế thời gian.”

Thế là Diệu Vũ không nói thêm nữa, lên kênh bang hội hỏi thăm mọi người đang ở đâu. Lúc này Đường Du lại nghĩ đến một vấn đề, cậu tò mò hỏi có phải hiện nay chỉ có cậu tìm được nhiệm vụ ẩn này không. Diệu Vũ nói:

“Xem tình huống bây giờ thì đúng là chỉ có cậu phát hiện, sao thế?”

Đường Du hỏi: “Nếu tôi đăng tin mình phát hiện nhiệm vụ ẩn, nhưng tạm thời để đó không đánh có phải cũng sẽ gây được sự chú ý?”

“Không có chứng cớ sẽ không có ai tin cậu đâu, bọn họ nhất định sẽ bắt cậu đưa ra bằng chứng.”

Diệu Vũ nói: “Khi nhiệm vụ ẩn được phát hiện, sau một tháng sẽ làm mới nhiệm vụ, đến lúc đó ai cũng có thể nhận, chờ cậu có đủ bằng chứng…”

Gã vừa nói vừa nhìn con thỏ bên chân. Đường Du lập tức hiểu ngay, đợi cậu đưa ra bằng chứng, người khác chắc chắn sẽ phát hiện ra điểm quan trọng.Sau đó bọn họ sẽ phát cuồng mà đi săn lùng thỏ, sẽ không ai quan tâm cậu có đánh hay không. Cậu nghĩ thầm thật ra vẫn có thể vừa PK vừa tranh thủ làm nhiệm vụ, tốt nhất là có thể đăng một tấm hình khiến người ta tò mò xoắn xuýt nhưng không đoán ra được gì cả, như vậy cậu liền nổi tiếng.

Cậu hỏi: "Người bang hội của anh đâu rồi?"

Diệu Vũ nói: "Bên chỗ bọn tôi lúc này vẫn là sáng sớm nên không có nhiều người lắm, bọn họ đang đánh phó bản, chút nữa sẽ đến đây, hai chúng ta có thể đánh trước một trận."

Đường Du không có ý kiến, đầu tiên cậu bảo gã biểu diễn kỹ năng cho mình xem một lần, hỏi kỹ càng giá trị thương tổn của từng kỹ năng.Sau đó cậu ngồi xem xét lại một lần nữa trước khi bắt đầu, chuẩn bị xem gã như người biết dị năng mà đánh giết. Nhưng sự thật chứng minh cậu nghĩ quá đơn giản, độ tự do của người chơi quá cao, có một ít kỹ năng liên kết làm cậu không kịp trở tay.Cộng thêm máu của chiến thần huyết rất nhiều, mà lớp bọc của thích khách lại quá giòn, chẳng mấy chốc cậu bị ngược thảm.

Có điều may mắn là trong tài khoản của cậu có nhiều thuốc tăng máu, cậu đúng lúc bổ sung chống đỡ được một lúc.Sau đó cậu dần dần thích ứng với nhịp điệu, từng bước phản công nhanh.Diệu Vũ dù đã biết kỹ thuật chiến đấu của cậu rất lợi hại, khi đối mặt với cậu vẫn không kềm chế được sự kinh ngạc.Gã có cảm giác người này dường như đã trải qua vô số cuộc chiến sinh tử đối, cậu mạnh mẽ đến hầu như không có sơ hở.

Gã nhất thời không nhìn kỹ, thấy người này dùng tới kỹ năng trong phút chốc áp sát mình, ngay sau đó chủy thủ trong tay cậu vung xuống.Khoảng cách gần như thế, gã thậm chí có thể nhìn đến thấy nụ cười nhạt trên môi cậu, chẳng hiểu sao gã cảm nhận được sát ý, vô thức tung tuyệt chiêu, người nào đó lập tức nằm ngay đơ.

Đường Du: "…"

Diệu Vũ: "…"

Hai người chọn luận bàn, bây giờ đã chấm dứt, sau khi Đường Du nhanh chóng hồi sinh, nhìn gã ta:

"Tôi thật không ngờ anh lại vô sỉ như thế."

Mỗi nhân vật đều có một tuyệt chiêu, lực công kích vô cùng mạnh.Bởi vì lượng máu của cả hai cách xa nhau, Đường Du lại là lần đầu tiên PK, vì vậy trước đó bọn họ đã hẹn không dùng tuyệt chiêu. Diệu Vũ nói:

"… Thao tác sai."

Đường Du hừ một tiếng, không phản ứng gã.

Diệu Vũ hỏi: “Đánh thêm một trận?”

Đường Du nói: “OK, để cho công bằng lần này không ai được dùng kỹ năng hết, chỉ sử dụng công kích vật lý.”

Diệu Vũ lại bị cậu làm cho không biết nói sao: “Vậy phải đánh tới bao giờ?”

Đường Du làm ngơ nhìn gã chằm chằm. Diệu Vũ biết cậu không vui nên không nói nhiều nữa, gã phát lời mời luận bàn coi như là luyện tập kỹ thuật đánh nhau vậy.Dù sao cơ hội cùng cao thủ như thế quyết đấu khó mà có được. Đường Du nhấn đồng ý, không nói một lời lập tức lao đến.

Lần này không bị kỹ năng giới hạn, cậu ngược Diệu Vũ không chút nao núng. Diệu Vũ bị đánh không cách nào chống đỡ nổi, nhưng gã cũng không phải người dễ dàng bỏ cuộc, gã cố gắng bắt nhịp càng ngăn càng mạnh.

Khi Cố Kỳ cùng đám người bang Bạch Long đến tìm bọn họ, thì thấy em họ mình đang đè Diệu Vũ ra mà ngược.Bên chân cậu còn có một con thỏ trắng như tuyết ngồi đó, khi có công kích trúng người nó lại dường như không hề đánh trúng.

Bọn họ nhìn nhau, có người líu lưỡi: “Không phải chứ, PK thuần vật lý? Đánh đến bao giờ mới xong?”

“Đây là trọng điểm hả?” Một người khác nói:

“Nhóc kia là ai vậy? Lợi hại quá!”

Huyết ảnh mang ID trên đầu “Lão Tử Là Thích Khách” mở miệng: “Đây chính là đại thần hôm qua tui nó đó, trâu không?”

“Trâu!”

Bọn họ đồng thanh hô, Diệu Vũ là người PK cực mạnh trong bang của bọn họ, nhóc này lại có thể ngược Diệu Vũ đến mức này, một chữ “trâu” sao đủ hình dung!

Trong lúc bọn họ nói chuyện, Đường Du đá một cước trúng ngực Diệu Vũ.Cậu nhảy ra một khoảng cách lập tức tung tuyệt chiêu, công kích mạnh mẽ ngay lập tức ném bay Diệu Vũ đập lên thân cây ở đằng sau.

Diệu Vũ: “…”

Mọi người: "…"

Mọi người còn chưa kịp hoàn hồn, đã thấy một cái giỏ đột nhiên từ trên cây rơi xuống đất, bên trong đều là cà rốt.

Đường Du: "…"

Diệu Vũ: "…"

"Wow, ăn thôi!" Con thỏ mừng rỡ nhảy qua, ôm lấy củ cà rốt bắt đầu gặm.

Bọn người Cố Kỳ cũng đã chú ý nó từ nãy giờ.

Trò chơi này cũng có vật cưng, chủng loại nào cũng có, nhưng các vật cưng thường sẽ giúp đỡ chủ nhân đánh quái.Mà con thỏ này vừa rồi lại hoàn toàn không công kích, gợi lên sự nghi ngờ của người khác.Lúc này thấy thế bọn họ đều khiếp sợ, "Lão Tử Là Thích Khách" vươn tay, run giọng nói:

"Nó nó nó nói chuyện!"

Đường Du không trả lời, nhìn Diệu Vũ nghiêm túc nói: "Tôi nhìn thấy cái giỏ nên mới ra tuyệt chiêu để anh đụng trúng cây, thật đó."

"…" Diệu Vũ hỏi: "Cậu thấy tin được không?"

Đường Du đi đến ngồi bên cạnh con thỏ, bộ dáng "Anh thích tin thì tin". Diệu Vũ thấy cậu rõ ràng muốn trả thù còn phải giả vờ vô tội, cũng bị chọc tức cười.Gã nhìn thoáng mấy người kia đi đến bên cạnh, không so đo với cậu nữa mà kết thúc luận bàn. Cố Kỳ đi thẳng đến trước mặt em họ, hỏi cậu chuyện gì xảy ra.

Đường Du nhận ra những người này đều là bạn của anh họ, cậu nghĩ thầm nghĩ hôm nay đến đông đủ ghê.Cậu biết nhân phẩm của bọn họ đều tốt, nên không giấu diếm, kể lại cho họ nghe.

Mọi người càng thêm khiếp sợ: "Đây là phó bản ngẫu nhiên?"

Đường Du nói: "Chắc vậy đó."

Mọi người vô cùng kích động, không ngờ bọn họ cũng có lúc gặp được nhiệm vụ ẩn.Tuy rằng phải đợi một tháng sau mới có thể nhận nhiệm vụ, nhưng nhưng điều đó không thành vấn đề! Bọn họ nghĩ xong, tỉ mỉ hỏi hai người về chuyện xảy ra, quan sát nơi phát hiện con thỏ, rồi lại quan sát cái cây kia.Bọn họ đứng dưới tàng cây quan sát, thấy cây này rất tươi tốt nhìn từ dưới lên chỉ có thể nhìn thấy cành lá, hoàn toàn không nhìn thấy cái gì khác, bọn họ không khỏi im lặng.

Ni mã ai có thể đoán được cà rốt ở trên cây, thiết kế game là biến thái hả?!

Đợi đã, mấy vòng tiếp theo của nhiệm vụ có khi nào càng biến thái hơn không?

Cố Kỳ cũng đang nghĩ đến vấn đề này, nhìn em họ của mình:

"Nhiệm vụ ẩn tốt nhất tìm nhiều người làm chung, nếu cậu tin tưởng thì bọn tôi đi cùng cậu?"

Đương nhiên đây chỉ là lời khách sáo nói cho những người khác nghe.

Đường Du không có ý kiến, thêm bọn họ vào tổ đội.

Mọi người không ngờ không cần phải chờ một tháng, lại lần nữa vô cùng kích động, tập thể nhìn chằm chằm con thỏ.

Con thỏ ú nu, cao đến đầu gối người, trên đầu bím tóc được quấn bởi sợi ruy băng đỏ, cùng màu với đôi mắt của nó, nhìn thật moe moe.Bây giờ nó đang ăn củ cà rốt cuối cùng, nuốt miếng cuối cùng xuống bụng rồi nhìn Đường Du, cảm kích nói:

"Người tốt bụng, cảm ơn cậu."

Đường Du cười nói: "Không có gì."

Con thỏ có vẻ do dự, nhảy qua nhảy lại trước mặt cậu.

Đường Du kéo nó lại ôm vào lòng: "Đừng nhảy nữa, có gì thì nói đi."

Con thỏ nói: "Mấy hôm trước tui bị mất một món đồ, cậu tìm giúp tui được hông?"

Đường Du nói: "Được."

Con thỏ nói: "Thật tốt quá, hình như tui làm mất nó ở phía tây thành Quan Hà, cậu muốn hỏi gì hông?"

Con thỏ vừa nói xong, mọi nguồi nhìn thấy giao diện lựa chọn trong suốt xuất hiện, bên trên có mục miêu tả màu sắc và hình dáng của món đồ, chỉ có thể lựa chọn xem một trong hai.Bọn họ liền nhìn về phía người nào đó, chờ cậu ra quyết định. Đường Du mở bản đồ ra xem, hỏi:

"Xa như vậy, sao mày từ đó qua được bên đây vậy?"

Mọi người: "…"

Đây là trọng điểm hả!

Con thỏ nằm trong lòng cậu, vài giây sau ngẩng đầu: "Bây giờ tui chưa nói được."

Mọi người: "…"

Tui phắc, nó trả lợi thiệt kìa!

Con thỏ lặp lại: "Cậu còn muốn hỏi gì không?"

Đường Du nói: "Tôi chọn xem hình dáng."

"Là một quả cầu."

Sau khi nói xong con thỏ trở về trạng thái yên tĩnh, không lên tiếng nữa. Đường Du xoa đầu nó, cảm giác sờ không đã bằng bọn Mao Mao.Cậu buông nó xuống đứng lên, nhìn về phía bọn người anh họ:

"Đến PK đi."

Mọi người yên lặng một hồi mới phản ứng được, giống như Diệu Vũ hỏi sao cậu không làm nhiệm vụ. Đường Du trả lời cũng không khác lắm.Cậu thấy bộ dáng của bọn họ đều muốn làm nhiệm vụ đành hẹn mỗi ngày PK một vài giờ, thời gian còn lại thì làm nhiệm vụ phó bản. Mọi người liền gật đầu đồng ý, bắt đầu giải thích tỉ mỉ kỹ năng cho cậu nghe.

Tử Lâm ngồi ở bên cạnh ngắm nghía con thỏ, thấy bím tóc của nó bị cột tệ quá bất cứ lúc nào cũng có thể bung ra.Cô muốn cột lại cho nó nhưng không biết có vấn đề gì không:

Cô hỏi: "Mấy cậu nghĩ tôi tháo ra được không?"

Mọi người ngẫm nghĩ, chưa nghe nói qua nhiệm vụ ẩn có thể thất bại trong tình huống kỳ lạ như vậy, đều cảm thấy hẳn là không có việc gì. Bọn họ bàn bạc rồi nhắc nhở cô nhớ cột lông cho nó luôn, đừng để lông che khuất mắt.

Tử Lâm đồng ý, cô cẩn thận tháo dây buộc ra, đột nhiên thấy vẻ mặt con thỏ thay đổi trong nháy mắt, nó giận dữ tông vào người cô, Tử Lâm lập tức mất mạng.

Mọi người: " = = "

Tử Lâm: "…"

Con thỏ cũng không thèm nhìn Tử Lâm, nó ngậm dây cột tóc tung tăng chạy đến bên cạnh Đường Du. Đường Du cột tóc cho nó xong nó lại trở nên đáng yêu như cũ, cậu nhìn về phía mọi người:

"Hình như không thể chạm vào đầu nó, về sau đừng đụng."

Tụi tui cũng thấy rồi… Mọi người lặng im.

Đoạn nhạc đệm này nhanh chóng trôi qua, mọi người bắt đầu tập trung PK với Đường Du.

Bản thân Đường Du có kỹ thuật đối chiến mạnh mẽ, nên ở mặt này cậu tiếp thu rất nhanh. Sau khi hiểu rõ toàn bộ kỹ năng, cộng thêm một ít thời gian thích ứng, cậu đã có thể ngược hét bọn họ. Mọi người có thể nhìn trước đây cậu thật sự chưa cùng ai PK, thấy cậu lợi hại như thế đều nói không nên lời. Đường Du biết mình còn kém cao thủ PK nhiều, cậu nghiêm túc củng cố lại kỹ năng của mỗi nhân vật, lúc này mới làm nhiệm vụ.

Từ nơi này đến thành Quan Hà phải thông qua hai cái truyền tống trận, mọi người triệu xuất tọa kỵ, nhanh chóng chạy tới địa điểm. Cố Kỳ thấy em họ không bận rộn nghiên cứu kỹ thuật PK nữa mới gửi tin cho cậu:

[Chat riêng] Bạc Hà Hạ: Ân Triển của em đâu?

[Chat riêng] Nhạc Chính Hoằng: em vẫn chưa tìm được hắn.

[Chat riêng] Bạc Hà Hạ: hắn đi đâu? Dạo này hắn bận việc à?

[Chat riêng] Nhạc Chính Hoằng: chắc là lần trước hắn tỏ tình xong không thấy em trả lời, gần đây hắn vẫn luôn chưa xuất hiện.

[Chat riêng] Bạc Hà Hạ: cho nên em mới muốn nổi tiếng?

[Chat riêng] Nhạc Chính Hoằng: dạ, em chuẩn bị đồ sát bang trọng vân quay thành video, anh thấy được không?

[Chat riêng] Bạc Hà Hạ: …

Cố Kỳ lập tức bị ý nghĩ điên rồ của em họ làm cho sốc, một lúc lâu mới nhìn cậu.

[Chat riêng] Bạc Hà Hạ: em đừng đi tìm bang trọng vân, PK với bang của bọn anh là được, đều là người trong nhà.

[Chat riêng] Nhạc Chính Hoằng: quay video sẽ bị người khác bàn tán, các anh không sợ mất mặt à?

[Chat riêng] Bạc Hà Hạ: … Lời này chờ em đánh thắng đám người chúng ta rồi nói.

[Chat riêng] Nhạc Chính Hoằng: em có thể.

Cố Kỳ lại có xúc động muốn đập em họ mình một trận, đang nghĩ xem nên dạy dỗ cậu thế nào thì đã đến thành Quan Hà, đành phải tạm bỏ qua việc này, ra khỏi cửa tây bắt đầu tìm đồ.

Ngoài thành là con đường lớn, quanh co khúc khuỷu thông đến tòa thành tiếp theo.Hai bên đường một bên là rừng cây cùng ngôi làng nhỏ, bên còn lại là một con sông lớn. Ngoài ra trên bờ sông còn có mấy chiếc thuyền gỗ.Đầu tiên mọi người vào rừng cây lùng sục, trên cây dưới tàng cây không bỏ sót chỗ nào.Sau đó họ vào ngôi làng nhỏ, lục lọi khắp nơi, còn thuận tiện thử trò chuyện với người trong thôn, nhưng vẫn không có thu hoạch gì.

Lão Tử Là Thích Khách nói:

"Bây giờ chỉ còn đáy sông thôi, nếu như cũng không có, có khi là ở trong thành bên kia? Cũng là phía tây."

Cố Kỳ nói: "Xuống đáy sông tìm trước đã."

"Được." Mọi người nói rồi chọn một chỗ dưới sông cẩn thận tìm kiếm.

Lần này tương đối tốn thời gian, chẳng mấy chốc đã tới giữa trưa. Đường Du muốn đi ăn cơm, nhưng thấy bọn họ còn chưa muốn ăn, mà cậu biết nếu như mình logout, con thỏ cũng sẽ biến mất.Cậu bèn treo nhân vật ở đó, nhìn nhân vật do hệ thống tạo ra, rồi rời đi.

Bạn cùng phòng cuối tuần đã về nhà, lúc này trong ký túc xá chỉ có mình cậu. Cậu xuống lầu mua cơm về ăn, sau đó nghỉ ngơi một lúc, theo thường lệ lướt web.

Cũng y như mấy lần trước, trên mạng vẫn có tin gì của ca cậu hết. Nhưng mà trong lúc lướt diễn đàn cậu nhìn thấy một ID quen mắt, đó là bang chủ bang Trọng Vân: Khinh Phong Trần Trần.

Cậu nhớ đến mục đích muốn chém bọn họ, liền nhấn vào.

Bài viết do bang chủ đăng, nội dung là tâm tình và những cảm nhận cảu gã gần đây. Ví dụ như có những thói quen ban đầu không phát hiện, đợi mất đi mới biết quý trọng bla bla.Tuy rằng không có viết tên,

nhưng người sáng suốt vừa xem liền hiểu ngay đây là nói đến bang chủ bang Đệ Nhất mất tích mấy hôm nay, xem ra Khinh Phong Trần Trần đã bắt đầu hối hận.

Mọi người chấn động, bài viết được đăng không bao lâu, trong chớp mắt đã có hơn trăm người theo dõi. Đường Du lật xem qua, phát hiện có rất nhiều người đều kêu gọi bang chủ kia xuất hiện.Ý nghĩ đầu tiên trong đầu cậu là nếu như hai bang này thật sự kết thân, thế lúc cậu đi tìm họ gây chuyện liệu có bị hai bang liên kết đánh cho thương tích đầy mình?

Nghĩ thế cậu lập tức vô game, thấy anh họ vẫn còn đó, cậu vội gửi tin hỏi anh ấy ngoài bang Trọng Vân thì còn bang nào quy mô ngang ngửa, đáng giá đánh một trận không. Cố Kỳ cảm thấy cả người đều không tốt, bảo cậu trước tiên PK với người bang hội của mình đã, chờ kỹ thuật thuần thục lại tính đến việc khác. Như thế xem như tạm thời áp chế suy nghĩ điên rồ của em họ.

Cố Kỳ nói: “Vào rồi thì vô phụ đi.”

Đường Du vâng lời bơi qua, kết quả một giờ sau vẫn không có thu hoạch như cũ.

Lão tử là thích khách: “Không ổn, tui muốn nôn.”

Phong Lương Dạ: “Tui cũng muốn nôn.”

Không phải soái ca: “Cùng nôn.”

Lão Tử Là Thích Khách: “Hay là đến thành kế tiếp xem thử đi?”

Tử Lâm: “Nhưng còn chưa kiếm hết mà.”

Lão Tử Là Thích Khách: “Tui cảm thấy tiếp tục tìm cũng không thấy gì đâu, bang chủ anh nói đi?”

Cố Kỳ thân là bang chủ nói: “Mọi người đều mệt rồi, nghỉ ngơi trước đã, sau đó đánh phó bản, Nhạc Chính Hoằng cậu đi không?”

Mọi người đồng loạt nhìn về phía người nào đó.

Đường Du nói: “Hay là PK đi.”

Mọi người im lặng.

Cả đám người trầy da tróc vảy cho đến tận chiều tối cũng không tìm được quả cầu.Ai cũng cảm nhận sâu

sắc rằng nhiệm vụ ẩn quả thật không dễ ăn, thế nên họ liền quyết định xoát phó bản thay đổi tâm tình. Đường Du cùng bọn họ PK nhiều lần, cuối cùng cũng đồng ý đi cùng bọn họ. Mọi người mở bản đồ, chọn đến địa phương gần nhất.Lúc này kênh thế giới công bố tin tức: boss Tháp Đồ lại xuất hiện, xin các anh hùng cùng nhau hợp sức đánh bại nó.

Tin tức lóe lên rồi biến mất, ngay sau một đại Boss xuất hiện cách bọn họ tầm mười mét.

Mọi người: "…"

Lão Tử Là Thích Khách kêu lên: "Tui phắc đây là boss cấp 70, mau chạy thôi!"

Đường Du hỏi: "Sao vậy?"

Cố Kỳ biết em họ mình vốn chẳng chú ý đến nội dung của game.Anh vừa tìm chỗ chạy trốn vừa giải thích cho cậu.Game này không giống những game thông thường khác boss sẽ xuất hiện ở một nơi cố định, mà là xuất hiện tùy ý ở khắp nơi.Huống hồ bản đồ nơi đây rất lớn, mọi người chỉ là tìm được boss thôi đã tốn không ít công sức, cộng thêm trước đó không lâu mới điều chỉnh lại cấp bậc, hiện nay cấp 70 là mãn cấp, chưa có ai hạ được boss Tháp Đồ.

Đường Du trầm ngâm suy nghĩ: "Tôi muốn đánh thử."

"… Cái gì?!"

Mọi người giật mình quay sang nhìn cậu, góc độ quay khá lớn, nếu không phải đang trong game có khi bọn họ đã vặn gãy cổ của mình.

Cố Kỳ nói: "Em đừng suy nghĩ kỳ quái nữa, không được đâu."

Lão Tử Là Thích Khách: "Đúng đó đại thần, tụi tui biết cậu lợi hại, nhưng boss Tháp Đồ chỉ mấy người chúng ta đánh không nổi đâu!"

Đường Du nói: "Tôi muốn đánh thử, à, một người kéo cừu hận dùm tôi đi."

Mọi người nhìn cậu như nhìn một kẻ điên. Cố Kỳ bắt đầu nghĩ xem có phải em họ mình nhảy lầu nên hỏng cả đầu rồi.

"Thử một lần có sao đâu, cùng lắm thì chết thôi. "

Đường Du nói rồi nhìn về phía Diệu Vũ: "Nếu như là anh, đại khái có thể chống đỡ bao lâu?"

Diệu Vũ nói: “Không rõ lắm, tôi chưa đánh qua, cậu muốn thử thật à?”

Đường Du nói: “Thật sự.”

Diệu Vũ nghĩ nhóc này vì nổi tiếng cái gì cũng dám làm, gã đứng dậy nói:

“Đi thôi.”

Vì vậy mọi người đành nhận mệnh đang định cùng đi theo, lại bị Đường Du ngăn lại.Cậu nói bọn họ ở bên cạnh nhìn là được, không cần đi lên chịu chết.Sau đó cậu cũng không để ý đến vẻ mặt phấn khích của bọn họ, nhanh chóng đến gần boss. Cậu thấy Diệu Vũ bắt đầu kéo quái, lập tức tiếp cận.

Thực lực boss cấp 70 rất mạnh, Diệu Vũ không có vú em tăng máu, lượng máu giảm xuống rất nhanh.Đường Du vẫn không ra tay, chỉ chăm chú nhìn đối phương.Cuối cùng cậu đúng thời cơ lại áp sát boss, đồng thời ôm con thỏ bên chân giơ ra.

Ngay sau đó, chỉ thấy thanh trường đao của boss chém đứt dây cột tóc, theo gió bay đi, Con thỏ lập tức nổi giận dùng sức tông vào boss, bẹp một tiếng, boss ngã xuống.Cùng lúc đó, thế giới lóe lên một thông báo bằng vàng khổng lồ.

“Chúc mừng: Nhạc Chính Hoằng, Bạc Hà Hạ, Vi Mệnh Danh, Lão Tử Là Thích Khách, Phong Lương Dạ, Không Phải Soái Ca, Tử Lâm dẫn đầu đánh chết boss Tháp Đồ cấp 70 của thế giới, đạt được thành tựu “Thủ Sát” (người đầu tiên giết boss)!”

Mọi người: “…”

Má ơi chuyện gì xảy ra!

Mọi người lập tức chạy tới, chỉ thấy con thỏ ngậm dây cột tóc, tung tăng chạy tới bên cạnh người nào đó, hình ảnh vô cùng quen thuộc.

Mọi người: “…”

Ni mã không phải đúng như bọn họ nghĩ chứ?!

Đường Du ngồi xổm buộc tóc cho con thỏ, mà vẫn là bị nghiêng, cậu nhìn bọn họ:

“Tôi định thử một lần, ùm, lực công kích của nó mạnh ghê đó, đụng người nào chết người đó.”

Mọi người: "…"

Cậu đừng nói nữa, để tụi tui tiêu hóa.

PS: Vì thế giới này có nhiều thuật ngữ liên quan đến game, mà t thì không biết gì về game cả, nên có những chỗ sẽ làm theo t nghĩ.Nếu ai đọc thấy sai hay có ý kiến gì thì nói t nhá.

Spoid chap sau:

Ân Triển gợi lên một nụ cười xấu xa: "Nhớ tới chuyện mười ngày ở Cửu Xuyên rồi?"

"…"

"Được chứ." Ân Triển thoải mái đồng ý, trêu cậu: "Muốn ta khỏa thân không?"

"…"

61. Chương 60: Thế Giới Thú Nhân 4

Người chơi Ân Triển yêu cầu thêm bạn tốt.

Boss thế giới cấp 70 từ khi xuất hiện đến lúc bị xử lý chưa đến một phút đồng hồ.Kênh thế giới lập tức bùng nổ, game này không có phần mềm hỗ trợ nên mọi người đều nghĩ đến khả năng khác.

[thế giới] Nữ Vương Chi Vương: chuyện gì đây, bảy người xử lý boss, có bug hả?!

[thế giới] Tiểu Tiểu Ngư: nhất định là bug rồi! Lúc trước có người lợi dụng bản đồ muốn hố boss cũng đánh không nhanh thế!

[thế giới] Nhất Xuyến Phù Hào: trừ khi là té xuống vực.

[thế giới] Thuần Hương Na Cá Phiêu: cũng chưa chắc không có khả năng, nhưng vực này phải cao bao nhiêu mới đủ? Có ai vây xem không? Điểm boss xuất hiện ở đâu?

[thế giới] Cút xa: ha ha ha ha cười chết tui, lần này mấy bang hội lớn tập hợp không ít người, muốn dốc toàn lực giành vị trí Thủ Sát.Họ còn mở mấy cuộc họp, cuối cùng lại bị đội ngũ qua đường giáp cướp mất, trù cho họ bị bóng ma tâm lý ha ha ha ha ha!

Trong game người chơi rất nhiều, kênh thế giới làm mới nhanh đến nỗi nhìn không rõ chữ. Mấy bang hội lớn đều đang kêu gào trên kênh bang hội, nhóm nồng cốt vây chung một chỗ, cứ nhìn vào các phản hồi của thành viên.Bang chủ lâm thời của bang Hắc Kỳ- bang hội lớn nhất hiện nay chỉ muốn nuốt luôn cái thông cáo hồi nãy:

"Đã hỏi được chưa!"

"Hỏi được rồi." Một người khác nói:"Ở phụ cận thành Quan Hà."

Bang chủ lâm thời nhớ lại địa hình của thành Quan Hà, cái trán của gã co giật:

"Rốt cuộc là họ đánh kiểu gì, địa hình nơi đó cũng không nguy hiểm, đâu thể nào là chết đuối.Cho dù boss không biết bơi, giãy giụa dưới nước cũng không ngỏm nhanh như thế!"

Một người khác nhìn khung tin tức, vẻ mặt không tin được khó khăn nói:

"Bọn họ nói boss là bị hai người xử lý …"

"—— cái gì?!" Mọi người khiếp sợ, ngay sau đó bình tĩnh lại.

"Này nhất định là bug rồi, chờ tin hệ thống đi."

"Đúng vậy, dặn mọi người khoan đi đánh phó bản, chờ công ty điều chỉnh xong, chúng ta vẫn có thể đánh!"

"Được!"

Nhưng mà năm phút trôi qua, hệ thống giống như là chết lặng.Công ty game bình thường phản ứng rất nhanh, chưa từng chậm trễ như thế.Mọi người đều cảm thấy không ổn:

"Đừng nói với tui không phải bug nha? Hai người hạ boss thế giới cấp 70, nói ngày mai là tận thế còn dễ tin hơn!"

"Có quay video không, gửi qua cho tui coi!"

"Không có, bọn họ nói lúc nhìn thấy hai người đó đi lên đều cảm thấy là chết chắc rồi, cho nên không quay."

Mọi người im lặng.

Lúc này người của công ty game cũng đang họp.

Đúng là bọn họ không nghĩ đến chuyện này, nhưng mà kiểu bug này không giống bình thường, lại có dính đến nội dung của nhiệm vụ ẩn.Bởi vậy sau khi thảo luận họ quyết định cứ để như vậy.Dù sao người có thể nghĩ ra cách này còn thể thuận lợi hoàn thành thao tác không phải kẻ điên thì chính là thiên tài.Theo như lời boss của họ nói, chỉ nhiêu đó thôi người này đã đủ đạt được danh hiệu Thủ Sát rồi.

Lúc này những người trên đầu ngọn sóng đã mở xong bảo tương.

Bọn họ cũng cảm thấy nói không chừng danh hiệu "Thủ Sát" sẽ bị thu hồi, nhưng đợi một hồi cũng không bị thu.Họ liền rời đi khỏi nơi này, định tìm một chỗ yên lặng ngồi suy tư. Có mấy người trong đó không nhịn được cứ nhìn chằm chằm tin tức cuồn cuộn trên kênh bang hội.

Bang Bạch Long không quá lớn, so với bang hội lớn hơn một ngàn người, bọn họ chỉ là bang hội nhỏ.Ban đầu do bọn người Cố Kỳ, Diệu Vũ sau đó lôi kéo thêm bạn học vào chơi

Bởi vì đây là thành phố của các trường đại học thành, nên cũng có một số người của trường khác gia nhập.Cộng thêm bạn bè của bạn bè, vì thế nhiều lắm cũng hơn trăm người người, chủ yếu là cùng chơi với nhau cho tiện.

Trước ngày hôm nay, bọn họ hoàn toàn không nghĩ đến có thể ở trong game mà bang hội mọc như nấm đạt được thành tựu "Thủ Sát", tạo nên kỷ lục, lọt vào bảng xếp hạng các kiểu.Càng không cần nhắc đến hạ được boss thế giới vốn dĩ cần rất nhiều người mới làm được.Cho nên sau khi thông báo xuất hiện, bọn họ nháy mắt trở nên điên loạn.

[bang hội] Bất Tri Bất Tri: tui phắc tui có hoa mắt không, thế mà lại là người của bang mình! Mợ ơi quá trâu bò rồi ha ha ha ha!

[bang hội] Lãng Lý Khán Hoa: bang hội chúng ta cũng có ngày được nhắc trên thông báo, thật là lợi hại!!!

[bang hội] Ghét Ăn Rau Chân Vịt: bang chủ, các anh đánh boss vậy mà không kêu tụi tui, để tụi tui cũng hưởng ké vinh quanh!

[bang hội] Ái Tình Nhĩ Quá Lai: bang chủ mời khách!

[bang hội] Phát Cuồng: mời khách +1, thật ghê gớm!

[bang hội] Bạc Hà Hạ: đừng nói nữa…

[bang hội] Bất Tri Bất Tri: tại sao thế, mọi người rất trâu mà! Mọi người khiến cho bang hội chúng ta nở mày nở mặt, làm rất tốt! Nam tử hán!

[bang hội] Phong Lương Dạ: đừng nói nữa…

[bang hội] Phát Cuồng: đừng khiêm tốn, đây là chuyện tốt!

[bang hội] Bất Tri Bất Tri: đúng đó, điều này chứng tỏ bang hội chúng ta cũng có thực lực trở thành bang hội hạng nhất!

[bang hội] Bạc Hà Hạ: đừng nói nữa!

[bang hội] Phong Lương Dạ: đừng nói nữa!

[bang hội] Không Phải Soái Ca: đừng nói nữa!

Ba người gần như đồng thời hét lên, trong kênh bỗng nhiên rơi vào im lặng, mọi người lúc này mới ý thức được xảy ra vấn đề.Bọn họ ngập ngừng một lát mới từ từ ló đầu, hỏi bọn hắn rốt cuộc xảy ra chuyện gì.

[bang hội] Phong Lương Dạ: tóm lại bất luận ngôn ngữ nào cũng không diễn tả được cảm xúc của tụi tui vào lúc đó, trước tiên để tụi tui bình tĩnh đã T^T nên giờ bang chúng ta giữ im lặng, nhìn chằm chằm kênh.

[bang hội] Lão Tử Là Thích Khách: tui nói các vị, việc này mọi người có ý kiến gì không?

[bang hội] Bạc Hà Hạ: tôi không muốn nói chuyện.

[bang hội] Phong Lương Dạ: tui cũng vậy, đây là cách mà người có thể nghĩ ra à!?

[bang hội] Không Phải Soái Ca: đến giờ tui vẫn cảm thấy khó tin, tuy rằng lên thông báo, nhưng chúng ta đã làm gì?

[bang hội] Lão Tử Là Thích Khách: người vây xem?

[bang hội] Không Phải Soái Ca: … Có tin tui đánh cậu không?

[bang hội] Lão Tử Là Thích Khách: ha ha ~ Vũ đâu rồi? Anh có gì nói không?

Diệu Vũ ôm sẵn tâm trạng chờ chết, lúc ấy đã bị boss ngược đến cạn gần hết máu, còn tưởng rằng ngay sau đó sẽ treo, lại tận mắt nhìn thấy thấy boss gục ngã ở trước mặt mình.So với bất luận kẻ nào gã càng thêm khắc sâu, gã im lặng một lúc mới lạnh nhạt gõ vài chữ.

[bang hội] Vi Mệnh Danh: tôi không muốn nói.

[bang hội] Tử Lâm: Bây giờ là tình huống gì, tới đây ngồi? Mở bảo tương hả?

[bang hội] Phong Lương Dạ: Yêu cầu tiêu hóa T^T

[bang hội] Không Phải Soái Ca: ừ.

[bang hội] Tử Lâm: …

[bang hội] Lão Tử Là Thích Khách: theo tui nói đại thần không phải người bình thường, chúng ta nghĩ cách kéo cậu ấy vào bang đi!

[bang hội] Tử Lâm: được, tôi đồng ý! Cậu ấy độc mồm độc miệng như thế, thực lực lại mạnh, kéo cậu ấy vào bang thì cuộc sống sau này vui lắm!

[bang hội] Phong Lương Dạ: còn tha hồ sốc nữa chứ.

[bang hội] Không Phải Soái Ca: còn náo loạn gà bay chó sủa nữa.

[bang hội] Tử Lâm: vậy mới vui chứ, Kỳ, lên đi!

[bang hội] Bạc Hà Hạ: …

[bang hội] Vi Mệnh Danh: tôi cũng đồng ý.

Cố Kỳ ngạc nhiên ngẩng đầu nhìn Diệu Vũ, thấy gã không nhìn sang bên mình, liền cúi đầu gõ chữ, hỏi những người khác có ý kiến gì hay không.Bọn Diệu Vũ đương nhiên là không có.Lão Tử Là Thích Khách thì khóc lóc muốn bái sư, bước ngoặt thay đổi vận mệnh của gã giao hết cho bang chủ. Cố Kỳ không còn gì để nói, anh xem kênh bang hội thấy những người đó đoán được bên cạnh bọn họ có một đại thần, cũng lập tức bảo anh phải kéo cậu vào. Nói không chừng bang hội bọn họ có thể gia nhập hàng ngũ mạnh nhất đâu!

Anh lại nhìn em họ ngốc của mình đang chơi game, càng thêm không biết nói gì. Anh gửi tin nhắn mật cho Đường Du, hỏi cậu có muốn gia nhập bang hội không, cả đám bọn họ đều muốn cậu tham gia. Đường Du đang thắt bím cho con thỏ, thấy thế vươn tay biểu thị không đi.

[Chat riêng] Bạc Hà Hạ: tại sao?

[Chat riêng] Nhạc Chính Hoằng: em muốn đợi Ân Triển, hắn đến thì em đến.

[Chat riêng] Bạc Hà Hạ: vậy em đưa ID của hắn cho anh, anh đi nói với hắn.

Đường Du thắt cho con thỏ một cái nơ xinh đẹp, nhìn về phía bọn họ: “Mở bảo tương đi.”

“…” Cố Kỳ nghĩ có phải em họ đang lơ anh không, anh hứng lấy tầm mắt của mấy người xung quanh, tạm thời không nói họ nghe kết quả mà mở bảo tương ra.

Thủ Sát được nhận thưởng vô cùng phong phú, Đường Du lấy thứ mình có thể sử dụng, còn lại tùy mọi người chia nhau. Cố Kỳ nói:

“Tiền và thạch đầu em lấy hết đi.”

Đường Du cũng biết bọn họ sẽ cảm thấy ngại ngùng, gật đầu.Cậu thấy anh họ còn muốn đưa vật liệu cho cậu:

“Em không cần dùng đâu, anh giữ đi.”

Cố Kỳ nói: “Được, tạm thời để ở chỗ anh, lúc nào em cần thì tìm anh.”

Đường Du đồng ý, ôm con thỏ xem bọn họ chia đồ vật, sau đó cùng bọn họ đi đánh phó bản.

Người bang Bạch Long đều muốn trông thấy đại thần, càng muốn biết bọn họ đã đánh như thế nào.Kết quả bang chủ chỉ nói một câu giữ bí mật, mặc cho mọi người hỏi như thế nào cũng không nói, làm cho mọi người càng thêm tò mò.Những bang hội khác chờ nửa ngày không thấy hệ thống tuyên bố tin tức về Thủ Sát, đều hiểu đây chắc là sự thật.Kênh thế giới lại tiếp tục gào rú.

Các bang hội lớn nắm bắt tin tức khá nhanh, họ đoán nguyên nhân có thể xuất phát từ người nào đó, sau khi điều tra tỉ mỉ họ nhanh chóng bắt được nhân vật chủ chốt —— đội trưởng Nhạc Chính Hoằng của tiểu đội đạt danh hiệuThủ Sát.

Vì thế Đường Du bắt đầu phát hiện rất nhiều người yêu cầu làm bạn với cậu.Cậu xem qua một lần, không thấy có tin gì của ca cậu trên bản tin, đều nhấn từ chối, lúc nhìn thấy tên Lang Vương, cậu suy nghĩ một lát nhấn đồng ý.

[Chat riêng] Lang Vương: đang làm gì?

[Chat riêng] Nhạc Chính Hoằng: vừa mới đánh xong phó bản, anh thêm bạn là muốn biết tôi đánh boss thế nào?

[Chat riêng] Lang Vương: không phải, tui đến là vì chuyện lần trước, muốn tâm sự với cậu.

[Chat riêng] Nhạc Chính Hoằng: nói thực đi.

[Chat riêng] Lang Vương: … cậu làm sao đánh boss?

[Chat riêng] Nhạc Chính Hoằng: nói cho anh biết cũng được, nhưng tôi có một điều kiện.

[Chat riêng] Lang Vương: điều kiện gì?

Đường Du không chắc lắm việc đạt được danh hiệu Thủ Sát có khiến ca cậu chú ý hay không, nếu vẫn không được, cậu sẽ thỏa thuận với Lang Vương để một mình cậu PK toàn bang bọn họ. Cậu nhắn lại một câu vài ngày nữa lại nói, sau khi tắt khung đối thoại thấy Diệu Vũ đang nhìn mình thì hỏi:

"Gì thế?"

Diệu Vũ nói: "Cậu không muốn gia nhập bang hội?"

Đường Du nói: "Tạm thời chưa có suy nghĩ này."

Diệu Vũ nói: "Lúc nào muốn thêm bang hội nhớ suy xét bang chúng tôi."

Đường Du gật đầu, cùng bọn họ đi dạo chung quanh, lại tìm quả cầu một hồi mới out game.

Trên internet thượng vẫn không có tin gì của ca, cậu nheo mắt, cảm thấy ca có thể gặp chuyện gì rắc rối, hoặc là không ở đế quốc thú nhân. Nếu là vế trước, cậu chỉ có thể chờ thôi nhưng nếu là vế sau, bọn họ chỉ có thể liên lạc trong game, trừ khi lần này quy tắc không giống những lần trước.

Cậu nghĩ mà không vui, tắt đèn đi ngủ, trong lúc mơ mơ màng màng phát hiện thân thể dựa vào cái gì đó ấm áp, cậu vươn tay ôm lấy.Hôm sau khi tỉnh dậy mới biết đó là cái chăn, cậu càng cảm thấy không vui, ngay cả điểm tâm đều không ăn mà vào thẳng game.

Có rất nhiều yêu cầu kết bạn, cậu xem qua một lần rồi từ chối hết.Sau đó cậu cùng con thỏ đến thành Quan Hà, định bụng tìm quả cầu, lúc này bỗng nghe vang lên một tiếng nhỏ, lại là một tin được gửi đến, hai mắt của cậu bỗng nhiên sáng ngời.

Người chơi Ân Triển yêu cầu thêm cậu làm bạn tốt.

Đồng ý, từ chối.

Cậu không nghĩ ngợi lập tức đồng ý, người bên kia lại gửi đến lời mời tổ đội, cậu tiếp tục đồng ý.Sau đó

kiểm tra tọa độ, thấy đối phương ở ngay ngoài thành, cậu vội vàng ngồi tọa kỵ chạy đến đó.Chẳng mấy chốc nhìn thấy người chơi trên đầu mang tên "Ân Triển" đứng ở bờ sông, cậu hơi khựng lại:

"Ca?"

Ân Triển không trả lời, mỉm cười bước đến ôm cậu xuống tọa kỵ, Đường Du thấy thế thì biết ngay đây chính là ca của mình.Cậu nhào vào trong lòng đối phương dụi dụi, cảm thấy ôm không thoải mái như người thật, ngẩng đầu nhìn hắn.

"Mấy hôm nay ca ở đâu vậy?"

"Ta ở nhà, có chút việc cần phải xử lý. " Ân Triển hôn cậu một hơi, cũng cảm thấy không chân thật, hắn xoa nắn cậu một hồi rồi ôm cậu đến bờ sông ngồi xuống:

"Còn ngươi?"

Đường Du nói: "Ở bạch thụy tinh."

Ân Triển gật đầu: "Cũng không xa."

Đường Du nghĩ quả nhiên không cùng trên một tinh cầu.Cậu thấy ca đã mãn cấp, biết suy đoán của mình là chính xác, thứ liên hệ giữa cậu và ca đúng là game.Cậu nhìn thoáng qua danh hiệu của hắn, nhưng lại thấy trống không:

"Ca không có bang hội?"

"Có, ta ẩn đi rồi. " Ân Triển nói:"Trước đây ta là bang chủ bang Hắc Kỳ."

Đường Du hơi giật mình: "Chính là cái người tỏ tình thất bại, sau đó biến mất?"

Ân Triển lên tiếng trả lời, giải thích cho cậu nghe một lần.

Nguyên chủ quen biết với bang chủ bang trọng vân trong hiện thực.Gã luôn cùng đối phương bồi dưỡng tình cảm trong game, còn tự cho rằng mình che dấu thân phận rất tốt.Sau khi tỏ tình thất bại nguyên chủ vốn định đi tìm người ta làm rõ, định cố gắng lần nữa.Ai dè lại đúng lúc nghe thấy đối phương nói việc này với người khác, lúc này gã mới biết người ta đã sớm biết được ID của gã.Chính tai nghe được người trong lòng giễu cợt mình không đáng một xu, lại nghe thấy nhiều lời phân tích thế cục hiện nay, trong lúc tuyệt vọng đã cắt cổ tay.

Sau khi hắn tỉnh dậy nhanh chóng hiểu rõ tình thế bất lợi với mình, phải bắt đầu ngăn chặn sóng gió nên

không có thời gian vào game.Hắn dự tính chờ ổn định mới đi tìm Đường Du.

Hắn cười nói:

"Sau đó phó bang chủ trước kia của ta đột nhiên không ngừng oanh tạc, nói với ta có một đội ngũ chưa đến một phút đã giải quyết boss cấp 70, không phải tầm thường.Gã nhất định bắt ta lên xem thử, ta thuận miệng hỏi tên, vừa nghe thấy tên ngươi, ta lập tức đến."

Đường Du nói: "Ca có lên diễn đàn không? Phong Khinh Trần Trần đang hối hận đã từ chối ca."

Ân Triển nói: "Đừng để ý đến gã, gã đã phát hiện gần đây thấy có dấu hiệu không đúng nên muốn thông qua game cứu vãn."

Đường Du không khỏi hỏi: "Thế rốt cuộc bây giờ ca đang làm gì?"

Ân Triển nói: "Tranh ngôi thái tử."

Đường Du: "…"

"Ta là con trai trưởng, xung quanh rất nhiều người muốn cho ta chết."

Ân Triển cười đùa một tiếng, mang theo ý tứ âm trầm hàm xúc người khác không thể nhìn được. Đường Du vừa nghe thì biết đám người kia sẽ gặp xui xẻo, lại dụi dụi vào lòng hắn. Ân Triển cúi đầu hôn tóc cậu, cười nói:

"Chờ ta thu phục bên này xong sẽ dẫn người đến bạch thụy tinh thăm hỏi, đón ngươi về làm Thái tử phi, hửm?"

Đường Du lo lắng nói: "Em đến tìm ca nha."

"Không cần, ta có thể giải quyết." Ân Triển xoa xoa cậu:

"Ngươi ở bên cạnh chờ ta… Hoàn cảnh của ngươi có an toàn không?"

Đường Du gật đầu: "Em là sinh viên."

Ân Triển yên tâm, bảo cậu ngoan ngoãn chờ mình.Sau đó hắn hỏi thăm về chuyện thân thế của cậu, khi biết được cũng là tỏ tình thất bại, hỏi:

“Cũng cắt cổ tay tự sát?”

Đường Du nói: “Nhảy lầu.”

Ân Triển nghe thế nhíu mày: “Bị thương thế nào, không để lại di chứng chứ?”

Đường Du nói: “Không có, vết thương khỏi hẳn rồi.”

Ân Triển liền lại ôm cậu vào trong lòng, hắn nhìn thấy con thỏ từ từ nãy đến giờ đều nằm bên chân cậu.Dựa vào ký ức của nguyên chủ, thấy con thỏ này tuy giống sủng vật mà người chơi nuôi, nhưng vẫn không giống lắm bèn hỏi:

“Ngày hôm qua các ngươi đánh boss, có liên quan với con thỏ này không?”

Đường Du nghĩ Ân Triển không hổ là Ân Triển, đứng dậy khỏi vòng tay của hắn, ôm con thỏ đưa cho hắn, vẻ mặt vô tội:

“Muốn biết tụi em thắng như thế nào thì cởi dây cột tóc của nó ra.”

Ân Triển rất tinh ranh, gật đầu, hắn gửi đi mấy tin tức, lại đánh giá cậu một phen.Hắn nghĩ đến những việc nghe được từ thuộc hạ, cảm thấy tính cách dường như có chút thay đổi, hỏi:

“Có phải trí nhớ của ngươi…”

Đường Du ừ một tiếng, kể cho hắn nghe đời trước sau khi chết được tặng huân chương.

Ân Triển gợi lên một nụ cười xấu xa: “Nhớ tới chuyện mười ngày ở Cửu Xuyên rồi?”

“…”

Đường Du không thèm nhìn hắn, từ chối trả lời vấn đề này. Ân Triển cười kéo người qua, dặn hắn chốc nữa nhớ gửi hình bây giờ của cậu đến hộp thư của hắn. Đường Du biết ngay là ca muốn xem hình dáng thú nhân của cậu, im lặng một chút, cũng đòi hắn gửi hình cho mình xem.

“Được chứ.” Ân Triển thoải mái đáp ứng, trêu cậu: “Muốn ta khỏa thân không?”

“…”

Đường Du đang không biết nên nói muốn, hay là bảo ca cậu nhặt tiết tháo đi, thì trông thấy có hai người đến đây.Một người là Lam Điện bang chủ lâm thời của bang Hắc Kỳ, một người khác là Lang Vương phó bang chủ bang Trọng Vân.

Ân Triển vẫy tay chào bọn họ, chỉ vào con thỏ nói:

"Hỏi ra rồi, các ngươi tháo dây cột tóc của nó ra là biết cách đánh boss."

Đường Du: "…"

Lam Điện nửa tin nửa ngờ, đi qua tháo dây cột tóc của con thỏ ra, ngay sau đó liền bị đánh bay, nằm ngay đơ.

Lam Điện: "…"

Lang Vương: "…"

Bang Hắc Kỳ là đệ nhất bang hội, thành viên có hơn một ngàn người, vì thế khi bọn họ đồng thời nhìn thấy tin tức bang chủ bị [đại bạch thỏ] giết chết tàn nhẫn ở [Thuỷ Vực Lạc Hà], thì vô cùng tức giận.

[bang hội] Đăng Sơn Vọng Nguyệt: bang chủ anh bị sao vậy?

[bang hội] Ngũ Tiểu: tui phắc, đại bạch thỏ là cái quỷ gì thế, chúng ta đi tìm nó tính sổ!

[bang hội]@#~ a: đúng, bang chủ anh chờ tụi tui chút nha! Tụi tui tới liền!

[bang hội] Đế Quốc Tiểu Mãnh: đúng, đến liền!

Lam Điện ăn hoàn hồn đan đứng dậy, nhìn con thỏ tung tăng chạy đến nhờ người nào đó cột tóc, yên lặng gõ chữ.

[bang hội] Lam Điện: không cần lại đây, việc nhỏ thôi.

[bang hội] Đăng Sơn Vọng Nguyệt: anh rốt cuộc bị gì vậy?

[bang hội] Đế Quốc Tiểu Mãnh: đúng đó, anh lợi hại lắm sao mà bị người ta giết thế?

[bang hội] Lam Điện: … Một lời khó nói hết, mọi người để tôi yên tĩnh đã.

Ân Triển nhìn gã cười tủm tỉm: “Giờ biết rồi chứ?”

Lam Điện hỏi: “Bang chủ, anh cũng kéo thử rồi hả?”

Ân Triển nói: “Chưa đâu, chờ các ngươi tới mà.”

Lam Điện: “…”

Lang Vương: “…”

Lúc này Đường Du đã buộc dây cho con thỏ xong, khiến con thỏ khôi phục dáng vẻ moe moe. Lam Điện nghĩ tới trong khoảng thời gian này bản thân mình cơm nước không nghĩ, hao tốn tâm trí xây dựng kế hoạch để giết boss.Gã đờ đẫn nhìn con thỏ, im lặng lượn đến bờ sông ngồi nhìn về nơi xa xăm, hoài nghi nhân sinh.

Một giây sau, gã vội chạy về lao đến trước mặt người nào đó:

“Con thỏ này là sao hả, không khoa học mà ——?!”

Ân Triển suy đoán: “Chắc là mở ra nội dung nhiệm vụ ẩn?”

Đường Du sẽ không dấu ca cậu, gật đầu.

Lam Điện cùng Lang Vương cùng nhau khiếp sợ, không nhịn được hỏi thêm mấy câu. Đường Du nhìn về phía ca cậu, Ân Triển cười nựng cậu:

“Không sao, hai người này đều là người của ta.”

Đường Du nhìn Lang Vương, rồi nhìn ca: “Người của ca?”

Ân Triển nói: “Quen biết trong hiện thực.”

Đường Du đoán họ là con cái của gia đình quý tộc, cậu tin tưởng ánh mắt ca của mình, nên kể lại quá trình cho họ nghe.

Ân Triển xen mồm:

“Việc này trước hết giữ bí mật, khoảng thời gian này ta không ở trong các ngươi giúp cậu ấy làm nhiệm vụ.”

Nói rồi hắn đẩy người lên trước.

"Làm quen nào, cậu ấy là người yêu của ta, dù là trong game hay hiện thực cũng chỉ có mình cậu ấy, hiểu chưa?"

Lam Điện: "..."

Lang Vương: "..."

Tin tức này còn làm người ta sợ hãi hơn so với nhiệm vụ ẩn và con thỏ hung ác có được không!

Hai người nhìn nhau, bọn họ nghĩ mình chẳng thể nào nhìn thấu sự đời, lẽ nào chỉ bởi vì cách giết boss bèn bán bản thân luôn? Sao lại điên rồ như thế chứ?

Ân Triển đại khái cũng đoán được bọn họ đang nghĩ gì.Hắn biết giải thích cũng không được gì, để sau này sự thật tự sáng tỏ thôi, hắn ôm tức phụ hôn hôn:

"Thời gian của ta hạn chế, out trước, chỉ cần chỉ cần rảnh sẽ lên chơi với ngươi, ta tranh thủ xử lý việc xong mọi việc sẽ đến tìm ngươi."

Đường Du ừ một tiếng, vươn tay ôm lấy hắn.

Ân Triển cười lại hôn cậu: "Đừng chơi khuya quá, bên kia là mấy giờ rồi?"

Đường Du nói: "Vừa mới sáng sớm."

Ân Triển hỏi: "Ăn cơm chưa?"

Đường Du im lặng, Ân Triển không khỏi nheo mắt hung ác nhéo mặt cậu, bảo cậu phải ăn cơm trước. Đường Du ngoan ngoãn đồng ý, thấy hình ảnh của ca cậu biến mất thì thêm Lam Điện làm bạn tốt rồi cũng out.

Tâm tình của cậu tốt lên, vui vẻ tận hưởng bữa ăn sáng.Khi vào game, cậu lại tìm Lang Vương cùng Lam Điện, định hỏi thăm tình huống của ca cậu.Đúng lúc này bọn người của anh họ cũng vừa đến thành Quan Hà, ngạc nhiên khó tin nhìn về phía hai vị nhân vật tiếng tăm lừng lẫy.

Đường Du mời bọn họ vào tổ đội, cũng thêm Lang Vương và Lam Điện vào, sau đó mới nói:

"Sau này bọn họ sẽ cùng chúng ta đánh nhiệm vụ ẩn."

Bọn người Cố Kỳ ngạc nhiên, những người khác không biết rõ thân phận của Đường Du, không thể nói gì.Cố Kỳ thì gửi tin nhắn cho em họ, hỏi chuyện gì xảy ra mắc công cậu lại bị lừa.

Đường Du giải thích tỉ mỉ cho họ nghe qua:

"Tôi có việc cần hỏi bọn hắn, do đó làm điều kiện trao đổi, bọn họ đã ký thỏa thuận giữ bí mật, và sẽ không nói cho ai biết."."

Lam Điện cùng Lang Vương đồng thời gật đầu.

Bang Bạch Long vốn là đi theo cọ nhiệm vụ, đương nhiên không phản đối.Cố Kỳ nghe nghe em họ nói như vậy, cũng tôn trọng quyết định của cậu.Vì thế đoàn người tiếp tục đi tìm quả cầu.

Bọn họ đã tìm hết thành phố lân cận, lúc này lại về tới thuỷ vực, họ cảm thấy không chừng nó bị chôn trong bùn. Mọi người nhìn dòng sông mênh mông, cả người đều không ổn, nhưng bởi vì nhiệm vụ đành phải tiến lên.

Lang Vương vốn không kiên nhẫn, đào nửa giờ đã chịu không nổi, nhưng lại không thể phủi mông bỏ chạy. Gã nhìn thấy quái ở trong sông, lập tức đi qua chém cho hả giận, sau đó cứ thế mà chém chém chém.

Lúc gã chém chết con quái thứ 5 thì con quái bên cạnh đi đến bên cạnh quỳ xuống, lấy ra một quả cầu nước mắt như mưa:

"Đây là của mọi người phải không, thực xin lỗi ta không nên lấy nó, các người tha cho chúng ta đi a a a!"

Lang Vương: "…"

Mọi người: "…"

Ni mã vậy cũng được à? Người thiết kế game quả nhiên là biến thái!

Spoild chap sau:

Tiếng nói vừa dứt, tất cả mọi người nhìn thấy bảng cái nhiệm vụ: tiên thảo (1/500)

Tiên thảo: nhận được từ nhiệm vụ ẩn đại bạch thỏ, công hiệu không biết.

Thời gian làm mới: hai tiếng, mỗi lần xuất hiện năm phút.

Mọi người: "…"

62. Chương 61: Thế Giới Thú Nhân 5

Nói nhảm, sao mà dễ vậy được chứ.

Quả cầu màu đỏ, lớn cỡ quả banh tennis.

Mọi người sợ ở trong nước lâu quá sẽ bị nghẹt thở chết, nên nhanh chóng lên bờ, đưa quả cầu cho con thỏ.

Lão Tử Là Thích Khách luôn có ảo giác lượng máu đang không ngừng tụt xuống, gã yếu ớt nói:

"Nội dung nhiệm vụ này thật là quá hố người mà."

Đường Du hỏi: "Anh không phát hiện có một việc càng hố hơn à?"

Lão Tử Là Thích Khách hỏi: "Việc gì?"

Đường Du nói: "Cho dù lúc trước chúng ta chọn màu sắc hay hình dáng đều vô ích, chẳng qua là quá trình bị hành hạ khác nhau mà thôi."

Mọi người: "…"

Tui phắc đúng là vậy!

Mọi người thật muốn kéo người thiết kế nội dung nhiệm vụ ra đánh cho một trận, im lặng nhìn về phía con thỏ.Lúc này con thỏ đang vui vẻ chơi với quả cầu của, nó reo hò ôm quả cầu lăn lăn trên mặt đất.Một lát sau nó mới lăn đến bên chân của Đường Du, đưa quả cầu cho cậu:

"Người tốt bụng, cậu thật tốt với tui, quả cầu này tui tặng cho cậu nè!"

Đường Du đưa tay nhận lấy, vứt nó vào trong khung trang bị.

Con thỏ lại dụi dụi cậu:

"Cậu tốt bụng như vậy, nên tui nó cho cậu nghe bí mật về tiên thảo nha! Thật ra lý do tui sẽ ở ngoài thành

là do mama tui dẫn tui đến, nhưng mà sau đó tui bị lạc mất mama rồi."

Nó nói xong lỗ tai rũ xuống: "Tính ngày thì đã lâu tui không được gặp mama rồi."

Đường Du nói: "Khoan kể mama của mày đã, nói bí mật trước đi."

Con thỏ: "…"

Lão Tử Là Thích Khách vốn đang định nói nhiệm vụ kế tiếp chắc là tìm mama, nghe cậu nói thế thì nghẹn họng. Mọi người cũng còn gì để nói, Diệu Vũ bó tay nhìn cậu, nghĩ thầm người này không thể ngoan ngoãn nhận nhiệm vụ à?

Con thỏ nhìn có vẻ rất đau lòng, yên lặng cuộn bên chân cậu không cử động. Nhóm người Tử Lâm hết lời an ủi nó vẫn không thành công, im lặng nhìn người nào đó.

Cố Kỳ nói: "Lẽ ra em phải nói theo ý nó, giờ làm sao đây?"

"Hệ thống đã thiết kế rồi, dù em có nói gì thì nó cũng nói tiếp thôi, chờ xem."

Đường Du rất bình tĩnh, đi đến chỗ lần trước ca cậu ôm mình ngồi xuống, con thỏ nhắm mắt chạy theo cậu.Nó ỉu xìu cuộn lại thành một cục, được Đường Du ôm vào trong lòng xoa xoa.

Mọi người yên lặng đứng đợi khoảng một phút mới thấy con thỏ ngẩng đầu:

"Tui nghĩ là chắc mama của tui sẽ đi hái tiên thảo, chúng ta cũng đi nhé?"

Đường Du nhìn về phía bọn người anh họ, bộ dáng như nói "Mấy người thấy chưa".

Lão Tử Là Thích Khách không nhịn được giả vờ lau mồ hôi:

"Tui phắc, nếu như là gặp phải người sốt ruột có lẽ gấp chết mấy người rồi."

Mọi người đều đã nhận thức đầy đủ về mức độ điên cuồng của nhiệm vụ, tiếp tục giữ im lặng, họ thấy Đường Du nhận nhiệm vụ, lại nghe được con thỏ nói:

"Tui nghe mama nói, chỉ cần đi xuyên qua chủ thành, rồi đi về phía trước một khoảng cách thì sẽ thấy một đồng cỏ, tiên thảo ở đó."

Đường Du nhìn bản đồ, vuốt ve đầu của nó:

"Thỏ ngốc, từ nơi này đi truyền tống trận là có thể tới ngay đó."

Cố Kỳ nói: "… Em đừng đùa giỡn nó nữa, đi thôi."

Đường Du thấy con thỏ quay về trạng thái yên tĩnh, mỉm cười vuốt ve nó.Sau đó mọi người bắt đầu xuất phát đi về Vân Quy Thảo ở ngoài chủ thành. Diệu Vũ nhìn cậu:

"Hôm nay tâm trạng cậu rất tốt à?"

Đường Du nhướng mày: "Hả?"

Diệu Vũ thản nhiên nói: "Tôi đoán."

Thật ra là gã có thể cảm nhận được điều đó.Tuy rằng nhân vật chơi có một số cảm nhận không chân thật, nhưng vẫn có thể cảm thấy được.

"Ừm, rất là tốt."

Lúc nói chuyện Đường Du đã bước vào truyền tống trận.Chờ đến khi đi ra, đã là Vân Quy Thảo.Trò chơi thiết kế đồng cỏ trở thành màu xanh nhạt, ở giữa điểm một ít màu tím nhạt, một góc của địa phương còn có cửa vào phó bản, pháp trận màu xanh khổng lồ nhấp nháy vô cùng xinh đẹp.

Mấy người nhìn chung quanh nhưng không thấy bóng con thỏ nào.Ngược lại ở giữa đồng cỏ lại có một gốc đại thụ to lớn vô cùng, nhưng bọn họ đều cho là con thỏ chắc sẽ không ở sau cây này, bởi vì nó rất đơn giản. Lão Tử Là Thích Khách nhìn gốc đại thụ xum xuê tươi tốt, hỏi:

"Mấy người nói con thỏ biết leo cây không?"

Mọi người im lặng nhìn gã, Phong Lương Dạ mở miệng trước tiên:

"Tui chỉ biết con thỏ sẽ đào hang, sao anh không nghĩ nó sẽ đào cái hang rồi chui vô… Không, thế thì quá bình thường, mọi người nghĩ sao?"

Lam Điện nói:

"Có lẽ mama của nó còn ác hơn nó, mama nó có khi vẫn đi tìm nó rồi phát hiện nó đi theo chúng ta, hiểu lầm nó bị chúng ta bắt, sau đó mama nó bắt đầu điên cuồng tông chúng ta.Khi nào chúng ta đánh thắng

nó hoặc là hết thời gian quy định thì mới cởi bỏ được hiểu lầm?"

Mọi người: "..."

Chắc không ác đến mức này chứ hả?

Lang Vương nhịn không được hỏi: "Không phải anh bị nó tông đến ám ảnh chứ?"

Lam Điện nói: "... Nhắc lại chuyện đó tui giết cậu à."

"Nhiệm vụ không nói cần tìm mama nó, chỉ nói đến thảo nguyên."

Đường Du nhắc nhở, cậu ôm con thỏ đi qua lại trên bãi cỏ, con thỏ đột nhiên lao về hướng một gốc cỏ đang lóe ánh sáng nhàn nhạt, nó hào hứng nói cho họ biết đây là tiên thảo.

Nó nhổ lấy tiên thảo, nói:

"Mama không có ở đây chắc là đi tìm tui rồi.Hay là bây giờ chúng ta hái tiên thảo trước đi, nói không chừng khi chúng ta hái xong ma ma cũng tới rồi!"

Tiếng nói vừa dứt, tất cả mọi người nhìn thấy bảng cái nhiệm vụ: tiên thảo (1/500)

Nói bậy, làm sao có thể dễ dàng như vậy?

Mọi người hơi giật mình, nhưng nhiệm vụ vẫn phải làm.Họ đang chuẩn bị đi chung quanh tìm tiên thảo, bỗng nghe Đường Du gọi bọn họ lại, ngay sau đó một tấm hình được gửi vào kênh đội ngũ. Mọi người kinh ngạc mở ra xem, gần như cùng lúc nhìn thấy hai dòng chữ.

Tiên thảo: nhận được từ nhiệm vụ ẩn đại bạch thỏ, công hiệu không biết.

Thời gian làm mới: hai tiếng, mỗi lần xuất hiện năm phút.

Mọi người: "..."

Ni mã có lộn hay không, hai giờ mới làm mới một ngọn cỏ!

Toàn trường rơi vào im lặng, Lão Tử Là Thích Khách nói:

“Không hiểu tại sao, tui có cảm giác muốn thở dài.”

Phong Lương Dạ: “Tui cũng vậy…”

Không Phải Soái Ca: “Tui cũng vậy…”

Tử Lâm: “Tui cũng vậy…”

Nhiệm vụ này quá ác mà T^T

Lam Điện là người đầu tiên tỉnh táo, gã suy đoán: “Có thể tiên thảo không chỉ xuất hiện ở đây, chúng ta thử tìm những thứ khác, rồi nhớ kỹ tọa độ và thời gian.”

Mọi người lập tức tản ra, cúi đầu tìm tiên thảo. Lang Vương nhìn Đường Du, quyết định đi theo hướng của cậu, gã đến gần hỏi:

“Lão đại có nói cho cậu biết thân phận thật sự của hắn không?”

Đường Du nhìn gã: “Có, sao vậy?”

Lang Vương dò hỏi: “Hắn nói thế nào?”

Đường Du hiểu rõ: “Anh muốn biết hắn có nói thật với tôi không, sau đó đoán hắn đối với việc này nghiêm túc bao nhiêu?”

Lang Vương nói:

“… Không hẳn như thế, tui còn muốn nói cho cậu biết mặc dù trước kia Lam Điện và lão đại là bạn học học, nhưng thật ra gã cũng không biết rõ thân phận thật sự của lão.Lam Điện là con của một phú thương trên tinh cầu của chúng ta, lão Đại hắn… Nói thế nào đây, trước kia hắn khá im hơi lặng tiếng, bây giờ mới chịu bộc lộ tài năng, nhưng chẳng mấy chốc Lam Điện sẽ biết thân phận của hắn, nhưng trước đó chúng ta vẫn không nên lỡ miệng.”

Đường Du ừ một tiếng.

Lang Vương hỏi: “Cho nên rốt cuộc lão Đại đã nói gì với cậu?”

“Hắn nói hắn là vương tử tinh cầu của anh.” Đường Du nói xong thấy Lang Vương gật đầu, hỏi:

“Còn chuyện gì khác không?”

Lang Vương trả lời hết rồi, gã đi sang bên cạnh mấy bước, nhưng lại quay trở lại:

“Mặc dù đó là sự thật, nhưng mà nghe qua như đang lừa gạt người khác, sao cậu lại tin thế?”

Đường Du cười như không cười hỏi: “Anh cảm thấy tạo sao hắn lại đổi tên thành Ân Triển?”

Lẽ nào không phải bởi vì cậu muốn tìm Ân Triển, nên lão Đại đổi tên này để tiện đến gần cậu dò hỏi cách đánh boss à? Lời nói đến bên miệng Lang Vương vẫn không nói ra, trong đầu gã hiện lên hình ảnh sáng nay bọn họ thân mật, gã nghĩ chẳng lẽ “Ân Triển” là tên acc khác của lão Đại, cho nên hai người này đã quen nhau từ lâu?

Mà khoan, nếu nói như vậy sao lão Đại lại tỏ tình với tên kia? Chẳng lẽ hắn muốn cho đám người nọ lơ là cảnh giác, nên đây cũng là một phần diễn kịch?Vì vậy, người tên Nhạc Chính Hoằng này mới là chân ái?

Lang Vương chớp mắt, luôn cảm thấy bản thân đã phát hiện sự thật!

Đường Du biết gã chắc chắn sẽ tưởng tượng ra rất nhiều thứ, cậu hài lòng vỗ vai gã.

Người của bang Bạch Long ở cách đó không xa đều nhìn thấy cảnh này, Lão Tử Là Thích Khách chỉ muốn khóc.

[bang hội] Lão Tử Là Thích Khách: nhất định là Lang Vương muốn kéo đại thần vô bang hội, cái tên Lam Điện kia cũng thế, sau này không thể chơi cùng với đại thần rồi? Tui còn chưa bái sư!

[bang hội] Vi Mệnh Danh: cậu ấy nói hiện nay không có ý muốn vô bang.

[bang hội] Lão Tử Là Thích Khách: không phải cậu ấy thấy bang chúng ta nhỏ nên nói thế đi?

[bang hội] Phong Lương Dạ: nhìn là hiểu, cao thủ như thế vô bang của chúng ta mới là lạ có được không?

[bang hội] Lão Tử Là Thích Khách: khóc lớn.

[bang hội] Không Phải Soái Ca: tui cảm thấy Lang Vương khó thành công, mấy hôm trước bọn họ còn cãi nhau mà.

[bang hội] Tử Lâm: chỉ có tui cảm thấy gã đâu chỉ muốn kéo người à? Mấy anh nghĩ thử xem, nghe nói Lang Vương luôn kiêu ngạo, sao giờ lại kiên nhẫn như thế? Tui cho là Lang Vương có khuynh hướng chịu

ngược, nên nhắm trúng người ta rồi.

[bang hội] Phong Lương Dạ: …

[bang hội]] Bạc Hà Hạ: …

[bang hội] Lão Tử Là Thích Khách: gì?!

[bang hội] Tử Lâm: còn có, gần đây gã đâu có đùa giỡn với tiểu hồ ly nữa.

[bang hội] Lão Tử Là Thích Khách: phắc, đúng nha!

Cố Kỳ thấy đề tài càng nói càng xa, đành phải nói cho bọn họ biết người ta đang chờ người trong lòng, người trong bảo cậu đi đâu cậu sẽ đi nơi đó. Mọi người nghe thế kinh ngạc.

[bang hội] Vi Mệnh Danh: người trong lòng?

[bang hội] Tử Lâm: a tui biết nè, có phải là người lần trước cậu ấy tìm… Tên gì nhỉ?

[bang hội] Bạc Hà Hạ: Ân Triển.

[bang hội] Tử Lâm: đúng, là hắn!

[bang hội] Lão Tử Là Thích Khách: vậy nếu chúng ta kéo được người yêu của cậu ấy đến, thì cậu ấy cũng sẽ đến?

[bang hội] Bạc Hà Hạ: đúng.

Cố Kỳ gõ chữ xong, cũng đoán được tiếp theo bọn họ định làm gì, anh nói cho bọn họ biết "Ân Triển" không phải là ID trong game.Lúc trước anh cũng tìm thử rồi nhưng không thấy, còn ID tên gì… người nào đó không nói.

Anh vừa mới gửi tin đã thấy bọn họ nói với anh người này có thật, còn là người của bang Hắc Kỳ.Cố Kỳ ngạc nhiên, lại nghe Diệu Vũ hỏi anh tình huống xảy ra nên anh kể sơ cho họ biết.

[bang hội] Tử Lâm: khoan đã, ý của anh là cậu ấy và Ân Triển có mâu thuẫn, cậu ấy cho rằng Ân Triển rời đi nên liền luôn chờ đối phương trở về, thật ra người ta đã lén đổi ID, căn bản không liên lạc với cậu ấy?

[bang hội] Bạc Hà Hạ: …

[bang hội] Tử Lâm: có phải tên Ân Triển biết cậu ấy sẽ không tìm tên này nên cố ý đổi thành vậy? Hơn nữa như anh vừa nói, cậu ấy sẽ cùng Ân Triển gia nhập chung bang hội, điều này chứng tỏ Ân Triển trước kia không có bang hội.Nhưng bây giờ hắn lại ở bang Hắc Kỳ, mà hắn còn không báo cho cậu ấy, nếu không phải Lam Điện không chịu ra mặt, Nhạc Chính Hoằng đã gia nhập bang Hắc Kỳ từ lâu.

[bang hội] Lão Tử Là Thích Khách: phắc, đại thần bị bỏ rơi à? Chúng ta có cần cho cậu ấy biết không?

[bang hội] Bạc Hà Hạ: khoan nói đã, chắc chỉ là trùng hợp, chờ tôi điều tra rõ ràng.

Cố Kỳ nói rồi cũng tìm kiếm thử, quả nhiên gặp được ID đó, anh nghĩ đối phương chẳng lẽ thật sự đùa giỡn với em họ?Anh nhìn em họ mình đứng ở đằng kia, định tìm tên Ân Triển hỏi coi xảy ra chuyện gì rồi mới cho em họ biết.

Màu sắc của tiên thảo cũng giống ngọn cỏ thông thường, mấy người tìm từ bên này đến bên kia, nhìn muốn mù luôn mới tìm được một điểm nó xuất hiện. Lam Điện nói:

"Có lẽ vẫn còn điểm xuất hiện khác."

Lang Vương hỏi: "Vậy làm sao đây? Hay là tìm chỗ khác?"

Mọi người đều im lặng.

Không thể nào lại đi tìm nó nữa.

Lam Điện cùng Lang Vương bang chủ và phó bang chủ, bình thường rất bận.Bang Bạch Long tuy quy mô không lớn, nhưng cũng có cả trăm người.Bọn Cố Kỳ lại là nồng cốt, không thể lúc nào cũng phí thời gian cho nhiệm vuh này.Huống hồ nhiệm vụ hằng ngày và phó bản hôm nay bọn họ đều chưa làm.Vì thế sau khi bàn bạc từng người đều tản đi.

Cố Kỳ nhìn em họ: "Em có dự định gì không?"

Đường Du nói: "Đi dạo loanh quanh."

Lang Vương cùng Lam Điện lập tức nói muốn để vài người đi chung với cậu. Lão Tử Là Thích Khách cũng không chịu thua kém nói đích thân đi với cậu. Đường Du từ chối ý tốt của bọn họ, cùng con thỏ đi dạo xung quanh.Bỗng nhiên nhận được dãy số liên lạc từ Lang Vương, cậu hơi ngẩn người vội vàng logout, nhanh chóng gửi tin nhắn đến dãy số đó.

Đầu bên trả lời rất nhanh, tuy rằng chỉ có một chữ "Ngoan". Đường Du lại cảm thấy thỏa mãn, cậu hỏi hắn có phải đang bận không, nhận được câu trả lời là phải thì không quấy rầy hắn nữa, như thường lệ trải qua một ngày.

Tiểu đội lâm thời đến tối lại mở cuộc họp.

Mọi người lại tìm kiếm trên đồng cỏ lần nữa, nhưng vẫn chỉ phát hiện hai nơi làm mới tiên thảo, mà một chỗ còn chưa có làm mới, cho nên hiện giờ nhiệm vụ đều là: tiên thảo (3/500)

Mọi người rên rỉ.

Trong lòng bọn họ chỉ có một suy nghĩ, may mà nhiệm vụ hằng ngày và các phó bản khác không vô đạo đức như thế, nếu không chẳng còn cách nào mà chơi nữa.

Đường Du bất giác nhớ đến việc ở thế giới quy luật: "Chắc chắn không khó thế đâu."

Mọi người đều nhìn về phía cậu, Lão Tử Là Thích Khách hỏi: "Đại thần, cậu nghĩ thế nào?"

"Có thể thử tính thời gian, nhiệm vụ vòng này không tốn thời gian lâu lắm."

Đường Du nói:

"Công ty game vì bảo đảm lợi ích của người chơi đầu tiên phát hiện nhiệm vụ, nên nhiệm vụ một tháng sau mới mở ra cho người khác chơi.Vì đảm bảo trong vòng một tháng này, ít nhất người chơi sẽ hoàn thành được phân nửa nhiệm vụ, thậm chí may mắn có thể hoàn thành nhiệm vụ, tôi nhớ đúng không?"

Mọi người gật đầu: "Trên mạng đúng là viết như thế."

Đường Du nói: "Cho nên bọn họ không thể tự lấy đá đập chân mình."

Diệu Vũ sắc bén hỏi: "Ý của cậu là có cách khác hoàn thành vòng này?"

Đường Du gật đầu: "Tìm mama nó đi."

Lão Tử Là Thích Khách hỏi: "Đại thần, tui không hiểu lắm."

Đường Du nói: "Con thỏ lần đầu tiên nói mama của nó muốn hái tiên thảo, kêu chúng ta đến đó tập hợp.Khi chúng ta đến đó nó lại nó mama đang đi tìm nó.Nếu hai câu này đều là thật, theo anh thấy ý là gì?"

Lão Tử Là Thích Khách nói: “Chắc là thỏ mama hái tiên thảo, hái một hồi còn chưa thấy con mình đâu, nên đi tìm… Tui biết rồi, trên người mama nó chắc sẽ có tiên thảo!”

Đường Du nói:

“Đây chỉ là tôi suy đoán, con thỏ nói có khi thu thập đủ tiên thảo mama nó cũng đến đây. Đây cũng là thật sự, bởi vậy người chơi có hai con đường, một là hái xong tiên thảo chờ thỏ mama xuất hiện, nhưng rất tốn thời gian, hai là chủ động đi tìm thỏ mama vậy thời gian sẽ ngắn hơn.”

Mọi người cảm thấy suy đoán này rất hợp lý, bắt đầu nghĩ xem thỏ mama rốt cuộc ở chỗ nào. Lão Tử Là Thích Khách luôn cho rằng nó ở trên cây, cũng leo lên xem thử, không thấy gì mới hết hy vọng. Mọi người im lặng nhìn gã, họ bắt đầu men theo đường đến chủ thành tìm kiếm, trong lúc đó còn không quên quay về điểm củ đào một gốc tiên thảo.Cả đêm trôi qua, chỉ tìm được một gốc cây tiên thảo.

Phong Lương Dạ thở dài: “Thực sự không dễ dàng tìm được.”

Lão Tử Là Thích Khách nói: “Haiz, trên thảo nguyên cũng có quái!”

Mọi người im lặng, đồ sát quái xong, ngay sau đó nổi giận đồng loạt mở đỏ đập Lão Tử Là Thích Khách một trận.Cuối cùng Cố Kỳ phải ra mặt, mới ngăn bọn họ tiếp tục ngược người nào đó, anh nói:

“Chúng ta trở về nghiên cứu bản đồ, ngày mai lại tìm.”

Mấy người còn lại không có ý kiến, kết hợp thời gian của mọi người, hẹn đêm mai tập hợp.

Đường Du có thể cảm nhận thông tấn khí không có tín hiệu, vậy là vẫn không có tin gì.Cậu đang nghĩ xem ca có thể đến chơi với mình không, cậu đi xung quanh rồi dừng lại ở con đường phía trước thủy vực.

Trong game cũng có ngày và đêm, hiện giờ đã là đêm khuya, đèn trên sông sáng lấp lánh, đẹp không sao tả xiết. Cậu bỗng nhớ đến ngày quỷ lễ ở Minh giới, trông thấy giữa sông có một chiếc ghe, cậu lén đến đó, ôm con thỏ lẳng lặng ngồi ở trên, muốn chờ ca đến.Một lát sau không thấy Ân Triển đến, ngược lại chờ đến Diệu Vũ.

Diệu Vũ ngồi xuống bên cạnh cậu: “Đang làm gì đó?”

Đường Du nói: “Chờ người.”

Diệu Vũ hơi ngẩn ra: “Có hẹn à?”

Đường Du lắc đầu.

Diệu Vũ thế mới biết người cậu chờ cũng chưa chắc đến.Gã nhớ đến suy đoán của Tử Lâm, nhìn cậu một hồi thay đổi đề tài mà gã khá quan tâm:

"Hồi nãy lúc chọn thời gian lên game, cậu nói mai phải lên lớp, cậu là học sinh hay là giáo viên?"

Đường Du nói: "Sinh viên."

Diệu Vũ hỏi: "Đại học?"

"Năm nhất. " Đường Du nhìn gã:

"Anh hỏi làm gì?"

Diệu Vũ chỉ cảm thấy khó mà tin được.

Người này trình độ thân thủ mạnh vô cùng, gã từng suy đoán vô số về thân phận và tuổi của cậu, duy nhất không nghĩ đến điều này.Cậu ấy còn nhỏ hơn mình, vậy làm thế nào luyện được thân thủ như thế?

Gã còn chưa hoàn hồn, chỉ thấy người bên cạnh chỉ vào ngôi đình nhỏ trên bờ sông:

"Người bên kia là Phong Khinh Trần Trần?"

Gã nhìn theo qua: "Ừ, nghe nói nơi này là chỗ đầu tiên gã với Thâm Tình Nồng Nàn gặp nhau."

Đường Du đương nhiên biết Thâm Tình Nồng Nàn chính là ID lúc trước của ca cậu, cậu a một tiếng, nghĩ bụng gã đang diễn trò à?

Cậu ôm má nhìn xem.

Khi Lam Điện đi ngang qua nhìn thấy khung cảnh này, gã hoảng sợ, vội vàng out ra tìm lão Đại bọn họ.Gã nói cho hắn biết bang chủ phu nhân đang nhìn chằm chằm Phong Khinh Trần Trần, còn Phong Khinh Trần Trần đang ngồi ở đình nhỏ nơi hai người lần đầu gặp nhau, nói không chừng tiếp theo là thảm cảnh Tu La tràng nha!

Ân Triển đang lúc rảnh rỗi định tìm tức phụ, nghe vậy cười một tiếng, gửi tin cho tức phụ.

Đường Du nhận ra thông tấn khí rung, vội nói tôi out đây, thân ảnh nhanh chóng biến mất. Diệu Vũ nhìn nơi cậu vừa ngồi, lại nhìn Phong Khinh Trần Trần, trong lòng bỗng hiện lên mấy câu thành ngữ như tức cảnh sinh tình, cảm động thân thụ(*) các loại.Gã luôn cảm thấy không hoàn toàn phù hợp, cũng out luôn.

Đường Du xem xong tin nhắn, theo lời bấm số của đối phương.Cậu đợi vài giây, nhanh chóng thấy được một thú nhân diện mạo anh tuấn, khí thế bức người xuất hiện ở giữa không trung, khóe miệng hắn còn mang theo nụ cười quen thuộc.Cậu sửng sốt nửa ngày mới mở miệng:

"… Ca?"

"Ừm." Ân Triển đánh giá cậu từ trên xuống dưới, tươi cười càng sâu:

"Quả nhiên vẫn là video tốt hơn ảnh chụp nhiều, kéo áo ngủ xuống tí nào."

Đường Du nói: "… Ca đừng lưu manh vậy chứ."

Ân Triển cười tủm tỉm: "Có qua có lại, ta cũng làm cho ngươi xem."

"…" Đường Du nói:

"Em không xem."

Ân Triển cười cười, không đùa giỡn cậu nữa.

Cuộc sống dần bước lên quy luật, ban ngày Đường Du lên lớp, buổi tối vào game, rồi sau đó trò chuyện với ca cậu, cuối cùng ngủ một giấc ngon. Thấm thoát một tuần trôi qua, tiểu đội lâm thời vẫn không tìm thấy thỏ mama, tiến độ của tiên thảo là: 14/500

Mọi người lại rên rỉ.

Lão Tử Là Thích Khách cho là thỏ mama bị bắt nướng ăn rồi, gã tuyên bố ngày mai cũng muốn ăn thịt thỏ.Cố Kỳ biết gần đây mọi người đều bị chỉnh thê thảm, hôm sau bèn mời mọi người cùng nhay ăn cơm, còn gọi cả em họ theo.

Mọi người đã quen với việc này, như có như không nhìn Diệu Vũ.

Vẻ mặt Diệu Vũ rất bình tĩnh, làm bộ như không phát hiện người nào đó.

Đường Du đương nhiên không để ý điều này.Gần đây tâm trạng của cậu tốt lắm, mỉm cười ngồi xuống bên anh họ.Cậu không khách sáo gọi vài món, khi đồ ăn được bưng lên bàn, liền vùi đầu ăn.

Lão Tử Là Thích Khách không được vui: "Sao không có thịt thỏ!"

Tử Lâm nói: “Con thỏ đáng yêu mà.”

Lão Tử Là Thích Khách nói: “Đáng yêu cái shit á, mấy ngày nay mém bị nó ép chết.”

Cố Kỳ nói: “Được rồi, khi ăn cơm đừng nghĩ đến nữa.”

Lão Tử Là Thích Khách hừ một tiếng, ăn mấy miếng thịt mới thấy thoải mái hơn.Gã thay đổi đề tài:

“Tui thấy chắc là Lang Vương nhìn trúng đại thần thật rồi, nói gì gã cũng nghe theo, các cậu có phát hiện không?”

Cố Kỳ thiệt muốn lấy xi măng lấp miệng gã luôn cho xong.Anh lặng lẽ nhìn em họ, thấy người nào đó làm như không hề nghe gì, tiếp tục ăn cơm, bình tĩnh giống như đề tài không liên quan đến mình.

Cố Kỳ: “…”

Tử Lâm nói: “Đâu phải mình Lang Vương, thái độ của Lam Điện cũng vậy, các cậu phát hiện không?”

Phong Lương Dạ nói: “Tui cũng phát hiện.”

“Không phải chứ?”

Lão Tử Là Thích Khách nói: “Hay là chúng ta suy nghĩ nhiều? Bọn họ chẳng qua muốn chiêu mộ đại thần?”

Tử Lâm nói: “Bang hội bọn họ cao thủ một đống, cần gì tốn nhiều công sức cho một người như thế.Tôi nói chứ chúng ta không thể dụ cậu ấy qua đây à? Tôi rất thích cậu ấy.”

Lão Tử Là Thích Khách nói: “Tui cũng vậy, hay chúng ta kiếm cách gì đó hay đi?”

Tử Lâm nói: “Được!”

Hai người mỗi người một câu, đều là thói quen, Phong Lương Dạ cùng Không Phải Soái Ca cũng ngẫu nhiên chen vài câu, hưng trí bừng bừng. Đường Du tiếp tục ăn, cậu thấy ánh mắt người bên cạnh nhìn mình quá lâu, chậm rãi nuốt xuống, nhướng mày hỏi:

“Gì vậy anh?”

Cố Kỳ: "…"

Thế mà em vẫn bình tĩnh được!

Chú thích:

Cảm Động Thân Thụ: cảm động lây; cảm kích khác nào chính mình chịu ơn.

63. Chương 62: Thế Giới Thú Nhân 6

Trái tim Cố Kỳ đang nhỏ máu.

Cứ việc Cố Kỳ vô cùng không muốn nhắc đến tên đại thần nào đó, cố gắng chuyển qua đề tài khác, nhưng vẫn không chịu nổi sự hào hứng của đám người xung quanh.Sau đó còn nghe được tên ngốc Lão Tử Là Thích Khách bàn bạc xem có nên sử dụng mỹ nhân kế, anh vội ho một tiếng:

"Không thể làm vậy được."

"Tui đâu có lừa gạt tình cảm." Lão Tử Là Thích Khách giải thích.

"Ý của tui là nếu đại thần có ý với người nào đó trong bang của chúng ta thì tốt rồi, người đó nếu vừa lúc cũng thích cậu ấy thì càng tốt, đại thần vừa nhìn đã biết là người si tình, huống hồ người trong lòng của cậu ấy,à, tên gì nhỉ …"

Cố Kỳ vội ngắt lời: "Việc này tôi còn chưa hỏi, đừng kết luận lung tung."

Lão Tử Là Thích Khách nói: "Không phải đã rõ rồi à? Đại thần chắc chắn là bị bỏ rồi."

Cố Kỳ thiệt muốn đáng gã một trận: "Chuyện của người ta cậu đừng đoán mò."

Anh nói xong thấy đối phương còn muốn mở miệng, nhắc nhở: "Ăn cơm của anh đi, mấy món anh chọn lạnh rồi kìa."

Lão Tử Là Thích Khách nghe vậy vội vàng ăn, một lát sau lại nhắc đến mỹ nhân kế.Gã nghe Phong Lương Dạ nhắc nhở còn chưa biết diện mạo tuổi tác của người ta làm sao mà yêu đương. Lão Tử Là Thích Khách nghiêm túc suy nghĩ, hào hứng nói hay là buổi tối tập thể cùng gửi ảnh chụp đi, dụ đại thần gửi luôn.

“Đừng có nằm mơ.”Phong Lương Dạ tạt nước lạnh: “Với tính cách của cậu ấy, anh cảm thấy cậu ấy sẽ đồng ý à?”

Lão Tử Là Thích Khách nói: “Lỡ người ta không để ý thì sao?”

Gã vô thức nhìn về phía Cố Kỳ, thấy đối phương tỏ vẻ không đồng ý, vội tìm một vị nhân vật trung tâm khác: ” Vũ, anh nói gì đi?”

Diệu Vũ cũng cho là khả năng rất thấp, nhưng lời đến bên miệng chợt dừng lại, thản nhiên nói:

“Anh cứ thử xem.”

Lão Tử Là Thích Khách thật hào hứng: “Đúng rồi, thử có sao đâu.”

Bọn Cố Kỳ và Phong Lương Dạ không hẹn mà cùng nhìn Diệu Vũ. Tên này bình thường thích nói thẳng, nếu như mọi lần thì sẽ cho đối phương biết kết quả luôn, chứ không phải kêu người ta thử xem. Tử Lâm khá nhiều chuyện, không kềm được:

“Vũ nè, thật ra tui đã muốn hỏi, có phải anh có hứng thú với cậu ấy không?”

Cô vừa thốt lên mới nhớ đến người nào đó còn ở nơi này, vội vàng nhìn sang, nhưng lại thấy Đường Du giống như không có việc gì bình tĩnh ăn cơm. Cùng lúc đó, cô nghe thấy Diệu Vũ thành thực ừ một tiếng, trong lòng khẽ run, cô cười hoà giải:

“Tôi biết ngay mà, bởi vì cậu ấy quá mạnh, nói không chừng còn là giáo viên của học viện quân sự nào đó, lớn tuổi hơn chúng ta, có lẽ còn có con rồi cơ.”

Diệu Vũ nói: “Tôi hỏi rồi, cậu ấy học năm nhất.”

Tử Lâm: “…”

Cho nên anh đang nhấn mạnh anh và cậu ấy có cơ hội hả?

Ngay cả bọn Phong Lương Dạ cũng cảm thấy đề tài này quá nguy hiểm, nhìn về phía người nào đó.Cố Kỳ cũng thoáng nhìn qua, không biết là lần thứ mấy anh hối hận rủ em họ mình đến.Hơn nữa anh càng thêm quyết tâm không để mấy người này biết ID của em họ, nếu không thì xấu hổ lắm luôn.

Đường Du cảm nhận được tầm mắt của bọn họ, ngẩng đầu lên.

Phong Lương Dạ nhanh chóng đổi đề tài: “Em họ gần đây làm gì thế?”

Đường Du nói: “Ban ngày lên lớp, buổi tối chơi game.”

Cố Kỳ nghĩ thầm không ổn rồi, anh vội dùng chân đá em họ mình.Lại nghe thấy Phong Lương Dạ tò mò hỏi em họ chơi game gì, trái tim anh nhấc lên đề phòng, chỉ nghe em họ mình nói:

“Mấy game thường thôi, mấy loại game trí tuệ, anh chơi không?”

Phong Lương Dạ thấy cậu nghiêm túc trả lời, không khỏi nhớ tới bộ dáng lúc mới gặp người này—— bởi vì ấn tượng khắc sâu nhất luôn là hình ảnh người này nóng nảy gắt gỏng, gã đều sắp quên mất cậu vẫn có một mặt ôn hòa, gã nghĩ cậu như bây giờ thật ngoan, cười nói:

“Không chơi.”

Đường Du ừ một tiếng, tự múc cho mình một chén canh nữa.

Bọn người Tử Lâm thở phào trong lòng, ngay sau đó lại thấy Lão Tử Là Thích Khách nhìn Diệu Vũ ngạc nhiên nói:

“Cậu ấy mới năm nhất hả, còn nhỏ hơn tụi mình, sao trâu quá vậy!”

Bọn người Tử Lâm: “…”

Ni mã tên ngốc chết tiệt, vấn đề này khó lắm mới cho qua được!

Lão Tử Là Thích Khách hoàn toàn không cảm thấy sai ở đâu, tiếp tục cùng Diệu Vũ thảo luận chuyện của đại thần.Gã nghe Diệu Vũ nói thân thủ của đối phương nhất định là thực chiến mà có thì càng thêm khâm phục.Cố Kỳ nghe thế cũng ngạc nhiên, anh nhìn em họ mình nghĩ cậu đoán mò à, em họ của anh sao mà là cao thủ thực chiến được chứ.

Đường Du đã uống canh xong, cậu lau miệng bình tĩnh nhìn họ: “Anh họ.”

Cố Kỳ trong phút chốc nhớ tới hai việc “để lộ người trong lòng của em họ” và “ngăn cản em họ nói chuyện liên quan đến game”, lần đầu tiên trước mặt em họ có cảm giác chột dạ, anh giả vờ trấn tỉnh ừ một tiếng.

Đường Du chân thành nói: “Lần sau đổi quán khác đi, quán này ăn không ngon lắm.”

Cố Kỳ: “…”

Ăn không ngon lắm em còn ăn nhiều như vậy!

Cố Kỳ cực kỳ không có gì để nói, luôn cảm thấy tính cách em họ thay đổi nhiều ghê, chắc do bị đụng đầu.Tử Lâm thì khá mẫn cảm, sau khi quan sát phát hiện người nào đó thật sự đã nghĩ thông.Cô nhớ cậu ở trong trường cũng không có bạn bè gì, bèn hỏi cậu có muốn chơi game cùng bọn họ không. Cố Kỳ nghe thấy tim lại vọt lên.

Đường Du rất nể mặt anh họ, từ chối: "Em hơi ngốc."

Tử Lâm nói: "Không sao đâu, tụi này hướng dẫn cậu."

Đường Du hỏi: "Mọi người không phải đang làm nhiệm vụ à? Nghe anh họ nói hình như khó lắm."

"Cậu có thể thăng cấp trước, tui kêu người trong bang chơi với cậu.Chờ tụi này làm xong nhiệm vụ lại dẫn cậu đánh phó bản, được không?" Tử Lâm cười nói:

"Trong game có nhiều người thú vị lắm, phong cảnh cũng rất đẹp."

"Không …"

Đường Du đang nói chợt nghe thấy máy thông tấn vang lên, nhìn tin tức thấy đó là ca cậu gửi đến.Cậu vội trả lời, lịch sự tạm biệt bọn họ rồi đi trước. Phong Lương Dạ tặc lưỡi nói:

"Kỳ, tui phát hiện em họ anh quả thật không có vấn đề gì rồi."

Cố Kỳ đơn giản nói: "Nó trưởng thành rồi."

Phong Lương Dạ và Tử Lâm lại tập trung mục tiêu sang Diệu Vũ, hỏi có phải gã nhìn trúng Nhạc Chính Hoằng hay không.Dù sao từ trước đến giờ người theo đuổi gã rất nhiều, chưa từng thấy gã có hứng thú với ai. Lão Tử Là Thích Khách hoảng sợ:

"Thiệt hay giả vậy, mới quen được mấy ngày thôi, không nhanh thế chứ?"

Diệu Vũ nói: "Tôi chỉ là cảm thấy cậu ấy lợi hại."

"Tui nói mà."Lão Tử Là Thích Khách dừng một chút:

"Khoan đã, thật ra anh có thể thử xem, lỡ đâu tối nay xin được ảnh chụp, cậu ấy lại xinh đẹp?"

Diệu Vũ không để ý gã, cúi đầu ăn cơm.

Cố Kỳ nhìn thoáng qua, vẻ mặt khó nói thành lời.Anh muốn nói thân phận người nào đó cho Diệu Vũ biết, nhưng lại nghĩ thái độ của Diệu Vũ đối với em họ khó lắm mới chuyển biến tốt.Nếu tên Ân Triển kia thật sự không đáng tin, Diệu Vũ và em họ có thể thành đôi cũng tốt?

Không, lúc nãy em họ bình tĩnh như vậy, rõ ràng không thích Diệu Vũ nữa.Bây giờ quan trọng nhất để xem Ân Triển người là thế nào, không may hắn hại em họ nhảy lầu lần nữa thì phải làm sao?

Anh nhất thời im lặng.

Lúc này Đường Du đã về đến ký túc xá, rất nhanh đăng nhập vào game.Cậu thấy ca đã ở chỗ cậu logout chờ mình, vui vẻ nhào qua:

“Hôm nay ca không bận à?”

Ân Triển đón lấy cậu: “Ừ, rảnh được một chút.”

Đường Du hỏi: “Ca ở bên đó thế nào?”

“Sắp thu phục xong rồi, vài ngày nữa sẽ có nhiều thời gian chơi cùng ngươi.” Ân Triển đánh giá cậu, cười tủm tỉm nói:

“Không phải có bộ đồ thú nhân à? Đổi một bộ giống bạch thụy thú cho ta xem thử.”

Đường Du nói: “… Không đổi.”

Ân Triển ôm cậu hôn một cái, môi dán môi của cậu cười nói:

“Bây giờ ngươi thay để ta sờ cho đã thì sẽ không cảm thấy thích thú nữa, nếu không đợi ta đến đón ngươi, sờ trực tiếp là ngươi đó.”

Đường Du theo phản xạ nhúc nhích lỗ tai, cậu cảm thấy dù bây giờ có đổi cho hắn sờ, đến lúc sau ca cũng không bỏ qua cho cậu đâu.Nhưng cậu nghĩ một lúc vẫn thay đồ, lạc quan nghĩ biết đâu có thể giảm bớt mức độ bị lăn qua lăn lại.

Ân Triển vừa lòng, sờ sờ lỗ tai cậu: “Ngươi có cảm giác không?”

“Không có.” Đường Du nhắc nhở,:”Đây chỉ là bộ đồ.”

Ân Triển gật đầu: “Cho nên vẫn là sờ người thật tốt hơn.”

Sao ca lại lưu manh như thế, Đường Du nhịn không nói ra miệng.Ân Triển cười lại sờ nắn mầy cái rồi kéo cậu đi dạo. Đường Du ngoan ngoãn đi theo hắn, kể cho hắn nghe việc nhiệm vụ đang bị kẹt. Ân Triển dò hỏi, thấy vẻ mặt tức phụ nghiêm túc phân tích cho hắn nghe, còn mở cả bản đồ ra, hắn cười nói:

“Ta tưởng ngươi không có hứng thú với game lắm, không ngờ ngày nào ngươi cũng chơi.”

Đường Du nói: “Em muốn có vương miện.”

Ân Triển chợt khựng, đột nhiên hiểu ra nơi đó có ký ức của tức phụ.Hắn cẩn thận lắng nghe cậu kể lại toàn bộ quá trình.Hai người cùng nhau đến Quy Vân Thảo, hắn nhìn chung quanh một vòng:

“Xung quanh đây đã tìm hết?”

Đường Du nói: “Còn sót một chút.”

Ân Triển hỏi: “Có trò chuyện với các NPC chưa?”

Đường Du lắc đầu, thấy ca cậu muốn dẫn cậu đi tìm NPC trò chuyện thì ngăn lại. Ân Triển biết tức phụ không muốn chút thời gian ít ỏi của hắn phí vào trong game, trong lòng mềm mại. Hai người cùng nhau đi dạo đến những nơi phong cảnh xinh đẹp, mãi cho đến lúc hắn nhất định phải rời đi mới kết thúc. Đường Du cũng định logout, bỗng nhiên thấy có tin tức lóe lên, là Phong Khinh Trần Trần muốn thêm cậu làm bạn tốt, cậu nhấn từ chối.

Ngay sau đó, một ngườitừ trong rừng cây bên cạnh đi ra, trên đầu gã là bốn chữ ” Phong Khinh Trần Trần “.

“Sao cậu không đồng ý?”

Phong Khinh Trần Trần nói:”Tôi nghĩ cậu có nghe nói đến tôi, tôi không có ý gì đâu.Cậu có biết tên Ân Triển lúc nãy trò chuyện với cậu hồi đó tên gì không?”

Đường Du không có hứng thú chơi mấy tiết mục cẩu huyết với gã, cái gì mà “Đó là bạn trai của tôi, cậu rời xa hắn đi”.Dù sao ca cũng sẽ thu thập hết bọn họ, cậu mở kênh phụ cận gửi một cái biểu tình.

[phụ cận] Nhạc Chính Hoằng: [chó]

Phong Khinh Trần Trần hỏi: “Cậu có ý gì?”

Đường Du thân thiết giải thích nghi ngờ cho gã: "Ý là đối phương không muốn trò chuyện với anh, hơn nữa còn ném cho anh một con chó."

Phong Khinh Trần Trần: "…"

Đường Du không để ý gã nữa, bình tĩnh logout.

Phong Khinh Trần Trần: "…"

Đường Du vui vẻ ngủ trưa một giấc, đêm đó lại hội hợp cùng tổ đội lâm thời.Bọn Lão Tử Là Thích Khách thấy cậu đều ngẩn người, nói cậu mặc bộ đồ này thật xinh đẹp, Đường Du mới nhớ mình chưa đổi lại, bèn thay thành bộ hồng y.

"Mặc bộ kia đi, bề ngoài khá giống bạch thụy thú, rất xinh đẹp." Lão Tử Là Thích Khách nói:

"Đúng rồi đại thần, cậu là thú gì?"

Đường Du thành thật: "Bạch thụy thú."

Lang Vương cùng Lam Điện nhướng mày, vẻ mặt hơi là lạ. Mấy người còn lại thì ngẩn ra, Lão Tử Là Thích Khách hào hừng:

"Trùng hợp vậy, tui với bọn Kỳ cũng là bạch thụy thú.Đại thần cậu ở thành phố nào, mọi người cùng gặp mặt!"

Đường Du bổ sung thêm: "Tôi là máu lai, trong các anh có ai kỳ thị máu lai, giờ có thể rút lui."

Bọn Lão Tử Là Thích Khách lại ngẩn ra, vội vàng lắc đầu, nói với cậu em họ của Bạc Hà Hạ cũng là máu lai, bọn họ vẫn thường xuyên cùng nhau chơi. Đường Du bịa đại thành phố nào đó ứng phó bọn họ, rồi cùng nhau đi làm nhiệm vụ. Cậu còn tưởng Phong Khinh Trần Trần sẽ đến dây dưa một chút, kết quả không thấy đối phương xuất hiện, khá vừa lòng. Cậu nói cho họ nghe đề nghị lúc sáng của ca, bảo bọn họ nói chuyện với NPC thử xem.

Mọi người không có ý kiến, vừa đi tìm thỏ mama, vừa cùng NPC trò chuyện. Lão Tử Là Thích Khách xum xoe chạy đến bên cạnh Đường Du, đầu tiên chỉ là trò chuyện vớ vẩn, sau đó bắt đầu đề nghị xin ảnh chụp, cũng nói gã sẽ gửi trước. Đường Du sảng khoái đồng ý:

"Được chứ."

Cố Kỳ: "…"

Lang Vương cùng Lam Điện lập tức đồng loạt nhìn sang, đều rất ngạc nhiên người lão Đại bọn họ nhìn trúng bộ dạng như thế nào.Họ liền hối thúc tên ngốc kia mau gửi hình, sau đó nhìn về phía người nào đó. Đường Du ra hiệu cho bọn họ đợi một chút, rồi nhanh chóng phát tấm hình đã chuẩn bị sẵn lên kênh đội ngũ. Mọi người ôm tâm tình kích động mở ra xem, ngay sau đó đều im lặng.

Lão Tử Là Thích Khách hỏi: "… Đây là cái gì?"

"Đây là avatar bạn của tôi vẽ dùm tôi đó." Đường Du nói: "Giống tôi lắm đó."

Mọi người: "…"

Hình dáng cậu trừu tượng như thế này?

Lão Tử Là Thích Khách nói: "Không có hình chụp hả?"

Đường Du nghiêm túc nói: "Cái này và ảnh chụp giống y chang, thật đó."

Thật sự cái quỷ á! Mọi người lại tiếp tục im lặng, Lão Tử Là Thích Khách nghe thì biết mình bị đùa giỡn, thấy bọn Phong Lương Dạ cười chế giễu mình trong kênh bang hội thì đau lòng lắm.

Đường Du nhìn bọn họ: "Còn chờ gì nữa, tới phiên mọi người đi."

Mọi người: "…"

Đã như vậy cậu còn muốn đòi ảnh chụp của tụi này?

Diệu Vũ nhìn cậu không gì để nói, gã dẫn đầu gửi hình trước, đương nhiên không phải là hình của gã.Những người khác cũng sôi nổi hùa theo, kiểu gì cũng có, chỉ có mỗi Lão Tử Là Thích Khách gửi hình thật. Mọi người không quan tâm gã kêu gào, tiếp tục làm nhiệm vụ. Tử Lâm nhìn người chơi phía sau:

"Là ảo giác của tôi à? Sao tôi thấy gần đây hơi nhiều người."

Lam Điện nói: "Mỗi ngày chúng ta đều đến, chắc chắn sẽ làm người khác chú ý."

Tử Lâm hơi ngẩn ra, nhìn gã và Lang Vương: "Chủ yếu là bởi vì hai người các anh đi?"

Hai người này một người là bang chủ của bang hội đệ nhất tiếng tăm lừng lẫy, một người là phó bang chủ bang Trọng Vân xếp hạng thứ ba.Cộng thêm gần đây Phong Khinh Trần Trần mỗi ngày đều viết nhật kí tâm tình trên diễn đàn, buổi tối thì ngồi đình trong chờ người, khiến cho hai bang hội này càng thêm nổi

tiếng, bọn họ không bị chú ý mới là lạ đó!

Lam Điện cùng Lang Vương động tác đồng loạt mà nhìn phía phu nhân, sợ bị ghét bỏ. Đường Du thực bình tĩnh:

"Bọn họ có đoán ra nội dung nhiệm vụ ẩn cũng không sao, mọi người nhớ lại hai vòng nhiệm vụ, rồi nghĩ lại vòng bây giờ xem."

Mọi người: "…"

Tui phắc,đúng nha, nội dung nhiệm vụ này không phải người thường có thể làm!

Vì thế mọi người cũng bình tĩnh, tìm kiếm hết những nơi còn lại, sau đó trở về những nơi đã tìm trò chuyện với.Cứ như thế thấm thoát lại qua một tuần, ngay cả chủ thành bọn họ cũng cẩn thận tìm qua một lần, nhưng vẫn không tìm thấy thỏ mama.

Người chơi đi theo bọn họ có lẽ là cảm thấy chán rồi, số lượng càng ngày càng ít. Mọi người lại trở về vị trí cũ, bắt đầu suy nghĩ xem có phải bọn họ đoán sai không, vòng nhiệm vụ này là bảo bọn họ hái đủ tiên thảo.

Diệu Vũ thản nhiên nói: "Chắc không đâu, một trong những NPC không phải đã nói có người chạy đến Quy Vân Thảo để ngủ à?"

Lang Vương hỏi: "Lỡ đó là nhiệm vụ khác? Hoặc là NPC nói đại?"

Mọi người đều biết, NPC trong game ngoài việc tuyên bố nhiệm vụ, phần lớn đều sẽ có những câu nói cố định, kiểu gì cũng có, có thể chỉ là trùng hợp. Diệu Vũ làm ngơ, nhìn về phía Đường Du:

"Cậu cảm thấy thế nào?"

"Tôi…"

Đường Du vừa mới mở miệng, đã thấy hệ thống hiện lên gợi ý "Bạn tốt Ân Triển của bạn đăng nhập".Cậu vội vàng gửi tin nhắn cho ca, chờ hắn đến đây.Nhưng cậu vừa ngẩng đầu, lại thấy Phong Khinh Trần Trần dẫ theo vài người đến.

Lang Vương như vô ý che lại phu nhân, mở miệng gọi: "Bang chủ."

Phong Khinh Trần Trần gật đầu, đẩy gã qua một bên, ôn hòa nói:

"Lần trước chắc cậu hiểu lầm ý của tôi, tôi không phải muốn gây chuộn, chỉ là muốn nói nếu hắn đã chọn cậu, tôi sẽ chúc phúc hai người."

Đường Du cảm thấy chán phèo: "Ờ, anh đi được rồi đó."

"Tôi vẫn chưa nói hết."

Phong Khinh Trần Trần cười khổ:

"Hắn vẫn tránh né tôi, nếu cậu gặp hắn, xin chuyển lời chúc phúc của tôi cho hắn.Cậu… cậu nhất định phải đối xử tốt với hắn, đừng giống tôi chờ đến mất đi mới hối hận.Đúng rồi, tính tình hắn có chút xấu, nhưng đối xử với ai đều tốt…"

Gã thâm tình nói một tràng dài làm Đường Du càng thêm phiền.Cậu thoáng thấy ca xuất hiện, thì biết Phong Khinh Trần Trần cố ý nói như thế để ca cậu nghe, biết đâu có thể cứu vớt tình cảm. Mà lần này gã đến tìm cậu, phỏng chừng là muốn dò hỏi xem cậu và ca phát triển đến mức độ nào rồi.

Cậu ngắt lời gã: "Người đến rồi, anh đừng diễn nữa."

Phong Khinh Trần Trần khó hiểu: "Cái gì đừng diễn, tôi không diễn kịch…"

Gã nói xong giống như nhận ra gì đó, vội vã quay đầu nhìn.Sau đó gã hơi lui về phía sau, phức tạp nhìn hắn:

"Anh… anh đã đến rồi."

Ân Triển đi đến gần, nhướng mày cười: "Đây là làm gì thế?"

Người chung quanh lập tức nhìn về phía hắn. Có mấy người trong bọn Cố Kỳ đoán ra được, nhìn thấy thế biết mình đã đoán đúng. Lão Tử Là Thích Khách hơi bị ngốc, vẫn chẳng hiểu gì cả, sau đó lại nghe Phong Khinh Trần Trần nói:

"Tôi biết anh đổi ID, cũng biết anh không muốn gặp tôi, chẳng qua tôi có mấy câu không kềm được muốn nói với cậu ấy, không có ác ý."

Lão Tử Là Thích Khách chớp mắt mấy cái, lúc này mới phản ứng kịp, vô cùng khiếp sợ. Nhưng chỉ số thông minh có hạn nói cho gã biết không thể bàn bạc việc này trong kênh bang hội, gã chỉ đành bớt đi nội dung chính.

[bang hội] Lão Tử Là Thích Khách: Tui phắc hóa ra tên Ân Triển này chính là người đó a a a!

[bang hội] Lão Tử Là Thích Khách: đợi đã, vậy hắn và đại thần là chuyện gì? Hắn không phải thích người kia à? Quả nhiên là đùa giỡn người khác!

[bang hội] Phong Lương Dạ: ai biết, hãy chờ xem.

[bang hội] Không Phải Soái Ca: đến có chuẩn bị, nhìn thấy chưa hiện trường đều làm sạch sẽ.

[bang hội] Bất Tri Bất Tri: sạch cái gì trường? Mấy người đang nói cái gì?

[bang hội] Không Phải Soái Ca: giữ bí mật.

[bang hội] Bất Tri Bất Tri: phắc!

Lão Tử Là Thích Khách còn định gào thêm vài câu, nghe vậy nhìn qua bên cạnh, quả nhiên thấy người của bang Trọng Vân đang xua người chơi muốn vây xem.Lấy bọn họ làm trung tâm, nhanh chóng chừa ra một khoảng đất trống, cam đoan không ai nghe được bọn họ nói chuyện. Mà những người đó lúc nãy đứng cũng không gần lắm, vốn dĩ cũng không nghe được gì, hiện giờ chỉ có thể tò mò mà nhìn xung quanh.

Đường Du vừa thấy thái độ của Phong Khinh Trần Trần cũng biết gã chẳng thể chọc được ca cậu.Cho nên cậu cũng không ngạc nhiên, tìm một chỗ ngồi xuống, ôm con thỏ chờ hắn ca giải quyết xong.Bọn Cố Kỳ vội đi qua cùng cậu, Cố Kỳ còn gửi mấy tin nhắn hỏi thăm em họ chuyện gì xảy ra.Đường Du không thèm xem chỉ nhìn ca cậu:

“Ca nói lẹ đi, còn phải làm nhiệm vụ.”

“Tuân mệnh.” Ân Triển cười đáp ứng, nhìn người trước mặt:

“Ngươi nói xong hết chưa?”

Phong Khinh Trần Trần hoàn toàn không ngờ kết quả như thế, gã lung lay như sắp đổ, khó khăn hỏi:

“Đã nhiều ngày không gặp, anh.. anh không có gì muốn nói với tôi?”

Ân Triển gật đầu: “Có, có chuyện muốn giải thích với ngươi, chẳng qua dạo này bận quá, quên mất. “

Nói rồi hắn nhìn thủ hạ của mình:”Lam Điện, ngươi tới nói.”

Lam Điện thầm mắng một tiếng bang chủ thật không phải thứ tốt, cười gượng tiến lên:

“Bang chủ Phong Khinh Trần Trần, thật ra việc này là hiểu lầm.Lúc trước bang chủ tỏ tình với anh là bởi vì đánh cuộc thua, sau đó… Nhà hắn xảy ra chuyện, không biết biết lúc nào mới quay lại, nên lâm thời ném bang hội cho tôi quản lý.Vì thế, mới khiến cho mọi người ảo giác hắn vì tình mà bỏ trốn.Nào, để tôi giới thiệu một người với anh.”

Gã chạy đến bên cạnh Đường Du: “Vị này chính là bang chủ phu nhân của chúng tôi, cũng là người yêu của bang chủ trong hiện thực, đã quen rất nhiều năm!”

Cố Kỳ: “…”

Có thể không!

Tâm tình của Phong Khinh Trần Trần cùng giống anh: “Sao trước đây tôi chưa nghe hắn nhắc đến?”

“Đó là bởi vì đó giờ đều là bang chủ của chúng tôi tương tư đơn phương.Gần đây bọn họ mới bắt đầu, bang chủ của chúng tôi nghe nói phu nhân cũng đang chơi game, nên mới trở về sửa lại ID.”

Lam Điện nói: “Dĩ nhiên, không phải do tránh né anh, mà là vì tên ‘Ân Triển’ này là xưng hô âu yếm của phu nhân gọi hắn.”

Cố Kỳ: “…”

Cái quỷ gì đây!

Phong Khinh Trần Trần không tin: “Sao việc xảy ra lâu như thế, giờ mọi người mới nói ra?”

Lam Điện: “…”

Phải ha… Cái này sao bịa bây giờ?

Đường Du xen mồm: “Bởi vì gã có ý xấu, đó là lỗi của gã.”

Ân Triển gật đầu: “Ngươi có thể chém gã cho hả giận, ta không ngăn cản.”

Lam Điện: “…”

Hai tên phu phu vô lương tâm!

Lam Điện nhắm mắt, nhận mệnh nói: "Ừ, là lỗi của tôi, anh cứ chém đi."

Ân Triển nhìn Phong Khinh Trần Trần cứng ngắc đứng đó, tươi cười càng thêm sâu sắc:

"Giờ đã nói rõ rồi, còn có việc gì không?"

Phong Khinh Trần Trần nghe thấy lời nói của hắn như nặng thêm, trong lòng gã run lên. Tuy gã tức giận đến muốn giết người, nhưng những việc xảy ra gần đây đủ cho gã hiểu mức độ đáng sợ của người này.Gã chung quy không dám chọc hắn, sau đó nhớ đến bản thân mình vừa nãy giống như tên hề nhảy nhót, không dám nhìn ánh mắt chung quanh, vội vàng rời đi.

Đám đông tụ tập vây xem thấy bọn họ chỉ tụ tập thôi thì chán mà tan hết.

Ân Triển nhìn tức phụ, mỉm cười giang hai tay.

Đường Du ném con thỏ đi, nhảy qua ôm lấy hắn.

Trái tim Cố Kỳ đều chảy máu, hắn dùng cách này bỏ người yêu cũ, rõ ràng là nhân tra mà, như vậy em còn thích? Không sợ lần sau đến phiên em à!

Anh ho một tiếng: "Hay là làm nhiệm vụ đi?"

Ân Triển biết đây là anh họ của tức phụ, nể tình cười buông tức phụ ra: "Được, ta và các ngươi cùng làm."

Spoild chap sau:

"Lang Vương ca ca anh muốn làm gì nha, tui còn muốn cùng bọn họ đánh phó bản mà. Anh.. dù anh có thích tui cũng không thể cường ép nha, người ta sợ đó… A, Hoằng ca ca cũng ở đây hả?"

Đường Du: "…"

Hắn nhìn phía tức phụ cười tủm tỉm:

"Còn ba chỗ này, Hoằng ca ca tùy ý chọn một chỗ đi."

Đường Du nói: "… Câm miệng."

64. Chương 63: Thế Giới Thú Nhân 7

Con thỏ bị mất dây cột tóc, sắp bước vào trạng thái cuồng bạo.

Có ca chơi cùng Đường Du rất vui mừng, nhưng cậu vẫn hỏi hắn có bận không.Ân Triển xoa đầu cậu, nói hiện giờ thời gian của hắn rất dư dả. Đường Du yên tâm, thêm ca vào trong đội ngũ, giới thiệu cho hắn biết những người quanh những.

Cố Kỳ vẫn luôn luôn nhẫn nhịn được, dù cho trong lòng anh không thoải mái, thái độ vẫn rất ôn hòa.Anh mỉm cười nói câu cửu ngưỡng đại danh, mấy người còn lại cũng gật đầu hùa theo, kênh bang hội thì lại bùng nổ.

[bang hội] Lão Tử Là Thích Khách: nói cách khác hai người này mới là chân ái? Không phải chứ, scandal lúc trước của hắn và người đó đều truyền khắp nơi mà!

[bang hội] Không Phải Soái Ca: tui nghĩ là giả.

[bang hội] Lão Tử Là Thích Khách: cái gì là giả?

[bang hội] Tử Lâm: anh dùng đầu óc chút đi, Nhạc Chính Hoằng và chúng ta đều là bạch thụy thú, còn người đó là thú gì mọi người đều biết, khả năng quen biết rất là thấp.Giả sử bọn họ thật sự quen biết, vậy cậu ấy chắc chắn đã sớm gia nhập bang hội của người kia, cần gì chờ đến bây giờ.

[bang hội] Phong Lương Dạ: còn nữa anh không cảm thấy lý do cuối cùng của họ quá miễn cưỡng à, Lam Điện là người thích đùa dai?

[bang hội] Lão Tử Là Thích Khách: cho nên rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Bọn Tử Lâm đồng thanh nói cho gã họ cũng không biết.Lão Tử Là Thích Khách mắng một tiếng, hỏi xem Cố Kỳ cùng Diệu Vũ có ý kiến gì không, nhưng mà lúc này hai người không muốn nói một lời nào..

Trong đám người này Cố Kỳ là người biết rõ sự thật.

Kỹ thuật PK của em họ là học từ Ân Triển.Vì thế có thể đoán ra, lúc Ân Triển cả ngày vây quanh Phong Khinh Trần Trần thì hắn cũng đã qua lại với em họ.Thậm chí khi hắn tỏ tình với Phong Khinh Trần Trần đồng thời cũng bày tỏ với em họ.Sau đó có thể hắn bị Phong Khinh Trần Trần làm mất mặt nên mới đến tìm em họ.

Càng quá đáng hơn là, hắn còn lấy em họ làm cớ để đối phó người ta.Nhưng em họ chẳng những không nghi ngờ hắn bắt cá hai tay còn ngoan ngoãn làm bia ngắm cho hắn.Hắn rốt cuộc đã dùng lời ngon ngọt gì để dỗ dành em họ?

Cả người Cố Kỳ đều không tốt, anh gửi tin nhắn cho em họ.

Đường Du nhìn thoáng qua, tắt khung đối thoại, tiếp tục bám lấy ca cậu.

Cố Kỳ: "…"

Em thật sự không sợ bị gạt nhảy lầu nữa à!

Diệu Vũ tâm tình lúc này cũng không tốt chút nào.

Từ khi quen biết đến nay, tính tình người nào đó vẫn rất tốt, bộ dáng thờ ơ không để ý mọi thứ.Đây là lần đầu tiên gã thấy cảm xúc của cậu lộ ra ngoài.Nhưng vấn đề là chuyện này vừa nhìn đã thấy tràn đầy sơ hở, một người ưu tú như cậu tai sao lại tin tưởng?

Ân Triển nhìn bọn họ Im lặng, ra vẻ thực bình tĩnh.Sau khi đã hiểu rõ tình huống trước mắt, hắn hỏi:

"Tìm hết xung quanh và cùng NPC trò chuyện rồi?"

Đường Du gật đầu, nói với hắn chỉ có một NPC nhắc đến việc ở Quy Vân Thảo.

Ân Triển nhướng mày: "Nhìn thấy có người đến đó ngủ?"

Đường Du ừ một tiếng: "Ca nghĩ thế nào?"

Ân Triển ngẫm nghĩ:

"Suy luận của ngươi chắc là đúng, vòng nhiệm vụ này hẳn là phải tìm thỏ mama, hoặc là người đi ngủ chính là thỏ mama, hoặc là người đó biết nơi thỏ mama ở, người nọ nói đi ngủ…"

Hắn nhìn nhìn đồng cỏ mênh mông:"Nếu như là ta, một là sẽ chọn góc nào đó trong phó bản, không thì chọn trên cây.Theo như phong cách của hai vòng trước, phó bản này thuộc kiểu đơn giản, có thể là trên cây."

Lão Tử Là Thích Khách nói: "Chắc anh đoán sai rồi, tui tìm qua rồi, không có gì hết á."

"Thân cây tìm chưa?" Ân Triển cười nói:

"Cả đồng cỏ chỉ có một thân cây, thân cây lại rất to, quái trên đồng cỏ đều là sói.Nếu nó ngủ trên cây có

nguy cơ rơi xuống và bị ăn, chẳng bằng đào cái hang trên thân cây rồi ngủ, an toàn hơn."

Lão Tử Là Thích Khách ngẩn người: "… Hình như nghe cũng đúng."

Vì thế mọi người bắt đầu đi vòng vòng quanh thân cây, không tìm thấy chỗ nào giống như là hang động cả.Lão Tử Là Thích Khách đang muốn hỏi có phải đã đoán sai hay không, liền thấy đại thần đạp mấy đạp vào thân cây, sau đó cậu lại rút thủy thủ đâm vào thân cây.

Mọi người: "…"

Ni mã!

Thủy thủ liên tục đâm ra, từng chút cắt xuống, thấy rõ là cậu muốn chém ra một cửa động. Xung quanh yên tĩnh chết lặng, một lát sau, Lão Tử Là Thích Khách thì thào:

"Tui nghĩ ra rất nhiều cách, nhưng không hề nghĩ có thể cắt từ ngoài vào trong…"

Mọi người im lặng nhìn chủy thủ vẫn đang cắt chém, không hùa theo gã. Lão Tử Là Thích Khách tiếp tục nói:

"Tui nói với mấy người chứ, nếu như thật là thỏ mama, vậy còn ngạc nhiên hơn so với việc nó bị bắt đi nướng."

Phong Lương Dạ: "Không, phải là đang nướng nửa chừng tự nhiên bị rớt xuống dưới."

Tử Lâm: "Không, phải là nướng xong bị ăn một nửa thì sống lại."

Không Phải Soái Ca: "Không, phải là sau khi bị ăn thịt thì tự động hoàn nguyên."

Lão Tử Là Thích Khách: "… Mấy người nói càng đáng sợ hơn có được không!"

Phong Lương Dạ: "Ít nhất có thể đoán được việc bị nướng."

Lão Tử Là Thích Khách há há miệng, lại không biết phản bác thế nào.Bọn Tử Lâm nhìn cửa hang không ngừng rộng ra, thầm nghĩ nội dung vở kịch quái đản như thế rốt cuộc là ai thiết kế, bị lừa đá trúng đầu hả! Ai mà nghĩ ra nổi chứ!

Suy nghĩ của bọn họ vừa lóe lên lại nhìn thoáng qua Ân Triển, im lặng.

Cửa hang nhanh chóng được mở ra, một cô bé tầm 10 tuổi xuất hiện trong ánh mắt của mọi người, con thỏ lập tức phóng qua, nước mắt lưng tròng:

"Mama ——!"

Mọi người: "..."

Bé gái này là mama của nó? Chẳng lẽ không phải con thỏ à!

Bé gái mừng rỡ vội vàng ôm lấy nó, hỏi nó sao tìm đến được đây.Sau khi nghe nó kể về hành trình của mình, bé gái nhìn về phía bọn Đường Du, cảm kích nói:

"Vô cùng cám ơn mọi người, em cũng đang tìm nó khắp nơi.Sau đó mệt quá rồi, nên mới đến đây ngủ một giấc, định chờ nó đến.Đều tại em dán cửa hang kín quá, nếu nghe được có người đến thì em đã sớm tỉnh lại rồi."

Đây mà là dán hả? Lừa quỷ à! Mọi người cảm thấy mệt tim chết đi thôi: "Không cần khách sáo."

Bé gái muốn cảm ơn bọn họ, nên mời bọn họ đến nhà làm khách. Đường Du biết vâng lời nhấn xác định, mọi người nhìn thấy bên góc trái xuất hiện một đồng hồ đếm ngược, chỉ có 120 giây. Cùng lúc đó bé gái mở miệng:

"Ôi chao, em quên mất thuyền quay về nhà cần có đủ mười hai người.Bây giờ đúng lúc có một chuyến, nếu giờ không đi kịp phải chờ năm ngày nữa, thỏ con còn nhỏ, không được tính vào."

Mọi người vội vàng đếm, phát hiện chỉ còn thiếu một người, khẽ thở phào: "May mà chúng ta chỉ thiếu một người, nhanh lên, tìm thêm người lại đây!"

Ân Triển nói: "Không kịp, chỉ là đánh chữ thôi cũng hết giờ rồi, kéo người gần đây."

Mọi người vội vàng nhìn xung quanh, bỗng nhiên hai mắt Lang Vương sáng ngời, nhanh chóng chạy về phía đoàn người cách đó không xa.Mọi người ngẩng đầu, thấy nơi đó vừa vặn có một đội ngũ, Lang Vương không nói gì kéo một người trong rồi vội chạy trở về, bọn họ nhìn thấy ID trên đầu người kia—— Khuynh Thế Tiểu Hồ.

Không phải chứ?

Mọi người nhìn bọn họ đang chạy tới gần, bên tai đã nghe thấy giọng nói thẹn thùng của Khuynh Thế Tiểu Hồ:

“Lang Vương ca ca anh muốn làm gì nha, tui còn muốn cùng bọn họ đánh phó bản mà. Anh.. dù anh có thích tui cũng không thể cường ép nha, người ta sợ đó… A, Hoằng ca ca cũng ở đây hả?”

Đường Du: “…”

Ân Triển nhìn tức phụ cười cười, cũng không rảnh trêu đùa cậu, nhìn Khuynh Thế Tiểu Hồ nói:

“Làm nhiệm vụ ẩn không? Có đội ngũ thì thoát lẹ, thêm chúng ta, bây giờ còn tám giây.”

Khuynh Thế Tiểu Hồ ngẩn ra, lập tức thao tác, cuối cùng cũng thêm vào đội trước khi thời gian kết thúc.Mọi người còn chưa kịp may mắn đã nghe bé gái mừng rỡ nói:

“Thật tốt quá, đủ người rồi chúng ta đi thôi!”

Tiếng nói vừa dứt, mọi người bỗng nhiên cảm thấy thấy hoa mắt, ngay lập tức được truyền tống vào trong phó bản.

Đội ngũ kia thấy Khuynh Thế Tiểu Hồ thoát đội, đang định chạy đến hỏi, ai biết tự nhiên lại thấy bọn họ biến mất tại chỗ, đều đồng loạt hoảng sợ.Người chơi từ xa đi ngang qua cũng giật mình, sâu sắc cảm thấy rằng bọn họ đang làm nhiệm vụ ẩn.

Trong đó có mấy người gần đây hay bám theo bọn họ, vừa nhìn thấy bé gái đã lập tức quay video lại.Lúc này mấy người đó đăng video lên diễn đàn, ba khu vực khác của đế thú nhân nhanh chóng nhận được tin tức, ai cũng muốn biết bọn họ làm thế nào mở ra được nhiệm vụ ẩn, bài post chỉ chốc lát đã được hàng trăm người theo dõi.

Lúc này mấy người bị hút đi đang ở trên thuyền gỗ.

Thuyền không có mái che, cũng không có người chèo thuyền, đầu và cuối thuyền đều có chỗ ngồi.Mười chỗ còn lại thì chia thành hai hàng song song, ở giữa chỉ có thể đi qua một người. Ngoài chỗ ngồi ở đầu và cuối thuyền, mỗi chỗ ngồi khác đều có một mái chèo, rõ ràng là muốn bọn họ tự chèo.

Bé gái ôm con thỏ đã sớm ngồi vào đầu thuyền, mỉm cười nói bờ bên kia là nhà của mình, chẳng bao lâu sẽ đến nơi. Lão Tử Là Thích Khách không nhịn được lẩm nhẩm:

“Nói là mời chúng ta, thật ra là muốn chúng đưa nó về nhà chứ gì?”

Ân Triển cản gã lại: “Khoan ngồi đã.”

Lão Tử Là Thích Khách nhìn hắn: “Sao vậy?”

Ân Triển nói: “Tùy tiện ngồi như thế, lỡ như trên đường xảy ra chuyện gì sẽ bị cuống lên, phân chia theo chức nghiệp đi.”

Lão Tử Là Thích Khách cảm thấy cũng đúng, thầm nghĩ không hổ là bang chủ bang hội đệ nhất, trước tiên không đề cập đến nhân phẩm thế nào, năng lực quả thật rất tốt. Cố Kỳ cũng tạm thời nhẫn lại vụ tra nam, nhìn chung quanh một vòng nói:

“Chúng ta có hai vú em, một là Tử Lâm, một người khác là Khuynh Thế Tiểu Hồ.”

Lang Vương bổ sung: ” Tiểu Hồ của chúng ta là vú em siêu cấp.”

Cái gọi là vú em siêu cấp, chính là thêm sinh lực cho đá hoặc trang bị, dẫn đến hiệu quá buff máu vô cùng mạnh, mà lực công kích lại chỉ là phụ cho có trong năm người, hiển nhiên là đối tượng trọng điểm được bảo vệ. Mọi người không khỏi nhìn Khuynh Thế Tiểu Hồ.

Khuynh Thế Tiểu Hồ mặc váy màu hồng, trên đầu là đôi tai hồ ly trắng như tuyết, đằng sau còn có chiếc đuôi xù lông, thấy thế ngượng ngùng nói:

“Đừng nhìn người ta thế mà ~ người ta sẽ mắc cỡ ~ “

Mọi người hai mắt nhìn trời.

Ân Triển suy nghĩ một chút, bảo cô ấy ngồi ở phía trước cách vị trí trung tâm, cho Lang Vương ngồi song song để bảo vệ.Sau đó cũng sắp xếp tốt chỗ cho Tử Lâm, chọn cái chiến thần bọc hậu ở phía sau, rồi mới sắp xếp cho những người khác. Hắn nhìn phía tức phụ cười tủm tỉm:

“Còn ba chỗ này, Hoằng ca ca tùy ý chọn một chỗ đi.”

Đường Du nói: “… Câm miệng.”

Ân Triển cười nhấc cằm cậu lên hôn một cái, kéo cậu xuống chỗ ngồi. Mọi người bất ngờ không kịp đề phòng bị tú ân ái, im lặng nhìn hai người họ rồi quay đầu ra chỗ khác.Khuynh Thế Tiểu Hồ thì hai mắt tỏa ánh sáng, tò mò nhiều chuyện hỏi thăm Lăng Vương, nghe nói hai người này trong hiện thực cũng là người yêu, thì hâm mộ lắm:

“Lúc nào người ta cũng có một mối tình như thế thì tốt quá.”

Lang Vương: “Thấy anh thế nào tiểu hồ ly.”

Khuynh Thế Tiểu Hồ quay mặt đi: “Chán ghét nha ~ “

"…" Mọi người tiếp tục nhìn trời.

Sau khi sắp xến chỗ ngồi xong họ bắt đầu chèo thuyền, trên hướng dẫn có nói rõ phải có 3 đôi cùng nhau ra sức mới có thể chèo được, mái chèo hoạt động càng nhanh tốc độ thuyền đi sẽ càng mau.Thuỷ vực rất rộng, trong suốt thấy đáy, từ trên cao nhìn xuống chiếc thuyền gỗ như đang trôi lơ lửng, phảng phất đắm chìm trong thiên đường. Khuynh Thế Tiểu Hồ nhịn không được thốt lên đẹp quá.Thuyền lững lờ trôi đi một đoạn không gặp bất kỳ nguy hiểm gì, mọi người không khỏi nhìn sang Ân Triển.

"Đề cao cảnh giác." Ân Triển nói:"Họ nhất định muốn chúng ta thả lỏng tinh thần."

Quả nhiên, hắn nói xong không bao lâu, con thỏ bỗng từ trong lòng bé gái nhảy ra, tung tăng chạy đến bên Đường Du:

"Người tốt bụng, cậu nhìn kìa, có rất nhiều cá nè!"

Ân Triển nheo mắt: "Chú ý."

Mọi người không cần hắn nhắc nhở, chăm chú nhìn vào dòng sông, chỉ thấy bầy cá từ bốn phương tám hướng lặng lẽ bơi đến gần bọn họ.Lũ cá bơi theo họ một lát, đột nhiên có vài con lao ra tấn công bọn họ, miệng chúng nó mở thật lớn lộ ra hàm răng sắc nhọn.

Bọn họ đã có chuẩn bị, vội vàng chém giết.Nhưng đây mới chỉ là bắt đầu, càng lúc càng có nhiều con cá nhảy ra khỏi mặt nước tấn công bọn họ, dần dần khiến bọn họ có dấu hiệu chống đỡ không xuể.May mắn lượng máu tiêu hao không nhiều vẫn nằm trong phạm vi chịu đựng được.

Lão Tử Là Thích Khách nói: "Hình như chúng đều là cùng một loài cá, tui vẫn cảm thấy sẽ không dễ dàng như vậy, chút nữa có khi nào sẽ có thêm loài khác không?"

Ân Triển cười nói: "Chờ ngươi cho thuyền chạy xong đã rồi tính chuyện khác."

Mọi người ngẩn ra, mới ý thức được bọn họ lo giết cá đều quên chèo thuyền.Sau khi bàn bạc thì cắt ra sáu người tập trung chèo thuyền, những người còn lại phụ trách bảo vệ. Ân Triển chơi là nhân vật chiến thần, cũng đã chỉnh sang hình thức hoàn toàn tự mình điều khiển, liên thủ cùng Đường Du có thể thay bọn họ chặn hầu hết các trận công kích.

Lão Tử Là Thích Khách ra sức chèo, hai mắt lại còn tỏa ánh sáng nhìn đại thần:

"Đại thần trâu ghê, có hai người ở đây, tui cảm giác thấy vòng nãy qua dễ thôi."

"Đừng mừng sớm quá, ngươi không thấy con thỏ kia vẫn đứng im…"

Ân Triển đang nói đột nhiên vội vàng kêu lên: "Đường Đường!"

Đường Du nhanh chóng tiến lên muốn chém chết con cá tấn công thỏ.Nhưng không gian trong thuyền giới hạn, đúng lúc Phong Lương Dạ vừa định xuất chiêu thay đồng đội ngăn cản công kích, thế là đụng vào cậu.Động tác Đường Du bị chậm, chỉ thấy con cá kia cắn đứt dây cột tóc của con thỏ rồi nhảy ùm vào trong nước.

"Ối!" Con thỏ kêu lên: "Dây cột tóc của tui!"

Ngay sau đó, mọi người thấy đến trên màn ảnh hiện lên một câu nhắc nhở: Chú ý! Chú ý! Thỏ trắng mất dây cột tóc, chuẩn bị tiến vào trạng thái cuồng bạo!

Mọi người: "…"

Tui phắc ni mã không phải chứ! Sao nó không đuổi theo con cá kia cùng nhảy sông tự vẫn!

Hệ thống tiếp tục nhấp nháy một thông báo nói cho bọn họ biết khi con thỏ trong trạng thái cuồng bạo thì lục thân cũng không nhận, gặp ai cũng tấn công hơn nữa lực tấn công rất mạnh, lượng máu sẽ mất rất nhiều. Mọi người thật sự muốn hỏi thăm cả nhà của hệ thống, cái gì gọi là mất máu rất nhiều chứ, rõ ràng là tông ai nấy chết có được hay không!

Nhưng mà tình hình lúc này cũng không cho người khác cơ hội tìm đường sống.Mục tiêu đầu tiên mà con thỏ muốn tông là người chèo thuyền, Lão Tử Là Thích Khách ở gần nó nhất, sợ muốn chết luôn, gã không kịp nghĩ gì vội nhảy sông tự vẫn.

Mọi người: "…"

Anh thật sự là đồ ngốc mà!

Chỉ thấy bầy cá nhanh chóng vây quanh người nào đó, ngay sau đó trong kênh đội ngũ xuất hiện tin tức: thành viên [Lão Tử Là Thích Khách] bị [cá cá cá] ở [thuỷ vực Triệu Ti] tàn nhẫn ăn thịt chết.

Mọi người: "…"

[loa] Lão Tử Là Thích Khách: Tại sao lại là ăn! Bình thường không phải là giết hại tàn nhẫn à, sao đến phiên tui lại là ăn! Tui không phục!

Người ở bên ngoài vẫn luôn mọi lúc chú ý bọn họ, thấy thế vội vàng hỏi có phải đang làm nhiệm vụ ẩn hay không.Lão Tử Là Thích Khách vội thành thật không dám ló đầu ra nữa.Bọn người Đường Du đều không thèm để ý đến gã.Bọn họ phải đối phó với lũ cá liên tục nhảy lên, mà còn phải tránh né sự tấn công của con thỏ, không rảnh chèo thuyền, mà nếu không chèo thuyền, bọn họ không cách nào thoát khỏi tình trạng

khó khăn hiện nay.

Đây là một việc bế tắc.

Tốc độ của con thỏ quá nhanh, liên tục tông chết Tử Lâm và Không Phải Là Soái Ca.Sau đó nhắm mục tiêu vào Khuynh Thế Tiểu Hồ, cô ta hoảng sợ, vội vàng muốn bỏ chạy, nhưng vốn dĩ trốn không thoát được con thỏ.Mắt thấy sắp phải chết, bỗng nhiên lóe ra một người thay cô ta đỡ một đòn, đúng là Lang Vương.

"Lang ca ca!" Cô ta khóc lớn:"Anh chết, làm sao tui có thể sống một mình!"

Vừa nói xong lại thấy con thỏ xông đến chỗ cô, cô vừa khóc hu hu vừa bắt đầu chạy, kết quả chưa chạy được mấy bước đã bị tông, rầm một tiếng, chết tươi. Tuy rằng cô ta có trách nhiệm làm vú em siêu cấp rất tốt, trước khi chết không chỉ hồi sinh cho Tử Lâm, còn buff đầy máu cho tất cả mọi người.Nhưng thật ra cũng không có tác dụng, con thỏ hung ác còn đó muốn giết chết vài người bất quá chỉ là trong nháy mắt.

Số người dần giảm bớt, cuối cùng chỉ còn Ân Triển cùng Đường Du.

Hai người không biết đã trải qua bao nhiêu cuộc chiến, kinh nghiệm phong phú, giết lũ cá và né tránh con thỏ đều lanh lẹ.Mọi người chỉ thấy không trung nhuộm đầy máu, hòa vào bọt nước lấp lánh, hình ảnh xinh đẹp sục sôi nhiệt huyết, khiến người không thể rời mắt.

Ân Triển biết lúc này vú em đã chết, lại không cách nào chèo thuyền, chờ bọn họ xài hết thuốc xanh thuốc hồng cũng sẽ chết thôi.Hắn cười nhìn Đường Du, lại nhìn thoáng qua con thỏ đang tông lại đây.Hắn vội lao về phía tức phụ, ôm lấy eo hôn lên môi cậu, ngay sau đó con thỏ tông vào hai người, chết.

Mọi người: "…"

Trước khi chết còn phải khoe khoang ân ái nữa, thật sự là quá đủ rồi!

Nhiệm vụ thất bại, thuyền lại quay về điểm bắt đầu.

Mọi người cuối cùng cũng được giải thoát khỏi trận kinh hồn khiếp đảm cộng thêm hỗn loạn điên cuồng.Họ nhìn con thỏ moe moe nằm gọn trong lòng bé gái chỉ muốn kéo ra ngoài đập cho một trận, nhưng lại thấy Đường Du đi đến xoa đầu nó thì đành bỏ qua.

Ân Triển hỏi: "Mọi người có ý kiến gì không?"

Lão Tử Là Thích Khách nói: "Mọi người có phát hiện không, nơi này tên là thuỷ vực tìm đường chết."

Mọi người im lặng nhìn gã

Lão Tử Là Thích Khách nói: "… Tui không nên nhảy sông tự vẫn."

Cố Kỳ nhắc nhở: "Lần sau có chết cũng phải chết trên thuyền, như vậy bọn Tử Lâm mới hồi sinh cho cậu được."

Lão Tử Là Thích Khách vội vàng gật đầu, nhìn những người khác.Lúc này Khuynh Thế Tiểu Hồ đang khóc thút thít nhìn Lang Vương, người sau thì hài lòng, chỉ vào mặt mình muốn cô hôn một cái, Khuynh Thế Tiểu Hồ lại ngượng ngùng quay đầu đi.Lang Vương đang định nhân cơ hội nắm tay người ta, thì thấy lão Đại đang chăm chú nhìn mình cười tủm tỉm, lập tức khôi phục trạng thái:

"Lần sau quan trọng là phải bảo vệ con thỏ, đừng cho nó có cơ hội cuồng bạo."

Ân Triển hỏi: "Còn ý những người khác?"

Diệu Vũ thản nhiên hỏi: "Nhìn thái độ của anh lúc nãy, từ đầu anh đã biết con thỏ sẽ cuồng bạo?"

"Đoán." Ân Triển nói:"Dây cột tóc của nó đặt ra không phải chỉ để chơi, chắc chắn có tác dụng."

Diệu Vũ gật đầu, không nói gì nữa.Ý của bọn Cố Kỳ cũng không khác Lang Vương lắm.Ân Triển phân công sắp xếp lại lần nữa, sau đó tiếp tục xuất phát.Lần này cũng giống như truóc, đợi con thỏ chạy đến không bao lâu, bầy cá bắt đầu tấn công.

Mọi người cùng nhau hành động, ra sức chèo thuyền không để ý đến chúng nó.Người phụ trách bảo vệ đứng ở chỗ của mình, chừa ra một lối đi nhỏ, còn Ân Triển và Đường Du lưng dựa nhau, bảo vệ chặt chẽ con thỏ ở giữa. Hai cô vú em thì mọi lúc nhìn máu của đội viên, chuẩn bị buff máu bất cứ lúc nào.

Lần này phối hợp ăn ý, nhanh chóng thoát khỏi nơi lần trước chết hết, tiếp tục đi về trước. Bầy cá không thay đổi chủng loại khác, số lượng tăng thêm đến mức độ nhất định thì dừng lại, con thỏ có hai người kia bảo hộ, toàn bộ hành trình đều bảo trì bộ dáng đáng yêu.

Mọi người tăng thêm tự tin, cẩn thận duy trì tiết tấu.Tuy rằng trên đường gặp qua mấy lần nguy hiểm, nhưng đều thành công chuyển nguy thành an.Cứ như thế lại vượt qua một đoạn đường, bé gái từ đầu đến cuối đều nhìn nơi xa xăm mới đứng lên:

"Phía trước chính là nhà em đó!"

Mọi người nhìn thấy bờ bên kia đã dần hiện ra, đều thơ phào nhẹ nhõm.Nhưng đúng lúc này, trong sông lao ra mấy con cá to lớn, đâm sầm vào bọn họ, đội ngũ phút chốc hỗn loạn.

Bọn họ thầm mắng, vội vàng điều chỉnh lại, lại thấy mấy con cá to lao về phía con thỏ.

Lực tấn công của chúng nó quá mạnh, hơn nữa còn có cả kỹ năng bắn ngược.Ân Triển và Đường Du mới vừa cùng chúng nó giao đấu đã bị bắn văng ra. Mọi người thấy chúng nó lao về phía con thỏ, trong lòng run lên, phảng phất nhìn thấy vòng luân hồi.Nhưng ngay sau đó chỉ thấy chợt lóe lên ánh sáng vàng, một thứ gì đó rớt xuống bên chân con thỏ, trong phút chốc nổ tung ầm ầm.

"Bùm!"

Kênh đội ngũ kênh đồng thời xuất hiện tin tức, Khuynh Thế Tiểu Hồ, Tử lâm, Lão Tử Là Thích Khách và Phong Lương Dạ đều bị [đồng quy vu tận] nổ chết. Còn hai con cá kia bị nổ trúng văng lên trên không mấy vòng rồi rơi lại trong nước, con thỏ bởi vì là NPC, nên lượng máu nhiều lắm, vẫn ở đó moe moe như cũ.

Từ đó Thuỷ vực hoàn toàn yên bình.

Mọi người vẫn chưa hoàn hồn được, một lát sau Cố Kỳ mới hỏi có chuyện gì xảy ra, Ân Triển gửi cho bọn họ một tấm hình, mọi người mở ra, nhìn thấy phía trên là hình ảnh của vật phẩm [đồng quy vu tận].Giải thích kèm theo: đây là vật phẩm sử dụng một lần, tác dụng trong phạm vi hai mét, không phân biệt địch ta.

Mọi người: "…"

Hung ác!

Ân Triển nói: "Chứ không lẽ lại đi từ đầu."

Cố Kỳ nói: "Vậy bây giờ làm sao?"

Ân Triển thực bình tĩnh, đổ một chai nước lên người Khuynh Thế Tiểu Hồ, cô ta lập tức sống lại.Khuynh Thế Tiểu Hồ chớp mắt mấy cái:

"Triển ca ca, lẽ nào đó là nước thần à?"

"Đúng vậy." Ân Triển nhắc nhở: "Nhưng lần sau ngươi còn gọi ta là Triển ca ca, tức phụ của ta nhất định sẽ chặt ngươi thành từng khúc ném vào trong sông."

"Hic!" Khuynh Thế Tiểu Hồ thấy Đường Du nhìn mình, liền chạy đi hồi sinh mấy người kia. Ân Triển hài lòng lắm

"Tốt rồi, tiếp tục chèo."

Lão Tử Là Thích Khách hỏi: “Nước thần là cái gì?”

Khuynh Thế Tiểu Hồ nói: “Đó là nước thuốc có thể hồi sinh người khác, không mua được. Chỉ khi thu thập đủ giá trị hoạt động để rút thưởng, hơn nữa nếu không có số này thì không được rút thưởng.”

Lão Tử Là Thích Khách: “…”

Nhớ rồi, người nào đó không chỉ là bang chủ bang hội đệ nhất, còn là rất có tiếng … tăm.

Mọi người yên lặng nhìn người nào đó.Thuyền nhanh chóng đến bờ bên kia, kết quả vừa mới bước trên lên lục địa, một căn phòng kính thật lớn trong suốt rơi xuống nhốt bọn họ vào trong.

Bé gái nói:

“Ối, em quên mất người ở ngoài đến phải đăng ký.Nếu không đăng ký sẽ bị nhốt 24 tiếng. Nhưng nếu có thể tìm được tìm thấy được cơ quan thoát khỏi phòng kính, thì không cần bị nhốt nữa.”

“…” Mọi người nhìn xung quanh một vòng, làm sao cũng không giống như có cơ quan.

Lão Tử Là Thích Khách nói: “Chẳng lẽ nó tàng hình?”

Gã nói rồi nhìn Ân Triển: “Anh thấy sao?”

Ân Triển nói: “Ta đang tự hỏi cách thoát ly khống chế nào cũng dùng được à?”

Cố Kỳ hỏi: “Có ý tứ gì? Anh có cách?”

“Có.”

Ân Triển cười một tiếng, bình tĩnh mắng một câu thô tục, ngay sau đó hắn hóa thành một ánh sáng bay đi.Tuy rằng sẽ bị nhốt trong phòng tối một hồi, nhưng thiệt sự là… Thoát khỏi khống chế.

Mọi người: “…”

Ni mã vậy mà cũng được!

Spoild: Đường Du thầm nghĩ dù sao em cũng chạy không thoát..Vì thế cậu cởi luôn cả quần lót ra, nằm ở trên giường chăn chú nhìn hắn, cậu liếm khóe môi:

"Ân Triển…"

65. Chương 64: Thế Giới Thú Nhân 8

Đến lúc đó mọi người sẽ biết[mỉm cười]

Lồng thủy tinh được thiết lập chỉ cần có một người thoát khỏi khống chế thì bên trong dù có người hay không đều sẽ mở ra.Vì thế bọn Cố Kỳ nhanh chóng phát hiện bọn họ được tự do.

Lang Vương cùng Lam Điện nhìn nhau, cảm thấy lão Đại bọn họ suy nghĩ thật sự rất sắc bén.

Đương nhiên, người trước nghĩ đây là bản tính của người nào đó sau khi bộc lộ.Người sau lại cho rằng sau khi tỏ tình thất bại chịu kích thích nên tính tình thay nghiêm trọng hay là do ngoài ý muốn tìm được chân ái? Vì vậy, đây là sức mạnh của tình yêu à?

Người của bang Bạch Long cũng nhìn nhau, Phong Lương Dạ nói: "Chủ ý này thiệt là…"

Lão Tử Là Thích Khách nói: "Tốt!"

À vâng rất tốt, người bình thường không nghĩ ra được…bọn Phong Lương Dạ im lặng không nói.

Công ty game cũng bị việc này làm cho lộn xộn, bắt đầu thảo luận xem vấn đề có phải do bug.Quản lý hỏi ra mới biết cũng là đám người lần trước làm nhiệm vụ ẩn, sau khi nghe nói đến cách làm của người nào đó cũng im lặng. Quản lý lặng lẽ liên hệ với boss, sau đó lại nghe boss nói bọn họ liên tục phát hiện được hai chỗ bug nên được thưởng mới đúng.

Lúc này mấy người vẫn đang giết thời gian trong game.

Chắc là do số người không đủ, nên bé gái vẫn chưa nói gì. Đường Du ôm lấy con thỏ tìm một chỗ ngồi xuống: "Hắn sẽ bị nhốt bao lâu?"

Lang Vương nói: "Nếu là phạm tội lần đầu tiên sẽ bị nhốt mười phút, sau đó mỗi lần tái phạm sẽ tăng thêm mười phút, một tiếng là mức cao nhất.Cậu có thể hỏi hắn, trong phòng tối có đồng hồ đếm ngược.Đúng rồi, nhắn tin bằng thông tấn khí đi, trong phòng tối không dùng chat riêng được."

Đường Du gửi tin nhắn cho ca cậu, biết hắn sẽ bị nhốt hai mươi phút.Cậu thông báo cho bọn họ biết sau đó treo máy cùng ca cậu trò chuyện video. Ân Triển nhìn cậu:

“Tại sao lại mặc đồ ngủ, cởi ra.”

“…” Đường Du: “Không cởi.”

Ân Triển cười nói: “Vậy ngươi nhúc nhích lỗ tai cho ta xem.”

Đường Du: “…”

Ân Triển nhướng mày, Đường Du lặng im một lát, nhúc nhích tai một chút.Cậu thấy ý cười trong mắt ca mình càng thêm sâu, biết mình đoán đúng rồi, chờ bọn họ gặp mặt tên lưu manh này nhất định sẽ không để yên cho cậu… Cậu nheo mắt ngẫm nghĩ, dứt khoát chủ động cởi áo ngủ. Ân Triển ngạc nhiên ngoài ý muốn kêu lên:

“Ngoan thế à?”

Đường Du thầm nghĩ dù sao em cũng chạy không thoát, chi bằng bây giờ gây sức ép ca cho sướng.Vì thế cậu cởi luôn cả quần lót ra, nằm ở trên giường chăn chú nhìn hắn, cậu liếm khóe môi:

“Ân Triển…”

Ân Triển hô hấp nháy mắt khẽ ngừng, biết rõ tức phụ cố ý, ý cười càng đậm:

“Quyến rũ ta như thế, ngươi nên biết rõ hậu quả.”

Mười ngày mười đêm đều trải qua rồi, Đường Du tỏ vẻ mình rất bình tĩnh, tiếp tục dụ hoặc hắn.Nhìn thấy hầu kết của hắn khẽ động, cậu câu môi cười bắt chước giọng điệu thường ngày của hắn:

“Như thế nào, ca muốn?”

Ân Triển sung sướng cười một tiếng, nhìn cậu từ trên xuống dưới, thật thà nói:

“Muốn chứ, trước tiên ngươi phải chuẩn bị sẵn sàng, dời tay của ngươi xuống dưới, sau đó như vậy…”

Đường Du: “…”

Ân Triển không biết xấu hổ nói hết, nhìn cậu: “Làm đi.”

Đường Du thầm nghĩ cuối cùng là tại sao cậu lại muốn so lưu manh với ai đó.Cậu im lặng một lát, ngoan

ngoãn đồng ý, ngay sau đó kéo chăn qua chui vào trong cuộn tròn, chỉ chừa khúc đuôi ngắn ngủn ở bên ngoài.

Ân Triển: "…"

Đường Du vươn móng vuốt mò mẫm, lấy kính ảo đeo lên quay vào trong game.Cậu vừa vào liền thấy tin nhắn không ngừng nhấp nháy, mở ra xem thấy anh họ gửi đến rất nhiều thứ. Đầu tiên là hỏi cậu và Ân Triển là xảy ra chuyện gì, lúc trước Ân Triển giải thích quan hệ của hắn cùng Phong Khinh Trần Trần với cậu thế nào, cuối cùng là hỏi cậu đang treo máy à.

[Chat riêng] Nhạc Chính Hoằng: dạ, em đang treo máy.

[Chat riêng] Bạc Hà Hạ: thế giờ nói đi.

[Chat riêng] Nhạc Chính Hoằng: em và hắn yêu nhau, không liên quan đến Phong Khinh Trần Trần.

[Chat riêng] Bạc Hà Hạ: nói thế là xong với anh hả?

[Chat riêng] Nhạc Chính Hoằng: được rồi, sự thật là hắn và Phong Khinh Trần Trần quen biết trong hiện thực.Hắn là người thừa kế chính thống của gia tộc, nhưng hoàn cảnh khó khăn, xung quanh rất nhiều người muốn hắn chết.Rơi vào bước đường cùng chỉ có thể giả vờ che dấu bản thân mình, khiến bọn họ lơi là cảnh giác.Tỏ tình với Phong Khinh Trần Trần cũng là một trong các biện pháp.Gần đây hắn quyết định thu thập bọn họ, thời gian hắn biến mất là đang đối phó bọn họ. Phong Khinh Trần Trần phát hiện có chuyện không đúng, nên định thông qua game cứu vãn lại.

[Chat riêng] Bạc Hà Hạ: …

Cố Kỳ nghĩ quá rất nhiều khả năng, kết quả hiện thực lại đả kích anh một trận nặng nề.Anh hít sâu một hơi, nhìn em họ, kềm chế xúc động muốn ném con thỏ vào mặt cậu, tiếp tục gõ chữ.

[Chat riêng] Bạc Hà Hạ: chuyện nhảm vậy em cũng tin?!

[Chat riêng] Nhạc Chính Hoằng: em nói thật mà.

[Chat riêng] Bạc Hà Hạ: chứng cớ đâu?

[Chat riêng] Nhạc Chính Hoằng: không có.

[Chat riêng] Bạc Hà Hạ: …

[Chat riêng] Nhạc Chính Hoằng: hắn rất tốt, em rất thích hắn.

[Chat riêng] Bạc Hà Hạ: nếu… anh nói là nếu, sau này hắn thích người khác rồi tìm một ký do qua loa đối phó em, em sẽ làm sao?

[Chat riêng] Nhạc Chính Hoằng: anh họ, em sẽ không nhảy lầu nữa.

Cố Kỳ trong lòng thả lỏng, nghĩ dù gì em họ cũng đã trải qua cái chết một lần hẳn là sẽ kiên cường hơn.Anh đang định khen ngợi cậu vài câu, đã thấy cậu gửi đến thêm một tin, viết là: em sẽ chính tay giết chết hắn.

[Chat riêng] Bạc Hà Hạ: …

[Chat riêng] Nhạc Chính Hoằng: nói giỡn thôi [mỉm cười]

Cố Kỳ không biết đã là lần thứ mấy cảm thấy em họ mình thiếu đòn.Anh còn chưa nghĩ ra phải nói gì đã nhìn thấy Ân Triển trở lại.Lang Vương dẫn đầu nghênh đón, sùng bái nói:

"Lão Đại, anh thật lợi hại, mà thật ra lại có chuyện thế này hoàn toàn có thể giao cho Lam Điện, anh không cần thiết tự mình làm."

Lam Điện: "…"

Đừng tàn nhẫn thế được không!

Ân Triển cười nói: "Không sao cả, chuyến này ta đi rất đáng giá."

Nói rồi hắn nhìn về phía Đường Du, ngoắc ngoắc ngón tay.Đường Du mặt không đổi sắc liếc hắn nhưng cuối cùng vẫn theo thói quen lượn qua, thuận tay đưa con thỏ cho hắn. Ân Triển nhận lấy ném đi, ôm người vào lòng hôn hôn, ghé bên tai cậu thấp giọng nói:

"Bảo bối, ta không thể chờ đợi được muốn đi tìm ngươi."

Đường Du: "…"

Bé gái lúc này mới lên tiếng, nói với bọn họ có thể về nhà, vui vẻ phấn chấn dẫn bọn họ đến nhà mình. Mọi người luôn cảm thấy không có dễ dàng như thế, nâng cao cảnh giác đi theo cô bé.Chẳng mấy chốc đi đến một ngôi làng nhỏ, bên trong có những loài động vật và con người, hơn nữa tất cả đều nói được tiếng người, có thể giao lưu với nhau.

Tử Lâm: “Tôi đã từng xem qua một quyển tiểu thuyết, trong đó có viết động vật nếu sống mấy trăm năm thì sẽ có đạo hạnh, dần dần có thể hóa thành hình người, được gọi là yêu, biết phép thuật, rất lợi hại.”

Lão Tử Là Thích Khách: “Đừng có đùa, sao mà sống lâu vậy được?”

Tử Lâm: “Đây là game mà, có phải thật đâu, lỡ như ở đây thiết lập vậy thì sao?”

Mọi người nghĩ đến mức độ hung ác của con thỏ, cảm thấy có thể lắm.Nhìn xung quanh đám động vật không biết chừng bất cứ lúc nào cũng có thể nổi điên, da gà da vịt đều nổi cả lên. Khuynh Thế Tiểu Hồ dán sát bên cạnh Lang Vương:

“Lang Vương ca ca, người ta hơi sợ.”

Lang Vương nắm chặt lấy tay cô: “Có anh ở đây, sẽ không để em gặp chuyện đâu.”

Khuynh Thế Tiểu Hồ ngượng ngùng muốn né gã: “Ôi chao, anh đừng có mà lợi dụng người ta, xấu xa, đồ lưu manh ~ “

Mọi người: “…”

Tui phắc không khí khẩn trương thoáng chốc đã mất sạch!

Miệng mọi người đều giật giật, không còn gì để nói tiếp tục đi.Cuối cùng đến trước một căn nhà gỗ, nghe bé gái nói đây là nhà của nó.Bọn họ cùng nó đi vào, sau đó nhìn thấy một bé trai nằm ở trên giường.

Con thỏ kêu một tiếng ba ba, nhảy lên trên yêu thương dụi vào bé trai.

Bé gái nói: “Đây là chồng của em, mấy ngày trước bị bệnh nặng, cả người không có sức lực còn sợ lạnh.Chúng tôi nghĩ mọi cách đều không thể chữa khỏi cho anh ấy, sau đó nghe nói Quy Vân Thảo có tiên thảo, nên mới đi ra ngoài hái.”

Cô bé nói xong lấy tiên thảo làm thành bột, nhìn bọn họ:”Tiên thảo rất linh, dùng xong có thể khỏi hẳn, sau đó chúng ta cùng nhau ăn bữa cơm.”

Nói dứt câu cô bé không động đậy nữa, mọi người chờ chờ chờ, cảm thấy dường như cô bé đã chuyển sang chế độ im lặng.

Lão Tử Là Thích Khách nói: “Vậy là sao đây?”

Diệu Vũ thản nhiên nói: “Vòng nhiệm vụ này chắc là chữa bệnh cho chồng nó.”

Bọn Cố Kỳ và Lam Điện cũng nghĩ như vậy, nhìn lọ thuốc bột trên bàn, lại nhìn bé trai hôn mê không tỉnh.

Tử Lâm: “Tiên thảo dùng như thế nào?”

Đường Du: “Uống hoặc là thoa ngoài da, chọn một trong hai.”

Khuynh Thế Tiểu cắn ngón tay ngẫm nghĩ một chút:

“Vậy… vậy nếu chọn một trong hai, rồi phát hiện không được đổi cách khác, mà thuốc không đủ thì sao giờ?”

Mọi người nghĩ cũng phải, không nhịn được nhìn về phía Ân Triển.

Ân Triển: “Khả năng là uống thuốc lớn hơn.”

Mấy người trăm miệng một lời: “Tại sao?”

Ân Triển chỉ vào người trên giường: “Các ngươi thử mở miệng nó ra xem.”

Mọi người đi qua thử, và thật sự mở không được.Thậm chí Lang Vương và Lão Tử Là Thích Khách đứng ở hai bên hợp lực mở thử, thế nhưng miệng của bé trai một chút cũng không nhúc nhích, ngay cả khe hở cũng không có.Bọn họ cảm thấy nó thực sự nó phù hợp với thuộc tính hố hàng của nhiệm vụ, lại nhìn tiếp về phía Ân Triển.

Cố Kỳ hỏi: “Làm sao anh biết?”

“Dễ lắm mà, manh mối game bày sẵn ra rồi, còn lại chỉ cần suy nghĩ theo hướng kỳ quái là được.”

Ân Triển cười nói:”Bé gái nói chồng nó sợ lạnh, nhưng các ngươi nhìn xem tuy bé trai đắp chăn bông nhưng lại lộ ra một nửa chân ở bên ngoài.”

Mọi người đồng loạt nhìn qua, thấy cái chân ở phía mặt trong giường đúng là bị lộ ra, nếu không nhìn kỹ, rất khó phát hiện.

Cố Kỳ hỏi: “Cho nên?”

Ân Triển nói: “Các ngươi gãi thử xem.”

Lam Điện đứng gần nhất, vươn tay gãi gãi, bé trai lập tức phì một tiếng rút chân về, miệng mở ra một chút, cuối cùng cũng có được cái khe.

Mọi người: “…”

Ni mã ai có thể nghĩ đến điều này nha!

Mọi người cảm giác tam quan của mình đều bị làm mới, há há miệng, lại há há miệng, yên lặng nhìn Ân Triển, đổ thuốc bột vào miệng bé trai.Chẳng mấy chốc bé trai đã mở mắt ra ngồi dậy. Cùng lúc đó, bé gái và con thỏ giải trừ hình thức im lặng, chúng nó vui sướng ôm lấy nhau, biểu diễn một màn ấm áp. Mọi người đờ đẫn nhìn nhau, tâm tình chẳng vui được chút nào.

Nhiệm vụ tiếp theo là ăn cơm, mọi người ôm trái tim lo lắng ngồi trên ghế, sợ giữa chừng xảy ra chuyện gì.Nhưng sau khi dùng cơm xong mọi việc vẫn bình thường.Bé gái dọn dẹp bát đũa, vào nhà lấy ra một cái hộp gỗ.Hai mắt mọi người sáng ngời nhìn đăm đăm, cho rằng đây là quà thưởng của nhiệm vụ.

Bé gái đặt hộp gỗ lên bàn, rót cho bọn họ mấy ly trà, ôm con thỏ ngồi xuống ra hiệu bọn họ uống trà.

Vì thế mọi người kiên nhẫn cuối đầu uống.

Bé gái nhìn về phía Đường Du: “Em thấy bím tóc anh thắt cho thỏ con, rất xinh đẹp.”

Đường Du nói: “Quá khen.”

Bé gái hỏi: “Anh còn trẻ lại đẹp như thế, có người mình thích chưa?”

Mọi người nhìn thấy màn hình hiện lên một hộp thoại, và sau đó Đường Du chọn “Có”.Bé gái bối rối nhìn cậu, ngập ngừng một lát mới nói:

“Thật ra tộc chúng tôi có một phong tục, tóc của con thỏ chưa lập gia đình chỉ có bạn lữ tương lai mới được chạm vào.”

“…” Mọi người ngẩn ngơ, sờ vào vũ khí, chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

Bé gái nói: “Em thấy anh còn chưa kết hôn, hay là kết hôn với thỏ con đi? Bây giờ nó không thể hóa thành hình người, phải ở lại trong thôn, sẽ không gây phiền phức cho anh đâu.Nhưng mà lúc anh ra ngoài phải tuyên bố đã kết hôn, hơn nữa không thể sử dụng hệ thống hôn nhân.”

Bé gái tạm dừng một chút, đẩy cái hộp qua, "Đây là đồ cưới của chúng ta, anh có thể suy nghĩ thử xem."

Mọi người lại thấy màn hình xuất hiện khung đối thoài, viết mấy chữ "Đồng ý" cùng "Từ chối", thời gian đảo ngược là một phút đồng hồ. Đường Du không chút nghĩ ngợi nói:

"Tôi không đồng ý." Nói xong liền nhấn từ chối.

Bé gái vẻ mặt giận dữ: "Anh thật sự muốn từ chối?"

Khung đối thoại lại xuất hiện, mọi người căng thẳng đứng dậy, cảm thấy chắc chắn phải đánh một trận, nhìn về phía Đường Du. Đường Du nhìn thoáng qua Ân Triển, không đợi hắn mở miệng, chọn phải.

Thần kinh của mọi người đều căng thẳng, chỉ thấy bé gái thất vọng lắc đầu:

"Dưa hái xanh không ngọt, các anh đã giúp chúng tôi nhiều như vậy, chúng tôi cũng không thể lấy oán trả ơn, chúng tôi không giữ các anh lại, các anh đi đi." Nói rồi bé gái khôi phục trạng thái im lặng.

"Thế… thế là xong?"

Mấy người bước về phía trước cố gắng đối thoại, kết quả vẫn là để cho họ đi.Bọn họ cho là nhiệm vụ thế là hỏng rồi, nhịn không được nhìn Đường Du. Ân Triển cũng nhìn tức phụ, vươn tay về phía cậu, cười hỏi:

"Chỉ là không được dùng hệ thống hôn nhân thôi mà, không tiếc à?"

"Không tiếc, em sẽ không kết hôn cùng người khác." Đường Du nắm tay hắn, chui vào trong lòng ôm lấy hắn, nhìn những người khác:

"Tôi rất xin lỗi."

Mọi người lắc đầu, nhiệm vụ này vốn là do cậu ấy nhận, đương nhiên do cậu quyết định. Cùng lắm thì đợi nhiệm vụ mở ra bọn họ làm lại là được. Ân Triển xoa đầu của cậu:

"Ngươi đi đi."

Đường Du hỏi: "Hả?"

Ân Triển nói: "Ta cảm thấy làm nhiều vòng nhiệm vụ như thế, cũng sẽ thưởng cho gì đó, ngươi đi ra ngoài thử xem."

Cho nên lúc nãy ca chỉ là muốn dụ em nói lời thật lòng? Đường Du im lặng liếc hắn một cái, xoay người đi ra phía ngoài.Bỗng nhiên nghe thấy bé gái gọi cậu quay lại, cho cậu một cơ hội cuối cùng, nhưng những gì cậu đã quyết định sẽ không thay đổi, từ chối ngay lập tức.

Bé gái ngẩn người: "Không ngờ anh lại chung tình với người yêu như vậy, vậy mà em lại định xúc phạm tình cảm của hai người, thật sự là…"

Bé gái nói rồi chạy vào phòng, lấy ra một hộp lớn hơn đưa cho Đường Du: "Thật sự là xin lỗi, tình yêu của hai người làm em rất cảm động, đây là quà xin lỗi của em, xin hãy nhận lấy."

Mọi người: "…"

Nhiệm vụ ẩn có cần gây chuyện vô lý thế không!

Đường Du bèn nhận lấy, ngay sau đó mọi người chỉ cảm thấy thấy hoa mắt.Khi hoàn hồn thì thấy bọn họ đã rời khỏi phó bản trở về Vân Quy Thảo.Cùng lúc đó, trên kênh thế giới xuất hiện một tin tức.

[loa] Phi Thường Khoái Hoạt:Tin đặc biệt! Tin đặc biệt! Đám người làm nhiệm vụ ẩn ra rồi!!!

Bọn Đường Du đầu tiên là ngạc nhiên, sau đó mới nhìn thấy gần đó có rất nhiều người chơi, rõ ràng đang chờ họ xuất hiện. Bọn họ còn chưa nghĩ ra cách gì đối phó, chỉ thấy một con trâu khổng lồ xuất hiện, dừng ở nơi cách bọn họ tầm năm mét, giận dữ nói:

"Đưa đồ cho ta!"

Quần chúng vây xem: "= ="

Bọn người Đường Du: "…"

[loa] Phi Thường Khoái Hoạt: a a a có một con quái đi theo, hai nhóm người đánh nhau rồi!!!

Mọi người từ sớm đã chú ý bọn họ, nhìn thấy thế vội vàng chạy đến bên cạnh.Còn đám người chơi đang đánh phó bản thì nổi điên, kêu bọn họ phát trực tiếp đi.Vì thế chẳng mấy chốc loa soát không ngừng, nói cho mọi người biết hai nhóm đang giao đấu.

[thế giới] Đừng nói Người Hạnh Phúc: tui phắc cái người tên Nhạc Chính Hoằng cùng Ân Triển quá lợi hại!Thân thủ kiểu này, vốn là nhìn không rõ được!

[thế giới] A Đát: nhất định là dùng hình thức tự mình điều khiển.

[thế giới] Thu Thu Thu: sát, thiệt hay giả?

[thế giới] Không Muốn Nói Chuyện: tui xem qua video rồi, hình như… hơi giống?

[thế giới] Miêu Mễ Tương: chắc là vậy, mọi người nghĩ coi bọn họ đánh thắng boss thế giới cấp 70 đó.Tuy là không biết thắng cách nào, nhưng ít nhiều cũng có liên quan chứ?

[thế giới] Muốn Ăn Mì: khoan đã, chỉ có mình tui phát hiện vũ khí của Ân Triển sử dụng rất giống của Thâm Tình Nồng Nàn à?

Người chơi thảo luận sôi nổi, chăm chú theo dõi cuộc chiến.

Từ lúc quái vật trâu rống lên bọn Đường Du cũng đã giữ vững đội hình.Khuynh Thế Tiểu Hồ và Tử Lâm nhanh chóng rút lui, rời khỏi phạm vi tấn công, Ân Triển cùng bọn chiến thần như Diệu Vũ thì tiến lên nghênh đón.Do có Ân Triển khống chế cừu hận, Đường Du có thể yên thoải mái tấn công, nhanh chóng tiến gần.

Hầu hết mọi người đều là cao thủ nên vốn dĩ đã không tệ, sau khi trải qua mài dũa ở thuỷ vực cộng thêm có siêu cấp vú em như Khuynh Thế Tiểu Hồ, vì vậy thong thả đối phó, dần dần giành được thế thượng phong.

Quái vật trâu nổi giận gầm lên một tiếng, tấn công càng thêm sắc bén.Nhưng cuối cùng vẫn không phải là đối thủ của bọn họ, chân trước khuỵu đi ngã nhào trên mặt đất. Trong lòng mọi người vui vẻ, đang chuẩn bị cho nó một kích trí mệnh thì bỗng thấy nó vụt một phát nhảy lên, đầy máu, sống lại.

Mọi người: "…"

Lại bị hố!

Mọi người vừa mắng ầm ĩ, vừa tiếp tục đánh.Chẳng bao lâu lại đánh cho nó cạn máu.Quái vật trâu quái lại một lần nữa ngã xuống đất, ngay sau đó xoẹt đứng dậy, lần thứ hai sống lại.

Mọi người: "…"

Ni mã a!

Mọi người buồn bực, cố gắng duy trì tiết tấu, chẳng mấy chốc lại hạ gục nó rồi sau đó trơ mắt nhìn nó lần thứ ba sống lại.

Mọi người: "…"

Mày có biết xấu hổ hay không!!!

Đám người vây xem cũng giật mình.

[thế giới] Phong Lưu Thành Tính: ai có thể nói cho tui biết đây là chuyện gì?

[thế giới] Hôm Nay Cũng Là Manh Manh Đát: đại khái đây là trò "Chúng mày muốn giết chết tao, nhưng tao bất tử tao bất tử, tức chết tụi mày"?

[thế giới] Vô Tự Thiên Thư: hoặc là trò "Xem ai tiêu hao hơn ai"?

[thế giới] Hồng Điệp: Vậy thế này sao mà đánh?

[thế giới] Tiểu Đồ Đồ: thắp nến.

[thế giới] Thủy Phố: thắp nến.

Một nhóm người xếp hàng phía sau thắp nến.Còn những nhân vật chính trong chuyện này thì đang thương lượng khả năng giết được quái vật trâu là bao nhiêu.Bởi vì có một số nội dung nhiệm vụ là nhất định phải chết mới được. Lão Tử Là Thích Khách đã coi Ân Triển là nhân vật trung tâm, hỏi:

"Đại thần anh cảm thấy thế nào?"

Ân Triển tung một chiêu liên hoàn kích hạ gục quái vật trâu, rồi nhìn nó điên điên sống lại:

"Thông thường mấy con như vầy máu nhiều lắm, khả năng bị ngược hai ba lần thế này ít lắm, để ta nghĩ xem…"

Đang nói bỗng hắn liếc thấy trên cổ quái vật trâu có một dây chuyền.Mặt dây chuyền là một vòng tròn nhỏ, đột nhiên hắn nghĩ đến một cái gì đó:

"Đường Đường, món đồ chơi của con thỏ là ngươi giữ?"

Đường Du hơi ngẩn, vội vàng lấy ra đưa cho hắn.

Ân Triển thóang nhìn qua, quyết định thật nhanh tiến sát lại gần quái vật trâu.Hắn đem quả cầu đặt vào chính giữa vòng tròn,tiếng click vang lên vừa khớp.

Quái vật trâu đột nhiên ngừng tấn công, nó hầm hừ:

"Xem ở việc chúng bây còn biết trả lại cho ta, tạm tha cho chúng bây." Nó nói xong thân ảnh liền biến mất.

Mọi người: "..."

Phắc... cmn..... ...

Mọi người đã không còn hơi sức lải nhải "Là ai tha ai, rõ ràng có thể chơi rất vui sao không nói ngay từ đầu".Bọn họ không hẹn mà cùng ngồi bệt trên mặt đất, tuy rằng trong game không cảm thấy mệt, nhưng bọn họ vẫn mệt lắm, mệt tim.

Quần chúng vây xem nhìn bọn họ, có mấy người da mặt dày sáp qua dò hỏi bọn họ làm cách nào mở ra nhiệm vụ. Đường Du nhìn đám người cách đó không xa, cậu quyết định gửi lên một thông tin.

[loa] Nhạc Chính Hoằng: đồng loạt trả lời, ngoài chủ thành có bầy thỏ, tùy tiện chọn một cái con thắt bím tóc cho nó sẽ mở ra được nhiệm vụ ẩn.

Người chơi toàn sever nhạc nhiên, không ít người hỏi sao cậu lại dễ dàng thẳng thắn như thế. Đường Du tâm tình sung sướng, gõ vài chữ.

[loa] Nhạc Chính Hoằng: đến lúc đó mọi người sẽ biết [mỉm cười]

[loa] Lão Tử Là Thích Khách: chúc mọi người chơi vui vẻ, mã đáo thành công!

[loa] Lang Vương: bọn tui là người hào phóng, đương nhiên không cần che giấu, đúng không tiểu hồ ly?

[loa] Khuynh Thế Tiểu Hồ: (^o^)/ Ừa, Lang ca ca nói thế nào thì chính là thế ấy ~

[loa] Ân Triển: đừng khẩn trương, mấy vòng nhiệm vụ này đều rất dễ dàng.

[loa] Lam Điện: để bảo đảm mọi người hể tận hưởng đầy đủ những niềm vui trog nhiệm vụ này, chúng tôi quyết định không tiết lộ bất cứ điều gì.Chẳng qua ấm áp nhắc nhở một chút...

[loa] Phong Lương Dạ: chỉ có mọi người không thể tưởng tượng được, không có bọn họ không làm được.

[loa] Không Phải Là Soái Ca: vỗ vai.

[loa] Tử Lâm: cố lên!

Người chơi nhìn mà sửng sốt, có thể đoán được nhiệm vụ này rất khó.Mấy người chơi gần đó không nhịn được lôi kéo làm quen, muốn hỏi rõ cụ thể tình hình.Ai dè bọn họ thật sự không nói một chữ, có một người chơi nói:

"Tui biết được một điều, boss cuối cùng đánh bốn năm lần là được."

Mọi người nhìn gã, bọn họ biết rõ là do động tác của Ân Triển quá nhanh, người khác không nhìn thấy cảnh hẳn trả lại quả cầu, thế nên hiểu lầm. Đường Du khen ngợi gã:

"Anh thật thông minh, thế mà cũng đếm được."

Ân Triển cười tủm tỉm:

"Nhưng mà boss cuối cùng có nói một câu xem biểu hiện của chúng ta, sau đó liền xong.Có khi đến lúc đó các ngươi biểu hiện không tốt, nó sẽ tăng thêm số lần, hy vọng các ngươi có thể qua nhanh."

Đường Du nói: "Thật ra nó không mạnh lắm, rất nhanh là xong."

"…" Cố Kỳ thấy em họ mình cùng Ân Triển hố người khác không thương tiếc, vội ho một tiếng, ôn hòa nói:

"Chúng ta đến chỗ khác đi."

Mọi người nhớ ra còn chưa mở bảo tương, bèn đứng dậy rời đi.Nhưng lúc này bọn họ đang nổi tiếng, đi đến đâu cũng bị vây xem.Khuynh Thế Tiểu Hồ ngượng ngùng nói:

"Sao ai cũng nhìn người ta nha, sợ quá đi."

Lang Vương vội vàng đi qua chiếm tiện nghi.Lão Tử Là Thích Khách hỏi:

"Làm sao bây giờ? Không có chỗ nào yên tĩnh vắng vẻ à?"

Ân Triển cười nói: "Có đó, trong phó bản trong, đi thôi, chọn chỗ gần nhất."

Trải qua đêm nay mọi người đều có hiểu biết với lối suy nghĩ của hắn, nhìn hắn rồi đi theo.

Spoid:

"Tôi mới 18 tuổi, các anh sao lại nhẫn tâm ra tay? Nếu nhứ tôi bị bóng ma tâm lý, vậy ngọn cỏ non nho nhỏ tương lai của đất nước là tôi đây đã bị các anh vô tình bẻ gẫy rồi."

66. Chương 65: Thế Giới Thú Nhân 9

Đường Du hỏi:"Tụi bây muốn chặt tay, hay là chặt chân"

Sau khi bọn Đường Du tiến vào phó bản giết sạch sẽ một đám quái thì tìm một nơi ngồi xuống.Kế đó bọn họ đồng loạt nhìn chằm chằm cái hòm ở chính giữa, trong nháy mắt mở ra chỉ thấy ánh sáng chợt lóe.Trên kênh không ngừng phát ra tin tức.

[hệ thống] chúc mừng người chơi Nhạc Chính Hoằng nhận được mảnh vỡ bí ẩn.

[hệ thống] chúc mừng người chơi Nhạc Chính Hoằng nhận được hộp quà bí ẩn.

[hệ thống] chúc mừng người chơi Ân Triển nhận được hộp quà bí ẩn.

[hệ thống] chúc mừng người chơi Bạc Hà Hạ nhận được hộp quà bí ẩn.

[hệ thống] chúc mừng người chơi Lam Điện nhận được hộp quà bí ẩn.

...

[hệ thống] chúc mừng người chơi Khuynh Thế Tiểu Hồ nhận được hộp quà bí ẩn.

Toàn đội không bỏ sót người nào, ngoại trừ Đường Du có thêm mảnh vỡ bí ẩn, còn lại đều nhận được hộp quà.

Mọi người đều biết, có thể được hệ thống công bố chắc chắn là thứ tốt, nhưng mà...

[thế giới] Cuộc Sống Bay Cao: mảnh vỡ bí ẩn, hộp quà bí ẩn, sao nói qua loa thế.

[thế giới] Muốn Ăn Mì: thì đó, có gan thì nói thẳng ra nó là cái gì coi!

[thế giới] Thu Thu Thu: tui tò mò không biết mảnh vỡ bí ẩn là cái gì.

[thế giới] Phi Thường Khoái Hoạt: tui chỉ muốn nói tại sao mấy người nhất định phải vào phó bản.Tui muốn theo dõi trực tiếp một chút thôi cũng không được oa oa oa! Đến cùng là ý kiến của ai oa oa oa!

Nhóm người Đường Du lúc này đang xem bản thuyết minh, trên đó nói công ty game vì cám ơn bọn họ phát hiện bug nên thưởng cho.Chỉ là cần một thời gian nhất định mới mở ra được nên nhận tạm trước đi.

Mọi người: "…"

Lão Tử Là Thích Khách hỏi: "Thời gian nhất định là khi nào chứ?"

Ân Triển nói: "Chắc là gấp quá bọn họ chưa bàn bạc kỹ nên tặng cái gì,cho nên mới như vậy."

Hắn đã nói thế, thì chắc chắn là thế.

Nhóm người bị nội dung nhiệm vụ hố mấy lần rồi, khả năng đề kháng với sự đả kích đã tăng nhiều lắm, nên chỉ im lặng một lát thì bình tĩnh.Họ bắt đầu nhìn các vật phẩm khác trong rương, những thứ này mới là phần thưởng của nhiệm vụ ẩn.

Đường Du nói: "Chia ra từng chức ngiệp, đổ súc sắc."

Mọi người đương nhiên không có ý kiến, hòa thuận chia phần thưởng.Trên kênh lại thông báo không ít tin tức.

[hệ thống] chúc mừng người chơi Bạc Hà Hạ nhận được bộ đồ bạch thỏ.

[hệ thống] chúc mừng người chơi Ân Triển nhận được bảo bảo cá trắm đen.

[hệ thống] chúc mừng người chơi Nhạc Chính Hoằng nhận được thần khí Nhạc Đàm.

[hệ thống] chúc mừng người chơi Tử lâm nhận được mảnh vỡ Thương Mộc.

…

[hệ thống] chúc mừng người chơi Vi Mệnh Danh nhận được thần khí Vấn Thiên.

[hệ thống] chúc mừng người chơi Lang Vương nhận được tọa kỵ Tử Khôi Ngưu.

Phần thưởng nhiệm vụ ẩn rất hào phóng, tùy ý lấy ra một thứ đã khiến người khác đỏ mắt. Đa số đều

nhận được vật thưởng, mặc dù có hai người không may thua, nhưng là đến không ít cao cấp thạch đầu.

Đổ xúc sắc phải tốn một chút thời gian, bởi vậy mấy tin tức trên kênh phát ra không liên tiếp, mà ở giữa còn xen kẽ những câu đối thoại của người chơi.Nhưng càng về sau, đối thoại càng ít.Người chơi bên ngoài đầu tiên là thảo luận trong chốc lát, sau đó hoàn toàn im lặng chờ xem, mãi cho đến khi hệ thống ngừng thông báo hẳn mới thôi.Kế đó họ bắt đầu bùng nổ.

[thế giới] Danh Đao Thích Huyết: một bộ đồ đỉnh cấp, một hộ kiên của bộ đồ nhiệm vụ ẩn, hai thanh thần khí, một con bảo bảo, một tọa kỵ cộng thêm hai loại tài liệu quý giá… Phắc, bọn họ chiếm luôn công ty game rồi hả?

[thế giới] Thải Phúc: đây là mới món được hệ thống thông báo, chắc chắn còn có những món không có thông bào.

[thế giới] Cuộc Sống Bay Cao: đây là lần đầu tiên tui thấy nhiệm vụ ẩn thưởng nhiều vậy đó.Mấy cái nhiệm vụ ẩn trước đây phát hiện đâu có giống vậy đâu!

[thế giới] Thủy Phố: tức là đây là mấy món trong hộp quà?

[thế giới] Đừng nói Người Hạnh Phúc: tui nghĩ không phải, có một món lặp lại hai lần, không thể nào hộp quà được mở hai lần.

[thế giới] Thủy Phố: vậy ý là hộp quà là riêng, đồ vật cũng riêng luôn?

[thế giới] Thải Phúc: tui cũng nghĩ thế, huống chi cách một lúc mới thông báo.Hắn là đang đổ súc sắc?

[thế giới] Muốn Ăn Mì: phần thưởng phong phú như vậy chứng tỏ nhiệm vụ này khó làm lắm đó.

[thế giới] Danh Đao Thích Huyết: phó bản đều là người làm thôi, không lý nào bọn họ qua được mà chúng ta không thể qua.Vì nhiều phần thưởng như vậy, phải làm!

[thế giới] Cuộc Sống Bay Cao: đúng!

Lúc này nhóm người Đường Du đã bắt đầu đánh phó bản.Tuy rằng bình thường phó bản này phải có 15 người, nhưng đánh xong nhiệm vụ ẩn tàn bạo rồi thì những cái này chỉ là chuyện cỏn con.Họ nhanh chóng thành công đi ra ngoài, không để ý tới yêu cầu xem trang thiết bị và vũ khí của quần chúng vây xem, không thèm quay đầu lại đi luôn về chủ thành.

Ân Triển thấy Lang Vương cả đoạn đường đều dụ dỗ Khuynh Thế Tiểu Hồ gia nhập bang Trọng Vân, cười nói:

“Tiểu hồ ly vào bang Hắc Kỳ của chúng ta đi?”

Khuynh Thế Tiểu Hồ hỏi: “Hả? Tại sao?”

“Ngươi thử nghĩ xem, từ sau chuyện nào đó quan hệ của hai bang bắt đầu xấu đi.”

Ân Triển cười tủm tỉm:”Ngươi vào bang Hắc Kỳ, hai người các ngươi ở hai bang đối địch, rõ ràng muốn sống cùng nhau lại vẫn phải chia cách.Sau đó các ngươi dùng tình yêu vĩ đại cảm động hai bang, từ nay về sau hòa giải, kịch bản như thế rất cảm động.”

Khuynh Thế Tiểu Hồ cắn ngón tay suy nghĩ một lát, hai mắt sáng như tuyết: “Được, tui vô bang các anh!”

Mọi người: “…”

Lang Vương: “…”

Ân Triển ra hiệu Lam Điện thêm cô ta vào bang hội, nhìn những người khác:

“Cũng muộn rồi, hôm nay đến đây thôi?”

Bọn người Cố Kỳ gật đầu, nhìn người nào đó ngoan ngoãn đứng ở bên cạnh hắn, từng người lui tổ đội rời đi. Lão Tử Là Thích Khách nhịn không được nói:

“Không hổ là bang chủ của đệ nhất bang hội, chúng ta kẹt lâu như thế, hắn vừa đến một đêm đã làm xong.”

Phong Lương Dạ: “Chủ yếu là do ý tưởng khá kỳ lạ.”

Lão Tử Là Thích Khách: “Phải nói là thông minh, cái gì hắn cũng đoán ra được, quá lợi hại!”

Mọi người im lặng.

“Hèn chi đại thần sẽ thích hắn…” Lão Tử Là Thích Khách bỗng nhiên thốt lên:

“Đại thần sẽ gia nhập bang Hắc Kỳ ha? Sau này chúng ta còn chơi chung với cậu ấy được không?”

Cố Kỳ nói chắc là được rồi anh nhìn Diệu Vũ: “Ân Triển cũng là hình thức điều khiển tự động?”

Diệu Vũ thản nhiên ừ một tiếng.

Cố Kỳ hỏi: “Anh không có hứng thú với hắn hả?”

Diệu Vũ nói: “Không có.”

Cố Kỳ không hỏi nhiều nữa cùng bọn họ rời đi.

Hiện nay ba bang hội lớn đều đang bùng nổ, đa số đều đang tám nhảm chuyện lần này. Cố Kỳ nhìn thấy thế, chỉ gửi lên kênh tấm hình của bộ đồ.Còn lại thì dựa theo trước đó đã thảo luận không tiết lộ bất cứ điều gì với người ngoài.

Lam Điện cùng Lang Vương cũng trả lời như vậy.Phong Khinh Trần Trần tuy rất muốn biết quá trình thế nào, nhưng gã cũng biết Lang Vương là người của Ân Triển, nên cũng không dám ép buộc. Lang Vương vô cùng hài lòng, âm thầm nghĩ chờ lão đại giải quyết xong Phong Khinh Trần Trần thế thì bang Trọng Vân là của gã rồi.

Khuynh Thế Tiểu Hồ sau khi gia nhập bang hội thì logout.Xung quanh chỉ còn lại bốn người bọn Đường Du và Ân Triển.Lam Điện nghe bang chủ phân ra lệnh đưa bang chủ phu nhân vào bang hội, lại thấy bang chủ liếc nhìn mình, không chờ hắn mở miệng liền cùng Lang Vương rời đi.

Ân Triển nhìn về phía tức phụ: “Giờ đi ngủ hay đi dạo tiếp?”

Đường Du đương nhiên không muốn ca tách ra rồi, nên chọn đi dạo.Vì thế Ân Triển gọi ra tọa kỵ ôm tức phụ ngồi lên, còn cười hôn cậu một hơi.

Tọa kỵ của hắn là phượng hoàng, toàn sever này chỉ có một con, rất phong cách.Người chung quanh đồng loạt nhìn ngắm, trên kênh thế giới kênh cũng sục sôi.Có mấy người chơi còn nói lúc lúc khi đội ngũ đang làm nhiệm vụ ẩn đánh boss, bọn họ đã cảm thấy vũ khí của Ân Triển rất giống Thâm Tình Nồng Nàn.Có điều người chung quanh đều nói thao tác của Ân Triển sắc bén hơn gã ta.Lúc này phượng hoàng vừa hiện ra, hoàn toàn chứng thực thân phận của hắn.

Đường Du nhìn kênh thế giới: “Bọn họ đều nói ca là cặn bã.”

Ân Triển từ phía sau ôm tức phụ vào lòng, hôn lên vành tai cậu: “Hửm.”

Đường Du chờ không thấy hắn nói tiếp, mới nói: “Em không thích.”

Ân Triển cười ôm chặt cậu, tìm tên Lam Điện trong danh sách bạn tốt.Hắn bắt đầu giáo dục gã làm thế nào công khai quan hệ, tóm lại tất cả đều đẩy lên người Phong Khinh Trần Trần, hắn cùng tức phụ mới là chân ái, cũng là duy nhất.

Lam Điện im lặng nửa ngày mới trả lời.

[Chat riêng] Lam Điện: … Lão Đại anh vô sỉ như thế ổn không? Không sợ Phong Khinh Trần Trần trở mặt, nói hết mọi chuyện ra?

[Chat riêng] Ân Triển: gã không dám.

[Chat riêng] Lam Điện: tại sao?

[Chat riêng] Ân Triển: nghe lời ta đi, cho dù gã dám, ta cũng sẽ không cho gã cơ hội.

[Chat riêng] Lam Điện: anh chắc chứ?

[Chat riêng] Ân Triển: ừm.

[Chat riêng] Lam Điện: được rồi.

Ân Triển tắt khung đối thoai, thấy tức phụ đang quan sát mảnh vỡ bí ẩn, thì cũng nhìn xem. Đây là một khối kim loại không đều, lớn cỡ ngón tay cái, mặt bên cạnh là hình dạng như dấu răng cưa. Đường Du hỏi:

"Có phải cái này là một phần của chìa khóa?"

Ân Triển trả lời: "Chúng ta phải tìm các khối còn lại."

Đường Du gật đầu, tính toán theo mức độ hố của nhiệm vụ ẩn thì mảnh vỡ này rất quan trọng.Nếu thật sự ghép chúng thành chìa khóa, món đồ ở bên trong có thể là vương miện. Cậu cất mãnh vỡ đi, ngoan ngoãn vùi vào lòng ca cậu.

Bây giờ trời đã khuya, Ân Triển đưa cậu đến những nơi phong cảnh đẹp đẽ trên bản đồ rồi bảo cậu đi ngủ. Đường Du nhìn nhìn, đi qua hôn hắn, rồi mới logout trong tiếng cười sung sướng của hắn.

Ân Triển dạo gần đây cũng khá rảnh rỗi.Kể từ đó mỗi đêm đều cùng tức phụ tìm kiếm nơi có thể nhận được nhiệm vụ ẩn.Nhưng mà bản đồ trong game quá lớn, những thứ bên trong lại hỗn tạp, tạm thời bọn họ vẫn không có tiến triển gì.Chuyện của hai người đã truyền đi khắp nơi, mọi người thấy hình ảnh bọn họ bên nhau không rời, vô cùng hâm mộ.

Đường Du sớm đã thói quen năng lực lừa dối của người nào đó, bình tĩnh đi theo hắn hết chỗ này đến chỗ kia.

Ân Triển nói: “Sắp tới ta sẽ bận một thời gian, chờ hoàn toàn thu lưới sẽ đến tìm ngươi.”

Đường Du nhìn hắn: “Vậy ca phải chú ý an toàn.”

Ân Triển mỉm cười xoa đầu cậu: “Yên tâm đi, ta còn chờ đến thương ngươi mà.”

“…” Đường Du không chút cảm xúc đẩy tay hắn ra.

Ân Triển vừa đi, Đường Du liền bị anh họ gọi đến cùng nhau chơi.

Lam Điện vốn định cho hai người trong bang chơi cùng cậu, nhưng Đường Du vốn không thích làm nhiệm vụ hằng ngày và phó bản.Cậu chơi game chỉ là tìm vương miện, không muốn mất thời gian của người khác nên uyển chuyển từ chối. Đương nhiên đối với đám bạn của anh họ cậu thỉnh thoảng mới đi cùng đánh phó bản, PK mấy trận, đa số thời gian đều là đi dạo.

Thời gian nhoáng lên đã đến cuối tuần.

Sau khi thức dậy cậu không vào game, sau khi dọn dẹp thì đi đến phòng tập thể dục cách thành phố đại học không xa lắm. Nơi đây không chỉ có thiết bị thể dục bình thường, còn có phòng huấn luyện, hơn nữa còn có huấn luyện viên chuyên nghiệp giảng dạy.

Mặc dù trước đây nguyên chủ chưa từng đến đây, nhưng cũng nghe nói qua nơi này có một vị huấn luyện viên rất lợi hại.Cậu thấy trên mạng hôm nay có khóa của huấn luyện viên đó, nên muốn đến xem thực lực của đối phương.Tốt nhất là làm quen luôn, lỡ như sau này anh họ có hỏi thân thủ của cậu từ đâu ra, cậu cũng có thể đẩy hết cho người nọ.

Nhưng thật không may, khi cậu đến lại thấy Diệu Vũ và một số người đang đứng trong phòng huấn luyện.Cậu nhớ đến buổi huấn luyện lúc nào cũng đông đúc, lại nghĩ đến hình như anh họ có nhắc đến Diệu Vũ thường xuyên tham gia huấn luyện.Cậu chợt hiểu ra Diệu Vũ cùng huấn luyện có thể là người quen, đành bỏ suy nghĩ này mà quay trở về.

Lúc này bỗng nhiên cậu thoáng nhìn thấy trên tường dán quảng cáo về trận đấu thực chiến ảo, không khỏi dừng lại nhìn kỹ càng, lập tức có hứng thú.

Lần này cuộc thi được tiến hành trong môi trường ảo, không có bổ sung hệ thống, tất cả dữ liệu đều là dữ liệu thực tế của bản thân các.Hệ thống chỉ có trách nhiệm cung cấp địa điểm, thắng hay thua tất cả phụ thuộc vào bản thân.Như thế vừa có thể đảm bảo chất kích thích chân thật, nhưng cũng để ngăn chặn phát sinh tình huống thương vong.

Hệ thống có mạng internet độc lập, liên kết toàn cầu, người dự thi cần phải tại tiến hành trận đấu tại địa điểm được chỉ định.

Trùng hợp là, nơi đây là một trong những nơi thi đấu. Hiện nay trận đấu vẫn chưa chính thức bắt đầu, mọi người có thể trước tiên tập luyện, thích ứng với các dụng cụ.

Đường Du thấy trên đó có viết trước trận đấu thỉnh thoảng sẽ có vị khách bí ẩn vào hệ thống hướng dẫn.Cậu vào căn phòng bên cạnh tờ tuyên truyền, chọn một trong nhiều cái máy hình trứng được xếp gọn gàng ngăn nắp, bước vào trong khoang.

Cậu nhấn nút khởi động, vô số điểm tiếp xúc bắt đầu quấn lên, đảm bảo truyền lại chính xác tất cả cảm giác trong chiến, bao gồm cả đau đớn.

Hình ảnh trước mắt biến hóa nhanh chóng, chẳng mấy chốc gương mặt của cậu đã được thay đổi.Cậu ngẩng đầu nhìn xem, thấy mình đã đến một gian phòng huấn luyện, bên tai là tiếng máy móc lanh lảnh, hỏi cậu muốn tham gia chiến đấu, hay là đến nghe khách quý giảng dạy.

Cậu nhìn thấy nếu liên tiếp thắng được mười trận sẽ được tiến vào khu bậc trung.Nếu lại liên tiếp thắng được mười trận nữa sẽ được đến khu cấp cao.Nếu có thể tiếp tục thắng mười trận nữa sẽ được khiêu chiến với khách quý bằng cách hướng dẫn một đối một.Vì thế cậu không nghĩ ngợi liền chọn chiến đấu, sau đó lựa chọn vũ khí, tính toán thể lực, bắt đầu đối chiến.

Mấy chuyện này với cậu mà nói dễ dàng như cơm bữa, chém giết như thái rau tiến vào khu cấp cao.Sau đó mặc dù tốc độ có hơi chậm đi, nhưng vẫn thành công.Cậu lập tức đề nghị khiêu chiến với khách quý.Cậu đợi một lát thấy phía bên kia xuất hiện một thú nhân che mặt, lộ ra làn da rắn chắc khỏe mạnh, mang theo sức mạnh vô hạn.

Lúc này khách quý cũng đang đánh giá thú nhân gầy yếu trước mặt.Tuy cậu ấy đeo mặt nà, nhưng có thể cảm nhận được đó là một người trẻ tuổi.Gã xem qua thời gian quyết đấu của cậu, biết nhóc này rất lợi hại.Gã đợi hệ thống khôi phục thể lực cho cậu rồi mới nói:

“Tới đi.”

Đường Du: “Trước đó chúng ta có thể giao ước không?”

Khách quý nhướng mày: “Hả?”

Đường Du: “Nếu tôi có thể thắng anh, anh phải đồng ý với tôi một việc.”

Khách quý cũng không cho là người này có thể thắng mình, nhưng gã vẫn hỏi có chuyện gì.Thế mà tên nhóc này lại nói trước tiên phải coi thực lực gã thế nào mới quyết định có cần gã hay không.Gã thầm nghĩ nhóc này quả thật không biết trời cao đất rộng, liền đồng ý.

Hai người nhanh chóng giao đấu, Đường Du lực lượng không mạnh bằng gã, nhưng cậu có rất nhiều kinh nghiệm.Hơn nữa thể lực của cậu được khôi phục, nên động tác càng thêm linh hoạt, qua vài chiêu đã tìm

được sơ hở của gã, ngược cho một trận.Vẻ mặt của khách quý hơi tái, gã cảm thấy giống như đang cùng cao thủ hàng đầu quyết đấu, trong lòng ngạc nhiên khiếp sợ. Đường Du nhanh nhẹn lướt qua, kiếm trong tay đặt thẳng trên cổ gã.

Khách quý lặng im hai giây: "Tôi thua rồi."

Đường Du thu kiếm đứng lại: "Thực lực của anh cũng tạm được."

Khách quý: "…"

Đường Du nói: "Tôi có một việc cần anh giúp đỡ."

Khách quý cũng không hối hận quyết định trước đó, trái lại, gã vô cùng có hứng thú với cậu:

"Cậu nói thử xem."

Đường Du vẫy tay bảo gã lại gần, thấy gã hơi khựng lại rồi mới đi, cậu thân thiết kéo gã ngồi xuống đất. Khách quý không biết nói gì chỉ đành nghe lời ngồi xuống. Đường Du nói:

"Chuyện là vậy nè, trước đấy tôi có thầm mến một người, nhưng gã không thích tôi, mà còn từ chối thẳng thừng nữa."

Khách quý nhịn không được hỏi: "Lẽ nào cậu muốn tôi giết hắn?"

Đường Du nói: "… Anh đừng xen miệng coi."

Khách quý gật đầu: "Được rồi, cậu nói đi."

Đường Du nói người cậu thầm mến yêu thích chiến đấu, vì muốn đối phương chú ý đến mình nên đã lén lút luyện tập trong thời gian dài.Nhưng cậu chưa tìm được cơ hội nói cho người cậu mến biết thì đối phương đã lạnh lùng vô tình từ chối cậu.Cậu đau lòng quyết định buông tay. Nhưng là có một vấn đề, những người xung quanh đều biết rõ thực lực của cậu, nếu như một ngày nào đó bị bọn họ phát hiện, sau đó âm thầm ảo tưởng cậu là vì lấy lòng người khác mới huấn luyện thì mất mặt lắm!

"Cho nên nếu bọn họ có hỏi, tôi sẽ nói là anh dạy tôi."

Đường Du nhìn gã:

"Trước đây chúng ta quen biết nhờ duyên phận, anh thấy tôi có thiên phú, nên âm thầm chỉ dạy.Còn tôi

bởi vì có hứng thú mới học chiến đấu, không phải vì theo đuổi ai hết.Sao hả, chuyện quá dễ đúng không, anh chỉ cần nói cho tôi biết anh là ai, hoặc là cho tôi tấm hình để tôi có thể đối phó bọn họ là được."

"…" Khách quý há há miệng, lại há há miệng, câu đầu tiên phun ra là:

"Tôi dạy không ra cao thủ như cậu."

Gã hơi dừng lại, lập tức bắt được trọng điểm:

"Luyện một đoạn thời gian mà có thể luyện ra trình độ như cậu, có thể sao!"

Gã dám lấy đầu trên cổ cá cược, nhóc con này chắc chắn trải qua thực chiến không ít.

Đường Du ra vẻ nghiêm chỉnh: "Anh phải tin tưởng sức mạnh vĩ đại của tình yêu."

Khách quý: "…"

Đường Du nói: "Trở lại chuyện chính, được không?"

Khách quý đảo mắt: "Cậu cũng phải cho tôi biết cậu là ai chứ, nếu không có người tìm tôi xác nhận, tôi không kịp phản ứng lộ tẩy thì làm thế nào?"

Đường Du thầm nghĩ một lát, bảo gã cho biết tên trước.Kết quả lại biết gã là người của hoàng thất, cậu im lặng rồi ra hiệu cho gã đưa ra ý chứng cớ. Khách quý sảng khoái cho cậu số thông tin của mình, dặn bất cứ lúc nào liên hệ cũng được. Đường Du đồng ý, rời khỏi hệ thống chuẩn bị trở về trường học.

Bọn người Diệu Vũ đúng lúc kết thúc chương khóa học đi ra, vừa ngẩng đầu thì thấy một bóng dáng quen thuộc đang vội vã ra khỏi cửa.Một người trong đó thấy thế nhướng mày:

"Đó không phải là em họ của Kỳ à? Cậu ấy không phải buông tay rồi à? Đến đây làm gì?"

Diệu Vũ thản nhiên nói: "Làm sao tôi biết."

Người nọ trêu ghẹo hỏi: "Hay là ngoài mặt giả vờ buông tay nhưng thật ra không buông được? Nếu không cậu ấy đi vội thế làm gì?"

"Không biết." Diệu Vũ vẫn lạnh nhạt.

Mấy người bên cạnh thấy thế thì không nhắc lại việc này nữa, cũng theo ra ngoài.Sau đó thấy người nào đó quẹo vào ngõ tắt, không khỏi nhíu mày:

"Cậu ấy gấp quá hay là muốn trốn tránh anh?Chỗ đó đúng là đường tắt, nhưng gần đây nghe nói an ninh không tốt, có một đám côn đồ mới đến."

Diệu Vũ vốn định mặc kệ, nhưng đi được vài lại nghĩ dù sao đó cũng là em họ của Cố Kỳ.Gã ra hiệu cho bạn mình đi ăn ăn cơm trước, gã xoay người đi sang hướng khác, định bụng theo sau Đường Du cho đến khi cậu an toàn.

Gã nhanh chóng theo cậu vào trong hẻm nhỏ, đi được hơn trăm bước thì đột ngột nghe thấy tiếng kêu thảm thiết truyền đến.Gã vội vàng tăng tốc độ, ai biết vừa quẹo sang góc đã thấy năm sáu tên côn đồ nằm sấp trên mặt đất, đau đớn lăn lộn rên la, rõ ràng là bị đánh không nhẹ.

Người nào đó thì đứng quay lưng về phía mình, từ trên nhìn xuống bọn họ, giọng điệu nghiêm túc giáo dục:

"Mẹ anh không dạy anh làm người phải có tố chất à? Đột nhiên lao ra dọa chết người có biết không? Lỡ như tôi bị dọa vào bệnh viện thì làm thế nào? Trái tim bé nhỏ của tôi vẫn đập ầm ầm nè."

Diệu Vũ: "…"

Ni mã là ai dọa ai a! Tụi này mới là người mém bị hù chết có được không? Không phải, là mém bị đánh chết! Tên côn đồ lao qua ôm đùi cậu, nước mắt giàn dụa:

"Đại ca tụi tui sai rồi, tha cho tụi tui đi!"

"Tha cho mấy anh?" Đường Du hoảng sợ:

"Sao mấy anh có thể đưa ra yêu cầu trơ trẽn như thế?"

Diệu Vũ: "…"

Tên côn đồ: "…"

Đường Du dường như cảm thấy gì đó, quay đầu lại nhìn thoáng qua. Diệu Vũ nhận ra động tác của cậu, đúng lúc tránh được. Đường Du thấy không có người, quay đầu lạ, nhấc cái đuôi của mình lên cho bọn họ nhìn:

"Tôi là máu lai, mấy anh làm như vậy là vì kỳ thị máu lai?"

“Không không không…”

Tên côn đồ lắc đầu như trống bỏi:”Tụi tui đâu có dám? Tụi tui không có kỳ thị, ngay cả quốc vương đều nói phải đối xử bình đẳng mà…”

Đường Du ừ một tiếng, thoáng vừa lòng.

Tên côn đồ yếu ớt hỏi: “Đại ca vậy, cậu xem chuyện hôm nay…”

“Đừng hòng trộn lẫn hai chuyện này, các anh không kỳ thị máu lai, nhưng không có nghĩa là tụi bây không bắt nạt kẻ yếu.Hồi nãy các anh rõ ràng là muốn bắt nạt tôi. “

Đường Du ngồi xổm xuống, đau lòng nhìn bọn họ:

“Tôi mới 18 tuổi, các anh sao lại nhẫn tâm ra tay? Nếu như tôi bị bóng ma tâm lý, vậy ngọn cỏ non nho nhỏ tương lai của đất nước là tôi đây đã bị các anh vô tình bẻ gẫy rồi.”

Diệu Vũ: “…”

Tên côn đồ: “…”

Tên côn đồ nói: “Tụi tui sai rồi, sai rồi… sai vô cùng…”

Đường Du hỏi: “Nói, các anh định làm gì?”

Tên côn đồ nghẹn ngào: “Chỉ là muốn kêu cậu thôi.”

Đường Du hỏi: “Các anh muốn chặt cánh tay hay chân?”

Tên côn đồ khóc: “Tụi tui nói thật,nói thật mà, tụi tui chỉ muốn xin chút tiền.”

Đường Du càng thêm hài lòng, mở túi tiền ra:

“Xem nè, trong bóp của tôi một xu cũng không có.Tôi đâu có nghĩ ra ngoài chơi một chút lại tốn nhiều tiền như thế.Bây giờ tôi gấp lắm, nhưng mà không cách nào gọi xe được, tâm trạng rất xấu.”

Tên côn đồ đơ người một hồi, vội vàng lấy tiền ra đưa cho cậu: “Đại ca, cho nè, cậu gọi xe đi.”

Đường Du hỏi: “Đây là phí tổn thất tinh thần cho tôi?”

Tên côn đồ nói: “Phải phải phải…”

Đường Du vui vẻ cầm lấy:

“Các anh sớm làm thế là tốt rồi.Nói thiệt, đó giờ tôi vẫn luôn là bé ngoan, ngồi xổm ở đây nói đạo lý với các anh tôi sợ muốn chết luôn.Bây giờ thấy thái độ của các anh tốt thế mới dám yên tâm, thì ra đều hiểu lầm.”

“…” Tên côn đồ cứng ngắc nở nụ cười: ” Phải phải phải, đều là hiểu lầm.”

“Tôi đi nha, sau này đừng để tôi gặp lại các anh.Nếu không lúc gặp sẽ bị hù nữa đó, sinh ra bóng ma tâm lý thì không hay.”

Đường Du nói xong đứng dậy chạy lấy người.

Tên côn đồ không dám thở mạnh, hoảng sợ nhìn cậu rời đi.

Đường Du nhanh chóng quay lại định đón xe, vừa quẹo qua đã thấy Diệu Vũ đang đứng đó, cậu hơi dừng lại.Diệu Vũ thong dong nhìn cậu, còn tưởng rằng cậu sẽ không được tự nhiên, muốn xem cậu giải thích thế nào.Dè đây người kia chỉ khẽ gật đầu chào mình:

“Khéo vậy.” Nói xong lướt qua gã, đi ra ngoài ngõ gọi xe, nghênh ngang rời đi.

Diệu Vũ: “…”

Spoid chap sau:

Cô gái khóc: “Cậu có thể nói cho tui biết cà rốt của con thỏ ở đâu không?”

Mọi người: “…”

Đường Du nói: “Nếu tôi nói, cô sẽ mất đi rất nhiều điều thú vị.”

“Không, tui không cần thú vị, tui chỉ cần cà rốt!”

67. Chương 66: Thế Giới Thú Nhân 10

Đường Du nghiêm túc nói:"Bởi vì tình yêu"

Sau khi trở về Đường Du suy xét một lúc, cảm thấy khách quý do đế quốc mời đến hẳn là vẫn đáng tin.Cậu bấm số liên lạc, quả nhiên nhìn thấy một hình ảnh quen thuộc xuất hiện ở giữa không trung.Người này tên là Thương Túc, anh họ của thái tử.Từ nhỏ gã cùng điện hạ quan hệ thân thiết, cũng giống như điện hạ là một nhân vật trẻ tuổi trung tâm của hoàng thất, thực lực rất mạnh.Nghe nói lúc còn rất nhỏ đã bắt đầu được huấn luyện nghiêm khắc.

Thương Túc cũng đang đánh giá Đường Du, thấy cậu nhóc này thật sự gầy yếu, khó mà tin được:

"Rốt cuộc sao cậu luyện được thân thủ như thế?"

Đường Du nói: "Sức mạnh của tình yêu."

Thương Túc: "..."

Đường Du rất bình tĩnh: "Nếu không tin anh có thể điều tra, tôi chỉ là sinh viên bình thường, không có gia nhập tổ chức sát thủ gì đó.Tất cả đều là kết quả của sự khổ luyện.Tóm lại chúng ta đã thỏa thuận rồi, không có vấn đề chứ?"

Thương Túc gật đầu, hỏi tên của cậu, gã khích lệ cậu cố gắng thi đấu, nhất định sẽ đạt được quán quân.Đường Du nhìn gã, nói thật ra bản thân không có ý định tham gia, đăng nhập vào hệ thống chẳng qua là muốn kiếm khách quý để giúp mà thôi. Thương Túc hết biết nói gì:

"... Hoạt động này do tôi tổ chức, nếu cậu do tôi dạy hơn nữa cũng yêu thích chiến đấu, thì phải tham gia mới hợp lẽ."

Đường Du im lặng không nói.

Thương Túc thuyết phục: "Phần thưởng lần này rất phong phú."

Đường Du suy nghĩ: "Sức ảnh hưởng của trận đấu lớn không?"

"Cũng khá lớn." Thương Túc nói.

Kỳ thật nói khá lớn là khiêm tốn rồi, bọn họ vẫn luôn chú trọng bồi dưỡng năng lực chiến đấu của tộc nhân.Đăng ký bắt đầu chỉ một vài ngày, số người đã hơn trăm ngàn, sau khi chọn ra một trăm người mạnh nhất sẽ phát sóng trực tiếp toàn cầu.

Gã quan sát mãi cũng không nhìn ra thái độc của tên nhóc này, bổ sung:

"Nếu cậu không muốn để cho người khác nhận ra, có thể chọn được giấu tên, hệ thống có chức năng đặt tên, tùy tiện chọn đại một tên là được."

Đường Du thoải mái đồng ý: "Được, anh nghĩ cách làm hoạt động càng lớn hơn nữa, tốt nhất mọi người đều biết."

Thương Túc hỏi: "Nguyên nhân?"

Đường Du nghiêm túc nói: "Bởi vì tình yêu."

"..." Thương Túc nói:"Làm phiền phiên dịch dùm chút."

Đường Du nói: "Lịch sử đen tối của tôi rất nghiêm trọng, nhưng người yêu của tôi lại nổi tiếng.Khi mối quan hệ của chúng tôi được công khai, tôi không muốn nghe thấy người khác nói hắn không có mắt."

Thương Túc hỏi: "Không phải cậu bị người trong lòng từ chối rồi à?"

Đường Du nói: "Đúng vậy, tôi tìm người khác rồi."

Thương Túc lại hết chỗ nói rồi, gã không tin lắm người tốn bao nhiêu tâm tư theo đuổi lại nhẹ nhàng buông tay, cũng không tin thân thủ của cậu là khổ luyện mà có.Cho nên những điều này là thật hay giả rất khó nói, tóm lại cậu đồng ý tham gia trận đấu là tốt. Gã đang định nhắc nhở cậu nhớ đi báo danh, đã thấy tên nhóc này đi rót một chén nước, không khỏi hơi kinh ngạc.

Đường Du ngửa đầu uống cạn, mắt thấy gã nhìn chằm chằm đuôi của mình, cậu hào phóng nói cho gã biết mình là máu lai.

Thương Túc buột miệng thốt ra: "Cậu cũng là máu lai."

Đường Du hỏi: " 'Cũng' là có ý gì?"

Thương Túc nói: "Lúc trước trong thế hệ trẻ người duy nhất đáng thắng tôi cũng là máu lai, bây giờ lại có thêm cậu."

Đường Du gật đầu: "Chắc do anh và máu lai xung khắc đó."

"..." Thương Túc đột nhiên không muốn nói chuyện với cậu nữa, qua loa vài câu rồi ngắt kết nối.Sau đó gã

sai thủ hạ điều tra tỉ mĩ về tên nhóc này, quả thật cậu là sinh viên, hơn nữa cách đây không lâu vừa mới thất tình.

Gã xem tư liệu, cuối cùng cũng hiểu cái gì gọi là quá khứ đen tối. Trong tư liệu viết nhóc con này đến giờ vẫn độc thân, có thể là người tình mới vẫn chưa bị phát hiện… Nhưng mà đó giờ bạch thụy thú vẫn luôn chuyên tình, tốc độ thay đổi tình cảm thế này cũng nhanh quá đi.Thương Túc không biết là lần thứ mấy cảm thấy hết chỗ nói.

Trận đấu được đăng ký trực tuyến trên mạng, Đường Du ăn xong cơm trưa, nghiêm túc điền đơn báo danh, sau khi nhấn gửi đi thì đăng nhập vào game.

Chủ thành vẫn náo nhiệt như thế, hôn lễ đang được tổ chức trên quảng trường trung tâm.Cô dâu chú rể mặc hỉ phục, tay nắm tay dựa vào nhau, nhìn vô cùng hạnh phúc.

Cậu ngồi trên bậc thang ở cách đó không xa nhìn theo, thấy sau khi bọn họ tập hợp thì đến NPC phụ trách hệ thống hôn nhân.Cậu cũng đi theo sau xem thử, lúc nguyên chủ chơi game chỉ luôn cố gắng theo dõi Diệu Vũ, chưa từng vây xem qua hôn lễ.Cậu hơi tò mò về việc này, hơn nữa nhà của NPC hôn nhân gia cậu chưa từng đến qua, nhân cơ hội này đến một chuyến.

Lam Điện đúng lúc ở gần đó, nhanh chóng phát hiện ra cậu liền đến nghênh đón.Nghe cậu nói muốn biết hôn lễ trong game là thế nào, thì giải thích chi tiết cho cậu nghe. Đường Du tiếp lời gã, chậm rãi đến gần nơi ở của NPC, thấy bọn họ đang thêm phó bản, cậu hỏi:

“Không có trình tự gì khác à? Những thứ khác đều ở trong phó bản?”

Lam Điện gật đầu: “Phó bản hôn nhân có rất nhiều cảnh nền, phu thê có thể tự do lựa chọn phong cách hôn lễ, các trình tự tuyên thề gì đó cũng hoàn thành bên trong phó bản.”

Đường Du nghe vậy cũng không đi theo mà đứng ở ngoài cửa nhìn bọn họ dần biến mất.

Lam Điện thấy phu nhân ngơ ngác nhìn người ta, cứ cảm thấy có một loại cảm giác cô độc.Gã cũng ngẩn ra một lát rồi lập tức logout tìm lão Đại, nói với hắn chắc là phu nhân muốn kết hôn rồi.Mấy hôm nay hắn không ở đây, chỉ có mỗi mình phu nhân chơi, cũng không cho người bang hội chơi chung, cô đơn lắm đó!

Ân Triển xem qua tin nhắn, thoáng nhướng mày, hắn dò hỏi biết được tức phụ đang vây xem hôn lễ của người ta.Hắn hiểu rõ khả năng cậu tò mò lớn hơn, nhưng vẫn tạm thời bỏ qua công việc vào game tìm cậu.

Lúc này mọi người đều đã tiến vào phó bản, trong phòng cuối cùng cũng trở nên im ắng.

Đường Du đi dạo một vòng, đột nhiên nhìn thấy tin báo ca cậu login, hai mắt cậu phát sáng vội vàng gửi tin cho ca, sau đó tiếp tục đi dạo. Lam Điện đương nhiên cũng nhìn thấy tin báo, gã quyết định ở đây chờ lão Đại, lỡ đâu hai người có ý định kết hôn, gã còn kịp mà chuẩn bị.

Ân Triển tới rất nhanh, mỉm cười ôm lấy tức phụ hôn mấy cái.

Đường Du ngẩng đầu nhìn hắn: “Ca hết bận rồi?”

“Vẫn chưa.” Ân Triển nói: “Lên chơi với ngươi trước đã.”

Đường Du vui lắm, theo thói quen dụi vào cổ hắn.Lam Điện cảm nhận sâu sắc độc thân cẩu bị ngược, lặng lẽ rời xa bọn họ. Ân Triển lại hôn tức phụ một hơi mới buông cậu ra. Đường Du nắm chặt tay hắn:

“Em cảm thấy nơi này có gì đó lạ lạ.”

Ân Triển hỏi: “Lạ chỗ nào”

Đường Du nói: ” Toàn bộ sân chỉ có một mình hồng nương, nhưng lại phơi giày của đàn ông trên bậu cửa sổ.Trong phòng ngủ có chăn uyên ương, mặt dây chuyền trên cổ cô ta hình như là một nửa, thế chồng của cô ta đâu?”

Ân Triển liền đi qua trò chuyện với NPC, phát hiện bảng đối thoại vẫn nhắc đến các việc liên quan đến hôn lễ.Hắn nhớ trong game rất nhiều câu chuyện đều có phân nhánh, nên bảo Lam Điện điều tra xem hồng nương này có hay không.Vì thế Lam Điện lên website kiểm tra, rồi trở về báo cho bọn họ biết hồng nương chỉ được giới thiệu vắn tắt.Cô ta xuất thân là thế gia thêu thùa, sau đó gả đến nơi đây, phía sau không còn nói gì nữa.

Đường Du nhìn ca cậu: “Ca thấy thế nào?”

Ân Triển nói: “Tìm NPC khác thử xem, coi trên cổ ai có nửa mặt dây chuyền còn lại.”

Đường Du đồng ý, ngoan ngoãn cùng ca đi ra ngoài.

Lam Điện biết có thể là phát hiện được nhiệm vụ ẩn, nên vẫn luôn đi theo bọn họ.Nhưng gã cũng không muốn làm bóng đèn một mình, cho nên gọi cả Lang Vương đến, tên đó lại rủ thêm Khuynh Thế Tiểu Hồ.Mọi người xúm lại cùng nhau tìm người, lật tung hai thành phố, cuối cùng phát hiện một người đàn ông bên hồ, trước ngực của NPC này có đeo mặt dây chuyền quen thuộc.

Bọn họ thử nói chuyện với NPC, nhưng luôn hiển thị một loạt dấu chấm lửng, điều này chứng minh NPC không có gì để nói.

Mấy đang cho rằng mình đã đã đoán sai, thì thấy Ân Triển đang lật xem cổ áo của NPC, bọn họ không hiểu gì hết. Mọi người đều biết, quần áo của NPC là do hệ thống tạo ra vốn dĩ không thể nào cởi ra được. Lang Vương hỏi:

“Lão Đại anh muốn làm gì?”

“Tìm manh mối.”

Nói rồi Ân Triển buông tay ra, lại ngó đến tay áo của người ta.Đường Du thoáng nhìn thấy bên trong có một góc vải được thêu hoa văn đặc biệt khéo léo, cậu tò mò kéo ra xem thử.

Mọi người: “…”

Ân Triển hỏi: “Hệ thống không có phản ứng?”

Đường Du nói: “Dạ, chỉ thông báo cho em là nhặt được một khăn tay, gợi ý giống như lúc nhặt được những thứ khác.”

Ân Triển nói: “Chúng ta trở về chủ thành nói chuyện với hồng nương thử xem.”

Mọi người lại đi đến căn phòng của hồng nương, Đường Du nhấp vào trò chuyện phát hiện có thêm một mục “Trả lại khăn tay”.Cậu liền nhấn vào đó, chiếc khăn lập tức xuất hiện trên tay của hồng nương.

Hồng nương kích động hỏi:

“Các anh nhìn thấy A Thiên có phải không, chàng ở đâu? Có tìm được bảo bảo không?”

Cô ta tạm dừng một chút mới tiếp tục nói:

“Cậu thấy tôi có lú lẫn không, nếu như chàng thật sự tìm được bảo bảo, chắc chắn sẽ quay về cùng mọi người chứ không phải nhờ mọi người mang khăn đến.Có lẽ chàng chỉ muốn nói cho tôi biết mình không có việc gì.”

Đường Du nói: “Không, thật ra khăn là do tôi trộm.”

Mọi người: “…”

Lại đùa giỡn NPC!

Ân Triển mỉm cười nựng tức phụ một cái, lại thấy hồng nương đưa ra một phong thơ muốn nhờ bọn họ giao cho chồng của mình.Bọn họ cầm lấy rồi quay trở lại hồ, kết quả người lúc nãy đã biến mất.

Rồi, khỏi cần hỏi nữa.

Nhiệm vụ tiếp theo là tìm chồng của cô ta.

Ân Triển thời gian có hạn, không thể chơi tiếp với tức phụ, trước khi đi theo thường lệ cùng cậu quấn quýt.

Khuynh Thế Tiểu Hồ hâm mộ muốn chết: "Người ta cũng muốn có tình yêu như thế ~ ~!"

Lang Vương lập tức nói: "Đến với anh nè tiểu hồ ly, anh rất thích cưng, nhất định sẽ yêu cưng bằng cả sinh mạng!"

Khuynh Thế Tiểu Hồ che mặt quay đầu đi:"Anh đừng vậy mà, người ta sẽ thẹn thùng đó~ "

"…"

Lam Điện đờ đẫn nhìn bọn họ, muộn màng nhận ra rằng suốt thời gian dài như thế gã vẫn là bóng đèn, mà còn là gấp đôi, nhất thời cả người gã đều không ổn.Mãi đến lúc lão Đại logout, phu nhân một mình quay lại, gã mới thoải mái hơn.

Gã hỏi: "Mọi người cho là chồng của cô ta sẽ ở đâu?"

Lang Vương vô thức nhớ đến kinh nghiệm bi thảm lúc tìm thỏ ma ma, trong lòng sợ hãi:

"Không phải lại là địa điểm kỳ quái nữa chứ? Bản đồ lớn lắm á."

Gã vừa nói xong đã thấy trên kênh xuất hiện thông báo.

[loa] Nhạc Chính Hoằng: có ai nhìn thấy NPC tên là A Thiên không? Nếu thấy xin thông báo, sẽ hậu tạ.

Bọn Lam Điện: "…"

Lam Điện đang định buộc miệng nói cậu không sợ người khác đoán được đây là nhiệm vụ ẩn à.Nhưng gã lại nhớ bọn họ có thời gian một tháng, hơn nữa nhiệm vụ này không rõ ràng như vụ con thỏ, e rằng rất nhiều người đều không đoán ra quan hệ của Lý A Thiên và hồng nương.Gã nói với Lang Vương nói một tiếng, mỗi người phát tin tức trên kênh bang hội, nhờ các thành viên để ý dùm.

Đường Du trải qua việc đánh boss thế giới, nhiệm vụ ẩn và tình yêu tay ba, hiện giờ cậu tiếng tăm nổi trội.Mọi người chơi lập tức ló đầu, có người hỏi cậu có phải là nội dung nhiệm vụ ẩn không, có người thì hỏi cậu quà hậu tạ là gì, có thể chia sẻ cách phá nhiệm vụ ẩn lần trước không bla bla. Đường Du biết người

phát hiện NPC hẳn là sẽ liên hệ với cậu nên đối mấy vấn đề này ra vẻ làm như không thấy.

Lúc này cậu nghe âm báo tin nhắn vang lên, cậu mở ra xem thấy là anh họ mình.

[chat riêng] Bạc Hà Hạ: tìm NPC làm gì? Em lại phát hiện nhiệm vụ ẩn à?

[chat riêng] Nhạc Chính Hoằng: dạ, mới làm xong vòng đầu tiên.

[chat riêng] Bạc Hà Hạ: …

[chat riêng] Nhạc Chính Hoằng: anh chơi không?

[chat riêng] Bạc Hà Hạ: em không làm với nhóm nồng cốt của bang Hắc Kỳ?

[chat riêng] Nhạc Chính Hoằng: không thân với họ lắm.

Cố Kỳ nhớ tới em họ mình trên cơ bản đều là tự chơi một mình.Anh thấy bạn tốt mở to mắt khát khao nhìn mình, đành hỏi em họ địa điểm rồi dẫn người đến đó.Nhưng khi bọn họ đến, nơi này đã có mấy tên nồng cốt của bang Hắc Kỳ, không khỏi dừng lại.

Nhóm nồng cốt của Hắc kỳ ý tưởng đều giống nhau, bang chủ phu nhân nhà mình đương nhiên phải do nhà mình lo.Ngoài ra… Nội dung của nhiệm vụ ẩn con thỏ khiến cho bọn họ muốn chết rồi, bọn họ quyết định đi theo học tập, nhân tiện thay đổi tâm trạng.

Đường Du nhìn thấy anh họ liền mời bọn họ gia nhập vào đội ngũ.Không Phải Soái Ca, Phong Lương Dạ cùng Tử Lâm đều có việc bận, đến cùng anh họ là Diệu Vũ và Lão Tử Là Thích Khách. Sau khi mọi người nghe nói qua đại khái, Lão Tử Là Thích Khách bắt đầu nhanh chóng suy luận:

“Có khi nào gã không tìm được bảo bảo, thế nên trong lòng luẩn quẩn nên nhảy hồ tự sát?”

Mọi người liếc gã, nhắc nhở: “Dựa theo bình thường, gã hiện nay sẽ là cỗ thi thể.”

Lão Tử Là Thích Khách nói: “Nhưng trò này có thể xem như bình thường được à? Lỡ đâu dưới đó có cơ quan hay đồ vật gì đó có thể bảo vệ gã không chết?”

Mọi người cảm thấy cũng có thể lắm, bèn cùng nhau xuống hồ tìm người, ngay cả khe đá cũng không bỏ sót.Nhưng tìm hết một lần, lại đánh quái mấy lượt nhưng một chút thu hoạch đều không có, đành phải bò lên bờ, im lặng nhìn người nào đó.Nhóm nồng cốt không thân với gã lắm nên chỉ đứng đó không nhúc nhích. Lang Vương và Lam Điện không quan tâm nhiều như thế đè gã ra đập cho một trận.Cuối cùng vẫn là Cố Kỳ giải thoát cho gã.

Đường Du nói: “Đi thôi, đến nơi khác tìm.”

Mọi người gật đầu, bắt đầu trải rộng tìm kiếm, kết quả đến tối vẫn không tìm được người.Họ đang hẹn thời gian cho ngày mai, Đường Du đột nhiên ngẩng đầu lên:

“Tìm được rồi.”

Mọi người nói: “Hả?”

Đường Du giải thích có người vừa thêm cậu làm bạn tốt, trên ghi chú viết mấy chữ Lý A Thiên.Sau khi đồng ý cậu bắt đầu nói chuyện, đối phương gửi cho cậu một tấm ảnh.Bây giờ Lý A Thiên đang ở vùng núi bên kia hồ.

Mọi người lập tức đi đến, trong đó những người đã từng trải qua nhiệm vụ lần trước còn không dám tin được lại dễ dàng như thế.Mãi cho đến lúc thật sự nhìn thấy Lý A Thiên mới thở phào, xem ra lần này nội dung nhiệm vụ không khó đánh như lần trước.

Người chơi phát hiện NPC là một cô gái, cô ta chủ động chạy tới trước mặt bọn họ.

Đường Du nói: “Cám ơn.”

Cô gái nói: “Đừng khách sáo, đại thần cậu thiếu người hầu không? Nấu cơm giặt giũ lau nhà xoa vai bóp chân làm nũng bla bla gì tui cũng làm được.Bình thường không vui cậu tha hồ ngược, tuyệt đối đánh không đánh lại, mắng không mắng lại.Nếu như có việc gì phải tặng quà, cậu đem tui tặng luôn cũng được!”

Mọi người hít ngược vào, thầm nghĩ hông lẽ gặp phải fan cuồng nhiệt?

Đường Du nói: “Tôi không thiếu.”

Cô gái nói: “Vậy cậu thiếu cái gì, nói cho tui biết, tui giúp cậu làm!”

Đường Du nói: “Thiếu cái vương miện.”

“…” Cô gái nói:

“Đại thần cậu đừng làm khó tui được không, tui tìm được NPC lẽ nào cậu không nên tỏ thái độ tí à? Tui thật sự không có mục đích gì đâu, chỉ là muốn biết đáp án của một vấn đề thôi!”

Đường Du nâng nâng cằm, ý bảo cô ta nói.

Cô gái khóc: “Cậu có thể nói cho tui biết cà rốt của con thỏ ở đâu không?”

Mọi người: “…”

Đường Du nói: “Nếu tôi nói, cô sẽ mất đi rất nhiều điều thú vị.”

“Không, tui không cần thú vị, tui chỉ cần cà rốt!”

Cô gái càng khóc càng xót xa: “Nhiệm vụ này là tui và bạn trai cùng nhau nhận.Bây giờ gã sắp nổi điên rồi, gã mang theo con thỏ đi khắp nơi lục tung quán xá của người ta, nhìn thấy cà rốt là muốn nhét vào miệng thỏ.Tui trên đường men theo chủ thành tìm cà rốt thì gặp được tòa thành này, trong lúc tuyệt vọng định leo lên đó rồi nhảy xuống, kết quả lại gặp NPC.Đại thần tui cảm thấy đây là ý trời…”

Mọi người: “…”

Đường Du: “…”

Đường Du vội vã làm nhiệm vụ, lại thấy cô giá khóc nói nhân phẩm của mình và bạn trai đều rất tốt, chắc chắn sẽ không tiết lộ ra ngoài, cũng sẽ chọn lúc nửa đêm vắng vẻ khuya khoắt mới đi tìm cà rốt, thậm chí còn lấy cả tên của mẹ cô ta ra thề thốt.Cậu bèn ngắt lời cô ta, mở khung chat riêng nói cho cô ta biết.

Cô gái cảm động òa khóc bỏ chạy.

Đường Du nhìn theo cô rời đi, rồi nhìn lại bọn nồng cốt bang Hắc Kỳ: “Các anh chơi thế nào rồi?”

Vẻ mặt nhóm nồng cốt đau đớn: “Cũng đang tìm cà rốt, hiện nay tất cả người chơi đều đang tìm cà rốt.Phu nhân, lúc đó làm sao mọi người phát hiện được? Không cần nói địa điểm, kể một chút quá trình cũng được mà.”

Đường Du chỉ vào Diệu Vũ: “Đập gã một trận tự nhiên có.”

Nồng cốt: “…”

Diệu Vũ: “…”

Đường Du vỗ vai nồng cốt cổ vũ, bảo họ cố lên.Sau đó đến tìm Lý A Thiên đưa thư. Lý A Thiên vô cùng biết ơn bọn họ, muốn nhờ bọn họ giúp đỡ tìm bảo bảo.Đường Du nhấn đồng ý, sau đó thấy gã đưa qua một bức tranh, liền mở ra. Mọi người cũng nhìn thoáng qua, bỗng nhiên đều im lặng.

Mọi người: "..."

Ni mã người trừu tượng thế này làm sao tìm được!

Diệu Vũ nói: "Hình như là mèo?"

Cố Kỳ nói: "Hổ?"

Lão Tử Là Thích Khách nói: "Gấu trúc?"

Lam Điện nói: "Cẩu hả?"

Lang Vương nói: "Sói!"

Khuynh thế tiểu hồ nói: "Người ta cảm thấy là tiểu hồ ly nha."

Đường Du nói: "Hôm nay tới đây thôi, ngày mai chơi tiếp."

Vì thống nhất nên mấy tên nồng cốt thời gian không khác bọn họ lắm.Còn Lang Vương, Lam Điện và Khuynh Thế Tiểu Hồ cũng tương tự như thế, thời gian cách biệt nhiều nhất không đến hai tiếng, lúc này đều là buổi tối. Mọi người không có ý kiến, ai không muốn ngủ thì tiếp tục đi chơi, ai mệt thì logout nghỉ ngơi.

Diệu Vũ nhìn người nào: "PK một trận đi?"

Đường Du nói: "Không, tôi muốn đi ngủ."

Diệu Vũ hỏi: "Vậy mỗi ngày lúc nào thì cậu thuận tiện? Chọn thời gian đi."

Đường Du nhướng mày: "Mỗi ngày?"

Diệu Vũ nói: "Cậu biết trận đấu thực tế ảo không? Tôi đã báo danh."

Đường Du liền hiểu ngay: "Anh muốn chỉnh thành tự động điều khiển rồi đánh với tôi?"

Diệu Vũ gật đầu: "Được không?"

Đường Du nghĩ một lát liền đồng ý, bởi vì cậu nhớ ban ngày lúc phát hiện người này thì bạn bè của gã đều không có đi theo, gã chắc là lo cậu gặp chuyện nên mới một mình đi theo vào hẻm.Dù sao gần đây ngoài nhiệm vụ ra thì cậu rảnh lắm, xem như giúp đỡ gã.

Hai người hẹn thời gian xong, Đường Du liền logout.

Kể từ ngày hôm đó, Đường Du lại bước lên cuộc sống làm nhiệm vụ.Mấy con thú nho nhỏ trong game rất nhiều, cộng thêm chẳng thể nhìn ra là giống loài gì, bởi vậy sau một tuần bọn họ vẫn chẳng có chút tiến triển nào.Chớp mắt lại đến thứ bảy.

Hôm nay là ngày diễn ra trận đấu, mới sáng sớm Đường Du đã bị Thương Túc hối thúc liên tục, bởi vì đối phương sợ cậu ngủ quên.Cậu im lặng nhìn thông tấn khí, trả lời bằng một cái biểu tình khinh bỉ, sau đó bình tĩnh rời giường mặc quần áo, thong thả ra khỏi cửa.

Cậu rất nổi tiếng ở khu vực xung quanh thành phố đại học, bèn đi đến một điểm thi đấu khác ở trung tâm thành phố.Nơi đây rất lớn, người cũng rất nhiều, muôn hình muôn vẻ, dễ dàng che dấu. Cậu đeo kiếng đen và mang khẩu trang, đưa số báo danh cho nhân viên công, sau đó đến ngồi chờ đợi ở đại sảnh.

Lúc này đang là vòng đấu loại, trận đấu được sắp xếp chặt chẽ, đại khái nghỉ ngơi khoảng hai mươi phút là có thể tiến vào vòng sau.Nhân viên công tác đã nhập số liệu của tuyển thủ vào hệ thống, mọi người chỉ cần thông qua màn hình lớn là có thể biết thời gian bắt đầu và số máy tương ứng của mình ở trận tiếp theo.

Đường Du từ sáng đánh tới tối, thuận lợi thăng cấp, cậu vui vẻ trở về trường học.Lúc này thông tấn khí đột nhiên vang lên, là anh họ gọi đến.Cậu nhận cuộc gọi, nghe thấy đối phương gọi cậu đi ra ngoài ăn cơm, bèn hỏi:

“Vẫn là quán lần trước à?”

Cố Kỳ nói: “… Không phải, anh đổi quán khác rồi.”

Đường Du hỏi: “Quán này ăn ngon không?”

“Cũng có tiếng lắm. “

Cố Kỳ:”Bọn Diệu Vũ đăng ký tham gia trận đấu thực chiến ảo.Hôm nay mọi người thăng cấp nên đều đến đông đủ, rất náo nhiệt, em cũng đến đi.”

Đường Du nhìn anh: “Là ai đề nghị em cùng đến?”

Cố Kỳ hơi im lặng, Đường Du nhìn thấy khung cảnh sau lưng anh thay đổi, nhanh chóng đến nơi không có ai, mới nghe anh ấy hỏi:

“Là Diệu Vũ nhắc đến em, có phải gã biết gì không?”

“Không phải.” Đường Du nói, nghĩ thầm có lẽ bởi vì chuyện lần trước trong hẻm nhỏ. Nhưng lúc ấy cậu ra tay rất nhanh, chắc Diệu Vũ không thấy được cậu đánh người, chỉ thấy được kết quả.

Cố Kỳ hỏi: “Vậy thì tại sao?”

“Có thể gã muốn làm bạn với em.” Đường Du nghiêm túc suy đoán, kết thúc cuộc gọi thì tìm bọn họ.

Diệu Vũ thấy cậu ngoan ngoãn ngồi bên cạnh Cố Kỳ, yên tĩnh tựa như một con thú nhỏ vô hại.Gã không khỏi nhớ đến lúc cậu gạ gẫm người khác, khóe miệng khẽ cong:

“Gần đây em đang làm gì?”

Đột nhiên trong phòng yên tĩnh, tất cả mọi người nhìn qua. Đường Du chớp mắt mấy cái:

“Lên lớp.”

Diệu Vũ hỏi: “Ngoài việc này?”

Đường Du nói: “Ăn cơm, đi ngủ, đọc sách, bình thường chỗ nào cũng không đi.”

Diệu Vũ nói: “Tuần trước hình như anh thấy em ở phòng tập thể dục.”

Đường Du nói: “Ừm, em lạc đường.”

Mọi người: “…”

“…” Diệu Vũ hỏi:”Em lạc đường đến tận đó luôn hả?”

Đường Du gật đầu, bình tĩnh ăn cơm, rõ ràng không muốn nói chuyện nhiều. Diệu Vũ cũng không tiện hỏi việc riêng của người khác nên không nhắc lại.Bầu không khí tĩnh lặng một chốc rồi nhanh chóng náo nhiệt.Lúc này Lão Tử Là Thích Khách bỗng kêu lên, nhìn tin tức hiện ra trên thông tấn khí:

“Thái tử hành tinh Kayla đã xác định!”

Đường Du lập tức ngẩng đầu, cùng lúc đó, cậu nghe thông tấn khí vang lên, mở ra xem thấy đó là tin nhắn ca gửi đến, trên đó viết:

“Bảo bối, cuối cùng ta có thể đến thương ngươi rồi.”

Đường Du: “…”

Spoild chap sau:

Ân Triển cũng từng thấy ảnh chụp của Cố Kỳ, cười chào hỏi: “Chào anh họ nha.”

“… Ờ, hai đứa nói chuyện đi.” Cố Kỳ gật đầu, đứng dậy đi ra ngoài.

68. Chương 67: Thế Giới Thú Nhân 11

Cố Kỳ: “…”

Quan hệ của hành tinh Kayla và Bạch Thụy tinh những năm gần đây rất tế nhị.

Bởi vì trong toàn thể liên minh thú nhân, thực lực có thể uy hiếp được Bạch Thụy thú chỉ có Hắc Kỳ thú của hành tinh Kayla.Trong thời kỳ đỉnh cao Hắc Kỳ thú thậm chí có thể không phân cao thấp cùng Bạch Thụy thú trong hình thái bạch long.

Nhưng cho tới nay, bộ tộc Hắc Kỳ thú mắc phải chứng bệnh rất khó chữa khỏi hơn nữa tỉ lệ di truyền bệnh rất cao—— thoái hoá lân giáp.

Một khi phát bệnh, thực lực của Hắc Kỳ thú sẽ giảm 70%, cộng thêm tỉ lệ tộc nhân thụ thai rất thấp, vì vậy khả năng chiến đấu tổng thể của họ được xếp hạng không cao.Có điều hơn ba mươi năm trước, Hắc Kỳ thú thông qua biện pháp chữa trị gien thay đổi việc phát bệnh và khả năng thụ thai.Trải qua nhiều năm phát triển, những đứa trẻ sơ sinh ban đầu hiện nay đều đã lớn, thực lực vì thế cũng tăng lên.

Hắc Kỳ thú và Bạch Thụy thú đều là bộ tộc có chỉ số thông minh cao, kinh tế cùng khoa học kỹ thuật đều xếp hàng đầu trên tinh cầu, điều này không cần phải tranh cãi.Nhưng bởi vì Bạch Thụy thú đã rất lâu không ai đạt được hình thái bạch long, những năm gần đây có một phần Hắc Kỳ thú bắt đầu ồn ào cho rằng họ mới là những thú nhân đệ nhất.Dân mạng của cả hai bên cãi nhau trên internet không ít lần, cho nên quan hệ khá tế nhị.

Đó cũng là lý do tại sao lúc trước khi Tử Lâm biết Ân Triển là Thâm Tình Nồng Nàn, lại nói khả năng Nhạc Chính Hoằng cùng tên kia biết nhau rất thấp.Cũng là lý do tại sao tinh cầu Kayla xảy ra chuyện gì, bạch thụy tinh sẽ quan tâm như thế.

Đương nhiên, dựa vào thực lực và triển vọng của Hắc Kỳ thú bây giờ, e là toàn bộ liên minh thú nhân đều

ngay lập tức biết được chuyện này.

Mọi người lúc trước đều cho rằng thái tử sẽ là vị Nhị điện hạ lợi hại kia, nhưng lúc này lại là vị Đại điện hạ vốn không có cảm giác tồn tại gì, đều vô cùng kinh ngạc.

Lão Tử Là Thích Khách nói: "Thật kỳ lạ, sao lại có thể là hắn nhỉ?"

Phong Lương Dạ nói: "Nếu không phải đầu óc của vương và đại thần có vấn đề, thì chắc là Đại điện hạ có chỗ hơn người, anh cảm thấy khả năng đầu óc của bọn họ có vấn đề cao không?"

Lão Tử Là Thích Khách nói: "… Không cao lắm, nhưng mấy năm nay hắn có làm qua việc gì to lớn đâu?"

Phong Lương Dạ nói: "Không biết, chờ xem tin tức đi, có lẽ trên đó sẽ có."

Lão Tử Là Thích Khách a một tiếng, vẫn không nhịn được lẩm bẩm. Đường Du đoán đại khái phản ứng của những người ở nơi khác cũng giống như gã, e rằng chủ đề này trong một thời gian sẽ luôn xôn xao.

Thông tấn khí lại vang lên, bây giờ ca cậu dư dả thời gian, gửi cho cậu yêu cầu trò chuyện video. Đường Du nhấn từ chối, trả lời mình đang ăn cơm, sau đó thấy ca cậu nói có một bữa tiệc vào buổi tối, hắn đối phó một lát sẽ vào game tìm cậu, cậu vui vẻ đồng ý.

Lão Tử Là Thích Khách thoáng nhìn qua thấy khóe miệng cậu khẽ cười, cảm giác hoàn toàn không giống trong ấn tượng, cả người đều trở nên nhu hòa, tò mò hỏi:

"Em họ nói chuyện với ai đó? Người yêu à?"

Đường Du gật đầu: "Ừa."

Diệu Vũ nhìn cậu, Tử Lâm và bọn Phong Lương Dạ đang cảm thấy tên ngốc nào đó hỏi quá liều lĩnh, nghe thế đều sửng sốt.Họ nhìn sang Cố Kỳ, thấy anh hoàn toàn không ngạc nhiên, cũng tò mò:

"Là ai thế? Bạn cùng học à?"

Đường Du nói: "Không phải, sau này mọi người sẽ biết."

Lão Tử Là Thích Khách nói: "Đợi sau này chi, bây giờ kêu ra chúng ta gặp đi, tiện thể nói cho hắn biết nếu dám bắt nạt em, chúng ta sẽ không tha cho hắn."

Đường Du nói: "Hắn sẽ không bắt nạt em." Trừ những lúc đùa giỡn lưu manh.

Tử Lâm bát quái hỏi: “Có ảnh chụp sao?”

“Có.” Đường Du nói:”Nhưng không tiện cho mọi người xem.”

“Sao lại không tiện…” Lão Tử Là Thích Khách nói được một nửa, cười hắc hắc xấu xa:

“Chẳng lẽ là khỏa thân?”

“Không phải, em không nói cho anh biết lý do được.”

Đường Du tốt bụng trả lời, bắt đầu tập trung cơm, mặc cho bọn họ nói như thế nào đều không mở miệng.Mãi bị chọc tức lên, cậu liền nói với Lão Tử Là Thích Khách:

“Anh đánh em một trận đi, em sẽ nói cho anh biết.”

Lão Tử Là Thích Khách vén tay áo đứng lên: “Được!”

Đường Du nhích người về phía anh họ, ngẩng đầu lên, đôi mắt ngây thơ vô tội nhìn gã:

“Lại đây, anh… anh đánh đi.”

Lão Tử Là Thích Khách: “…”

Diệu Vũ: “…”

Lão Tử Là Thích Khách há há miệng, lại há há miệng, hứng tầm mắt của mọi người chung quanh yên lặng ngồi xuống. Đường Du rất hài lòng, tiếp tục gặm chân gà trong đĩa. Diệu Vũ nhịn không được lại nhìn cậu, nghĩ thầm nhóc con này thật sự thay đổi quá nhiều.

Bọn Tử Lâm cũng không trêu chọc cậu nữa, lại quay về đề tài trận chiến thực tế ảo.Ngược lại Cố Kỳ vẫn để bụng câu hỏi lúc nãy, anh nhìn em họ thấp giọng hỏi:

“Lúc nãy em nói về sau sẽ biết, chẳng lẽ hắn muốn đến tìm em?”

Đường Du ừ một tiếng.

Cố Kỳ hỏi: “Hắn biết em là Bạch Thụy thú không?”

Đường Du nói: “Biết.”

Cố Kỳ vẫn không thay đổi cái nhìn với Ân Triển, anh âm thầm nghĩ đến khả năng tên cặn bã kia có phải là muốn đến tìm em họ ngủ một lần.Anh lại nhìn em họ mình hiện nay đã trở nên rất ngoan ngoãn, vô cùng lo lắng.Sau khi ăn xong Cố Kỳ chủ động đưa em họ về trường học:

“Ân Triển biết anh là anh họ của em không?”

Đường Du nói: “Dạ, em đã nói cho hắn biết.”

Cố Kỳ quyết định lần sau gặp Ân Triển trong game nhất định phải nói chuyện đàng hoàng với hắn:

“Tên thật của hắn là gì? Em nói hắn là người thừa kế đại gia tộc, là gia tộc nào?”

Đường Du nói: “Hoàng thất.”

Cố Kỳ nói: “… Cái gì?”

Đường Du lại bắn cho anh một phát xuyên tim: “Chính là thái tử mới nhậm chức.”

Cố Kỳ: “…”

Cố Kỳ bình tĩnh đi cùng cậu mấy bước, mãi cho đến khi em họ kinh ngạc nhìn mình mới tỉnh táo lại:

“Em nói lại lần nữa coi.”

Đường Du nói: “Hắn là thái tử.”

Cố Kỳ nói: “Sao có thể được!”

Đường Du nói: “Em với hắn chat qua video rồi.”

“…” Cố Kỳ nói:”Có lẽ là người giống người.”

Đường Du nói: “Hắn còn nói chờ hắn giải quyết xong những người đó sẽ tới thăm bạch thụy tinh.Nếu anh không tin có thể chờ mấy ngày, xem coi bạch thụy tinh có đưa tin hắn đến đây hay không.”

Cố Kỳ im lặng nhìn cậu, thật không biết nên hy vọng cái gì mới đúng.

Nếu thân phận đó là giả, điều này chứng minh tên cặn bã kia chỉ muốn vui đùa một chút thôi, em họ sẽ đau lòng.Nếu thân phận là thật … chưa nói đến thái độ của Ân Triển sẽ thế nào, chỉ riêng địa vị khác biệt của hai người đã rất khó giải quyết.Đám hắc kỳ thú kia sẽ đồng ý cho thái tử của bọn họ thú một tên máu lai bạch thụy thú à?

Đường Du biết anh họ vẫn luôn quan tâm lo lắng cho mình.Cậu vỗ vai anh, an ủi dặn anh đừng nghĩ nhiều quá, Ân Triển mạnh lắm, chuyện gì đều có thể giải quyết. Cố Kỳ không biết cậu lấy niềm tin từ đâu, nhưng cuối cùng không nói thêm gì.

Hai người đi đến chỗ rẽ thì chia ra.

Đường Du trở về ký túc xá nghỉ ngơi chốc lát, sau đó cậu vào game đánh một trận với Diệu Vũ, kéo dài đến khi người trong tiểu đội đều login, thì tập hợp đi tìm bảo bảo.

Khuynh Thế Tiểu Hồ nói: “Lang Vương ca ca gửi tin nhắn nói bận, buổi tối mới đến được.”

Đường Du biết nhất định gã cũng tham gia tiệc tối, gật đầu.

Lam Điện nói: “Hôm nay lại đến thành Quan Hà tìm, lần trước khi chúng ta tới cũng đã tìm qua một lần, có ai nhớ rõ chỗ nào có mấy con thú nhỏ không?”

Lão Tử Là Thích Khách nói: “Chắc còn nhớ ha?”

Lam Điện nói: “Được rồi, quy tắc cũ, chia tổ hành động.”

Đường Du nói: “Đợi đã.”

Mọi người dừng lại hỏi: “Làm sao vậy?”

Đường Du đang xem kênh tin tức, khắp nơi trên đó đều dò hỏi cà rốt ở đâu.Có người thì ân cần hỏi thăm cả nhà của công ty game, đúng là tiếng kêu ai oán nơi nơi.Điều này làm cho cậu cảm thấy bây giờ bọn họ cũng giống như những người này.Cậu im lặng trầm tư, nhớ đến nhiệm vụ làm lần trước món đồ muốn tìm vốn dĩ gần ngay xung quanh.Tuy rằng lần này bọn họ cũng đã tìm khắp các chỗ xung quanh Lý A Thiên, nhưng thật ra địa điểm ban đầu lạc mất bảo bảo là ở chủ thành.

Hơn nữa cậu cảm thấy việc “Tìm Lý A Thiên ” lúc đó cho bọn họ một ảo giác phải tìm món đồ gì đó, mà nếu như.. đây là trò chơi cố tình làm?

Cậu nói: “Chúng ta về chủ thành thử xem.”

Lão Tử Là Thích Khách nói: “Nhưng mà Lý A Thiên đã nói lúc trước gã đã tổ chức đội ngũ tìm hết từ chủ thành đến cả nơi của gã ở là thành Thủy Tương rồi mà?”

Đường Du trả lời, có thể là khi bọn họ làm nhiệm vụ, đều có thói quen tìm manh mối liên quan từ lời nói của NPC.Cho nên vừa bắt đầu bọn họ đã loại bỏ những nơi đó. Cậu nhắc nhở:

“Nhưng lần này chúng ta tìm là động vật còn sống.”

Mọi người bỗng nhiên ngẩn người.

Đường Du nói: “Theo lý mà nói, động vật có bản năng trở về nhà mình.Dựa theo tính chất gạt người đến nói, bảo bảo có thể ở ngay trong chủ thành, nơi mà chúng ta cho là không thể nhất, rất phù hợp với phong cách của trò chơi.”

Mọi người đều cảm thấy có đạo lý, nhanh chóng trở lại chủ thành.Đầu tiên bọn họ đến sân của hồng nương tìm thử, lật tung trong ngoài một lần rồi leo lên mái nhà, sau đó ở phía sau mái nhà nhìn thấy con thú treo ID là”Bảo Bảo” đang say sưa ngủ.

Mọi người: “…”

Quả nhiên ở trong đây, lẽ nào nội dung nhiệm vụ lần này cũng hố thế à!

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, Lam Điện hỏi: “Đây là giống loài gì thế?”

“Ai biết, chắc là giống loài mà game tự nghĩ ra.” Đường Du nói rồi ôm lấy nó, đi xuống đưa cho hồng nương.

Hồng nương kinh ngạc vui mừng, vội vàng đón lấy nó, vô cùng cảm kích cám ơn họ, còn muốn nhờ họ thông báo cho A Thiên. Đường Du tiếp nhận nhiệm vụ, cùng bọn họ trở lại thành Thủy Tương.Lúc leo đến đỉnh núi, không hề ngạc nhiên khi chẳng thấy Lý A Thiên đâu.

Lão Tử Là Thích Khách nói: “Đệt, lúc trước chúng ta nên nối mấy sợi dây cột tóc lại rồi trói gã lên tảng đá.”

Trong lúc gã nói chuyện, Đường Du thấy hệ thống thông báo ca cậu login.Cậu liền gửi lời mời tổ đội cho hắn, vui vẻ nói:

“Lần sau anh thử xem.”

Lão Tử Là Thích Khách vừa định đồng ý, bỗng nhiên thấy tên của Ân Triển tên xuất trong đội ngũ.Gã lập tức phấn khởi tinh thần, thầm nghĩ vị đại thần này vừa đến, không chừng đêm nay có thể làm xong nội dung nhiệm vụ.Bọn Lam Điện cũng nhìn thấy, họ cũng đi xuống núi, ở nửa đường tập hợp với Ân Triển.

Ân Triển ôm lấy tức phụ, hỏi quá trình tiến triển của bọn họ, theo bọn họ xuống chân núi:

"Ta cảm thấy chắc gã đã ra khỏi thành, để chắc ăn trước tiên vào bên trong thành tìm thử xem.Đối thoại với NPC, quan trọng là NPC trong và ngoài cửa thanh, có thể có người nhìn thấy gã."

Mọi người chia tổ, nhanh chóng tản ra.

Đường Du như thường lệ đi theo ca cậu, bị hắn ôm lấy ngồi trên lưng phượng hoàng, thoang thả bay qua các con đường. Ân Triển đột nhiên hỏi:

"Ngươi nói chuyện của ta cho anh họ ngươi biết?"

Đường Du quay đầu lại nhìn hắn: "Anh ấy tìm ca?"

Ân Triển nói: "Anh họ ngươi hỏi thân phận của ta, bảo ta phải nghĩ rõ ràng hậu quả, đừng vì nhất thời xúc động mà tổn thương ngươi.Anh ta đối với ngươi rất tốt, nhưng vẫn là ta tốt với ngươi nhất, hử?"

Đường Du trả lời, nằm gối đầu lên chân hắn, vứt hết nhiệm vụ nói chuyện với NPC cho hắn. Ân Triển mỉm cười xoa đầu cậu, cúi xuống hôn một hơi.

Chẳng mấy chốc người trong đội ngũ trả lời, nói NPC ở thành phía đông có manh mối, những người còn lại nhanh chóng theo đến.Họ nhìn thấy một bé trai đang cầm mặt dây chuyền của Lý A Thiên, nghe nói là nhặt được trong rừng cây ở đằng xa. Đường Du nhìn thấy khung hiện ra hỏi có quen với chủ nhân của mặt dây chuyền không, cậu nhấn có.

Bé trai nói: "Vậy đưa nói cho mọi người, mọi người đưa trả cho gã, xung quanh núi có sơn tặc, mọi người nhớ cẩn thận đó."

Đường Du cầm lấy tiện tay bỏ vào khung chứa vật phẩm.Nói không chừng tìm một hồi, khả năng Lý A Thiên bị sơn tặc bắt lớn lắm à, cậu nhìn ca hỏi ý:

"Đi tìm sơn tặc luôn à?"

Ân Triển cũng nghĩ như thế, cùng bọn họ lên đỉnh núi, cuối cùng phát hiện hang ổ của sơn tặc trong một góc giữa sườn núi.Quả nhiên Lý A Thiên đã bị bắt, lúc này gã đang bị trói cứng như bánh tét ném trên ghế chủ.Tên đầu lĩnh cường tráng thì đang chắn trước mặt gã, bực bội nhìn đám người xông vào.

Đường Du đối thoại với gã, biết tên đầu lĩnh sơn tặc này muốn thú thú Lý A Thiên làm áp trại phu nhân, cậu nhấn vào mục "Muốn dẫn người đi".

"Không thể được, ông đây FA nhiều năm lắm rồi, hôm nay thật vất vả lắm mới quyết định bắt một người về, đâu thể nào tụi bây nói một câu liền thả người!" Đầu mục đánh giá bọn họ:

"Trừ phi tụi bây chọn một người kết hôn với ông hắc hắc hắc…"

Mọi người nhìn tên trước mắt cao 1m9, đầu trọc lóc, tai đeo vòng, mũi xỏ khoen, trên cổ treo một chuỗi dây đá quý, trên ngực cởi phanh khuy áo còn xăm cả hình đầu lĩnh, thì đều im lặng.

Đường Du không thèm nghĩ đã nhấn từ chối.

Mọi người còn tưởng là phải đánh một trận, lại thấy gã đầu lĩnh ném Lý A Thiên sang một bên.Gã ngồi ở chủ tọa ngẩng mặt lên trời than thở sao không có ai chịu gã cho mình hết vậy, gã thật là cô đơn lắm.Gã nói xong thì không nhúc nhích nữa, nhưng tất cả mọi người lại thấy một dòng chữ hiện trên bảng nhiệm vụ: Giúp đầu lĩnh giải nỗi cô đơn.

Mọi người: "…"

Lam Điện nhịn không được nói:

"Game khẩu vị nặng như vậy cũng được hả?

Đường Du theo thói quen nhìn ca cậu, lại nghe thấy ca đang cười tủm tỉm đề nghị hay là để hắn hát một bài, cậu lập tức cản hắn lại. Ân Triển mỉm cười đính chính lại, nói cho tức phụ biết nhân vật trong game có thiết lập sẵn các động tác, hắn là nói đến cái này.Nghe thế Đường Du mới đồng ý:

"Cần thử không?"

"Cứ thử xem, ta đi dạo sơn trại một lát."

Ân Triển nói xong liền đi, Đường Du cũng bước nhanh đi theo hắn.Mấy người còn lại chọn một số động tác biểu diễn thử, nhưng phát hiện không có tác dụng gì, đành ngồi chờ bọn Ân Triển trở về.

Ân Triển luôn quan sát tỉ mỉ, chỉ đi dạo một vòng hắn đã phát hiện tên đầu lĩnh có sở thích sưu tầm vòng cổ. Điều này liên quan đến kỹ năng sống, hắn cũng không biết.Hắn vào bang hội tìm đại thần rèn, gửi qua mấy tấm ảnh hình vòng cổ mà tên đầu lĩnh đã có.Sau đó biết được đây là một bộ, bây giờ chỉ thiếu một cái, hơn nữa không dễ tìm vật liệu.

Ân Triển trả lời rằng tất cả chi phí hắn bao hết, bảo gã mau chóng làm một cái cho mình.Sau đó hắn mới kéo tức phụ trở lại sảnh chính, kể lại tình hình cho bọn Lam Điện biết, đội ngũ tạm thời giải tán, chờ làm xong vòng cổ lại tập hợp.

Mọi người thương lượng xong quyết định đi đánh phó bản.Đường Du và Ân Triển như cũ hưởng thụ thế giới hai người, dính lấy nhau đi dạo khắp nơi, rồi lần lượt logout.

Một đêm yên tĩnh.

Ngày hôm sau Đường Du dậy sớm đi tham gia trận đấu, vẫn là chém giết như thái rau để thăng cấp.

Ban tổ chức xem xét đến việc người dự thi còn phải đi làm hay đi học, nên trận đấu từ thứ hai đến thứ sáu đều được xếp vào buổi tối, tổng cộng đánh hai tiếng.Đường Du mỗi lần trở về đều đã mười giờ. Ân Triển thế mới biết tức phụ báo danh tham gia trận đấu, hắn đại khái có thể đoán được suy tính của tức phụ, trong lòng nhói đau, vô cùng muốn kéo người ôm chặt vào lòng.

Đường Du thấy hắn nửa ngày không mở miệng, ngẩng đầu nhìn hắn: "Ca?"

Ân Triển ừ một tiếng: "Chờ ta đi tìm ngươi."

Đường Du hỏi: "Khoảng lúc nào thì ca đến?"

Ân Triển nói: "Đang liên hệ với bạch thụy tinh, chờ ấn định ngày tốt sẽ đến."

Đường Du gật đầu: "Em chờ ca."

Ân Triển trêu đùa: "Ngươi nói đi, nói chờ ta đến thương ngươi."

Đường Du không hùa theo mấy lời nhảm đó, nói sang chuyện khác, sau khi tắt máy thì tiếp tục cuộc sống sinh hoạt như trước.Thời gian năm ngày qua rất nhanh, vòng đấu loại cuối cùng cũng kết thúc, trước tiên chọn ra 500 người mạnh.Ban tổ chức lấy những khoảnh khắc ấn tượng nhất khi chiến đấu của họ làm thành video, tuyên truyền lên mạng, trong nháy mắt đã hấp dẫn vô số lượt chú ý.

Diệu Vũ mở danh sách tuyển thủ ở khu vực phía Đông, định xem video tìm hiểu đối thủ tương lai của mình một chút.Gã thấy người xếp vị trí thứ nhất tên là Đường Du người, gã vừa nhấn vào xem đã bật người ngồi thẳng dậy.

Gã xem đi xem lại mấy lần, ra khỏi phòng ngủ đến phòng khách, thấy bọn Lão Tử Là Thích Khách đều ở đó, thản nhiên hỏi:

“Có phải mấy hôm nay buổi tối Nhạc Chính Hoằng rất ít lên game?”

Lão Tử Là Thích Khách nói: “Đúng, không biết cậu ấy đang làm gì nữa… Ể khoan, hình như tình huống cũng giống anh, không phải cậu ấy cũng tham gia thi đấu chứ?”

Diệu Vũ gật đầu: “Cậu ấy ở khu vực phía Đông.”

“Cái gì?” Mọi người đều giật mình.Cố Kỳ hỏi: “Anh chắc không?”

“Chín phần.” Diệu Vũ nói: ” Phong cách của người đứng đầu khu phía Đông rất giống với cậu ấy.”

Cố Kỳ nghĩ lại mới thấy đúng là em họ rất ít lên game, nhưng mà thằng nhóc đó sao có thể tham gia thi đấu cơ chứ? Anh đang định đến xem thử thì nghe thấy máy thông tin trên bàn vang lên.Lão Tử Là Thích Khách nhìn thoáng qua, ngạc nhiên kêu lên:

“Tháng sau thái tử hành tinh Kayla muốn đến thăm tinh cầu của chúng ta? Thiệt không đây?”

Cố Kỳ: “…”

Lực chú ý của mọi người xung quanh lập tức chuyển sang chuyện này, thảo luận một lát lại quay về trận đấu.Diệu Vũ thấy người nào đó nửa ngày không mở miệng, nhìn anh hỏi cái:

“Làm sao thế?”

“… Không có việc gì.” Cố Kỳ đứng lên:

“Tôi đi ra ngoài một lát.”

Cố Kỳ đương nhiên là đi tìm em họ.

Đường Du mời anh vảo phòng ngủ, sảng khoái thừa nhận mình đang tham gia thi đấu.

Cố Kỳ nói: “Em học kỹ thuật chiến đấu với ai vậy?”

Đường Du bình tĩnh nói cho anh họ nghe lý do mình đã chuẩn bị tốt từ trước.Cố Kỳ im lặng chăm chú nhìn cậu, trôi qua gần một phút đồng hồ mới mở miệng:

“Em có thiên phú đối chiến? Sư phụ là điện hạ Thương Túc?”

Đường Du đính chính: “Em không có bái sư, chỉ là theo gã học thôi.”

Cố Kỳ cũng lười mắng cậu nằm mơ mà đòi bằng chứng luôn. Đường Du liền bấm số của Thương Túc.Thế là mấy giây sau, Cố Kỳ thấy được hình ảnh Thương Túc tiếng tăm lừng lẫy trong tộc xuất hiện ở giữa không trung trung, biểu tình của anh thiếu chút thì tan vỡ.

Thương Túc nghe Đường Du giới thiệu xong, biết đã đến phiên mình hỗ trợ che dấu, gã khen ngợi:

“Em họ của anh rất có thiên phú đối chiến, trận đấu lần này cũng là xếp vị trí thứ nhất khu Đông, tương lai nhất định là một nhân tài.”

Cố Kỳ cố gắng bình tĩnh trò chuyện một hồi, sau khi kết thúc anh ngồi ở trên giường nửa ngày không lên tiếng.

Đường Du nhìn anh: “Anh họ?”

Cố Kỳ nói: “… Em khoan nói đã.”

Đường Du ừ một tiếng rồi nhìn thời gian, ngoan ngoãn bắt đầu trò chuyện video với ca cậu. Cố Kỳ chỉ cảm thấy thấy mắt hoa lên, giữa không trung lại xuất hiện một thân ảnh quen thuộc, chân chân thật thật là… một vị thái tử.

Cố Kỳ: “…”

Ân Triển cũng từng thấy ảnh chụp của Cố Kỳ, cười chào hỏi: “Chào anh họ nha.”

“… Ờ, hai đứa nói chuyện đi.” Cố Kỳ gật đầu, đứng dậy đi ra ngoài.

Spoid chap sau:

Diệu Vũ ừ một tiếng, lẳng lặng chờ.

Đường Du kinh ngạc nói: “Thì ra là anh hả, khéo ghê.”

Diệu Vũ: “…”

Đường Du hỏi: “Anh muốn tôi nói câu này đó hả?”

69. Chương 68: Thế Giới Thú Nhân 12

Người nào đó đến đây…. chỉ để gặp người yêu.

Trận đấu đối kháng ảo được chia làm ba khu.

Đại lục ở thủ đô là khu thi đấu trung bộ, dựa theo đó chia thành khu vực phía đông và phía tây.Nhưng bởi vì hệ thống được kết nối toàn cầu nên sẽ không phải chịu những hạn chế của việc cư trú, mà sẽ được chọn lựa ngẫu nhiên. Cho nên mỗi người đều đã cùng những người dự thi ở hai khu vực khác đánh qua nhiều trận.Bây giờ sẽ xếp hạng khu vực, chẳng qua là muốn người dân địa phương hiểu rõ người mạnh ở từng khu.

Ban tổ chức vẫn đang thống kê số liệu, tất cả video đã phát ra sau nửa giờ mới tuyên bố bảng tổng kết xếp hạng.Hơn nữa sẽ có số liệu tỉ mỉ để so sánh, cho thấy rõ Đường Du xếp hạng nhất khu phía Đông cũng là người xếp hạng đầu trong bảng tổng kết.

Trước đây có không ít người đã xem qua video hạng nhất của ba khu, đều bị Đường Du làm cho ngây ngẩn, hiện giờ đều có cảm giác quả nhiên là như thế.Còn những người khác sau khi nhìn thấy tên người trên bảng xếp ở trang web chính thức bèn đổ xô đến cột xếp hạng tổng kết, vừa mở video ra xem, cũng ngây ngẩn theo.

Phong cách của trận đấu cũng là ngẫu nhiên, trường hợp hiếm hoi lắm mới có thể rút được quyền sử dụng vũ khí đối chiến, nhưng đều là một số vũ khí lạnh, chọn hay không là tùy nguyện vọng cá nhân.Nửa đoạn đầu của video là đối chiến tay không, đoạn sau mới sử dụng vũ khí.

Vì thế mọi người liền nhìn đến Đường Du nhanh chóng áp sát đối thủ, liên kích sắc bén nhẹ nhàng thu thập đối thủ, có khi còn bẻ gẫy mấy khúc xương của đối phương.Đến khi có thể sử dụng vũ khí, cậu ấy còn hung bạo hơn, cầm kiếm cứ thế mà chém người không chút do dự.

May mắn thì bị cậu ấy chém một nhát mất mạng, còn xui xẻo thì… vậy thì không phải chỉ bị chém.Mọi người nhìn vào màn hình máu bay như hoa, đều sợ ngây cả người, phần bình luận nháy mắt tăng chóng mặt.

“Tui phắc, tui chịu hông nổi, ai ấn xem chậm đi, mọi người nhìn cho kỹ, khóe miệng của cậu ấy khẽ cong kìa!”

“Tui ấn rồi, đang quỳ đây, cứ như sát khí có thể tràn ra ngoài.”

“Tui cũng quỳ!Đối kháng ảo mô phỏng rất chân thật, ngay cả cảm giác chém người cũng tương tự.Thế nhưng cậu ấy ngay cả ánh mắt đều không buồn chớp, người bình thường ai có thể ra tay được a a a!”

“Thắp nến cho đối thủ của cậu ấy.”

“Nhưng mà… Tuy là hung bạo, nhưng tui vẫn bị mê mẩn đến không chịu nổi! Nam thần a a a a! Hơn nữa mọi người có chú ý không, tốc độ và thực lực cuả nam thần cũng không phải mạnh nhất, nhưng lại xếp hạng nhất trong bảng tổng kết, đây là chính là thực lực lấn áp a a a!”

“Nam thần +10000000000 “

Bất kể khi nào kẻ mạnh đều hấp dẫn ánh mắt người khác, một số lượng lớn người ngay lập tức trở thành fan hâm mộ của Đường Du.Chẳng mấy chốc fan club đã thành lập, bọn họ nhìn ghi chú tuổi cậu là 18, suy đoán đủ kiểu thân phận của cậu, thuận tiện quỳ liếm video.

Có một số người cảm thấy như vậy quá đẫm máu, không chỉ làm cho mọi người trở nên tàn bạo khát máu, mà còn gây ra bóng ma tâm lý cho người dự thi.Nhóm Fan đã nhanh chóng phản công, nói nếu đã tham gia thì đừng sợ này sợ kia, hơn nữa toàn bộ vòng đấu loại cường độ cao như vậy, ai đánh xong mấy trận đều sẽ nổi nóng, liên quan gì đến việc dùng vũ khí hay không?

Hai bên cãi nhau một trận, có fan cắt đoạn ghi chú báo danh và tin tức tỉ mỉ của video gửi qua.Trên đó viết rõ ràng ban tổ chức đã sớm nghĩ đến những yếu tố này, có đội ngũ chuyên nghiệp, đánh giá tư vấn tâm lý các kiểu.Hậu kỳ theo dõi suy nghĩ rất chu đáo, hơn nữa vũ khí quyết đấu rất ít, Đường Du đánh nhiều trận nhưng chỉ dùng vũ khí trong năm trận.

Sau khi nhóm fan thấy đám người kia không sùng sục lên nữa, cảm thấy mỹ mãn tiếp tục liếm màn hình

Lão Tử Là Thích Khách và bọn người Phong Lương Dạ cũng đang xem video, há há miệng:

“Mạnh quá đi mất! A Vũ đây là đại thần thật hả?”

Diệu Vũ lẳng lặng nhìn thân ảnh kia, không trả lời.

Lão Tử Là Thích Khách thì thào: “Tui biết cậu ấy lợi hại, nhưng không ngờ trong hiện thực cậu ấy lại mạnh đến như thế…”

Những người còn lại cũng thật bất ngờ, bởi vì quái và boss trong game đều có cột máu, bị thương cũng sẽ không ngã.Bọn họ chỉ có thể nhìn đến công kích khủng bố của Đường Du mà không thấy những cái khác.Bây giờ xem người thật quyết đấu, bọn họ thấy cậu ngược người ta đến nỗi họ không cách nào đánh trả, thậm chí còn chém mấy người, đương nhiên bị tác động không nhỏ.

Mọi người im lặng, hai mắt tỏa ánh sáng xem lại lần nữa, lần đầu là rung động, lần sau là nhiệt huyết.

Bọn họ không nén được xem thêm mấy lần.

Khi Cố Kỳ trở về, bọn họ đã xem xong mười người hạng đâu, đang xem lại trận quyết đấu của Đường Du.

Anh ngẩng đầu, nhìn thấy trên hình chiếu bán trong suốt ở trước ghế sô pha, em họ đeo mặt nạ cùng đối thủ giao chiến trong tiếng nhạc, kiếm trong tay giơ lên chém xuống, chỉ phút chốc đã cắt đứt đối phương.Ngay sau đó động tác không ngừng, lại liên tiếp nhanh chóng chém mấy người, quả thực là máu tươi văng khắp nơi.

Cố Kỳ: "…"

Thương Túc, rốt cuộc anh đã làm gì em họ tôi!

Lão Tử Là Thích Khách nhìn anh: "A Kỳ về rồi hả, tới đây tới đây, đại thần rất trâu!"

"…" Cố Kỳ cố gắng giữ vững vẻ mặt, im lặng đi tới.

Có vài người cũng trong bang Bạch Long, bị Đường Du thuyết phục sâu sắc, tỏ vẻ muốn từ xa xa ngắm nhìn cậu. Cố Kỳ nhìn vẻ mặt phấn khích của bọn họ, không cách nào tưởng tượng chờ khi bọn họ biết đó chính là em họ sẽ phản ứng thế nào, tiếp tục im lặng. Lão Tử Là Thích Khách cảm thấy vô cùng tự hào khi quen biết đại thần, nhưng không thể để lộ ra nội dung nhiệm vụ, bèn ra một chủ ý cho họ..

Thế là đêm đó mọi người đăng nhập vào game, lúc đứng trên đường ở thành Thủy Tương làm bộ như đi ngang qua, thấy được Đường Du đang ngồi trên phượng hoàng của Ân Triển thong thả bay ra ngoài.Hai người không biết đang nói gì, Đường Du xoay người nhào vào trong lòng Ân Triển, quyến luyến cọ cọ.

Mọi người: "…"

Nói bậy, đại thần sao có thể đáng yêu nhu thuận như thế?

Có người hỏi: "A Vũ, anh chắc chắn không nhận nhầm người chứ?"

Diệu Vũ cũng nhìn thấy một màn đó.

Gã đã nhận ra từ lâu, người này ở trước mặt Ân Triển sẽ bỏ xuống tất cả phòng bị, dường như không hề giữ lại chút gì.Điều này đối với cao thủ đứng đầu mà nói khó có khả năng, trừ khi bọn họ quen biết. Nhưng theo tình hình nhiều lần trước đây, nếu thật sự quen biết, người này sẽ không phải vất vả tìm kiếm đối phương.Cho nên càng nghĩ, gã chỉ có thể cho ra giải thích là người này quá yêu đối phương.

Gã thản nhiên nói: "Chắc chắn."

Những người kia xoa cằm: "Hổng lẽ đại thần lúc bình thường và khi đối chiến là hai kiểu tính cách? Hay

là nói lúc yêu đương chỉ số thông minh giảm… A a a, cậu ấy lại đây!”

Bọn người Diệu Vũ không để ý tới bạn mình, chờ Đường Du đến gần liền đi cùng bọn họ.

Sau vài ngày thu thập vật liệu, cuối cùng cũng làm xong dây chuyền, vừa rồi là Ân Triển đi lấy vòng cổ. Mọi người nhanh chóng tới sơn trại, đến trước mặt tên thủ lĩnh.Lúc trước bọn họ cũng không biết vòng cổ liên quan gì với việc cô đơn.Nhưng khi tên thủ lĩnh có được cái vòng cổ cuối cùng, thì gã lấy luôn bảy sợi khác ra treo hết lên tay vịn rồi vui tươi hớn hở cầm khăn bắt đầu lau chùi, họ im lặng.

Mọi người: “…”

Tốt xấu gì mi cũng là thủ lĩnh sơn tặc, có thể đừng ngu vậy được không?

Tên thủ lĩnh ngâm nga bài hát, cẩn thận tỉ mỉ lau chùi vòng cổ, hoàn toàn không để ý đến bọn họ. Mọi người yên lặng nhìn gã chùi từ đầu đến cuối, từ cái thứ nhất đến cái thứ tám, sau đó coi như bảo bối bỏ vào trong hộp, thái độ đối với bọn họ tốt hơn chút:

“Mọi người rất có thành ý, nhưng nếu thả tên này… Nếu tao thả sẽ không có vợ nữa.”

Mọi người không trả lời, đồng loạt nhìn nhiệm vụ mới xuất hiện: khuyên bảo thủ lĩnh bỏ ý định tìm vợ.

“…” Lang Vương nói:”Kêu gã FA hả?Vậy tàn nhẫn lắm.”

Lam Điện nói: “Nếu không anh làm vợ gã đi?”

Lang Vương nói: “Cút đi, tui đã có tiểu hồ ly.”

“Chán ghét nha, người ta còn chưa đồng ý đâu ~”

Khuynh Thế Tiểu Hồ nhất thời ngượng ngùng, Lang Vương đương nhiên không thèm nghĩ gì sáp lại gần.Lam Điện đối với hai người bọn họ muốn miễn dịch rồi, nhìn lão Đại:

“Làm sao mà khuyên đây? Bê cái gương tới cho gã soi?”

“Ngươi cho là bình thường gã không soi gương?”

Ân Triển cười nói: “Lúc trước ta đến thư phòng của gã, nhìn thấy trên giá sách có hai cuốn tiểu thuyết, tựa là Cô vợ nhỏ của tôi và Cô vợ nhỏ bám người .Nếu không phải là sau đó nhìn thấy nhiều sợi vòng cổ như thế thì mới bắt đầu ta còn định mua cho gã mấy cuốn tiểu thuyết.”

Lam Điện hiểu ngay: “Cho nên bây giờ chúng ta cần đi mua mấy quyển tiểu thuyết, thể loại bi tình?”

Ân Triển gật đầu: “Thử xem sao.”

Mọi người lại đến thành Thủy Tương, tìm hết một lần chỉ tìm được hiệu sách, nhưng lại không thấy ông chủ đâu.Ân Triển tảo thấy phố đối diện có một quầy hàng, liền tiến lên cùng người gia đối thoại.

Bác gái Vương bán đồ ăn nói: “Sáng sớm ông chủ đó đánh nhau với người ta, mém chút đánh chết người, bị bắt vô đại lao rồi!”

Nhiệm vụ nháy mắt làm mới, trên đó viết hai chữ: cướp ngục.

Mọi người: “…”

Giỡn cái gì vậy chời!

Lão Tử Là Thích Khách nói: “Trong ngục giam đều là NPC, làm sao mà đánh?”

“Không nhất thiết là phải cướp.”

Nói rồi Ân Triển dẫn bọn họ đi một vòng xung quanh đại lao, tìm được một góc chết định đào hố nhưng kết quả hoàn toàn không thành công. Mọi người ngẩng đầu muốn hỏi tiếp theo nên làm gì, thì thấy Ân Triển đang nhìn chằm chằm một chỗ, họ cũng nhìn theo.Dưới tàng cây cách đó không xa có một con chó, chốc chốc lại bào bào trên mặt đất.

Cố Kỳ mấy người thói quen hắn tư duy, hỏi: “Anh muốn để nó đào hố?”

Ân Triển nói: “Nhìn thử xem ở đây có bán mấy thứ linh tinh như xương cốt không.”

Đường Du đã mở ra bản đồ NPC phân bố ử thành Thủy Tương để tìm kiếm: “Cửa hàng của tiểu Vương có.”

Mọi người đều nghĩ thầm đại lao kiên cố như thế làm sao một con chó đào được chứ.Họ nửa tin nửa ngờ đi mua trở về, sau đó chỉ thấy Ân Triển dắt con chó đến cạnh tường, rồi dùng sức ném khúc xương qua bên tường.Con chó thấy thế, kêu lên một tiếng rồi bắt đầu bào hố, chỉ trong chớp mắt đã đào được một cái hố nhỏ.

Mọi người: “…”

Má ơi đây là chó đó hả!

Bọn họ rất may mắn, có lẽ là đại lao có thói quen cho phép các phạm nhân thông khí.Ông chủ hiệu sách đúng lúc ở gần bức tường, nhìn thấy có cái hố liền chui ra.Gã đối thoại với Đường Du mấy câu, rồi nhanh chân chạy ra ngoài thành.

Lão Tử Là Thích Khách hỏi: "Còn cuốn sách đó?"

Đường Du nói: "Ông ta là chủ hiệu sách, có lẽ biết kể chuyện xưa."

Lão Tử Là Thích Khách ồ một tiếng, theo bọn họ về sơn trại.Thủ lĩnh nhìn thấy nhiều ra một người, hơn nữa còn là đào phạm, thì bực bội:

"Mau cút đi, đừng dẫn lũ quan sai lại đây."

Ông chủ không để ý, cùng tên thủ lĩnh cãi nhau.Ngay sau đó ông ta xắn tay áo lên lao vô tẩn cho tên thủ lĩnh một trận. Thủ lĩnh kêu gào thảm thiết, hoảng hốt co ro trên chủ tọa, vẻ mặt đáng thương.

Mọi người: "…"

Nói chứ nhân thiết của hai người kia hình như hơi ngược?

Ông chủ thì thoải mái, hiên ngang ngồi xuống chủ tọa, đem tên thủ lĩnh đẩy vào sát góc.Ông ta cảm kích cám ơn bọn người Đường Du, nghe nói bọn họ đến là muốn cứu Lý A Thiên, thì nhìn tên thủ lĩnh:

"Cưới vợ có gì mà tốt? Chưa nghe qua câu chuyện bà vợ nam ác độc, cô vợ âm độc chứ gì?"

Thủ lĩnh nói: "Chưa."

"Qua đây, tôi kể cho mà nghe…"

Ông chủ nói xong liền bắt đầu kể cho gã nghe. Game bắt đầu cho qua nhanh, bọn người Đường Du không nghe thấy tiếng, chỉ có thể nhìn thấy ngày đêm luân phiên thay đổi.Ước chừng sau ba ngày ba đêm, vẻ mặt tên thủ lĩnh tuyệt vọng nhìn về phía trước, biểu tình đờ đẫn, một câu cũng không nói.

Ông chủ hỏi: "Còn muốn cưới vợ không?"

Thủ lĩnh đờ đẫn lắc lắc đầu.

Mọi người: "…"

Đến tột cùng là mi đã trải qua những hủy hoại thê thảm cỡ nào?

"Không biết tại sao, tui vẫn cảm thấy anh bạn này hơi đáng thương…"

Lang Vương còn chưa nói hết, đã thấy mấy tên quan sai chạy vào đến.Tên thủ lĩnh và ông chủ không nói lời gì đã giao đấu cùng bọn họ. Ân Triển thấy quan sai đánh luôn cả bọn họ thì biết nên đứng về phía nào, thế là cũng gia nhập.

Lần này đánh nhau với NPC, lực tấn công khá là mạnh.Ân Triển nhìn thoáng qua lượng máu hiểu ngay họ phải chết.Nhưng hắn lại lo lắng có giới hạn thời gian, nên cùng bọn họ chống đỡ một hồi mới bị đối phương đánh chết. Thủ lĩnh và ông chủ vẫn ngoan cường chống cự như cũ, nhưng dần dần cũng bắt đầu lộ ra suy yếu.Ông chủ muốn thủ lĩnh chạy đi, thủ lĩnh lại cảm thấy người ở trên địa bàn của mình thì mình phải có nghĩa vụ giúp đỡ.Hai người đẩy tới đẩy lui thì quyết định đồng sinh cộng tử, cuối cùng bị quan sai dùng dây xích trói chung luôn.

Cuộc chiến đấu chấm dứt, bọn người Đường Du nhanh chóng sống lại.

Quan sai tiến đến hỏi bọn họ đang làm gì. Đường Du nhìn khung đối thoại nháy mắt xuất hiện, liền chọn vào mục "Tới cứu người".Lúc này tên thủ lĩnh cũng chêm một câu bọn họ bị gã ép buộc nên mới giúp đỡ.Quan sai vốn cũng không biết chuyện bọn họ dẫn chó đào hố, nên chỉ mắng cho bọn họ một trận, rồi dẫn hai tên phạm nhân rời đi.

Mọi người thấy hai người đi được một nửa, tên thủ lĩnh trọc lóc kia tựa vào trên vai lão bản, còn nói gì mà hết hạn ngồi tù rồi thì cùng mở hiệu sách.Bọn họ đều im lặng, FML rốt cuộc là ai nghĩ ra nội dung nhiệm vụ này thế hả?Khẩu vị nặng vậy á?

Đường Du lặng im một giây mới tỉnh táo lại cởi dây trói cho Lý A Thiên, trả mặt dây chuyền cho gã, cũng nói cho gã biết đã tìm được bảo bảo.

Lý A Thiên rất vui mừng, mời họ đến nhà gã ăn cơm.Gã còn nhắc đến trong thư hồng nương có viết nếu tìm được bảo bảo, nếu được thì tiện thể mua vài thứ trở về. Đường Du nói:

"Mấy ngày anh chưa ăn cơm rồi, tôi thấy không tiện lắm đâu."

Lý A Thiên đương nhiên coi như không nghe thấy:

"Chờ tôi mua đồ xong, chúng ta cùng về nhà!"

Đường Du hỏi: "Tôi có thể đến nhà anh trước để chờ không?"

Ân Triển cười nắm tay cậu đi ra ngoài. Mọi người cũng đành nhận mệnh, từ từ đi theo Lý A Thiên xuống núi.Trên đường họ lại làm thêm hai nhiệm vụ nữa, mặc dù cũng hơi kì quái, nhưng có Ân Triển ở đây nên bọn họ thuận lợi vượt qua, thong thả về đến nhà hồng nương.Cùng lúc đó, hệ thống phát ra tin tức vàng chói lóa.

[hệ thống] chúc mừng người chơi Nhạc Chính Hoằng, Lam Điện, Bạc Hà Hạ, Lang Vương, Ân Triển, Vi Mệnh Danh, Lão Tử Là Thích Khách, Khuynh Thế Tiểu Hồ, Ngũ Tiểu, Đế Quốc Tiểu Mãnh, Mộng Thoại Lý hoàn thành nhiệm vụ Song Hoàn Tình Duyên!Chính thức mở ra nhiệm vụ phu thê!

Toàn sever sôi trào!

Kênh thế giới kênh trong nháy mắt bùng nổ.Bởi vì nhiệm vụ ẩn của trò chơi này vẫn luôn điệu thấp, dù hoàn thành cũng sẽ không có thông cáo.Bây giờ không chỉ được thông cáo còn nhiều xuất hiện thêm nhiệm vụ phu thê, đó là cái gì vậy?

[thế giới] Thu Thu Thu: lại là Nhạc Chính Hoằng!

[thế giới] Cuộc Sống Bay Cao: tui phắc có ai ở hiện trường không, nói dùm coi chuyện gì xảy ra!

[thế giới] Phi Thường Khoái Hoạt: Tui ở đó! Bọn họ vừa vào chủ thành tui đã nhìn chằm chằm.Bên cạnh NPC hệ thống hôn nhân có thêm một NPC tên là Lý A Thiên, hai người là vợ chồng, nhiệm vụ phu thê là nhận ở chỗ bọn họ!

[thế giới] Hồng Điệp: tui có một cảm giác xấu…

[thế giới] Hôm Nay Cũng Là Manh Manh Đát: tui cũng có một…

[thế giới] Muốn Ăn Mì: mọi người đang nói cái gì?

[thế giới] Hồng Điệp: ví dụ như nếu Lý A Thiên đã ở chủ thành để phân bố nhiệm vụ, thì sau này sẽ không đi đâu nữa…

[thế giới] Hôm Nay Cũng Là Manh Manh Đát: ừm, một tháng sau gã vẫn ở chủ thành…

[thế giới] Thủy Phố: cho nên nhiệm vụ ẩn này chỉ làm được duy nhất một lần thôi hả!

Kênh lại bùng nổ lần nữa.

Giờ phút này những người trong sự kiện dựa theo thường lệ vào một phó bản vây thành vòng tròn, rồi bắt đầu hòa bình chia vật phẩm.

Tuy rằng nhiệm vụ lần này không khó bằng nhiệm vụ con thỏ, nhưng bởi vì chỉ làm được duy nhất một lần nên phần thưởng cũng vô cùng phong phú.Đường Du vẫn nhiều hơn bọn họ một mảnh nhỏ bí mật.Còn lại những thứ khác thì cần phân chia, Ân Triển thấy bên trong có khối ngọc bài, vẻ mặt khẽ thay đổi, cầm nó lên:

"Ta muốn cái này."

Mọi người nhìn thấy thuyết minh thì hiểu liền, còn thuận tiện liếc nhìn Đường một cái.

Đường Du thì nhìn ca cậu.

Ân Triển nghiêng người cười, hôn cậu.

Cũng giống như lần trước, giải thưởng một lần này cũng hoàn toàn mới mẻ, làm cho một nhóm người hâm mộ ghen tỵ. Mọi người hài lòng rời khỏi phó bản, trò chuyện vài câu rồi giải tán. Bên chỗ Đường Du lúc này đã khuya, ôm ca cậu một chốc rồi logout đi ngủ.

Vòng loại trận đấu đối kháng ảo kết thúc, tuyển thủ sẽ có một thời gian nghỉ ngơi và hồi phục.Trong thời gian này ban tổ chức sẽ hẹn 500 trăm người đứng đầu để tiến hành cuộc đánh giá tâm lý, thời gian tùy tuyển thủ chọn.Sau khi Đường Du nghe nói thì bấm gọi số của Thương Túc bảo gã từ chối. Thương Túc hỏi:

"Không muốn hẹn?"

Đường Du bình tĩnh mà hỏi lại: "Anh cảm thấy tôi cần hả?"

Thương Túc đánh giá cậu: "Hình như là không cần.Có điều cứ đi một lần, nếu không tôi gọi chuyên gia đến trò chuyện bây giờ luôn?"

Đường Du nghĩ ngợi, gật đầu đồng ý,Cậu kiên nhẫn trò chuyện cùng chuyên gia trong chốc lát, cứ thế kết thúc việc đánh giá. Thương Túc nghe chuyên gia nói với gã người nào đó hoàn toàn không có vấn đề, lại cảm thấy tò mò với Đường Du.Gã nghĩ thầm thằng nhóc này rốt cuộc là như thế nào giết người không chớp mắt?

Gã lại nhìn người nào đó: "Trận đấu tiếp theo năm ngày sau bắt đầu, tần suất lần này không cao như vậy, sẽ chọn phát trực tiếp một số trận, đến khi vào bách cường thì sẽ trực tiếp toàn bộ quá trình."

Đường Du trả lời: "Đến ngày 6 tháng sau đánh xong không?"

"Chưa xong, càng về sau càng chậm…"

Thương Túc nói rồi chợt ngừng, nhớ tới vị thái tử nào đó đúng là đến vào ngày 6, nhưng ngẫm lại chắc không liên quan đến việc này đâu:

"Ngày 6 cậu bận gì thế?"

Đường Du vui vẻ nói: "Anh đánh thắng tôi, rồi tôi sẽ nói cho anh biết."

Thương Túc: "…"

Nhóc chết tiệt!

Qua ngày hôm nay, Đường Du lại tiếp tục cuộc sống tìm kiếm nhiệm vụ ẩn.

Danh tiếng của cậu càng nổi hơn trước, thường xuyên bị người ta theo dõi.Nhưng mà cậu không quan tâm điều này, nắm tay ca cậu, chậm rãi đi qua các đường phố..

Mọi người đi theo dõi mỗi ngày đều bị ngược: "Thật ra bọn họ chỉ là đang hẹn hò?"

"Biết đâu là đang tìm nhiệm vụ ẩn?"

"Nhìn không giống… Lại hôn nữa kìa …"

"Đừng có ngược cẩu như vậy mà T^T "

Mọi người theo vài ngày, thực sự bị ngược hết chịu nổi, quay đầu bỏ chạy. Đường Du thì tiếp tục tìm kiếm manh mối, không phát hiện gì liền nghỉ ngơi một đêm.Sáng sớm ngày hôm sau thức dậy, xuất phát đến trận đấu.

Là tuyển thủ xếp hạng nhất trong tổng danh sách, có vô số fan nên trận đấu của cậu đương nhiên là phát trực tiếp.Các fan đã chờ trên mạng từ sớm, mà điểm thi đấu vì đề phòng tin tức tuyển thủ bị bại lộ, nên từ sau 500 cường đã mở một con đường chuyên dụng.Đường Du mem theo con đường đi vào, đưa ra mã hóa, dưới ánh mắt kích động của nhân viên công tác đi vào khu nghỉ ngơi.Cậu lẳng lặng đợi một lúc rồi vào hệ thống.

Lần này vận may khá tốt, cậu rút được có thể sử dụng vũ khí để đối chiến.Cậu không cần nghĩ đã chọn trường kiếm. Tuyển thủ thấy thế im lặng một chút, thấy cậu muốn đến đây liền vội vàng đầu hàng.

Đường Du: "…"

Nhóm fan cười như điên, tuy rằng hơi đáng tiếc không thể nhìn thấy thân thủ của nam thần. Nhưng thấy đối phương sợ nam thần như thế, vẫn hò la sung sướng.

Đường Du thầm nghĩ thật là lãng phí hết tình cảm, lại quay về trường học.

Tiếp theo cứ hai ngày sẽ có một trận đấu, lúc rảnh rỗi thì cậu vào game chơi,Ân Triển vẫn luôn ở bên cậu.Khi cậu đánh xong trận thứ hai tiến vào trước một trăm cường, bọn họ cũng đến ngày xuất phát.

Từ tinh cầu Kayla đến bạch thụy tinh phải bay khoảng mười ngày, Đường Du ngoan ngoãn chờ ca đến.Sau đó đánh xong một trăm cường tiến vào năm mươi cường, đối thủ vừa hay là Diệu Vũ.

Đường Du liếc gã một cái, vọt thẳng tới.

Diệu Vũ hiểu rõ phong cách của cậu, cũng đã xem video rất nhiều lần, nên giữ vững tinh thần nghiêm túc ứng chiến.Nhưng hiện thực không giống trong game có dời lại, tuy rằng đã chuẩn bị, nhưng đến lúc chân chính đối đầu vẫn bị người này áp chế mạnh mẽ.Gã không kiên trì được bao lâu đã thua.

Gã ngẩng đầu: “Cậu không có gì muốn nói với tôi?”

Đường Du nghĩ nghĩ: “Có.”

Diệu Vũ ừ một tiếng, lẳng lặng chờ.

Đường Du kinh ngạc nói: “Thì ra là anh hả, khéo ghê.”

Diệu Vũ: “…”

Đường Du hỏi: “Anh muốn tôi nói câu này đó hả?”

Diệu Vũ bị cậu làm cho không biết nói gì, dứt khoát rời khỏi hệ thống, đợi vào game lại nói sau.Vì thế Đường Du chậm rì rì trở lại ký túc xá, nhìn xem ngày, tâm tình sung sướng.

Bây giờ ngoại trừ trận đấu, còn một đề tài khác nóng bỏng chính là chuyến viếng thăm của thái tử tinh cầu Kayla.Vô số các chuyên gia và những người đam mê chính trị đều đang thảo luận mục đích và ý nghĩa của chuyến đi này, điều này dẫn đến mối quan hệ giữa hai hành tinh sẽ bị ảnh hưởng sâu đến mức nào, tin tức cứ thế kéo đến ùn ùn.

Lão Tử Là Thích Khách là người yêu thích chính trị, mỗi ngày đều phải xem tin tức, thuận tiện cùng nhóm bạn tốt chia sẻ tin tức hay ho.Gã dự đoán không ít khả năng, đồng thời còn thề thốt đó đều là sự thật.

Mỗi lần Cố Kỳ đều im lặng, trên tinh cầu này ngoài đương sự ra e rằng chỉ có anh biết, người nào đó lại đây… chỉ để gặp người yêu.

Spoid chap sau:

"Bảo bối, kết hôn nhé?"

Đường Du vẫn như cũ không trả lời, nhưng chủ động cởi quần áo.

70. Chương 69: Thế Giới Thú Nhân 13

Nào, đi theo ta

Lịch vũ trụ tháng 12 năm 3125.

Thái tử Hắc Kỳ thú đến thăm Bạch thụy tinh, vào buổi sáng ngày 6 lúc 7 giờ theo giờ địa phương sẽ đến bến cảng Hoàng Gia của thủ đô.

Nhiều người đam mê chính trị chờ đợi trước mạng, muốn xem tin tức trực tiếp.

Chỉ thấy trong màn hình Hắc Kỳ thú khoan thai bước xuống phi thuyền.Tuy rằng khóe miệng hắn mang theo nụ cười ấm áp, nhưng lộ ra khí thế bức người chỉ thuộc về kẻ mạnh, ngay cả bọn người đang ở trên mạng như họ cũng có thể cảm giác được..

Vị thái tử trẻ tuổi này từ nhỏ mẫu thân đã qua đời, phụ thân lấy người khác làm tân vương hậu.Vì có thể tồn tại trong cung điện đầy rẫy nguy cơ, hắn vẫn luôn che dấu bản thân.Hắn ngủ đông mấy năm rồi bắt đầu từ trong nguy hiểm khôn lường phản kích.Hắn dùng thực lực mạnh mẽ và thủ đoạn độc đoán giành được sự đánh giá cao của đông đảo trưởng lão của các gia tộc và đại thần, ngay cả Vương cuối cùng cũng thay đổi suy nghĩ của mình.

Hoàng thất cũng không tiết lộ ra chi tiết, nhưng tấm hình đối lập "Trạch nam và nam thần" phát tán ầm ĩ trên mạng, đủ để cho mọi người tha hồ tưởng tượng mọi thứ.Cũng làm cho trên người vị thái tử này nhiều thêm một tầng sắc thái truyền kỳ và bí ẩn.

Thái tử hiện này mạnh mẽ anh tuấn, sự tồn tại của hắn rất lớn, đã trở thành nam thần của toàn bộ hành tinh Kayla.Đồng thời cũng chinh phục người của chủng tộc khác, thậm chí ngay cả trên bạch thụy tinh cũng có một số người bị hắn mê hoặc, đều tập trung theo dõi trên mạng chờ thấy hắn.

Bạch thụy tinh đã sắp xếp hành trình ổn thỏa..

Ân Triển mỉm cười bắt tay với Vương, biểu đạt muốn cùng Bạch Thụy thú duy trì quan hệ hữu nghị tốt đẹp lâu dài.Sau đó cùng bọn họ đi dạo hoa viên hoàng gia thưởng thức phong cảnh tuyệt vời, lại hưởng thụ một bữa ăn trưa thịnh soạn, rồi tiến hành một cuộc họp riêng.

Hắn biết Vương của bạch thụy thú là một người ngay thẳng, cười nói:

"Lần này đến ta muốn ở lại vìa ngày, ước chừng cho đến khi trận đấu đối kháng ảo của các ngươi chấm dứt."

Vương hỏi: "Điện hạ Ngải Trình cũng nghe nói việc này?"

Ân Triển cười nói: "Ừ, người yêu của ta đang thi đấu, thật ra ta đến đây là để cổ vũ cho cậu ấy."

Vương: "…"

Những người khác: "…"

Mọi người lặng lẽ tiêu hóa ượng thông tin khổng lồ trong câu này.Vương thật sự bị bất ngờ:

"… Gì cơ?"

"Ta vẫn luôn rất thích Bạch thụy thú." Ân Triển chân thành nói:

"Ta cảm thấy Bạch thụy thú vừa mạnh mẽ vừa xinh đẹp, làm cho người vô cùng yêu mến."

Vương kiêu ngạo ngẩng cao đầu: "Dĩ nhiên rồi!"

"…"

Đại thần đứng bên cạnh không lời gì để nói đâm đâm gã, Vương nghiêm sắc mặt, vội vàng khôi phục bộ dáng nghiêm túc. Ân Triển lại chú ý đến động tác khó phát hiện đó.Hắn nhìn đại thần, biết đây là người của gia tộc chuyên phò tá hoàng thất trên Bạch thụy tinh.Hai người này một thông minh một ngay thẳng, là một tổ hợp rất khá.

Vương vội ho một tiếng: "Người yêu của điện hạ Ngải Trình là bạch thụy thú?"

"Ừ, chúng ta quen biết trên mạng, cậu ấy là máu lai, cũng không có nhiều bạn bè."

Ân Triển nói:"Bình thường cậu ấy luôn kề cận bên ta, ta cũng rất rất yêu cậu ấy."

Vương không khỏi hỏi: “Cậu ấy biết thân phận của ngài không?”

Ân Triển nói: “Biết, cho nên nếu như lần này được, ta muốn đón cậu ấy về làm Vương phi của ta.”

Vương mỉm cười chúc phúc, rồi nhìn đại thần nhà mình, lại nhớ tới những điều được đại thần dạy cho.Gã không kềm được nghĩ sâu xa hơn, nhân lúc đi toilet thấp giọng hỏi ý có thể là gián điệp gì đó không, nên muốn dùng cách đó đón người ta đi. Đại thần bó tay nhìn gã, nói với gã nếu đúng là vậy, thì người máu lai đó làm visa rồi đi luôn cho xong, vốn dĩ sẽ không bị bọn họ chú ý như bây giờ. Vương thầm nghĩ phải ha, hiểu được việc này là thật, thế là nhìn người nào vô cùng thuận mắt

Ân Triển bảo trì mỉm cười, cùng bọn họ vui vẻ trò chuyện về tức phụ nhà mình.Nhân tiện nhắc đến tình hình hiện nay của máu lai, phải phấn đấu để cải thiện tình hình và không để cho máu lai tiếp tục bị kỳ thị. Vương cũng nghĩ như vậy, nhìn hắn càng thêm thuận mắt.Vì thế Ân Triển nhân cơ hội bày tỏ nỗi lòng đau khổ khi không được gặp người yêu, tuy rằng gắn đã đến bạch thụy tinh, nhưng bởi vì thân phận mẫn cảm nên bị hạn chế rất nhiều.

Vương dạt dào cảm xúc: “Tôi hiểu mà.”

“Ừ, người ở vị trí này có rất nhiều chuyện muốn nói muốn làm cũng không thể làm.”

Ân Triển thở dài nhè nhẹ:”Nếu mọi người có thể sảng khoái, muốn nói gì thì nói đó sẽ tốt biết bao.”

Lời này hoàn toàn chọt trúng điểm yêu thích của Vương:”Đúng vậy!”

“Thật ra với quan hệ của hai tộc chúng ta, về sau còn là thân gia.” Ân Triển nhìn gã:

“Có một số việc ta nói thẳng luôn nhé, đêm nay ta muốn đi tìm người yêu.”

Vương vừa định mở miệng ủng hộ, nhưng lại bị đại thần đâm đâm.Gã bình tĩnh suy nghĩ một lát, cuối cùng nói lo lắng cho an toàn của hắn, đề nghị phái người đón đối phương đến.

Ân Triển cười nói: “Thật sự rất cảm ơn.”

“Đừng khách sáo.”Vương nói:”Còn có yêu cầu gì cứ nói thẳng là được.”

“Ta muốn nếm thử những món đặc sản nơi đây. “

Ân Triển nói:”Lúc trước nghe người yêu của ta nói ăn rất ngon.”

Vương lập tức gật đầu: "Đồ ăn ở Bạch thụy tinh của chúng ta đều rất ngon, nổi tiếng nhất chính là ***.Phải tìm cửa hàng lâu năm, làm xong ăn ngay mới ngon, để tôi cho người mua về."

"Đúng, người yêu của ta đặc biệt nhắc đến món này."

Ân Triển cười nói, rất nhanh cùng gã trò chuyện đến đặc sản của hai nước, rồi kéo đến mỹ thực, kế đến là du lịch, sau đó không hiểu sao lại nhắc đến nhạc cụ, cuối cùng lại quay về ăn uống, lần này nói chính là mình tưng ăn món gì, thích ăn ngọt hay là cay.

Người hai nước: "…"

Rõ ràng cuộc hội đàm hai nước cấp cao như thế , rốt cuộc tại sao lại biến thành như vậy?

Vương càng trò chuyện càng vui vẻ, có một loại cảm giác sâu sắc hận gặp nhau quá trễ, nhất định muốn hắn ở lâu thêm mấy ngày. Ân Triển đương nhiên bằng lòng, hắn đề nghị muốn đích thân đi đón người yêu, vương không chút nghĩ ngợi liền đồng ý

.Đại thần: "…"

Đại thần thông minh chín chắn nhìn thoáng qua người nào đó, thầm nghĩ vị thái tử này còn lợi hại hơn gã nghĩ nhiều, trong thời gian ngắn ngủi như vậy đã khiến cho Vương bọn họ bỏ xuống đề phòng.

Cuộc hội đàm hữu nghị kết thúc rất nhanh..

Nhân viên công tác cầm ghi âm của đại thần trả lời truyền thông, trên mạng lập tức xuất hiện tin tức mới: Vương và điện hạ Ngải Trình giao lưu văn hóa của hai nước, trò chuyện rất vui vẻ.

Lão Tử Là Thích Khách đương nhiên đang chú ý việc này, thoáng thấy Đường Du cũng dùng thông tấn khí xem tin tức, vội vàng vui mừng sáp qua:

"Em họ cũng thích xem cái này?"

Đường Du ừ một tiếng.

Hôm nay là sinh nhật Diệu Vũ, một đám người bọn họ đều bị gọi đến.

Bối cảnh gia đình Diệu Vũ rất lợi hại, thuê luôn một căn phòng VIP trong câu lạc bộ cao cấp, chuẩn bị tha hồ chơi.Đó cũng là nguyên nhân bọn họ không ở trên mạng.

Lão Tử Là Thích Khách nói: “Em cũng yêu thích chính trị? Lại đây lại đây, em cảm thấy thái tử đến làm gì?”

Đường Du nói: “Chơi.”

Lão tử là thích khách nói: “Đừng nói giỡn, nói nghiêm chỉnh mà.”

Đường Du nói: “Tìm người.”

Lão Tử Là Thích Khách còn muốn hỏi tiếp, đã thấy Cố Kỳ chen chân vào ra hiệu cho gã lăn qua một bên đi, gã thật oan ức. Cố Kỳ không để ý tới gã, nhìn thoáng qua em họ mình. Đường Du liền ngoan ngoãn ngồi đó, không lên tiếng nữa.

Mấy người lúc trước quan hệ không tốt với nguyên chủ, bởi vì trong khoảng thời gian này cùng một trong những người bạn thân của Diệu Vũ quan hệ cũng tốt, nên lần này cũng đến.Bọn họ đang ở phía trước vừa ca hát vừa nhảy múa làm không khí sinh động, còn cười nói mọi người tùy ý chọn bài hát.

Vì thế Đường Du chọn mấy bài thần khúc rất nổi tiếng cũng rất ma tính khắp toàn bộ thủ đô đế quốc thú nhân.

Những người kia: “…”

Đường Du bình tĩnh cầm ly uống nước, tiếp tục giả bộ làm đứa nhỏ ngoan. Những người kia tức giận nghiến răng nghiến lợi, chạy đi tìm Diệu Vũ, chưa nói đến vụ chọn bài hát, chỉ cười hỏi hắn muốn nghe thần khúc hay không.

Diệu Vũ thản nhiên nói: “Hát đi.”

Diệu Vũ thấy bọn họ rời đi, bèn đến ngồi xuống bên cạnh người nào đó.Bởi vì trước lúc những người kia đến tìm mình, thông tấn khí đã nhận được một tin nhắn,nội dung viết:

“Nếu anh có thể bắt bọn họ hát hết bài đó, tôi sẽ nói cho anh biết một bí mật của Đường Du.”

Gã hỏi: “Cậu có thể nói rồi đó, cậu quen biết cậu ấy?”

Đường Du không trả lời, thích thú nghe bọn họ hát hết, rồi mới thấp giọng nói:

“Thật ra lần trước đại thần trong game mà các anh nói chính là Đường Du.”

Diệu Vũ: "…"

Đường Du nói: "Anh họ nói cho em biết."

Diệu Vũ nói: "Chuyện này là tôi nói với anh họ cậu."

Đường Du nói: "Ồ, thế à."

Thế rồi không nói gì nữa, giống như chưa hề có gì xảy ra hết.

"…" Diệu Vũ mơ hồ có một loại cảm giác giống như đã từng trải qua, nghe thấy bạn tốt đang gọi mình, cuối cùng nhìn cậu một cái rồi đứng dậy rời đi. Mấy tên cách đó không xa cảm thấy nam thần quan tâm cậu hơn trước đây, càng thêm căm tức, bắt đầu suy nghĩ cách để chỉnh đối phương.

Thời gian cứ thế trôi qua đến tối.

Lúc Đường Du nhận được tin nhắn của ca, thì cậu đang bị bọn Phong Lương Dạ lôi kéo chơi trò nói thật hay thử thách.Hai mắt cậu sáng ngời, vội trả lời rồi đứng dậy muốn đi.Người bên cạnh vội vàng nói:

"Ê đợi đã, lần này là cậu thua mà!"

Đường Du nói: "Tôi có việc, hôm khác đi."

Những người kia khó khăn lắm mới quay chai rượu về phía cậu, đương nhiên không chịu, muốn cản cậu lại:

"Phạt xong rồi đi, lần này đến phiên cậu,đừng thua thì không chịu chứ."

Đường Du nói: "Phạt cái gì nói mau, tôi cho mấy người ba giây suy nghĩ, một, hai…"

Những người kia nói: "Đóng thằng hề chọc cho cho đến khi tụi này cười mới được, quy tắc cũ, nếu không đồng ý sẽ bị đánh hội đồng."

Đường Du nói không làm, thấy bọn họ muốn vây lấy mình, đơn giản nghiêng người né tránh.Diệu Vũ vừa thoáng thấy, hơi ngoài ý muốn, gã thấy cậu vội vã như vậy nên muốn ngăn lại hỏi cậu có phải xảy ra chuyện gì hay không.Thân thủ của gã không giống những người kia, ngăn cản cũng có trình độ hơn. Đường Du nóng lòng gặp Ân Triển, không có nhiều kiên nhẫn.Cậu bổ nhào vào trong lòng gã, thấy gã theo bản năng né tránh, nhanh chóng trở tay đánh ra một đòn, nắm tay gã xoắn lại, sạch sẽ gọn gàng ném người trên ghế sa lông.

Diệu Vũ: "…"

Mọi người: "= = "

Ấn đường của Diệu Vũ nhảy không ngừng, gã hoàn toàn không ngờ rằng thân thủ nhóc này lợi hại như vậy.

Đường Du thành tâm nói: "Xin lỗi, sinh nhật vui vẻ, tạm biệt."

Diệu Vũ xoay mạnh người nhảy lên, đuổi theo kịp giữ lấy vai cậu trước khi cậu đi ra ngoài. Cố Kỳ sớm phát hiện tình hình không ổn nên chạy đến, kịp lúc liền giữ lấy Diệu Vũ. Diệu Vũ nhìn bạn mình:

"Anh không hỏi cậu ấy xảy ra chuyện gì?"

Cố Kỳ nói: "Tôi đại khái cũng đoán được."

Diệu Vũ chưa lên tiếng, Đường Du liền tránh thoát kiềm chế.Cùng lúc đó, mới người vừa rồi để cậu tránh thoát cũng đuổi đến.Có một người còn trực tiếp chặn cửa, muốn cho nam thần đánh cậu.

Cố Kỳ khẽ nhíu mày: "Mở ra để cậu ấy đi."

Những người kia nói: "Trò chơi có quy tắc của trò chơi, anh Kỳ cũng không thể bất công vậy chứ?"

Cố Kỳ còn định nói gì, chỉ thấy em họ dần dần gợi lên ý cười, trong lòng hoảng hốt, anh không kịp nghĩ ngợi liền giữ chặt cái tên sát khí dày đặc này lại. Đường Du bèn nhân tiện nói cho anh biết mình muốn đi ra ngoài ở vài ngày, còn cụ thể ở bao lâu sẽ gửi tin cho anh sau, nhờ anh xin nghỉ với trường học.Lúc này Cố Kỳ không có lòng dạ nghĩ đi ra ngoài ở đại biểu cho cái gì:

"Em khoan ra tay đã, để anh nói bọn họ mở cửa."

Đường Du nói: "Bọn họ sẽ không mở."

Cố Kỳ nói sẽ mà, rồi đi qua nói chuyện với bọn họ. Ngữ khí của anh đã bắt đầu nặng nề, bọn họ hơi do dự, lại thấy Diệu Vũ cũng nhìn chằm chằm bọ họ, mới miễn cưỡng đồng ý.Nhưng họ còn không kịp rời đi, cửa đã bị đá rầm ra, người chặn ở trước đó nháy mắt bị văng lên tường.

Bên ngoài một người rảo bước tiến đến, tháo kính râm xuống, lộ ra một khuôn mặt tuấn tú:

"Xảy ra chuyện gì, chậm như vậy?"

Mọi người: “= = “

Lão Tử Là Thích Khách lập tức nhảy dựng lên: “Thương Thương Thương Túc điện hạ?!”

Thương Túc cười gật đầu.

Đây là các câu lạc bộ cao cấp, rất an toàn, vì vậy gã cũng không để ý lộ ra khuôn mặt.Huống hồ gã đã tra qua tư liệu người nào đó, biết trước kia cậu từng nhảy lầu, hơn nữa không có bạn bè nhiều, nên nghĩ đến đây một vòng —— Vốn dĩ người nào đó muốn đích thân đến, nhưng vậy thì quá rầm rộ rồi nên bị bọn họ liều mạng ngăn cản

Gã phất phất tay với mọi người đang khiếp sợ, lại lên tiếng chào hỏi Cố Kỳ rồi nhìn về phía Đường Du:

“Đi thôi.”

Đường Du đi qua trong sự yên tĩnh, hỏi: “Hắn đâu?”

Thương Túc nói: “Ở dưới lầu, nhân tiện có chuyện tôi muốn nghe xem cậu giải thích thế nào.Tại sao lúc trước cậu không nói cho tôi biết quan hệ của cậu với người nào đó? Hôm nay lúc tôi nghe nói đến sợ đến mức nhảy dựng lên.”

Đường Du nói: “Tố chất tâm lý của anh thật tệ.”

Thương Túc nói: “… Càng ngày tôi càng cảm thấy cậu thiếu đòn.”

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, thân ảnh nhanh chóng biến mất.

Trong phòng vẫn là một mảnh tĩnh mịch, một lát sau mọi người mới lấy lại tinh thần, ngay sau đó đồng loạt dời ánh mắt hướng về phía Cố Kỳ.

Cố Kỳ: “…”

Lão Tử Là Thích Khách hỏi: “Sao em họ lại quen biết với điện hạ Thương Túc? Cậu ấy từng nói không tiện cho người khác xem hình, chẳng lẽ đây là bạn trai cậu ấy?”

Cố Kỳ nói: “… Không phải.”

Lão Tử Là Thích Khách hỏi: “Vậy thì là ai? Còn nữa rốt cuộc là sao cậu ấy lại quen biết với điện hạ Thương Túc thế?”

Cố Kỳ cố giữ biểu tình trở về ngồi xuống: “Việc này về sau lại nói.”

Mọi người không muốn đợi về sau, nhưng miệng Cố Kỳ rất kín.Bọn họ dụ mãi cũng không được.Tuy rằng Lão Tử Là Thích Khách biết bởi vì có người ngoài ở đây nên không tiện nói, nhưng gã không nén được lòng hiếu kỳ.Cuối cùng thật sự nhịn không nổi, cầm lấy tay Cố Kỳ:

“Anh, đi wc không, cùng đi ha?”

Cố Kỳ vô tình né gã ta.

Lúc này Đường Du đã xuống dưới lầu, Thương Túc dẫn cậu lên phi hành khí.Cậu nhìn thấy Ân Triển ở trên đó, lập tức nhào qua. Ân Triển cười ôm lấy cậu, rốt cục cũng cảm thấy thực sự có cảm xúc.Hắn dùng sức buộc chặt hai tay, xoa xoa đầu của cậu, sờ sờ lỗ tai lông xù, phát hiện cậu khẽ động, lại thích thú sờ sờ.

Lần này Đường Du không tránh né, dụi vào trong lòng ngực của hắn.

Ân Triển ôm cả người cậu lên trên đùi mình, nâng cằm cậu lên định hôn thật sâu.

Thương Túc vội ho một tiếng: “Sắp về tới rồi.”

Ân Triển hôn lên môi cậu một cái, giới thiệu với cậu Lang Vương và thân tín nãy giờ đang bên cạnh nhìn bọn họ.Sau đó hắn bắt đầu khoái chí sờ lỗ tai và cái đuôi mặc dù có hơi ngắn lại bông xù.

Đường Du vốn là trốn không thoát, cái đuôi bị sờ soạng đến nỗi toàn bộ sống lưng đều run rẩy, chẳng mấy chốc mềm nhũn ngã vào trong ngực của hắn, cậu chôn đầu vào cổ của hắn cọ cọ. Ân Triển nhìn mà trong lòng ngứa ngáy, liếc cái người nào đó:

“Đã sớm nói ngươi dẫn nhiều phi hành khí tới.”

Thương Túc nói: “… Đó là vì điệu thấp, điện hạ.”

Ân Triển không nói gì, ôm chặt tức phụ, tạm thời không đùa giỡn cậu.Hắn kiên nhẫn chờ đến nơi,lại kiên nhẫn cùng Vương ăn bữa tối.Sau đó kéo tức phụ đến nơi ở của hắn hiện nay, vừa vào phòng ngủ đã đặt người lên cửa, nâng cằm lên mà hôn.

Vì tránh cho trò chơi quá sắc tình, nên đã hạ chỉ số cảm xúc của một số bộ phận nào đó.Tuy rằng bình thường bọn họ vẫn ôm ấp hôn nhau, nhưng cơ hồ là không có cảm giá, hiện giờ miệng lưỡi giao nhau, hô hấp của hai người đều nặng nề. Đường Du không ngừng thở dốc, sau đó đã bị ôm đến trên giường.

Ân Triển dán lên khóe môi cậu: “Chịu không nổi rồi phải không?”

Đường Du vẫn như cũ không trả lời, nhưng chủ động cởi quần áo.

Ân Triển chợt ngừng hô hấp, nhanh chóng trầm luân: "Bảo bối, ta cho ngươi…"

Tiểu biệt thắng tân hôn.

Đường Du đã nhớ không rõ bị ca cậu đòi hỏi bao nhiêu lần, chỉ biết trong quá trình có nhiều lần bị ca cậu làm cho muốn hỏng mất, chờ đến lúc hoàn toàn tỉnh táo thì đã là sau nửa đêm.

Bản thể của Hắc kỳ thú toàn thân đều che phủ bởi lớp lân phiến màu đen, hình thái thú nhân lại không có lỗ tai và đuôi.Nhưng trên thái dương lại có cái bớt màu đen, ngoài ra mỗi gia tộc đều có bớt di truyền đặc trưng.Hoàng thất là hình tựa như một thanh kiếm cắm ngược đầu, phía trên còn có dây leo quấn quanh.

Bớt của Ân Triển ở trên cổ bên trái, tôn lên màu đỏ sậm của đồng tử và khuôn mặt mang khí thế bức người, mơ hồ lộ ra một tia tà khí.Lúc này đây trong đôi mắt của hắn tràn đầy thoả mãn, hôn lấy người trong lòng:

"Thích không?"

Đường Du ừ một tiếng, sờ lên của bớt hắn , cảm giác hơi lành lạnh.

Ân Triển nắm lấy tay cậu hôn, thấy cậu đã mệt nên tắt đèn.

Một đêm yên tĩnh. Ngày hôm sau Ân Triển tỉnh dậy trước, thấy tức phụ vẫn còn đang ngủ, nên vẫn nằm cùng cậu, sau đó cảm giác lỗ tai cậu khẽ động, lướt qua cằm mình hơi ngứa, mỉm cười nhéo nhéo. Đường Du đang bị vây trong trạng thái nửa tỉnh nửa ngủ, mơ hồ cảm nhận được nên lại động cái nữa, mơ mơ màng màng chui vào trong lòng của hắn, một lát sau mới mở mắt ra.

Ân Triển cười hỏi: "Sớm, ngủ ngon không?"

Đường Du gật đầu, chưa kịp chào buổi sáng đã thấy người nào đó nhào đến đây, ngay sau đó không còn nghĩ được gì nữa.

Hành trình của Ân Triển đã được sắp xếp sẵn, tạm thời không thể ở cùng tức phụ. Đường Du ngoan ngoãn chờ hắn, còn cùng Thương Túc đánh một trận, lúc bị gặng hỏi vẫn khăng khăng như cũ là mình tự luyện, làm cho Thương Túc vô cùng không lời gì để nói.

Đường Du không để ý tới gã, vào game tiếp tục tìm nhiệm vụ ẩn, tìm mãi cho đến buổi tối.Ân Triển vừa mới trở về, cùng cậu ăn cơm rồi vào game, cười hỏi:

"Bảo bối, kết hôn nhé?"

Đường Du khẽ giật mình, nhớ đến ngọc bài hắn đạt được liền đồng ý.

Ân Triển hôn cậu một ngụm, triệu xuất phượng hoàng bế cậu lên.

Cùng lúc đó, kênh thế giới bắt đầu xoát loa, Lam Điện công bố tin vui, nói với mọi người nếu muốn xem hôn lễ thì nữa tiếng sau xin mời đến nơi ở của hồng nương.Lúc làm nhiệm vụ nhân duyên, trong số phần thưởng của bang chủ Ân Triển bọn họ có một phần hôn lễ đặc biệt, trong vòng hai tiếng người chơi không cần gia nhập phó bản, chỉ cần nhấn hồng nương đi vào là được.

Chỉ một câu khơi ra lòng hiếu kỳ của mọi người.Trong nửa tiếng này thì Ân Triển thì lại mang theo tức phụ đi tìm NPC, thuận tiện liên hệ với Cố Kỳ, người sau cũng đang login, lập tức cùng bọn Lão Tử Là Thích Khách chạy đến.

Sân của hồng nương sớm đã chật kín người, mọi người nhìn thấy đôi tân nhân:

"Không mua bộ đồ a?"

Ân Triển cười nói: "Không cần, lúc ra sẽ tự động thay."

Mọi người càng thêm tò mò: "Rốt cuộc là cái gì?"

Ân Triển tốt bụng giải thích nghi hoặc cho họ:

"Phần thưởng là một khối ngọc bài có thể thiết kế hôn lễ, có thể tạo được ba khung cảnh, tất cả những thứ bên trong đều do ta thiết kế, sau đó giao cho công ty game chế tác.Từ ngày ta có được khối ngọc bài này đã bắt đầu làm, đến hôm trước cũng hoàn thành."

Mấy người chơi nữ trong đám người lập tức thét chói tai, cảm thấy vô cùng lãng mạn.

Khuynh Thế Tiểu Hồ hâm mộ nói: "Nhanh lên nha, chúng ta vào đi!"

"Đúng, nhanh lên!"

"Đi xem đi, đừng chờ bọn họ!"

Ân Triển mỉm cười, nhưng vẫn đợi thêm một lúc nữa.Sau đó mới bắt đầu đối thoại với NPC. Đường Du và bọn Cố Kỳ cũng biết công dụng của ngọc bài, nhưng lại không biết Ân Triển sẽ sắp xếp cái gì nên cũng rất tò mò, đều nhìn Ân Triển.

Đối thoại hoàn thành rất nhanh, Ân Triển và Đường Du dẫn đầu tiến vào, sau đó mới đến người chơi.

Mọi người chỉ cảm thấy mắt hoa đi, đợi đến lúc bình tĩnh lại thì đã đứng trên mảnh lục địa rộng lớn màu đỏ sẫm, cuối đường chân trời còn có một pháp trận chói mắt màu trắng, ánh sáng chíu thẳng đến phía chân trời.

"Ôi trời, mau nhìn phía sau kìa!!!"

Theo tiếng kêu to, mọi người vội vàng quay đầu lại nhìn, lập tức hít ngược một hơi.

Nơi đó có một tòa cung điện cực kỳ to lớn, còn đẹp hơn chủ thành rất nhiều.Nhưng đây không phải quan trọng nhất, quan trọng nhất là có hai con rồng đỏ sậm chiếm cứ trên không trung của cung điện, đang yên lặng nhìn xuống dưới. Hình ảnh trong game làm rất chân thật, mọi người thậm chí có thể cảm nhận được một sự uy nghiêm khí thế làm người ta sợ.Ngoài ra ở cửa chính của cung điện có một con thú khổng lồ trắng như tuyết đứng đó, không biết gọi tên là gì, nhưng lại khiến ngươi ta cảm thấy rất cao quý, dung hòa đi nỗi khiếp sợ khi nhìn thấy cự long.

Mọi người há há miệng, lại há há miệng: "Thật sự quá… quá rung động!"

"Làm thành phó bản cũng được luôn rồi có được hay không?"

"Tất cả đều là Ân Triển thiết kế? Khung cảnh này có tên không?"

"Khoan đã, nói mới nhớ, đôi tân nhân đâu?"

"Đúng rồi, đôi tân nhân đâu?"

"Cung điện đâu, ra kìa!"

Mọi người nhìn qua, thấy Nhạc Chính Hoằng đang thong thả bước ra, trên người cậu mặc bộ hồng bào, cổ áo và cổ tay có thêu hoa văn ám sắc, vô cùng xinh đẹp quý giá.

Lúc này trên gương mặt Đường Du không nén được hoảng hốt.Cậu ngẩng đầu nhìn cự long, rồi nhìn xung quanh một vòng, nhịn không được thì thầm:

"Du Li chi cảnh."

Bọn Cố Kỳ đang đến bên cạnh cậu:"Cái gì?"

Đường Du nói: “Không, không có gì.”

Cố Kỳ nhìn quanh quất: “Ân Triển đâu?”

Đường Du định nói hắn không cùng một chỗ với mình, nhưng còn lên tiếng thì thấy đám người đột nhiên nhường ra một con đường. Ân Triển từ cuối đường đi đến, trên người mặc tử bào tượng trưng cho thân phận thập điện chủ, cậu lại thêm hốt hoảng.

Ân Triển không chớp mắt nhìn cậu, vươn tay: “Nào, đi theo ta.”

Spoil chương sau:

“Khi đó ta thường xuyên nghĩ sẽ có một ngày giống như vậy, đi đến trước mặt ngươi, nắm lấy tay ngươi, đưa ngươi về nhà.”

Ân Triển cười dịu dàng, nhẹ giọng nói:”Sau đó khiến cho tất cả mọi người biết ngươi là của ta.”

71. Chương 70: Thế Giới Thú Nhân 14

Chúng ta kết hôn nhé, dù là trong game hay đời thực.

Hôn lễ trong game có cả có bối cảnh âm nhạc, cung cấp mấy bài hát giống nhau có thể tùy ý lựa chọn.Đương nhiên đêm nay cũng có và còn không bị hạn chế, do chính Ân Triển thiết lập.

Khi hai người hai tay trong tay, không có người lên tiếng, chỉ có tiếng nhạc trữ tình, nhẹ nhàng, du dương vang lên, dường như có thể xoáy sâu vào trong tim.

Người chơi xung quanh vô thức nhỏ giọng, đội ngũ xếp hàng dài dằng dặc nhìn bọn họ. Ân Triển nắm tay Đường Du đi về phía trước, từng bước từng bước, đi đến vùng đất đỏ trên đại lục.

“Khi đó ta thường xuyên nghĩ có một ngày giống như vậy, đi đến trước mặt của ngươi, nắm tay ngươi, lấy ngươi về nhà, “

Ân Triển cười dịu dàng, nhẹ giọng nói:”Sau đó khiến cho tất cả mọi người biết ngươi là của ta.”

Đường Du ngẩng đầu nhìn hắn, nắm chặt tay hắn, quyến luyến bước gần đến bên hắn. Ân Triển cười hôn lên trán cậu, lập tức nghe thấy bốn phía vang lên thét chói tai, cầm tay cậu tiếp tục đi.

Đại lục đất đỏ mênh mông vô tận, dường như đi mãi cũng chẳng đến cuối cùng.

Mọi người không rõ bọn họ muốn đi đâu, chỉ lững thững đi theo.Một lát sau, chỉ thấy trên mặt đất đột nhiên xuất hiện một truyền tống trận hình trái tim, bọn họ tò mò cùng bước vào, sau đó không nén được thốt lên sợ hãi.

Trước mắt là một con đường uốn lượn chỉ hai người có thể đi vừa.Hai bên đường hoa trồng đầy khắp núi đồi, đỏ rực tựa như ngọn lửa, uốn lượn quanh co khúc khuỷu, lay động trong gió.Con đường này cũng không dài, tận cuối đường là một dãy đèn.Mọi người vội bước qua, há há miệng:

"Ôi…"

"Đẹp quá… Đây thật sự là Ân Triển thiết kế? Còn đẹp hơn cảnh trong game nữa."

"Tui cũng thấy thế! Kiến trúc ở đây tuyệt vời hơn bên ngoài."

"Ừ, cảm giác như là một thế giới khác ."

Đây là một tòa thành cổ, trên mặt đất phủ đầy những phiến đá xanh, cửa hàng hai bên đều treo lụa đỏ, đèn đường xen kẽ giăng khắp nơi, toát lên một vầng sáng nhu hòa. Trên đường có không ít người, tuy rằng họ không lên tiếng, nhưng vẫn cảm thấy được sự náo nhiệt. Đường Du chỉ nhìn thoáng qua đã nhận ra nơi này là chủ thành Minh giới, không khỏi thì thào:

"Ân Triển…"

Ân Triển nói: "Hử?"

Đường Du lắc đầu, không nói lời nào. Ân Triển hiểu cậu chẳng qua muốn gọi tên mình mà thôi.Hắn thả chậm tốc độ, cùng cậu đi qua con đường phồn hoa lại quen thuộc.Đi ngang qua quán hoành thánh mà họ đã từng ăn cùng nhau, lại qua cây cầu nhỏ mà hắn thiết kế, cuối cùng dừng lại trước một mặt hồ.Trên nước nổi lên những tấm ván gỗ nối thẳng đến trung tâm sân khấu.Ân Triển ra hiệu cho những người phía sau dừng lại, kéo tức phụ đi qua.

Cả hai vừa bước lên sân khấu, những tấm ván gỗ liền nhanh chóng biến mất, cả mặt hồ chỉ còn hai người đứng ở trung tâm.

Mọi người đang muốn nói hình như hơi tối, lại thấy từ đáy hồ từng vệt ánh sáng nổi lên, rồi càng lúc càng gần càng lúc càng sáng, nhanh chóng lao ra khỏi mặt nước, đó đều là những ngọn hà đăng. Trong game không bị tính chất vật lý hạn chế, bởi vậy có vài ngọn hà đăng dừng trên mặt nước, còn lại thì tiếp tục bay lên, vòng quanh hai người họ lơ lửng giữa không trung, mơ hồ như cảnh trong mộng.

Mọi người há há miệng, lại há há miệng, một câu đều nói không ra lời.

Một lát sau người chơi nữ đều ôm ngực: "Tui không chịu nổi…"

"Tui cũng không chịu nổi.."

"Thứ lỗi cho tui từ ngữ nghèo nàn, tui chỉ có thể nghĩ ra hai từ quá đẹp."

"Sau này tui cũng muốn kết hôn trong khung cảnh thế này hu hu hu.Lần này bọn họ dùng xong, công ty game có bảo lưu không?"

"Hôn lễ định chế nên chắc là không."

Mọi người bắt đầu điên cuồng chụp hình, cũng không quên nhìn chằm chằm hai người ở trung tâm.

Đường Du lúc này cũng đang nhìn hà đăng dâng lên, nghe thấy ca cậu hỏi có xinh đẹp hay không, thật thà gật đầu, rồi cậu nhìn ca, nhào qua. Ân Triển cười ôm lấy cậu vuốt ve, nhưng lại lập tức buông ra, lui về phía sau nửa bước. Đường Du không hiểu hắn muốn làm gì, ngơ ngác hỏi:

"Sao thế ạ?"

Ân Triển nhìn thẳng vào mắt cậu, đáy mắt hắn bị ánh đèn nhuộm một tầng màu sắc nhu hòa:

"Tuy rằng chúng ta đã kết hôn mấy lần rồi, nhưng hình như ta chưa từng cầu hôn ngươi."

Đáy lòng Đường Du run mạnh lên, chưa mở miệng đã thấy hắn quỳ xuống một gối.Đầu óc cậu thoáng chút trống rỗng, hoàn toàn nghe không rõ tiếng hét lên ở bờ biển, chỉ có thể nhìn hắn không chớp mắt.Người chơi vây xem cũng vội vàng dừng nói chuyện với nhau, đồng loạt nhìn bọn họ, muốn biết Ân Triển sẽ nói cái gì.

"Bảo bối, ta yêu ngươi." Ân Triển hôn lên mu bàn tay cậu:

"Ta muốn mãi mãi nhìn thấy ngươi, ở bên cạnh ngươi, chúng ta kết hôn nhé, dù là trong game hay là hiện thực?"

Mọi người nghe được hai chữ "Hiện thực" thì nổ tung, tiếng thét chói tai lại vang lên. Đường Du hoàn toàn không kềm nén được cảm xúc dâng lên trong lòng, chỉ rối bời gật đầu đồng ý, rồi lại nhào về phía hắn. Ân Triển ôm thật chặt cậu vào trong ngực, hôn mạnh lên mái tóc cậu.Cùng lúc đó nghe thấy tiếng bùm bùm vang lên, pháo hoa phóng vút lên trời cao rồi nổ tung, khắp bầu trời như ngập lửa.

Bầu không khí thoáng chốc được đẩy lên cao nhất.

Những người chơi sôi trào không ngừng được, kênh thế giới cũng ngập tràn tin nhắn của bọn họ.

Ân Triển ôm tức phụ một lúc rồi mới kéo cậu đi, nghe thấy tiếng la hét chói tai và vỗ tay cách đó không xa, mỉm cười với bọn họ.Hình ảnh hai người rất nhanh biến mất trong truyền tống trận xuất hiện trên sân khấu.

Người chơi thấy từng khối ván gỗ tạo nên con đường, vội vàng chạy theo vào khung cảnh thứ ba.Nơi này cũng là một tòa thành cổ , nhưng lại không giống tòa thành vừa nãy, mỗi cái đều có nét đặc sắc riêng.

Đường Du nhận ra đây là chủ thành của điện Lạc Hồn, mơ hồ đoán ra mục đích của ca cậu, ngoan ngoãn theo hắn rảo bước tiến lên điện Lạc Hồn.Hai người ở chính điện hoàn thành nghi thức tuyên thệ và trao nhẫn. Ân Triển ôm cậu hôn thật lâu, rồi nhìn về bọn người Lam Điện:

"Hai truyền tống trận đều đã mở, bọn họ có thể tha hồ chơi, còn lại một nơi các ngươi không được vào."

Lang Vương cười xấu xa: "Biết rồi, tân phòng chứ gì?"

Ân Triển cười tủm tỉm: "Không phải."

"Hở?" Lang Vương tò mò:"Thế là chỗ nào?"

"Nói cho ngươi biết ngươi cũng không vào được."

Ân Triển cười nói, kéo tức phụ bước đi.Bọn Lang Vương vẫn chưa từ bỏ ý định muốn đi theo.Họ thông qua cung điện đến phía sau, thấy một dãy núi cao đứng sừng sững trong biển hoa ngợp sắc đỏ rực.Từ nơi này nhìn lên, chỉ có thể nhìn thấy đường giáp ranh trắng như tuyết, còn lại không thấy gì cả.

Ân Triển cùng Đường Du đến dưới dãy núi, ngay lập tức được truyền tống đi lên.Bọn họ vốn cũng định thử xem, nhưng quả nhiên bị bài xích bên ngoài, chỉ đành ai oán.Người chơi còn lại cũng than vãn:

"Trên đó là cái gì, muốn xem quá đi!"

"Ừ, chắc chắn rất xinh đẹp!"

"Hiu hiu!"

Lam Điện tiếp đón khách khứa, cười nói:

“Những nơi khác cũng rất xinh đẹp, nếu thích có thể chụp hình, thời gian đêm nay có hạn, nói không chừng chẳng bao lâu sẽ bị trục xuất khỏi phó bản.”

Mọi người cảm thấy gã nói đúng ghê gớm, vội vàng rời đi.Ngay cả Lang Vương cũng không rảnh oán trách lão Đại không ra gì, bởi vì tiểu hồ ly muốn đi xem hà đăng, cơ hội tốt như vậy đương nhiên gã phải đi theo.

Bọn Cố Kỳ vẫn còn đứng tại chỗ, Tử Lâm và người chơi nữ khác cũng hâm mộ vô cùng, Lão Tử Là Thích Khách:

“Đây đúng là tốn không ít tâm tư, hắn đối với đại thần hẳn là thật lòng.”

Cố Kỳ nhìn xem dãy núi sừng sững kia, cũng đồng ý.Bọn họ cũng nhau đi ra ngoài, lại nghe thấy Lão Tử Là Thích Khách tò mò không biết trên núi kia là khung cảnh gì, có thể nhờ đại thần chụp ảnh hay không, thế là ai cũng nhìn gã.

Lão Tử Là Thích Khách nói: “Đừng nhìn tui, tui nói giỡn mà, lúc này sao mà lại quấy rầy bọn họ chứ.”

Cố Kỳ lại ừ.

Dãy núi đương nhiên là thiết kế dựa theo hình dáng của Cửu Xuyên.

Đường Du nhìn đại thụ ở trung tâm, thong thả đi đến.

Ân Triển lẳng lặng nhìn theo thân ảnh của cậu trong chốc lát.Hắn đi qua ôm lấy cậu từ phía sau,cùng cậu đứng đó một lúc lâu, lại bắt đầu không nghiêm túc.Hắn chỉ vào địa phương bên cạnh đại thụ, cười nhẹ bên tai cậu:

“Nhìn thấy không, đây đại khái là nơi lần đầu tiên ngươi giao mình cho ta.”

Đường Du nói: “… Ca khoan nói chuyện này đã.”

Ân Triển cười nói: “Vậy nói cái gì?”

Đường Du không trả lời, gỡ tay hắn ra leo lên cây. Ân Triển cũng lên theo, ngồi ở bên cạnh cùng cậu ngắm nhìn biển hoa.Đường Du nói:

“Không có chim hòa hòa.”

Ân Triển mỉm cười nhướng mày: “Ai nói không có?”

Đường Du hơi ngẩn, kiên nhẫn chờ đợi, quả nhiên nghe thấy trên bầu trời truyền đến từng tiếng lại từng tiếng hót vang.Có lẽ là dùng phần mềm tạo ra, tuy rằng có thể nghe ra có chút không giống lắm, nhưng cậu đã rất hài lòng.Cậu nhắm mắt lại thích thú lắng nghe.

Ân Triển nhìn cậu chăm chú, cúi người hôn lên môi cậu.

Đường Du mở mắt nhìn hắn, nhào vào trong ngực của hắn, muốn rời khỏi game.

Ân Triển hỏi: “Không đi dạo nữa à?”

“Ừm…” Đường Du có một chút do dự.

Ân Triển nói: “Thời gian của phó bản là ba tiếng.”

Đường Du lập tức quyết định logout, Ân Triển cười khẽ, cũng rời khỏi mạng.Hắn vừa ngẩng đầu đã thấy người bên cạnh nhào đến, kế đó đầu lưỡi mềm mại luồn vào trong miệng, quấn lên chính mình. Hắn vươn tay ôm lấy cậu, hôn càng thêm sâu.Hắn nghe cậu không nén được thở dốc, hơi buông lỏng ra, ra dấu cậu cởi quần áo rồi chủ động đến đây. Vì thế Đường Du ngoan ngoãn nghe theo.

Ân Triển khen ngợi vuốt ve lỗ tai cậu, nhìn dáng vẻ động tình của tức phụ, nhấc cằm cậu hôn thêm một cái thật nồng cháy.

Hai người chỉ làm một lần, rồi cùng nhau quay lại game, dạo chơi toàn bộ ba khung cảnh, xài hết thời gian còn lại thì logout,Sau đó Ân Triển giam người vào lòng mình, xoay người đè lên, ăn cậu đến tận nửa đêm mới hài lòng, hôn lên trán ẩm ướt mồ hôi của cậu:

“Ta yêu ngươi.”

Đường Du vẫn chưa khôi phục hô hấp, hơi thở dồn dập nóng hôi hổi, duỗi móng vuốt ôm hắn cọ cọ.

Lúc này trong diễn đàn game vẫn đang thảo luận chuyện này,chỉ trong chớp mắt đã đăng lên rất nhiều bài post. Từ “Có một kiểu hôn lễ gọi là hôn lễ nhà người ta”cho đến “Đêm nay bị ngược cẩu thê thảm” lại đến “Tui muốn chuyển sever để làm nhiệm vụ ẩn” cuối cùng là “Tui hiểu sao mình còn độc thân rồi”.Tất cả đều được đẩy lên tin tức hàng đầu, còn sao chép hình ảnh liên tục.

Một số người chơi khác thì chạy đến trang của công ty game khóc nức nở, hỏi xem ba khung cảnh này có được bảo tồn không, bọn họ nguyện ý ly hôn rồi kết thêm lần nữa.Được đến kết quả là không có, lại khóc hu hu hỏi hỏi khung cảnh cuối cùng là thế nào vậy, nhưng lại nghe được là phải giữ bí mật, thế là khóc tiếp.

Công ty game cũng cảm thấy tiếc nuối, bởi vì bọn họ từng hỏi Ân Triển có thể chuyển khung cảnh đó thành phó bản không, nhưng tiếc là bị từ chối, họ đành phải tôn trọng tâm nguyện của người chơi.

Sau khi hôn lễ kết thúc, Đường Du tiếp tục kiên trì bước lên con đường tìm nhiệm vụ ẩn.Mảnh vỡ nhận được trong hai nhiệm vụ ẩn lần trước đã ghép lại rồi, bây giờ chỉ còn thiếu một mảnh thôi là có thể ghép thành cái chìa khóa đầy đủ.

Diệu Vũ đúng lúc gặp cậu, nhìn cậu hỏi: "Cậu đang làm gì?"

Đường Du nói: "Tìm nhiệm vụ ẩn."

Diệu Vũ nói: "Cậu thích làm?"

"Coi như vậy đi." Đường Du nhìn gã: "Sao có mình anh vậy, bọn họ đâu?"

Diệu Vũ nói bọn họ còn đang đánh phó bản, gã lại nhìn cậu không nén được bật hỏi có phải Ân Triển đã biết cậu là bạch thụy thú rồi không. Đường Du nói đúng vậy, bọn tôi đã gặp nhau rồi. Diệu Vũ gật đầu, im lặng một lúc mới nói:

"Chúc hai người hạnh phúc."

"Nhất định."

Đường Du vừa nói xong thì nghe thấy hệ thống vang lên tiếng thông báo.Cậu xem mới biết là hộp quà bí ẩn lúc trước làm nhiệm vụ bạch thỏ đã có thể mở ra rồi.Cậu và Diệu Vũ nhìn nhau, cùng lúc mở ra.

Diệu Vũ nói: "Của tôi là kim chỉ nam tìm bảo vật, còn cậu?"

Đường Du nói: "Tôi cũng vậy."

Hai người tiêu hóa một lát mới hỏi những người khác, được kết quả giống nhau thì đều im lặng.

Vì nâng cao tính kích thích, trong game đặt khá nhiều bảo tương, ai tìm được thuộc về người đó.Đồ vật trong đó tốt có xấu có, tùy vào vận may.Chắc là công ty game vẫn không nghĩ ra nên thưởng cái gì, vì thế đột nhiên nghĩ ra đưa cho bọn họ kim chỉ nam tìm bảo vật, có thể sử dụng ba lần, để bọn họ tự đi tìm bảo tương, để nhân phẩm quyết định đồ vật tốt xấu.

Diệu Vũ nhìn cậu: "Đi tìm chứ?"

Đường Du không có ý kiến.Hai người ra khỏi thành, từ trong cái ao ngoài thành đào được một cái.Sau đó cứ tiếp tục đi về phía trước, đến một gốc cây đại thụ. Đường Du bước đến, phát hiện kim đồng hồ đột nhiên chỉ về phía sau, qua lại thử thử, xác định món đồ ở trên cây.

Diệu Vũ nói: “Cùng đi hả? Ai tìm thấy trước thuộc về người đó”

Đường Du chỉ vào nhánh cây: “Không phải ở đó hả?”

Diệu Vũ ngẩng đầu nhìn lên, chẳng phát hiện cái gì cả.Lúc gã quay đầu nhìn lại, người nào đó đã nhanh chóng nhảy lên trên.Gã cau mày, vội vàng đuổi theo, còn tiện tay mở đỏ tấn công cậu. Đường Du không có cách nào tránh né, bị đánh trúng ngã qua bên cạnh, rơi xuống trên nhánh cây.Diệu Vũ nhanh chóng đi lướt qua cậu.

Đường Du chờ đợi, khi thấy khoảng cách hai người đủ an toàn.Cậu lấy bom [đồng quy vu tận] ném mạnh vào người gã, bên tai vang lên tiếng nổ thật lớn, người nào đó ngã xuống, nằm rạp trên mặt đất.

Diệu Vũ: “…”

Đường Du hài lòng lắm, duỗi chân tay chuẩn bị tiếp tục trèo.Đột nhiên cậu thoáng nhìn thấy giữa gốc cây có một cái ổ chim.Cậu ghé sát vào nhìn thử, quả nhiên mình không nhìn lầm, bên trong đó một quả trứng màu sắc không giống những thứ khác.

Diệu Vũ là chiến thần máu rất nhiều, nên vẫn còn giữ được một hơi.Gã nốc thuốc xong lại trèo lên tiếp, thấy thế dừng lại, nhảy lên nhánh cây tò mò đáng giá cậu:

“Làm gì thế?”

Đường Du không trả lời, cầm quả trứng kia lên.

Diệu Vũ kinh ngạc: “Đây là cái gì?”

Đường Du nói: “Trứng.”

Diệu Vũ nói: “… Tôi biết, tôi là hỏi tại sao lại cầm lên được? Bình thường đâu có lấy được.”

Gã sắc bén hỏi, “Là nhiệm vụ ẩn hả?”

“Không biết, hệ thống chỉ thông báo tôi nhặt được một quả trứng.” Đường Du nói xong xua tay:

“Anh đi lấy bảo tương đi, tôi nghiên cứu thử coi.”

Diệu Vũ gật đầu, quay người định đi. Đường Du cất kỹ quả trứng, im lặng đếm đến năm, rồi lại ném ra một quả bom, khoái chí nhìn gã ngã bẹp xuống.

Diệu Vũ: "…"

Cậu khốn khiếp lắm luôn!!

Lần này Đường Du không chần chừ, thành công lấy được bảo tương, dạt dào hạnh phúc đi xuống. Diệu Vũ không nhúc nhích, lạnh nhạt nhìn cậu, gã mở đỏ chuẩn bị đánh cậu một trận. Đường Du rất bình tĩnh, đánh với gã một trận, ngược gã tơi bời, còn nghiêm túc giáo dục gã người trẻ tuổi đừng nên xúc động quá.

Diệu Vũ lười tính toán với cậu: "Trứng đâu?"

Đường Du lấy ra: "Có thể ấp không?"

Diệu Vũ hỏi: "Cậu ấp?"

Đường Du hỏi: "Hay tìm chỗ nào đập thử coi có vỡ không?"

Diệu Vũ nói: "… Thôi cậu cứ ấp đi."

Đường Du không trả lời, gõ nhẹ nhẹ quả trứng lên thân cây. Diệu Vũ cực kỳ không biết nói sao luôn, đang định ngăn cản, thì nghe tiếng rắc rắc nho nhỏ vang lên, trên trứng xuất hiện một vết nứt.

Đường Du: "…"

Diệu Vũ: "…"

Đường Du còn định nói mình chẳng có dùng bao nhiêu sức, đã thấy cái vết nứt càng lúc càng lớn, sau đó vỡ ra toàn bộ.Một cục bông lông ướt sũng từ lòng bàn tay ngẩng đầu nhìn cậu, vươn hai cái cánh be bé:

"Chip ——!"

Đường Du: "…"

Diệu Vũ: "…"

Cục bông kêu chip chip mấy tiếng thấy cậu không nhúc nhích, từ từ chui ra khỏi vỏ, men theo cánh tay cậu một từng chút bò đến trên vai.Nó duỗi móng vuốt mềm mềm nắm lấy áo của cậu làm tổ rồi ngủ.

Ngay lập tức bảng nhiệm vụ xuất hiện một thông báo mới: nuôi chim nhỏ.

Đường Du nói: “Là nhiệm vụ ẩn.”

Diệu Vũ nghĩ số gì mà hên thế này, hỏi: “Cần tìm thêm người không?”

Đường Du xem thời gian, nói mình phải đi ăn cơm trước, hẹn buổi tối tập hợp.Cậu vừa mới logout game đã nhận được điện thoại của bạn cùng phòng, nói cuối tuần này có một môn thi, hỏi cậu có về không. Cậu nghĩ một lát quyết định trở về, dự định học xong học kỳ này rồi tính tiếp.

Ân Triển buổi tối vừa mới trở về bồi hắn ăn cơm, nghe vậy nói rằng:

“Xin tạm nghỉ theo ta luôn đi, học đại học nhiều như thế rồi, chưa đủ?”

“Dù sao cũng học mấy tháng rồi.”

Đường Du nói:”Hơn nữa việc kết hôn dù sao cũng phải báo cho anh họ và bác một tiếng.”

Ân Triển nói: “Ta đi với ngươi.”

Đường Du hỏi: “Ca không bận?”

Ân Triển nói: “Hai ngày tới còn có vài việc, sau đó đại khái không có việc gì, ta sẽ đến tìm ngươi, để gặp bác và anh họ ngươi lun.”

Đường Du ngoan ngoãn đồng ý, ăn cơm xong thì về trường học.

Spoids chap sau:

Đường Du nói: “Cũng không phải, là thái tử Keira.”

Đường Du nói: “Dạ, kỹ thuật chiến đấu của cháu là do Thương Túc dạy.Ngài ấy thấy cháu cốt cách thanh kỳ, thiên phú dị bẩm, là kỳ tài luyện võ, tương lai giữ gìn vũ trụ…”

Cố Kỳ nói: “… Đừng nói mấy câu dư thừa.”

“Bà xem hai đứa nó này, còn biết nói đùa nữa.”

72. Chương 71: Thế Giới Thú Nhân 15

Cha Cố nói:"Mau cút về trường học cho ông."

Khi Đường Du trở về đã là chín giờ rưỡi tối.

Bạn cùng phòng lập tức vọt đến gần cậu: "Tui mới vài ngày không online thế mà cậu đã kết hôn rồi, hai người còn muốn quen chính thức luôn? Hắn biết cậu là bạch thụy thú không? Còn cậu, cậu thật sự thích hắn?"

Đường Du gật đầu: "Thích lắm."

Bạn cùng phòng cảm thán, tính cách nhóc này thay đổi thật lớn, còn gặt hái được mối tình tốt đẹp, cuối cùng cậu cũng vui vẻ.Gã sực nghĩ ra mình không cần để ý đến đám người Diệu Vũ làm gì, hỏi cậu lần sau có nhiệm vụ ẩn cho gã theo với được không.

Gã muốn tham gia lâu rồi, chỉ là bọn họ đều quen biết với đám người của bang Bạch Long.Lúc trước gã cho rằng bạn mình cùng Diệu Vũ chắc còn có khả năng, sợ nếu thân quá sẽ khiến Diệu Vũ nghi ngờ thân phận của bạn mình, nên vẫn luôn không gia nhập, bây giờ thì không sao rồi.

Đường Du nói: "Được chứ, hôm nay tôi vừa nhận được một nhiệm vụ."

"…" Bạn cùng phòng:"Nhanh vậy? Công ty game là nhà cậu mở hả?"

Đường Du nói: "Đánh đại thôi, cậu chơi không? Vào game."

Bạn cùng phòng nói: "Cậu không ôn tập? Lần này giáo viên khoanh vùng trọng điểm cũng như không, thi cả cuốn sách luôn."

Đường Du: "…"

Hai người nhìn nhau vài giây, Đường Du trở về phòng ngủ login vào game tập họp với Diệu Vũ.Cậu nói với gã mình quên một chuyện rất quan trọng, tạm thời chưa làm nhiệm vụ được.Khi nghe gã hỏi có chuyện gì, mới nói:

"Sắp tới cuộc thi cuối kì rồi."

Diệu Vũ: "…"

Vậy mà cậu cũng quên được?

Đường Du nhìn gã: “Thường lúc này đều là đến cuộc thi cuối kỳ?Anh không cần ôn tập à?”

Diệu Vũ thản nhiên nói:

“Tôi không cần.”

Đường Du thế mới nhớ người này vẫn luôn ưu tú, học tập hay chơi game đều sẽ không ảnh hưởng gì.Cậu không vui liếc nhìn gã. Diệu Vũ cảm nhận được tâm tình của cậu, hơi buồn cười, không nén được đả kích cậu một chút:

“Cậu chăm chỉ ôn bài nhé, tôi đi chơi đây.”

Đường Du nghe thế càng cáu, lấy bom ra ném qua.

Một tiếng nổ đùng vang lên.

Quả cầu làm tổ trên vai cậu ngủ say sưa bỗng nhiên tỉnh dậy: “Chip?”

Diệu Vũ cách đó không xa đứng lên: “… Cậu mua bao nhiêu trái bom thế?”

Đường Du không trả lởi mà nhìn quả cầu.Sau khi nó tỉnh dậy cũng không ồn ào, vẫn ngoan ngoãn ổ trên vai cậu.Ước chừng qua một lúc, nó nhắm mắt lại tiếp tục ngủ. Đường Du nghĩ chắc đây là do hệ thống đã cài đặt sẵn:

“Con này nuôi thế nào nhỉ? Cho ăn hả?”

Diệu Vũ nói: “Cậu out đi, để tôi lo.”

Đường Du gật đầu, logout khỏi game rồi nhắn tin cho ca cậu.Gần đây Ân Triển rất rảnh rỗi, hắn trả lời cậu sẽ vào xem thử, Đường Du yên tâm đi ôn tập.Nguyên chủ cũng có căn bản kha khá nên cậu ôn tập cũng không quá vất vả.Cậu chuyên tâm ôm sách xem mười mấy tiếng, thấy ca cậu gởi yêu cầu gọi video, liền nhấn đồng ý.

Ân Triển nói: “Cũng muộn rồi, out game đi ngủ.”

Đường Du hỏi: “Quả cầu lớn lên chưa?”

“Nó toàn ngủ, chúng ta làm cách nào nó cũng không tỉnh, chắc là phải ngươi ra tay mới được.”

Ân Triển mỉm cười nhìn cậu:

"Thế nào, thật sự muốn thi xong mới chơi? Nếu ngươi xin nghỉ học tạm thời, không chỉ có thể làm nhiệm vụ ẩn, mỗi ngày còn có thể ôm ta ngủ, đôi lúc còn có thể làm chút chuyện càng có ý nghĩa."

Đường Du: "..."

"Hử?" Ân Triển nhướng mày.

Đường Du im lặng một lát, cuối cùng vẫn chống lại được cám dỗ, kiên trì muốn học xong kỳ này. Ân Triển cười:

"Ngủ sớm một chút, bảo bối."

Đường Du nói: "Dạ."

Thứ sáu tuần này Đường Du thi, thi xong thì được nghỉ ngơi một tuần, sau đó chính thức tiến vào cuộc thi cuối kỳ.Môn học cần thi nhiều vô cùng,thật sự chính là địa ngục.Còn trận đấu đối kháng ảo từ một trăm cường tiến vào năm mươi cũng đã xong, được nghỉ ngơi ba ngày.Kế đó sẽ là từ năm mươi tiến vào vòng hai mươi lăm.Đường Du lại rút trúng người đầu tiên lên sàn.Thứ sáu cậu thi xong, vừa hay buổi tối chính là trận đấu.

Cậu đương nhiên thuận lợi thông qua, lúc đi ra nghe tiếng thông tấn khí bất ngờ vang lên, cậu nhìn xem thấy là Lão Tử Là Thích Khách, nhấn nút nhận cuộc gọi.

Lão Tử Là Thích Khách hỏi: "Em họ đang ở ký túc xá hả? Xuống đây cùng ăn khuya đi."

Đường Du nói: "Em bên ngoài."

"Hả?" Lão Tử Là Thích Khách nói:"Chừng nào trở về?"

"Em đang về."

Đường Du nói xong hỏi địa chỉ của bọn họ, gọi xe đến quán thịt nướng gần trường, vẫn như cũ ngồi xuống bên cạnh anh họ. Lão Tử Là Thích Khách vội vàng sáp lại gần, gã cười cầm xâu thịt đã được nướng chín đưa cho cậu. Đường Du liếc nhìn gã, cúi đầu gặm. Lão Tử Là Thích Khách vội ho một tiếng:

"Em họ nè."

Đường Du hiểu rõ hỏi: “Muốn hỏi chuyện của Thương Túc?”

Một câu nói làm cho mọi người xung quanh đều nhìn cậu.

Lão Tử Là Thích Khách thật thà gật đầu.Gã là người yêu thích chính trị, đã sớm đứng ngồi không yên.Nhưng mà nghe Cố Kỳ nói cậu còn phải thi cử, hơn nữa bọn họ cũng muốn xem trận đấu của đại thần, thế nên mới kéo dài đến tối hôm nay.Gã hỏi:

“Kỳ nói phải coi ý em thế nào, em xem… có thể nói không?”

Đường Du nói: “Có gì mà không thể nói, chúng tôi là tình cờ quen biết.Gã thấy tôi cốt cách thanh kỳ, thiên phú dị bẩm, là một kỳ tài luyện võ, tương lai giữ gìn hòa bình vũ trụ…”

Cố Kỳ bất đắc dĩ ngắt lời cậu: “Đừng nói lung tung, nói điểm chính.”

Đường Du ồ một tiếng: “Gã dạy em một vài kỹ thuật chiến đấu, mắc công em lại bị người khác bắt nạt.”

Lão Tử Là Thích Khách hỏi: “Hết rồi? Vậy gã tìm em làm gì?”

Đường Du nghiêm chỉnh lừa dối: “Chắc gã cô đơn quá.”

Mọi người: “…”

Có thể hả!

Cố Kỳ cũng thiệt hết biết nói gì luôn, chọn mấy xâu thịt nướng cho cậu, vì thế Đường Du lại ngoan ngoãn gặm thịt.Cậu nghe Lão Tử Là Thích Khách lại hỏi chuyện khác, qua loa ứng phó vài câu, nhìn anh họ:

“Cuối tuần này về nhà nha.”

Cố Kỳ nói: “Sắp nghỉ rồi, đợi thi xong rồi về.”

“Ngày mai về luôn đi.”Đường Du nói, chăm chú nhìn anh.

Cố Kỳ trong lòng khẽ động, gật đầu đồng ý. Mọi người vui chơi nô đùa đến hơn mười giờ mới bắt đầu trở về. Diệu Vũ nhìn người nào đó:

“Em học kỹ thuật chiến đấu thế nào?”

Đường Du nói: “Cũng tạm.”

Diệu Vũ nói: “Có muốn tìm lúc nào đánh thử với anh không?”

Đường Du chớp mắt: “Không phải là lần trước em đánh ngã anh nên anh vẫn để trong lòng chứ?”

Diệu Vũ nói: “Không phải.”

Đường Du nói: “Ồ, vậy tôi không đánh với anh.”

Diệu Vũ: “…”

Diệu Vũ sẽ không lật lọng những lời đã nói, bởi vì như thế không khác gì tát mặt mình.Môi gã hơi co giật, chỉ cảm thấy cảm giác này hình như đã gặp ở đâu đó rồi, rất giống người kia… Trong đầu gã chợt lóe lên một suy nghĩ, nhưng lập tức bị gã phủi bỏ.

Tuy rằng nhóc con này cùng Nhạc Chính Hoằng đều là máu lai, nhưng Nhạc Chính Hoằng là cao thủ đứng đầu, hơn nữa chắc chắn đã từng tham gia luyện tập thực chiến, không phải tùy tiện học một chút kỹ thuật đánh đấm là được.Có điều gã vẫn hỏi một câu:

“Tối nay em đi đâu thế?”

Đường Du nói: “Thi xong nên đi vòng vòng cho khuây khỏa.”

Diệu Vũ nói: “Mình em đi lòng vòng đến giờ?”

Đường Du nói: “Ừa, xui xẻo nên lại lạc đường.”

“…” Diệu Vũ nghiêng đầu sang chỗ khác, chán chả muốn để ý cậu nữa.

Mọi người nhanh chóng chia nhau ra đi, Đường Du tắm đơn giản rồi đăng nhập vào trò chơi. Ân Triển đã sớm vào chơi, nhìn thấy tin báo liền dẫn người đến tập hợp cùng cậu.Hắn cúi đầu hôn cậu một cái, Đường Du ôm hắn chẳng muốn buông ra.Cậu thấy trên màn hình lóe lên gợi ý bọn người của anh họ login, thì gọi họ đến, còn tiện thể gửi tin nhắn cho bạn cùng phòng.Nhưng người nọ lại đang đánh phó bản, nên họ bắt đầu làm nhiệm vụ trước.

Cậu chọc chọc cầu bông, nó lập tức mở mắt ra, chíp một tiếng.

Đầu tiên Ân Triển dẫn bọn họ đến chỗ cây đã phát hiện ra nó xem xét cẩn thận.Sau khi không tìm được

manh mối gì lại nhìn thấy phía dưới có một số quái thú, tiện tay thanh tẩy sạch sẽ.Từ đầu đến cuối cầu bông đều không nhúc nhích, vì thế hắn lấy đồ ăn mua từ cửa hàng ra đưa cho nó.

Cầu bông thử ngửi ngửi, rồi rụt cổ lại.Ân Triển bèn đổi một món khác, cầu lông giống như cũ thử ngửi, rồi lại rụt cổ.Ân Triển rất kiên nhẫn, đem tất cả những thứ có thể mua được trong cửa hàng thử qua một lần, phát hiện hoàn toàn vô dụng.Hắn cười tủm tỉm lấy ra một cái trang sức đưa cho nó.

Mọi người: "…"

Hắn giỡn cái gì vậy!

Quả cầu nhích qua ngửi ngửi, nhưng vẫn rụt cổ lại.

Quả nhiên không có nhảm mà ăn luôn vàng… Mọi người thở phào ở trong lòng, nhìn thoáng qua Ân Triển, thấy hắn lại lại moi ra đồ vật kì quái khác. Họ không hẹn mà cùng bỏ qua suy nghĩ lúc trước, đổi thành suy nghĩ khác: trò chơi này bổ não quả nhiên còn không bằng Ân Triển!

Ân Triển vẫn thử tiếp, kết quả toàn bộ hành trình quả cầu đều không phối hợp.

Lang Vương nói: "Trong game có sâu không? Hay là nó sẽ ăn sâu?"

Khuynh Thế Tiểu Hồ cũng đoán: "Có thể giống người ta thích ăn trái cây nha?"

Mọi người đợi chờ, không thấy Ân Triển trả lời, chỉ đứng yên không nhúc nhích, cảm thấy khó hiểu. Lam Điện thăm dò gọi một tiếng:

"Lão Đại?"

"Ờ" Ân Triển nói:"Ta đang xem bối cảnh của game."

Vòng đầu của nhiệm vụ ẩn thường sẽ không khó lắm, chìa khóa mấu chốt mở ra nhiệm vụ có thể là ở gần nơi phát hiện nhiệm vụ, có thể sẽ đưa ra gợi ý.Nếu những thứ xung quanh cầu bông đều không ăn, mà thử những thứ khác cũng không có hiệu quả, chỉ còn cách tìm manh mối ở chỗ.

Hắn nhanh chóng xem xong mọi thông tin:

"Có rồi, trên mảnh đại lục đã từng xuất hiện thần điểu, nghe nói nó vô cùng yêu thích những món mỹ vị."

Đường Du hỏi: "Thần điểu gì ạ?"

Ân Triển nói: “Chính là hai bức tượng trái phải đặt trước cung điện ở chủ thành.Đi thôi, chúng ta đến đó xem thử, có thể cầu lông chính là thần điểu.”

Mọi người nhanh chóng đến chủ thành, cũng tìm được pho tượng. Đường Du đánh thức cầu lông dậy, thấy nó kêu chíp một tiếng rồi vẫn ngoan ngoãn như cũ, cậu nhìn về phía ca:

“Cho nên vòng này vẫn là nuôi nó lớn trước đã.”

Ân Triển gật đầu: “Các ngươi ai biết nấu ăn?”

Kỹ thuật nấu nướng là một trong những kỹ năng sinh hoạt, món ăn làm ra có đủ loại công năng.Ân Triển, Lam Điện cùng Lang Vương tiền bạc dư dả, đương nhiên sẽ không tốn thời gian học cái này. Cố Kỳ và Diệu Vũ thì không thích,nên cũng không học. Khuynh Thế Tiểu Hồ thấy bọn họ đều không trả lời, rụt rè giơ tay lên:

“Người ta có học nè.”

Lang Vương hai mắt sáng ngời: “Hóa ra tiểu hồ ly còn biết nấu ăn, sau này nhất định sẽ là cô vợ hiền.”

Khuynh Thế Tiểu Hồ ngượng ngùng: “Anh đáng ghét nha ~ “

Ân Triển cười hỏi: “Có sẵn nguyên liệu không? Làm một bàn thử xem.”

Khuynh Thế Tiểu Hồ lục lọi túi vật phẩm, nhanh nhẹn làm một bàn đồ ăn, thấp thỏm đưa cho qua cho nó. Cầu bông tò mò mở to mắt nhìn, cuối cùng cũng có phản ứng.Nó duỗi móng vuốt lên cái đĩa, chỉ trong chớp mắt đã ăn sạch sẽ, làm cho Khuynh Thế Tiểu Hồ vừa mừng vừa sợ.Cùng lúc đó, mọi người thấy đến nhiệm vụ kia nhất lan trong nhiều tiến độ điều: nuôi chim non (1/100)

Khỏi cần hỏi, nhất định là phải cho nó ăn 100 lần.

Khuynh Thế Tiểu Hồ thấy nguyên liệu đủ làm thêm một bàn, bèn nhanh chóng nấu, vui vẻ đưa cho nó.

Tiểu mao cầu ngửi hai cái, duỗi móng vuốt ghét bỏ đẩy trở về, không vui: “Chíp!”

Mọi người: “…”

Khuynh Thế Tiểu Hồ hoang mang luống cuống nhìn nó, lại đem đồ ăn đẩy cho nó, kết quả lại lần nữa bị ghét bỏ, không khỏi sụt sùi. Lang Vương thấy thế thì không thèm quan tâm, muốn bắt cầu bông đến đánh mấy cái. Cầu bông chiêm chiếp mấy tiếng, giận dữ tát cho gã một móng vuốt, thanh máu của Lang Vương thoáng chốc tụt xuống một nửa.

Mọi người: "…"

Lang Vương: "…"

Tui phắc, hung ác vậy trời!

Ân Triển nói: "Chắc là nó không muốn ăn món đã ăn qua, đổi món khác thử xem."

Khuynh Thế Tiểu Hồ lấy lại vững tinh thần nhìn thực đơn, nói cho bọn họ những nguyên liệu cần thiết, cùng nhau tách ra hành động.Cô rất nhanh lại làm ra một bàn thức ăn mới, lần này thấy quả cầu lại ngoan ngoãn ăn, biết Ân Triển lại đoán đúng.

Nấu ăn khó chính là tìm nguyên liệu, Khuynh Thế Tiểu Hồ gửi thực đơn lên kênh đội ngũ, đề nghị chia nhau tìm sau đó làm một lần luôn. Ân Triển thản nhiên nói không cần thiết, hắn tìm một người trong bang hội, bảo gã ra giá cao thu mua nguyên liệu, sau đó đưa đến cho hắn.

Hắn nói : "Một tiếng sau tập hợp nơi này.Trong khoảng thời gian này các ngươi có thể đến cửa hàng mua thêm nhiều gia vị, cũng có thể tìm thêm các nguyên liệu dễ tìm, hoặc là đi đánh đánh phó bản làm nhiệm vụ hằng ngày."

Lam Điện hỏi: "Vậy còn lão Đại thì sao?"

Ân Triển triệu xuất phượng hoàng ôm tức phụ lên, cười nói:

"Ta đương nhiên là một lòng một dạ cùnggiành cho phu nhân rồi."

Mọi người: "…"

Ni mã lại khoe ân ái!

Một tiếng thoáng chốc là hết, mọi người sôi nổi trở lại chủ thành.Khuynh Thế Tiểu Hồ nhận lấy các loại nguyên liệu Ân Triển đưa cho, bắt đầu nấu nướng.Cầu bông được Đường Du đặt trên mặt đất, cúi đầu mãn nguyện ăn, thân thể nhanh chóng tròn lên không ít.

Người chơi ở chủ thành lúc nào cũng đông đúc, thấy bọn Ân Triển tập trung ở trong đây, không khỏi tò mò đến xem, sau đó bàng hoàng. Có người không nén được hỏi, biết được quả nhiên lại là nhiệm vụ ẩn, cả người đều không tốt.

[loa] Phi Thường Khoái Hoạt: thông báo đặc biệt! Nhạc Chính Hoằng lại tìm ra nhiệm vụ ẩn nha!

Kênh thế giới chớp mắt yên tĩnh, sau đó điên cuồng.

[thế giới] Cuộc sống bay cao: Phắc! Sao lại là cậu ta! Trên người cậu ấy có đeo máy dò tìm nhiệm vụ ẩn hả!

[thế giới] Ái Mộ Ngải Tư: các anh em mau theo bọn họ, nhớ quay lại những gì bọn họ làm, mắc công đến lúc chúng ta làm lại phát điên.

[thế giới] Thải Phúc: tui cảm thấy trước tiên phải biết được làm thế nào bọn họ phát hiện được nhiệm vụ ẩn, cho mọi người xem hình ảnh [hình ảnh]

[thế giới] Thủy Phố: cầu bông này là cái gì? Tìm ở đâu?

[thế giới] Thải Phúc: trời biết.

[thế giới] Danh Đao Thích Huyết: giờ tui không quan tâm chuyện đó, tui chỉ khát khao muốn biết cà rốt ở đâu! Tui đã đi hết bản đồ rồi đó!

[thế giới] Ái Mộ Ngải Tư: tui cũng vậy [khóc lớn]

Những người đang được quan tâm trong sự kiện này thì đang ngó cục bông ăn,thấy nó từ từ mập lên, nhiệm vụ cũng được thông báo hoàn thành liên tục.Nhưng khi tới (50/100), dù Khuynh Thế Tiểu Hồ làm đồ ăn như thế nào, cầu bông chỉ gặm vài cái mà không ăn.

Nó chạy đến bên cạnh Đường Du, vươn ra hai cái cánh be bé:

“Chíp!”

Đường Du ôm lấy cho nó đứng trên vai mình, thấy nó cao hứng làm ổ, cậu nhìn ca:

“Có phải cho ăn vẫn chưa đủ hay không?”

Ân Triển đồng ý:

“Hôm nay quá muộn rồi, tạm thời đến đây thôi, ngày mai lại nói.”

Hắn hôn lên trán tức phụ:”Ngủ sớm một chút, mai dậy sớm nhé?”

Đường Du biết ý của hắn, ngoan ngoãn gật đầu.

Một đêm yên tĩnh.

Hôm sau cậu tỉnh dậy rất sớm, sửa soạn đơn giản rồi đến tìm anh họ. Cố Kỳ thức cũng rất sớm, cùng em họ đón xe về nhà.

Giao thông ở thời đại này rất tiện lợi và nhanh chóng.Lúc bọn họ về đến nhà, Cha Cố và mẹ Cố đã nhận được tin tức, đang chờ bọn họ ăn cơm.Hai người rửa tay rồi cùng dùng bữa sáng ấm áp.Cha Cố thấy bọn họ đều đưng đũa, lúc này mới hỏi:

"Lần này hai đứa trở về là có việc gì? Nếu không đã sắp đến cuối kỳ, sao lại vội vã về nhà như thế?"

Cố Kỳ nói: "Dạ, có chút chuyện."

Đường Du tự động tiếp lời: "Cháu có bạn trai rồi."

Cha Cố cùng mẹ Cố sửng sốt, người trước vội nói:

"Đó là chuyện tốt, là Diệu Vũ à?"

Đường Du nói: "Không phải, cháu hết thích gã rồi."

Cha Cố lại ngạc nhiên, không hiểu làm sao cậu thông suốt rồi, hỏi tiếp :

"Vậy là ai?Bạn học của cháu hay của anh họ cháu?"

Đường Du nói: "Cũng không phải, là thái tử KayLa."

Cố Kỳ nói: "Còn nữa, em ấy tham gia trận thi đấu đối kháng ảo, người tên Đường Du nổi tiếng gần đây chính là em ấy."

Đường Du nói: "Dạ, kỹ thuật chiến đấu của cháu là do Thương Túc dạy.Ngài ấy thấy cháu cốt cách thanh kỳ, thiên phú dị bẩm, là kỳ tài luyện võ, tương lai giữ gìn vũ trụ…"

Cố Kỳ nói: "… Đừng nói mấy câu dư thừa."

Đường Du ồ lên, đồng thời cùng anh họ nhìn hai người đối diện.

Cha Cố: "…"

Mẹ Cố: "…"

Trong phòng trở nên yên tĩnh, sau đó Cha Cố nở nụ cười, vòng qua bàn ăn ôm lấy hai người họ, vỗ mạnh lên vai rồi nói với Mẹ Cố:

"Bà xem hai đứa nó này, còn biết nói đùa nữa."

Mẹ Cố cười phụ họa: "Đúng đó."

"…" Cố Kỳ:"Ba, dù việc này nghe rất hoang đường, nhưng đúng là thật sự."

Đường Du nói: "Dạ, hôm nay bạn trai cháu sẽ từ thủ đô đến đây, cùng mọi người bàn bạc việc kết hôn của cháu."

Cha Cố lại bật cười, vỗ vai cậu:

"Hai đứa bây thiệt… Được rồi, cha tin, còn ăn nữa không? Không ăn thì mau cút về trường học cho ông."

Cố Kỳ: "…"

Đường Du: "…"

Cố Kỳ thật không biết làm sao, Đường Du thì bình tĩnh lấy thông tấn khí ra.Cậu đang định gọi điện thoại,thì nghe chuông cửa đột nhiên vang lên nên dừng lại. Mẹ Cố đứng dậy mở cửa, ngạc nhiên kêu lên.

Cha Cố vội vàng đi đến: "Sao thế, ai vậy…"

Ông còn chưa nói xong, lời muốn nói nghẹn lại trong cổ.Chỉ thấy trước cửa có vài người đến, người đàn ông đi đầu gương mặt anh tuấn, khí thế bức người.Đó chính là vị thái tử gần đây luôn xuất hiện trong các tin tức với tỉ suất rất cao.Còn người bên cạnh hắn có khuôn mặt khôi ngô, nụ cười ấm áp, chính là điện hạ Thương Túc nổi tiếng như cồn.

Đường Du nhìn thấy ca mình, mừng rỡ chạy đến. Ân Triển cười đón lấy cậu, ôm vào trong lòng, vuốt ve lỗ tai đã mấy ngày không được sợ, cúi đầu hôn cậu một cái.

Cha Cố: "…"

Mẹ Cố: "…"

Cố Kỳ nhìn cha mình, thấp giọng gọi ông một tiếng, rồi chủ động ra nghênh đón.Mẹ Cố nhanh chóng hoàn hồn, vội vã định dọn thức ăn lên. Ân Triển nói:

"Không cần, ngài ăn trước, chúng ta ra ghế sofa ngồi một lát."

Mẹ Cố nói: "Chúng tôi vừa mới ăn xong, tiểu Kỳ, pha trà."

Cố Kỳ gật đầu, xoay người đi vào phòng bếp.

Cha Cố cuối cùng cũng lấy lại tinh thần, kéo con trai lên phòng khách ở lầu hai lấy trà ngon.Khi ông đóng cửa lại thì biểu tình như tan vỡ:

"Các con nói … là thật hả?"

Cố Kỳ xoắn xuýt: "Đã nói là thật mà, hơn nữa điện hạ Ngải Trình cũng cầu hôn rồi."

"…"Cha Cố hỏi:

"Chuyện nó là Đường Du đang vô cùng nổi tiếng cũng là sự thật? Cha có xem video, lợi hại như vậy sao có thể một sớm một chiều liền luyện thành được?"

Cố Kỳ nói: "Em ấy cốt cách thanh kỳ, thiên phú dị bẩm."

Cha Cố: "…"

Cố Kỳ nhắc nhở: "Ba, trà đâu? Khách còn đang chờ ở dưới kìa."

Cha Cố lâng lâng ừ một tiếng,vẻ mặt đờ đẫn lấy trà đưa cho con trai.Ông lượn lờ đi ra ngoài, sau đó cả người va rầm vào cánh cửa phòng, ông thẫn thờ mở cửa, tay chân cứng ngắc đi ra ngoài.

Cố Kỳ: "…"

Chap sau:

Bộ tộc thần điểu của chúng nó vẫn luôn là quốc điểu của quốc gia này, tượng trưng cho hạnh phúc và sự thánh thiện.Mỗi ngày chúng đều bay lượn một vòng trên chủ thành, chúc phúc cho mọi người, được mọi

người yêu mến và tôn kính, còn được cho ăn đủ loại thức ăn.Sau đó có một ngày, chúng nó nghe nói phương nam có món ăn rất là ngon, nên quyết định đến đó nếm thử.Trước khi đi chúng định đến nơi này tắm rửa, ngờ đâu lại xảy ra một việc vô cùng đáng sợ.

Có lẽ nó vẫn cảm thấy quá ghê rợn hơn nửa ngày không nói tiếp.

Lão Tử Là Thích Khách sốt ruột hỏi: "Túm lại là chuyện gì?"

73. Chương 72-1: Thế Giới Thú Nhân 16

Lại gặp hố rồi!

Buổi nói chuyện xem như thuận lợi.

Tuy rằng cha Cố hết sức kinh hoảng, nhưng dù gì ông cũng là sếp của một công ty.Đợi lúc ông bước xuống cầu thang, biểu tình trên mặt đã vững vàng như cũ. Cố Kỳ vội vàng đuổi theo ông, thấy tay chân ông không còn cứng ngắc nữa mới thở phào nhẹ nhõm.

Ân Triển biết Cố gia không thiếu tiền, cũng biết bọn họ rất thương yêu Đường Du, cho nên lúc này không phải là mừng rỡ, mà là vô cùng lo lắng.Thế nên hắn rất kiên nhẫn nói cho họ suy nghĩ và dự tính của mình, bao gồm các vấn đề như bọn họ sẽ lo lắng không quen cuộc sống sinh hoạt ở Keira, sẽ bị gia tộc của hắn xa lánh.

Thương Túc cũng đúng lúc chen vô một câu, nói với họ mình với Đường Du rất có duyên, đã sớm quyết nhất định nhận cậu làm em trai, nếu người nào đó bắt nạt cậu, mình nhất định là người đầu tiên tìm hắn tính sổ. Đường Du nhìn gã, thấy gã mỉm cười với mình mới ừ một tiếng.

Cha Cố yên tâm hơn nhưng vẫn do dự nói: "Chuyện xin tạm nghỉ học tôi muốn suy nghĩ kỹ hơn, dù sau tôi vẫn mong nó có thể học xong đại học."

"Cậu ấy có thể học nốt ở hành tinh Kayla, nơi đó có nhiều trường học rất tốt."

Ân Triển nói:"Hoặc là ta sẽ mời giáo viên kèm cặp cho cậu ấy, bồi dưỡng theo yêu thích của cậu ấy, những chuyên môn đang học chưa chắc cậu ấy đã thích."

Cha Cố cũng nhớ đến nguyên nhân lúc trước vì sao người nào đó đến ngôi trường kia học.Ông im lặng, thấy cháu trai lặng lẽ nhìn mình, cuối cùng cũng gật đầu đồng ý.

Thân phận của mấy người Ân Triển khá là đặc biệt, nên chỉ ở lại trong chốc lát thì ra về.Trước khi đi Ân

Triển dẫn theo cả tức phụ, nói buổi tối sẽ đưa cậu trở về.Người Cố gia đương nhiên không có ý kiến, tiễn bọn họ ra cửa. Toàn bộ hành trình bảo mẫu đều như trong mộng, yên lặng lượn vào phòng bếp, Cha Cố mẹ Cố mẫu thì quay về ngồi trên sofa, cầm chén uống trà.

Cố Kỳ đi qua nhìn bọn họ: "Ba? Mẹ?"

Hai vợ chồng Cố duy trì tư thế cầm chén trà, mắt không chớp nhìn thẳng phía trước:

"Ờ…"

Cố Kỳ: "…"

Cha Cố nói: "Con trai, nhéo cha môt cái coi."

Cố Kỳ: "…"

Đến chạng vạng Ân Triển cùng Đường Du trở lại. Hai vợ chồng Cố đã thoát khỏi cảm giác mờ mịt không chân thật, lấylại bình tĩnh, biểu hiện tự nhiên rất nhiều.Bọn họ mỉm cười đứng dậy, lại thấy chỉ có một mình thái tử.Hơn nữa người này còn đội nón kết, đeo kính đen, che đi vết bớt trên cổ, dọa bọn họ mém chút nữa muốn điên luôn.

Cố Kỳ nhịn không được nói: "Điện hạ ngài thế này…"

"Không sao đâu." Ân Triển biết bọn họ sợ hắn gặp nguy hiểm, cười ngắt lời, nói cho bọn họ biết xung quanh có rất nhiều vệ sĩ ẩn núp.Huống hồ mọi người đều cho rằng hắn còn ở thủ đô, vốn dĩ sẽ không biết hắn đã đến đây.

Đây là khu dân cư cao cấp, vốn đã rất an toàn, người cố gia cũng yên tâm hơn.Bọn họ bưng thức ăn lên bàn, cùng nhau dùng bữa.Sau bữa ăn quan hệ của mọi người trở nên gần gũi hơn, ít nhất Ân Triển có thể thấy bọn họ không thận trọng như lúc sáng.

Sau khi ăn xong hắn cứ như thế mà ở lại đây, cùng bọn họ trò chuyện một lúc đã bị tức phụ kéo vào phòng ngủ.Người Cố gia cũng cùng đi qua, định sắp xếp lại một chút. Ai ngờ vừa mới bước vào phòng ngủ của người nào đó đã thấy tấm poster bự chảng dán trên tường.

Ba người nhà Cố gia: "…"

Đường Du lúc này cũng đang nhìn poster.

Tờ poster chiếm gần hết bức tường, dán ở đối diện giường, chỉ cần vừa mở mắt ra là có thể nhìn thấy gương

mặt lạnh lùng của Diệu Vũ.

Ân Triển hỏi: “Đây là?”

Người Cố gia đứng đơ ra, vô thức định nghĩ lý do lấp liếm, nhưng lại nghĩ với thân phận của hắn cái gì cũng có thể tra ra được, nên đều không lên tiếng. Đường Du thì bình tĩnh nói:

“Là người lúc trước em thầm yêu.”

Ba người nhà Cố gia: “…”

Nói thẳng như thế liệu có ổn không?

Ân Triển gật đầu: “Là cái người tên Diệu Vũ đó à?”

Ba người nhà Cố gia: “…”

Thì ra đã biết từ lâu!

Đường Du ừ một tiếng, bước đến muốn kéo ra, nhưng tấm hình dán quá chặt, nên cậu cũng mặc kệ. Ân Triển nhìn đánh giá:

“Không soái bằng ta, đúng không?”

Đường Du lại vô cùng thẳng thắn gật đầu. Ân Triển cười khen ngoan, kéo cậu vào trong lòng hôn một hơi.

Ba người nhà Cố gia bị chói mù mắt cẩu, im lặng nhìn bọn họ, tìm cho hắn bộ quần áo ngủ mới tinh, sau đó quay đầu đi ra ngoài.Cơ mà tấm poster này vẫn hơi chói mắt, sau khi Cố Kỳ ra ngoài thì cầm dụng cụ quay trở lại, muốn gỡ nó xuống.Khi Đường Du mở cửa cho anh, hai má cậu ửng đỏ, trong mắt còn mang theo hơi nước long lanh, còn người nào đó thì đang từ trên giường đứng dậy.

Cố Kỳ: “…”

Đường Du nhìn anh: “Anh họ?”

Cố Kỳ hoàn hồn, hiền hòa mời vị thái tử đến phòng khách ngủ.Nhưng Ân Triển còn chưa trả lời, em họ mình đã lắc đầu.Ạnh nghĩ thầm thật sự là em họ gả ra ngoài như bát nước đổ đi, lại nghĩ đến em họ không ở nhà mấy hôm nay biết đâu đã làm gì đó với người này rồi,nên cũng mặc kệ, tháo tấm poster xuống. Đường Du và Ân Triển cũng đến giúp mới gỡ được nó ra. Cố Kỳ cuốn mặt của bạn thân lại:

“Anh đi đây, hai đứa cũng nghỉ sớm một chút.”

Ân Triển cười nói: “Còn sớm, làm nhiệm vụ xong đã.”

Cố Kỳ mơ hồ có cảm giác như lúc ở trong game, anh cười đồng ý, giúp bọn họ đóng cửa lại. Ân Triển đeo lên võng kính, cùng tức phụ vào game.

Bọn Lam Điện đã chờ bao lâu rồi, thấy Đường Du gọi cầu bông béo ú tỉnh dậy đều vây quanh cậu.

Trong mấy ngày hôm nay Khuynh Thế Tiểu Hồ đã làm ra một bàn đồ ăn rất khó làm, lấy ra đưa cho nó, thấy nó vẫn không chịu ăn, mới hết hy vọng. Lang Vương hỏi:

“Làm sao bây giờ?”

“Thử tiếp đi.”

Mọi người: “…”

Nó vốn không ăn được vàng có được chưa hả?

Cục bông ngửi thử, quả nhiên vẫn là không để ý tới hắn. Ân Triển cười tủm tỉm đổi một khối cường hóa thạch. Cục bông lại đến ngửi ngửi, sung sướng cầm gặm răng rắc, nhiệm vụ lập tức biến thành: (51/100)

Mọi người: “…”

Ân Triển hài lòng, tiếp tục đút cường hóa thạch, đến khi đút được 10 khối cường hóa thạch cấp 1 thì cục bông lại không ăn nữa.Vì thế Ân Triển lại bình tĩnh đổi sang cường hóa thạch cấp 2, lần này cũng đút được 10 khối.Đến khi hắn chờ hắn cho cục bông ăn đến cường hóa thạch cấp 5 thì nhiệm vụ cũng hoàn thành. Giờ phút này quả cầu đã biến thành quả bóng đá, toàn thân tuyết trắng, lông xù tròn vo, đặc biệt moe.

Đường Du nhìn thấy vậy liền ôm nó vào trong lòng.

Bọn Lam Điện đợi mãi không thấy nó có phản ứng: “Vậy là xong, bước tiếp theo đâu?”

Đường Du: “Trên nhiệm vụ không có cái gì hết. “

Ân Triển: “Qua bức tượng bên kia xem thử coi.”

Đường Du ôm cầu bông đi qua đó, thấy nó muốn giãy ra khỏi tay mình, cậu bèn thả nó xuống. Cầu bông liền quạt hai cái cánh be bé nhảy lên đầu pho tượng, xê dịch móng vuốt nhỏ đứng cho vững rồi ngẩng đầu lên trời kêu lên:

"Chip ——!"

Người chơi gần đó đã sớm chú ý đến bọn họ, đều nhốn nháo vậy quanh, hai mắt tỏa ánh sáng nhìn nó, chờ xem sẽ xuất hiện hiện tượng lạ gì.Bọn Ân Triển cũng lẳng lặng chờ, lâu lâu lại liếc mắt nhìn bảng nhiệm vụ.

Cầu bông yên lặng, khẽ giơ cánh: "Chip ——!"

Chả có chút khí thế nào hết á… Mọi người lặng lẽ nhìn nó.

Một thoáng sau, quả cầu vẫn giữ tư thế lúc nãy, ngẩng đầu: "Chip ——!"

Đường Du hỏi: "Lẽ nào dùng thất âm có thể gọi được thần điểu à?"

Ân Triển cười nói: "Ai biết."

Mọi người cũng không biết rốt cuộc sẽ thế nào, vẫn nhìn nó chằm chằm,qua mấy giây nữa chỉ thấy cầu bông yên lặng gật gù, hai mắt nhắm nghiền: "Khò … khò…"

Mọi người: "…"

Tui phắc sao lại ngủ mất rồi!

Đường Du im lặng chọc chọc nó.Cầu bông chợt mở mắt, chíp một tiếng, một lát sau lại ngủ tiếp. Đường Du ôm nó xuống, nhìn ca cậu:

"Hay là có chi tiết nào chúng ta không chú ý đến?"

"Chắc là không đâu, ta nghĩ ý nó muốn nói cho chúng ta biết nó và thần điểu có quan hệ."

Ân Triển nghĩ ngợi, xem xét kỹ càng bức tượng:

"Chúng ta đến một chỗ xem thử."

Bọn Đường Du nhanh chóng đi theo hắn.Một nhóm người chơi cũng chạy đi theo, sau đó thấy bọn họ đến

truyền tống trận ở chủ thành, nhưng nó thông đến rất nhiều nơi, chẳng biết được bọn họ đi đâu, chỉ đành dừng lại lên kênh thế giới gào thét.

Ân Triển dẫn bọn đến khu luyện cấp 60-70.Đây là một ngọn núi tuyết, phóng tầm mắt ra xa, một màn tuyết phủ trắng xóa.Bọn Lam Điện vừa nhìn thấy đã biết hắn muốn làm gì, hỏi hắn có phải muốn lên đỉnh núi hay không, Ân Triển cười ừ một tiếng.

Đường Du hỏi: "Trên đỉnh núi có gì ạ?"

Ân Triển ôm cậu ngồi ở trên phượng hoàng, giải thích với cậu trên đỉnh núi có một cái ao bị đông, trong ao có một số bức tượng màu đen hình dáng tựa như loài chim, Chúng nó đặt trong thế giới đầy tuyết nhìn rất quái lạ, cũng vì quá mức kỳ dị, nên lúc trước có không ít người chơi đều cho rằng đó là nhiệm vụ ẩn.Đáng tiếc tìm nửa ngày không ra manh mối, không có thu hoạch gì, dần dần trở thành một trong những nơi bí ẩn trong game.

Đường Du hiểu rõ.Họ nhanh chóng đến đỉnh núi.

Cậu đánh giá bức tượng, nó tối đen như mực chẳng nhìn ra là cái gì thần điểu.Nhưng phản ứng của cầu bông rất lớn, nó mở mắt vỗ vỗ cánh đi qua.Ngay sau đó chỉ thấy một loạt ánh sáng mềm mại tỏa ra từ bức tượng, âm thanh không ngừng biến ảo vang lên.

"Không nghĩ tới có thể nhìn thấy tộc nhân, là các cậu nuôi nó lớn?"

Đường Du không thấy khung đối thoại nhảy ra nên không trả lời, cầu bông thì phấn khởi chíp chíp liên hồi.Đối phương nói:

"Quả nhiên…"

Lúc này tất cả mọi người mới thấy khung đối thoại xuất hiện, trên đó viết"Hỏi nguyên do sự việc" và "Rời đi".Đường Du chọn mục trước, nghe thấy nó nói tiếp:

"Haiz, chuyện là như vậy…"

Bộ tộc thần điểu của chúng nó vẫn luôn là quốc điểu của quốc gia này, tượng trưng cho hạnh phúc và sự thánh thiện.Mỗi ngày chúng đều bay lượn một vòng trên chủ thành, chúc phúc cho mọi người, được mọi người yêu mến và tôn kính, còn được cho ăn đủ loại thức ăn.Sau đó có một ngày, chúng nó nghe nói phương nam có món ăn rất là ngon, nên quyết định đi nếm thử.Trước khi đi chúng định đến nơi này tắm rửa, ngờ đâu lại đã xảy ra một việc vô cùng đáng sợ.

Có lẽ nó vẫn cảm thấy quá ghê rợn hơn nửa ngày không nói tiếp.

Lão Tử Là Thích Khách sốt ruột hỏi: “Túm lại là chuyện gì?”

Thần điểu lặng im trong chốc lát, mới run run giọng nói: “Nước tắm… bị ô nhiễm mất rồi.”

Mọi người: “…”

Có tin tụi này hất nước tắm vào mặt mi không?

Thần điểu nói: “Các tộc nhân đều bị hóa đá, ta liều chết mới giữ lại được một tia ý thức.Ta biết linh tuyền có thể cứu được chúng ta, các dũng sĩ, xin các cậu nhất định… nhất định…”

Lời còn chưa hết nó đã im bặt.

Đồng thời bảng nhiệm vụ xuất hiện tin mới: tìm linh tuyền.

Núi tuyết đã không biết bị người chơi lùng sục từ đỉnh đến chân bao nhiêu lần, trong ký ức của Ân Triển trong, nguyên chủ cũng từng dẫn theo rất nhiều bang chúng đi tìm kiếm.Hắn nhớ không cảm thấy có chỗ nào đáng chú ý, ra dấu cho bọn họ mở bản đồ, xem xét những nơi có nước, nhìn xem tên là gì, gửi toàn bộ đến kênh đội ngũ.

Mọi người nghe theo lời hắn, chia nhau khu vực đi đến thăm dò.

Ân Triển kiểm tra hết khu vực bên mình, chờ mọi người hoàn thành xong phần mình thì xem qua kênh đội ngũ.Bọn họ phát hiện trong thành Thu Thủy có một cái hồ tên là hồ Thần Điểu, ngoài ra gần đó còn có tẩy linh trì, lập tức đến nơi đó.

Hồ Thần Điểu rất lớn, trên mặt hồ nửa con chim cũng không có.Tạm thời mọi người không thử xem có xuống nước được không, mà đi đến tẩy linh trì.Bọn họ phát hiện nơi này cũng có một bức tượng. Nó đứng ở trung tâm, tư thế giống y chang hai bức tượng trước cung điện.Hầu hết mọi người đều sẽ cho rằng nó là vật trang trí, nhưng khi bọn họ nhìn gần sẽ thấy có ánh sáng đang tản ra.

Thanh âm không ngừng biến đổi lại vang lên: “Thật xúc động, lâu lắm rồi ta chưa được gặp tộc nhân.”

Đường Du dựa theo những lựa chọn hiện ra trên khung nói chuyện với nó.Đầu tiên giải thích mục đích mình đến đây, rồi hỏi nó đã xảy ra chuyện gì.Thần điểu nhẹ nhàng nói nó nhận được thư của tộc nhân, hẹn ngày cùng nhau đi ăn, nên nó muốn tắm rửa, ai ngờ gặp được một việc vô cùng đáng sợ.

“…” Mọi người:

“Biết rồi, nước tắm bị ô nhiễm, thói quen gì không biết, trước khi ăn cơm còn phải tắm rửa.”

Thần điểu run giọng nói:

"Vốn dĩ rất tốt, nhưng nước tắm giống như đột nhiên bị người nguyền rủa, vây khốn chúng ta ở nơi này.Nhất định là do lũ ác linh gây ra, hiện nay các tộc nhân không biết có khôi phục được không.Nếu có linh tuyền thì tốt rồi, các dũng sĩ mọi người đi nhanh, linh tuyền ở ngay… ở ngay…"

Thanh âm đột nhiên ngừng.

Mọi người: "…"

Ni mã không thể nói hết câu à!

Đường Du không vui: "Đá cho nó một cú có thể làm nứt đá trên người nó không?"

Ân Triển cười cười: "Ngươi cứ thử xem."

Đường Du không chần chừ đạp một cái, sau đó vang lên tiếng răng rắc nho nhỏ, nơi chân chim bị đá nứt ra một vệt.

Mọi người: "…"

(o) không phải chứ?Đá ra được thiệt kìa?

Mọi người nhìn không chớp mắt, nhưng vết nứt đó hoàn toàn im re.Vì thế Đường Du lại đạp thêm một cái, vết nứt càng lúc càng lớn, chẳng mấy chốc lan đến hết cả đùi, sau đó lạch cạch rớt xuống đất, vỡ rồi.

Mọi người: "= ="

Đường Du: "…"

Trường hợp một mảnh tĩnh mịch, vài giây sau lão Tử Là Thích Khách mới lắp bắp:

"Vỡ vỡ vỡ rồi?!"

Gương mặt Đường Du vẫn bình tĩnh, cậu lấy dây cột tóc ra cầm mảnh vỡ tỉ mỉ quấn mấy vòng lên chân cho nó.

Mọi người: "…"

Mau dừng tay, cột lệch rồi!

Diệu Vũ không lời gì để nói: “Cậu làm thế có ích gì chứ?”

Đường Du nói: “Không biết, hay là đá đứt luôn chân bên kia để giữ cân bằng?”

Vì thế Diệu Vũ im lặng.

Ân Triển cười nói: “Ta cảm thấy được đó.”

Mọi người lập tức đồng loạt nhìn hắn, tui phắc anh nói nghiêm túc hả!

Ân Triển dùng hành động trả lời cho bọn họ.Hắn kéo tức phụ ra rồi đá thật mạnh vào bức tượng, thật sự đạp vỡ chân còn lại.Bức tượng không có lực chống đỡ đổ ầm xuống đất, chỉ trong phút chốc tan nát.

Mọi người:“= =”

Nhiệm vụ này còn làm tiếp được không?

Đường Du nhìn ca mình, tháo dây cột tóc cất trở về.

Ân Triển nhìn chằm chằm bức tượng, thấy mảnh vỡ bắt đầu dần dần sáng lên, sau đó một con thần điểu trong suốt xinh đẹp bay ra, thì biết mình đã đoán đúng.Mấy con chim ở trên núi tuyết đị người chơi đập không biết bao nhiêu lần, vốn chẳng hư hao gì.Bức tượng này nếu có thể nứt thì chắc phải có lý do gì đó.

Thần điểu ngập tràn cảm xúc: “Cuối cùng thì linh hồn của ta cũng được giải thoát rồi.Các dũng sĩ, linh tuyền ở trong thôn Âm Dương.Các tộc nhân của ta trông cậy vào mọi người…”

Hình ảnh của nó dần dần mờ ảo, tan biến giữa đất trời.Những mảnh vỡ trên mặt đất cũng đang biến mất, cuối cùng xuất hiện một bình ngọc tinh xảo, rõ ràng là dùng để chứa linh tuyền. Mọi người lặng im nhìn Ân Triển.

Ân Triển nhướng mày cười: “Sao hả?”

“… Không, không có gì.”

Mọi người than trong lòng, đầu óc người này vẫn suy nghĩ như thế.Người bình thường ai mà dám xông lên đá nó chứ hả! Nhiệm vụ ẩn lần này chắc không phải lại bẫy người ta chứ hả!

Mấy người im lặng triệu xuất tọa kỵ, tìm truyền tống trận xuất phát đên thôn Âm Dương.Chắc do không khí nặng nề quá nên Lão Tử Là Thích Khách tìm chuyện để nói:

"Nãy nó có nhắc đến ác linh, có phải là boss cuối chúng ta phải đánh không? Không biết thế nào nhỉ?Có lợi hại không?"

"Lợi hại." Ân Triển nói:

"Bối cảnh trong game có viết, lúc trước ác linh muốn thâu tóm đại lục.Vương triệu tập rất nhiều dũng sĩ và thần điểu cùng nhau liên thủ mới có thể tiêu diệt đối phương, đoạt lại quê hương.Boss thế giới cấp 50-70 đều là thủ hạ của ác linh."

Mọi người: "..."

Không ai lên tiếng, tất cả mọi người đều có cảm giác không được tốt. Lão Tử Là Thích Khách há há miệng, lại há há miệng, muốn vớt vát một chút:

"Ác linh đã bị xử lý rồi, chắc... lần này chỉ gặp thủ hạ của nó thôi ha?"

Ân Triển nói: "Chắc thế."

Thôn Âm Dương lấy ý nghĩa từ hai chữ âm dương, người trong thôn có một nửa là nam và một nửa là nữ.Từ nhà ở vốn có thể nhìn ra sự phân chia nam nữ rõ ràng... cơ mà nhìn những người này thì không đoán ra được.Ở đây còn có một trò chơi nhỏ, sau khi nhấn tiến vào sẽ là phó bản.Người trong thôn lần lượt đến trước mặt người chơi, để người chơi đoán xem họ là nam hay nữ.Mặc dù phần thưởng không cao nhưng cũng rất hot thậm chí còn có bảng xếp hạng, khiến cho người ta không khỏi than thở một câu công ty game thiệt là lắm trò

74. Chương 72-2: Thế Giới Thú Nhân 16 (2)

Trong thôn có một hồ nước, còn có cái giếng.Mọi người cầm bình ngọc lần lượt thử qua nhưng đều không cách nào lấy được nước, thì biết đó không phải là linh tuyền, đành phải đến trò chuyện với NPC.Sau đó xuất hiện vấn đề ——NPC trong thôn Âm Dương đều sẽ hỏi trước một câu "Bạn đoán tôi là nam hay là nữ".Nếu trả lời đúng, đối phương mới nói tiếp.Nếu trả lời sai, hoặc là đối phương phất tay áo bỏ đi, hoặc là rượt theo đập cho người chơi một trận... sau đó mới phẩy tay áo bỏ đi.Lang Vương hỏi người đầu tiên thì đã đoán sai, mỹ nhân mặc váy thướt tha yêu kiều xắn tay áo muốn đánh gã:

"Mắt cẩu của anh đui à, ông đây là đàn ông chân chính!"

Toàn thân Lang Vương đều không tốt, đứng yên cho gã đánh luôn, đợi tuột đến 10% máu mới được buông tha.

Sau khi mâu thuẫn với NPC thì trong vòng mười phút không có cách nào tiếp tục trò chuyện.Cố Kỳ giữ mỹ nhân lại, trả lời gã là nam, nghe thấy gã nói:

"Anh có mắt nhìn đó,thời tiết hôm nay tốt lắm."

Lang Vương: "…"

Quậy cả buổi trời lại nói ra một câu vô ích, uổng công bị đánh mà!

Mọi người đều nhìn gã thương hại, chia thành hai người một tổ, đảm bảo mỗi tổ đều lấy được tin tức từ NPC.

Đường Du đương nhiên cùng tổ với ca cậu.Cậu nhìn thấy hắn trò chuyện với người ta, mấy người đầu tiên đều trả lời đúng.Sau đó có một người ngực nhìn có vẻ to bự đi đến đây, ăn mặc diêm dúa, mặt mũi lòe loẹt, tô son dính lung tung, lông mi rất dài, cột tóc đuôi ngựa,chân mang dép lê lộ ra cái đùi đầy lông chân rậm rạp.

Ân Triển: "…"

Đường Du: "…"

Đường Du nói: "Là nam hay là nữ đây?"

Ân Triển nói: "Không chắc lắm, thường kiểu này rất dễ nhầm."

Đường Du nói: "Vậy ca qua đó nói chuyện đi, đoán đại thử xem."

Ân Triển cười tủm tỉm hôn cậu một cái: "Lão công cho ngươi cơ hộ biểu hiện, lên đi."

Đường Du bình tĩnh nhìn hắn, bước lên trò chuyện với đối phương.Cậu nhìn mục lựa chọn, suy nghĩ rồi chọn nam.Đối phương lập tức giận:

"Bà xinh đẹp như vậy mà cậu cũng nhìn lầm, đáng đánh!"

Đường Du: "…"

Ân Triển nhất không nén được bật cười ra tiếng, ngăn lại NPC đang muốn đi chọn nữ, cô ta thẹn thùng nói:

“Xí, xem như anh thông minh, người ta lúc nào cũng đẹp nhất.”

Ừ, lại thêm một câu vô dụng.Ân Triển cười vẫy tay gọi tức phụ, khi cậu chạy đến thì hôn một cái xem như an ủi.Hấn lại kéo cậu đi tiếp, lại gặp ngay một người phong cách cũng không tệ lắm, hơn nữa còn đáng sợ hơn so với người hồi nãy.Hai người lại im lặng.

Đường Du sung sướng nói: “Lần này tới phiên ca.”

Ân Triển: “…”

Mọi người lục lọi hết toàn bộ thôn Âm Dương rồi tập hợp lại với nhau.

Trên cơ bản NPC đều nói việc nhà, chỉ có duy nhất nhà Vương Tiểu Tứ liên quan đến thần điểu.Nghe nói trước đây ông nội của gã thường xuyên cho thần điểu ăn.

“Vương Tiểu Tứ?” Cố Kỳ chen vào:

“Tôi có gặp một NPC, gã có nói Vương Tiểu Tứ là một người có phúc.”

Mọi người lập tức đi qua đó.

Nhà của Vương Tiểu Tứ là một ngôi nhà gỗ hai tầng, chia làm trước sau lâu.Giữa sân có một cái giếng, nhưng mà bon họ đã thử từ sớm, nước ở trong giếng không lấy được.Họ tìm kiếm hết cả phòng, ngay cả nóc nhà cùng cây trong sân, nhưng tiếc là không có thu hoạch gì.

Đường Du theo thói quen nhìn ca cậu.

Ân Triển ngẫm nghĩ, đi vào phòng sách bên cạnh, muốn thử xem những cuốn sách này có lấy được không,sẵn tiện mở ra xem bên trong có bản đồ không. Mọi người đi theo hấn vào phòng, nhìn kệ sách khổng lồ, họ rút thử từng cuốn, rút mãi cho đến góc cuối cùng mới thành công rút được hai cuốn.

Lão Tử Là Thích Khách tìm được sách hưng phấn mở ra, bên trong đều là giấy trắng:

“Hay là cần đổ nước thuốc gì đó vô hả?”

Ân Triển không trả lời, trước tiên cuối xuống chỗ trống vừa nãy nhìn xem có cái gì không.Kết quả hấn nhìn thấy một bình sứ nhỏ, lấy nó ra, chỉ thấy trên đó viết hai chữ: linh tuyền.

Mọi người: “…”

FML ni mã chẳng lẽ linh tuyền không phải là một cái "tuyền" à!

Ân Triển nhìn vào miệng bình, thấy bên trong trống không.Hắn kêu tức phụ đưa bình ngọc cho mình, dốc ngược bình sứ. Mọi người vẫn cảm thấy chắc không nhầm vậy đâu, nhưng ngay lập tức thật sự nhìn thấy nước từ trong bình sứ chảy ra, đồng loạt im lặng.

Cố Kỳ hỏi: "Sao anh biết phải làm thế?"

Ân Triển cười nói: "Gặp nhiều những thứ kỳ lạ quái đản tự nhiên sẽ nghĩ ra thôi."

Mọi người: "..."

Đến cùng thì anh đã gặp phải những thứ gì?

Bình ngọc mau chóng được đổ đầy, trên bảng nhiệm vụ cũng thể hiện đã hoàn thành.Tiếp theo đương nhiên là đến núi tuyết tìm thần điểu. Ân Triển thấy cũng đã khuya, bọn họ nghỉ ngơi trước, hôm sau lại tiếp tục.

Mọi người đều không có ý kiến, từng người rời đi.

Đường Du nghe lời logout, thấy ca mình cũng tháo võng kính xuống thì chui vào trong lòng đối phương.Ân Triển đã vài ngày không thân thiết với cậu, cúi xuống hôn cậu thật lâu, kềm không được xoay người đè lên. Đường Du đẩy đẩy hắn:

"Đang ở trong nhà mà."

Ân Triển cười khẽ, tiếp tục trêu chọc cậu. Đường Du luôn chịu không nổi hắn làm như vậy, dần dần mềm nhũn trong lòng của hắn, vươn tay ôm lấy cổ hắn. Ân Triển thấy cậu thở dốc thật tội nghiệp, khàn giọng cười nhẹ:

"Bảo bối, đừng cố nhịn, kêu ra nào."

Đường Du lắc đầu, ôm hắn chui vào trong chăn, thế là càng bị hắn dễ dàng làm cho rên rỉ thành tiếng.

Ân Triển hôn lên môi cậu: "Thật là dễ nghe."

Đường Du tức giận gặm hắn một cái, ngược lại càng bị hắn hành muốn chết, nhanh chóng đắm chìm.

Ân Triển chỉ làm một lần, buông cậu ra mà vẫn còn chưa thỏa mãn, ấn một nụ hôn lên trán cậu. Đường Du hơi thở vẫn rối loạn, quyến luyến cọ cọ dụi vào người hắn. Ân Triển đặc biệt thích nhìn cậu như thế,

kéo cậu ôm vào trong lòng:

“Dọn ra ngoài ở với ta?”

Đường Du ngẩng đầu nhìn hắn.

Ân Triển nói:”Ta có mua một căn nhà ở gần trường học của ngươi, khi chúng ta đi khỏi nơi này sẽ đưa nhà đó cho anh họ của ngươi.”

Đường Du hỏi: “Ca làm thế không sao chứ?”

Ân Triển nói: “Không có việc gì, hoàn cảnh ở đó rất tốt, hơn nữa không ai biết là ta mua, hử?”

Đường Du đồng ý, lại chui vào trong lòng hắn.

Ngày hôm sau Ân Triển ăn xong bữa sáng thì đi.

Đường Du thì bị cha mẹ Cố phụ quấn lấy nó chuyện nửa ngày.Sau đó cậu cùng anh họ trở về trường học, rồi thu thập đồ đạc, ngoan ngoãn đến tìm ca.Khi biết Thương Túc cũng có mua nhà ở đây, cũng đã an bài mọi việc chu đáo, cậu mới yên tâm.

Đường Du còn một tuần nữa là bắt đầu tiến vào tuần thi, cũng không thể chờ đến lúc đó ôn tập.Cậu quyết định ban ngày ôn bài, buổi tối chơi game. Ân Triển cũng lấy một quyển sách, ngồi ở bên cạnh với cậu, thỉnh thoảng hắn sẽ nhìn tức phụ chăm chú rồi đến gần hôn một cái.

Trong phòng sách thật yên tĩnh.

Thời gian cứ thế đến buổi chiều.

Ân Triển thấy tai của tức phụ rũ xuống, ôm người ngồi lên đùi mình xoa nắn:

“Đã bảo ngươi tạm nghỉ học đi mà.”

Đường Du không để ý đến hắn, tiếp tục đọc sách.

Ân Triển sờ lỗ tai bông xù của cậu, đột nhiên hỏi: “Lúc ngươi là Bạch Trạch, chỉ có thể biến ra tai hoặc đuôi, đúng không?”

Đường Du gật đầu: “Đúng ạ.”

Ân Triển cười ừ một tiếng,trong giọng nói mang theo ý tứ sâu xa. Đường Du im lặng đẩy hắn ra ngồi trở về. Ân Triển ngồi xuống ghế sa lông, cười tủm tỉm ngoắc ngoắc ngón tay. Đường Du không chút biểu tình nhìn hắn, thoáng do dự nhưng cuối cùng vẫn chạy đến, sau đó bị đè ra hôn đến mềm nhũn.

Cậu đẩy hắn ra: “Em muốn ăn cơm.”

Ân Triển đứng lên: “Muốn ăn gì, để ta làm?”

Đường Du hơi ngẩn ra, cảm thấy đã lâu lắm rồi chưa được ăn cơm do ca cậu làm.Cậu phấn khởi chọn thật nhiều món,còn gọi cả anh họ cùng đến. Cố Kỳ biết bọn họ đang ở cùng nhau nên lại đây, nghe em họ bảo tất cả đều do Ân Triển làm thì vô cùng kinh ngạc:

“Hắn làm?”

“Dạ, anh nếm thử.”

Đường Du thân thiết đưa chén đĩa cho anh:

“Sau này các anh tìm quán ăn cứ dựa theo tiêu chuẩn này mà tìm, nếu kém xa quá thì khỏi cần gọi em.”

Cố Kỳ không biết nói gì luôn, hoài nghi nếm thử.Anh thấy em họ chờ mong nhìn mình, không khỏi rơi vào im lặng, tuy rằng anh biết em họ chỉ là muốn nói mấy quán ăn trước họ đến ăn dở quá, nhưng vẫn có cảm giác bị khoe khoang ân ái.

Đường Du hỏi: “Thế nào?”

Cố Kỳ nói: “Rất ngon.”

Làm anh cũng muốn tìm ai đó để yêu đương.

Đường Du không biết được anh họ đang nghĩ gì, cậu hạnh phúc hưởng thụ bữa ăn tối.Sau khi tiễn anh họ đi lại vào phòng xem bài thêm chốc lát, rồi theo thường lệ vào game.

Khi mọi người đã tập hợp đầy đủ, lại đi đến núi tuyết.Họ đổ linh tuyền vào trong ao, nhìn thấy nước bên trong nhanh chóng tan ra, tuyết trên người nhóm thần điểu cũng cũng dần dần tan.Cầu bông nhìn tộc nhân xinh đẹp trắng như tuyết, phấn khởi quạt cánh nhỏ bay qua:

“Chip ——! Chip ——!”

Thần điểu cọ cọ nó, ngạc nhiên nói: “Ôi, trên người nó có khí tức hoàng thất!”

Nhóm dân thần điểu đều đồng loạt nhìn nó, cung kính cuối thấp người.Cầu bông ngẩng đầu lên “Chip” một tiếng, trở về bên cạnh Đường Du. Đường Du ôm lấy nó, nhìn một đám chim trước mắt, nghe thấy chúng nó nói:

“Hiện nay ác linh đang có xu hướng nổi dậy, chúng ta phải đến đó kiểm tra.Làm phiền mọi ngươi chăm sóc cho điện hạ.Nếu có thể, xin hãy giúp đỡ tìm kiếm cha mẹ nó.”

Đường Du nhấn đồng ý.

Bảng nhiệm vụ thay đổi nhiệm vụ mới: giúp chim nhỏ tìm cha mẹ.

Ân Triển cơ hồ ngay lập tức nói: “Chúng ta đi phía đông.”

Mọi người nói: “Tại sao?”

Ân Triển ấn mở bản đồ:

“Thần điểu trú ngụ ở phương bắc, chúng nó rất thích những món ăn ngon.Khi nghe tin đồn phía nam có món ngon, hoàng thất không thể nào lại bỏ qua.Mà phía tây là nơi ác linh sinh ra, nơi phát hiện cầu bông lại là phía đông, điều này chứng tỏ chúng nó đi nửa đường thì gặp rắc rối nên trốn về phía đông.Đi nửa đường chim mẹ muốn đẻ trứng, vì thế đã tìm một ổ chim bí mật để sinh.”

Diệu Vũ hỏi: “Lỡ như chúng chuyển đi nơi khác?”

Ân Triển nói: “Không cần biết chuyển đi đâu, phía đông chắc chắn có manh mối.”

Mọi người đều cảm thấy rất đúng, vội vàng quay về đại thụ rồi bắt đầu tìm kiếm về phía đông.Trên đường gặp gỡ đối thoại với NPC.Cứ thế qua hai mươi phút, bọn họ nghe được từ miệng một NPC có hai con chim xinh đẹp bay vào ngọn núi,Thế là họ tiến vào khu rừng um tùm, vừa đi vừa tìm kiếm men theo sườn núi, phí bao nhiêu công sức mới phát hiện hai con chim to lớn đã hóa thạch trong một hang động.

Cầu bông chạy lên trước vây quanh chúng nó líu ríu chim chíp

Mọi người còn đang tự hỏi lần này phải dùng biện pháp quái đản nào mới phá giải được, đã thấy hai con chim khổng lồ tự động thoát khỏi lớp đã.Chúng nó vui mừng nức nở cọ cọ cầu bông, vô cùng biết ơn nhìn về bọn người Đường Du:

“Vì tránh né địch nhân đuổi giết, chúng tôi đã dùng bí thuật, cần phải có lời kêu gọi tha thiết của tộc nhân mới có thể phá vỡ.Cám ơn mọi ngườii đã chăm sóc và mang nó đến.”

Mọi người nghĩ bụng rằng lần này dễ dàng như hình như có chút không khoa học.Thế nhưng cách này cũng thật là tệ, lỡ đâu không ai ra cầu bông, thế không phải bị nhốt cả đời à?

Mọi người không lên tiếng, rời đi cùng nhóm chim lớn, nghe thấy chúng nó ngẩng mặt lên trời kêu mấy tiếng, chẳng bao lâu nhóm thần điểu được cứu trước đó cũng tìm tới.Chúng nó nói đã đi thăm dò ác linh, không phát hiện có gì lạ.Cha mẹ cầu bông hừ lạnh:

“Tên hề nhảy nhót, chắc là sợ bị chúng ta trả thù, trốn đi rồi.”

Mọi người: “…”

Chắc không? Tụi bây đều bị người ta ép tới bước đường cùng đó!

Cha mẹ cầu bông nói: “Đi thôi, chúng ta đi ăn, các dũng sĩ cũng đi nhé.”

Mọi người: “…”

Cho nên đây mới là chuyện quan trọng!

Mọi người nghe theo số phận cùng chúng nó bước lên con đường tìm kiếm thức ăn ngon.Trên đường lại nhận thêm hai nhiệm vụ hố cha, cuối cùng cũng thành công tìm được mỹ thực.Nhưng mà nhóm thần điểu còn chưa bắt đầu, chỉ thấy một cái võng khổng lồ bật lên từ trên mặt đất, chỉ trong phút chốc đã bắt gọn bọn.

Một cái bóng lao từ trên trời xuống,cười điên cuồng: “Ha ha ha ha ông biết lũ bây sớm muộn gì cũng đến, đi chết đi.”

Mọi người: “…”

Ni mã không có logic!

Lam Điện: “Lão Đại anh giải thích dùm tui cái coi, tại sao ngay từ đầu boss không tới đây canh bắt họ luôn mà phải làm đủ trò như thế?”

Ân Triển cười nói: “Có thể do boss tin tưởng vào thực lực của mình, cho rằng có thể đối phó với chúng nó, ngờ đâu để hoàng thất chạy thoát, đành phải đến đây ôm cây đợi thỏ?”

Lam Điện nói: “Tôi hết sức phun tào rồi.”

Trên thực tế tình hình cũng không cho phép họ phun tào.Sau khi boss bắt được thần điểu lập tức lao về phía bọn họ.Bọn họ vội vàng giữ vững đội hình, trong lúc cấp bách nhìn thoáng qua ID trên đầu boss, trên đó viết hai chữ —— ác linh.

Mọi người: “…”

FML có lộn không vậy!

Spoil chap sau:

TMD ni mã gọi người một con chim bay đi không phải được rồi à, sao lại bay hết! Có phải muốn chạy trốn hay không? Có xấu hổ hay không!

75. Chương 73: Thế Giới Thú Nhân 17

Bây giờ… chỉ còn lại hai người kia.

Dựa theo bối cảnh trong game, ác linh phải là boss mạnh nhất, ngay cả những boss thế giới cần có mấy chục người, hơn trăm người đánh đều là đàn em của nó, chỉ một chữ “trâu” sao mà đủ diễn tả?

Ân Triển nhìn thoáng qua lượng máu:

“Bình tĩnh nào, lượng máu không quá đáng sợ.Một là thương thế của gã vẫn chưa khỏi, hai là thật ra gã cũng không mạnh đến thế.Ừm, chắc cũng cỡ boss thế giới cấp 50.”

Mọi người phát điên: “… Vậy chúng ta cũng đánh không nổi có được không hả!”

Vùng đất có mỹ thực nằm giữa hai tòa thành lớn, bình thường rất nhiều người chơi đi ngang, nhìn thấy thế đều vô cùng khiếp sợ, lập tức chụp hình gửi lên kênh thế giới.Mọi người xem xong cũng sốc theo, vội vàng chạy tới vây xem, chẳng bao lâu đã có một đám người đứng đông nghẹt.

Trong đó có một số người của bang Hắc Kỳ bang định lên giúp đỡ, nhưng lại phát hiện bọn họ không có cách nào gia nhập đội ngũ, còn nếu đứng ở bên cạnh đánh lực công kích lại hoàn toàn vô dụng, chỉ có thể rút lui.Người của bang Bạch Long cũng chạy đến, thấy như thế cũng biết mà không có đi qua, tụ chung một chỗ cùng bang Hắc Kỳ cổ vũ cho bọn họ.

Hiện giờ đang gần cuối kỳ, rất nhiều người đều phải ôn tập.

Trong tiểu đội của Đường Du chỉ có mười người, bao gồm cậu, Ân Triển, Cố Kỳ, Diệu Vũ, Lam Điện, Lang Vương, Lão Tử Là Thích Khách, Khuynh Thế Tiểu Hồ và hai tên nồng cốt của bang Hắc Kỳ, hơn nữa chỉ có một vú em là Khuynh Thế Tiểu Hồ.

Tình hình vô cùng gay go.

Dựa theo mọi lần là Ân Triển khống chế cừu hận, Đường Du theo sát phía sau bắn ra công kích mạnh mẽ.Cố Kỳ thay bộ đồ bạch thỏ nhận được trong nhiệm vụ ẩn đầu tiên, Diệu Vũ thì vẫn luôn làdùng thần khí, lực công kích không thể xem thường. Phần lớn bọn họ cũng không phải lần đầu tiên phối hợp, nên rất ăn ý.Dư lại hai gã vốn là là nồng cốt, nên năng lực tùy cơ ứng biến rất tốt, bởi vậy rất nhanh bắt được nhịp độ.

—— Nhưng bao nhiêu đây vẫn không đủ.

Lượng máu của ác linh không chỉ nhiều, lực công kích cũng rất sắc bén, chỉ dựa vào mười người bọn họ không có khả năng đánh thắng nó. Lão Tử Là Thích Khách hỏi:

“Lẽ nào phải chết?”

Ân Triển cũng không hiểu lắm, tranh thủ lúc đánh quái nói: “Kéo dài một lúc thử xem.”

Mọi người không ý kiến, tiếp tục liều mạng công kích.

Người chơi vây xung quanh quan sát một lúc dần dần cũng phát hiện ra vấn đề.Có người muốn thử xem lượng máu của boss, phát hiện có nhấn mở được, hoảng sợ thốt lên:

“FML, mọi người xem lượng máu của boss kìa, đây là boss thế giới đó, mười người làm sao mà đánh?”

“Tui phắc!”

“Thế giới này điên rồi!”

“Có khi cửa này không đánh thắng được mà phải chết một lần?”

“Có thể lắm!”

[loa] Cuộc Sống Bay Cao: sao kênh thế giới lại im lặng, đang làm gì vậy trời? Không có ai trực tiếp hả?

Ông đang trong phó bản không ra được a a a!

[loa] Phi Thường Khoái Hoạt: tui tới rồi nè! Đã thành công đến hiện trường, tình huống trước mắt là lượng máu của boss tương đương tầm boss thế giới cấp 50, lực công kích cũng cỡ cỡ đó.Bọn Nhạc Chính Hoằng chỉ có mười người, người chơi vây xem không thể hỗ trợ [hình ảnh]

Bên kia thoáng im lặng, sau đó một tin mới hiện lên

[loa] Cuộc Sống Bay Cao: ôi đệch, hình ảnh tràn ngập cảm xúc thế này sao có thể bỏ qua không xem a ha ha ha ha.Để tui thương lượng với đội viên rời khỏi phó bản mới được!

Mọi người: "…"

Lúc này Ân Triển đã kéo thù hận hơi bị lâu, lượng máu của bản thân không ngừng tụt vèo vèo. Người chơi vây xem cũng liên tục đoán xem có phải sẽ chết, cũng gửi tin tức lên kênh lân cận.

Đường Du nhìn hắn: "Ca?"

Ân Triển luôn cảm thấy bọn họ chưa chắc là sẽ chết, dù sao thần điểu cũng bị bắt rồi, nếu bọn họ không chống cự được, nhiệm vụ ẩn làm sao tiếp tục đây?

Nhưng mười người đánh boss thế giới đúng là người si nằm mộng, trừ khi có thể lợi dụng bản đồ… Suy nghĩ của hắn thay đổi nhanh như chớp, hắn thử dụ boss đi theo. Ai dè nó đi đến phạm vi nhất định thì không đuổi theo nữa, cừu hận lấp tức chuyển sang người Đường Du.Chỉ một chiêu thôi, máu của Đường Du thoáng chốc giảm xuống gần cạn đáy, may mắn nhờ Khuynh Thế Tiểu Hồ nhanh tay buff máu.

Nhưng mà cậu chưa chết thì cừu hận vẫn còn trên người cậu.Boss lại nhanh tay bồi thêm một chiêu, Đường Du lập tức ngã nhào.

Lúc Ân Triển phát hiện không dụ nó đi chỗ khác được thì đã quyết định chết một lần thử xem.Hắn bảo bọn họ không cần tiếp tục chống cự.Mọi người đã sớm chịu không xiết, nghe thế liền lập tức chờ xử lý.Khi người cuối cùng vừa chế, bọn họ đều được đưa ra phạm vi công kích của boss, đồng thời sống lại.

Lão Tử Là Thích Khách: "Thì ra phải chết thiệt đó"

Ân Triển nói: "Thật đáng tiếc, không phải."

Lão Tử Là Thích Khách nói: "Hả?"

Ân Triển nhắc bọn họ xem bảng nhiệm vụ.

Mọi người vội nhìn xem, không biết lúc nào trên đó đã có thêm nhiệm vụ mới: tiêu diệt ác linh (1/3)

Lam Điện hỏi: “1/3 là ý gì đây? Chết ba lần?”

“Ngươi cảm thấy có thể dễ dàng như vậy à?”

Ân Triển nhướng mày, hắn vừa mới nghĩ nhiệm vụ ẩn cho dù hố cỡ nào thì ít nhiều cũng sẽ có gợi ý, giờ thì có rồi, hắn cười tủm tỉm:

“Tin tức tốt và tin tức xấu, các ngươi muốn nghe cái nào trước?”

Lão Tử Là Thích Khách nói: “Tin xấu trước đi.”

Ân Triển nói: “Tin xấu chính là 1/3 ở đây chắc là cho chúng ta ba cơ hội, cho nên chúng ta vẫn phải đánh boss thôi, cố lên.”

Mọi người: “Vậy còn tin tốt?”

Ân Triển cười: “Tin tốt là trong lúc chúng ta ra khỏi đó thì máu của boss hồi rất chậm.”

Vậy thì có ích gì chứ? Mọi người nhìn boss nhảy nhót ở giữa trung tâm, lại nhìn máu của nó, cả người đều không tốt.Lão Tử Là Thích Khách ngây thơ ảo tưởng bây giờ bọn họ có thể mời thêm người nhập đội, liền chạy đi tìm bang Bạch Long, nhưng hoàn toàn không được, yên lặng lại trở lại.

Người chơi vây xem chẳng hiểu gì cả, có người không nhịn hỏi thăm.

Đường Du nói: “Chúng tôi gặp phải một chuyện rất nghiêm trọng.”

Người chơi hỏi: “Chuyện gì?”

Đường Du nói: “Ví dụ như thế giới cho bạn hai cơ hội, bạn phải làm sao mới có thể ngẩng cao đầu bước lên đỉnh cao của cuộc sống một cách đầy tôn nghiêm.”

Ngoạn gia nói: “Hả?”

Đường Du cũng không để ý nói cho họ nghe tình hình thực tế: “Nhiệm vụ bắt chúng tôi xử lý boss, bây giờ còn được đánh hai lần nữa.”

Người chơi nói: "… Nói giỡn ha!"

Đường Du không để ý tới bọn họ, chăm chú nhìn boss rồi nhìn ca cậu:

"Em nghĩ ra hai cách."

Ân Triển cười nói: "Trùng hợp như thế, ta cũng nghĩ ra hai cách."

Đường Du đến gần trao đổi ý kiến với hắn, phát hiện suy nghĩ của hai người hoàn toàn giống nhau. Ân Triển ôm cậu hôn hôn, rồi gọi đội viên cùng vào thương lượng bước tiếp theo kế hoạch. Mọi người nghe xong đều im lặng, cảm thấy kế hoạch thứ hai quá sức là dã man, nhưng đúng thật rất tốt. Ân Triển hỏi Khuynh Thế Tiểu Hồ thời gian làm lạnh của kỹ năng hồi sinh, nhìn bọn họ:

"Nhớ kéo dài thời gian để vú em có thời gian làm lạnh kỹ năng."

Mọi người gật đầu, vội vàng bắt đầu chuẩn bị.

Người chơi vây xem đã biết được tin bọn họ muốn sống chết với boss.Tất cả đều không dám tin, trên kênh lân cận xuất hiện một loạt ngọn nến rất là đồ sộ.

Có điều bọn họ thắp nến thì thắp nến, nhưng cũng suy nghĩ xem thế nào mới công lược được boss.Có người nói nếu đã có phạm vi công kích, vậy hay là đánh xong bỏ chạy, nhưng ngay lập tức bị mọi người chế giễu.Bởi vì khu vực chiến đấu rất lớn, chỉ cần bọn họ vừa vào sẽ lập tức rơi vào công kích của boss, quan trọng là lực đánh ra quá thấp, bọn họ vừa chạy đi máu của boss cũng phục hồi như cũ.

Người lúc nãy nói: "Nếu như dẫn boss tới sát mép thì sao? Một người ở bên trong kéo quái, những người còn lại đều đứng ở bên ngoài công kích.Như vậy vú em chỉ cần để ý một người thì tốt rồi."

"Tuy rằng trên lý luận thượng nghe thì được lắm, nhưng tui vẫn cứ cảm thấy sẽ không dễ chút nào đâu, mọi người có nhớ vụ cà rốt…"

"Giờ ai nhắc lại cà rốt tui oánh đó -_-# "

"Các anh em bình tĩnh, chẳng qua gã muốn nói nhiệm vụ ẩn này thiệt quái đản."

"Cũng không phải tất cả nhiệm vụ ẩn đều kì quái như thế.Mọi người nhớ xem mấy nhiệm vụ trước kia rất bình thường rất dễ làm mà.Biết đâu lần này bọn họ cũng gặp được nhiệm vụ bình thường thôi?"

"… Bình thường phải đánh boss thế giới?"

Tất cả mọi người im lặng, có người rên rỉ tại sao nhiệm vụ ẩn không thể bình thường một chút như nhiệm vụ hằng ngày hay phó bản, đừng đáng ghét như thế được không! Kết quả người xung quanh hờ hững trả lời một câu nếu thế thì còn gì là nhiệm vụ ẩn, tất cả mọi người lại im lặng.

Bỗng nhiên có người kêu lên: "Bọn họ ra tay rồi!"

Mọi người lập tức hết hồn, vội vàng tập trung xem.

Biện pháp thứ nhất của Ân Triển và Đường Du là dụ boss đến sát mép, người còn lại thì đứng ở bên ngoài đánh.Đáng tiếc ý tưởng tuy là tốt đó, nhưng khi bọn họ thật sự bắt tay vào làm, lại phát hiện người đứng bên ngoài đánh công kích toàn bộ không có tác dụng, đành phải từ bỏ.

Tuy mọi người không nhìn thấy chữ "miss", nhưng thấy bọn họ lại quay về khu an toàn, thì cũng đoán được đánh như thế không ổn.Mọi người lại tiếp tục sôi nổi bàn bạc, còn chưa nghĩ ra được ý gì, đã thấy bọn họ lại nhanh chóng tản ra lấy boss làm tâm xếp thành vòng tròn.Sau đó Ân Triển dẫn đầu xông vào bên trong rồi tiếp theo đến những người còn lại.

Mọi người không hiểu gì hết.

"Làm cái gì vậy ta? Có xếp thành vòng tròn hay không thì cũng vậy mà?"

"Ai biết… Bắt đầu kéo quái!"

Trong khi nói chuyện, Ân Triển đã bắt đầu chiến đấy, những người còn lại tiếp tục đi vào ben trong, khi cách boss tầm 5m thì dừng lại, nhìn Ân Triển cùng boss đánh nhau. Thực lực của Ân Triển không cần phải nói, năng lực khống chế quái rất mạnh, không để boss di chuyển quá xa, luôn trong trung tâm vòng tròn của họ.

Mọi người phát hiện vú em vẫn chưa buff máu cho Ân Triển, càng thêm không hiểu gì.Mọi người xôn xao bàn luận xem có phải bọn họ định chơi xa luân chiến, nhưng lại lập tức cảm thấy ý kiến này cũng rất tệ.

Lúc này lượng máu của Ân Triển đột nhiên tuột xuống còn 15%, hắn nói:

"Tới lúc rồi!"

Bọn Đường Du đang chờ mệnh lệnh này, lấy bom [đồng quy vu tận] vừa mới mua từ thương thành ném qua.Lúc Ân Triển lên tiếng đồng thời cũng ném bom. Bom này bình thường một trái thôi cũng đã tạc hơn phân nửa máu của chiến thần, 10 trái thì uy lực đủ hiểu rồi, bên tai không ngừng vang lên tiếng nổ.Lượng máu của boss trong nháy mắt tuột xuống một lóng.

Mọi người: "= = "

Mợ ơi quá sức điên cuồng rồi!

Ân Triển đương nhiên đo đất, Diệu Vũ lập tức tiếp nối khống chế cừu hận, Khuynh Thế Tiểu Hồ thì hồi sinh cho Ân Triển, buff đầy đủ máu cho hắn.Hắn nhanh chóng lui về vị trí lúc nãy Diệu Vũ vừa đứng, nhìn gã đánh quái, rõ ràng muốn lặp lại hành động vừa rồi.

Lúc này mọi người mới như bừng tỉnh trong mộng.

"Tui nhớ bom này 100 một trái đi?"

"Ừ, hình như tui nhìn thấy một đống tiền bay trên không trung.. Ấu mài gót"

"Tại sao bọn họ không ném từ đầu luôn?"

"Ngốc thế, cho dù ném thế nào chiến thần chắc chắn là phải hy sinh rồi.Như thế không bằng chờ boss tụt một phần máu lại chết.Hơn nữa đứng ở các góc độ khác nhau, chắc là để phòng nếu ném cùng một hướng, các trái bom nửa đường sẽ bị va vào nhau."

"Ồ, cũng đúng nha… Cứ như vậy bọn họ có thể đánh thắng rồi!"

"Tui nhớ trò chơi vì để giữ tính công bằng, mắc công người chơi có quá nhiều tiền, loại bom này một lần không thể mua hơn 99 trái, nên chắc là không quá 10 trái."

"Hả? Mới 10 trái?"

"Không quá 10 trái, có khả năng là 9 trái, nếu có thể lùi về khu vực an toàn tiếp tục mua thì tốt rồi."

Nhưng mà vấn đề nghiêm trọng không chỉ là bom.

Đánh đơn với boss thì nó sẽ không sử dụng chiêu quần công.Nhưng lúc nãy bọn họ đã cũng nhau công kích, nên boss cứ tấn công qua lại chiêu thức giữa đánh đơn và quần công.Bọn Đường Du cũng trong phạm vi công kích, chỉ có thể liên tục lui về phía sau.

Chẳng bao lâu Diệu Vũ đã chống đỡ đến cực hạn, mọi người lại ném thêm một trái bom. Diệu Vũ lập tức ngã gục, cừu hận không có ai khống chế. Bởi vì lần này mọi người cách boss quá xa, chiến thần tiếp theo chưa kịp tiến lên nghênh đón, boss đã chọn xông qua một hướng khác.

Lão Tử Là Thích Khách bị nhắm trúng, thân là một thích khách da giòn dễ vỡ, đương nhiên là ngăn không nổi.Gã bèn dựa theo kế hoạch lúc trước quay đầu chạy về hướng bên cạnh chiến thần, người sau nhanh chóng kéo cừu hận qua mình.Khuynh Thế Tiểu Hồ hồi sinh cho Diệu Vũ, mọi người điều chỉnh lại, tiếp tục

xếp thành một vòng tròn.

Mọi người thở phào, ôm trái tim treo lơ lửng không chớp mắt nhìn bọn họ.

“Ể, hình như vú em buff máu cho chiến thần, sao vậy nhỉ?”

“Tui biết rồi, kỹ năng hồi sinh cần làm lạnh, bọn họ đang muốn lách qua chỗ này!”

“Đây cũng là ý hay đó, quỳ bái!”

“Tui cũng quỳ, cho nên đại thần có thể qua cửa nhiệm vụ đại bạch thỏ là lẽ dĩ nhiên!”

“Ai nhắc lại đại bạch thỏ, tui đánh à -_-# “

Thời gian từ từ trôi hết, bọn Đường Du đã ném bốn lần bom, lượng máu của boss cũng tụt xuống hơn ba phần. Ân Triển tranh thủ thời giờ nhìn thoáng qua đồng hồ bấm giờ xuất hiện bên góc, thấy sắp đủ 15 phút rồi.

Mọi người nhìn hắn: “Ném nữa không?”

Ân Triển nhìn còn dư lại mấy giây, ra hiệu vú em buff thêm máu cho chiến thần, rồi chờ xem thế nào. Mọi người không có ý kiến, thấy cuối cùng thời gian cũng nhảy đến 15 phút, kế đó nhóm thần điểu bị bắt dùng sức thoát khỏi lưới, đồng thời nhào qua chỗ boss vừa mổ vừa cào, lượng máu của boss tụt xuống vèo vèo.

Mọi người:“= =”

Ác liệt quá.

Boss nổi giận gầm lên, vung nắm đấm đánh bay nhóm thần điểu. Thần điểu bay lên trời:

“Khụ khụ… Đáng ghét, không ngờ pháp lực của ác linh lại khôi phục nhiều như thế.Các dũng sĩ các anh ráng cầm cự, chúng tôi kêu thêm người.”

Nói xong liền bay đi.

Mọi người: “…”

TMD ni mã gọi người một con chim bay đi không phải được rồi à, sao lại bay hết! Có phải muốn chạy trốn

hay không? Có xấu hổ hay không!

Lam Điện chẳng có sức nào phun tào tính logic của nhiệm vụ nữa:

“Lão Đại, làm sao bây giờ?”

“Chắc chắn là giống như vừa nãy.” Ân Triển cười nói.

Cái gì tồn tại cũng phải có lý do, boss lợi hại đến loại trình độ này, nghĩ cũng biết đánh không nổi. Cho nên chắc phải có cách khác, hoặc là chọn thời gian, hoặc là chọn lượng máu.Vòng lúc nãy rõ ràng là thời gian, bây giờ tới vòng thứ hai.

Cố Kỳ nói: “Đồng hồ bấm giờ vẫn còn đó, cho nên vẫn phait tiếp tục cầm?”

“Ừm, như vậy mới trong phạm vi hợp lý. “

Ân Triển nhìn thoáng qua lượng máu còn lại của boss, vừa rồi thần điểu đã công kích làm cho lượng máu tụt khá nhiều, hắn cười nói:

“Boss còn có hơn bốn phần máu, chúng ta nên chờ thần điểu trở về, hay là khiêu chiến một trận, đánh gục nó?”

Mọi người nhất thời nhiệt huyết sôi trào, đồng thanh trả lời: “Đánh!”

Vừa dứt lời, mọi người không chần chờ nữa, duy trì tiết tấu đánh boss vừa rồi, quăng hết một lượt chín trái bom, máu của boss chỉ còn dư lại hơn một phần.

Khuynh Thế Tiểu Hồ hồi sinh cho chiến thần rồi lập tức lui về phía sau.Ân Triển thì khống chế cừu hận, những người còn lại không nói một lời xông về trước, đằng đằng sát khí hướng về phía trước!

Người chơi vây xem biết bom đã xài hết rồi, thời khắc quan trọng cũng sắp đến, nhịn không được cũng sục sôi hưng phấn.Bang Hắc kỳ và Bạch Long cùng với những người bang Trọng Vân đến xem Phó bang chủ của bọn họ đứng cách đó không xa cũng hồi hộp nắm chặt tay, khẩn trương xem cuộc chiến.

Một phần máu cũng rất là nhiều, nhưng tiểu đội này vốn dĩ đều là những tinh anh.Hơn nữa Đường Du và Ân Triển là hình thức hoàn toàn tự điều khiển, hơn nữa lại có rất nhiều kinh nghiệm thực chiến.Lúc này họ chuyên chọn những nơi trí mạng để ra tay, hoa máu văng tung tóe.

Ân Triển nói: “Trước khi boss chết đều sẽ tự bạo, cẩn thận!”

Hắn chưa nói xong, máu của boss tụt đến 10%, bắt đầu phát cuồng, xuất hiện một việc mà tất cả người chơi đều ghét nhất —— cừu hận hỗn loạn.Boss bỏ qua việc công kích Ân Triển, nhanh chân chạy về phía Lão Tử Là Thích Khách, người sau vốn đã chẳng còn bao nhiêu máu, giờ lại bị trúng một chiêu, lập tức ngã rạp.

Boss động tác liên tục không ngừng, kế đó lại nhắm về phía Khuynh Thế Tiểu Hồ, người sau không né mà nghênh chiến.Cô thấy các đội hữu đều ở gần đó, liền dùng hơi sức cuối cùng buff máu cho bọn họ, hy sinh quang vinh.

Người chơi vây xem hít ngược: "Xong rồi, vú em duy nhất chết."

"Tui xem lượng máu của bọn họ, cô ấy buff được chút xíu à.Tui thấy buff ít vậy chẳng thà hồi sinh một người,ít nhất có thêm sức chiến đấu."

"Không chú ý tới à? Từ nãy vú em đã không tiếp tục buff máu, đây là một chút mana cuối cùng cô ấy có thể dùng."

"Hả? Sao cô ấy không cắn thuốc?"

"Ai biết, đi mà hỏi cô ta, dù sao cổ cũng chết rồi."

Mọi người lên kênh lân cận hỏi thăm tiểu hồ ly.

[loa] Khuynh Thế Tiểu Hồ: toàn bộ đan dược đều bị thiết lập hạn chế, mỗi người chỉ được dùng năm lần, tui xài mana hết rồi.

Mọi người líu lưỡi, vậy sao mà đánh thắng được đây?

[loa] Khuynh Thế Tiểu Hồ: còn nữa để tui giải thích tình hình trước mắt cho mà nghe.Bọn họ nói có thể nói cho mọi người nghe chuyện này, mắc công mọi người mất hứng thú với nhiệm vụ.Thật ra lúc chúng tôi đánh vòng thứ hai, bên góc phải màn hình có một đồng hồ bấm giờ, qua hết thời gian yêu cầu, nhóm thần điểu nhóm sẽ giúp công kích.À, Ân Triển đoán trong đó chắc còn yêu cầu về lượng máu, nhưng bao nhiêu thì chưa xác định được, nhưng chúng tôi chắc chắn sẽ đánh tới lượng máu quy định.

[phụ cận] Phi Thường Khoái Hoạt:Vậy mọi người cứ đánh một cái rồi chạy ra ngoài, từ từ cũng qua hả?

[loa] Khuynh Thế Tiểu Hồ: đồng hồ bấm giờ tính thời gian đánh boss, trên đó có nói rõ nếu có một người chạy đi ra ngoài, đồng hồ bấm giờ sẽ dừng lại.Nếu tất cả đều chạy ra ngoài, thì thời gian và lượng máu đều sẽ quay lại mức ban đầu.

Mọi người: "…"

!@#%&^&&!

[phụ cận] Thủy Phố: tui thấy mấy người liều mạng thiệt, với thực lực của mọi người chỉ cần tiết tấu chậm lại thì có thể qua mà.

[loa] Khuynh Thế Tiểu Hồ: không, chúng tôi không muốn chờ thần điểu trở về, dự định trong thời gian này trực tiếp đánh bại boss.

Mọi người: "…"

[phụ cận] Phi Thường Khoái Hoạt: thế giới của đại thần phàm nhân như tui không hiểu được.

[phụ cận] Thải Phúc: cường sắp xếp, chúng ta chỉ có thể hâm mộ.

[loa] Muốn Ăn Mì: đừng nói nhảm, bọn họ còn lại có bốn người a a a!

Quả nhiên, trong lúc mọi người trò chuyện, boss đã xử lý xong Cố Kỳ, Lam Điện và hai gã nồng cốt của bang Hắc Kỳ.Khi bọn họ nhìn đến là cảnh boss đang đối phó với Diệu Vũ, chỉ mấy chiêu cũng xử lý gọn đối phương, rồi đuổi theo phía Lang Vương.

Lang Vương thoáng nhìn lượng máu của boss, quát: "Lão Đại, mọi người lùi lại phía sau nhanh lên! Đừng tới đây!"

Động tác của Ân Triển và Đường Du chợt khựng lại, vội vàng lùi sang một bên.Chỉ thấy Lang Vương nuốt viên dược cuối cùng của mình, miễn cưỡng tăng máu lên được hơn một nửa, vừa chạy vừa triệu xuất tọa kỵ Tử Khôi Ngưu được thưởng trong nhiệm vụ đầu tiên. Mọi người không hiểu gã gọi tọa kỵ ra làm gì, thì thấy gã đã gục xuống.

"… Không phải chứ? Thế là xong?"

"Không, tọa kỵ của hắn không biến mất!"

Mọi người nhìn qua, thấy trên mình Tử Khôi Ngưu lan ra một tầng ánh sáng đỏ, lao điên cuồng về phia boss, phát ra tiếng vang rầm rầm thật lớn, sau đó mới biến mất theo chủ nhân.

Mọi người: "= ="

"FML, tui ít ăn học, từ khi nào thì tọa kỵ cũng công kích được vậy!"

“Đây chắc là giống kiểu hiến tê? Chủ nhân dùng mạng của mình đổi cho nó một chiêu siêu mạnh?”

“Tui không nghe tui không nghe tui không nghe, tui chỉ muốn biết vì sao tọa kỵ cũng có thể công kích!”

“Phần thưởng của nhiệm vụ ẩn đại…”

“FML, khỏi nhắc nhiệm vụ ẩn đó nữa!”

[loa] Lang Vương: ha ha ha ha lần đầu tiên dùng, thiệt là lợi hại quá, máu tụt thẳng từ 7% đến 3% ha ha ha ha!

Mọi người: “…”

Ni mã đây chính là thế giới boss huyết lượng a! Này cường hãn lực công kích!

“… Tui thu lại lời nói hồi nãy, chờ xem bọn họ đánh xong boss, tui sẽ đi tìm cà rốt!”

“Tui cũng vậy!”

“Tui cũng vậy!”

“Tính luôn tui T^T “

Mọi người nhìn về cuộc chiến, bây giờ… chỉ còn lại hai người kia.

Spoil chap sau:

Người này… Thật sự quá hấp dẫn, hấp dẫn đến mức gã cảm thấy đời này chỉ sợ sẽ không gặp được người thứ hai giống người như vậy.Nếu bọn họ có thể gặp nhau sớm hơn, thậm chí trước khi Ân Triển… Gã giật mình tỉnh táo, âm thầm thở ra, áp chế tất cả những suy nghĩ lung tung.

76. Chương 74: Thế Giới Thú Nhân 18

Chúc mừng người chơi Nhạc Chính Hoằng nhận được vương miệng.

Mỗi người chỉ có thể xài thuốc năm lần.

Đường Du là thích khách, lượng máu rất thấp, boss lại thường xuyên sử dụng quần công.Cho nên khi Khuynh Thế Tiểu Hồ không buff máu nữa cậu đã dùng thuốc hết bốn lần, bây giờ ăn luôn một viên cuối cùng, trước mắt còn dư lại hai viên thuốc bổ mana. Mà Ân Triển mặc dù có lượng máu nhiều nhưng bởi vì lúc nãy phải khống chế quái, dược mana đã ăn sạch từ sớm —— mọi người đều biết, nếu như người chơi không có mana, thì sức chiến đấu xem như không có.

Lúc này máu của boss còn dư 3%, đối với boss thế giới mà nói, lượng máu 3% này tha hồ cho bọn họ chịu đựng đủ.May mắn nhất bây giờ là mặc dù ác linh có lượng máu như boss thế giới, nhưng trên phạm vi công kích lại được điều chỉnh không đáng sợ như thế, nếu không bọn họ chết càng lẹ.

Nhưng dù là như vậy, tình huống vẫn không lạc quan hơn là bao.

Tất cả mọi người đều nhìn bọn họ, hai người này một người là thích khách da giòn một người là chiến thần, người sau còn đỡ về phần người trước… trong tình huống đầy máu chỉ cần bị công kích hai lần cũng đủ để chết.

“Khoan đã, bọn họ lùi về khu an toàn rồi!”

“!@#$%! Khó khăn lắm mới đánh được 3%, boss hồi máu thì phải làm như thế nào… Ể lại vào rồi, chuyện gì đây?”

“Tui biết rồi, vì tẩy sạch cừu hận!”

“Không hiểu lắm.”

“Tức là đối với boss mà nói bọn họ ai cũng từng đánh qua nó rồi, cho nên boss sẽ hoán đổi qua lại giữa đánh đơn và quần công.Nhưng mà sau khi bọn họ rời khỏi đây cừu hận sẽ trở về không, lúc lại đi vào có lẽ một người trong họ sẽ không ra tay.Vậy là thì chỉ một người đánh với boss, như vậy boss chỉ dùng tấn công đơn thôi.”

Quả nhiên, khi boss tiến về phía Đường Du, thì Ân Triển không nhúc nhích mà đứng bên cạnh nhìn:

“Ngươi nhớ rõ quy luật của nó chứ?Khoảng cách công kích đơn bao gồm hai và ba mét, cánh tay vươn càng xa, khoảng cách công kích cũng càng rộng.”

Đường Du khẽ ừ, nắm chặt thần khí Nhạc Đàm, trong khoảng khắc lập tức giao đấu với boss.

Mọi người còn cho là cậu không cầm cự được bao lâu, nhưng chẳng mấy chốc ai nấy đều ngạc nhiên.

Lúc nãy khi cả nhóm người vây công boss, tuy bọn họ cũng biết người này lợi hại, nhưng chi tiết phương diện lại nhìn xem cũng không rõ ràng.Bây giờ chỉ đánh đơn, có nhiều không gian cho cậu phát huy, bọn họ

mới biết được cậu mạnh đến trình độ nào.

“FML cái kiểu văng máu này, chắc chắn là do liên tục công kích!”

“Tốc độ phản ứng của cậu ấy thật đáng sợ, mỗi lần đều có thể lùi lại trước đòn công kích của boss.”

“Đây là điểm tốt của hình thức khống chế hoàn toàn, làm tui cũng muốn luyện.”

“Có ai cảm thấy hình như… hơi bị đẹp?”

“Có!”

Người ở trong trận mặc quần áo màu đỏ, không ngừng chuyển động xung quanh boss, công kích vô cùng sắc bén, crit crit crit bắn ra liên tục, mang theo những vết máu bắn tung tóe.Động tác còn đẹp hơn các đoạn quảng cáo trong video, đúng là lời giải thích hoàn mỹ cho hình ảnh máu me, làm người ta không tài nào dời mắt.

Tốc độ của Đường Du chậm hơn boss một chút, để không bị công kích, góc độ và tuyến đường cậu đi rất khéo léo.Cậu vờ đánh ra một chiêu rồi nhanh chóng vọt lên trước, một kiếm trúng đối phương cổ, lại tiếp tục crit.Tiếp sau đó cậu đạp nhẹ mủi chân trên mặt đất, thoáng chốc đổi sang phương hướng khác, ngay lập tức tránh thoát đòn phản công của boss.

Cậu nhân lúc boss chưa chuyển hướng về phía mình, xông lên trước tung chiêu liên kích, crit không ngừng.Máu tươi trên không trung dường như không lúc nào dừng lại, vòng quanh thân ảnh đỏ rực kia, có một loại cảm giác diễm lệ, rung động lòng người.

Mọi người chỉ muốn quỳ xuống cúng bái thậm chí là quỳ liếm.

Nếu là boss thế giới thông thường, với phạm vi công kích đáng sợ đó, Nhạc Chính Hoằng có lẽ đã sớm chết.Nhưng vì là không bình thường, bọn họ mới có thể xem được một hình ảnh ấn tượng sâu sắc như thế.Thật là nên cảm ơn nhiệm vụ ẩn quái đản này.

Diệu Vũ đứng bên cạnh nhìn cậu không chớp mắt, không kềm được nắm chặt tay.

Người này… Thật sự quá hấp dẫn, hấp dẫn đến mức gã cảm thấy đời này chỉ sợ sẽ không gặp được người thứ hai giống người như vậy.Nếu bọn họ có thể gặp nhau sớm hơn, thậm chí trước khi Ân Triển… Gã giật mình tỉnh táo, âm thầm thở ra, áp chế tất cả những suy nghĩ lung tung.

Trong quá trình Đường Du sử dụng thuốc hồi phục mana hai lần, hoàn toàn không hề lãng phí, đều đánh hết lên trên người. Quần chúng vây xem đều muốn cậu đã làm boss tiêu hao bao nhiêu máu, tò mò hỏi thăm bọn người đã hy sinh.Lão Tử Là Thích Khách kiêu ngạo gửi cho bọn họ một tấm hình, để bọn họ

nhìn xem đại thần giá trị thương tổn mà đại thần đã đánh.

Mọi người lại bị khiếp sợ, chưa kịp bình luận đã thấy Nhạc Chính Hoằng trúng một chiêu của boss.Mọi người vội vàng lo lắng mà nhìn, mới phát hiện cậu đang cố ý thì hiểu ra cậu đã không còn mana.

Đường Du đã nhắm chuẩn tuyến đường, cho nên cậu không hề sợ hãi đón nhận một kích đó.Cậu bước đi về phía trước rồi đột nhiên vung kiếm ra, sử dụng hết bình mana cuối cùng đâm xuyên qua mắt của boss từ trên xuống dưới, hoàn thành nhiệm vụ trong màn hoa máu tung bay.

Mọi người đều như phát cuồng.

"Trùi ui cứu mạng, tui không ổn rồi!"

"Tui cũng không ổn!"

"Lần đầu tiên tui mới thấy nhân vật chết đi trong game cũng có thể làm cho người ta nhiệt huyết sục sôi như thế! Nam thần!"

"Nam thần +∞!"

"Ngao ngao ngao tui có quay video, đầy đủ quá trình cậu ấy một cước đạp lên người boss đâm xuyên qua nó.Sau khi cậu ấy đã trúng một kích vẫn giữ nguyên tư thế này biến thành cho bụi chết đi! Tui đem về quỳ liếm!"

"Anh, gửi cho tui với!"

[loa] Ân Triển: bảo bối thật quyến rũ, yêu cưng.

Mọi người: "…"

Ni mã ai cho hắn khoe ân ái lúc này hả! Cố ý nhắc tụi này cậu ấy đã có chủ chứ gì?

FML quyết chiến đi ( )

Ân Triển gõ nhanh mấy chữ đó rồi tiếp sức đối phó boss, bắt đầu đánh điên cuồng giống y chang tức phụ. Hắn là chiến thần, máu nhiều lắm, lại còn có thêm cả thuốc bổ máu bởi vậy không để ý một hai lần công kích của đối phương, chuyên chọn điểm yếu xuống tay, hình ảnh còn hung tàn hơn hồi nãy.

Mọi người: "…"

Mọi người sâu sắc cảm nhận được cặp vợ chồng này thật là chán ghét, tiếp tục chờ mong nhìn xem kỳ tích.Nhưng khi lượng máu của boss còn có1%, trên người lại sáng lên, boss ngẩng đầu lên trời gầm to một tiếng.

Bọn họ thấy thế hít sâu sợ hãi: "Tui Fcòn bạo một lần nữa?"

"Tiêu rồi chắc chết quá… à không, bọn họ còn một cơ hội đánh boss mà, hồi sinh xong lại đi vô đánh chết nó!"

Nói thì nói thế, nhưng vẫn cảm thấy khó chịu không cam lòng mà… Mọi người không rảnh trả lời chỉ nghĩ thầm trong lòng.Bọn họ thấy Ân Triển suýt soát tránh thoát một tầng công kích, đều khẩn trương nhìn hắn chăm chú.Sau đó một cái bóng từ hư không bông nhiên xuất hiện nện cái bẹp lên người boss, làm boss ngã nhào trên mặt đất.

Mọi người: "…"

@#$%^ cái quỷ gì đây!

Nện ở trên người boss là một con cá siêu cấp béo, tuy rằng nó đang nhe răng nanh nhưng trông vẫn cứ ngu ngu.Nó đánh xong quẫy quẫy hai cái vây cá hơi dài ở hai bên muốn bay lên, bay được một nữa lại lung la lung lay, giống như là có thể rơi bất cứ lúc nào. Ân Triển lúc này đang tránh né công kích của boss, cá béo lượn lờ đi theo hắn, bay được một đoàn thì lăn đùng ra đất thở hồng hộc.

Mọi người: "…" Bảo bảo, mệt thì đứng im đi.

"Đây là thú cưng của Ân Triển?"

"Ờ…"

"Nhưng tại sao thú cưng lại có thể béo thành như thế!"

"Điểm chết người chính là mana của Ân Triển sắp cạn rồi, tại sao lúc này còn muốn triệu xuất nó chi?"

Ân Triển lại tránh thoát công kích, nhân cơ hội chạy về phía cá béo, boss đuổi theo sát nút.Chẳng chốc đã đến phạm vi công kích của cá béo, chỉ thấy cá béo lao qua tông ngã boss xuống đất, còn nhân tiện chà qua chà lại trên người boss.

Mọi người: "…"

Gì chứ hình ảnh làm cho người ta không có can đảm xem tiếp mà.

Ân Triển cứ thế tìm cơ hội cho cá béo đánh boss.Sau khi cá béo đánh đến lần thứ ba, hắn tiến lên đánh vài chiêu đơn giản, trong nháy mắt boss treo.

Mọi người: "…"

Ni mã rút lại câu nói hồi nãy, công kích của cá béo này trâu quá chừng!

Bọn Đường Du cùng lúc sống lại, đi qua vây lấy hắn.LamĐiện chần chờ hỏi:

"Lão Đại, con này… Là cá trắm đen bảo bảo anh nhận được trong nhiệm vụ ẩn lần trước hả?"

Ân Triển gật đầu cười tủm tỉm.

Mọi người: "…"

Nó rõ ràng là con cá nhỏ xinh xắn đáng yêu, rốt cuộc anh cho nó ăn cái gì mà biến ra thành nông nỗi như thế này?

[lân cận] Phi Thường Khoái Hoạt: đại thần, có thể nói cho tụi này biết đó là con gì không?

[lân cận] Ân Triển: cá trắm đen bảo bảo, được nhiệm vụ ẩn đại bạch thỏ thưởng cho.

[lân cận] Phi Thường Khoái Hoạt: lại là đại bạch thỏ T^T

Quần chúng vây xem im lặng, nhìn thấy nhóm thần điểu bay trở lại, nói mấy câu với bọn họ rồi bay đi, tiếp theo đó thực vật trên đất bắt đầu biến mất, thì biết bọn họ đã thành công làm xong nhiệm vụ.Mọi người yên lặng quay đầu… tay nắm tay đi tìm cà rốt.

Mọi người đi vài bước, lại đùng đùng chạy về ôm đùi, nước mắt giàn dụa:

"Đại thần, nể tình tụi này cổ vũ cho anh hơn nửa ngày, có thể nói cho tụi tui biết cà rốt ở đâu không?"

Ân Triển cười hỏi: "Sao ta nhớ có rất nhiều người nói hình ảnh này quá lý thú, cố ý thoát ra khỏi phó bản đến xenm chuyện vui?"

Mọi người nói: "… tụi này mà thấy họ sẽ đánh cho một trận!"

Ân Triển biết bọn họ đã vất vả một thời gian dài, hắn thoáng nhìn tức phụ. Đường Du lập tức soát loa, nói

cho bọn họ biết nơi có cà rốt.

Mọi người cảm động đến rơi nước mắt, mạnh ai nấy chạy đi, còn dư lại bọn họ bắt đầu ngồi xuống chia phần thưởng.Đường Du cũng không có hứng thú với những thứ khác, chỉ quan tâm là hệ thống lại cho cậu mảnh vở bí ẩn. Cậu ghép mảnh vỡ lại, cuối cùng cũng có được cái chìa khóa hoàn chỉnh.

Lam Điện thấy thế hỏi: "Cái gì vậy?"

Đường Du nói: "Mảnh vở bí ẩn mấy lần trước nhiệm vụ thưởng."

Mọi người nhìn tới nhìn lui, đột nhiên khẩn trương:

"Mấy người nói coi có khi nào là…"

Ân Triển cười nói: "Ai mà biết, nhưng có thể thử xem."

Mọi người đồng loạt gật đầu, đều vô cùng kích động.

Nhưng hôm nay đã khuya rồi, mọi người lần lượt rời đi. Đêm hôm đó, video tiểu đội chiến đấu với ác linh truyền ra trên diễn đàn game.Trong đó việc tấn công bằng bom, Tử Khôi Ngưu của Lang Vương, Đường Du một mình đấu boss và Ân Triển cùng con cá béo kia, đều thành đề tài đứng đầu.

Cơ mà bọn Đường Du bị người khác bàn tán riết quen rồi, ra vẻ rất bình tĩnh.Một ngày trôi qua họ lại tập trung lại, bắt đầu tìm manh mối.Bọn Lam Điện thì đoán có thể lại phải làm nhiệm vụ ẩn gì đó nữa sau khi làm xong thì được tặng bản đồ khó báu bla bla.Về vấn đề này Ân Triển cũng đoán không chắc, hắn suy nghĩ rồi quyết định đến chủ thành trước xem sao.

Đường Du nhìn ca cậu: "Nếu là ca, ca sẽ giấu ở đâu?"

Ân Triển nói: "Ta sẽ phân bản đồ thành nhiều mảnh rồi cất giấu trong các tiệm sách các thành khác nhau,.Hoặc là không cần bản đồ, trực tiếp đặt món đồ đó ở vị trí nổi bật nhất."

Đường Du hiểu ra ngay: "Cung điện?"

Ân Triển cười ừ một tiếng, dẫn theo bọn họ vào cung điện. Bọn họ đều có kinh nghiệm tìm kiếm phong phú, mọi người chia nhau bắt đầu tìm kiếm, ngay cả những viên gạch lát sàn cũng không bỏ qua, xem coi có ám cách hay không. Hơn bốn mươi phút sau, mọi người tập trung ở chính điện, thấy Ân Triển đang chăm chú nhìn bức tường sau chủ tọa thì cũng nhìn theo.Nơi đó giống y chang những bức tường khác, chỉ là cách mỗi khoảng sẽ có khảm đầy những chiếc huy chương đồng, sang trọng và tinh tế.

Đường Du hỏi: “Sao vậy ạ?”

Ân Triển sờ sờ cằm: “Ngươi nghĩ những chiếc huy chương trên kia có thể nhúc nhích không?”

Đường Du còn chưa trả lời, Ân Triển đã bước lên vương tọa.Hắn đạp lên lưng ghế vươn tay mò mẫm, phát hiện vừa khéo có thể chạm đến chính giữa huy chương đồng.Hắn thử lung lay, dễ dàng di chuyển, bên dưới là một lỗ khóa.

Mọi người: “…”

Ân Triển cười một tiếng, đi xuống đổi cho Đường Du lên.Bởi vì chìa khóa bị hệ thống buộc định, không thể giao dịch cho ai khác. Đường Du nhanh chóng bước lên mở khóa, vách tường nặng nề dời sang hai bên, bên trong có một bảo tương.Cậu ôm bảo tương xuống mở ra xem, vương miện đang lặng lẽ nằm ở bên trong.Mọi người chung quanh đều nhìn thấy rõ ràng, hô hấp đều dừng lại.

Vương miện mà vô số người ở khắp ba đế quốc đều tha thiết ước mơ, cuối cùng cũng đã tìm thấy.

Đường Du cầm nó lên, dường như chỉ trong nháy mắt, tất cả người chơi đang online đều nhìn thấy được thông báo màu vàng bắn ra.

[hệ thống] vương giả trở về, cánh cửa thế giới lại mở, thế giới thứ năm, trở lại trên thế giới! Chúc mừng người chơi Nhạc Chính Hoằng đạt được vương miện!

Vương miện!

Trong phút chốc toàn sever nổ tung!

[thế giới] Nhân Sinh Vút Bay: trời ơi tui nhìn thấy gì vậy nè!

[thế giới] Danh Đao Thích Huyết: %^&, vương miện!

[thế giới] Muốn Ăn Mì: đại thần không uổng là đại thần…

[thế giới] Hôm Nay Vẫn Là Moe Moe:tui nói cho mấy người biết chứ từ khi bọn họ liên tiếp làm nhiệm vụ ẩn, tui đã cảm thấy sớm muộn cũng có ngày này mà, đúng là…

[thế giới] Hồng Điệp: yên lặng +1

[thế giới] Không Muốn Đi Làm: +2

[thế giới] Bay Bay~~: khoan nói cái đó đã, ai đó làm ơn chụp cho tui coi vương miện hình dáng gì a a a a!

[loa] Nữ Vương Đại Nhân: tọa độ 199876 phía đông, 87653 phía nam, lối vào phó bản thế giới thứ năm, trên bình nguyên xuất hiện một tòa không đảo, diện tích xem ra không nhỏ [hình ảnh][hình ảnh]

[thế giới] Nhân Sinh Vút Bay: TML,!@## ——!!!

Toàn sever lại sôi sùng sục, rất nhiều người chơi đều chạy tới.Nhưng người nhận được vương miện phải mở một lần nữa, người chơi còn lại mới có thể vào được.Thế là họ bắt đầu dồn dập gọi Nhạc Chính Hoằng,Sau đó có người phát hiện trong bảng xếp hạng thế giới có thêm cột bảng đơn vương miện, thay thế vị trí vốn dĩ của cột gốc hàng đầu tiên trong danh sách, chỉ cần mở ra là có thể nhìn thấy.

Trên đó ngoài tên người chơi còn có sever tham gia, sever thú nhân đế quốc của bọn họ thình lình trở thành sever đầu tiên và cũng là duy nhất tìm được vương miện.Điều này sẽ không thay đổi như các bảng xếp hạng khác, mà sẽ luôn luôn được ghi ở đó.

Cùng thời gian đó rất nhiều người chơi đều đang online, vì thế chẳng mấy chốc các sever khác ngoài thú nhân đế quốc và hai đế quốc thủ đô nhân loại đều phát hiện việc này.Bọn họ đều khiếp sợ, sau đó thì phát cuồng rồi.Bởi vì lúc trước có nhiều người đều cho rằng công ty game đang lừa bịp, bây giờ lại biết đó là sự thật, trong nhất thời dẫn đến việc bùng nổ người đi tìm vương miện tăng vọt, id Nhạc Chính Hoằng cũng được mọi người ghi nhớ.

Lúc này người đang trên đầu ngọn sóng đang thảo luận với nhân viên quản lý vaeef vấn đề quà tặng.

Vốn nhân viên quản lý cho là cái loại người chơi game điên cuồng này sau khi tìm được vương miện, sẽ chạy đi đánh phó bản mà không để ý đến gã.Gã còn chuẩn bị tinh thần chờ đến đêm khuya cơ, ai biết vị đại thần này chỗ nào cũng không đi,ngồi trên bậc thang cung điện tám nhảm với gã, cả nhóm người chơi đông nghẹt khóc chết sống van xin cậu ấy mở phó bản ở phía dưới,thế mà cậu ấy ngay cả mí mắt cũng chẳng thèm động.

Nhân viên quản lý im lặng.

Đường Du tiếp tục tám nhảm với gã, nghe gã nói có thể nhận được trong vòng một tháng, cậu nhìn ca:

“Phải một tháng, vậy nên gửi đến đâu?”

Ân Triển nói: “Ta ở đây với ngươi, lấy được đồ rồi lại đi.”

Đường Du đồng ý, cậu đưa địa chỉ nơi ở hiện nay của hai người cho nhân viên quản lý, xong đâu đó mới hài lòng, mở cửa phó bản cho mấy người kia vào.Cậu đứng ở trên chủ thành không đảo, nhìn về ca của mình:

“Giờ chúng ta đi đâu?”

Ân Triển cười tủm tỉm: “Tùy ý ngươi, ngươi muốn chơi game thì ta cùng ngươi chơi, ngươi muốn đọc sách thì xem với ngươi, ngươi muốn làm chút chuyện có ý nghĩa ta giơ hai tay tán thành.”

Đường Du im lặng quyết định ở lại chơi game, bởi vì không cần làm nhiệm vụ ẩn, cho nên lần này cậu cũng không chơi muộn lắm, chỉ một chốc lát đã out, sau đó cùng ca làm rất nhiều chuyện có ý nghĩa.

Sau khi có được vương miện cậu giảm bớt nhiệt tình chơi game, tập trung tất cả tinh thần vào việc ôn tập.

Cậu vốn đã thông minh, sau khi ôn bù một tuần cũng đã nắm chắc.Kế đó là bắt đầu tuần thi cử, kéo dài hơn hai tuần mới hoàn toàn giải phóng.

Đế quốc thú nhân không ăn mừng ngày tết 1 tháng 1, không khác là bao so với thế giới ban đầu của Đường Du.Tuy rằng phương pháp tính toán không giống lắm, nhưng trên ý nghĩa thì tương tự.Cho nên tháng 1 cậu mới bắt đầu được nghỉ,thời gian đột nhiên rảnh rang nhiều, chỉ còn chờ đợi đến trận thi đấu.

Sinh hoạt dường như trở về giống như hai đời trước kia.

Bên trong tòa nhà chỉ có hai người cậu và ca, ngày trôi ấm áp lại ngọt ngào, giống như không bao giờ thấy nhàm chán.

Ân Triển bỗng nhớ đến hình ảnh lần đầu tiên cùng cậu bên nhau đến bạc đầu, nằm chung giường mấy chục năm chẳng làm gì cả.Hấn hối hận ghê gớm, nghĩ bụng nếu lúc trước biết được thân phận của cậu thì tốt rồi, đó chính là thời điểm tiểu Bạch Trạch nghe lời nhất.

Đường Du thấy ca cậu cười thật đáng khinh: “Sao thế ca?”

Ân Triển cười nói: “Không có gì.”

Đường Du nhướng mày, không tin lời hấn nói. Ân Triển đi thì thầm mấy câu vào tai cậu, sau đó nhấc cằm cậu lên hôn một ngụm. Đường Du vẻ mặt bình tĩnh hất tay hấn đi.

Thời gian nhoáng chốc trôi qua.

Chuyển phát nhanh của công ty game đã gửi đến, là búp bê nhân vật trong game được thiết kế tinh xảo, còn tặng kèm móc khóa và mặt dây chuyền.Đường Du ngay lập tức dán mắt vào mặt dây chuyền, cầm lấy nó đeo lên trên cổ, không định lấy nó xuống nữa.

Trận đấu đối kháng ảo từ bát cường tiến vào tứ cường,thực lực tổng hợp của Đường Du vẫn như cũ xếp

hạng nhất, là người đứng đầu đoạt giải quán quân. Toàn bộ hành trình Ân Triển đều đi theo, tức phụ tham gia thi đấu thì hắn ở bên ngoài chờ, sau đó tay trong tay cùng nhau về nhà.

Lang Vương đương nhiên là phải bảo vệ bọn họ, mỗi lần đều bị họ khoe ân ái, chỉ có thể chờ đến tối tìm tiểu hồ ly than vãn, thuận tiện nhân cơ hội sờ mó bàn tay nhỏ nhắn của người ta, thấy cô ấy xấu hổ quay đầu đi, mới cảm thấy thõa mãn.

Nhưng mà không phải lúc nào Ân Triển cũng rảnh rỗi, đôi lúc cũng phải tham gia các hoạt động, các buổi tiệc tối.Người dân Bạch Thụy tinh đều rất ngạc nhiên không hiểu sao chỉ đến tham gia phỏng vấn mà hắn lại ở lâu như thế.Nhưng mà trí tưởng tượng của mọi người phong phú nên bắt đầu suy đoán xem có phải sắp liên hôn, sau đó lôi tất cả công chúa và điện hạ của hoàng thất ghép đôi với hắn , nghĩ ra rất nhiều khả năng.

Ân Triển không muốn để Đường Du nhìn thấy những tin tức lá cải của hắn và người khác.Hắn chủ động tung tin tức ra, nói với mọi người hắn đã có người trong lòng từ lâu, hắn đến đây là để theo đuổi và cầu hôn tức phụ.Bây giờ người yêu hắn đã đồng ý nhưng mà còn một số việc phải xử lý, nên mới chưa đi.

Tin tức vừa tung ra, toàn cầu chấn động, mọi người sôi nổi suy đoán người may mắn đó là ai, hai người đến với nhau như thế nào, đủ loại suy đoán.

Lão Tử Là Thích Khách là người yêu thích chính trị, chắc chắn sẽ không bỏ qua những chuyện bát quái của thái tử, vừa cùng bạn bè đánh phó bản vừa nói:

“Suy đoán nhiều nhất hiện này là thông qua internet, trước đây hình tượng của thái tử vẫn luôn là trạch nam, mà trạch nam thường thì đều thích lên mạng, chơi game… Ưm, nếu nói chơi game, nổi tiếng nhất chính là game thế giới thứ năm, tinh cầu Cresia và bạch thụy tinh lại đúng lúc cùng server, cho nên có thể là server của tụi mình á!”

Mọi người: “…”

Lão Tử Là Thích Khách yên lặng tiêu hóa một chút:

“Đợi đã, không lẽ tui lại nói gì đó đáng sợ?”

Mọi người không trả lời, tiếp tục nhìn gã.

Lão Tử Là Thích Khách lại nói tiếp: “Nếu thật sự là sever của chúng ta… còn như là ai, chẳng cần đoán làm gì, thái tử nói người yêu bận việc chắc là phải tham gia thi đấu?”

Mọi người: “…”

Lão Tử Là Thích Khách bị bọn họ nhìn chăm chú đến cả người sợ hãi, lui về phía sau vài bước:

"… Làm gì, mọi người cho chút phản ứng đi!"

Hiện trường yên lặng quỷ dị, ngay sau đó những người luôn thông minh như Diệu Vũ, Tử Lâm và Phong Lương Dạ đều đồng loạt nhìn Cố Kỳ.

Cố Kỳ: "…"

Phong Lương Dạ lên tiếng trước:"A Kỳ, mấy ngày trước điện hạ Thương Túc đón em họ để làm gì, anh có biết không?"

Cố Kỳ: "…"

Phong Lương Dạ nói: "Còn nữa, có một lần chúng ta xem xong trận đấu đi ăn thịt nướng, hình như em họ cũng mới từ bên ngoài trở về.Cậu ấy đi đâu làm gì, anh có biết không?"

Cố Kỳ: "…"

Phong Lương Dạ: "Thân thủ của em họ hình như giỏi hơn nhiều."

Cố Kỳ: "…"

Lão Tử Là Thích Khách vẫn không hiểu mô tê gì:

"Ủa vậy là sao? Các anh đang nói cái gì? Không phải đang nói chuyện của thái tử hả?"

Cố Kỳ nói: "… Anh câm miệng."

Spoil chap sau:

Cả người gã cứng còng, đột nhiên nhận ra trong trí nhớ mơ hồ, mình từ trước nay chưa từng quan tâm, càng không chú ý rằng người này đã từng chết, đã trọng sinh sẽ hoàn toàn một lòng một dạ thích người khác, sẽ không theo đuổi mình nữa, không còn tốn hao tâm tư để xuất hiện ở nơi mà mình chỉ cần ngẩng đầu là nhìn thấy.

Bây giờ người này có thể dùng thái độ tự nhiên trò chuyện với gã, có thể cùng gã tổ đội đánh phó bản, còn có thể chỉnh đến mức gã không biết nói gì.

Duy độc… Không còn thích gã.

77. Chương 75: Thế Giới Thú Nhân 19

Ni mã, bất ngờ bị nhét cẩu lương đầy miệng!

Đối với những người suy nghĩ nhanh nhẹn như bọn người Phong Lương Dạ,thì sự việc rất dễ đoán.

Địa vị của điện hạ Thương Túc rất cao, người có thể để gã đích thân ra mặt đến đón đơn giản chỉ có vài người, mà lần này thái tử đến tham gia phỏng vấn và tìm người trong lòng.Ngày hôm đó điện hạ Thương Túc đến em họ dường như có nói qua một câu:"Hắn đâu", hơn nữa cũng từng nói hình bạn trai cậu không thể cho bọn họ xem. Các loại manh mối gộp lại với nhau, em họ là người trong lòng của vị thái tử kia, khả năng hẳn là 6 đến 8 phần.

Em họ vẫn luôn trong tầm mắt của bọn họ, nghỉ đông và nghỉ hè thì ở cùng một chỗ với Cố Kỳ.Nếu như cậu ấy đi đến tinh cầu khác—— nhất là hành tinh Kayla—— bọn họ làm sao có thể không biết, hơn nữa trước kia thái tử là vương tử, thân phận đặc biệt, cũng không có khả năng đến Bạch Thụy tinh lắm.Có thể hai người quen biết nhau trên mạng.

Tiếp theo chỉ là phỏng đoán thôi.

Giống như Lão Tử Là Thích Khách đã nói thế giới thứ năm rất hot, hai tinh cầu đều cùng chơi một sever.Nếu hai người thật sự gặp nhau trong trò chơi này, cặp đôi hắc kỳ thú và máu lai bạch thụy thú bọn họ đúng lúc biết được một đôi.Bang chủ Hắc Kỳ luôn được công nhận là kẻ có tiền, tạm thời không nói hắn có phải là thái tử hay không, có tiền là chắc chắn rồi.

Kế đến là Nhạc Chính Hoằng, trải qua khoảng thời gian ở chung này, bọn họ có thể nhìn ra Nhạc Chính Hoằng không phải dễ dàng cùng chơi với người lạ, hơn nữa cũng không thích đánh phó bản.Như vậy tại sao lúc trước lại đi cùng bọn họ, còn liên tục mang bọn họ theo làm nhiệm vụ ẩn?

Lúc trước bọn họ đều cho là do hợp ý, nhưng bây giờ… bọn họ tìm được một cách giải thích khác .

Bây giờ nghĩ lại, dù cho là ngay từ đầu đánh phó bản hay là làm nhiệm vụ ẩn đi nữa, đều là Cố Kỳ lên tiếng rồi Nhạc Chính Hoằng mới đồng ý.

Lại nữa, dựa theo độ cuồng nhiệt của em họ dành cho Diệu Vũ trước đây, biết được Diệu Vũ đang chơi game cũng sẽ luyện một nhân vật là chuyện bình thường.Thái tử có nói người yếu của hắn có việc phải làm, bây giờ em họ đang nghỉ đông thì có việc gì chứ? Nhưng nếu vì thi đấu thì sẽ hợp lý, còn cùng là máu lai nữa, đại học năm nhất, khu thi đấu thì ở phía đông cũng có.

Bởi vậy đem mọi chuyện hợp lại với nhau, bọn họ có một đáp án nhìn qua tưởng chừng không thể nào, thật ra lại gần với sự thật nhất.

Tử Lâm thì thào: "Ôi mai gót, điều này thật là…"

Phong Lương Dạ nói: "Điều này thật khó mà làm người ta tin được."

Lão Tử Là Thích Khách vẫn như cũ không hiểu mô tê:

"Các anh đang nói gì thế? Có liên quan với thái tử có quan hả? Nói rõ ràng chút coi!"

Không ai trả lời gã, tiếp tục nhìn Cố Kỳ đang im lặng giống như đang treo máy.Cuối cùng Diệu Vũ lên tiếng trước, giọng nói dù cho ngăn cách qua game vẫn cảm thấy được ý tứ nặng nề:

"A Kỳ."

Cố Kỳ im lặng một lát mới nói:

"Cậu ấy vẫn luôn không muốn tôi nói cho mọi người biết cậu ấy ở trong game.Huống chi lúc ấy cậu ấy mới xuất viện, khó lắm mới trở nên vui vẻ, tôi cảm thấy không cần phải nói."

Những lời này chẳng khác nào thừa nhận bọn họ đã đoán đúng!

Tử Lâm và Phong Lương Dạ há hốc miệng, kinh ngạc đến mức không biết phải nói gì, Diệu Vũ thì rời khỏi phó bản. Lão Tử Là Thích Khách kêu lên:

"Nè nè nè, còn đang đánh phó bản mà!" Gã nhìn mấy người xung quanh:

"Gã làm sao vậy? Còn nữa mọi người cũng làm sao vậy?"

Phong Lương Dạ nói: "A Vũ phản ứng thế này…"

Tử Lâm:

"Ừm, tui đã sớm cảm thấy gã có tình ý với người ta, nhưng bây giờ nói cái gì cũng chậm rồi.A Kỳ, anh giấu cũng kỹ thiệt đó"

Cố Kỳ: "Tôi chỉ cho là như vậy tốt với tất cả mọi người, dù là trước đây hay bây giờ."

Lúc trước em họ vừa mới buông tay, anh không nói là không muốn khiến cho tình hình trở nên căng thẳng, muốn để em họ được vui vẻ thoải mái hơn.Sau mọi người đều có hứng thú với em họ, anh không nói là cảm thấy như thế rất xấu hổ.Sau đó nữa anh nhìn ra Diệu Vũ hơi có ý tứ, anh không nói, vì dù sao cũng chỉ là quen biết trên mạng, ngay cả thân phận thật sự của đối phương đều không biết rõ, đoạn tình cảm này sớm muộn cũng trôi qua.

Bây giờ đã làm rõ, tuy anh không biết sự viêc sẽ phát triển theo hướng nào, nhưng chỉ cần em họ được hạnh phúc, dù là kết quả gì anh đều ủng hộ. Anh nhìn danh sách bạn thân thấy em họ đang online, bèn phát tin nói:

"Chúng ta cũng ra ngoài đi."

Lão Tử Là Thích Khách: "… Mọi người hoàn toàn không thèm nhìn tui hả, chẳng lẽ ông đây trong suốt à? Hả?"

Phong Lương Dạ: "Anh không trong suốt, mà ngược lại, trong chuyện này anh là nhân vật mấu chốt."

Lão Tử Là Thích Khách nói: "Hả?"

"Đoán đúng hết luôn"

Phong Lương Dạ vỗ vai gã, nói suy đoán của họ cho gã nghe. Lão Tử Là Thích Khách bất ngờ không đề phòng:

"—— tui!@#$%^& các anh nói cái gì!"

Mọi người không thèm để ý gã, lao nhao rời khỏi phó bản. Lão Tử Là Thích Khách ngây người một hồi mới đi ra ngoài, nhanh chóng đuổi theo bọn họ:

"Các anh nói thiệt hả? Đại thần là em họ? Tin tức này đáng sợ quá!"

Phong Lương Dạ: "Đều là công của anh đó."

Lão Tử Là Thích Khách: "Nhưng tui hoàn toàn không suy nghĩ theo hướng đó mà T^T "

Tử Lâm: "Anh chỉ cần cung cấp một manh mối là đủ rồi."

Lão Tử Là Thích Khách vẫn cảm thấy qua khó tin, lượn lờ đi theo bọn họ, qua chừng một hồi mới lại phát điên:

“Khoan đã, nói như vậy Ân Triển là vị thái tử kia?”

Mọi người: “…”

Độ phản xạ của anh dài cỡ nào thế?

Lão Tử Là Thích Khách ôm trái tim nhỏ bé, cảm giác hít thở không thông:

“Trời ơi, tui còn cùng thế làm nhiệm vụ mấy lần luôn, còn nói hắn là thiên hạ cặn bã…”

Mọi người: “…”

Cố Kỳ lại gửi tin nhắn cho em họ, biết cậu đang ở chủ thành trong phó bản thế giới thứ năm, bèn dẫn người đi đến.

Thế giới thứ năm giống như một thế giới khác.Ở trong này, người chơi có thể đạp trên vũ khí bay qua bay lại, cảm thấy vô cùng mới mẻ.Sau khi video tải lên diễn đàn lượng truy cập lại tăng vùn vụt, làm cho cảm đám người ganh tỵ hâm mộ quá chừng. Đường Du là thành chủ ở chủ thành, có được tòa cung điện lớn nhất trong thành, cũng có quyền lợi cho phép người chơi tiến vào.

Bây giờ cậu chỉ cần chờ mỗi trận đấu, bình thường rảnh lắm, cùng ca cậu ngồi ở trong phòng mắt to trừng mắt nhỏ dễ phát sinh mấy chuyện không có tiết tháo lắm.Thế nên chỉ đành vào game đi dạo, nhìn xem phong cảnh hoặc là tìm tìm hảo đồ chơi, ngắm phong cảnh hay tìm gì đó vui để chơi.Lúc này cậu đang đi tuần tra quốc gia của mình.

Lúc Diệu Vũ thì bị chặn ở ngoài cửa, phải gửi tin nhắn cho người nào đó.

[chat riêng] Vi Mệnh Danh: tôi đến rồi, để tôi vào, có chuyện cần nói với cậu.

[chat riêng] Nhạc Chính Hoằng: đợi chút, tôi đang xuống lầu.

[chat riêng] Vi Mệnh Danh: cậu thả tôi vào thẳng luôn không được à.

[chat riêng] Nhạc Chính Hoằng: không được.

[chat riêng] Vi Mệnh Danh: lý do.

[chat riêng] Nhạc Chính Hoằng: thân là người đứng đầu một thành, tôi đương nhiên phải quan tâm tới an toàn của mình.Lỡ đâu là thích khách vào đây thì tôi thất bại quá rồi.

Diệu Vũ không lời gì để nói, đợi một lát thì thấy người nào đó xuất hiện trong tầm mắt. Trong nháy mắt gã nhớ đến hình dáng trước đây của người này, bỗng nhiên cảm thấy thật nhảm nhí, không cách nào đem hai người gộp lại thành một.Gã cố gắng để cho tiếng nói mình thật bình thường:

"Tôi nghe a Kỳ nói chuyện của cậu."

Đường Du ờ một tiếng: "Sau đó?"

Diệu Vũ hỏi: "… Thật sự là cậu? Thân thủ của cậu sao mà luyện được như thế?"

"Học của Thương Túc, không phải anh biết rồi sao?" Đường Du nói:

"Gã thấy tôi cốt cách thanh kỳ, thiên phú dị bẩm, là kỳ tài luyện võ, mang trọng trách tương lai giữ gìn hòa bình vũ trụ giao cho tôi."

Diệu Vũ: "…"

Đường Du liếc gã: "Không tin? Tôi có thể gửi hình chụp cho anh."

Diệu Vũ vội nói: "Được."

Đường Du lại gửi bức ảnh trừu tượng lần trước đã từng gửi.Diệu Vũ lại tiếp tục không lời gì để nói, Đường Du sung sướng hỏi:

"Giống không?"

Diệu Vũ hỏi: "… Tự cậu vẽ à?"

Đường Du nói: "Lần trước lúc ăn cơm nghe các anh nói muốn gửi hình chụp, nên tôi về vẽ liền.Sao hả, giống không?"

"…" Diệu Vũ: "Giống chỗ nào?"

Đường Du nghiêm túc: "Đều có lỗ tai."

Diệu Vũ: "…"

Đường Du nói:"Còn nữa anh nhìn kỹ nè, đều là mắt hai mí."

Diệu Vũ: "…"

Gân xanh trên trán Diệu Vũ giật nảy, cảm thấy những cảm xúc phức tạp trong lòng, ngay cả sự khó chịu khi biết được thân phận thật sự của người này đều bị khuấy đảo.Gã nghĩ tính tình của người này thật sự là thay đổi rất nhiều, gã bỗng dưng nhớ đến một việc, im một lúc lâu mới hỏi:

"Tính cách của cậu thay đổi thành thế này… là liên quan đến việc trước kia"

"Có liên quan chút ít." Đường Du:

"Người cuối cùng sẽ trưởng thành, té đau thì phải nhớ dai.Huống hồ tôi lại là cửu tử nhất sinh, anh họ nói trễ một chút là khỏi cứu."

Diệu Vũ dường như ngừng thở.

Lúc tận mắt nhìn thấy người này nhảy xuống trước mặt mình, ngoài việc khiếp sợ thì không có cảm giác gì khác.Nhưng hôm nay nhớ lại mặt đất tràn đầy máu kia, lại là đau đớn như thế.

Gã vô thức muốn nói gì đó, nhưng lại nghe người này nói tiếp.

"Thật ra tôi cũng không thay đổi nhiều, trước kia tôi vốn rất sáng sủa, nhưng mà sau đó bị một đám cực phẩm làm cho trở nên âm u."

Đường Du lật tìm ký ức của nguyên chủ, hài lòng thấy một lý do hợp lý:

"Có lẽ do anh chưa từng nghĩ muốn hiểu rõ về tôi."

Diệu Vũ hơi hơi cứng đờ: "Tôi…."

Gã còn chưa nói nên lời đã thấy người này đột nhiên chạy về phía mình, nhưng sau đó vượt qua.Gã vội vàng quay đầu lại, nhìn thấy một con phượng hoàng xinh đẹp bay lên bậc thang.Ân Triển xoay người nhảy xuống, mỉm cười đón ôm lấy người đang nhào vào lòng minh cưng nựng.

Cả người gã cứng còng, đột nhiên nhận ra trong trí nhớ mơ hồ, mình từ trước nay chưa từng quan tâm, càng không chú ý rằng người này đã từng chết, đã trọng sinh sẽ hoàn toàn một lòng một dạ thích người khác, sẽ không theo đuổi mình nữa, không còn tốn hao tâm tư để xuất hiện ở nơi mà mình chỉ cần ngẩng đầu là nhìn thấy.

Bây giờ người này có thể dùng thái độ tự nhiên trò chuyện với gã, có thể cùng gã tổ đội đánh phó bản, còn có thể chỉnh đến mức gã không biết nói gì.

Duy độc… Không còn thích gã.

Trong lòng gã nãy lên một sự hối hận không thể kềm chế được, tại sao lúc trước không thể thử hiểu người này một chút thôi?

Lúc này bọn người Cố Kỳ cũng đã đến nơi, nghe thấy Ân Triển và Đường Du nói đến nhiệm vụ ẩn.Mặc dù trong game có thỏ bảo bảo, nhưng lực công kích không cao.Có điều gần đây bên phía đế quốc nhân loại mới phát hiện ra một nhiệm vụ ẩn, trong phần thưởng có thỏ bảo bảo, không chỉ đáng yêu mà lực công kích còn mạnh mẽ.

Đường Du hỏi: “Con thỏ?”

Ân Triển nói: “Ừm, đi chứ? Dù sao cũng rãnh rỗi.”

Đường Du lập tức gật đầu, nhìn thấy anh họ và mọi người đến. Ân Triển cũng nhìn bọn họ, cười mở miệng:

“Tìm cậu ấy đánh phó bản? Đừng đánh, chúng ta đi làm nhiệm vụ ẩn.”

Bọn Lão Tử Là Thích Khách mỉm cười với hăn, cảm giác cơ mặt hơi cứng.Cố Kỳ đã sớm bình tĩnh, thấy Diệu Vũ biến mất, biết gã đã logout.Anh vừa trả lời Ân Triển, vừa gửi tin cho em họ, hỏi xem bọn họ đã trò chuyện những g.Khi biết được em họ gửi hình trừu tượng cho người ta rồi thảo luận xem chỗ nào giống thì im lặng .

Đường Du lại gửi thêm một tin.

[chat riêng] Nhạc Chính Hoằng: em hiểu ý anh, em chỉ thích Ân Triển, cả đời cũng không thay đổi.

[chat riêng] Bạc Hà Hạ: ừm, em thích là tốt.

[chat riêng] Nhạc Chính Hoằng: trước đây anh đâu có nói vậy.

[chat riêng] Bạc Hà Hạ: … Lúc đó anh không hiểu rõ mọi việc.

[chat riêng] Nhạc Chính Hoằng: em nói anh nghe rồi mà, tại anh không tin.

[chat riêng] Bạc Hà Hạ: …

[chat riêng] Nhạc Chính Hoằng: lần sau em có nói gì anh nhớ tin đó, ngoan.

Không biết lớn nhỏ, ngoan cái gì mà ngoan? Cố Kỳ không lời gì để nói, nghe thấy Ân Triển gọi xuất phát, thì lên tiếng đồng ý. Lão Tử Là Thích Khách nhịn lại nhịn, lại nhịn nhịn, cuối cùng đuổi theo trước khi người nào đó bị ôm lên phượng hoàng:

"Em họ?"

Đường Du bình tĩnh gật đầu.

Lão Tử Là Thích Khách nói: "FML, thật là cậu à!"

Đường Du nói: "Anh dám chửi hả? Quỳ xuống gọi đại thần cho tôi."

Lão Tử Là Thích Khách: "…"

Đoàn người bước lên con đường tìm kiếm nhiệm vụ ẩn.Ân Triển ít nhiều ít cũng nhìn ra bọn họ không được tự nhiên. Vì thế hắn gọi bọn Lam Điện và tiểu hồ ly cùng đến lúc này không khí mới tốt hơn.

Lần này nhiệm vụ ẩn rất bình thường, bọn họ cũng không tốn nhiều công sức lắm, chẳng bao lâu đã làm xong.Đường Du thỏa mãn nguyện vọng nhận được thỏ bảo bảo, từ đó bắt đầu chuyên tâm nuôi thỏ. Trong lúc Diệu Vũ đi lên quá hai lần, chính là nói không nhiều lắm, dừng lại trong chốc lát đi rồi, Đường Du cũng không để ý đến.

Thời gian nhoáng lên đã đến trận chung kết.

Bởi vì bọn Lão Tử Là Thích Khách đã biết thân phận của Đường Du, đoàn thân hữu lại tăng thêm vài người.Bọn họ cuối cùng cũng nhìn thấy vị thái tử kia, tuy rằng hắn đeo kính râm, nhưng khi nhìn gần vẫn có thể cảm giác được một cỗ khí thế bức người, trong lòng nghĩ quả nhiên không hổ danh là vương giả, khiến cho bọn họ đều không dám nói gì.

Diệu Vũ cũng đến, nhìn thấy Đường Du kề cận bên Ân Triển, cách hai người ở chung không khác gì khi trong game.Gã nhớ Cố Kỳ nói bọn họ đã ở chung, im lặng nhìn sang chỗ khác, vẻ mặt vẫn lạnh lùng không thay đổi.

Tử Lâm nhìn gã, cô biết Diệu Vũ luôn là người kiêu ngạo, sẽ không làm gì phá hoại chuyện tình cảm của người khác.Chỉ là bạch thụy thú đều rất chuyên tình, Diệu Vũ cũng không phải là người dễ dàng rung động, đoạn tình cảm này lúc nào mới có thể phai nhạt, ai cũng không biết được.

Chuông báo trận chung kết chẳng mấy chốc vang lên.

Đối thủ của Đường Du là công tử con trai của một trung úy quân đội.Từ nhỏ gã đã được huấn luyện, kinh nghiệm thực chiến phong phú , có điều đối đầu với Đường Du vẫn kém hơn chút, cố gắng không bao lâu

đã bị Đường Du thu thập.

Trên mạng vô cùng mừng rỡ,liên tục hoan hô tung hoa hò hét gọi nam thần.

Bọn Lão Tử Là Thích Khách cũng kích động, xem xong lễ trao giải thì đếnchúc mừng. Lúc này nhìn thấy thái tử cũng tiến vào hệ thống, không khỏi kinh ngạc,sau đó nghe người chủ trì nói đêm nay có một vị khách quý vô cùng đặc biệt sẽ trao giải cho quán quân.Thái tử dường như đang chào hỏi giới truyền thông, trong hình ảnh giả lập là hình dáng thật của hắn.Mọi người thấy hắn mỉm cười trao cúp cho quán quân, rồi kéo người vào lòng không nể nang gì mà hôn lên môi cậu.

Bọn Lão Tử Là Thích Khách: "…"

Dân mạng: "…"

Ni mã bất ngờ bị nhét cẩu lương đầy miệng!

Hồi trước dân mạng thảo luận đủ thứ chuyện về người may mắn, còn nói đối phương chắc chắn đã tích phước tám đời mới được thái tử để mắt đến.Bây giờ vừa kịp phản ứng, bọn họ bỗng nhiên nổi giận, đề tài # Trả nam thần cho tụi này# trong nháy mắt vụt lên đứng đầu.

Nhưng dù cho bọn họ có quậy thế nào đi nữa thì sau trận chung kết Đường Du vẫn cùng ca cậu rời đi.

Trước khi đi họ cùng bọn Cố Kỳ tụ họp, sau đó mới rời khỏi thủ đô.Đường Du bị ép uống nhiều lên máy bay liền ngủ một mạch.Ân Triển ngồi bên cạnh cậu, nghe thấy thông tấn khí của cậu vang lên, hắn lấy đến nhìn, là tin nhắn do Diệu Vũ gửi đến, trên đó viết: nếu ở nơi đó không vui, hãy nhớ nơi này luôn có mọi người.

Hắn thoáng nhướng mày, gửi trả lời: ta sẽ không để cậu ấy buồn, nếu rảnh nhớ đến tham gia hôn lễ.

Diệu Vũ giật mình nhận ra là thái tử trả lời, gã gửi lại một chữ ừ.

Ân Triển tắt thông tấn khí, nhìn tức phụ ngủ thơm ngọt, nhịn không được đem người ôm lên đùi mình, ủng vào trong ngực. Đường Du thói quen chui vào trong ngực hắn cọ cọ, lỗ tai còn nhúc nhích nữa chứ. Ân Triển thích thú, mỉm cười vuốt ve cậu.

Lang Vương nhìn bọn họ, lầu bầu trở về phải tìm cách gặp tiểu hồ ly mới được, nghĩ thế mới thấy cân bằng một chút.

Mọi người nghỉ ngơi một đêm ở quốc gia, ngày hôm sau lên phi thuyền của hoàng gia Kayla, rời đi bạch thụy tinh, tiến vào vũ trụ. mênh mông.

Dân chúng lưu luyến tiễn bước nam thần, tiếp tục trải qua cuộc sống của chính mình. Bọn họ còn cho rằng lần sau nhìn thấy tin tức của nam thần hẳn là ở trên tinh cầu Kayla.Nhưng mà nam thần mới đi được ngày thứ năm, toàn bộ liên minh thú nhân đều nhận được một tin tức: thái tử Kayla trên đường về nước gặp phải hải tặc tinh tế, không rõ sống chết.Hình ảnh quay đến từ hiện trường có thể nhìn thấy rõ phi thuyền đã hư hỏng rất nghiêm trọng.

Tuy nhiên, phi thuyền hoàng gia bất kể là hỏa lực hay phòng ngự đều rất kiên cố, càng khỏi nói đến xung quanh còn có mấy chiến hạm hộ tống.Có thể phát sinh tình huống này, chỉ có thể thấy rõ đối phương quá lợi hại.

Toàn quốc đều hoảng sợ.

Dân trên mạng càng cảm thấy cả người không ổn, nam thần của bọn họ ngàn vạn lần đừng xảy ra việc gì a a a!

Chap sau:

Đường Du nghe được chuyện này từ chỗ của Lam Điện, đi qua tìm gã an ủi:

“Tôi hiểu tâm tình của anh, nhìn thoáng chút.”

Lang Vương nói: “Không, cậu không hiểu.”

Đường Du nói: “Tôi hiểu.”

“Cậu làm sao mà hiểu, đây là mối tình đầu của tôi. ” Lang Vương không xong:

78. Chương 76: Thế Giới Thú Nhân 20

Ân Triển bỗng dưng choàng tỉnh.

Tin tức vừa được truyền ra, ánh mắt của vô số người đều trông ngóng về khu xảy ra sự cố —— chòm sao Via.

Phi thuyền hoàng gia đang ở trên một tinh cầu không có người, không có nước, chỉ có cát trắng và đá sỏi trải dài vô tận.Phi thuyền cong cong rơi ở nơi đó, phần thân hư hỏng nặng nề, bị gió thổi phủ lên một lớp cát mỏng.Những chiếc thuyền hộ tống càng không rõ tung tích, rất nhiều người suy đoán có thể là hỏa lực của quân địch quá mạnh nên đã bị nổ thành vụn nát..

Uy lực của bom năng lượng vốn đã rất lớn, dù thực lực một người có mạnh như thế nào thì trước mặt bom đạn cũng chẳng có tác dụng gì.Mọi người vô cùng lo lắng, lo âu thấp thỏm lên mạng chờ tin tức, đủ loại suy đoán ùn ùn kéo đến.

Người dân tinh cầu Kayla và Bạch Thụy tinh đều vội vàng lên đường.Tuy rằng quốc gia có khoảng cách gần với hành tinh không người tinh nhất đã lập tức phái quân đội đến cứu viện, nhưng cho đến nay vẫn không phát hiện thái tử và đoàn người.Máy ghi hình trên phi thuyền đã bị phá hủy, ai cũng không biết chuyện gì đã xảy ra.Việc có thể làm hiện nay là thông qua những mảnh nhỏ để lại trên hiện trường kiểm tra xem có phải là của cùng một phi thuyền.Sau đó liên hệ với các trạm quan sát ở khắp nơi, xem có dấu vết của bọn hải tặc tinh tế hay không.

Ba ngày thoáng chốc trôi qua, vẫn không có tin tức của những người đó.

Đội cứu hộ chỉ tìm thấy những mảnh vỡ nghi ngờ là của con thuyền bọn hải tặc tinh tế.Sau khi căn cứ hình ảnh của một trạm quan sát suy đoán bọn hải tặc tinh tế có lẽ là đi về khu vực Z-9 khu vực, nhưng nơi đó không phải là sào huyệt của chúng.

Vô số suy đoán lại liên tục sinh ra, đa số người thấy cuối cùng cũng tìm được đối phương, ít nhiều có được tia hy vọng.Họ muốn biết thái tử của bọn họ còn sống không, quân đội cứu viện có năng lực cứu người không. Nhưng mà sau hai ngày, một tin tức khiến cho tất cả mọi người đau đớn, khu vực Z-9 nổi lên cơn lốc xoáy, dưới năng lượng khủng bố đã sinh ra một lỗ đen, trong chớp mắt đã hút phi thuyền hải tặc vào trong.

Trên mạng không khí bi thương bao trùm.

Ân Triển cùng Đường Du đều có số lượng fan khổng lồ.Vì thế đối với nhân dân hai nước mà nói đây chính là một đả kích nặng nề.

“Ai đánh tui một cái nói cho tui biết đây là mơ đi, tui khóc sưng hết cả mắt rồi.”

“Tui không tin tui không tin, nhất định là tụi hải tặc cố ý! Bởi vì không muốn cho mọi người đuổi theo!”

“Đúng đó, khu Z-9 trước đó đã thông báo sẽ có lốc xoáy, chắc chắn là bọn họ cố tình đi qua đó!”

“Ừm, cho dù không phải cố ý, nam thần lợi hại như vậy nhất định sẽ bình an trở về mà hu hu hu…”

Khu vực A-10.

Một chiếc phi thuyền phổ thông đang bay chầm chậm.

Sau một lát, một phi thuyền khác ở xa xa đến gần nhanh chóng tiếp cận với nhau tạo thành một cửa liên

tiếp.Thương Túc bước nhanh vào, đi theo phía sau là Cố Kỳ và Diệu Vũ —— là thân nhân của Đường Du,sau khi sự cố xảy ra, người nhà họ Cố được đón đến thủ đô để chờ đợi sự tình tiến triển.Diệu Vũ thì đến tìm Cố Kỳ xin đi theo.Thương Túc không tham gia cứu viện, chờ quân đội đi rồi mới tìm cơ hội mang bọn họ đi theo.

Mọi người rảo bước tiến lên phi thuyền, ngẩng đầu thấy Lang Vương đến đón.

Thương Túc hỏi: "Điện hạ của các anh đâu? Lần này hắn chơi hơi bị lớn rồi."

"Ở canteen."

Lang Vương nói rồi dẫn bọn họ đi qua, cười nói:

"Không lớn một chút, sao có thể bắt được cá lớn chứ."

Thương Túc không cho ý kiến, đi nhanh đến nhà ăn.

Gã vừa ngẩng đầu, ngay lập tức phát hiện trong góc phòng có một lồng sắt, bên trong giam giữ chính là tên thủ lĩnh hải tặc nổi danh và mấy tên nồng cốt của gã.Những người này trên người đều bị thương, có người cón thiếu cánh tay.Vừa nhìn thấy bọn họ, lập tức run cầm cập lết vào sát bên trong.

Thương Túc thoáng kinh ngạc, nhìn Ân Triển đang ngồi ăn cơm ở gần đấy. Sau đó gã liền thấy trên bàn có một con bạch thụy thú lớn cỡ tờ giấy A4, gã vội đi lên trước:

"Cậu ấy sao vậy?"

"Thân thể không có vấn đề gì, nhưng không biến lại được."

Ân Triển cắt thịt gà thành từng miếng nhỏ, bỏ vào trong dĩa cho tức phụ. Đường Du liền cúi đầu thong thả gặm thịt gà. Ân Triển sờ sờ cậu, nhìn phía Thương Túc:

"Có mang thuốc theo chứ?"

Thương Túc nói: "Có."

Ân Triển hỏi: "Chắc chắn dùng được?"

Thương Túc nói: "Nếu cậu ấy thật sự hít trúng dược phóng thích, vậy thì dùng thoải mái"

Ân Triển yên tâm ừ một tiếng: “Bọn chúng không dám gạt ta.”

Thương Túc quay đầu nhìn lũ hải tặc, thấy bọn họ lại co rút vào bên trong, hoàn toàn không có dáng vẻ oai phong như lúc thường.Gã vô cùng tò mò chuyện gì đã xảy ra, kéo ghế đối diện Ân Triển ngồi xuống:

“Nói rõ xem sao cậu ấy lại trúng dược phóng thích vậy?”

Dược phóng thích có thể thúc đẩy thú nhân biến ra nguyên thân.Dược phóng thích loại tốt tốt chỉ cần hít phải một hơi thú nhân sẽ không thể phòng bị mà biến trở về nguyên hình thú.Nhưng thường thì thú nhân có thể tự do khống chế biến hóa, sẽ nhanh chóng điều chỉnh trở lại, trừ khi là thú nhân cấp thấp hoặc một số tình huống khác mới không có cách tự do khống chế.Máu lai cũng nằm trong phạm trù đặc thù này.

Lúc trước gã nhận được tin Đường Du bị trúng dược phóng thích, nhưng không hiểu rõ quá trình, bây giờ đương nhiên phải hỏi kỹ một chút.

Cố Kỳ và Diệu Vũ cũng đã sớm chú ý đến người nào đó, hỏi cậu có bị thương không. Đường Du nuốt đồ ăn trong miệng xuống, kêu lên một tiếng, nói cho bọn họ biết cậu không có sao cả.Cố Kỳ cùng Diệu Vũ đang định thở phào, lại bỗng nhiên giật mình phát hiện cái gì, Cố Kỳ ôm em họ đến đây:

“Sao mắt em lại thành màu đỏ rồi?”

Những lời này lập tức khiến Thương Túc chú ý, vội vàng muốn ôm đến kiểm tra. Ân Triển không thích bọn họ chạm vào tức phụ, Đường Du cũng không thích bị ôm qua ôm lại, thấy ca vươn tay ra, bèn nhảy vào trong lòng hắn làm ổ, duỗi móng vuốt nho nhỏ chỉ vào thịt gà:

“Ngao.”

Tuy rằng Ân Triển nghe không ra, nhưng vẫn hiểu ý của cậu.Hắn cầm lấy một miếng đút cho cậu ăn. Đường Du hài lòng mở miệng cắn.

Thương Túc nhìn cậu chằm chằm: “Mắt của cậu ấy có phải là…”

Ân Triển nói: “Ừm, ngươi không đoán sai.”

Thương Túc không nhịn được bật dậy, biểu tình của Cố Kỳ và Diệu Vũ cũng trở nên khó coi.Bọn họ đều nhìn quả cầu trắng đang thích thú gặm thức ăn kia, một lát sau Thương Túc mới lên tiếng:

“Cậu ấy…”

Ân Triển ra dấu cho bọn họ ngồi xuống, kể lại chuyện đã xảy qua: “Trên phi thuyền có nội gián.”

Thương Túc điều chỉnh tâm trạng: “Là người của Nhị điện hạ?”

Ân Triển nói: “Trừ gã ra thì còn ai”

Mặc dù hắn đã dự liệu được trước sự cố sẽ xảy ra và cũng đã chuẩn bị sẵn sàng. Nhưng dù sao lúc trước nguyên chủ cũng là trạch nam, có nhiều việc đều không rõ ràng lắm.Dù cho sau khi hắn xuyên qua đã rất nhanh nắm chặt tình báo, đối với những thứ bị che dấu phải từ từ mới đào ra được.Huống hồ em trai hắn mấy năm qua vẫn luôn được xem trọng, bàn tay duỗi dài lắm,sắp xếp vài người không có vấn đề gì.

“Điều này trước khi xuất phát ta cũng đã nghĩ đến, cũng đã phòng bị.Nhưng là đối phương quá điên cuồng, dám ném dược phóng thích cực mạnh vào phi thuyền…” Ân Triển nhẹ giọng nói.

Dược phóng thích vừa phóng ra, mọi người đều bị biến thành thú, phòng điều khiển trong nhất thời mất đi sự kiểm soát.Một trong những con thuyền hộ tống cũng gặp phải hoàn cảnh tương tự, nhưng có lẽ tên nội gián đã có phòng bị trước nên vẫn có thể kiểm soát phi thuyền, điều khiển nó đâm mạnh về phía bọn họ.

Khi đó hắn đã có sắp xếp để khôi phục lại hình người.Nhưng Đường Du thì không, cộng thêm thân thể cậu lại nhẹ, dưới sự chấn động mạnh ngã nhào xuống xui xẻo thế nào lại lăn đến chân tên nội gián, liền bị tên đó bắt lấy xách lên.

Hắn không khỏi khựng lại.

Hải tặc lập tức xuất hiện, nhanh chóng bao vây bọn họ.Chiến hạm hộ tống nghe theo lệnh của hắn không tiếp tục chống cự nữa, trơ mắt nhìn chủ hạm của hải tặc cùng phi thuyền của bọn họ tiếp nối tạo thành cửa khẩu.

Mọi việc đến thời điểm này, nhưng hắn vẫn tin tưởng bảy phần, bởi vì người của hắn đã sớm vây chặt lấy đám hải tặc này.Hắn càng biết rõ bọn họ bắt mình để làm gì, nên rất bình tĩnh đối phó bọn họ.Nhưng tên nội gián có lẽ là trước đó nhận được lệnh hoặc có lẽ là do e ngại hắn, nên nả một phát súng vào đùi hắn muốn hắn mất đi năng lực hành động.Điều này chọc Đường Du tức khủng khiếp.

Thương Túc hỏi: “Cho nên cậu ấy thức tỉnh?”

Ân Triển mở pass thông tấn khí ném luôn cho bọn họ:

“Còn lại các ngươi tự coi, hy vọng các ngươi ăn cơm xong rồi.”

Thương Túc cầm lấy, sau khi mở ra nhìn thấy một đám người khỏa thân.Mặc dù biết từ thú biến trở về thú nhân sẽ trần truồng, nhưng gã vẫn hơi đơ.Xem tiếp thấy Ân Triển cùng Lang Vương đã mặc quần áo, hẳn là do thủ hạ lấy cho hai người họ.

Gã tiếp tục xem.

Hình ảnh hiển thị trên thông tấn khí là được cắt ra thừ máy ghi hình, chắc là muốn dùng làm bằng chứng.Chỉ thấy tên nội gián xách Bạch thụy thú muốn khống chế Ân Triển đi lên thuyền hải tặc ở đối diện.Ân Triển giả vờ nói mấy câu sau đó mới rất phối hợp đi theo gã.Ngờ đâu đột nhiên bị nả một phát súng, hắn hơi loạng choạng rồi cố gắng giữ cho mình đứng vững

Bọn Thương Túc nhìn về phía cục bông trắng trong video, nghe thấy cậu ấy tức giận gào lên, thân thể trong khoảng khắc to ra gấp mấy lần, lông trên người cậu ấy toàn bộ biến thành lớp vảy.Bọn họ muốn ngừng thở, đó quả nhirn là bạch thụy thú trong hình thái bạch long!

Tên nội gián ngay lập tức bị đánh bay, tiếp đó bị bạch long dẫm cho một cước, rồi đột ngột bị xé nát.Ân Triển và Lang Vương đồng thời khống chế những tên nội gián khác.Nhưng bạch long lao nhanh đến đây, tông hai người họ qua một bên rồi xé nát luôn bọn kia.Máu thịt vương vãi khắp nơi còn cả một số bộ phận nào đó của cơ thể.

Bọn người Thương Túc: "…"

Mọi việc vẫn chưa kết thúc, bạch long xé người xong quay đầu chạy đi, chỉ nháy măt đã biến mất.Thương Túc hỏi:

"Cậu ấy đi đâu?"

Ân Triển nói: "Cậu ấy thông qua cửa tiếp nối vọt vào phi thuyền của họ, ta không cản lại."

Bọn người Thương Túc: "…"

Mọi người im lặng nhìn về đám hải tặc trong lồng giam, đột nhiên hiểu ra sao họ vừa nhìn thấy mình lại run rẩy như thế, hóa ra là bị bạch thụy thú ngược ra bóng ma tâm lý luôn.

Bọn họ lại nhìn cục bông trắng.

Thuần hình thái Bạch thụy thú thuần đến 25 tuổi mới có thể hoàn toàn trưởng thành.Hình thái bây giờ của cậu giống như là thú con, chắc là Ân Triển cũng nghĩ như thế nên cho cậu một chén sữa nóng.Lúc này cục bông trắng đang duỗi móng vuốt bám vào thành chén cẩn thận uống sữa, bộ dáng hoàn toàn nhìn không ra chỗ nào hung ác.

Bọn họ lại im lặng.

Đường Du nhận thấy được ánh mắt của bọn họ, ngẩng đầu nhìn đi qua:

“Ngao?” Sao thế?

Bọn Thương Túc lắc đầu, ý bảo không có việc gì.

Thế là Đường Du tiếp tục uống sữa.

Ân Triển rủ mắt thấy thế, hắn nghĩ nếu lúc trước bắt tiểu Bạch Trạch đem về Minh giới nuôi thì cũng là hình ảnh như thế này.Hắn sung sướng chờ cậu uống xong, lau miệng cho cậu, vươn tay gãi gãi cằm còn thuận tay nắn nắn móng vuốt nhỏ và lỗ tai của cậu. Đường Du đẩy tay hắn ra, nhào vào trong lòng hắn tìm một tư thế thoải mái làm ổ. Ân Triển mỉm cười vuốt ve cậu, nghe Thương Túc hỏi chuyện tiếp theo bèn kể lại.

Chuyện còn lại thuận lợi hơn nhiều, lúc Đường Du ra tay người của hắn đã thanh lý sạch sẽ hải tặc bên ngoài.Sau khi chế ngự Đường Du hắn sai người dọn dẹp sạch sẽ chiến trường, đồng thời chuyển đến phi thuyền khác, nã súng bắn nổ tung chiếc thuyền ban đầu tạo ra hiện tượng giả bị công kích vô cùng nghiêm trọng.

Sau đó hắn ra lệnh cho người dọn tất cả thi thể của hải tặc xuống thuyền chính của bọn chúng, cài đặt đường đi đến khu Z-9.Bởi vì nơi đó thường xuyên sẽ có lốc xoáy, huống hồ lốc xoáy nếu đạt được tỉ lệ nào đó sẽ xuất hiện lỗ đen.Cho dù lỗ đen không xuất hiện, lốc xoáy cũng sẽ làm nhiễu tín hiệu của quân đội, có thể kéo dài một thời gian.

Sau khi làm xong mọi việc hắn cho đa số người rút lui, chỉ dẫn theo một nhóm người lên chiếc phi thuyền này.

Thương Túc hỏi: “Đây là phi thuyền của ai?”

Ân Triển nói: “Lam Điện.”

Thương Túc không chơi game, đang định hỏi Lam Điện là ai,đã nhìn thấy một thanh niên Hắc Kỳ thú đẹp trai cao ráo lượn vào nhà ăn.Lam Điện chắc là mới thức dậy,nhưng hắn nhanh chóng điều chỉnh, nhìn thấy đang có khách lập tức chuyển sang nụ cười khéo léo, chào hỏi bọn họ và ngồi xuống.

Lang Vương giới thiệu thân phận khác của Cố Kỳ và Diệu Vũ với gã.

Lam Điện hơi ngẩn ra, cười: “Thì ra là hai anh.”

Cố Kỳ và Diệu cũng gật đầu chào gã.

Thương Túc nhanh chóng nhắc đến việc chính, gã lấy thuốc đã sai nhà bếp nấu thành canh cho Đường Du, uống mấy lần thì có thể biến thành người.

Tất cả bạch thụy thú gặp trở ngại trong việc biến thân đều không thích loại thuốc này.Bởi vì nó khó uống lắm luôn, cũng may là Đường Du mà còn chịu không nổi, đờ đẫn vật vã trong lòng ca mình nửa ngày không nhúc nhích, lỗ tai cũng cụp xuống. Ân Triển nhìn thấy đau lòng, vuốt ve cậu:

"Bỏ vào trong canh khác được không?"

Thương Túc nói: "Anh có thể thử, nhưng mà tốt nhất là uống nguyên mùi vị."

Ân Triển ừ một tiếng, lại vuốt ve tức phụ.

Qua một lúc Đường Du mới thấy đỡ hơn, cậu khó chịu nhảy xuống đến trước lồng sắt.Bọn người kia sợ hãi lùi về phía sau, cậu nhìn anh họ ra dấu cho anh ấy đến phiên dịch dùm mình. Cố Kỳ đi qua, nghe em họ nói xong, anh im lặng một lát rồi nhìn lồng sắt:

"Cậu ấy hỏi tụi bây muốn giữ lại tay hay chân?"

Bọn hải đạo òa khóc: "Thiếu gia, những gì biết tụi này nói hết rồi mà!"

Đường Du ngao ngao mấy tiếng.

Cố Kỳ nói: "Cậu ấy nói giờ cậu ấy đang khó chịu."

Hải tặc ngẩn ra, run run rẩy rẩy đề nghị: "Vậy… tui kể chuyện cười cho cậu nghe?"

Đường Du thẳng thừng từ chối: "Ngao."

Cố Kỳ lại im lặng, không chỉ riêng anh, ngay cảThương Túc và Diệu Vũ lại đây xây xem cũng im lặng luôn.Nhưng hai người nhanh chóng tỉnh táo lại, Thương Túc mở thông tấn khí lên mạng tìm video vũ công nhảy múa gợi cảm, Diệu Vũ phụ trách phiên dịch:

"Cậu ấy nói không nghe truyện cười, các người bắt chước cái này nhảy cho cậu ấy coi là được."

Hải tặc: "…"

Bọn hải tặc vừa không dám giận cũng không dám nói gì, đành phải đứng lên khiêu vũ cho bọn họ coi.Mọi người cảm thấy không có cách nào xem nổi hình ảnh mấy gã đàn ông cao hơn một mét tám xoay eo lắc mông. Riêng Đường Du thì thỏa mãn, thoải mái hơn nhiều.

Từ đó về sau chỉ cần uống thuốc cậu sẽ đi tra tấn hải tặc, mãi đến khi có thể biến lại thành người mới thôi.

Bọn Ân Triển nhìn thấy tóc của cậu đã trở lại màu bạc, nhưng đồng tử vẫn giữ nguyên màu đỏ, trên làn da vẫn còn vết bớt nhàn nhạt, mơ hồ tản ra tà khí.Sau khi Bạch thụy thú đạt đến hình thái bạch long đều sẽ như vậy, vài ngày sau sẽ trở về như cũ, nên bọn họ cũng không ngạc nhiên.Đương nhiên Đường Du cũng không để ý, chỉ là soi gương xong lại đến trước lồng sắt.

Bọn hải tặc nhìn thấy dáng vẻ của cậu liền nhớ đến bạch long, sợ đến mức muốn nổi điên.

Đường Du sung sướng xoay một vòng rồi đi.

Hải tặc: "…"

Ni mã!

Bọn Thương Túc không ở lại lâu, thấy Đường Du không có việc gì thì rời đi.Những người bên ngoài vẫn còn đang bàn bạc việc này, theo thời gian trôi qua, càng ngày càng nhiều người tin rằng thái tử của bọn họ dữ nhiều lành ít, ai cũng khóc. Ân Triển kiên nhẫn chờ con cá trong nước cắn câu, nhân tiện ôm tức phụ hưởng thụ thời gian rãnh rỗi hiếm có.Lam Điện và Lang Vương thường xuyên nhìn bọn họ ân ái, cả người đều không tốt.

Thoáng chốc qua năm ngày, Ân Triển nhận được tin tức của thủ hạ, cảm thấy cũng đã đến lúc trở về nước và xuất hiện rầm rộ.Tin này ngay lập tức được thông báo rộng rãi khắp liên minh thú nhân, dẫn tới vô số người mừng rơi nước mắt.

Người dân Bạch thụy tinh nhìn thấy dáng vẻ của nam thần, nhận ra đó là hình thái bạch long đều khiếp sợ không thôi.Ngay sau đó nổi giận đùng đùng, khó lắm bọn họ mới xuất hiện một bạch long, ai dè trong nháy mắt đã bị người bắt cóc, trả nam thần cho tụi tui a a a a!

Ân Triển không để ý đến bọn họ, trong thời gian này hắn nắm giữ được rất nhiều chứng cớ, dễ dàng bóp chết đám người kia, cuối cùng cũng loại bỏ mối tai họa ngầm. Bắt đầu từ đây, hắn chuyên tâm làm thái tử, ban ngày công tác, buổi chiều đón tức phụ tan học, khi phụ rảnh thì cùng cậu ra ngoài vui chơi„hoặc là nắm tay nhau tản bộ dưới ánh hoàng hôn, làm cho một đám người ao ước ghen tỵ muốn chết được.

Bọn họ vẫn tiếp tục chơi game, trong đó có rất nhiều câu chuyện phân nhánh, nhiều nhiệm vụ ẩn thú vị, hơn nữa còn có nhiều bí mật chờ đợi được làm sáng tỏ.Những điều đó dễ dàng khơi dậy sự quan tâm của mọi người, dần dần ngay cả Đường Du cũng thật sự yêu thích nó.

Phong Kinh Trần Trần đã bị Ân Triển giải quyết từ sớm, Lang Vương trở thành tân bang chủ của bang Trọng Vân bang hội.Gã không kiêng dè gì cấu kết với tiểu hồ ly, âm thầm ra chủ ý cho Lam Điện, tổ chức một buổi gặp mặt. Lam Điện biết gã đang nghĩ gì, cũng quyết định giúp gã, nhờ người khuyên nửa ngày mới nói dụ được tiểu hồ ly đến.

Lang Vương kích động lắm, hào hứng sửa soạn chạy đến nơi gặp mặt.Gã ở trong khu biệt thự được Lam Điện bao trọn gói một ngày một đêm.Sáng sớm hôm sau trở lại, nhốt mình trong phòng cả ngày không ra

ngoài.

Đường Du nghe được chuyện này từ chỗ của Lam Điện, đi qua tìm gã an ủi:

"Tôi hiểu tâm tình của anh, nhìn thoáng chút."

Lang Vương nói: "Không, cậu không hiểu."

Đường Du nói: "Tôi hiểu."

"Cậu làm sao mà hiểu, đây là mối tình đầu của tôi. " Lang Vương không xong:

"Cậu nói xem tiểu hồ ly đáng yêu như thế, tại sao lại là nhân yêu a a a! Là nhân yêu cũng thì thôi, gã còn là… Bỏ đi, đừng bắt tui nhớ lại…"

Nói rồi gã đứng lên, xoay người lượn lờ trở về phòng, lại đụng rầm vào tường, gã nhích qua bên trái một chút, lúc này mới vào được phòng.

Đường Du: "…"

Đường Du nhìn cánh cửa, ra hiệu cho người làm phát mấy bài thần khúc giúp gã giải tỏa tâm tình.Cậu bỏ đi trong ánh mắt hỗn loạn của mấy người làm, tìm được ca cậu liền nhào qua.

Ân Triển cười ôm lấy cậu thân thiết một trận, cảm thấy thân thể hơi nóng, vội vàng lôi kéo cậu vào phòng ngủ, làm một chút chuyện có ý nghĩa.

Sinh hoạt lại trở nên như trước kia.

Trải qua mấy mùa xuân hạ thu đông, nếm trải nhân sinh trăm năm.

Khi lại đến lúc chia ly Đường Du bỗng nhiên không nỡ:

"Ân Triển."

Ân Triển rủ mắt nhìn cậu: "Hửm?"

Đường Du nhào qua ôm cậu: "Ân Triển…"

Ân Triển sờ đầu cậu: “Làm sao thế?”

“Em yêu ca.”

Đường Du dùng sức ôm chặt hắn, hai mắt nhắm lại. Ân Triển hô hấp ngưng trệ, cảm giác quen thuộc linh hồn bị hút ra, hắn cũng nhắm chặt hai mắt.

Tiếng chim hòa hòa hót vang từ trời cao truyền xuống từng tiếng nối tiếp nhau, tựa như một khúc nhạc cầu hồn.

Ân Triển bỗng dưng choàng tỉnh

Gia đinh đang tại quét tước giật mình hoảng sợ, vội vàng chạy tới:

“Ngũ gia, ngài chịu tỉnh rồi!”

Ân Triển ngồi dậy, phát hiện đây là Minh giới, hắn nắm lấy gia đinh:

“Tại sao ta lại ở đây?”

“Ngài vẫn luôn ở đây mà. “

Gia đinh nói rồi nghĩ đến điều gì, bổ sung:

“Đúng rồi, lúc trước lão gia còn đem theo một người về.”

Ân Triển nhíu mày, lập tức xông ra ngoài.

Chap sau:

Kính Bồ Đề nói: “Duyên phận của cậu ấy và Ân Triển đã bắt đầu từ sớm.”

Tư Nam nói: “Vậy ngươi có thể xác định trước đó cậu ấy đã là nhân duyên thiên định của Ân Triển?”

“Không thể.” Kính Bồ Đề:

“Thiên đạo khó giải, nếu như đã là định sẵn, chớ có cưỡng cầu.”

Ps: tuần này cũng hai chương, để cho bắt đầu phần mới luôn.

"bẹp bẹp" chào mừng bạn Tư Nam trở lại nào

79. Chương 77: Nghịch Thiên Hành Sự 1

Thiên đạo khó giải, nếu như đã là định sẵn, chớ có cưỡng cầu.

Khi Ân Triển bước vào đại sảnh, những người Ân gia đang dùng cơm giật mình hoảng sợ.

Ân phụ lập tức đứng dậy:

"Tiểu Triển tỉnh rồi à."

Khi nói chuyện, bọn họ len lén liếc nhìn về phía sau của hắn, nhưng cái gì cũng không thấy, lại đồng loạt thu hồi ánh mắt. Ân Triển hoàn toàn nhìn rõ động tác của bọn họ:

"Muốn tìm ai?"

Mọi người cúi đầu và cơm, giả vờ như từ nãy giờ đều không phát hiện hắn.

Ừm, cơm này ăn ngon ghê.

Ân Triển hỏi: "Sao nói các ngươi đem một người về mà? Người đâu? Kính Bồ Đề đâu?"

Ân phụ nói: "Kính Bồ Đề ở Mặc các, người cũng đang ở đó."

Ân Triển gật đầu, ra dấu cho bọn họ tiếp tục ăn, còn hắn thì rời đi.

Mọi người đứng ngồi không yên, ném đũa chạy theo.

Mặc Các được xây tại phía bên trái của đại trạch, là mật thất của Ân gia nhà bọn họ. Nhưng lại không âm u nặng nề như những mật thật khác, mà được xây rất trang nhã, thường dùng để tĩnh tâm tu luyện. Bởi vì bọn họ đem kính Bồ Đề mang đến đây nên Minh phủ và Ân gia đều tăng cường phòng thủ, bày thêm ba tầng kết giới xung quanh.

Thủ vệ Minh phủ phái đến là người của điện Lạc Hồn, vừa thấy Ân Triển đến đây thì khóc nức nở chạy qua:

"Điện chủ ngao ngao ngao!"

Ân Triển nói: "Để ta vào xem."

Mọi người sảng khoái đồng ý cho hắn đi.

Ân Triển không khỏi hỏi: "Yên tâm thế à? Không sợ ta đập vỡ kính?"

Mọi người nói: "Minh chủ đã dặn, nói nếu ngài muốn thì cứ thoải mái vào."

Ân Triển như có điều suy nghĩ gật đầu, nhấc chân bước đi. Người của Ân gia cùng lúc đuổi theo đến phía sau, cũng theo hắn bước vào Mặc Các.Ân Triển thấy kính Bồ Đề đặt ở giữa phòng, hắn nhìn lão cha nhà mình:

"Không phải máy xuyên qua hình trứng à?"

"Hở?"

Mọi người Ân gia cũng kinh ngạc:

"Biến trở về kính hồi nào vậy? Lúc trước vẫn là cái máy mà!"

Ân Triển không quan tâm cái này: "Cậu ấy ở đâu?"

Ân phụ thoáng cẩn thận nhìn hắn, dò hỏi: "Hai ngươi… ở chung thế nào?"

Ân Triển nói: "Tốt lắm, cậu ấy đâu?"

Mọi người Ân gia: "…"

Ân Triển nhìn chằm chằm bọn họ: "Nói."

Ân phụ cố gắng tìm kiếm từ ngữ diễn đạt, do dự nói:

“Tiểu Triển, ngươi nên biết con dâu là người bình thường.Các ngươi đi một lần lại là hơn một trăm năm.Ngươi đã ích cốc, thỉnh thoảng chúng ta lại khấp quyết vệ sinh thân thể cho ngươi, ngươi muốn ngủ bao lâu cũng không sao.Nhưng con dâu dù sao phải cần ăn uống…”

Ông dừng lại, nhìn thấy khuôn mặt của con trai mình khá bình tĩnh, mới tiếp tục nói:

“Trước đó khi kính Bồ Đề kính phun thân thể của ngươi và con dâu ra.Ngươi thì linh hồn xuất khiếu, không có việc gi cả.Nhưng con dâu tuy rằng vẫn bộ dáng trẻ trung, nhưng đã không còn hơi thở, hơn nữa còn nhanh chóng lão hóa.Chúng ta dùng rất nhiều cách, ngay cả tiên đan cùng nhét cho cậu ấy nhưng không ngăn cản được.Bây giờ chỉ còn lại bộ xương.”

Ân Triển: “…”

Ân phụ đi đến trước quan tài đặt trong góc phòng, mở một góc tấm vải che trên đó lên:

“Đây chính là cậu ấy, chúng ta định chờ ngươi trở về hỏi có muốn hoả táng không, còn nữa “

Ông lấy một tờ giấy ra từ kệ sách:”Đây là đơn xa thải hơn một trăm năm trước chúng ta dùng thân phận người nhà của cậu ấy lấy về từ công ty chuyển phát nhanh, ngươi giữ đi.”

Ân Triển: “…”

Người Ân gia thấy hắn im lặng nhìn kính Bồ Đề, trong lòng chảy mồ hôi lạnh, sau đó thấy hắn đi về phía trước, lập tức ngăn cản hắn:

“Đây là thần khí, không thể hủy!”

“Đúng rồi tiểu Triển, ngươi trở về, con dâu chắc là cũng sẽ trở về.Hay là đến Vực Thành nhìn thử mấy tử hồn mới tới đi, có thể tức phụ của ngươi đang ở đó!”

“Ửa ừa, đi, chúng ta đi với ngươi!”

Ân Triển không trả lời, cứ lẳng lặng nhìn bọn họ rồi đột nhiên không hề báo trước tung một chưởng về phía Ân Nhị ca.Ân Nhị ca mắng một tiếng, vội vàng khống chế hắn. Ân phụ và những người khác cũng đồng thời lao lên giữ chặt hắn:

“Tiểu Triển ngươi bình tĩnh một chút, muốn làm gì!”

Ân Triển không giãy dụa, nghiêm túc cảm nhận một: “Không có việc gì, ta chỉ muốn thử xem đây có phải là trong ảo cảnh không.”

Người Ân gia: "…"

Ân Nhị ca căm tức: "Vậy tại sao ngươi phải đánh ta?!"

Ân Triển nói: "Đứng gần quá, tiện tay."

Ân Nhị ca: "…"

Ân Triển thoát khỏi bọn họ, dưới ánh mắt nhìn chằm chằm của bọn họ đến trước kính Bồ Đề, sắp xếp lại suy nghĩ.

Minh giới kết nối với vô số thế giới khác, tốc độ thời gian của mỗi nơi đều khác nhau.Tuy rằng kính Bồ Đề sẽ cố gắng chọn các thế giới có thời gian không chênh lệch nhiều với Minh giới lắm, nhưng hắn và Đường Du xuyên qua rất nhiều lần.Ngoài hai thế giới đầu những nơi còn lại đều trải qua cả cuộc đợi, hơn nữa tuổi thọ của họ rất dài.Cho nên cộng tất cả lại, Minh giới đã trải qua trăm năm, điều này hắn cũng không ngạc nhiên.

Lúc trước kính Bồ Đề kết nối lên trên người Đường Du, linh hồn Đường Du rời khỏi, hắn cũng sẽ rời đi.Đó cũng là tại sao Tư Nam tìm đủ mọi cách muốn giết hắn, bởi vì chỉ cần kính Bồ Đề hơi lơ là không để ý, Tư Nam sẽ nhân cơ hội kéo linh hồn hắn vào một không gian khác.

Có điều khi ký ức của Đường Du dần dần khôi phục, linh hồn sẽ càng ngày càng mạnh, không thích hợp với thân thể của người bình thường. Chắc là kính Bồ Đề cảm thấy vừa bảo vệ thân thể của bọn họ, vừa đảm bảo cho Đường Du không già đi thì quá mệt mỏi, nên mới quăng bọn họ ra?

Nếu không có chuyện gì ngoài ý muốn, hiện nay Đường Du đang dung nhập đoạn ký ức cuối cùng.Kính Bồ Đề thấy mọi việc đã sắp hoàn thành nên đưa bọn họ ra? Nhưng Tư Nam sẽ buông tha bọn họ đơn giản thế à? Huống hồ tức phụ không có thân thể, bị quăng ra có thể đi đâu chứ?

Hắn cố nén cảm xúc lo lắng, vươn tay chạm vào mặt gương.Mọi người bỗng ánh sáng lóe lên, khi tỉnh táo lại, đã không thấy hắn đâu.

Mọi người: "= ="

Trong phòng yên lặng như tờ, qua một lát sau mới có người hỏi: "Ủa vậy là sao?"

"Hay là chưa xong?"

"Ờm… Nhưng nếu như chưa xong, hôm nay kính Bồ Đề đưa hắn ra chi?"

“Hay tại thân thể hắn cách xa quá nên muốn cho thân thể hắn vô chung luôn?”

“Vậy lúc trước phun thân thể hắn ra chi?”

“… Ta cũng không biết, chỉ có thể nói chắc là vì tốt cho tiểu Triển.”

Mọi người im lặng.

Những người con cháu Ân gia khác thông thường vài năm là có thể đi ra, đến phiên Ân Triển thì đầu tiên là mối tình đầu xảy ra vấn đề, sau đó còn phải tốn nhiều thời gian như thế.Bây giờ khó khăn lắm mới đi ra được ai dè… lại vô tiếp.

Bọn họ nhìn nhau, Ân phụ nói: “Đi thôi, trở về ăn cơm.”

“Được.” Mọi người nói xong thì đi.Tuy rằng bọn họ đã ích cốc từ lâu, nhưng đại trù làm cơm quá là ngon, không ăn thì uổng lắm.

Sau khi linh hồn của Đường Du bị hút ra, mặt dây chuyền đeo trên ngực cậu bỗng nhiên sáng lên, bao bọc xung quanh cậu.

Cậu vô thức nhắm mắt, nghe thấy âm thanh của người lướt qua bên tai.Kế đó nhìn thấy rõ con đường quen thuộc, lại nghe thấy giọng nói nhẹ nhàng của người bên cạnh mình.

“Nơi này thật náo nhiệt.”

Cậu ngẩng đầu, giao với ánh mắt ôn hòa của Tư Nam.

Tư Nam mặc trường bào màu xanh nhạt, trên tà áo ẩn hiện hoa văn hình áng mây, giống như con người của y, tạo cho người ta cảm giác thoải mái dễ chịu. Tuy rằng Đường Du không có cảm giác gì với những chuyện xảy ra khi còn nhỏ, nhưng ký ức vẫn còn, lại thêm cậu đã vượt qua thời kỳ nóng nảy, cho nên cũng không bài xích y, cậu cười đáp lại.

Tư Nam nói: “Hai hôm trước ta đến tìm ngươi, đại ca ngươi nói ngươi đi du lịch, đã đi những đâu?”

“Đi rất nhiều nơi…”

Đường Du nhớ tới những phong cảnh cùng Ân Triển ngắm nhìn, ý cười nơi đáy mắt càng thêm sâu sắc.Cậu kiên nhẫn kể cho y nghe những gì mình đã nhìn và nghe thấy trên đường, thấy y vẫn luôn nhìn mình:

“Sao thế?”

“Tính cách của ngươi thay đổi rất nhiều.”

Tư Nam nhẹ giọng nói:

“Lần đầu ta đến tìm ngươi thì ngươi đang bị thương, nghe nói sau khi thức tỉnh tính tình rất xấu.Lúc đó ta có việc gấp phải về thiên giới, không có cách nào ở bên cạnh ngươi.Chỉ có thể trở dùng tốc độ nhanh nhất trở về, bây giờ thấy ngươi thế này ta yên tâm rồi.”

Đường Du thấy y lại muốn sờ đầu mình, bèn nhắc nhở: “Ta không còn là trẻ con.”

Tư Nam cười buông tay: “Ừm, Đường Đường của chúng ta trưởng thành.”

Đường Du hỏi: “Ngươi tới nơi này làm người thủ kính là để tìm ta?”

Tư Nam gật đầu: “Ta vẫn luôn rất nhớ ngươi.”

Đường Du nói: “Ta rất tốt, ngươi là thượng tiên, đừng làm khó bản thân suốt ngày ở trong này, lâu lâu đến thăm ta là được.”

Tư Nam mỉm cười nói: “Không sao đâu, ta vốn cũng không thích ở thiên giới.”

Đường Du hơi tò mò: “Sao ngươi lại trở thành thượng tiên?”

Tư Nam nói qua loa: “Đã xảy ra một việc, sau đó tự nhiên thành thượng tiên.”

Đường Du còn định hỏi tiếp, lúc này lại thấy được Ân Triển trong nhóm người ở phía trước, vội nói:

“Tạm thời đừng gọi ta là Đường Đường, gọi tiểu Hoằng, cũng đừng nói ta là Bạch Trạch.”

Tư Nam không hiểu: “Hả?”

Đường Du nói: “Ta giải thích cho ngươi sau, đợi ta cùng tên nào đó tính xong sổ sách thì ngươi tha hồ gọi.”

Tư Nam theo tầm mắt của cậu nhìn về phía trước, ngay lập tức nhìn thấy Ân Triển đang đi về phía bọn họ. Ân Triển cũng đang đánh giá Tư Nam, sau đó nhìn sang tức phụ. Đường Du giới thiệu bọn họ cho nhau, đồng thời kéo phụ thân ra làm cớ, nói với Ân Triển cậu và Tư Nam là người quen cũ.

Quân chủ Du Li chi cảnh xưa nay quan hệ với thiên giới rất tốt, Ân Triển cũng không nghi ngờ, hắn nhìn Tư Nam:

"Có phải chúng ta từng gặp nhau?"

"Núi Côn Lôn." Tư Nam ôn hòa nói:"Địa Ma thú."

Ân Triển bỗng nhiên nhớ đến hình ảnh thiếu niên bị thương nào đó, gật gật đầu:

"Nhớ rồi, thì ra là ngươi." Hắn lại hỏi:

"Lần trước sau khi trải qua lôi kiếp Bạch Trạch không rõ sống chết thế nào, không biết tung tích, ngươi có biết những người trên núi Côn Lôn đã đi đâu không."

"Không rõ lắm."

Tư Nam vừa nói xong thấy Ân Triển đi đến bên cạnh Đường Đường nắm lấy tay cậu. ánh mắt y khẽ biến, nhưng biểu hiện không thay đổi.Y vừa đi vừa trò chuyện cùng bọn họ, nhân cơ hội âm thầm quan sát bọn họ.

Ân Triển nghe nói Tư Nam là người thủ kính thì nhướng mày, hỏi có thể cho hắn lẻn vào chiếu thử một lần không. Tư Nam cũng nghe nói qua truyền thống của Ân gia, y lắc đầu, nói với hắn kính Bồ Đề kính còn phải trấn thủ một thời gian nữa.Ân Triển đành bỏ qua, dẫn họ đi ăn cơm.

Tư Nam kinh ngạc: "Đi ăn cơm?"

Ân Triển biết người thiên giới không có thói quen ăn cơm: "Tuy rằng có thể ích cốc, nhưng có vài món ngon vẫn là nên nếm thử, đi thôi."

Tư Nam thấy Đường Đường nhìn mình, thì đồng ý đi theo họ.

Bữa cơm trôi qua hòa thuận.

Ân Triển cũng hơi tò mò Tư Nam thân là thượng tiên tại sao lại đến Minh giới, nghe y nói không thích sống ở thiên giới cũng không hỏi thêm chuyện riêng tư của người ta nữa.Hắn chuyển sang hỏi thăm y và tức phụ vì sao quen biết. Về điều này Tư Nam và Đường Đường chưa kịp thông đồng, vì thế y không lên tiếng, Đường Du tự nhiên giành trả lời, qua loa bịa vài câu ứng phó hắn.

Sau khi ăn xong, Ân Triển phải về điện Lạc Hồn, xem thử những ngày bọn họ đi có chuyện gì cần xử lý không.Còn Tư Nam phải về pháp trận ở trung tâm để thủ kính Bồ Đề, nghe Đường Đường nói muốn theo

Ân Triển trở về trước rồi đến tìm y sau, gật đầu đồng ý.

Y nhìn hai người khắn khít vơí nhau đi xa, trở về pháp trận trung tâm.

Mười kiện thần khí của Minh giới lúc này đều đang tập trung tại đây, chia ra trấn thủ ở các vị trí mắt trận tương ứng, hơn nữa cách nhau rất xa.Hiện nay chỉ có mình y là người trấn thủ thần khí. Đương nhiên, chức vụ này là lâm thời mới thêm vào, y muốn ở bao lâu cũng được.

Bốn phía rất yên tĩnh, y ngồi trên bậc đá, im lặng một lúc mới nhắm mắt lại phân ra một tia thần thức tiến nhập kính Bồ Đề. Cùng lúc đó, một thanh âm uy nghiêm vang lên:

“Ngươi là người của bộ tộc kia.”

“Cho nên nhiều thần khí như thế, ta trở thành người bảo hộ ngươi. “

Tư Nam trả lời:”Kính Bồ Đề, ta muốn hỏi ngươi một vấn đề.”

“Được.”

“Ta nghe nói ngươi có quan hệ sâu xa với tổ tiên của Ân gia, cũng biết ngươi sẽ vì Ân gia người chiếu ra người mệnh định.Nhưng trước kia từng xảy ra một trận hạo kiếp, mệnh số đã tán loạn, có rất nhiều chuyện nên xảy ra không xảy ra,người đáng chết không chết, người nên sống lại bất hạnh chết đi “

Tư Nam nhẹ giọng nói:”Sau tràng hạo kiếp, nếu như người vốn đã được định sẵn là nhân duyên của Ân gia đã chết.Khi số mệnh đã bắt đầu lần nữa, có phải sẽ có người mới xuất hiện thay thế người đã chết”

Kính Bồ Đề: “Thiên đạo khó giải.”

Tư Nam cũng cũng hiểu giả thiết này thật khó nói rõ ràng, y hỏi: “Vậy trước hạo kiếp ngươi có biết ai là người được mệnh định cho Ân Triển?”

Kính Bồ Đề: “Không biết.”

Tư Nam nghe thế biết được hạo kiếp đã qua, ngay cả kính Bồ Đề cũng chỉ vận hành dựa theo mệnh số mới, lại hỏi: “Còn bây giờ”

Kính Bồ Đề: “Nhạc Chính Hoằng.”

Tư Nam hỏi: “Vậy còn ta bây giờ?”

Kính Bồ Đề kính im lặng thật lâu, lại trả lời cho y rằng không biết.Thật ra ý này cũng có thể là không có, cũng có thể là không nằm trong phạm vi năng lực của nó.

Tư Nam nói: "Đối với tư mệnh mà nói, vô luận mệnh số có thay đổi bao nhiêu lần, những gì nhìn thấy lúc trước vẫn nhớ rõ như cũ.Mẫu thân của ta từng nói, Đường Đường là người cùng ta có ràng buộc sâu sắc nhất."

Kính Bồ Đề nói: "Duyên phận của cậu ấy và Ân Triển đã bắt đầu từ rất sớm."

Tư Nam nói: "Vậy ngươi có thể chắc chắn trước đó cậu ấy đã là nhân duyên thiên định của Ân Triển?"

"Không thể." Kính Bồ Đề:

"Thiên đạo khó giải, nếu như đã là định sẵn, chớ có cưỡng cầu."

"… Chớ có cưỡng cầu." Tư Nam nhẹ giọng thì thào, mở mắt ra, thu hồi tia thần thức kia.

Chap sau:

"Ngô lấy máu tư mệnh thiên giới, tham người mệnh định của cậu ấy trước hạo kiếp."

"Đừng nên chấp nhất."

"Ngươi không hiểu, ta cố gắng liều mạng sống sót từ thiên giới đến tìm cậu ấy, lại thấy cậu ấy đã thuộc về người khác.Đây là tư vị gì chứ, cho dù như thế nào, ta cũng muốn làm rõ ràng."

80. Chương 78: Nghịch Thiên Hành Sự 2

Phải hay không cũng sẽ không thay đổi quyết định của ta

Chỉ cần Ân Triển và Đường Du rời đi, chuyện lớn chuyện nhỏ trong điện Lạc Hồn điện đều ném hết cho Bạch Thống Hề và Vương phó tướng.Bây giờ rốt cuộc cũng thấy điện chủ và phu nhân trở về, hai người oán giận nhìn bọn họ. Ân Triển bình tĩnh ngồi xuống ghế chủ vị, hỏi thăm gần đây có chuyện gì xảy ra không.

Bạch thống hề nói: "Không có chuyện gì lớn…"

Ân Triển vừa lòng ngắt lời: "Ừm, khá lắm."

Bạch Thống Hề làm bộ không nghe, tiếp tục nói cho hắn biết tuy rằng về mặt công việc không có chuyện gì, nhưng gã và điện chủ điện Quảng Hòa sắp thành thân, nên có rất nhiều việc cần làm, muốn xin nghỉ phép. Vương phó tướng lại nói bởi vì tên kia muốn lập gia đình, nên gần đây chuyện gì cũng là gã làm, hơn nữa xung quang khoe đủ loại tú ân ái.Bây giờ gã không muốn nhìn thấy điện chủ và phu ân ái nữa, tâm mệt mỏi lắm rồi nên cũng muốn xin nghỉ, tốt nhất là đi tìm đối tượng.

Hai người vứt thư xin phép ra, không thèm đợi hắn phê chuẩn đã quay đầu bỏ chạy, sợ hai người kia lại điên lên đi ra ngoài du lịch.

Ân Triển không lời gì để nói, thấy tức phụ đứng ở bên cạnh cười tủm tỉm bèn kéo người vào trong lòng đùa nghịch một trận, mãi đến khi chịu không nổi mới buông ra. Hắn nhìn gương mặt cậu nhiễm tình ý diễm lệ như ngọn lửa, trong lòng ngứa ngáy, bế bổng cậu lên.

Hơi thở Đường Du cũng đã rối loạn, vươn tay nắm lấy hắn: "Ngươi không làm việc à?"

Ân Triển cúi đầu hôn lên khóe môi cậu: "Bây giờ là buổi tối, hẳn là nên nghỉ ngơi."

Đường Du liếc xéo hắn: "Còn chưa có tối đâu."

"Vậy cũng để đó làm sau, giờ ta làm ngươi trước."

Ân Triển lại hôn cậu một ngụm, ôm người vào chủ ngọa, đặt xuống giường lập tức áp lên. Trút bỏ hồng bào, quấn quýt triền miên, đôi mắt xinh đẹp của người trong lòng dần dần nhiễm đầy hơi nước, bất lực ôm lấy hắn, hô hấp đứt quãng gọi tên hắn, khiến hắn mỗi lần thân cận đều thêm hãm sâu, hận không thể đem người hung hăng nhu tiến trong thân thể vĩnh viễn không xa rời nhau.

"Tiểu Hoằng…" Hắn quấn lấy lưỡi cậu, hôn triền miên say đắm.

Hắn định làm một lần thôi, nhưng tức phụ bị hắn trêu chọc nhìn quá sức quyến rũ, hắn không cưỡng lại được lại tiếp tục trầm mê, mãi cho đến nữa đêm mới kết thúc chuyện này với vẻ mặt thỏa mãn. Tức phụ hắn mơ màng ngủ theo thói quen rúc vào trong lòng hắn.Hắn cảm thấy như một khối đường ngọt ngào hòa tan, ôm cậu càng chặt.

Ngày hôm sau hắn tinh thần phấn chấn đi xử lý công vụ.

Đường Du ngủ lâu hơn, khi tỉnh dậy thấy ca mình đang bận rộn nên quay về chủ thành tìm Tư Nam.

Tư Nam vẫn ngồi trong pháp trận trung tâm, thấy cậu đến gần mới đứng lên đi ra đón. Nụ cười ôn hòa trên gương mặt y không hề thay dổi. Đường Du hơi tò mò công việc của y, khi biết là thủ hộ ở bên cạnh thần khí, cậu bật hỏi như thế có phải chán lắm không. Tư Nam cười:

“Vẫn tốt.”

Đường Du nhớ lại hình ảnh lúc bé, cảm thấy Tư Nam vẫn luôn rất ôn nhã, ừ một tiếng:

“Ta dẫn ngươi đi dạo nhé?”

Tư Nam lập tức gật đầu: “Được.”

Đường Du suy nghĩ rồi dẫn y đến thành Dạ Tinh

Đây là tòa thành được xây dựng sau khi chiến tranh. Vì để nhanh chóng đi vào hoạt động, một con đường mỹ thực đã ra đời từ năm trước. Hơn tám mươi phần trăn toàn bộ mỹ thực của Minh giới đều có thể tìm được ở đây. Cậu và Ân Triển cơ hồ đã đi khắp Minh giới, cũng đã đến đây hai lần, nếm thử món ăn họ làm, cảm thấy mùi vị rất ngon.

Cậu hỏi: “Ở đây có cá nướng, ngươi muốn ăn không?”

Tư Nam bất giác nhớ đến chuyện xưa ở núi Côn Lôn, ý cười càng thêm sâu: “Ăn.”

Hai người mua mấy con cá nướng, lại dạo quanh các quầy hàng khác.Trên đường Đường Du đề cử hai món ăn khá ngon, Tư Nam đương nhiên nghe theo cậu, cười đồng ý. Hai người mua thức ăn xong thì đến một quán trà lâu, ngồi trên lầu hai gần cửa sổ bắt đầu ăn. Tiểu nhị cười tươi như đóa hoa:

“Hoằng thiếu gia, ngài muốn trà gì?”

Đường Du nói: “Ta uống nước nho.”

Tiểu nhị hỏi: “… Ngài xem, chỗ chúng tôi là trà lâu, không gọi một chén trà à?”

Đường Du như chợt hiểu ra, kêu lên: “A, phải ha, vậy cho ấm nước sôi.”

Tiểu nhị: “…”

Tiểu nhị không dám chọc cậu, nhìn Tư Nam với ánh mắt tràn trề hy vọng. Tư Nam nhìn ra Đường Đường học xấu, mỉm cười ôn hòa nói với tiểu nhị mình cũng không muốn uống gì, một ấm nước sôi là được. Tiểu nhị cả người đều không ổn, vẻ mặt thất thểu đi xuống lầu.

Đường Du hài lòng, tiếp tục hạnh phúc ăn.

Tư Nam hỏi: “Gã từng trêu chọc ngươi?”

“Ừm, lần trước ta nghe lời gã đề cử chọn một chén trà Lạc Vũ, không chỉ đắt mà còn khó uống ghê luôn. “

Đường Du nói: “Cho nên ta quyết định sau này có ăn gì sẽ đến đây ăn, chỉ kêu một ấm nước sôi miễn phí.”

Tư Nam cười lắc đầu, không nói gì.

Đường Du nói: “Cá này ăn ngon hơn của An Quân nướng?”

Sắc mặt Tư Nam khẽ thay đổi: “Ngươi vẫn còn nhớ hương vị lúc đó?”

Y đã biết được từ miệng của Nhạc Chính Tiêu rằng Đường Đường đã hoàn toàn thức tỉnh. Huống hồ dòng máu của ác long sẽ ảnh hưởng đến tính tình của người này, rất khó nói có còn cảm giác với những chuyện trước đây hay không.

Đường Du nói: “Có thể nhớ rõ một ít.”

Như thế Tư Nam đã rất hài lòng, ôn hòa trả lời: “Đúng là ngon hơn.”

Hai người vừa ăn vừa trò chuyện, Tư Nam nghe cậu kể lại tình hình sau khi thức tỉnh mà đau lòng. Sau đó lại nghe cậu nói là Ân Triển đã giúp cậu vượt qua thời kỳ táo bạo, nụ cười của y nhạt đi nhưng y che dấu rất tốt, Đường Du không phát hiện được. Sau khi ăn xong cậu lại dẫn y đến nơi khác, cuối cùng chẳng biết lúc nào đã đến khu vực quản lý của điện Quảng Hòa.

Khóe miệng của cậu cong lên: “Chúng ta đến xem hồ Bỉ Dực đi.”

Tư Nam hỏi: “Hồ Bỉ Dực?”

Đường Du nói: “Tên nào đó đổi tên cho cái hồ.”

Cái gọi là tên nào đó, đương nhiên là nói điện chủ điện Quảng Hòa. Gã nghe Bạch Thống Hề nói bọn họ hay đến Cửu Xuyên nghe chim Hòa Hòa hót. Tuy rằng không rõ bọn họ làm những việc gì, nhưng có thể thấy được đó là nơi rất tốt để hẹn hò. Thế là gã cũng muốn tạo ra một nơi lãng mạn, thỉnh thoảng đưa tức phụ đến du ngoạn. Nếu như phong cảnh tự nhiên đã bị Ân Triển chiếm, vậy gã tạo một khu nhân tạo là được, đích thân trồng loài hoa bỉ dực mà Bạch Thống Hề thích, còn đổi tên mấy cái hồ gần đấy thành hồ Bỉ Dực.

Tư Nam nhìn vẻ mặt của cậu: “Bằng hữu?”

Đường Du nói: “Coi như thế, có điều tên nào đó vẫn không thích ta lắm.”

Chẳng mấy chốc hai người đã đến điện thành chủ của điện Quảng Hòa.

Hồ Bỉ Dực ở ngoài thành, bọn họ không đi vào thành, mà quẹo vào còn đường nhỏ bên cạnh đường chính. Hai người đi ước chừng một cây số thì thấy phía trước có nhiều người. Điện chủ điện Quảng Hòa đứng ở giữa, tay chỉ vào ao nói gì đó với người xung quanh.Dường như vừa nãy gã mới trồng hoa, trên lưng còn đeo cái xẻng nhỏ.

Đường Du cười nói: “Ta đến chào hỏi, ngươi tùy ý đi dạo nha?”

Tư Nam không từ chối, ngắm nhìn phong cảnh xung quanh, chọn một chỗ đi đến. Đường Du thì lững thững đi đến trước mặt người nào đó. Điện chủ điện Quảng Hòa thoáng nhìn thấy cậu, vội cảnh giác nhìn về phía sau lưng cậu:

“Ân Triển lại ra ngoài? Không phải hai người vừa về à? Ta nói cho các ngươi biết, lần này lão tử phải thành thân, ngươi bảo hắn giao công việc cho Thiếu Hề ít thôi, yên ổn làm điện chủ của hắn đi, không có việc gì đừng chạy ra ngoài hoài”

“Khẩn trương cái gì, hắn còn ở điện Lạc Hồn.” Đường Du:

“Ta đi cùng người khác.”

Điện chủ điện Quảng Hòa rất tò mò:

“Hai người vẫn luôn như hình với bóng, ngươi còn có thể đi chung với người khác? Ai vậy, ta xem coi.”

“Một bằng hữu.”

Đường Du nói rồi quay đầu tìm kiếm, thấy Tư Nam đang đi đến một gốc cây đằng xa, đúng lúc bên cạnh có một nhóm công tử ca đi ngang qua. Nhóm công tử thấy y nên nhìn chằm chằm, sau đó phần phật vây quanh Tư Nam, khóe miệng mang ý cười khó lường.

Cậu khẽ nhíu mày, bước qua đó.

Chưa đến gần đã thấy những người kia đồng loạt ngã xuống, mặt mũi nhăn nhó, bám chặt vào mặt đất, không phát ra nổi một tiếng kêu thảm thiết. Tư Nam lạnh lùng nhìn bọn họ, trong mắt không một tia tức giận, nhưng lại lạnh nhạt thờ ơ tựa như đang nhìn người chết. Đường Du căn bản không nhìn thấy được y ra tay thế nào, không khỏi dừng lại.

Tư Nam lập tức phát hiện ra cậu, vẻ mặt nhanh chóng dịu xuống. Y cũng không nhìn những người trên mặt đất, bước đến trước mặt cậu:

"Chào hỏi xong rồi?"

Đường Du nói: "Chưa, nhưng thấy bọn họ gây phiền phức cho ngươi nên lại đây xem thử."

"Ta không sao." Tư Nam dừng một chút rồi hỏi:

"Lúc nãy ta có dọa ngươi không?"

Đường Du nói: "Không có."

Lúc trước khi cậu thức tỉnh còn nghiêm trọng hơn thế nhiều, huống hồ người đều phải thay đổi. Tư Nam còn trẻ như vậy đã là thượng tiên, trong đó quá trình chắc chắn không dễ dàng.

Tư Nam thấy cậu không bài xích mình, vẻ mặt càng nhu hòa, chung quy nhịn không được đưa tay xoa đậu cậu. Điện chủ điện Quảng Hòa cũng đã đến đây, nhìn chằm chằm bọn họ nghiên cứu, sau đó nghe tên nhóc khốn khiếp nào đó giới thiệu mới hiểu ra, nghĩ thầm đây chính là Tư Nam thượng tiên mới đến, mời bọn họ vào trong phủ ngồi chơi.

Đường Du chỉ là đi ngang qua thôi nên từ chối ý tốt của gã. Điện chủ điện Quảng Hòa cũng không nài ép, trò chuyện một lát với họ rồi lại tiếp tục trồng hoa. Đường Du đứng ở bên cạnh vây xem, tên nào đó đi đến đâu cậu liền đi đến đó, liên tiếp đi theo mười ba gốc. Điện chủ điện Quảng Hòa vứt xẻng nhỏ lên đất cái keng.

"Nhìn cái gì vậy, không giúp gì thì đừng luẩn quẩn ở đây?!"

Đường Du nói: "Không phải ngươi muốn đích thân trồng à?"

Điện chủ điện Quảng Hòa: "Ngươi có thể đào hố, tưới nước mà. Chứ không còn đứng ở chỗ này làm gì?"

Đường Du nghiêm túc nói: "Cổ vũ cho ngươi."

Điện chủ điện Quảng Hòa: "…"

Tư Nam nhìn sắc mặt của gã, cứ cảm thấy gã muốn cầm xẻng nhỏ đâm chết Đường Đường, nhịn không được bước lên trước. Lúc này chợt nghe vang lên một tiếng cười khẽ, mọi người đều ngẩng đầu nhìn, thấy Ân Triển đang bay tới.

Điện chủ điện Quảng Hòa bỗng nhiên bật dậy: "Ngươi tới đây làm gì? Quay về làm việc của ngươi đi!"

Ân Triển nói: "Tới tìm tức phụ nhà ta thôi mà, ngươi không cần khẩn trương."

Điện chủ điện Quảng Hòa chủ hoài nghi nhìn hắn: "Không phải muốn đi chơi thật chứ?"

Ân Triển nói: "Không đâu, chờ uống rượu mừng của ngươi."

Điện chủ điện Quảng Hòa mới có chút yên tâm, lại tiếp tục ngồi xổm xuống trồng hoa. để phòng người nào đó lại muốn vây xem gã hung ác liếc cậu một cái. Lúc này Đường Du có Ân Triển rồi, đương nhiên không để ý gã nữa, cậu đi đến bên cạnh Ân Triển.

Ân Triển cả ngày chưa gặp tức phụ, nhớ muốn chết, thấy thế kéo cậu vào trong lòng hôn.

Tư Nam thầm hít sâu: "Ta ra ngoài lâu lắm rồi, cần phải trở về."

Đường Du nói: "Ta đưa ngươi đi."

Tư Nam nói: "Không cần, ta biết đường, hôm khác chúng ta lại nói chuyện."

Đường Du ừ một tiếng, nhìn theo y đi xa, cùng Ân Triển đi lên sạn đạo được xây dựng trên hồ Bỉ Dực dạo một vòng. Thời gian này Bạch Thống Hề cũng thu thập xong đồ vật tìm tới nơi, điện chủ Quảng Hòa nghe nói cuối cùng gã cũng được nghỉ phép mới nhìn Ân Triển dễ chịu hơn xíu, ra dấu cho bảo thủ hạ lấy thiệp cưới, đưa cho hai người:

"Nhớ mang lễ vật."

Ân Triển hỏi: "Nếu ta không cho gã nghỉ, có phải sẽ không đưa ta thiệp mời?"

Điện chủ điện Quảng Hòa: "Đưa chứ, ta sẽ đích thân mang đến quẳng vô mặt ngươi."

Ân Triển mỉm cười dẫn tức phụ về điện Lạc Hồn.

Bắt đầu từ đó hắn chuyên tâm xử lý công vụ, Đường Du thỉnh thoảng lại ở đây cùng hắn, thỉnh thoảng thì đi tìm Tư Nam. Ân Triển lần lượt tiếp xúc với Tư Nam mấy lần, hắn nhận ra tuy người này đối xử với ai cũng là vẻ mặt ôn hòa, nhưng thực chất là không quan tâm gì, cũng chỉ có ở trước mặt tiểu Hoằng trước mặt, ý cười mới trở nên ấm áp.

Nhưng những người thiên giới xưa nay vẫn luôn như vậy, hắn thấy người này đối với tiểu Hoằng cũng

không có ý đồ xấu, nên cứ quan sát xem sao đã.

Ngày một ngày trôi qua, hôn sự của điện chủ Quảng Hòa và Bạch Thống Hề cuối cùng cũng đến.

Minh giới pha trộn nhiều nền văn hóa của các thế giới, tất cả các kiểu hôn lễ đều có thể nhìn thấy. Nhưng đối với người địa phương mà nói, vẫn tiếp nối kiểu truyền thống kia. Ân Triển ngẩng đầu, chỉ thấy đèn lồng đỏ giăng khắp đường phố, khắp nơi không khí vui mừng.Hắn nhìn nụ cười hạnh phúc trên gương mặt bằng hữu, nắm chặt tay tức phụ:

"Không biết khi nào…" Không biết khi nào ta mới có thể đón người về nhà.

Đường Du nhìn hắn: "Hử?"

Ân Triển hôn lên trán cậu: "Không có gì."

Đường Du nhìn hắn, biết hắn vẫn chưa nói hết lời, cũng chỉ nắm chặt tay hắn.

Điện chủ điện Quảng Hòa cười đón chào khách khứa, vẻ mặt tràn đầy ý xuân. Gã thoáng thấy hai người kia đang ở cùng nhau, đắc ý đi đến đó. Gã cũng không nói lời nào chỉ là liên tục lắc lư trước mặt họ. Bọn Ân Triển cũng không có ngốc đương nhiên hiểu tên ngốc này đang muốn khoe khoang, Đường Du ngây thơ hỏi:

"Ta nghe nói chút nữa có thể phá động phòng?"

Ân Triển nói: "Ừm, tha hồ phá."

Đường Du nói: "Tốt quá."

"…" Điện chủ điện Quảng Hòa hơi ngẩn ra, cảm thấy chắc mình sắp xui xẻo rồi, lập tức kéo Ân Triển đến góc phòng, giả vờ quan tâm hỏi:

"Huynh đệ giấu kín quá, lúc nào mới được uống rượu mừng của hai người?"

Ân Triển nói: "Kính Bồ Đề còn chưa trở lại."

Điện chủ điện Quảng Hòa: "Không phải do pháp trận trung tâm à? Ngươi với ta đều biết sỡ dĩ pháp trận trung tâm cần thần khí trấn giữ, là vì còn có nơi chưa tu sửa xong. Nếu ngươi nghĩ ra cách gì đó giải quyết triệt để thì nói cho Minh chủ, kính Bồ Đề tự nhiên là về thôi."

Ân Triển nói: “Ta biết.”

Điện chủ điện Quảng Hòa gật đầu: “Ngươi biết thì tốt.”

Ân Triển nói: “Không có chuyện gì ta đi đây, đi bàn bạc với tiểu Hoằng xem phá động phòng như thế nào.”

Điện chủ điện Quảng Hòa mở to miệng, thật sự không biết nên làm gì để chuyển sự chú ý của bọn họ. Gã đành bám lấy hắn, hứa hẹn nhiều thứ tốt hắn mới đồng ý khuyên nhủ tên nhóc chết toi nào đó. Gã giận ghê gớm, âm thầm quyết định đợi bọn họ thành thân gã nhất định phải đòi lại món nợ này.

Hôn lễ trôi qua, Bạch Thống Hề được nghỉ ngơi một thời gian, còn Vương phó tướng đến nay vẫn không thấy bóng dáng. Cho nên Ân Triển vẫn phải làm việc, Đường Du không quấy rầy hắn. Cậu theo thói quen đến tìm Tư Nam, thấy y đi ra thì hỏi:

“Ở bên trong thế nào?”

Tư Nam nói: “Chỉ là có một trận pháp.”

Đường Du ừ một tiếng, đột nhiên nhớ tới chuyện thành hôn, lại hỏi:

“Kính Bồ đề vẫn chưa dùng được à?”

Tư Nam hỏi: “Có việc gì?”

Đường Du nói: “Ta muốn chiếu thử người định mệnh, nghe nói kính Bồ Đề chỉ chiếu cho người của Ân gia.Nếu ta chiếu nó có chịu không?”

Tư Nam trầm ngâm một lát: “Chắc là được”

Đường Du nhướng mày: “Bây giờ?”

Tư Nam nói: “Có một cái pháp trận.”

Đường Du ừ một tiếng, đột nhiên nhớ tới chuyện hôn lễ lại hỏi:

“Kính Bồ đề vẫn chưa dùng được à?”

Tư Nam hỏi: “Có việc gì?”

Đường Du nói: “Ta muốn chiếu người mệnh định của mình. Ta nghe nói kính Bồ Đề chỉ chiếu cho người của Ân gia, nếu ta chiếu nó có chịu không?”

Tư Nam hơi im lặng: “Chắc là được.”

Đường Du nhướng mày: “Bây giờ được chứ?”

Tư Nam gật đầu, dẫn cậu đi vào trung tâm pháp trận, sau đó dừng lại trước kính Bồ Đề. Đường Du nhìn kính Bồ Đề, thấy nó không phản ứng, lại nhìn Tư Nam. Tư Nam im lặng, ra hiệu cho cậu đợi một lát. Y đặt tay lên kính Bồ Đề, nhắm mắt lại tham nhập vào một tia thần thức.

“Kính Bồ Đề.”

“Ừm?”

“Ngô lấy máu tư mệnh thiên giới, tham người mệnh định của cậu ấy trước hạo kiếp.”

“Đừng nên chấp nhất.”

“Ngươi không hiểu, ta cố gắng liều mạng sống sót từ thiên giới đến tìm cậu ấy, lại thấy cậu ấy đã thuộc về người khác. Đây là tư vị gì chứ, cho dù như thế nào, ta cũng muốn làm rõ ràng.”

Kính Bồ Đề không nói nữa, nhưng Tư Nam có thể cảm nhận được giọt máu của mình bị hút vào, y mở mắt ra:

“Đường Đường, đặt tay lên đây.”

Đường Du làm theo lời y, theo dõi kính Bồ Đề. Tư Nam cũng nín thở nhìn theo, nhưng thật đáng tiếc, cho dù có máu của y, sau khi mệnh số cải biến kính Bồ Đề vẫn không cách nào nhìn thấu thiên đạo, cuối cùng chỉ cho hai chữ: Khó giải.

Y rũ mắt xuống, trong lòng hít một hơi thật sâu.

Đường Du nhìn y: “Khó giải là có ý gì?”

Tư Nam im lặng.

Khó giải ý là ngay cả kính Bồ Đề cũng không biết rõ trước trận hạo kiếp người được mệnh định cho Đường Đường là ai. Có thể là Ân Triển, có thể là y, cũng có thể là người khác. Nhưng bọn họ mãi mãi không biết

được.

Đường Du nhìn y một lúc mới nói: "Ta đã hiểu."

Tư Nam nhìn cậu "Cái gì?"

Đường Du nói: "Không sao cả, phải hay không cũng sẽ không thay đổi quyết định của ta."

Tư Nam lập tức sắp xếp lại manh mối, biết cậu đã hiểu lầm, vô thức hỏi thêm một câu:

"Cho dù thiên đạo không biểu hiện?"

Đường Du nói: "Ừm, ta chỉ biết ta thích hắn, muốn cùng một chỗ với hắn. Chúng ta đi thôi."

Tư Nam nhìn cậu trong chốc lát, đè nén suy nghĩ lung tung, theo cậu đi ra ngoài.

Chap sau:

Ân Triển thấy cậu đứng ở giữa con đường liền buông tay đối phương ra đi tới thấp giọng nói:

"Tiểu Hoằng, ta có lỗi với ngươi."

Đường Du nhìn hắn: "Ta nhớ ta đã từng nói, nếu ngươi dám phản bội ta, ta sẽ chính tay giết ngươi."

Ân Triển gật đầu: "Ngươi cứ giết ta, nhưng y là vô tội, ngươi tha cho y đi."

PS: Chuẩn bị ngược Đường Đường nào

81. Chương 79: Nghịch Thiên Hành Sự 3

Tiểu Hoằng, chúng ta thành thân nhé.

Dù cho Đường Du cũng không thèm để ý đến kết qủa của kính Bồ Đề, nhưng lúc ngẫu nhiên đi ngang qua đại trạch Ân gia, đột nhiên nhớ đến gia quy của Ân gia, ít nhiều vẫn có chút băn khoăn.

Tư Nam bị cậu dắt đến trước quán hoành thánh, thấy cậu nhìn người ta xuất thần:

"Đang suy nghĩ gì? Muốn ăn à?"

Đường Du gật đầu, gọi hai chén hoành thánh, tìm vị trí ngồi xuống chờ không bao lâu đã thấy lão bản bưng lên.Có lẽ vì trong lòng có tâm sự, lần này cậu ăn không thấy ngon, nên buông đũa xuống:

"Mùi vị thế nào?"

Tư Nam nói: "Cũng ngon."

Đường Du im lặng một lúc: "Ta nhớ hình như mẫu thân của ngươi là tư mệnh thiên giới?"

Tư Nam hơi ngẩn người, ừ một tiếng.

Đường Du hỏi: "Đối với tư mệnh mà nói, có phải mệnh số rất quan trọng hay không?"

"Phải, trong ký ức của ta, mẫu thân luôn cầm la bàn vận mệnh của bà, dường như chưa bao giờ buông ra."

Tư Nam rơi vào hồi ức, nhẹ giọng nói:

"Mẫu thân không giống những các tư mệnh đời trước, ngay cả mệnh số của những người thiên giới bà đều có thể nhìn thấy.Điều này làm cho bà lúc nào cũng buồn khổ, bởi vì bà thường nói mệnh số không cách nào thay đổi …"

Y đang nói lại bất chợt nhớ đến thái tử thiên giới lúc trước.

Trước khi trận hạo kiếp phát sinh, y đã từng gặp qua thái tử.Khi đó mẫu thân hết lòng khuyên can thái tử buông tay, y đứng bên cạnh mẫu thân, lúc ngẩng đầu nhìn thấy thân thể người phía trước nghiêng ngã bình tĩnh hỏi:

"Tư mệnh, thiên mệnh vì sao như thế?"

Thái tử cũng không chờ mẫu thân trả lời, dứt khoát rời đi.Sau đó gã nghịch thiên, mẫu thân đuổi theo, lại nghe gã hỏi: Tư mệnh, thiên mệnh vì sao như thế?

Lần này sau khi hỏi xong, nhật nguyệt thất sắc, mệnh bàn vỡ vụn, tất cả những gì đã định trong phút chốc hóa thành hư ảo. Mẫu thân luôn cho rằng là do bà đã tiết lộ thiên cơ, lại thêm không có cách nào tính trước tương lai, cuối cùng ngã xuống trong trận hạo kiếp.

Thiên mệnh là cái gì?

Tư Nam cũng không biết nói thế nào mới đúng, y chỉ biết trong trí nhớ mẫu thân vẫn luôn lo lắng không yên lòng, chưa từng có được giây phút bình an.Có khi nàng không thể khống chế cảm xúc muốn giết chết y, nhưng mỗi lần đều sẽ buông tay, ôm lấy y gào khóc.Đại khái có lẽ do chuyện bà nhìn thấy trong tương lai, nhưng bà chưa bao giờ nói.Khi nhắc tới Đường Đường, bà cũng chỉ sẽ nói một câu ràng buộc sâu nhất, ngoài ra không chịu nói thêm điều gì cho y biết.

Trước kia y không biết, sau này càng sẽ không.

Đường Du thấy y thật lâu không lên tiếng, cậu biết quan hệ của y và tư mệnh cũng không tốt nên không nhắc lại, nhưng cậu cũng nghĩ đến thái tử:

"Nhưng ta nghe nói sau khi thái tử nghịch thiên mệnh số đều thay đổi, vậy rõ ràng là cũng có thể mà."

"Nhưng đại giới rất lớn, hơn nữa tuy rằng có một số thứ tạm thời sẽ thay đổi, nhưng đến cuối cùng có thể sẽ vẫn quay về hướng ban đầu."

Tư Nam dừng một chút:"Lúc trước thái tử từng hỏi qua một câu: thiên mệnh vì sao như thế, Đường Đường ngươi nghĩ là tại sao?"

Đường Du suy nghĩ một lát, lắc đầu: "Ta chỉ biết những gì bây giờ ta làm đều là tùy tâm, sau này cũng sẽ như vậy."

Tư Nam im lặng một lúc, mới ừ một tiếng

Hai người ăn cơm xong thì tạm biệt.

Tư Nam trở về pháp trận trung tâm , Đường Du thì đến đại trạch Ân gia.

Mấy huynh đệ Ân gia vừa lúc cũng đang ở nhà, nhìn thoáng qua sau lưng cậu: "Tiểu Hoằng về rồi à, tiểu Triển đâu?"

"Hắn còn ở điện Lạc Hồn."

Đường Du rảo bước đi vào đình nhỏ nơi bọn họ đang đứng, đầu tiên là cùng bọn họ trò chuyện vài câi, sau đó vờ như vô ý hỏi:

"Ta nghe nói sau khi các ngươi chiếu ra người mệnh định, nếu phản kháng đều sẽ bị hút vào gương trong?"

Ân đại Ân nhị Ân tam đã từng bị hút qua đồng loạt gật đầu: "Ừa!"

Đường Du không khỏi hỏi: "Sau khi nhìn thấy người được mệnh định là cảm giác thế nào?"

"Ừm… Có lẽ vừa bắt đầu sẽ cảm thấy khó chịu, nhưng sau đó càng lún càng sâu."

"Không chỉ càng lún càng sâu, mà y như thiêu thân chẳng màng gì lao vào lửa, hoàn toàn không thể khống chế luôn."

"Đúng, giống như bản thân là một nửa vòng tròn, tìm được nửa vòng tròn khác, chỉ khi có được đối phương mới cảm thấy đầy đủ.Sau đó sẽ cảm thấy thật ra kính Bồ Đề rất tốt."

"Đúng thế, rất tốt, nhưng mà ngươi không cần lo lắng.Nhìn phản ứng của tiểu Triển đối với ngươi, ngươi nhất định là người mệnh định của hắn."

"Đáng tiếc không thể nhìn thấy hắn bị hút một lần, cảm thấy tâm lý không cân bằng."

"Đúng vậy."

Đường Du vẻ mặt không thay đổi:

"Lỡ đâu thật sự ta không phải, Ân Triển lại không đồng ý sự sắp xếp của kính Bồ Đề, vậy hắn có thể chống lại lực hút đó được không?"

Mọi người lắc đầu: "Kính Bồ Đề là thần khí, không cách nào ngăn được.Ngươi thật sự không cần lo lắng, người mệnh định của hắn nhất định là ngươi mà."

"Phải đó tiểu Hoằng, đừng suy nghĩ nhiều quá.Bây giờ kính Bồ Đề còn ở pháp trận trung tâm, đợi nó quay về Minh phủ, các ngươi có thể thành hôn."

"Đúng, đến lúc đó nhất định phải làm thật náo nhiệt."

"Ta không nghĩ lung tung, chỉ là tò mò mà thôi." Đường Du nói:"Ví dụ như các ngươi sẽ bị hút đến đâu? Trong gương?"

"Việc này thì không có cách biết rồi." Ân Nhị ca nói:

"Ngươi đã thấy những thế giới thông nhau với Minh giới chưa?Kính Bồ Đề sẽ chọn đại một chỗ ném chúng ta vô, không cách nào về Minh giới, càng không có cách nào liên hệ với người nhà.Đương nhiên người trong

nhà cũng không tìm thấy hắn, mãi cho đến khi mọi chuyện đã thành chánh quả mới thả ra."

Đường Du hơi ngẩn: "Thành chánh quả?"

Ân Nhị ca nói: "Tức là họ đã định tình."

Tim Đường Du trầm xuống, sát khí bỗng nhiên dâng lên.

Cậu vốn còn nghĩ với tình cảm của mình và Ân Triển vốn không cần quan tâm đến Kính Bồ Đề.Nhưng cậu không ngờ đến Kính Bồ Đề sẽ can thiệp đến mức độ như thế. Nếu Ân Triển thật sự bị hút vào Kính Bồ Đề, tất cả mọi chuyện cậu đều không nhìn thấy không thể ngăn cản, nếu cuối cùng Ân Triển sẽ bị người mệnh định hấp dẫn, vậy còn cậu?

Người Ân gia hoảng sợ: "Tiểu Hoằng?"

Đường Du hoàn hồn, miễn cưỡng thu lại long tức đang tràn lan.Người Ân gia cũng đoán được cậu đang lo lắng mình không phải người mệnh định của tiểu Triển, vội vàng trấn an, thấy cậu bình tĩnh mới có chút yên tâm, lại tiếp tục khuyên cậu không cần suy nghĩ quá nhiều. Đường Du gật đầu, qua loa trò chuyện rồi đứng dậy rời đi.

Ra khỏi phủ, cậu nhận được phù truyền âm của Ân Triển hỏi cậu đang ở đâu,khi nào mới trở về.Cậu trầm ngâm môt lúc trả lời cho hắn mình muốn về Du Li chi cảnh một chuyến, hôm nay sẽ không về điện Lạc Hồn.Sau đó lại nghe Ân Triển hỏi có cần hắn đi cùng không thì cậu từ chối.

Cậu cũng không biết nên đi đâu, vô mục đích bước theo đám người phía trước.Bỗng nhiên cậu nghe thấy bên cạnh có người nói hôm nay là quỷ lễ, hơi ngạc nhiên, vô thức đi đến Vực thành.

Nơi này không khác gì những lần trước họ đến, trên đường giăng đèn kết hoa vô cùng náo nhiệt.

Cậu mua mặt nạ đeo lên, thoáng thấy bên đường có bán kẹo bông gòn bèn mua hai cái, cầm lấy vừa đi vừa ăn.Không biết lúc nào đã đến trà lâu Thính Ngữ, liền đi vào nghe kể chuyện.Chỉ thấy trên đài có mấy cô nương mặc áo vàng, dường như đang nói đến chuyện buồn, giọng nói nghẹn ngào.

"Sau đó dù cho ta làm gì cũng sai, ta cố ý mặc chiếc váy gã đã từng khen thì bị chê là quá màu mè.Lúc trước kia rõ ràng thích ta như thế, giống như không có ta thì sống không nổi nữa. "Nàng thì thào:

"Sau này ta mới biết được gã đã yêu người khác, nên tình yêu trước kia liền đều là sai.Càng cố níu kéo càng làm cho người ta chán ghét, nhưng nếu không níu kéo cũng chỉ là đổi lấy một câu giải thích của gã.Cuối cũng vẫn là phải nhìn bọn họ song túc song phi… Có khi ta hận không thể giết chết gã, nhưng nếu giết rồi sau này ta không còn nhìn thấy gã nữa …"

Bước chân Đường Du chợt dừng, không kềm được đi ra ngoài.

Cậu hoang mang mờ mịt đi mãi, cuối cùng đến hồ Vọng Nguyệt.

Mặt hồ tràn đầy ánh đèn sáng lấp lánh, cậu nhìn thấy một con thuyền gỗ.Cậu lên thuyền đi đến giữa hồ, nhớ tới khoảng thời gian ở cạnh Ân Triển, nghĩ đến sau này sẽ có người thay thế vị trí của cậu.

Chờ đến lúc kính Bồ Đề thả bọn họ ra, Ân Triển sẽ nắm tay người kia dạo qua các con đường ở Minh giới, nếm các món ăn ngon, từ từ rong chơi khắp nơi bên ngoài thế giới.Sau đó xem như bảo bối mà kéo người vào trong lòng, giới thiệu với tất cả mọi người: đây là nương tử nhà ta .

Nghĩ đến hình ảnh đó, sát ý không khống chế tràn lan.

Hơi thở khủng bố đáng sợ của long tộc trong phút chốc bao phủ hồ Vọng Nguyệt, tử hồn la hét chói tai bỏ chạy, chỉ thoáng chốc đã không thấy bóng dáng, xung quanh lâm vào tĩnh mịch.Lúc này cậu mới hoàn hồn, thu hồi long tức, không để ý tới đám tử hồn trốn trong bóng tối run cầm cập xem xét cậu, rời khỏi Vực thành.

Bầu trời bỗng nhiên đổ mưa, càng lúc càng lớn, tiếng mưa ào ào.

Nhạc Chính Tiêu đang muốn trở về phòng, bỗng nhiên ngẩng đầu thấy đệ đệ của hắn ta đang từ ngoài vào, cả người sớm đã ướt đẫm, lập tức nghênh đón:

“Sao lại không mở dù… Ngươi làm sao vậy?”

Ánh mắt của đệ đệ vẫn luôn sáng ngời nhưng lúc này lại tối tăm mờ mịt.Trên gương mặt ướt đẫm nước mưa giống như không có cảm xúc, không biết được có phải cậu đã khóc hay không.Cả người hắn ta muốn nổ tung rồi, vội vàng kéo đệ đệ kéo vào phòng, liên tiếp hỏi:

“Làm sao vậy làm sao vậy, Ân Triển bắt nạt ngươi?”

Đường Du nói: “Không có.”

Nhạc Chính Tiêu: “Vậy ngươi sao thế?”

Đường Du nói: “Không có gì.”

Nhạc Chính Tiêu thấy cậu ngồi bất động, bèn kháp quyết hong khô y phục, cầm khăn lau mặt cho cậu.Từ đầu đến cuối cậu cũng không có phản ứng, hắn ta chớp mắt, lấy can đảm nhét bạch nhung thú của mình vào trong lòng cậu:

“Cho, ôm.”

Đường Du cúi đầu nhìn, cảm thấy mềm mềm, vuốt ve đầu của nó.

Đôi mất Nhạc Chính Tiêu sáng ngời: “Đáng yêu lắm đúng không? Muốn nuôi chứ?”

Đường Du không trả lời, chỉ vuốt ve đầu của nó.

Nhạc Chính Tiêu thử hỏi mấy câu, thấy đệ đệ mình không có ý muốn nói.Hắn ta ngẫm nghĩ rồi đi thẳng vào phòng bếp nấu chén canh tình yêu, dặn cậu uống xong đi ngủ sớm.Sau đó lại thấy đệ đệ ngoan ngoãn ăn sạch đồ mình nấu, tuy mặt cậu vẫn không có cảm xúc, nhìn không ra đánh giá của cậu nhưng hắn ta vẫn cảm động lắm:

“Ngủ đi, ngủ một giấc chuyện gì buồn phiền cũng sẽ trôi qua.”

Đường Du ừ một tiếng, đứng dậy trở về phòng.

Nhiều năm như vậy, đây là lần đầu cậu không ngủ trong lòng Ân Triển, tim vô cùng khó chịu, mãi đến nửa đêm mới thiếp đi, nhưng lại mơ thấy một giấc mộng. Trong mộng là chủ thành quen thuộc, Ân Triển cuối cùng cũng ra khỏi kính Bồ Đề.Hắn nắm tay một người tay đi về Ân gia, khi thấy cậu đứng ở giữa con đường liền buông tay đối phương ra đi tới thấp giọng nói:

“Tiểu Hoằng, ta có lỗi với ngươi.”

Đường Du nhìn hắn: “Ta nhớ ta đã từng nói, nếu ngươi dám phản bội ta, ta sẽ chính tay giết ngươi.”

Ân Triển gật đầu: “Ngươi cứ giết ta, nhưng y là vô tội, ngươi tha cho y đi.”

Người mệnh định của hắn đứng cách đó không xa nghe có vấn đề, vội vàng chạy tới ngăn cản.Ân Triển đẩy người ra sau bảo vệ, ra hiệu gã mau chạy đi, nhưng không chịu.Đường Du nhìn bọn họ muốn sống chết cùng nhau, tức giận đến cực điểm:

“Cút, cút hết cho ta!”

Cậu tỉnh giấc ngồi bật dậy.

Ngày vừa tờ mờ sáng, xem ra cậu cũng chưa ngủ được bao lâu.Bạch nhung thú nghe được thấy tiếng động ló đầu nhìn vào, đang muốn duỗi móng vuốt bước lên, nhưng vừa ngẩng đầu thấy người trên giường đang lạnh lùng nhìn mình, vô cùng đáng sợ. móng vuốt bé nhỏ của nó khựng lại, quay đầu bỏ chạy.

Đường Du không còn buồn ngủ nữa.

Khi Nhạc Chính Tiêu thức dậy đến tìm cậu, từ xa xa đã nhìn thấy đệ đệ ôm đầu gối ngồi dưới hành lang, trạng thái cùng hôm qua y chang. Hắn ta ngẫm nghĩ, chạy tới lấy cần câu ra:

"Nào, ca ca mang ngươi đi câu cá!"

Đường Du nhìn hắn ta, không nhúc nhích.

Nhạc Chính Tiêu nói: "Đi thôi, đằng nào cũng là ngồi."

Đường Du nghĩ thế cũng đúng, liền đi theo hắn ta. Nhạc Chính Tiêu vui mừng xoa đầu cậu, lại nhét bạch nhung thú cho cậu.Hai người mang dụng cụ câu cá đi đến sông Hắc Vĩ ở bên ngoài Du Li chi cảnh, gắn mồi vào móc rồi bắt đàu câu.

Trong sông Hắc Vĩ có rất nhiều cá răng cưa, to gần bằng nửa người rất là hung dữ. Nhạc Chính Tiêu nhanh chóng câu được một con, con cá không thèm giãy dụa, giận dữ há ra mồm to như chậu máu táp về phía hắn ta, bộ dáng kia rõ là muốn cắn đứt cổ của hắn ta.Nhạc Chính Tiêu ra tay như chớp, một quyền đánh ngất nó rồi vui vẻ nắm đuôi kéo lên bờ.

Đường Du im lặng liếc xéo đại ca nhà mình, nghĩ bụng sao mà người này câu cá cũng không thể bình thường chứ.

Nhạc Chính Tiêu nhìn cậu: "Câu đi, chơi vui lắm, hơn nữa câu cá hình như cũng có thể tu thân dưỡng tính, bồi đắp tình cảm."

Đường Du lười trả lời,gắn mồi câu vung vào trong sông, ánh mắt nhìn về xa xăm đợi chờ.Mãi đến khi cần câu động giật mạnh mới nhớ đến phải kéo lên, không hề ngạc nhiên khi nhìn thấy một con cá răng cưa bự chảng lao về phía mình.Cậu đang tính xem làm sao thu thập nó, đột nhiên một hòn đá lao vút ra đập vào đầu cá, đẩy nó hôn mê sang một bên.

Cậu vô thức quay đầu, thấy Ân Triển đang đi về hướng bọn họ, đôi mắt bỗng nhiên hơi căng thẳng.

Ân Triển ngồi xuống bên cạnh cậu, ôm lấy cậu từ phía sau: "Đang câu cá à?"

Tim Đường Du run mạnh lên, ném cần câu xoay người liền nhào qua. Lúc trước cậu từng nghĩ hoặc là băm vụn người này, hoặc là bảo hắn cút đi thật xa.Nhưng khoảng khắc khi Ân Triển tiếp xúc mình, cậu đã hoàn toàn không chịu được.

Ân Triển kéo người lên đùi mình ôm thật chặt: "Làm sao vậy?"

Đường Du không tả lời, cậu chôn đầu vào cổ hắn không nhúc nhích

Ân Triển hỏi: “Tối hôm qua ngủ không ngon?”

Đường Du: “Ừm.”

Ân Triển: “Ngủ không ngon không biết trở về tìm ta?”

Đường Du nói: “Đại ca của ta cứ ép ta câu cá cùng.”

Nhạc Chính Tiêu: “…”

Nhạc Chính Tiêu bị đệ đệ nhà mình lấy ra thế tội, nhịn không được nhìn qua, đúng lúc thấy đệ đệ đang liếc nhìn mình:

“… Không cần nó nữa, dẫn người về đi.”

Ân Triển còn định cùng câu mấy con cá để tạo ấn tượng tốt cho anh vợ, nhưng thấy tức phụ cứ rúc vào lòng mình, tim hơi nhói liền kéo cậu rời đi.Thật ra hắn đã biết nguyên nhân, bởi vì sáng sớm mấy huynh đệ của hắn vẫn không yên tâm, hỏi thăm hắn tiểu Hoằng thế nào rồi.Khi biết được cậu không về điện Lạc Hồn điện, liền kể lại chuyện tối hôm qua cho hắn.Thế nên hắn mới vội vã đến Du Li chi cảnh, kết quả thấy hai huynh đệ đang câu cá.

Hắn quay đầu lại nhìn tức phụ: “Về điện Lạc Hồn, hay là mời ta đến Du Li chi cảnh?”

Đường Du hỏi: “Ngươi muốn đi đâu?”

Ân Triển: “Du Li đi, ta vẫn chưa đến nhà ngươi, cha mẹ ngươi có nhà không?”

Đường Du: “Bọn họ có việc, không ở cung điện.”

Ân Triển: “Ta đến phòng ngủ của ngươi vậy.”

Trong Du Li chi cảnh có pháp trận hồi thiên, nối thẳng đến Thiên giới, có địa vị đặc biệt ở Minh giới, ngoại giới gọi nơi đây là cấm địa Du Li.Nếu không được quân chủ cho phép, người ngoài không thể dễ dàng vào được, có điều Đường Du thân là con trai của quân chủ, cũng có quyền đó, nên dẫn Ân Triển đi vào.

Ân Triển dạo một vòng trong phòng ngủ, thấy tức phụ vẫn luôn chăm chú nhìn mình,vội ôm người lên giường.

Miệng lưỡi giao nhau, hơi thở của cả hai trở nên nặng nề, Đường Du cảm thụ lực va chạm mạnh mẽ, không ngừng gọi hắn nhanh lên, mau hơn nữa.Cậu nghĩ đến tương lai hắn có thể cũng đối xử như thế với một người khác, không khỏi ôm lấy hắn thật chặt, trong mắt cũng xuất hiện sự kiên quyết, ngươi chỉ có thể là của ta, chẳng sợ nghịch thiên, ta cũng sẽ biến ngươi thành của ta!

Ân Triển phát hiện tức phụ nhiệt tình khắc hẳn vơi mọi khi, hắn đỡ lấy sau gáy cậu hôn thật sâu, càng thêm điên cuồng mà chiếm hữu, chờ đến khi phát tiết ra mới giảm lại lực đạo, hôn lên trán ướt đẫm mồ hôi của cậu:

"Tiểu Hoằng, chúng ta thành thân đi."

Đường Du ngẩng đầu nhìn hắn.

Ân Triển vẫn luôn không nhắc kĩ càng về việc kính Bồ Đề, là sợ tức phụ sẽ cảm thấy lo lắng. Hắn vốn định chờ đến phiên hắn chiếu mới làm rõ với tức phụ, giao cho người này quyết định.Nhưng bây giờ nếu như đã biết, đương nhiên không thể để mọi việc cứ tiếp tục như thế.

Hắn nhìn thẳng vào tức phụ:

"Cả đời ta chỉ nhận định một mình ngươi, không cần biết có chiếu kính Bồ Đề hay không ta cũng chỉ cần ngươi.Nếu ngươi lo lắng ta chiếu người mệnh định không phải là ngươi, sẽ bị gương hút đi nơi khác.Vậy đời này ta sẽ không đi chiếu, không cần quan tâm quy củ của nhà ta, chúng ta thành thân nhé?"

Đường Du nhìn hắn thật lâu rồi ôm cổ hắn, chôn đầu vào cổ hắn: "Được."

Chap sau:

Trong lòng tất cả mọi người đều hiện lên từ này, yết hầu của Ân Triển tinh ngọt, hắn phun mạnh ra một ngụm máu. Những niềm hạnh phúc, ngọt ngào, vui sướng, rung động... tất cả những thứ có hơi ấm trong nháy mắt rút hết toàn bộ ra khỏi thân thể hắn.

82. Chương 80: Nghịch Thiên Hành Sự 4

Thật ra ta đã chiếu kính Bồ Đề.

Đường Du bị Ân Triển nhốt trong phòng ngủ thân thiết thật lâu, cuối cùng mệt quá mà thiếp đi. Thế mà cậu vẫn ngủ không được sâu, chỉ một lúc sau liền tỉnh. Ân Triển đã bị người bên điện Lạc Hồn gọi về, để lại giấy nhắn bên gối cho cậu. Cậu đọc qua rồi đem cất kỹ sau đó mặc quần áo đi ra ngoài.

Nhạc Chính Tiêu đã trở về, đang chải lông cho bạch nhung thú của mình, khi nghe tiếng bước chân thì ngẩng đầu nhìn.

Bạch nhung thú là con nhớ ăn không nhớ đánh, tuy rằng từng bị dọa nhưng vẫn vô cùng vui vẻ chạy tới.

Đường Du cúi đầu nhìn rồi ôm nó lên.

Nhạc Chính Tiêu quá xúc động, sâu sắc cho rằng cuối cùng đệ đệ không còn nhớ thương việc nướng bạch nhung thú của mình nữa rồi. Hắn ta vẫy tay gọi cậu, nhìn cậu đến ngồi bên cạnh mình, lưỡng lự một lát mới hỏi:

"Ta nghe Ân Triển nói các ngươi muốn thành thân?"

Đường Du nói: "Ừm."

Nhạc Chính Tiêu quan sát vẻ mặt của cậu, cứ cảm thấy vẫn phảng phất u buồn:

"Cha mẹ vẫn đang bế quan, không biết có có ra kịp hay không. Ngươi muốn đi nói hay để ta đi?"

Đường Du tim lặng rồi nói: "Đại ca."

Nhạc Chính Tiêu: "Hử?"

Đường Du hỏi: "Có phải mệnh số nhất định sẽ ứng nghiệm đúng không?"

"Chắc vậy."

Trước khi đi Ân Triển đã nói cho Nhạc Chính Tiêu nghe chuyện của đệ đệ. Từ lúc đầu hắn ta vẫn luôn lo lắng nếu đệ đệ không phải là người mệnh định của Ân Triển sẽ bị tổn thương. Nhưng trải qua quan sát mấy năm nay, hắn ta cảm thấy không có vấn đề gì:

"Cái gọi là người mệnh đinh tức là nhất đinh phải gặp gỡ, không phải Ân Triển không đi chiếu kính Bồ Đề là được. Ta thấy tình cảm Ân Triển dành cho ngươi sâu như vậy, tám phần ngươi là người mệnh định của hắn. Cùng với việc vẫn luôn lo lắng như thế, không bằng để cho hắn chiếu một lần, cũng có thể hoàn toàn dẹp bỏ nghi ngờ."

Đường Du rủ mắt nắm móng vuốt nhỏ của bạch nhung thú không nói gì.

Bọn họ đều cho rằng cậu sợ Ân Triển chiếu gương ra người định mệnh không phải là cậu cho nên mới lo

lắng. Nhưng trên thực tế cậu đã chắc chắn mình không phải là người mệnh định của Ân Triển. Nếu không như thế tại sao kính Bồ Đề lại đưa ra đáp án là khó giải. Nếu người mệnh định của cậu ở tại Minh giới, sao có thể là khó giải?

Cậu cũng không muốn để ý, cậu vẫn luôn tin tưởng tình cảm của mình và Ân Triển. Nhưng những lời người Ân gia hình dung cảm giác dành cho người định mệnh khiến cậu hơi dao động. Nếu tương lai thật sự có một người sẽ xuất hiện trước mặt Ân Triển, hơn nữa Ân Triển sẽ không khống chế được bị đối phương hấp dẫn, cậu lại dây dưa không dứt vậy thì cũng thật khó coi.

Nhạc Chính Tiêu nhìn cậu: "Tiểu Hoằng?"

Đường Du nói: "Để ta nghĩ đã."

Nhạc Chính Tiêu lại quay về đề tài lúc nãy, hỏi cậu có muốn đi tìm cha mẹ không. Đường Du ngẫm nghĩ, quyết định chờ định xong ngày lại nói. Nhạc Chính Tiêu gật đầu:

"Ngươi ở nhà thêm vài ngày hay là đi tìm Ân Triển?"

Đường Du dĩ nhiên là muốn đi tìm Ân Triển, có điều cậu không đi ngay mà là đến thư phòng của phụ thân dạo một vòng, mãi đến chạng vạng mới đi điện Lạc Hồn.

Ân Triển cũng vừa lúc làm xong công việc, nhìn thấy cậu liền kéo vào lòng ôm, nói với cậu chờ hắn làm xong mọi việc sẽ về nhà gặp cha mẹ bàn bạc chuyện thành hôn.

Đường Du không khỏi hỏi: "Nếu bọn họ không đồng ý?"

"Không đồng ý ta cũng thú ngươi."

Ân Triển nâng cằm cậu lên hôn một hơi:

"Việc này ngươi không cần phải để ý, giao hết cho ta, hửm?"

Đường Du nhìn hắn, ừ một tiếng.

Ân Triển nắm tay cậu: "Đi thôi, muốn ăn cái gì?"

Đường Du nói: "Gì cũng được."

Thế là Ân Triển dặn dò đầu bếp làm những món tức phụ thích ăn. Sau khi ăn cơm xong, dẫn cậu ra ngoài

tản bộ, đến tối thì ôm người vào lòng thân thiết, thuận tiện đùa giỡn lưu manh.

Sinh hoạt dường như quay về những ngày tháng ấm áp.

Ân Triển luôn hành động mau lẹ, nếu đã quyết định liền bắt tay chuẩn bị việc thành hôn. Đường Du nghe hắn hỏi ý kiến mình thì nói thế nào cũng được. Ân Triển nhướng mày:

"Cái khác thì thế nào cũng được, nhưng đây là hôn lễ của chúng ta, ngươi phải nói ý kiến của mình."

Đường Du nhìn bảng kế hoạch: "Ngươi muốn đặt phòng tân hôn trên Cửu Xuyên?"

Ân Triển sung sướng nói:

"Ừa, như vậy không chỉ có thể ngăn cản một đám người phá động phòng, đối với chúng ta cũng có ý nghĩa kỉ niệm, nhất cử lưỡng tiện, rất tốt."

Đường Du không biết phải nói lại thế nào, nghẹn nửa ngày mới phun ra ba chữ:

"… Làm cái giường."

Ân Triển bật cười, ôm người vào lòng liếm lấy vành tai cậu, hạ giọng đầy ý đồ:

"Không thích dã chiến? Lúc trước dáng vẻ của ngươi cứ như là thích không chịu được…"

Đường Du bình tĩnh nhấn mặt hắn đẩy ra.

Ân Triển bắt lấy tay cậu hôn một cái, bị đề tài này khơi gợi cả lòng đều ngứa ngáy, bỗng nhiên rất muốn nhìn vẻ mặt động tình của tức phụ, vậy là liền ôm người vào phòng ngủ. Đường Du không khi nào chống cự được khiêu khích của hắn, nhanh chóng buông vũ khí đầu hàng, giao hết bản thân mình cho hắn.

Đêm dần khuya.

Hơi thở của người bên cạnh đều đều mạnh mẽ, da thịt dán vào nhau, vừa ấm áp lại ngọt ngào. Đường Du mở mắt ra, nương theo ánh nến mỏng manh bên ngoài đánh giá Ân Triển. Người nam nhân này diện mạo anh tuấn, khi ngủ say khi hoàn toàn không có dáng vẻ cao ngạo hay lưu manh, mà là đặc biệt yên tĩnh, rất hấp dẫn người khác.

Cậu ngắm nhìn thật lâu, vươn tay vuốt ve gương mặt hắn. Ân Triển như có cảm giác, siết chặt cánh tay, ôm người vào lòng vỗ về. Đường Du ngừng thở, thấy hắn không tỉnh, lại nhìn ra ngoài trong chốc lát mới

nắm mắt ngủ, nhưng không buồn ngủ chút nào.

Càng hạnh phúc, cậu lại càng lo lắng.

Chỉ cần nhớ tới người mệnh định chưa xuất hiện kia, cậu cảm thấy như có một thanh đao treo lơ lửng trên đầu. Đoạn thời gian này giống như là trộm mà có được, mỗi ngày đều sống trong sự sợ hãi "Không biết khi nào sẽ mất đi Ân Triển". Có khi cậu sẽ nghĩ không phải chỉ là một người thôi sao, trên đời này ai không có ai mà không thể sống chứ. Nhưng mỗi lần lại nghĩ có một người được vận mệnh sắp đặt chen vào giữa bọn họ, cậu thật sự chỉ muốn giết luôn cả hai.

Lại cứ tiếp tục như thế, sau này chỉ cần có người lạ tới gần Ân Triển, cậu liền muốn chém chết đối phương.Cứ như thế mãi, sẽ có một ngày nào đó ngay cả cậu cũng sẽ chán ghét chính mình.

Thiên mệnh tại sao như thế?

Điều này cậu không biết, cậu chỉ biết là nếu đã sống thì không thể uổng phí kiếp này.

Ân Triển nói phải nhanh chóng xử lý công việc thì đúng là nhanh thật, chỉ cần ba ngày đã kéo tức phụ về Ân gia.

Chuyện đương nhiên, quyết định của hắn bị phản đối. Có điều Ân phụ hiểu rõ tính của nhi tử, thấy nhi tử lần này quyết tâm muốn thành hôn, chung quy cũng chưa nói gì. Các trưởng lão lại phản ứng rất kịch liệt:

"Không thể mở ra tiền lệ này, các ngươi nghĩ lại tổ tiên Ân gia đi, tại sao ngài lại lập ra gia quy như thế?"

"Đúng rồi, lỡ đâu có gì không may, chẳng phải là hại con nhà người ta à?"

"Hơn nữa đứa bé kia cũng không phải người dễ chọc…"

"Đúng, chúng ta biết cậu ấy tám phần là người mệnh định của ngươi, nhưng dù sao cũng phải chiếu một lần."

"Lại nói thế cục đã ngày càng ổn định, kính Bồ Đề chẳng mấy chốc sẽ được rút về, nhịn mấy tháng thôi mà."

Ân Triển mắt điếc tai ngơ, lần này không chịu nhường bước, trưng ra cái dáng vẻ "Tùy các ngươi muốn nói gì thì nói, hôn sự này ta chắc chắn phải làm". Các trưởng lão vất vả khuyên nhủ mãi không có kết quả, đều đồng loạt quay qua nhìn Ân phụ, còn nhìn sát rạt.

Ân phụ xót xa: "Con hư tại cha, ta quyết định đến từ đường úp mặt suy nghĩ mười ngày."

Các trưởng lão: "…"

Các trưởng lão nổi giận, túm lấy ông đè lại, đồng thời tiếp tục vây quanh Ân Triển, bắt đầu một vòng tấn công mới. Một nhóm người trong đó thì muốn tìm Nhạc Chính Hoằng khuyên bảo, cơ mà Ân Triển không muốn cho tức phụ dính vô việc này nên đã bảo cậu ra ngoài chơi từ sớm.

Lúc này Đường Du đang ngồi trên bậc thang ở pháp trận trung tâm, Tư Nam cũng đang ở bên cạnh cậu. Nghe cậu nói muốn thành thân với Ân Triển, nhớ tới những gì lúc trước cậu nói, nghĩ rằng người này thật sự không quan tâm đến mệnh số. Ngược lại bản thân mình cũng quá mức chấp nhất, mà Đường Đường vốn là người định mệnh của Ân Triển, chắc sẽ không xảy ra chuyện gì đâu.

Y nhẹ nhàng ừ một tiếng.

Đường Du: "Những thần khí này phải trấn thủ bao lâu?"

Tư Nam: "Không lâu lắm, các ngươi khi nào thành hôn?"

Đường Du nói: "Vẫn chưa quyết định."

Tư Nam im lặng trong chốc lát hỏi: "Đường Đường, ngươi rất thích hắn?"

Đường Du gật đầu.

Tư Nam hỏi: "Thích đến mức nào?"

Đường Du nói: "Rất thích, sao thế?"

"Không có gì, hỏi thế thôi…"

Tư Nam nói, trong lòng hận không thể làm thịt Ân Triển, nhưng y không biết lúc đó Đường Đường sẽ thế nào, đành phải đè nén cỗ sát ý này xuống, duy trì vẻ mặt ôn hòa cùng Đường Đường trò chuyện:

"Mấy ngày nữa ta có thể sẽ trở về thiên giới."

Đường Du hơi sửng sốt: "Không phải ngươi ghét nơi đó à?"

Tư Nam: "Quen rồi cũng ổn thôi, ta rảnh sẽ đến thăm ngươi."

Đường Du: “Được.”

Tư Nam nhìn cậu, vươn tay nhẹ nhàng xoa đầu cậu.

Lúc Đường Du trở về Ân gia, trưởng lão và Ân Triển vẫn còn đang giằng co. Ân Triển nói thế nào cũng không đồng ý, khiến cho các trưởng lão đều muốn trói hắn lại. Bây giờ nhìn thấy người nào đó trở về, bọn họ bỗng nhiên nhìn thấy hy vọng, bèn ra hiệu mọi người ăn cơm trước, chuẩn bị tìm cơ hội tiếp cận cậu, dùng tình cảm và lí lẽ để đả động.

Nhưng mà Ân Triển luôn tinh ranh, sẽ không cho bọn họ cơ hội, cơm nước xong vội kéo tức phụ trở về phòng.

Đường Du thấy đám người kia tức giận giơ tay múa chân: “Ngươi thật sự muốn vi phạm gia quy?”

Ân Triển: “Chẳng lẽ ngươi muốn để ta chờ chiếu xong kính Bồ Đề mới thú ngươi? Ta cảm nhận được ngươi chính là người định mệnh của ta, nhưng nếu ngươi lo lắng, ta sẽ không chiếu.”

Đường Du nói: “Cho ta suy nghĩ.”

Ân Triển cái gì cũng nghe cậu, ôm người vào lòng, lấy ra mấy kiểu thiếp mời

“Nào, chọn một cái.”

Đường Du liếc nhìn, chỉ vào hai cái trong đó: “Chọn một trong hai.”

Vì thế Ân Triển lại chọn một cái mình thích, tiếp tục cùng cậu thương lượng việc hôn lễ.

Đường Du rũ mắt xuống.

Cậu không phải người do dự, hơn nữa luôn sống tùy tâm, nếu như cứ phải nghẹn như thế, chi bằng giải quyết dứt khoát một lần cho xong. Huống hồ thiên mệnh chỉ nói khó giải, chứ không phải tuyên bố thẳng đáp án, ngược lại cho cậu một tia hy vọng.

Ân Triển nhìn cậu: “Tiểu Hoằng?”

Đường Du ngẩng đầu: “Dạ?”

Ân Triển hỏi: “Đang suy nghĩ gì?”

Đường Du là do một tay hắn dạy dỗ, không dám lộ ra sơ hở. Cậu duy trì vẻ mặt hơi nghiêm trọng hỏi hắn ngày thành thân có khi nào trưởng lão nhà hắn sẽ đến đoạt người, trói hắn mang đi.

Ân Triển nhướng mày, cố ý hỏi: "Nếu ta thật sự bị trói lại?"

Đường Du nghiêm túc: "Vì không để cho buổi lễ bị lãng phí, ta đành phải tìm người khác để thành hôn."

Ân Triển nói: "Tìm người có thể hầu hạ ngươi giỏi hơn ta?"

Đường Du rút cánh tay đang len vào quần áo của mình ra, nghiêm túc nói:

"Chắc vậy."

Vừa nói xong, cậu đã thấy Ân Triển cười xấu xa. Cậu chợt kịp phản ứng lập tức muốn chạy, nhưng rõ ràng là cậu không phải đối thủ của Ân Triển đối thủ, chẳng mấy chốc đã bị ném lên giường.Cuối cùng bị làm đến mức thu lại câu nói "chắc vậy'.

Hôn sự vẫn nói mãi không xong, mấy lần Ân Triển muốn bỏ của chạy lấy người, nhưng đều bị phụ thân kéo lại, kêu hắn khuyên tiếp khuyên tiếp đi. Hai bên tìm cách mỗi người nhường một bước.

Các trưởng lão: "Có cách gì dàn xếp?"

Ân Triển: "Chính là ta sẽ không cố chấp thế nữa, các ngươi cũng đừng cứ lấy gia quy đến bức ta."

Các trưởng lão nói: "Cũng được, nói tiếp đi."

Ân Triển bình tĩnh đề xuất chủ ý:

"Hai bên chúng ta phái một người ra luận bàn, một ván quyết định thắng thua, ai thắng nghe người đó."

Ân phụ: "…"

Các trưởng lão: "…"

Cái tên điên này! Ngươi là một trong mười điện chủ, ai đánh thắng được ngươi!

Các trưởng lão lại đồng loạt nhìn Ân phụ. Ân phụ bị kẹp ở giữa, cả người đều không ổn chút nào. Xem ra đàm phán còn phải kéo dài mấy ngày.

Đường Du theo thường lệ chạy ra ngoài chơi. Đầu tiên cậu đến Du Li chi cảnh một chuyến. Sau đó cậu đi tìm Tư Nam, cùng y trò chuyện, đột nhiên lại muốn ăn hoành thánh ở chủ thành:

"Có được mang vào đây ăn không?"

Tư Nam nói: "Được chứ."

Đường Du bèn chơi đoán số với y, kết quả cậu thua. Thế là cậu nói với y ai thắng người đó đi mua. Tư Nam hết cách, đứng dậy đi. Đường Du nhìn theo y rời đi, im lặng đếm, sau đó nhìn pháp trận ở trước mặt.

Trong tàng thư của phụ thân từng nói nghịch thiên cần có nguồn năng lượng rất lớn. pháp trận trung tâm đúng lúc có công dụng này. Cậu hơi trầm ngâm, sau đó lấy kính Bồ Đề làm tâm điểm, dùng máu vẽ một trận pháp ở bên ngoài. Cậu đi đến đứng ở trung tâm, trong đôi mắt tràn ngập sự kiên quyết.

—— Hắn chỉ có thể là của ta.

Cậu nhắm mắt lại, thúc dục pháp lực trong thân thể.

Tư Nam đang quay trở về, đột nhiên cảm thấy hô hấp khó khăn. Máu của tư mệnh trong cơ thể nói cho y biết, mệnh số tựa hồ đang bị thay đổi. Y cố phân biệt phương hướng, vẻ mặt biến sắc vội vã quay trở về.

Ân Triển lúc này đang biểu đạt lập trường của mình: "Tóm lại hôn lễ này…"

Lời còn chưa nói hết, hắn đột nhiên cảm thấy tim đập điên cuồng, không chút nghĩ ngợi vội vàng xông ra ngoài. Biểu hiện của hắn quá kinh hoàng làm những người xung quanh cũng sợ hết hồn, nhanh chóng theo sau. Chẳng mấy chốc đã đến pháp trận trung tâm, chỉ thấy Tư Nam đang chạy đến từ phía bên kia, không quay đầu lại mà lập tức vào kết giới.

Mặt đất đang rung động, năng lượng khủng bố xen lẫn với long tức quen thuộc ồ ạt lan tràn ra bên ngoài. Những binh lính thủ vệ đã chạy vào trong, bọn Ân Triển không bị ngăn cản, cũng đi vào. Đập vào mắt là vô số người nằm xung quanh, rõ ràng là bị năng lượng làm cho hôn mê. Còn ở trung tâm pháp trận có một người đang lơ lửng, đầu hơi ngẩng lên, hai mắt nhắm nghiền, hai tay rũ xuống không ngừng chảy máu

Ân Triển trừng to mắt: "Tiểu Hoằng ——!"

Tư Nam nhanh hơn bọn họ, đã đến bên cạnh pháp trận, trên mặt không còn chút máu.

Y cứ tưởng là Đường Đường không thèm để ý, dù sao đều sắp thành thân với Ân Triển rồi. Y cũng không định nói ra tâm tư của mình, mắc công bị chán ghét. Nhưng sự thật không phải như thế, bây giờ rõ ràng là Đường Đường muốn nghịch thiên cải mệnh. Nhưng Đường Đường vốn là người mệnh định của Ân Triển, vốn dĩ không cần phải thay đổi, cho nên thôi động năng lượng ép mệnh bàn chuyển một vòng, cuối cùng tất

cả sẽ ập xuống trên người Đường Đường!

Y cắn răng chịu đựng nguồn năng lượng to lớn chen vào.

"Đường Đường, dừng tay!"

"Rầm!"

Tiếng nói của y lập tức bị át đi bởi tiếng nổ thật lớn, một tia sét vàng rực từ chân trời đánh xuống, đáng thẳng lên trên người Đường Du. Người sau lại không ngừng nôn ra máu, yếu ớt ngã xuống.

Ân Triển cùng lúc đuổi theo đến tiếp được cậu, lần đầu tiên tay hắn run rẩy đến như thế, dường như không chịu nổi sức nặng này, ngã ngồi trên mặt đất.

Nguồn năng lượng đáng sợ kia vẫn lan tràn trên đài cao. Đường Du lại phun ra một ngụm máu, trên khóe mắt hiện ra lân văn, đối diện với ánh mắt đỏ bừng của Ân Triển. Ân Triển dường như không phát ra được tiếng:

"Ngươi đang làm gì…"

"Ta…" Đường Du ho khan:

"Ta… Thật ra ta đã sớm chiếu qua kính Bồ Đề …"

Ân Triển cả người run lên, lập tức hiểu rõ kết quả sau khi cậu chiếu kính Bồ Đề và mục đích cậu hành động như thế. Rốt cuộc là cậu đã chiếu khi nào? Khoảng thời gian đó cậu làm sao chịu đựng được?

Hắn chỉ cho là tức phụ biết được chuyện kính Bồ Đề sẽ lo lắng, lại không nghĩ rằng so với hắn tưởng tượng cậu còn dày vò trăm nghìn lần!

Tại sao hắn không phát hiện!

Tại sao hắn lại có thể không phát hiện!

"Đừng nói nữa, ngươi ráng chống…"

Ân Triển buộc bản thân phải bình tĩnh, nhưng trên thực tế tiếng nói của hắn đã run rẩy không thành tiếng. Đã không còn là điện chủ mà ngày xưa luôn luôn giành chiến thắng, núi có sụp xuống cũng không thay đổi sắc mặt. Hắn không dám tùy tiện truyền linh lực cho tức phụ, muốn ôm cậu đi, nhưng vừa mới cử động,

người trong lòng lại nôn ra máu, hắn lập tức dừng lại.

Ân phụ và các vị trưởng lão cũng không rãnh rỗi, lập tức vây xung quanh xem xét thương thế của cậu và nghĩ cách giải quyết.Nhưng sau đó trong lòng mọi người đều trầm trọng, nhìn nhau thở dài một tiếng rồi lui ra.

Thật ra Ân Triển cũng đã biết, tay hắn run rẩy lau đi vệt máu trên khóe môi cậu, nước mắt thấm ướt đẫm cả gương mặt:

"Tiểu Hoằng… Đừng rời bỏ ta, đừng rời bỏ ta…"

"Ta… Ta không là người mệnh định của ngươi, sớm muộn cũng sẽ có người bên ngươi."

Đường Du thở dồn dập, nhìn người yêu sâu đậm, nghĩ đến cuối cùng hắn cũng không thuộc về mình. Vậy cũng tốt, ít ra cậu không phải nhìn thấy bọn họ ân ái. Cậu giơ tay lên muốn chạm vào gương mặt của hắn:

"Ta còn rất nhiều thế giới không dạo chơi, ngươi giúp ta… đi dạo…"

Cậu còn chưa nói hết lời, một số năng lượng lúc nãy quay lại đây, khoảng khắc bao phủ hết toàn bộ đài cao. Tia sét vàng chớp ầm ầm trên không chuẩn bị đánh xuống bất cứ lúc nào, sẽ không ai thoát được.

Đường Du có thể cảm nhận được nguồn năng lượng trong cơ thể dẫn dắt. Cậu thấy Ân Triển muốn ôm mình đi, dùng hết sức lực cuối cùng lao lên không trung, biến trở về bản thể ngăn cản bọn họ. Ngay sau đó, chỉ thấy hàng vạn tia sét tập trung lại, toàn bộ đánh vào trên thân cự long, trong phút chốc mưa máu tràn ngập.

Đôi mắt Ân Triển như muốn rách toạt: "Tiểu Hoằng ——!!!"

Tư Nam bị cỗ năng lượng lúc nãy đánh hôn mê, bây giờ vừa tỉnh lại đã nhìn thấy cảnh này.

—— Hồn phi phách tán.

Trong lòng tất cả mọi người đều hiện lên từ này, yết hầu của Ân Triển tinh ngọt, hắn phun mạnh ra một ngụm máu. Những niềm hạnh phúc, ngọt ngào, vui sướng, rung động… tất cả những thứ có hơi ấm trong nháy mắt rút hết toàn bộ ra khỏi thân thể hắn.

Chap sau:

—— *Ai nói, còn có ta mà!*

—— *Không phải là còn có ta à!*

Đúng vậy, ta còn có ngươi, ta cũng chỉ có ngươi.

Nhưng chỉ trong chớp mắt… y lại chính tay chôn vùi đối phương.

Toàn bộ thế giới của y giờ phút này ầm ầm sụp xuống.

Y hận mình không chết đi ngay lập tức!

83. Chương 81: Nghịch Thiên Hành Sự 5

Ta vĩnh viễn…chỉ thuộc về ngươi

Du Li chi cảnh ngoài pháp trận hồi thiên còn có một địa phương đặc biệt khác. Gia tộc ác long chỉ cần tử vong trong Minh giới đều sẽ đã bị gia tộc chi địa gọi trở về mảnh lục địa mênh mông đỏ sẫm. Cho nên sau khi sét ngừng đánh, thân thể Đường Du hóa thành luồng ánh sáng bay về Du Li chi cảnh.

Lần đi này, hoàn toàn đập tan hy vọng cuối cùng của tất cả mọi người.

Đột nhiên trên không trung vang lên tiếng rồng ngâm thê lương, ngay cả ở chủ thành đều nghe thấy rõ ràng. Vô số sinh linh hoảng sợ ngẩng đầu nhìn, lo lắng tộc ác long trút xuống lửa giận, khiến cho thế cục vất vả lắm mới bình ổn lại lần nữa dậy sóng.

Tư Nam cúi đầu, nhìn chằm chằm đôi tay đang run rẩy của mình.

Cái gọi là mệnh số, thì nhất định sẽ phát sinh.

Đã là duyên phận cho trời định, y cho rằng không nói sẽ không sao, nhưng không ngờ chỉ vì chấp niệm nhất thời của y, khiến cho người quan trọng nhất với y cứ như vậy tan thành mây khói.

Thân thể y giống như đang bị xé nát, giác quan biến mất, nháy mắt trong đầu y hiện lên hình ảnh núi Côn Lôn nơi phương xa, tiểu Bạch Trạch toàn thân thương tích chạy tới, nghẹn ngào nắm lấy vai y.

—— Ai nói, còn có ta mà!

—— Không phải là còn có ta à!

Đúng vậy, ta còn có ngươi, ta cũng chỉ có ngươi.

Y liều mạng sống sót từ Thiên giới, liều mạng tu luyện đi đến vị trí thượng tiên. Y đã từng thề sẽ không để việc từng xảy ra ở Côn Lôn phát sinh lần nữa, y đã từng thề phải vĩnh viễn bảo vệ người mình thích. Thậm chí khi nhìn thấy tình hình trước mắt y đã quyết định rút lui về Thiên giới. Nhưng chỉ trong chớp mắt… y lại chính tay chôn vùi đối phương.

Toàn bộ thế giới của y giờ phút này ầm ầm sụp xuống.

Y hận mình không chết đi ngay lập tức!

Ngoại trừ Đường Đường, trên đời này không còn bất cứ người nào khiến y quan tâm và lưu luyến. Bây giờ cái chết của Đường Đường, khiến cho hắc ám ẩn sâu trong nội tâm nhanh chóng dâng lên, chỉ khoảng khắc đã bao phủ lấy y. Y mở to đôi mắt đỏ như máu, nhìn thẳng về phía Ân Triển, không hề e ngại phóng thích ra sát ý đã đè nén bấy lâu.

"Nếu như không có ngươi thì tốt rồi."

Y nhẹ nhàng bước lên trước thì thào nói:

"Không có ngươi, cậu ấy chắc chắn… là của ta."

Trên mặt Ân Triển không có bất kỳ biểu tình gì, đôi mắt đẫm lệ sớm đã khô, lạnh lùng nhìn y:

"Việc tiểu Hoằng chiếu kính Bồ Đề, là ngươi sắp xếp?"

Tư Nam trong phút chốc biến sắc: "Phải."

Ngữ khí của Ân Triển vô cùng nhẹ, giống như là bĩnh trước cơn bão:

"Tại sao lúc nãy ngươi ngăn cản cậu ấy? Ai cho ngươi tiến vào trong?"

Tư Nam cười lạnh: "Ta cần gì phải nói cho ngươi biết."

Ân Triển gật đầu, chậm rãi đứng lên:

"Câu nói kia hẳn là do ta nói, nếu không có ngươi thì tốt rồi."

Không có Tư Nam, tiểu Hoằng sẽ không có cơ hội chiếu kính Bồ Đề. Mọi việc vẫn sẽ nằm trong phạm vi khống chế của hắn. Không có Tư Nam, pháp trận chưa chắc đã vỡ tan, tiểu Hoằng cũng sẽ không bị phản phệ, lại càng sẽ không cứ như vậy chết đi trước mặt hắn!

Ân phụ và mấy vị trưởng lão vội nghĩ không tốt rồi, nhanh chóng từ trạng thái mờ mịt khi nhìn thấy Nhạc Chính Hoằng tử vong tỉnh táo lại. Nhưng bọn họ ngăn cản là vô ích, hai người kia căn bản là không nghe họ khuyên lao thẳng vào tử đấu.

Tư Nam lạnh giọng nói: "Nói cho ngươi biết, ta đã sớm muốn giết ngươi!"

Ân Triển nói: "Ngươi cứ thử xem!"

Hai người một là thượng tiên, một là điện chủ, sức mạnh rất đáng sợ. Linh lực khủng bố trong nháy mắt tràn đầy khắp nơi. Người của Ân gia đều bị xung lực đẩy lùi. Họ đang định cắn răng giữ hai người lại, thì hai người đã lao vút lên trời.

Cùng lúc đó,con cháu Ân gia con cháu nhận thấy được động tĩnh đuổi theo lại đây.

"Xảy ra chuyện gì? Tại sao Du Li chi cảnh sẽ vang lên tiếng rồng ngâm? Ai đã xảy ra chuyện?"

"Khoan đã, người trên không… Là tiểu Triển?"

"Trời ơi, xung quanh là máu của ai? Cuối cùng đã là có chuyện gì?"

"Đừng hỏi, nhanh chóng đuổi theo!"

Ân phụ vội vàng ném ra một câu, dẫn đầu lao đi trước. Những người còn lại cũng nhanh chóng đuổi theo ông. Hai người kia vừa đánh vừa phá, đồ vật khắp nơi bị linh lức quét trúng, trở thành một đống hỗn độn.

Có người nhịn không được nói:

"Sao tốc độ bọn họ lại nhanh thế, bay cái gì không biết, tìm chỗ đất trống đánh không được à?"

Ân phụ nheo mắt, bỗng nhiên nổi lên một luồng dự cảm không tốt, ôm trái tim lo lắng đuổi theo được một đoạn, phát hiện mình quả nhiên đoán không sai. Ông quát:

"Nghĩ cách ngăn bọn họ lại, bọn họ muốn vào Du Li chi cảnh!"

Mọi người đều sợ hãi, nhận ra đây đúng là hướng đến Du Li chi cảnh. Con cháu Ân gia không biết việc

long mạch nhưng liên tưởng đến sự việc lúc trước, mơ hồ đoán ra một khả năng, vẻ mặt cũng thay đổi. Còn các trưởng lão thì rống lên:

"Không thể xông vào nơi đó!"

Ân phụ: "Bây giờ bọn họ không nghe chúng ta nói đâu!"

Dựa theo tình hình lúc nãy, rõ ràng là Tư Nam cũng thích tiểu Hoằng. Lúc này tiểu Hoằng chết đi, hai người kia đều mất đi sự bình tĩnh. Đây chắc chắn là một người muốn giết chết đối phương, một người muốn đến Du Li chi cảnh gặp tiểu Hoằng. Bởi vì nói không chừng đây là lần cuối cùng… Trong đầu hiện ông lên mấy chữ "Lần cuối cùng", mắt lại giật giật. Ông nhìn nhi tử lần đầu tiên không thể khống chế được, luồng dự cảm xấu lại càng thêm mãnh liệt.

Ông bỗng quay sang nhìn những người chung quanh:

"Ai có quen biết người ở tuyến bên đó, ngăn bọn họ lại cho ta , nhanh lên!"

Người Ân gia người dồn dập trả lời, suy nghĩ mãi cuối cùng cũng nhớ ra hai người bằng hữu. Nhưng thực lực của bọn họ cùng hai người cách nhau quá lớn, tuy rằng ngăn được một chốc, nhưng vẫn không thể ngăn chặn tốc độ của tiến về phía trước của đối phương.

Mắt thấy đã gần đến Du Li chi cảnh.

Ân Triển và Tư Nam không chút nào chần chờ, đồng thời đánh vỡ kết giới bên ngoài. Đương nhiên là người Ân gia cũng phải đi theo, còn về phần tội tự tiện xông vào cấm địa Du Li, chỉ đành chờ mọi việc kết thúc lại nói.

Bọn họ ngẩng đầu nhìn thấy hai người kia vẫn cứ xông về phía trước:

"Bọn họ muốn đi đâu đây?"

Ân phụ hít ngược: "Chẳng lẽ là pháp trận hồi thiên ?"

Trưởng lão: "Tư Nam muốn dẫn tiểu Triển đến Thiên giới à?"

"Tư Nam nghĩ như thế nào ta không biết, nhưng tiểu Triển cứ đi theo như thế, chắc chắn nó cũng muốn đến pháp trận hồi thiên."

Vẻ mặt của Ân phụ càng nghiêm trọng, ít nhiều ông cũng hiểu nhi tử, tình huống của nhi tử hiện nay chỉ có thể nghĩ theo hướng cực đoan. Ông nói:

“Pháp trận hồi thiên còn liên kết với hư không, có lẽ tiểu Triển muốn giết Tư Nam rồi ném vào trong đó.”

Tất cả mọi người rút khẩu khí: “Ôi trời, thiệt không đây?”

Ân phụ không trả lời, tăng nhanh tốc độ.

Lúc này Ân Triển và Tư Nam đã đến gần pháp trận, binh lính phụ trách trấn thủ quát lên rồi vội vàng xông ra ngăn cản bọn họ. Nhưng thực lực của Ân Triển và Tư Nam quá mạnh, bọn lính vốn không phải là đối thủ, chỉ trong nháy mắt đã bị thu thập, nằm la liệt trên mặt đất.

Ân Triển nghe thấy tiếng rồng ngâm vang lên từ xa, biết đây là tộc ác long lên tiếng muốn đuổi đi kẻ xâm nhập. Hắn nhanh chóng tiến sát Tư Nam, cố ý chịu một đòn của y, đồng thời cũng tung ra một chưởng.

Đoạn đường này Tư Nam đã bị thương hai lần, bây giờ lại trúng đòn mạnh, lập tức phun ra một ngụm máu. Y ngẩng đầu, đôi mắt tràn đầy sát ý điên cuồng, không quan tâm lau đi vết máu trên miệng, lại xông lên trước. Kinh nghiệm của Ân Triển hơn y rất nhiều, hiện giờ lại giết người không màng đến hậu quả. Trước khi tộc ác long đuổi đến hắn cũng đã tìm được cơ hội, xuyên cả bàn tay vào trong ngực y!

Nháy mắt máu tươi chảy đầy xuống đất, Tư Nam cố dùng sức nâng tay giữ lấy cánh tay của hắn.

Ân Triển lạnh lùng nói: “Cút đi, vĩnh viễn đừng trở lại.”

Vừa nói xong, hắn lại đá một cước vào trong ngực đối phương khiến y rơi thẳng vào pháp trận hồi thiên. Hắn tiếp tục thúc dục đẩy pháp trận vào hư không, rồi sau đó đem tất cả linh lực tập trung vào tay phải, đánh mạnh về phía mắt trận.

Tiếng chấn động khủng khiếp vang lên, chỉ trong phút chốc linh lực to lớn đáng sợ đã xé rách mắt trận tạo thành một cái khe. Ngay sau đó bắt đầu lan tràn, toàn bộ mặt đất đều không ngừng rung chuyển.

Người Ân gia đúng lúc đuổi theo đến gần đó, há hốc miệng, bị chấn kinh đến không nói nổi nên lời —— Trên thực tế, bọn họ cũng không có thời gian nói, bởi vì có một ác long đến cùng lúc với bọn họ. Ác long đương nhiên nhìn thấy rõ hình ảnh này, tức giận vung lên móng vuốt sắc bén, đập vào bóng người mờ ảo trong ánh sáng, chuẩn bị xuyên qua người hắn.

Ánh mắt mọi người đều căng thẳng, Ân phụ kêu to:

“Tiểu Triển!”

Móng vuốt sắc bén đang đánh xuống bỗng nhiên suýt soát dừng lại trên lưng của Ân Triển. Nhạc Chính Tiêu hóa thành hình người hạ xuống. Ân Triển quay đầu lại, đối diện với ánh mắt sắc bén của Nhạc Chính Tiêu, khàn giọng hỏi:

"… Cậu ấy đâu?"

Nhạc Chính Tiêu không trả lời, từ trên cao nhìn hắn:

"Ta muốn biết nguyên nhân."

Ân Triển biết hắn ta đang hỏi điều gì, nhắm chặt đôi mắt:

"Trước đó tiểu Hoằng đã chiếu qua kính Bồ Đề."

Trái tim Nhạc Chính Tiêu run lên, hắn ta biết việc này cũng không thể trách Ân Triển được. Những nghĩ theo hướng khác nếu không vì hắn, tiểu Hoằng vốn sẽ không đi đến bước này.Hắn ta liếc nhìn Ân Triển, quăng ra một câu:

"Phụ thân cưỡng chế xuất quan tính tình không tốt, ngươi mau cút."Rồi quay đầu đi.

Ân Triển vội vàng đứng dậy, nhưng Nhạc Chính Tiêu không nhìn hắn nữa, hóa thành bản thể bay trở về cung điện.

Người Ân gia thở phảo nhẹ nhõm, nhanh chóng vây quanh muốn đỡ lấy Ân Triển. Nhưng sau đó phát hiện người này khí tràng rất khủng bố, nghiêm trọng đến nỗi như đang kề sát sự điên cuồng, hoặc là… đã điên rồi.

Ân phụ nói: "Tiểu Triển ngươi…"

Ân Triển không lên tiếng, đẩy bọn họ ra đi về phía cung điện.

Lúc này đây linh lực của hắn cũng đã hao mòn nghiêm trọng, cộng thêm cuối cùng còn gắng gượng nhận mấy kích củaTư Nam, nên bị thương rất nặng, bởi vậy tốc độ cũng không nhanh. Nhưng người Ân gia nhìn dáng vẻ này của hắn, nhìu lần muốn cản nhưng không thể ra tay được. Mọi người nhìn ân phụ, thấy đối phương lắc đầu, đành phải đi theo sau.

Bên ngoài cung điện cách trăm mét cũng bày kết giới, Ân Triển đã đến đây biết nơi bày vốn không có nhưng hiển nhiên bây giờ là tình huống đặc biệt. Hắn bước đến gần, thấy máu trải đầy trên mặt đất, trái tim như bị bóp nghẹn. Hắn thử xông vào nhưng hoàn toàn vô dụng, cuối cùng dựa vào kết giới đờ đỡn ngồi xuống.

Cảm giác đối với ngoại vật càng lúc càng xa, chỉ còn lại nỗi đau thấu xương lạnh giá, tựa như có một cây đao chặt hắn ra thành hai nửa, từng chút từng chút nghiền nát, khiến cho hắn đau đến chết đi, đau đến phát điên.

Hắn nhìn cung điện, thấp giọng thì thầm:

"Ta nói rồi đời này chỉ nhận một mình ngươi, ngươi còn sống ta sống, ngươi chết ta cùng chết. Ta vĩnh viễn… chỉ thuộc về ngươi."

Ân phụ đứng ngay sau hắn, nghe vậy mặt tái mét: "Tiểu Triển!"

Kèm theo tiếng nói vừa dứt, những người xung quanh đồng thời đã nhận ra một một luồng linh lực cuồn cuộn không ngừng thoát ra ngoài, bọn họ cũng sợ tái mặt —— Dù cho hiện nay linh lực của Ân Triển tiêu hao không ít, nhưng thực vẫn còn, hắn muốn tự bạo, bọn họ có thể ngăn được sao?

Cục diện bây giờ không cho phép chần chờ chút nào, đang lúc bọn họ muốn cùng xông lên ngăn cản, thì có một người càng nhanh tay hơn. Minh chủ xuất hiện, nhanh chóng áp linh lực của Ân Triển linh trở về trong cơ thể, thuận tay phong ấn pháp lực của hắn.

Mọi người Ân gia định thở phào, nhưng lại ý thức được không nhẹ nhõm được —— tự tiện xông vào cấm địa Du Li, phá hỏng pháp trận hồi thiên cộng thêm giết thiên giới thượng tiên, tiểu Triển dù không chết cũng phải bị lột da.

Tiếng nói của Minh chủ bằng phẳng trước sau như một, phân phó thủ hạ phía sau:

"Giải hắn đi."

"Dạ!"

Mọi việc bắt đầu nhanh mà kết thúc cũng nhanh.

Mọi người ở Minh giới không hiểu gì đang xảy ra. Mấy ngày sau mới nghe nói Hoằng thiếu gia của Du Li chi cảnh chết rồi, Ân Ngũ gia tiền đồ vô lượng thì bị nhốt vào Vô Tự lao. Bọn họ đều khiếp sợ, sau nhiều lần hỏi thăm mới biết sự việc xảy ra ở pháp trận trung tâm, mà nơi đó đúng lúc đặt kính Bồ Đề.

Vì thế sau khi suy nghĩ, có người đoán:

"Các ngươi nói… có phải Hoằng thiếu gia không phải là người mệnh định của Ngũ gia?"

"Có thể lắm, ta nghe người ở chủ thành khi đó tiếng sấm rất lớn, có thể vì cậu ấy đã vi phạm thiên đạo."

"Haiz… ta cảm thấy hai người rất xứng đôi."

“Ta cũng thấy vậy, nhưng mấy chuyện vận mệnh khó nói lắm.”

“Đúng vậy… haizz…”

Lúc này ở trong Vô Tự lao, điện chủ Quảng Hòa ngồi dưới đất đối mặt với bạn mình lảm nhảm:

“… Ngươi xem Minh chủ đối xử với ngươi tốt chưa, ngươi chạy vô đó giết người, ngài lại nói là chuyện gì cũng có nguyên nhân, lôi kiếp cũng miễn cho ngươi. Tuy rằng bị nhốt trăm năm, nhưng nhoáng một sẽ qua ngay, chừng nào ra rồi huynh đệ tẩy trần cho ngươi…”

Pháp lực của Ân Triển bị phong ấn, tu vi bị lột bỏ một nửa, hai tay hai chân bị xiềng xích, ngồi dựa vào tường không nói một lời.

Điện chủ Quảng Hòa đẩy đến một bầu rượu:

“Đây là thập tam nhưỡng, ta thật vất vả tìm người làm ra, uống mấy chén?”

Ân Triển im lặng không nói tựa như một cái xác không hồn.

Điện chủ Quảng Hòa tốn công sức nửa ngày cũng không khiến hắn nói gì. Gã và Bạch Thống Hề đứng bên cạnh nhìn nhau, hít sâu trong lòng, đứng dậy đi ra ngoài:

“Ngươi nói phải làm sao bây giờ, ngược lại là ta cũng sẽ chịu không nổi. Hai người thân mật tựa như một người, bỗng nhiên một người không còn nữa.”

Bạch Thống Hề im lặng, Nhạc Chính Hoằng vừa chết cũng mang đi sinh mệnh của Ân Triển.

Điện chủ Quảng Hòa:

“Tức phụ ngươi thông minh, nghĩ cách gì đi, hắn cứ như thế không được đâu.”

Bạch Thống Hề im lặng thở dài: “Chờ thời gian thôi.”

Điện chủ Quảng Hòa cũng biết huynh đệ bây giờ đang mới đau đớn vì mất người yêu, mém chút cũng đi theo người ta, ước chừng trong khoảng thời gian ngắn khó mà bình ổn được, nhưng gã vẫn muốn thử một lần. Bạch Thống Hề cũng quan tâm điện chủ nhà bọn họ, nên cũng đi theo người nào đó thử. Trong lúc này người Ân gia người cũng luôn để ý tình trạng của Ân Triển, thỉnh thoảng sẽ đến tâm sự với hắn.

Nhưng dù là bọn Bạch Thống Hề hay là người Ân gia, đều sợ đi nhiều quá sẽ phản tác dụng, bởi vậy sẽ

cách một đoạn thời gian mới đến. Nhưng mà không cần biết bọn họ đến lúc nào, Ân Triển vẫn giữ mãi tư thế kia, dường như chưa từng thay đổi, giống như là đã chết.

Một năm, hai năm, ba năm… Ân Triển vô tri vô giác trôi qua năm năm. Hôm nay ngục tốt không biết từ đâu cứu về một con chim Hòa Hòa bị thương, đem nó đến đây bôi thuốc. Bỗng nhiên trong nhà lao âm u ngột ngạt vang lên tiếng hót, từng tiếng nối tiếp nhau tựa như có thể an ủi linh hồn.

Cảm giác đã chết lặng từng chút quay về, hắn ngẩng đầu định hình phương hướng lẳng lặng lắng nghe. Hắn từ từ nhắm mắt lại nhớ đến thân ảnh đỏ rực diễm lệ trong trí nhớ.

Chẳng bao lâu người Ân gia vui mừng phát hiện Ân Triển bắt đầu có phản ứng với mọi việc bên ngoài, vội vàng cầm bảng ghi chú đến tìm hắn, nghe hắn chọn một đống sách, mặc dù thấy kì lạ, nhưng vẫn mua đến cho hắn.

Trưởng lão Ân gia nghe nói Ân Triển đã có chuyển biến, chần chờ nhìn đương gia:

"Ngươi xem tiểu Triển khó khăn lắm mới có ý chí sống, chờ hắn ra tù, còn nhắc lại chuyện kính Bồ Đề không?"

Ân phụ:

"Tùy hắn đi, ngày đó chúng ta cũng đừng ép buộc hắn, cứ ở Minh phủ chờ là được. Hắn muốn đi thì đi, không muốn đi thì thôi, cứ giao cho số mệnh. Nhân tiện tìm vài người thủ ở ngoài thành, nếu nhìn thấy hắn ra khỏi thành thì hỏi xem hắn đi đâu, tốt nhất là chuyển lại ý của chúng ta, mắc công hắn chạy loạn."

Trưởng lão Ân gia gật đầu đồng ý.

Thời gian trăm năm dần dần trôi qua, Ân Triển từ từ hoạt động tay chân, lười biếng chào hỏi người trước mất:

"Ồ, đến rồi à."

Những người Ân gia đến đón hắn yên lặng gật đầu, theo hắn ra khỏi Vô Tự lao.

Đường Du hoàn toàn không biết những việc sau khi cậu chết.

Cậu chỉ biết là khi thoát ra khỏi vòng xoáy ký ức, trước mắt là bãi cỏ thân, gió nhè nhẹ thổi vi vu, trong không khí tràn ngập hương vị cỏ cây làm cho người ta hoài niệm. Đây là ảo cảnh núi Côn Lôn do Tư Nam dùng kính Bồ Đề tạo ra, mà rõ ràng là cậu vẫn còn trong kính Bồ Đề.

Tư Nam đang đứng dưới tàng cây cách cậu chừng năm mét, hơn nửa khuôn mặt giấu trong bóng râm, thấy cậu nhìn lại đây mới nhẹ giọng hỏi:

"Đường Đường, bây giờ ngươi… đều nhớ rồi đúng không?"

Đường Du vẫn chưa phục hồi cảm xúc, vô thức hỏi:

"Ân Triển đâu?"

Tư Nam hơi khựng: "Ngươi không có gì muốn nói với ta?"

Đường Du lại hỏi: "Ân Triển đâu?"

Tư Nam nhìn vẻ mặt của cậu, im lặng một lúc, giơ cánh tay lên.

Sau khi Ân Triển trở về Minh giới lại bị kính Bồ Đề hút vào, rồi bị đưa đến trước một kết giới chắc chắn. Hắn là người thông minh, lập tức hiểu ngay đây là cái gì, bắt đầu nhanh chóng phá giải kết giới. Nhưng lúc này thấy phía trên bỗng nhiên xuất hiện một lỗ hổng, tiếp theo đó đã bị một luồng sức mạnh vô hình kéo xuống.

Hắn điều chỉnh tốt tư thế tiếp đất, cảnh giác ngẩng đầu, lại bỗng nhiên nhìn thấy gương mặt đã dấu thật sâu dưới đáy lòng, hắn như ngừng thở.

Đường Du vội vàng chạy về phía hắn, vươn tay nhào vào trong lòng của hắn:

"Ân Triển…"

Ân Triển dùng sức ôm chặt lấy cậu. Tuy rằng đối với bọn họ mà nói chỉ là vừa mới tách ra. Nhưng hắn biết đoạn ký ức cuối cùng của Đường Du đã quay về, mà đó lại là đoạn thời gian tức phụ lo lắng và đau lòng nhất.

Hắn lại xiết chặt vòng tay, hôn lên tóc trấn an cậu, thoáng thấy Tư Nam lạnh lùng đứng bên cạnh theo dõi hắn, khuôn mặt lập tức trầm xuống.

Chap sau:

"Nghe nói khí linh kính Bồ Đề hơi bị thánh phụ, các ngươi giằng co lâu như vậy, nó có giảng cho ngươi nghe triết lý nhân sinh bồi dưỡng tâm hồn không?"

84. Chương 82: Tháng Năm Tĩnh Lặng 1

Dù cho mọi việc bắt đầu lại ta cũng sẽ bị Ân Triển hấp dẫn.

Ân Triển là người thông minh.

Cho nên từ khi biết được thân phận thật sự của Đường Du, hắn luôn tự hỏi năm đó đến cùng chuyện gì đã xảy ra.

Đầu tiên, kính Bồ Đề là thần khí, không thể nào sẽ hiển thị đáp án sai lầm. Tiếp theo lúc trước tức phụ nghịch thiên sửa mệnh đã thất bại, cho dù sau khi xảy ra chuyện đó mệnh số lại bị thay đổi, cũng chắc chắn không có liên quan một xu nào với Tư Nam cả. Bởi vì nếu Tư Nam có năng lực này, đã sớm biến Đường Du thành của y.

Quan trọng nhất là tức phụ lúc trước hồn phi phách tán, còn Tư Nam bị hắn ném vào cõi hư không. Nếu như vậy thời gian trăm năm đã xảy ra chuyện gì mới tạo thành cục diện như bây giờ?

Hắn nhìn chằm chằm Tư Nam, định xách y lên hỏi cho rõ.

Đường Du phát hiện ca muốn buông mình ra, lập tức ôm chặt, quyến luyến cọ lên sau cánh cổ của hắn. Ân Triển đau lòng muốn chết, ôm tức phụ trấn an vài câu, nhẹ nhàng xoa đầu cậu. Đến khi cảm thấy tâm trạng của cậu khá hơn mới hỏi lúc trước kính Bồ Đề đã hiện lên đáp án gì. Đường Du nhìn hắn ca:

"Kính Bồ Đề nói: khó giải."

Ân Triển nhướng mày, còn không có mở miệng, chỉ nghe Tư Nam nhẹ giọng nói:

"Đó là lỗi của ta."

Hai người cùng nhìn qua.

Tư Nam vẫn giấu mình trong bóng râm, khi Đường Đường quay sang y mới ngước lên nhìn cậu, sau đó lại dời tầm mắt. Y im lặng một lúc mới kể lại sự việc năm đó. Mẫu thân của y là tư mệnh thiên giới, hơn nữa còn là tư mệnh hiếm có được. Ngoại trừ việc y kế thừa hoàn toàn huyết thống của mẫu thân, còn có phụ thân, nhưng thân phận của phụ thân y rất đặc biệt, y không thể nói. Tóm lại huyết thống của y đủ để y thúc đẩy kính Bồ Đề.

Cái trán Ân Triển nổi gân, Đường Du nhớ lại tình hình lúc ấy suy đoán:

“Thần thức của ngươi có thể tiến vào kính Bồ Đề?”

“Ừm, ta có thể trò chuyện cùng khí linh.”

Tư Nam vẫn không nhìn cậu, từ từ ngồi xuống bãi cỏ tiếp tục nói.

Tư mệnh không cách nào xem rõ được mệnh số của bản thân, lúc trước khi y bị thương ở núi Côn Lôn, thì bị bắt trở lại Thiên giới tu dưỡng. Y không nhịn được hỏi mẫu thân duyên phận của mình và Đường Đường, biết được Đường Đường chính là người có ràng buộc sâu nhất với mình. Y từng hỏi ràng buộc sâu nhất có nghĩa là gì, đáng tiếc mẫu thân mãi vẫn không chịu nói, bây giờ ai cũng không biết.

Sau đó thái tử nghịch thiên, các giới đại loạn, ngay cả Thiên giới cũng không tránh khỏi. Y khó khăn lắm mới có thể đến tìm Đường Đường, kết quả chưa ở được bao lâu lại bị gọi trở về. Mà chờ đến lúc y trở thành thượng tiên lại đến Minh giới, Đường Đường đã vượt qua thời kỳ táo bạo, bên cạnh cũng đã có người khác.

“Sau hạo kiếp, mệnh số đã bị hủy, có một số không thay đổi nhưng cũng có số thoát ly khỏi hướng đi ban đầu.”

Giọng nói của y thấp đi:

“Vô luận trước đây ngươi là của ta, hay là ngay từ khi bắt đầu ngươi đã là của Ân Triển, đều không liên quan gì đến sau này. Nhưng ta lại muốn biết rõ ràng mình đã thua ở đâu. Cho nên khi ngươi muốn chiếu kính Bồ Đề, ta đã lấy máu của mình làm vật dẫn, khiến kính Bồ Đề hiển thị người mệnh định của ngươi trước hạo kiếp, vì thế kính Bồ Đề mới cho ra đáp án là khó giải…”

Sát khí toàn thân Ân Triển lập tức dâng lên cuồn cuộn.

Cái câu: “Ngay từ khi bắt đầu ngươi đã là của Ân Triển” vô cùng dễ hiểu.Điều này nói rõ ít nhất sau hạo kiếp, Đường Du chính là người mệnh định của hắn. Nếu không phải do Tư Nam, bọn họ vốn sẽ không phải chia cắt!

Hắn nở nụ cười thật đẹp: “Nói tiếp đi.”

Tư Nam không để ý đến hắn, đợi một lúc thấy Đường Đường vẫn không lên tiếng mới nói tiếp:

“Ta biết ngươi hiểu lầm, nhưng thấy ngươi không để ý lắm nên cũng không nói. Ta sợ sau khi giải thích rồi ngươi sẽ biết tâm tư của ta, ngay cả bằng hữu cũng không thể làm, thế nên…mặc kệ chuyện này. Sau đó ta thấy ngươi nghịch thiên, sợ ngươi bị phản phệ nặng nề nên đi vào ngăn cản ngươi, nhưng đã quá muộn …”

Bởi vì chung quy có một phần năng lượng đã ập đến trên người Đường Đường trên người, đánh cho cậu hồn phi phách tán. Lúc đó y vừa mới thức tỉnh, trước khi hồn phách của Đường Đường hoàn toàn tiêu tán,

lợi dụng thần thức thúc dục kính Bồ Đề kính, nhưng đáng tiếc chỉ hút vào được một phần hồn phách.

Sau đó y lại lâm vào tự căm hận bản thân, Ân Triển cũng mất đi lý trí, hai người bắt đầu đánh nhau. Tuy rằng y bị Ân Triển đẩy vào chốn hư không, nhưng y không bỏ cuộc, một phần linh hồn trước khi pháp trận hồi thiên hư hao đã trốn thoát trong gang tấc. Hơn nũa bởi vì y từng thúc dục kính Bồ Đề nên tia thần thức vẫn giữ lại trong gương, vì thế y cũng bị dẫn vào trong gương.

Sau đó đoạn thời gian tu dưỡng lâu dài, chờ khi y dần dần khôi phục ý thức, thời gian đã trôi quan trăm năm. Y muốn đi tìm Đường Đường, nhưng không tìm được.

Đường Du hỏi: “Cho nên ngươi cũng không biết tại sao ta lại ở nhân giới?”

Tư Nam nói: “Ừm, ngay từ đầu ta vốn không biết đó là ngươi.”

Lúc đó y chỉ biết là Ân Triển muốn chiếu người mệnh định, cũng biết kết quả là một người binh thường tên là “Đường Du”. Nhưng không biết rõ đó chính là Đường Đường, hay là bởi vì Đường Đường tử vong nên có người khác thay thế vị trí cậu. Y muốn đi xem thử, nhưng bị kính Bồ Đề ngăn cản. Kết quả đánh nhau của cả hai là máy xuyên qua hư luôn.

Nhưng dù sao kính Bồ Đề kính cũng chiếm ưu thế, sau đó bắt đâu mang theo bọn họ xuyên qua.

Y dần dần nhận ra Đường Du chính là Đường Đường, hơn nữa cậu lại không nhớ rõ chuyện trước kia. Khi đó y thật sự cảm thấy may mắn, y muốn một lần nữa bắt đầu kết bạn với cậu. Do đó khi ở trong đoạn ký ức đầu tiên, phản ứng của y mới xúc động nhu thế. Bởi vì y cho rằng đó là toàn bộ ký ức, sau mới biết sớm muộn gì Đường Đường cũng khôi phục, mới hoàn toàn hết hy vọng.

Ân Triển xen mồm: “Tại sao không nói ngươi hai ba lần muốn giết chết ta?”

“Ba lần, cây, chim, một súng của đào phạm. ”

Tư Nam sẽ không cho Ân Triển sắc mặt ôn hoàn, lạnh lùng nói:

“Còn sau đó là tự ngươi xui xẻo không liên quan đến ta.”

Y hận Ân Triển đến mức chỉ muốn giết chết hắn, nên muốn tra tấn hắn một trận. Nhưng y nhanh chóng phát hiện mỗi lần như thế Đường Đường đều sẽ chết chung với Ân Triển, nên đành từ bỏ, kiên nhẫn chờ Đường Đường nhớ lại mọi việc.

Ân Triển gật đầu: “Còn di ngôn gì muốn nói?”

Tư Nam ngồi yên:"Ở trong ảo cảnh của ta, ngươi có thể đối phó ta?"

Ân Triển nói: "Ngươi lập tức biết được hay không."

Tư Nam nheo mắt, Đường Du sắc bén nhận thấy gió trong không khí gia tăng, cậu vô thức bước lên che chở trước mặt Ân Triển. Tư Nam nháy mắt cứng đờ, chậm chạp buông xuống cánh tay đang muốn nâng lên. Lẽ ra y nên biết, người nam nhân còn quan trọng hơn mạng của Đường Đường.

Y nhìn Đường Đường:

"Ta đợi đến bây giờ, là muốn nói cho ngươi biết chuyện năm xưa, sau đó nói tiếng xin lỗi ngươi."

Đường Du giật mình nhớ đến cuộc nói chuyện với y ở trong đây vào lần trước. Cậu im lặng trong chốc lát mới nói:

"Tư Nam, thật ra cho dù hạo kiếp có phát sinh hay không, người trước tiên bên ta là ai đi nữa. Dù cho mọi thứ bắt đầu lại từ đầu, ta vẫn sẽ bị Ân Triển hấp dẫn."

Tư Nam nhắm mắt: "Ừm, là ta quá cố chấp."

Y liếc thấy Ân Triển muốn động thủ nhưng không để ý đến. Y nhìn Đường Đường, vô thức muốn đi đến bên cạnh cậu, giống như lúc còn bé xoa đầu cậu, thế nhưng cánh tay nâng lên cuối cùng vẫn buông xuống.

Người này là ánh sáng duy nhất y gặp gỡ trong thế giới tối tăm u ám. Khoảng thời gian ở núi Côn Lôn là lúc y vui vẻ hạnh phúc nhất. Nếu có thể mãi mãi dừng lại ở thời điểm đó thì thật tốt, nhưng cuối cùng chỉ còn lại một mình y.

Bọn họ có lẽ sẽ không còn gặp lại.

Y dời mắt nhìn ảo cảnh núi Côn Lôn trước mặt, chủ động chấm dứt chuyện này, hoàn toàn nhắm mắt lại.

Đường Du thấyy biến mất trước mặt, nhất thời không rõ được trong lòng là tư vi gì:

"Y đi đâu"

"Chắc là ra khỏi kính Bồ Đề."

Ân Triển không thể tự tay đưa y ra đi, ít nhiều cũng hơi khó chịu. Nhưng lại nhớ đến thân thể của Tư Nam và một phần linh hồn khác vẫn còn ở cõi hư không, phỏng chừng phải tốn không ít công sức mới tìm về

được. Cộng thêm việc biết y ở trong này bị kính Bồ Đề đuổi giết trăm năm, hắn cũng thoải mái một chút.

Hắn nhìn gương mặt làm người ta nhớ mong của tức phụ, kéo người ôm vào trong lòng.

Đường Du hơi thở quen thuộc, nghĩ đến thời điểm trước khi mình chết:

"Lúc trước ta một mình gánh tất cả mọi chuyện, không nói gì cho ngươi biết đã chạy đi nghịch thiên, ngươi có trách ta không?"

"Có trách." Ân Triển thành thật:

"Nhưng ta càng trách tại sao mình không phát hiện được trạng thái của ngươi không ổn."

Đường Du không nói gì chỉ ôm chặt hắn.

Ân Triển hôn lên tóc cậu: "Sau này không cho phép rời khỏi ta, hửm?"

Đường Du muốn trả lời được, nhưng ngay lập tức hoảng hốt cảm thấy một cổ lực lượng vô hình đang lôi kéo cậu. Ân Triển không hiểu rõ tình trạng của tức phụ, nhưng có thể nhìn thấy thân thể cậu đang sáng lên, hoàn toàn giống Tư Nam lúc nãy. Hắn đột nhiên tái mặt nhớ ra thân thể người thường của tức phụ đã hóa thành bộ xương khô:

"Đường Đường!"

Còn chưa nói dứt câu, Đường Du đã biến thành trong suốt, chớp mắt biến mất không còn chút dấu vết. Tay Ân Triển bắt vào không khí, hắn muốn phát điên. Nhưng không đợi hắn nghĩ ra cách nào thoát khỏi kính Bồ Đề, đã thấy mắt hoa lên, sau đó phát hiện mình đang đứng trong một căn phòng sách, xung quanh rất yên tĩnh, gió thổi vi vu trong không khí, cuốn theo hương hoa nào đó, khiến tâm trạng nôn nóng của hắn trầm tĩnh lại.

Phản ứng đầu tiên của hắn là có phải lại bị kính Bồ Đề ném đến thế giới nào đó rồi không. Nhưng khi cúi nhìn mình vẫn mặc y phục lúc trước, thì biết không phải là xuyên qua, hắn ra khỏi thư phòng.

Thị nữ nghênh đón:

"Ân điện chủ, xin ngài kiên nhẫn chờ đợi, bệ hạ sẽ nhanh chóng đến đây."

Ân Triển đồng tử hơi co lại, nhìn xem cách nàng ăn mặc, lại nhìn linh khi mờ ảo ở xa xa, hiểu ra hắn đã đến thiên giới:

“Chỉ có mình ta lên đây?”

Thị nữ: “Ta chỉ nhìn thấy một mình ngài.”

Ân Triển nghĩ đến quan hệ của Thiên giới và quân chủ Du Li chi cảnh rất tốt, đè nén nghi ngờ trong lòng, nhẫn nại đồng ý.

Lúc này Thiên đế Nguyên Lạc đã làm xong công việc, nhìn bóng người nửa trong suốt trước mặt, hiền lành nói một câu hoan nghênh trở về. Tư Nam làm lơ:

“Vì sao đem ta lên đây?”

“Ngươi dù gì cũng là thượng tiên Thiên giới.” Nguyên Lạc:

“Vị trí tư mệnh vị vẫn còn trống, giao cho ngươi.”

Tư Nam nói: “Ngươi biết ta luôn căm ghét những thứ đó, huống chi ta như bây giờ…”

“Luôn sẽ có lúc trở về vị trí cũ.”

Nguyên Lạc ôn hòa ngắt lời y:

“Ta hơi tò mò sao ngươi không nói cho Đường Đường, nếu không phải ngươi lúc trước đúng lúc ngăn cản, cậu ấy đã hôi phi yên diệt ngay cả tro cốt cũng không còn?”

Tư Nam nói: “Có khác nhau gì đâu, nói chung vẫn do ta làm hại.”

Nguyên Lạc: “Cũng phải.”

Tư Nam: “…”

Nguyên Lạc lại nhìn y: “Bây giờ Đường Đường đang ở đây, muốn gặp không?”

Tư Nam do dự một chút lại lắc đầu, bởi vì y thật sự không biết nên nói cái gì.

Nguyên Lạc cũng tùy ý Tư Nam, thấy y mang dáng vẻ sống chẳng còn gì đáng lưu luyến, khóe miệng khẽ cong:

"Ta đột nhiên phát hiện mấy huynh đệ của ta đều là những kẻ si tình, đại ca đã như thế, Tam ca cũng vậy giờ ngay cả ngươi cũng y chang. Hẳn không phải là di truyền, dù sao phụ hoàng là người hoa tâm."

Tư Nam thản nhiên nói: "Chắc là giống mẫu thân."

"Có lẽ."

Nguyên Lạc mỉm cười cười, phân phó người mang mệnh bàn đến đưa cho y. Tư Nam trước đó đã biết chuyện mà Nguyên Lạc đã quyết định, ngài đều có cách khiến người khác phục tùng, đành phải lấy đến:

"Sao lại là ta?"

"Thứ nhất đương nhiên là ngươi có tư cách, thứ hai ngươi đủ lãnh huyết. Ngoài Đường Đường sẽ không quan tâm bất cứ ai, tương lai người khác sống hay chết cũng được, cho nên sẽ không dẫn đến nông nỗi như mẫu thân ngươi."

Nguyên lạc cười hỏi:

"Đúng không?"

Tư Nam im lặng.

"Đúng."

Nguyên Lạc nhìn y, ngữ khí ôn hòa không chút thay đổi:

"Nghe nói khí linh kính Bồ Đề hơi bị thánh phụ, các ngươi giằng co lâu như vậy, nó có giảng cho ngươi nghe triết lý nhân sinh bồi dưỡng tâm hồn không?"

"…" Tư Nam từ chối trả lời vấn đề này, xoay người rời đi.

Nguyên Lạc nhìn y đi xa, nhàn nhã nhấp ngụm trà, rồi trở về phòng ôm tiểu Bạch Trạch đến thư phòng. Ân Triển vẫn đang chờ Nguyên Lạc, nhìn thấy tiểu Bạch Trạch trắng tròn nằm trong lòng thiên đế. Hô hấp của hắn chợt trở nên dồn dập, kế đó lại phát hiện tiểu Bạch Trạch vẫn yên lặng không nhúc nhích, hắn vội vàng tiến lên:

"Cậu ấy…"

"Linh hồn của cậu ấy vừa trở về vị trí cũ, nên sẽ không thức tỉnh sớm đâu. " Nguyên lạc đưa tiểu Bạch

Trạch cho hắn.

"Lôi kiếp khi đó cơ hồ đã đánh tan tu vi của cậu ấy, nên sau khi tỉnh lại cần phải tu luyện một thời gian mới có thể hóa thành hình người."

Ân Triển gật đầu, ôm lấy tiểu Bạch Trạch.

Đường Du đường như nhận ra hơi thở của hắn, khẽ nhích vào trong lòng hắn. Tuy rằng động tác khẽ đến mức khó mà phát hiện, nhưng thật sự là có cử động. Ân Triển trong lòng nhẹ nhõm, nhìn Thiên đế:

"Đây là có chuyện gì?"

"Khi Đường Đường bị hồn phi phách ta đã đến Du Li chi cảnh, bởi vì đồ đệ của đại tư mệnh có nói mệnh số của các ngươi còn chưa đứt đoạn. Ta sợ quân chủ trong lúc tức giận sẽ lật tung Ân phủ nên đến đó ngăn cản."

Nguyên Lạc:

"Sau đó chúng ta tốn rất nhiều công sức, phát hiện một hồn một phách của Đường Đường ở trong kính Bồ Đề."

Khí linh kính Bồ Đề có chút thánh phụ, muốn tự mình xử lý việc này. Bọn họ nghĩ đủ mọi cách cũng không thể lấy được linh hồn của Đường Đường ra. Đồ đệ của đại tư mệnh còn nói mọi việc đều đã định sẵn, bọn họ chỉ đành từ bỏ. Mà nguyên thân của Đường Đường bị thương rất nặng được đưa đến Thiên giới, chẳng biết tại sao lại biến thành hình dáng tiểu Bạch Trạch, vẫn luôn ngủ say cho đến nay.

Ân Triển ừ một tiếng, vuốt ve tiểu Bạch Trạch trong lòng:

"Thân thể phàm nhân của cậu ấy…"

Nguyên Lạc:

"Đó là một thai nhi đã chết, chắc là kính Bồ Đề cảm thấy chờ Đường Đường trưởng thành, ngươi đúng lúc được thả ra. sau đó là chuyện của hai người."

Ân Triển lại ừ.

Khi từ Thiên giới trở về Minh giới đã trôi qua hai ngày, mọi người Ân gia lại đang dùng cơm, thấy Ân Triển rảo bước tiến vào đại sảnh lại kinh ngạc khiếp sợ:

“Không phải ngươi bị hút vào kính rồi hả? Sao ra nhanh quá vậy?”

“Khoan đã, ngươi ôm cái gì trong ngực thế?”

“Hình như là Bạch Trạch? Ôi, cho ta xem với.”

Ân Triển lui về phía sau né tránh, không cho bọn họ chạm vào.

Mọi người Ân gia thấy thế liền nghi ngờ, Ân phụ liên tưởng đến cái gì:

“Đây là.. không phải là con dâu chứ?”

Ân Triển nói: “Ừm, gọi cậu ấy là Đường Đường là được, đường nghĩa là kẹo.”

Mọi người Ân gia: “Ồ…”

Ân Triển liếc nhìn bọn họ, đang muốn bổ sung thêm một câu đây chính là tiểu Hoằng, thì bọn người này đã nhanh chóng điều chỉnh lại trạng thái nhiệt tình vây quanh đòi ngắm tức phụ nhà hắn. Hắn sợ Đường Du bị ồn, ra hiệu cho họ tiếp tục ăn còn mình thì về phòng.

Mọi người Ân gia đứng ở cửa nhìn hắn rời đi, sau đó quay sang nhìn nhau.

Ân đại nói: “Nhìn tiểu Triển dáng vẻ bao che này chắc là rất thích người ta.”

“Nói thừa, dù sao cũng là người mệnh định..”

Một người khác vừa nói xong lại đột nhiên nhớ đến tiểu Hoằng. Trong đầu hiện lên hình ảnh ân ái của tiểu Hoằng và tiểu Triển khi ấy lại im lặng.

Ân phụ nói:

“Bây giờ tiểu Triển ra rồi, đây là chuyện tốt. Về phần tiểu Hoằng… nếu tiểu Triển không nói gì các ngươi cũng đừng nhắc đến trước mặt Đường Đường đỡ cho xảy ra chuyện.”

Mọi người Ân gia đều vâng lời, ngồi trở về bàn ăn cơm.

Chap sau:

Ba người nhìn nhau trong chốc lát, sau đó Ân tiểu lúc đùng đùng xoay người bước đi:

"Ta quá thất vọng với mấy người rồi! Một lũ nam nhân làm nô lệ cho kính! Ta sẽ không phạm sai lầm đó! Ta muốn trở thành người đầu tiên phá vỡ lời nguyền, các ngươi chờ xem đi! Chờ xem!"

85. Chương 83: Tháng Năm Tĩnh Lặng 2

Cố nhân y cựu

Tuế nguyệt tĩnh hảo

Đường Du mê man ba ngày mới khôi phục ý thức.

Trong lúc đó cậu phản ứng rất ít, ví dụ như khi được Ân Triển ôm sẽ đổi hướng chui vào lòng hắn. Khi phát hiện Ân Triển rời đi, trong cổ sẽ rầm rì bực bội.

Ân Triển biết cậu vẫn còn đang lo lắng, nên đi đâu cũng cố gắng ôm cậu theo.

Mọi người Ân gia rảnh rỗi nhàm chán, trốn trong góc quan sát bọn họ.

"Đang ngủ…"

"Vẫn còn đang ngủ…"

"Tại sao vẫn còn ngủ, ba ngày rồi còn gì?"

"Hình như vẫn là ấu thú, ngạc nhiên ghê. Hóa ra tiểu Triển thích loại hình này, ta còn tưởng rằng…"

"… Chuyện hồi đó cố gắng đừng có nhắc tới trước mặt bon họ."

"Ừm, nhưng mà hồi đó rõ ràng chúng ta nhìn thấy là người bình thường mà, tại sao lại biến thành Bạch Trạch?"

"Không biết, có lẽ ngay từ đầu cậu ấy chính là Bạch Trạch. Thật ra ta muốn sờ thử xem, tiểu Triển bảo vệ kỹ quá đi."

"Vớ vẩn, đó là tức phụ của hắn, hổng lẽ cho ngươi sờ?"

"Hình như nói cũng đúng, nhưng mà ta không có sức đề kháng với mấy con trắng tròn này, hơn nữa còn là Bạch Trạch hiếm thấy. Nếu thương lượng với tiểu Triển … Thôi, nghĩ đã biết không được, ta vẫn là đi sờ bạch nhung thú ngốc nghếch cho rồi T^T "

Ân phụ đương nhiên cũng cảm giác có vấn đề, nhịn mãi không được vẫn hỏi thăm con dâu xảy ra chuyện gì. Lúc đó Đường Du đã ngủ ba ngày, Ân Triển đang định giải thích lại đột nhiên phát hiện cục bông trong lòng mình khẽ động, vội vàng cúi đầu nhìn xem. Ân phụ cũng nhìn, chỉ thấy đầu tiên là cục bông cọ cọ lên người nhi tử, sau đó lỗ tai khẽ nhúc nhích, sau cùng mới mở mắt.

Ân Triển như muốn ngừng thở:

"Tỉnh rồi? Cảm giác thế nào?"

Đường Du phản ứng mơ màng, nhìn móng vuốt nhỏ của mình, lại nhìn hắn, kêu lên một tiếng nghi ngờ. Ân Triển thấy cậu cũng không nói tiếng người, đoán là chắc có liên quan đến tu vi, nên nói cho cậu biết cần tu luyện một thời gian mới biến trở về người được. Đường Du vẫn cảm thấy rất mệt, gật đầu, lơ mơ tìm một tư thế thoải mái làm ổ ngủ tiếp.

Ân phụ bật hỏi: "Cậu ấy bị thương?"

Ân Triển nói: "Lôi kiếp."

"Ồ, cậu ấy cũng bị lôi…"

Ân phụ đang nói bỗng giật mình nhớ đến ông đang nhắc đến chuyện của tiểu Hoằng, lập tức dừng lại nhìn nhi tử nhà mình. Ân Triển vẻ mặt không thay đổi:

"Cậu ấy chính là tiểu Hoằng."

Trong thư phòng đột nhiên yên tĩnh.

Ân phụ nói: "… Gì hả?"

Ân Triển kể đơn giản lại chuyện năm ấy, bao gồm những việc xảy ra sau đó ở Thiên giới. Ân phụ há hốc miệng, hoàn toàn không biết nên nói gì. Một lát sau ông mới hỏi vấn đề thứ nhất là: bộ xương trong Mạc Các kia làm sao đây. Ân Triển:

"… Chờ cậu ấy tỉnh rồi hỏi."

Ân phụ ừ một tiếng, nhớ đến trận biến cố xảy ra trăm năm trước, thấy những người yêu nhau cuối cùng cũng thuộc về nhau, nhất thời dâng tràn cảm xúc. Ông vỗ vai nhi tử, đang định chạy lấy người, chợt nhớ đến một việc:

"Có phải ngươi nên đến Du Li chi cảnh một chuyến?"

Ân Triển cũng sớm có ý định này chỉ đáng tiếc Đường Du vẫn mãi không tỉnh, hiện giờ thì có thể đi rồi, hắn gật đầu.

Ân phụ thấy thế rời đi, bắt đầu liên lạc với Minh phủ mang kính Bồ Đề trở về. Ân đại Ân nhị Ân tam biết phụ thân đến chỗ của tiểu Triển, vẫn luôn canh ông về. Lúc này đều đồng loạt lao lên vây quanh ông. Ân phụ tâm trạng tốt lắm, nói cho bọn họ biết đó là Tiểu hoằng, sau đó đi Mặc Các.

Các huynh đệ Ân gia nhìn ông đi xa, im lặng quay lại nhìn nhau.

"Cha vừa nói gì thế, ta nghe không được rõ."

"Ta hình như cảm thấy cha nói chuyện gì ghê gớm lắm."

"Ảo giác, chắc là trong lòng cha đang nghĩ nếu đó là tiểu Hoằng thì thật tốt nên mới buộc miệng nói."

"Ừ…"

Mọi người lại nhìn nhau, im lặng trong chốc lát lập tức đuổi theo.

FML cha đợi một chút nói cho rõ ràng đi, đó đó đó là tiểu Hoằng ——?!

Ân Triển hoàn toàn không biết việc này sẽ khiến trong nhà chấn động thế nào. Sau khi nói chuyện với phụ thân xong thì ôm tức phụ đến Du Li chi cảnh.

Hơn hai trăm năm qua đi, Minh giới cũng không thay đổi bao nhiêu, chỉ là xuất hiện thêm nhiều khuôn mặt mới. Trên đường người đến kẻ đi vẫn náo nhiệt như trước, bỉ ngạn hoa lại nở rộ khắp nơi, diễm lệ rực rỡ như ngọn lửa. Hắn nhớ đến cảnh tượng khi gặp được tức phụ, bước chân không khỏi chậm lại, thong thả bước vào Du Li chi cảnh.

Đường Du ngủ không lâu, bây giờ đúng lúc tỉnh táo, lần này cậu khôi phục được một ít sức lực. Cậu duỗi móng vuốt bám lấy cánh tay hắn nhìn ra ngoài. Ân Triển mỉm cười xoa đầu cậu, còn gãi gãi cằm cho cậu. Chẳng bao lâu đã đến Du Li chi cảnh.

Có Đường Du, Ân Triển thoải mái đi vào. Sau khi hắn rảo bước tiến lên cung điện, từ xa xa nhìn thấy

trong hoa viên trải một tấm bạt, bên cạnh cắm một cây dù to hoa văn gợn sóng nước màu đen. Nhạc Chính Tiêu xếp bằng ngồi dưới đất, trước mặt đặt một cây đàn cổ, trên đàn cổ đốt huân hương, hắn ta ngồi đàn vẻ mặt say mê.

Ân Triển: "…"

Đường Du: "…"

Đường Du không dám nhìn luôn, quay đầu cuộn một cục trong lòng Ân Triển. Ân Triển liếc nhìn cậu mỉm cười đi lên trước. Nhạc Chính Tiêu sắc bén phát hiện có tiếng động đột ngột mở mắt ra, hắn ta sững sốt chốc lát vội bật người đứng dậy:

"Tiểu Hoằng!"

Hắn ta vừa nói vừa lao đến như một cơn gió, giật lấy đệ đệ mà ôm. Đường Du lúc trước khi vẫn trong hình thái Bạch Trạch đã bị hắn ta làm khổ mấy lần nên có bóng ma tâm lý. Cậu vội vàng bất lực duỗi móng vuốt gừ gừ gọi Ân Triển.

Ân Triển nhìn thấy đau lòng, vội vàng muốn ôm tức phụ trở về.

Nhạc Chính Tiêu đẩy hắn ra, tiếp tục ôm chặt đệ đệ vào lòng nghẹn ngào:

"Tiểu Hoằng, ngươi về rồi!"

Đường Du lấy móng vuốt đè mặt hắn ta, kháng cự giãy kêu thành tiếng.

Ân Triển: "Đại ca, đưa cậu ấy cho ta."

Nhạc Chính Tiêu: "Không đưa."

"…" Ân Triển nhắc nhở:

"Cậu ấy vẫn chưa khỏi hẳn."

Nhạc Chính Tiêu cúi đầu nhìn, quả nhiên thấy đệ đệ hơi ỉu xìu, lại ôm thêm chút nữa mới miễn cưỡng đè nén xúc động, trả đệ đệ lại. Ân Triển nhanh chóng ôm lấy cậu, vuốt ve lông để trấn an cậu. Đường Du cuối cùng cũng thoát được, mệt mỏi nằm yên không cử động. Nhạc Chính Tiêu chọt chọt mấy cái, thấy đệ đệ vẫn không nhúc nhích, lo lắng hỏi:

“Làm sao vậy? Nó làm sao vậy?”

Ân Triển nói: “Không có gì, cậu ấy vừa tỉnh nên chắc phải ngủ thêm một lát.”

Nhạc Chính Tiêu thở phào.

Ân Triển hỏi: “Quân chủ có ở đây không?”

Đường Du vốn định ngủ rồi, nghe vậy lỗ tai nhúc nhích. Đại ca nói khi cậu xảy ra chuyện mẫu phụ cưỡng chế phá quan, tâm trạng thay đổi quá lớn nên thương tích có xu hướng tăng lên, đợi đến lúc xác định cậu không có việc gì mới tiếp tục tu dưỡng. Hiện nay phụ thân trên cơ bản đã hồi phục, mẫu thân thì vẫn còn điều dưỡng.

Nhạc Chính Tiêu thấy đệ đệ nhìn mình:

“Thương thế của mẫu thân cũng sắp khỏi hẳn rồi, phụ thân đang ở bên cạnh người. Kết giới ở bên ngoài đã bỏ, muốn vào gặp bọn họ không?”

Đường Du gật đầu.

Nhạc Chính Tiêu dẫn bọn họ đi, trên đường hắn ta liếc nhìn Ân Triển:

“Chuyện của tiểu Hoằng là phụ thân ta không cho nói. Lúc đó ông rất tức giận Ân gia, dù sao nếu là gia đình bình thường thì sẽ không có người mệnh định gì đó. Tiểu Hoằng cũng sẽ không…”

Ân Triển: “Ta hiểu.”

Nhạc Chính Tiêu: “Có điều ngươi đã quen biết với mẫu thân của ta, chỉ cần thu phục được mẫu thân thì cũng sẽ thu phục được cha ta.”

Ân Triển mỉm cười tỏ vẻ đã biết.

Hai người đi xuyên qua các trạm kiểm soát, vào nơi cư ngụ của quân chủ và Bạch Trạch. Đường Du cố chống cơn buồn ngủ, ngẩng đầu lên lập tức đối diện với ánh mắt của phụ mẫu, cậu kêu lên một tiếng.

Quân chủ đồng tử hơi co lại, trong chớp mắt vọt đến trước mặt Ân Triển, không chờ hắn mở miệng đã ôm lấy tiểu nhi tử. Sau đó ông đi đến đưa cậu cho Bạch Trạch ở bên cạnh. Vẻ mặt luôn lãnh đạm của Bạch Trạch của có sự dao động, ôm tiểu nhi tử vuốt ve.

Đường Du rất nhớ bọn họ, hạnh phúc mà dụi dụi.

Bạch Trạch vuốt ve nhi tử, ra hiệu cho Ân Triển túy ý ngồi:

"Nguyên Lạc có nói gì không?"

Ân Triển giải thích tình huống của tức phụ tình huống cho bọn họ nghe. Hắn phát hiện thái độ của quân chủ đối với hắn cũng tạm được.

Dáng vẻ của quân chủ vẫn là người lạ đừng có mà đến gần, trong lòng ông của không tức giận Ân Triển nhiều lắm. Bởi vì ông từng nghe Nhạc Chính Tiêu nhắc đến chuyện của Ân Triển, hiểu được cũng không thể trách người ta. Hơn nữa nhiều năm qua đi, cơn giận của ông cũng từ từ tản đi.

Ông nhìn về phía tiểu nhi tử.

Khi Đường Đường xảy ra chuyện vẫn còn rất nhỏ, hơn hai trăm năm nay vẫn luôn luôn ở Thiên giới. Bởi vậy tuy rằng lớn hơn so với lúc bé một chút, nhưng vẫn là chỉ là cục bông nhỏ lông xù lên như quả cầu. Ngón tay của ông cứ giật giật, nhịn nhịn nhưng vẫn không nhịn được, đoạt lấy tiểu nhi từ trong tay Bạch Trạch vuốt ve mấy cái, sau đó đặt lên trên đùi của mình, sướng.

Bạch Trạch: "…"

Nhạc Chính Tiêu: "…"

Lúc rời đi Du Li chi cảnh, Đường Du đã sớm ngủ.

Nhạc Chính Tiêu đưa Ân Triển đi ra ngoài, im lặng một lúc mới nói:

"Lúc trước ta cứ sợ nó không phải người định mệnh của ngươi. Chúng ta muốn vượt qua kỳ táo bạo cần phải tìm điều gì đó hứng thú. Âm nhạc là thứ khiến ta thay đổi, khiến nó thay đổi lại chính là ngươi. Nhưng âm nhạc lúc nào cũng có, ngươi chỉ có một. Khi đó nó sẽ làm đến mức như thế bởi vì ngươi quá quan trọng, sau này phải đối xử tốt với nó."

Ân Triển nghiêm túc: "Ta sẽ."

Từng ngày trôi qua, tình trạng của Đường Du càng tốt hơn, những lúc tỉnh táo càng lúc càng nhiều.

Cậu chỉ là bị giảm tu vi, máu của ác long trong cơ thể không cần phải thức tỉnh nữa. Huống chi tộc ác long bẩm sinh đã có ưu thế vô cùng mạnh mẽ, bởi vậy chỉ cần qua nửa tháng cậu đã có thể nói chuyện rồi.

Mọi người Ân gia đã biết thân phận của cậu, đầu tiên ai nấy cũng khiếp sợ sau đó là cảm khái. Ân Nhị ca vươn tay định nhân cơ hội sờ mấy cái, kết quả lại bị Ân Triển đẩy ra, khó chịu hỏi:

"Sao ngươi không đến điện Lạc Hồn?"

Nhanh cút đi, miễn cho mình nhìn thấy cục bông trắng đã muốn sờ T^T. Ân Triển nói:

"Ngày mai đi."

Thập điện chủ của Minh giới trừ khi ngã xuống, hoặc nhân phẩm có vấn đề hoặc là phạm sai lầm không thể tha thứ chứ thường sẽ không bị mất chức. Hơn nữa Minh chủ vốn rất thưởng thức hắn, bởi thế nhiều năm như vậy, chức vị điện chủ Lạc Hồn vẫn để trống, giao cho Bạch Thống Hề và Vương phó tướng tạm quản, hiện giờ đã đến lúc cần phải trở về.

Hắn ôm tức phụ nghỉ ngơi một đêm, hôm sau đến điện Lạc Hồn.

Mọi người đã chờ rất nhiều năm rồi, bây giờ nhìn thấy điện chủ liền vây xung quanh hắn, nước mắt ngắn dài. Sau đó bọn họ nhìn thấy điện chủ phu nhân mới mẻ vừa ra lò, không nhịn được tò mò quan sát. Phát hiện cậu vẫn là ấu thú, vì thế trong yến hội còn bưng lên cho người ta một ly sữa nóng.

Ai tới Đường Du cũng không từ chối, cậu cúi đầu uống sữa, sau đó thỏa mãn chui vào lòng ca cậu.

Mọi người đều thầm nghĩ quả nhiên là ấu thú, có cần mua đồ chơi cho phú nhân chơi không nhỉ?

Đương nhiên, bọn họ chỉ là nghĩ vậy thôi,trước khi hoàn toàn hiểu rõ cũng sẽ không làm như thế. Nhưng bọn họ không làm, lại có người không quan tâm nhiều như thế —— Điện chủ Quảng Hòa nghe tức phụ kể lại xong liền chạy đi mua một đống đồ chơi, mang đến đưa cho tiểu Bạch Trạch.

Đường Du im lặng nhìn gã.

Điện chủ Quảng Hòa thấy cậu muốn bỏ đi thì đè lại:

"Ân Triển đang họp với bọn Thống Hề, ta chơi với ngươi. Nhìn nè, cầu nhỏ."

Đường Du: "…"

Đường Du hơi bực mình, bèn giả vờ chơi rất vui để hành hạ gã.

Điện chủ Quảng Hòa rất nhanh nhận thấy có một loại cảm giác mình đang bị chỉnh. Nhưng thấy tiểu Bạch

Trạch ngây thơ vô tội mà nhìn mình, lại nghĩ chắc là ảo giác rồi. Nhưng suy nghĩ này hoàn toàn bị phá nát khi gã thổi bóng cho tiểu Bạch Trạch được một nửa thị bị đối phương duỗi móng vuốt đâm bể.

Gã lập tức nổi giận: "Nói, có phải ngươi cố ý không?"

Đường Du cuộn thành một cục, sợ hãi nhìn gã, đôi mắt ướt sũng.

Điện chủ Quảng Hòa: "…"

Lại cái dáng vẻ này, thật sự không phải giả vờ?

Gã còn chưa nghĩ xong, đã nghe thấy cửa phòng kèn kẹt mở ra. Ân Triển và bọn người Bạch Thống Hề cùng lúc đi đến. Bọn họ im lặng nhìn tiểu Bạch Trạch đang sợ run rẩy, lại nhìn tên ngốc nào đó vẫn đang tức giận.

Điện chủ Quảng Hòa: "= ="

Ân Triển đi lên trước:

"Làm sao vậy?"

Đường Du vội vàng chạy về phía hắn, lao vào lòng hắn, thân thể nho nhỏ run run.

Ân Triển nhịn cười, nhìn tên ngốc kia: "Ngươi làm gì cậu ấy thế?"

Điện chủ Quảng Hòa: "…"

Mắc mớ gì tới ta! Cái tên làm chuyện xấu mà còn giả vờ đáng thương giống y như tên nhóc khốn khiếp nào đó!

Điện chủ Quảng Hòa đỉnh ánh mắt trách cứ của mọi người, cả người đều không tốt, gã bật thốt:

"Không thể trách ta được, muốn trách thì trách ngươi, tìm tức phụ đều là kiểu nhân phẩm thế này…"

Chưa nói xong gã đã sực nhớ ra mình nói điều không nên nói, vội vã dừng lại. Những người con lại trong lòng cũng giật thót, vô thức nhìn Ân Triển, không khí nhất thời trở nên cứng ngắc.

Ân Triển không đùa bọn họ nữa, rũ xuống mắt: "Đường Đường?"

Đường Du từ trong lòng hắn quay đầu lại nhìn bọn họ, khụ khụ cổ họng:

"Tự giới thiệu một chút, ta tên là Nhạc Chính Hoằng, còn gọi là Đường Đường, là con lai của Bạch Trạch và ác long."

Cậu thân thiết duỗi móng vuốt chào hỏi: "Đã lâu không gặp."

Mọi người: "..."

Điện chủ Quảng Hòa: "..."

Trong phòng im lặng một cách quỷ dị, sau đó Điện chủ Quảng Hòa bùng nổ rồi, nhưng có Ân Triển che chở gã vẫn chẳng có cách gì với tên nhóc này cả. Cuối cùng gã hung dữ trừng người nào đó, tuy rằng vẻ mặt thật hung ác, nhưng thật ra trong lòng đều mừng cho bọn họ. Có điều mừng thì mừng, gã vẫn lạnh lùng kéo tức phụ đi, ném hết công việc cho Ân Triển xử lý.

Ân Triển biết mình đã biến mất lâu lắm, nên cũng cho Vương phó tướng nghỉ ngơi. Từ nay về sau hắn chuyên tâm xử lý công việc. Hắn làm một cái ổ nhỏ đặt trên bàn rồi bỏ tức phụ vào đó, như vậy tức phụ lúc nào cũng có thể nhìn thấy hắn.

Đường Du nhàn rỗi nằm ở đó nhìn hắn, mệt thì co lại thành một quả cầu ngủ, hơi thở đều đều.

Thư phòng trở nên yên tĩnh, chỉ có thể nghe thấy tiếng lật sách. Không biết trôi qua bao lâu, Ân Triển thoáng thấy tiểu Bạch Trạch đung đưa cái đuôi, hắn nhìn qua chờ một lát quả nhiên thấy cậu tỉnh dậy, hắn đưa tay ra.

Đường Du mơ mơ màng màng nhìn hắn, đặt móng vuốt nho nhỏ mềm mại vào trong lòng bàn tay của hắn. Ân Triển cười nắm lấy xoa xoa, cúi người hôn lên trán cậu một cái. Đường Du hoàn toàn tỉnh táo, đi qua đi lại trên bàn một lát rồi tiếp tục ở cùng hắn.

Thời gian cứ thế trôi qua hơn nửa năm, Ân Triển thấy không có gì chuyện làm, vì thế làm lại trò cũ dẫn tức phụ đi ngao du các thế giới khác nhau. Đường Du luôn nghe lời hắn, vốn cậu còn cho rằng sẽ đi đến những thế giới mới, lại không ngờ đều là những nơi quen thuộc khiến cậu không khỏi ngạc nhiên.

Ở phía trước mặt là một gốc cây khổng lồ, không tài nào nhìn thấy đỉnh, những cành lá rộng lớn vô cùng, lá cây che khuất cả mặt trời, từng luồng ánh sáng chiếu vô cùng xinh đẹp. Trên thân cây có vô số hang động, rất nhiều quả cầu nhỏ đứng ở cửa hang không ngừng chiêm chiếp, tò mò nhìn bọn họ.

"Lần đầu tiên xuyên thành cây ta chỉ biết đó là một vách núi, khó tìm lắm. Nơi này lại rất dễ dàng tìm thấy."

Ân Triển cười buông tức phụ xuống:

"Muốn chơi với chúng nó một chút không?"

Đường Du đồng ý, từng bước đi qua đó. Cậu là thụy thú nên nhóm cục bông cũng không bài xích cậu, chẳng mấy chốc đã vây quanh cậu, dáng vẻ muốn thân cận nhưng lại không dám. Đường Du nhìn nhìn, duỗi móng vuốt chạm vào chúng nó.

Hai người đi dạo hết cả gốc cây, chơi mãi cho đến chạng vạng. Sau đó đến thế giới Mary Sue ở vài ngày rồi đi quốc gia quy luật.

Quy luật vẫn con ở trong này, nó có thể nhận ra linh hồn của bọn họ, cảm thấy ngạc nhiên lắm. Ân Triển cười tủm tỉm giải thích cho nó nghe, quy luật cứ suýt xoa khen thật lợi hại.Nó thân thiết kéo hắn ngồi xuống trò chuyện.

Đường Du ở bên cạnh nghe hai người kia ngắm trăng làm thơ cười đến lăn lộn.

Sau khi tạm biệt quy luật, hai người đến xem bia mộ của họ. Ở lại trong thành phố chơi hai ngày rồi di chuyển đến đế quốc thú nhân. Mãi đến khi đi thăm tất cả các thế giới mà họ đã xuyên qua mới trở về Minh giới. Sau đó nghe nói Ân gia Lục gia đến lúc chiếu kính Bồ Đề, liền trở về đại trạch của Ân gia.

Lúc trước Ân tiểu lục ra ngoài làm việc bây giờ đúng lúc quay về.

Gã từ trước tới nay đều ngang ngạnh ương bướng, người duy nhất sùng bái chính là Ngũ ca. Bởi vì Ngũ ca là người đầu tiên dám phá vỡ lời nguyền của gia tộc, dám yêu dám hận, vì tình yêu chân chính chống lại người mệnh định. Quan trọng nhất là lấy sức của một người kiên định phản kháng kính Bồ Đề hơn hai trăm năm, để gã hưởng thụ cuộc sống độc thân hai trăm năm năm, không chỉ đơn giản là khí phách!

Nhưng bây giờ về nhà, gã lại nghe nói Ngũ ca cũng thất bại bởi kính Bồ Đề. Gã thở hồng hộc đi tìm hắn, đau lòng nói:

"Ngũ ca, trước kia ta cảm thấy ngươi là anh hùng. Nhưng giờ ta thất vọng rồi, hóa ra ngươi đều y chang bọn họ, một đám nam nhân làm nô lệ cho kính!"

Ân Triển hỏi: "Bọn họ không nói cho ngươi biết?"

Ân tiểu lục: "Nói cho ta biết cái gì?"

Ân Triển giơ ra tức phụ trong lòng: "Đây là tiểu Hoằng."

Đường Du phối hợp duỗi móng vuốt: “Đã lâu không gặp.”

“…” Ân tiểu lục nói: “Nói chơi hả!”

Ân Triển nói: “Ngươi cảm thấy ta có thể lấy chuyện đó đùa à?”

Ân tiểu lục: “…”

Ba người nhìn nhau trong chốc lát, sau đó Ân tiểu lúc đùng đùng xoay người bước đi:

“Ta quá thất vọng với mấy người rồi! Một lũ nam nhân làm nô lệ cho kính! Ta sẽ không phạm sai lầm đó! Ta muốn trở thành người đầu tiên phá vỡ lời nguyền, các ngươi chờ xem đi! Chờ xem!”

Ân Triển: “…”

Đường Du: “…”

Mặc cho Ân tiểu lục hết sức kháng cự, nhưng ngày đó vẫn bị trói vào Minh phủ. Là thành viên trong nhà, Ân Triển cùng Đường Du cũng đi theo. Chỉ thấy kính Bồ Đề bắt đầu sáng lên, chẳng mấy chốc hiện lên hình ảnh: đó là một bộ xương khô, hơn nữa rõ ràng có thể thấy đó không phải là người.

Mọi người: “…”

Ân tiểu lục cười lạnh: “Kêu ta với bộ xương khô yêu đương? Nằm mơ đi!”

Gã nói xong bỏ chạy, sau đó bị gương hút vèo một cái đi vào.

Mọi người: “…”

Ân Triển: “…”

Đường Du: “…”

Mọi người giật mình thấy lại tình cảnh năm đó mình cũng ngang tàng như thế, cảm khái vài câu rồi lẩm nhẩm ca khúc đi ra ngoài. Đường Du nhìn ca cậu:

“Lúc đó ca cũng vậy hả?”

Ân Triển cười gật đầu: “Nếu ta biết đó là ngươi, chắc chắn giành đi vào.”

Đường Du cọ cọ hắn, được hắn ôm trở về điện Lạc Hồn. Cậu thấy hắn còn phải xử lý công việc chồng chất, bèn ngoan ngoãn nằm ở bên cạnh. Cậu chờ mãi đến khi màn đêm buông xuống, trong lòng đột nhiên dâng lên một luồng cảm giác. Cậu nhảy xuống bàn chạy đi chơi, đến một chỗ không có ai thử thúc dục linh lực trong cơ thể, cuối cùng đã có thể biến thành người.

Phản ứng đầu tiên của cậu là định đi tìm ca mình, nhưng ngẫm nghĩ một lát chỉ để lại tờ giấy cho hắn rồi rời khỏi điện Lạc Hồn. Vì thế chờ Ân Triển chạy khắp nơi tìm tức phụ mới thấy được tờ giấy đặt trên bàn trong phòng ngủ.

Hắn khẽ nhướng mày, đi đến Cửu Xuyên.

Bây giờ là lúc chiều tà, bốn phương tám hướng đều là tiếng hót của chim Hòa Hòa. Trước mắt là biển hoa Lạc Hồn mênh mông vô bờ bến, trên gốc cây ở giữa biển hoa có một người mặc hồng y đang ngồi đó. Cậu đang nhắm mắt lắng nghe tiếng chim hót, gương mặt thoải mái thích thú. Tất cả đều giống y đúc trăm năm trước kia, như là người này chưa bao giờ rời đi.

Vành mắt của hắn lập tức nóng lên.

Cơn gió thoảng qua, hoa Lạc Hồn hoa nhẹ nhàng lay động. Cố nhân như trước, năm tháng tĩnh lặng, hạnh phúc trong tầm tay, hắn không khỏi bước về phía trước.

Đường Du nghe được tiếng động mở to mắt.

Ân Triển đứng lại, mỉm cười vươn tay về phía cậu. Đường Du nhảy xuống cây nhào vào trong lòng hắn.

(toàn văn hoàn)

86. Chương 84: Cp Chính (phiên Ngoại 1)

Đường Du còn tưởng là Ân Triển mới trở về Minh giới thì phải bận rộn trong một thời gian, sẽ không dây dưa lâu lắm, nhưng khi bị đè ra gặm hết một đêm rồi lại thêm nguyên buổi sáng vẫn chưa thấy người nào đó có dấu hiệu ngừng lại, cậu mới cảm thấy bản thân mình quá ngây thơ.

Cậu hoàn hồn lại từ trong vòng dồn dập mới, thở dốc vươn tay đẩy đẩy:

“Ca, đủ…”

“Thế đã chịu không nổi rồi?”

Ân Triển nắm chặt tay tức phụ đặt lên môi hôn, khàn khàn trêu chọc:

“Ngươi chọn nơi này không phải là muốn cùng ta thân thiết à? Hầu hạ ngươi chưa tốt ư?”

Đường Du nói:

“Em biết ca nhất định sẽ dẫn em đến đây nên mới đến trước.”

Ân Triển hạnh phúc ôm người vào trong ngực:

“Điều này chứng tỏ ngươi muốn cùng ta làm, nếu không đã sớm chuồn mất rồi.”

Đường Du chỉ hơi phản ứng, lại không biết phải nói gì mới đúng. Ân Triển cười hôn cậu một cái, thay đổi tư thế tiếp tục ăn. Đường Du không còn tâm tư nghĩ gì được nữa, chỉ có thể vô lực ôm chặt lấy hắn, hơi nóng không ngừng tăng lên, khuôn mặt tinh xảo nhiễm hồng tình dục, càng trở nên xinh đẹp.

Ân Triển đã lâu chưa nhìn thấy gương mặt này, ánh mắt nóng bỏng nhìn cậu không rời, đến gần cười nhẹ bên tai cậu:

“Ta thích nhất nhìn dáng vẻ ngươi bị ta làm đến mềm nhũn.”

Đường Du cùng hắn ở chung qua nhiều đời, đối với tính trêu ghẹo của hắn cũng có thể chống chọi được một ít, chui vào trong ngực hắn, không thèm để ý tới hắn nữa. Ân Triển cười hôn lên vành tai cậu, lai thấp giọng thì thầm mấy câu lưu manh, cuối cùng Đường Du không nhịn được nữa dùng miệng chặn lại, giữa răng môi quấn quýt tràn ra một tiếng cười khe khẽ, nụ hôn nóng bỏng say mê.

Ân Triển còn có công việc phải làm, ăn xong bữa liền ôm cậu trở về Lạc Hồn điện.

Đường Du không muốn rời khỏi hắn, nên biến thành Bạch Trạch nhảy vào trong ổ đặt trên bàn ngủ, sau khi tỉnh dậy thì nằm nhoài bên cạnh nhìn hắn, cái đuôi vung vẩy qua lại.

Ân Triển thích thú, nhào nặn móng vuốt:

“Biến thành người, chừa lỗ tai và đuôi cho ta nhìn xem.”

Đường Du giả vờ nghe không hiểu, mở to mắt ngây thơ nhìn hắn.

Ân Triển gãi gãi cằm cậu, tạm thời buông tha cậu, chờ buổi tối trở về phòng ngủ lại ấn cậu lên giường ăn thêm một lần, lần này cuối cùng cũng được thỏa mãn nhìn thấy hình người còn giữ đuôi và tai của cậu.

Cuộc sống dường như trở về thời gian trăm năm trước, mỗi ngày đều trôi qua trong ngọt ngào.

Trong hai trăm năm này,mỹ thực nổi tiếng ở Minh giới tăng thêm không ít món ngon, Ân Triển đều đưa tức phụ đến nếm thử, thỉnh thoảng đi dạo chung quanh, đi chủ thành nhìn trò vui của tử hồn đến từ các thế giới khác nhau, sau đó tay trong tay dưới ánh mắt kinh ngạc khó tin của chủ quán hoành thánh và mấy nhà khác trở về Ân gia ở vài ngày, rồi lại đến Du Li chi cảnh dạo chơi.

Vết thương của Bạch Trạch ngày càng tốt hơn, sau một thời gian nữa có thể ngừng tu dưỡng, Ân Triển muốn cưới tức phụ về nhà, bọn họ đều đã chuẩn bị sẵn, chờ Bạch Trạch đi ra, là vừa lúc có thể tổ chức.

Quân chủ sớm biết ngày này sẽ tới, lạnh lùng gật đầu đồng ý, chẳng chút bất ngờ. Kể từ đó Ân Triển bắt đầu chuẩn bị hôn lễ, thấy tức phụ rất hào hứng tham gia, biết điều này có liên quan đến tiếc nuối trước đây của cậu, kéo người ôm vào lòng:

"Mua một cái giường đặt trong Cửu Xuyên nhé?"

Đường Du:

"Ừm."

Ân Triển suy nghĩ:

"Chọn một cái thật to vào, chúng ta rời đi mấy năm nay, hiện nay ngày nghỉ phép kết hôn ở Minh giới dài lắm."

Ý tứ trong những lời này quá rõ ràng, Đường Du im lặng một chút, nghiêm túc nhìn hắn:

"Để em chọn giường, đêm động phòng hoa chúc phải ngủ trên giường đó, ca mà không đồng ý, em sẽ không đi."

Ân Triển lập tức biết tức phụ không muốn bị mình dằn vặt quá nhiều, cố ý chọn kiểu giường bẫy hắn, nhướng mày cười:

"Ồ, muốn chọn giường thế nào?"

Đường Du:

“Võng.”

Ân Triển:

“…”

Vài giây sau, Ân Triển mới từ từ thoát ra khỏi cảnh trong tưởng tượng, ôm cậu đứng lên, xấu xa cười nói:

“Được thôi, để ta tìm võng thử trước đã.”

Đường Du: “…”

Ân Triển cuối cùng cũng không thành công, bởi vì Đường Du cảm thấy như thế quá điên cuồng, biến thành tiểu Bạch Trạch, yên lặng cuộn thành cục tròn không để ý đến hắn. Ân Triển luôn có ảo giác về sau mỗi lần muốn rụng tiết tháo tức phụ đều sẽ làm như thế, nhìn cậu một cái, ôm tiểu bach trạch đặt lên người, cùng cậu ngủ trưa, sau khi ngủ dậy thì dành thời gian đến Du Li chi cảnh tiếp tục cùng anh vợ bàn bạc chuyện hôn lễ.

Lúc này Nhạc Chính Tiêu đang chăm chú xem cầm phổ trong thư phòng, thấy hắn vào cửa, hơi dời ánh nhìn sang, hỏi:

“Đệ đệ ta đâu?”

Ân Triển nói:

“Ở bên ngoài chơi với Bạch nhung thú.”

Nhạc Chính Tiêu ừ một tiếng, ra hiệu cho hắn chờ một lát, hắn ta phải xem xong cuốn cầm phổ này đã.

Ân Triển tùy ý hắn ta, đi đến ngồi xuống, đột nhiên nhìn thấy một lá thư đặt ở trên bàn, trên đó có dấu ấn của Minh giới, tò mò cầm lên hỏi:

“Đây là cái gì?”

“Thiên giới gửi đến, muốn thông qua pháp trận hồi thiên đến Hư Không chi địa, cho nên trước tiên chào hỏi với chúng ta.”

Nhạc Chính Tiêu nói, qua vài giây mới nhận ra vấn đề không đúng, giật mình ngẩng đầu lên.

Ân Triển không là đứa ngốc, suy nghĩ một hồi liền hiểu rõ hồn phách của Tư Nam trở về Thiên giới rồi, âm u nheo mắt.

"..."

Nhạc Chính Tiêu vươn tay lấy thư lại:

"Lần trước chúng ta nói đến đâu rồi? Đến việc chọn ngày?"

Ân Triển biết hồi thiên pháp trận do tộc Ác long trông giữ, cho dù là Thiên giới muốn dùng cũng phải hỏi qua ý kiến của bọn họ, bỗng nhiên cười thực xinh đẹp:

"Đại ca."

Nhạc Chính Tiêu nói:

"... Hử."

Ân Triển nói:

"Ta phá hủy pháp trận hồi thiên cũng đã hai trăm năm rồi nhỉ?"

Phản ứng đầu tiên của Nhạc Chính Tiêu là đệ phu lại muốn phá hoại pháp trận, nhưng nghĩ lại dù sao đệ đệ của hắn ta cũng đã quay về, đệ phu đâu thể lại muốn đi vô lao ngồi, gạt bỏ suy nghĩ ấy, nhìn hắn:

"Vậy thì sao?"

"Ta cảm thấy pháp trận hồi thiên cần được tu sửa định kỳ mới tốt, hơn nữa nó còn từng bị phá hỏng."

Ân Triển nói:

"Lỡ như lúc Thiên giới đang dùng nửa chừng xảy ra vấn đề gì, sẽ là lỗi của chúng ta, vì suy nghĩ cho an toàn của bọn họ hẳn là nên tu sửa mấy trăm năm, đại ca ngươi thấy ta nói có đúng không?"

Nhạc Chính Tiêu:

"..."

Nói nghe chu đáo như thế, thật ra là ngươi muốn kéo dài thời gian!

Nhạc Chính Tiêu mắt đối mắt với hắn, thấy đệ phu cười càng lúc càng tươi, đem thư tùy tiện nhét đâu đó, quyết định nghe hắn.

Ân Triển sờ sờ cằm:

"Khi nào các ngươi tu sửa thì nói cho ta biết trước, ta vứt một thứ vào đó."

"..."

Nhạc Chính Tiêu nhịn nhịn nhịn, nhịn không được nữa:

"Tư Nam là Thượng tiên, mãnh thú thông thường cho dù có vào cũng không dám ăn thân thể của y."

Ân Triển cười tủm tỉm hỏi:

"Còn những ma thú trong Địa ma đạo?"

Nhạc Chính Tiêu:

"... ... ..."

Ân Triển nhướng nhướng mày.

Nhạc Chính Tiêu nhắc nhở nói:

"Thân phận của Tư Nam rất đặc biệt, ngươi có thể kéo dài thời gian, nhưng cái khác sợ là không được."

Ân Triển hỏi:

"Đặc biệt cỡ nào chứ?"

Nhạc Chính Tiêu nói:

"Ta không thể nói."

Ân Triển nói:

"Ta nhớ rõ đã từng đi qua một thế giới, nơi đó là đất nước âm nhạc, chúng ta đã từng nghe qua màn diễn tấu của nhạc sư bậc thầy, ngay cả linh hồn cũng có thể thăng hoa, chắc là đại ca sẽ có hứng thú ha."

Nhạc Chính Tiêu há há miệng, lại há há miệng:

"... Ngươi để ta suy nghĩ thêm đã."

Ân Triển hài lòng.

Đường Du đang ôm Bạch nhung thú vào cửa, nhìn bọn hắn, cứ cảm thấy đại ca hình như hơi cứng ngắc, tò mò hỏi bọn hỏi đang nói chuyện gì. Vẻ mặt Ân Triển không lộ chút sơ hở nào, kéo tức phụ đến hôn một hơi:

"Đang chọn ngày lành, đại ca thấy ngươi sắp gả đi, nên hơi đau lòng."

Đường Du ồ một tiếng:

"Không cần để ý đến hắn ta."

"..."

Cả người Nhạc Chính Tiêu đều không khỏe, không muốn nói chuyện nữa, vùi đầu xem cầm phổ, một lát sau chợt nhớ tới một việc, nói:

"Gần đây nhân gian phát hiện được một động phủ, các ngươi muốn đi xem không?"

Ân Triển hỏi:

"Có gì hay mà xem?"

Tu sĩ ở nhân gian tuy rằng có đạo hạnh, nhưng đến cũng cũng không thể thành thần, cho dù đồ vật bên trong động phủ có lợi hại đến mấy, chẳng qua cũng chỉ là một ít pháp khí và đan dược, bọn họ lấy cũng chả có ích gì.

Nhạc Chính Tiêu nói:

"Hình như là động phủ của quái thai."

Ân Triển hỏi:

"Chắc chắn?"

Nhạc Chính Tiêu nói:

"Tám phần."

Lúc này Ân Triển mới có chút hứng thú.

Đường Du hỏi:

"Quái thai là ai?"

"Là một người ở Thiên giới, trước kia là một tán tu ở nhân gian, là một thiên tài luyện khí."

Ân Triển giải thích đơn giản cho cậu biết.

Tư duy của tên quái đản không giống người thường, làm đủ chuyện kỳ lạ, tuy rằng thỉnh thoảng sẽ kỳ quặc, nhưng những pháp khí lợi hại đó tùy tiện lấy ra một thôi cũng đủ khiến cho người khác ngạc nhiên tán thưởng. Thiên giới đã chú ý đến gã, đáng tiếc tên đó tu vi không cao, kẹt mãi tại kỳ trúc cơ không tiến triển, ngay cả kim đan đều không kết thành, thiếu chút nữa làm đám người ở thiên giới vội chết vội sống.

Đường Du hỏi:

"Sau đó thế nào?"

Ân Triển cười nói:

"Sau đó thái tử đích thân xuống đó, ẩn thân đem tiên đan nghiền nát thả vào trong trà của tên quái thái, tên kia uống xong trực tiếp thăng thiên, ngay cả lôi kiếp đều không cần hứng."

Đường Du:

"..."

Ân Triển nói:

"Nhưng mà người nọ cũng không phải thằng ngốc, đến thiên giới liền hiểu rõ, chết sống không bằng lòng, cuối cùng bị thái tử đè ra đập một trận, mới chịu ngoan ngoãn."

Đường Du:

"..."

Nhạc Chính Tiêu ở bên cạnh bổ sung:

"Cho đến thời điểm gã thăng thiên, Tu Chân giới cũng không biết có một thiên tài như thế tồn tại, hoàn toàn không biết động phủ đó là của gã, lại càng không biết rõ bên trong có bao nhiêu bảo bối, các ngươi đi không?"

Người ở Thiên giới không thể tùy tiện hạ phàm, tên quái thai sau khi phi thăng không xuống được nữa, những đồ trong động phủ đương nhiên là không lấy lại được rồi.

Nhạc Chính Tiêu lúc ấy từng nghe nói tên quái thai kia tàng trữ được hai cây cổ cầm, liền dò hỏi vị trí động phủ, nhưng người nào đó luôn mồm nói phải nghe ông trời an bài, còn nói cái gì mà tùy duyên, chết sống không chịu nói cho hắn biết, mà người thiên giới khó lắm mới dễ được gã ta, cũng không nói cho hắn biết, hắn chỉ có thể sai người hỏi thăm tin tức, hiện giờ vừa mới phát hiện ngoài động phủ có ký hiệu của tên quái thai đó, nếu không có gì bất ngờ, thì đấy hẳn là ổ của tên khốn kia.

Hắn vốn định tự mình đi, nhưng hôm nay nếu muốn kéo dài thời gian của người Thiên giới, thì không thể đi được.

Hắn ta nhìn chằm chằm Ân Triển:

"Đi không?"

Ân Triển tỏ vẻ hiểu rõ, cười nói:

"Đi."

Đường Du bị bọn họ khơi gợi lòng hiếu kỳ, cũng đồng ý.

Vì thế Nhạc Chính Tiêu lục lọi tìm ra mấy bình dược, che dấu khí tức của họ, cũng ngụy trang thành tu sĩ nhân gian có chút ít tu vi, âm thầm dặn dò đệ phu nhất định phải mang hai cây cổ cầm trở về cho hắn ta, tiễn bọn họ ra đến tận cửa, nhìn bọn họ rời đi.

Lần này bọn Ân Triển cần đi đến chủ giới ở nhân gian.

Thứ tự các thế giới từ thấp đến cao đều là Thiên, Nhân, Minh, ngoài ra bên cạnh Nhân giới còn có Yêu giới và Ma giới.

Thật ra như thế không cân bằng, bởi vậy người Thiên giới lại tạo ra Tiên giới, cùng hai giới Ma Yêu lấy Nhân giới làm trung tâm tạo thành một hình tam giác vững chắc, vì cùng tồn tại trên một mặt không gian, thế nên Nhân giới thường xuyên có Ma cùng Yêu chen lẫn. Mà vô số các thế giới khác thì đều cùng Minh giới chính diện giao nhau, song song tồn tại.

Thế giới lúc trước Đường Du đưa chuyển phát nhanh là ở mặt chính diện, hiện nay trăm năm trôi qua, khoa học kỹ thuật và kinh tế đều phát triển rất nhiều, nhưng dù vậy, tu sĩ vẫn tồn tại như cũ.

Lúc hai người Ân Triển đến từ xa đã thấy một đám người đang đứng, trên không trung thỉnh thoảng hiện lên vài vệt sáng, tu sĩ đạp lên đủ loại pháp khí, ngoại trừ các kiểu kiếm truyền thống, cây quạt, hồ lô, còn thấy cả chuột máy tính với bàn phím bla bla. Trong lúc họ đi qua, một chiếc xe việt dã từ không trung lao đến, hiên ngang đáp xuống bãi đất trống bên cạnh.

Đám người sôi nổi bàn tán:

"Người Đoàn gia cũng tới!"

"Dĩ nhiên rồi, mấy người đến trước đều bị nhốt ở bên trong, chứng tỏ động phủ này rất lợi hại, bọn họ đương nhiên phải đến xem."

"Nếu chút nữa có thể đi cùng bọn họ thì tốt rồi."

"Lén đi theo."

"Được đó!"

Đường Du nhìn ca cậu:

"Đoàn gia rất nổi tiếng hả?"

Ân Triển nói:

"Chắc thế, một gia tộc tu tiên, nghe nói toàn gia đều là thê nô."

Đường Du gật đầu, an tĩnh đứng trong đám người.

Những tông phái phụ trách tổ chức hoạt động lần này đã châu đầu lại bàn bạc, đệ tử của họ thì bắt đầu phân công, ra hiệu mọi người tổ chức thành đội. Bọn họ nhìn Ân Triển và Đường Du, hai người này một là luyện khí tầng thứ hai, một là luyện khí tầng thứ ba, cũng chỉ mạnh hơn người thường một chút, chắc là chỉ tới góp cho đủ số, bèn chỉ đám người đứng cuối bảo họ đi theo, đừng chạy lung tung, mắc công xảy ra chuyện.

Ân Triển cười đồng ý, tốt tính dẫn tức phụ đi tới đó.

Hết chương 84

87. Chương 85: Cp Chính 2

Phòng ngự Động phủ từ sớm đã được mở, nghe nói mấy tên tu sĩ bị nhốt ở bên trong còn có cả Kim Đan kỳ. Mọi người càng thêm cẩn thận, dè dặt cùng các đại tông phái và các thế gia đi vào bên trong.

Người bên cạnh nhịn không được nhìn Ân Triển: "Tôi nghe nói rất nguy hiểm, hai anh dám vô thiệt à"

Tông phái và thế gia sẽ không để cho các đệ tử luyện khí kỳ đệ đi mạo hiểm, thế nên lần này người tới phần lớn là tu sĩ trúc cơ và kim đan. Ngược lại có một một tên luyện khí trong đám tán tu, nhưng người ta ít nhất cũng là tu vi từ tầng sáu trở lên, không thấp giống như bọn họ.

Ân Triển cười nói: "Chúng tôi chỉ tới xem chuyện vui thôi."

Xem chuyện vui kiểu này thiệt tình giống như không muốn sống nữa, tu sĩ đó không còn gì để nói, cùng bạn mình rời đi.

Đi vào động phủ được hơn một trăm bước, ngăn đón truớc mặt họ là một tầng kết giới mỏng manh trong suốt.

Nó cũng không phải để ngăn cản người khác, mà dường như là muốn ngăn cách với thế giới bên ngoài. Gã dẫn đầu đội ngũ thấy không có cách nào phá hủy, lại càng tìm không thấy dấu vết pháp trận, sau khi thương lượng cảm thấy kẻ bị chặn lại có là đê giai tu sĩ hoặc người thường.

Vì để chứng minh suy đóan có đúng hay không, hai người yếu nhất nào đó lập tức bị gọi đi vào trước.

Ân Triển biết cho dù không phải, các tu sĩ vẫn sẽ đi vào, làm như thế chẳng qua để trong lòng có chút tính toán mà thôi, liền gật đầu.

Người của Tông phái bổ sung: "Chúng tôi đều đã kiểm tra kết giới rồi, không có gì nguy hiểm. Nếu như đê

giai tu sĩ có thể bị bắn ngược lại thì cũng đừng sợ, chúng tôi sẽ tiếp lấy các anh đúng lúc."

Ân Triển vốn dĩ kiến thức rộng rãi, chỉ thóang nhìn đã biết kết giới này dùng để ngăn cản người thường. Hắn cười nói được thôi rồi bình tĩnh kéo tức phụ xuyên qua kết giới.

Mọi người thóang sửng sốt rồi lập tức bùng nổ.

"Chỉ muốn bọn họ đụng thử một cái thôi mà, sao lại đi vào luôn rồi?"

"Vấn đề là còn chưa có quay ra…"

"Khoan đã, lẽ nào họ muốn phỗng tay trên? Thật không biết trời cao đất rộng mà!"

"Không phải không biết trời cao đất rộng, mà là lòng tham không đáy."

"Đúng là hai tên ngốc, bọn họ tưởng làm như vậy có thể lấy được bảo bối? Chết như thế nào cũng không biết!"

Nhóm người ồn ào nháo loạn. Đầu lĩnh đội ngũ sau khi không biết nói gì hơn cũng mặc kệ, thứ nhất bọn họ không thể tìm người không có tu vi để thử, thứ hai các con đường xung quanh cũng không thể đi, chỉ có thể đi tiếp.

Mọi người cũng lục tục đi theo sau.

Trước mắt là một mảnh thạch nhủ rộng lớn đáng sợ, ánh sáng mờ ảo, sương trắng lượn lờ xung quanh, nhưng cách tầm nhìn không quá ba mét. Hai tên đê giai tu sĩ lúc nãy đã sớm không thấy bóng dáng, bọn họ càng khẳng định chắc chắn họ đến đoạt bảo vật, không khỏi chế nhạo mấy câu, mãi cho đến lúc tên thủ lĩnh bảo bọn họ giữ im lặng mới ngừng lại.

Người Tông phái nhìn vài lần: "Có tiếng nước à?"

"Không có."

"Vậy sao lại có sương mù?"

"Có lẽ không khí ẩm ướt…" Người thế gia hơi nhíu mày:

"Chẳng lẽ là ảo cảnh?"

“Không biết, phải xem kĩ đã, tóm lại cẩn thận một chút.”

“Ân.”

—— Ảo cảnh.

Trong nháy mắt Đường Du và Ân Triển bước vào, suy nghĩ này dường như là đồng thời lóe lên.

Trước khi tên quái dị phi thăng tu vi của gã chỉ là trúc cơ, cộng thêm tài nguyên ở phàm giới có hạn, bởi vậy ảo cảnh được tạo ra không thể qua mắt bọn họ được. Lại không cần nói đến ngay cả ảo cảnh trong Du Li chi cảnh Đường Du đều có thể chinh phục, cái này đương nhiên là chuyện nhỏ.

Hai người đi trên đường không gặp trở ngại nào, chẳng bao lâu đã ra khỏi ảo cảnh.

Tầm nhìn thoáng chốc trở nên trống trải, phía trước có năm ngã rẽ mở ra như hình cánh quạt cho ngươi ta tha hồ lựa chọn. Đường Du nhìn một vòng xung quanh, nhìn ca mình khen ngợi:

“Tên quái dị kia cũng khá lắm.”

Ân Triển cười: “Không có chút thực lực nào thì đâu bị đám người Thiên giới nhớ thương.”

Nguyên nhân không gì khác hơn, nơi này cũng là ảo cảnh, mà hiển nhiên cao cấp hơn so với cái vừa nãy nhiều, ngay cả bọn họ còn phải mất một chốc lát để phân biệt. Nếu đổi thành bọn tu sĩ ngoài kia e là sẽ bị trúng chiêu, đóan chừng đến lúc đó hoặc là chọn một trong số đó, hoặc là chia nhau ra đi, ai biết được lại gặp phải cái gì.

Đường Du cẩn thận nhìn, theo thói quen hỏi ý kiến ca cậu:

“Có hai con đường chúng ta đi đường nào đây?”

“Cái nào cũng được, không đúng lại đổi.”

Ân Triển nói xong chọn bừa một hướng, kéo tức phụ đi về hướng hai cửa hang động giữa gian thạch bích, sau đó nhảy lên ba mét, xuyên thẳng qua đó mà đi.

Đi xuống phía dưới một vài mét mới lần nữa chạm chân lên mặt đất, Ân Triển nhìn thạch bích ở phía sau, phỏng đóan nơi này có lẽ sẽ có cơ quan. Sau khi phòng ngự của toàn bộ động phủ được mở ra, thạch bích cũng bay lên cao. Hắn thầm nghĩ tu vi của tên quái dị ấy vẫn luôn đình trệ không tăng triển, có thể là do phí công sức vào những chuyện không đâu.

Lúc này cuối cùng cũng không có ảo cảnh nữa.

Hai người phá giải mấy cái cơ quan nhỏ, cuối cùng tới một gian nhà đá. Đèn bốn phía do linh thạch tạo thành, tiêu hao rất thấp, nhiều năm như vậy vẫn còn thắp sáng. Trong phòng trong đặt cái bàn đá, giường đá cùng với hộp chứa đồ vật, một số pháp khí vứt lung tung trên mặt bàn, tất cả đều là đê giai, cũng không biết sử dụng thế nào.

Ân Triển nhìn một vòng xung quanh:

"Tìm xem có ngăn bí mật nào không ."

"Ừa, ca tìm trước đi."

Đường Du nói rồi bắt đầu nghiên cứu những pháp khí đó, cảm thấy rất ngạc nhiên. Ân Triển cũng tùy ý cậu, dù sao bọn họ cũng không có gì gấp, thế là cùng tức phụ nghiên cứu:

"Có gì vui không?"

Đường Du lắc đầu.

"Để ta xem."

Ân Triển lật tới lật lui, chủ yếu đều là dùng để phòng ngự và công kích, ngoài việc dáng vẻ và cơ quan khởi động hơi quái quái thì cũng không còn chỗ nào lạ cả.

Bọn họ cũng không cần những thứ này, xem xong thì vứt sang một bên.

Đường Du hỏi: "Chắc là còn công dụng khác ha?"

Người có thể làm cho thiên giới chú ý, đâu thể nào chỉ có chút thực lực ấy.

"Chắc thế." Ân Triển nói.

Hắn để ý ngoại trừ pháp khí, cả gian phòng chỉ có vài ba cuốn sách cũ thêm một cái lò luyện khí nhỏ. Đó cũng không phải là ổ của tên quái dị kia, chắc hẳn là dùng để đuổi người, nếu như là người không hiểu biết bối cảnh đầu óc lại không tốt đi vào, hẳn sẽ cho là tìm đúng chỗ rồi, ôm một đống rách nát thì vui vẻ rời đi.

Bọn họ cũng không quên khả năng có ngăn bí mật hay đường hầm gì đó, kiểm tra cẩn thận, cuối cùng tìm được ba ngăn bí mật. Bên trong mỗi cái có một bộ pháp khí, gồm có một nồi đất nhỏ, một hộp ngọc bội

cùng với một bộ còng tay pháp khí các kiểu.

Đường Du thấy ca đang nghiên cứu nồi đất thì hỏi:

"Nó dùng để làm gì vậy?"

Ân Triển xem qua xem lại mấy lần, thật sự không thấy có chỗ nào lạ:

"Ta cảm thấy hoặc là dùng nồi này nấu ăn sẽ rất ngon, hoặc là chế thuốc khá tốt hoặc là… cố tình để cái nồi bình thường ở đây để ai tìm được thì đoán lung tung chơi. Chúng ta lấy về nấu thử xem."

Đường Du hỏi: "Ca làm à?"

Ân Triển cười nói: "Ngươi muốn ăn gì cũng được."

Đường Du vui vẻ đồng ý, chỉ cái hộp "Còn mấy cái này?"

Ân Triển nói: "Pháp khí phòng ngự."

Đường Du hỏi: "Pháp khí phòng ngự bình thường sao lại cố tình để trong ngăn bí mật? Hay là gã cố ý?"

Ân Triển đánh giá: "Ngươi cảm thấy thủ công thế nào?"

Đường Du nói: "Rất đẹp."

Ân Triển cười nói: "Ừm, nam nữ đều dùng được, nói không chừng là làm ra để theo đuổi tức phụ ?"

Đường Du nói: "… Không phải chứ?"

"Có thể lắm."

Ân Triển nói xong cơ hồ cùng tức phụ cùng lúc nhìn cái còng tay, lần này không cần chờ cậu hỏi, hắn cười tủm tỉm cầm lấy:

"Chắc đây là pháp khí tình thú ha?"

Đường Du: "…"

Ân Triển ra vẻ nghiêm túc phân tích:

"Ngươi thấy đấy, muốn chinh phục trái tim của một người trước hết phải chinh phục dạ dày của người đó cho nên có nồi nè. Khi có tình cảm rồi thì tặng ngọc bội để thêm ngọt ngào, gia tăng nhiệt độ, cơ bản có thể đẩy, ngẫu nhiên có thể chơi trò tình thú, thật tốt ghê."

Đường Du vẫn nghĩ không thể nào lại có việc đấy, im lặng nhìn hắn:

"Thử lên người ca nha?"

"Còng thử đi."

Ân Triển rất bình tĩnh, tên quái dị kia cũng không phải là người độc ác, huống hồ đây chỉ là pháp khí đê giai, dù cho có thể công kích thì đối với bọn họ cũng chẳng bị thương nổi. Hơn nữa hắn đã kiểm tra chất liệu rồi, dùng sức chút là phá hỏng được, nên chẳng sao cả.

Đường Du vẫn còn do dự, Ân Triển lại nhanh nhẹn tự còng.

Tiếng cách vang lên, căn thạch thất lập tức trở nên yên tĩnh.

Hai người đối diện nhìn nhau một lúc, Đường Du hỏi: "Có cảm giác gì không?"

Ân Triển mỉm cười liếm khóe môi: "Có cảm giác ấy ấy lắm, lại đây cho ta sờ miếng nào."

Đường Du nghe thì biết ca lại chọc mình, nghĩ thầm quả nhiên thứ này không phải là món đồ chơi tình thú. Cậu đang định nói đem về từ từ nghiên cứu tiếp, thì thấy ca cậu đã tháo ra một bên rồi đeo lên tay cổ tay mình, pháp khí liền sáng lên ngay lập tức.

Cậu không dám cử động: "Gì vậy?"

"Bên trên có chữ."

Ân Triển đưa cho cậu xem, Đường Du cúi đầu thấy bên mình viết chữ "Khởi", bên ca là chữ "Chung", rõ ràng để hai người đeo.

Cậu nghe ca bảo mình đưa một tia linh khí vào thử xem thì vội vàng cự tuyệt.

"Không sao đâu."

Ân Triển:"Cái này là tên quái dị đó lấy để lừa người ta thôi, có bao nhiêu sức mạnh đâu, dễ phá hỏng lắm."

Đường Du: "Trở về rồi thử, có người bên cạnh quan sát cũng an toàn hơn."

Ân Triển hỏi: "Nếu thật sự là pháp khí tình thú, ngươi muốn để người khác xem luôn?"

Đường Du: "…"

Ân Triển cười nhướng mày, Đường Du mới chầm chậm đưa vào một tia linh khí, sau dường như cảm nhận được gì đó, vội tăng lên một chút. Cậu cảm thấy trước mắt mình rất nhiều hình ảnh thoảng qua, lại không cách nào phân biệt, cuối cùng cậu quay qua nhìn ca.

Ân Triển hỏi: "Có phát hiện gì không?"

Đường Du nói: "Ca đừng cản em."

Ân Triển nói: "Ta đâu có ngăn cản ngươi."

Đường Du hơi giật mình, mới ý thức được là do cấp độ của pháp khí rất thấp, còn ca cậu dù sao cũng là một trong thập điện chủ của Minh giới, đương nhiên là không hiệu quả lắm. Cậu ngẫm nghĩ, lần này không còn lo lắng nữa, đưa vào nhiều linh khí hơn, cho đến khi pháp khí không chịu nổi bắt đầu rung lên, cậu mới yên nhắm mắt lại.

Lần này Ân Triển cũng cảm nhận được có một tia linh lực tiến vào trong cơ thể. Hắn vô thức muốn ngăn cản, nhưng nhớ tới lời tức phụ nói bèn thả lỏng tinh thần. Đường Du chỉ cảm thấy hình ảnh bắt đầu dừng lạimặc dù vẫn còn rất mơ hồ, nhưng ít nhất có thể nhìn ra đại khái hình dáng.

Trước mặt một mảnh âm u nặng trĩu, điện chủ Quảng Hòa ngồi bên ngoài song sắt, phía trước đặt hai chén rượu, một cái bên trong một cái bên ngoài, gã tự nhìn mình thì thầm:

"Huynh đệ… thập tam nhưỡng… ngươi…"

Thanh âm đứt quãng, đoạn sau không còn nghe thấy gì, chỉ có thể nhìn thấy miệng của người nào cử động. Một lát sau, ngay cả bóng dáng của hắn cũng dần dần biến mất, tựa như bị thế giới này ruồng bỏ.

Đường Du cứng đờ, chậm chạp quay đầu nhìn lại, chỉ thấy có một người đang ngồi dựa vào tường, tay chân bị khóa bởi những xiềng xích viết đầy chú văn, hắn vẫn không nhúc nhích, dường như đã chết rồi.

—— Ân Triển.

Cậu như ngừng thở, ngay sau đó, thế giới bỗng dưng chìm vào bóng tối vô tận, cậu đột nhiên mở bừng mắt.

Ân Triển cảm giác tâm trạng cậu không tốt, tiến lên hỏi:

"Ngươi sao vậy?"

Đường Du tháo còng tay xuống, vội vàng nhào qua ôm lấy hắn.

Tuy rằng cậu chỉ đứng ở góc độ người thứ ba mà nhìn, nhưng đây đều là ký ức của ca cậu, mọi thứ đều là dựa theo cảm xúc của hắn. Cho nên cậu biết lúc vừa mới bắt đầu ca miễn cưỡng còn có một chút ý thức, nhưng sau đó cái gì cũng không còn.

Không nghe, cũng không nhìn thấy được.

Cậu đã từng hỏi hắn những chuyện sau khi cậu chết đi, ca cậu chỉ thoải mái nói mình bị nhốt trong đại lao một trăm năm, nhưng cậu không biết lại là như vậy.

Ân Triển bị cậu nhào đến, ôm lấy cậu ngạc nhiên thốt lên:

"Nguơi có cảm giác thật à?"

Đường Du: "…"

Ân Triển hỏi: "Muốn không?"

Đường Du: "… Ca câm miệng đi."

Ps: chương pn 84 lúc trước đã đăng rồi, ai chưa xem thì lội lại mục lục nha.

Đọc và tải ebook truyện tại: http://truyenclub.com/he-thong-dang-bao-hong